Thần Hi - Tia Nắng Ban Mai

Contents

Thần Hi - Tia Nắng Ban Mai **2**
1. Tia Nắng Ban Mai - Chương 1 . . . 3
2. Tia Nắng Ban Mai - Chương 2 . . . 3
3. Tia Nắng Ban Mai - Chương 3 . . . 4
4. Tia Nắng Ban Mai - Chương 4 . . . 4
5. Tia Nắng Ban Mai - Chương 5 . . . 5
6. Tia Nắng Ban Mai - Chương 6 . . . 9
7. Tia Nắng Ban Mai - Chương 7 . . . 10
8. Tia Nắng Ban Mai - Chương 8 . . . 12
9. Tia Nắng Ban Mai - Chương 9 . . . 13
10. Tia Nắng Ban Mai - Chương 10 . . . 15
11. Tia Nắng Ban Mai - Chương 11 . . . 17
12. Tia Nắng Ban Mai - Chương 12 . . . 18
13. Tia Nắng Ban Mai - Chương 13 . . . 20
14. Tia Nắng Ban Mai - Chương 14 . . . 22
15. Tia Nắng Ban Mai - Chương 15 . . . 25
16. Tia Nắng Ban Mai - Chương 16 . . . 26
17. Tia Nắng Ban Mai - Chương 17 . . . 28
18. Tia Nắng Ban Mai - Chương 18 . . . 31
19. Tia Nắng Ban Mai - Chương 19 . . . 32
20. Tia Nắng Ban Mai - Chương 20 . . . 35
21. Tia Nắng Ban Mai - Chương 21 . . . 38
22. Tia Nắng Ban Mai - Chương 22 . . . 39
23. Tia Nắng Ban Mai - Chương 23 . . . 42
24. Tia Nắng Ban Mai - Chương 24 . . . 44
25. Tia Nắng Ban Mai - Chương 25 . . . 46
26. Tia Nắng Ban Mai - Chương 26 . . . 48
27. Tia Nắng Ban Mai - Chương 27 . . . 50
28. Tia Nắng Ban Mai - Chương 28 . . . 53
29. Tia Nắng Ban Mai - Chương 29 . . . 56
30. Tia Nắng Ban Mai - Chương 30 . . . 58
31. Tia Nắng Ban Mai - Chương 31 . . . 61
32. Tia Nắng Ban Mai - Chương 32 . . . 66
33. Tia Nắng Ban Mai - Chương 33 . . . 71
34. Tia Nắng Ban Mai - Chương 34 . . . 77
35. Tia Nắng Ban Mai - Chương 35 . . . 80
36. Tia Nắng Ban Mai - Chương 36 . . . 84
37. Tia Nắng Ban Mai - Chương 37 . . . 90
38. Tia Nắng Ban Mai - Chương 38 . . . 93
39. Tia Nắng Ban Mai - Chương 39 . . . 98
40. Tia Nắng Ban Mai - Chương 40 . . . 101
41. Tia Nắng Ban Mai - Chương 41 . . . 105

42. Tia Nắng Ban Mai - Chương 42 . . . 108
43. Tia Nắng Ban Mai - Chương 43 . . . 112
44. Tia Nắng Ban Mai - Chương 44 . . . 116
45. Tia Nắng Ban Mai - Chương 45 . . . 118
46. Tia Nắng Ban Mai - Chương 46 . . . 122
47. Tia Nắng Ban Mai - Chương 47 . . . 126
48. Tia Nắng Ban Mai - Chương 48 . . . 130
49. Tia Nắng Ban Mai - Chương 49 . . . 134
50. Tia Nắng Ban Mai - Chương 50 . . . 137
51. Tia Nắng Ban Mai - Chương 51 . . . 140
52. Tia Nắng Ban Mai - Chương 52 . . . 144
53. Tia Nắng Ban Mai - Chương 53 . . . 147
54. Tia Nắng Ban Mai - Chương 54 . . . 150
55. Tia Nắng Ban Mai - Chương 55 . . . 154
56. Tia Nắng Ban Mai - Chương 56 . . . 157
57. Tia Nắng Ban Mai - Chương 57 . . . 161
58. Tia Nắng Ban Mai - Chương 58 . . . 165
59. Tia Nắng Ban Mai - Chương 59 . . . 168
60. Tia Nắng Ban Mai - Chương 60 . . . 172
61. Tia Nắng Ban Mai - Chương 61 . . . 174
62. Tia Nắng Ban Mai - Chương 62 . . . 179
63. Tia Nắng Ban Mai - Chương 63 . . . 183
64. Tia Nắng Ban Mai - Chương 64 . . . 188
65. Tia Nắng Ban Mai - Chương 65 . . . 190
66. Tia Nắng Ban Mai - Chương 66 . . . 193
67. Tia Nắng Ban Mai - Chương 67 . . . 195
68. Tia Nắng Ban Mai - Chương 68 . . . 199
69. Tia Nắng Ban Mai - Chương 69 . . . 202
70. Tia Nắng Ban Mai - Chương 70 . . . 206
71. Tia Nắng Ban Mai - Chương 71 . . . 210
72. Tia Nắng Ban Mai - Chương 72 . . . 215
73. Tia Nắng Ban Mai - Chương 73 . . . 219
74. Tia Nắng Ban Mai - Chương 74 . . . 224
75. Tia Nắng Ban Mai - Chương 75 . . . 228
76. Tia Nắng Ban Mai - Chương 76 . . . 233
77. Tia Nắng Ban Mai - Chương 77 . . . 237
78. Tia Nắng Ban Mai - Chương 78: Phiên Ngoại Năm Mới (1) . . . 242
79. Tia Nắng Ban Mai - Chương 79: Phiên Ngoại Năm Mới (2) . . . 248
80. Tia Nắng Ban Mai - Chương 80: Phiên Ngoại Năm Mới (3) . . . 253
81. Tia Nắng Ban Mai - Chương 81: Phiên Ngoại Năm Mới (4) . . . 262
82. Tia Nắng Ban Mai - Chương 82: Phiên Ngoại Năm Mới (5) . . . 269
83. Tia Nắng Ban Mai - Chương 83: Thủ Vọng Đồng Hành (1) . . . 280
84. Tia Nắng Ban Mai - Chương 84: Thủ Vọng Đồng Hành (3) . . . 285
85. Tia Nắng Ban Mai - Chương 85: Thủ Vọng Đồng Hành (4) . . . 297
86. Tia Nắng Ban Mai - Chương 86: Thủ Vọng Đồng Hành (5) . . . 309
87. Tia Nắng Ban Mai - Chương 87: Thủ Vọng Đồng Hành (6) . . . 320
88. Tia Nắng Ban Mai - Chương 88: Thủ Vọng Đồng Hành (7) . . . 330
89. Tia Nắng Ban Mai - Chương 89: Thủ Vọng Đồng Hành (8) . . . 340
90. Tia Nắng Ban Mai - Chương 90: Thủ Vọng Đồng Hành (9) . . . 349
91. Tia Nắng Ban Mai - Chương 91: Thủ Vọng Đồng Hành (10) . . . 358

Thần Hi - Tia Nắng Ban Mai

Giới thiệu
Edit: Tiểu BảoThể loại: hiện đại đô thị, phúc hắc cường công, nhược thụ, ban đầu là công cưỡng ép thụ, sau thành công

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/than-hi-tia-nang-ban-mai

1. Tia Nắng Ban Mai - Chương 1

Edit: Tiểu Bảo

Có thể tới thành phố lớn học đại học là lý tưởng lớn nhất từ lúc chào đời đến nay của Trần Tố, Trần Tố cũng vì thế mà nỗ lực học tập.

Sau khi học xong tiểu học ở thôn Tô Bắc, mẹ Trần chủ gia đình dứt khoác làm ra quyết định mà khi đó rất ít phụ nữ nông thôn có thể làm được, để bọn nhỏ lên thị trấn học cấp hai, đây chính là việc rất tốn tiền, lưng cõng mấy chục cân (=1/2 kí) lương thực ở trong phòng ký túc xá mười sáu nam sinh, Trần Tố học sáu năm cấp hai, cấp ba ở trường trung học hạng hai trên thị trấn, trên Trần Tố có anh trai Trần Hạo lớn hơn một tuổi, học cùng một lớp với cậu, dưới là em trai Trần Khải nhỏ hơn hai tuổi, học dưới một lớp. Trần Tố rất ít khi về nhà, ba anh em thay phiên nhau về nhà lấy quần áo và lương thực các mùa, trong sáu năm cấp hai cấp ba, bọn họ chính là vượt qua trong căn phòng kí túc xác mười sáu nam sinh, không gian thuộc về chính mình cũng chỉ có phân nửa giường đôi chật hẹp đó thôi.

(*hệ thống giáo dục TQ là 6 năm tiểu học, 3 năm cấp hai, 3 năm cấp 3)

Trần Tố đứng hàng thứ hai, không phải con đầu cũng không phải con út dễ làm nũng, từ khi hiểu chuyện Trần Tố liền không nổi bật, so sánh với Trần Hạo sảng khoái trượng nghĩa cùng Trần Khải biểu hiện bản thân xuất sắc chỉ có thể dùng không nổi bật để hình dung, tính tình không nổi bật, cá tính không nổi bật, thành tích không nổi bật, mang mắt kính thật dày suốt ngày chôn đầu trong sách vở, Trần Tố tư chất bình thường, đi học luôn lấy cần cù bù thông minh.

Nhà họ Trần ở trong thôn coi như là nhà có tiếng, mẹ Trần chủ gia đình chỉ học hết năm ba tiểu học, thế nhưng cũng không tính là mù chữ, sinh cho ba Trần tính tình hiền lành thành thật ba trai một gái, là người ủng hộ quan niệm nuôi con dưỡng già điển hình trong thôn, về sau hai người vẫn là triển khai kế hoạch hoá gia đình, con trai nhiều, đầu cũng ngẩng thật cao, con trai thứ ba sinh ra không bao lâu, ánh mắt tinh tường dùng vôi nước quét lên tường hai chữ lớn – "tạp hoá"* ngoài căn nhà bếp** thấp bé sát bên đường, lên chợ bán sỉ trên thị trấn mua nước tương, dấm, thuốc lá giá rẻ về bán, thu nhập một tháng tính sơ sơ trên đầu ngón tay có thể còn có lời hơn cả làm nông, căn bếp xây mới nhất cao nhất trong các căn bếp đắp bằng đất bùn thời đó, nhà chính không xây lại xây cửa tiệm vừa cao vừa sáng, còn tốn một đống tiền vào thị trấn mua tủ thuỷ tinh, đồ vật mới mẻ đặt bên trong tủ thuỷ tinh trong suốt, rất là loá mắt đó.

(*chỗ này chính xác là "tiểu điếm", mạng phép Việt hoá thành tạp hoá

**raw là nhưng 2 chữ này ghép lại không có nghĩ, nên mình nghĩ là ở đây tác giả viết sai chính tả, phải là = phòng bếp, hai chữ này âm đọc giống nhau, đều là /chú/)

2. Tia Nắng Ban Mai - Chương 2

Edit: Tiểu Bảo

Ba Trần một lòng muốn xây nhà xi măng, mất hứng trong lòng cũng không nói, chủ gia đình chưa bao giờ là ông, không qua mấy ngày, buôn bán phát đạt khiến ba Trần ngồi dưới đèn đêm đếm từng hào từng xu vui đến mở lòng, đang ngủ đều có thể cười tỉnh.

(*1 hào = 0.1 đồng, 1 xu = 0.01 đồng, 1 đồng = 3500 D)

Vì chút tiền này ba đứa con trai chênh lệch ba tuổi của Trần gia đều có thể học ở thị trấn sáu năm, trong thôn ai không biết ba thằng con trai Trần gia là học trên thị trấn, đều sắp lên đại học rồi, hàng năm ăn Tết nghỉ lễ nội ngoại Trần gia đều là thanh niên trong thôn, trong thôn đa số học cấp hai rồi không học nữa, yêu đương sớm, tảo hôn liền nhiều, con gái trong thôn mười tám mười chín liền giới thiệu đối tượng rồi, nhưng không ai giới thiệu cho ba đứa con trai Trần gia, bởi vì mọi người đều biết ba thằng con Trần gia có thể sẽ đến thành phố lớn học đại học, tương lai muốn kết hôn với cô gái trong thành phố ở rể trong thành phố làm người thành phố, không thể nghi ngờ chỗ dựa của mẹ Trần thật nhiều và thẳng.

3. Tia Nắng Ban Mai - Chương 3

Edit: Tiểu Bảo

Một năm tiếp theo, anh cả Trần Hạo thi đậu vào một trường cao đẳng chuyên về tài vụ và kế toán ở tỉnh thành phía Nam, Trần Tố thi không quá tốt cùng em trai Trần Khải học lại một năm cuối cấp khẩn trương, năm thứ hai Trần Khải thi đậu một trường đại học hạng hai ở Tô Châu, trong thôn đến tận lúc này mới có sinh viên đúng nghĩa đầu tiên, Trần Tố học lại một năm vẫn chỉ vào được trường nghề, nhưng bởi vì trường nghề đó là ở thủ đô quốc gia Bắc Kinh, cho nên mới không bị Trần Khải cướp đi toàn bộ hào quang, tự Trần Tố cũng phi thường thoả mãn.

Từ khi cầm được giấy báo trúng tuyển bắt đầu thống thống khoái khoái chơi đùa đến khi vào khai giảng.

Trên lưng lúc đó là balô cao bồi tân thời mới tinh đỏ thẫm bước lên tiền đồ, bởi vì có liên quan đến buôn bán, mẹ Trần rất không nỡ mỗi ngày hơn ba mươi đồng thu nhập một đi không trở lại, để ba đứa con trai lên đại học không phải khẩn trương, Trần gia cũng bắt đầu không dư dả, bất quá khẩu hiệu của mẹ Trần là đập nồi bán sắt cũng phải cho ba thằng con tiền đồ, ba Trần xuống ruộng làm việc buồn bực xuất lực, mặc dù ở thôn quê, nhưng nhà ai có ba thằng con đều là sinh viên chứ? Cho dù cán bộ thôn gặp mặt cũng muốn biếu điếu thuốc, trong thôn trong họ có hôn tang gả thú* cũng không thiếu được nhà bọn họ, người ta cũng muốn dính vận may, nghỉ hè năm nay, phù rể đám cưới nhà người ta đều là phần ba thằng con nhà ông, trong nhà chất đống một tủ kẹo cưới, ba Trần trong lòng vui vẻ làm nông liền càng hăng hái.

(đám cưới, đám ma, lấy chồng, cưới vợ)

Trần Tố đến trường nghề ở Bắc Kinh, tuy là ở ngoại thành cách Thiên An Môn xa ngoài ý muốn nhưng cũng cực kì hài lòng, so với trường trung học trong thị trấn lớn hơn rất nhiều, **, thoả mãn là thiên tính của Trần Tố. Bắc Kinh so với Trần Tố tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều, chỉ riêng khu chung quanh trường nghề bọn họ đã ngang ngửa huyện quê cậu, người Bắc Kinh cũng quê mùa hơn Trần Tố tưởng tượng, còn không bằng trang phục trong thôn bọn cậu, đều mang giày vải, mà hiện tại thanh niên trong thôn Trần Tố không ai mang giày vải, đa phần là giày da, lần này lên thành phố lớn Bắc Kinh, mẹ Trần còn đặc biệt mua cho ba anh em bọn họ đôi Nike màu trắng đang mốt, một đôi mất chín mươi đồng lận, đồng loạt thành nhân vật nổi bật trong thôn, thanh niên trong thôn đều đòi mua đó. (90 đồng = cỡ 315k)

**chỗ này còn 1 khúc mà tui dịch không ra, cầu cao nhân chỉ bảo:

4. Tia Nắng Ban Mai - Chương 4

Edit: Tiểu Bảo

Học kì đầu tiên cảm giác mới mẻ rất nhiều, Trường Thành Cố Cung đều tới hết, ngoài ra không đến nơi khác, vé vào cổng mấy chục đồng, Trần Tố không có bao nhiêu hứng thú thưởng thức đồ cổ, tâm nguyện lớn nhất của Trần Tố đó giờ chính là có thể ở lại thành phố lớn tìm một công tác ổn định, làm người thành phố ăn cơm nhà nước cầm bát sắt (công việc ổn định), ánh mắt Trần Tố hướng tới nhà cao tầng xi măng còn nhiều hơn nhìn cung điện chùa cổ.

Giống như khi đi học lúc trước, cá tính Trần Tố trầm lắng ở đại học cũng không có bạn bè gì, cùng bảy bạn cùng phòng khác coi như hoà thuận, Trần Tố không phải loại người khó có thể ở chung, chỉ là không hào phóng, điều này có liên quan đến gia cảnh, ba mẹ dựa vào làm nông và bán tạp hoá cho ba đứa con học đại học có bao nhiêu khổ cực Trần Tố đều biết, Trần Tố không có vốn liếng để hào phóng.

Kết thúc học kì đầu tiên đầy cảm giác mới mẻ về nhà ăn Tết, trong thôn thay đổi tương đối lớn. Bên đường nhiều thêm mấy cửa tiệm càng ngăn nắp, người trẻ tuổi cùng nhau lớn lên trong thôn kết hôn sinh con, càng nhiều người đến phía Nam làm công, trở về đều mặc Tây trang đeo cravat, bên hông đeo máy BB (máy nhắn tin) lưu hành nhất bấy giờ, cùng lứa tuổi nhưng ba anh em bọn họ còn chưa có công tác, Trần Tố vốn ít lời kiệm chữ, chưa bao giờ là trung tâm trong đám thanh niên, ở chung với bọn họ không nói cái gì ở không bao lâu đã đi, hai bên đều không được tự nhiên, Trần Tố sớm về phòng, nằm xuống rồi lại có chút mơ tưởng đến công việc sau hai năm rưỡi học xong.

Nghỉ đông luôn trôi qua nhanh, Tết vừa qua Nguyên Tiêu chưa tới chính là thời gian sinh viên tụ lại đến trường, Trần Tố sợ Xuân Vận* người quá nhiều nên về trường trước mấy ngày, về trước quả nhiên tốt, xe muốn chuyển ít hành khách, bao lớn đồ dạc dễ đặt, người trên xe lửa cũng không nhiều không ít, đâu giống như lúc về nhà, trên kệ trong xe chen chút hành lý đều muốn đè lên người.

(Xuân Vận chỉ những cuộc di chuyển lớn giữa các tỉnh diễn ra vào mùa xuân ở Trung Quốc)

Trần Tố đến trường sớm nhất, ktx cũng chỉ có mấy người, thừa dịp trời nắng phơi chăn dọn dẹp một chút, ăn dưa muối thịt nướng mang từ nhà tới liền tiết kiệm được tiền ăn mấy ngày, ở trong phòng tắm trường học hiếm khi ít người thoải mái tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, trong trong ngoài ngoài gột đi bẩn loạn trên đường đi, người thư sướng tâm tình cũng tốt, ngày đó Trần Tố có tất cả mộng tưởng và hướng về cuộc sống tốt đẹp của tuổi thanh xuân đón ráng chiều đi dạo phố, dọc theo trường học đi từ cửa sau ra cửa trước, ở một tiệm sách nhỏ đối diện đường cái xem sách hơn nửa ngày bị chủ tiệm uyển chuyển đuổi đi lại nương theo ánh đèn đường mờ tối quay lại cửa sau trường, cửa sau đã đóng lại, hoá ra đã qua mười giờ rưỡi rồi, Trần Tố chỉ đành vòng lại cửa trước, trong lòng nghĩ đến quyển sách mới nãy chưa xem xong, vuốt năm đồng tiền trong túi quần nhìn tiệm sách bên đường còn chưa đóng cửa, Trần Tố vội chạy vài bước qua đường.

Ánh sáng mạnh, tiếng phanh xe chói tai bén nhọn, một khắc kia Trần Tố sợ đến nỗi hồn phi phách tán cái gì cũng không biết.

Trần Tố tỉnh lại là bởi vì dạ dày rất khó chịu muốn ói, giống như cảm giác say xe. Say xe là tử huyệt của Trần Tố.

Trần Tố tỉnh lại trong một chiếc xe, bên trong bốc lên mùi xăng và mùi hệ thống sưởi khiến Trần Tố dị thường muốn ói, Trần Tố khó hiểu tại sao mình lại ở trong xe? Trần Tố không biết mở cửa xe nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy có mấy người đang đào đất nói chuyện phiếm, Trần Tố có chút hoang mang, nhất thời chưa hoàn hồn lại.

Cửa xe bị kéo ra, Trần Tố và người đứng ở cửa nhìn nhau chăm chú, Trần Tố lờ mờ xuống xe ôm lấy chính mình, lạnh quá! Từ trong xe tràn ngập hơi ấm đi xuống gặp phải giá lạnh quá mức bên ngoài, Trần Tố lạnh đến giật mình, đây là chỗ nào? Chỗ đèn đầu xe chiếu đến ngoài màu đen thì không nhìn thấy một tia sáng khác, Trần Tố bỗng nhiên nhớ đến ánh sáng mạnh của đèn xe và tiếng thắng xe chói tai trước khi mình té xỉu.

5. Tia Nắng Ban Mai - Chương 5

Edit: Tiểu Bảo

Trần Tố có chút ngây ngốc, nhìn hố đất đèn xe rọi đến, lại nhìn nhìn đám người vừa nói chuyện phiếm vừa đào đất, đột nhiên, đám người bị ánh đèn xe cường liệt chiếu rọi kia lập tức có vẻ âm trầm kinh khủng trong mắt Trần Tố, trong nháy mắt kia, trong đầu Trần Tố loé lên câu thành ngữ — "Giết người diệt khẩu!"

Ý niệm này vừa loé lên, Trần Tố sợ tới mức xoay người bỏ chạy, vừa chạy hai bước đã bị người nắm cánh tay ném bay về, hung hăng té xuống mặt đất giữa bọn họ, trong nháy mắt rơi xuống, Trần Tố rõ ràng nghe được tiếng xương đập xuống, ở trong đêm đông rất chói tai.

"Làm cái gì vậy, cậu nhìn kiểu gì thế, không phải nói thằng nhóc này không thở nữa?" Chất vấn rất không để tâm.

"Tôi làm sao biết nó lại sống đến giờ, cái hố này đào không công rồi? Tay tôi đều sắp đông lạnh tê rần." Tên còn lại ngắm ngắm cái hố lại ngắm ngắm Trần Tố nửa bò dậy trên mặt đất, Trần Tố thật sự rất sợ hãi, nghe những lời này, trong lòng cậu càng rõ ràng, bọn họ đúng là muốn huỷ thi diệt tích.

"Đừng mà!" Trần Tố sợ chết khiếp, đau nhức trên tay phải so với sinh mệnh tồn vong không đủ nhắc tới, Trần Tố kinh hoàng liên tục lắc hai tay, sắc mặt trắng bệch la lên, "Tôi cái gì cũng sẽ không nói, đừng giết tôi!"

"Xì" một tiếng hừ cười chế nhạo, "Ai sợ mày nói nha, loại thường dân nho nhỏ như mày đi đâu nói, ai sẽ để ý mày? Đồ nhà quê." Thái độ châm chọc lại kiêu ngạo.

Trần Tố đang xua tay tâm đều kết băng, đây còn là trên đất Trung Quốc sao? Khi đi học trong sách giáo khoa không phải nói quốc gia ta là chủ nghĩa xã hội mọi người bình đẳng sao?

"Quên đi, không chết thì thôi, chúng ta đi thôi." Ném xuống cây xẻng hoàn toàn mới trong tay, mở cửa lên xe, người nọ thở ra, "Vẫn là trên xe ấm áp."

Chớp mắt một cái, ngoại trừ Trần Tố sắc mặt tái nhợt bị đông lạnh run, bọn họ đều lên xe.

Tựa hồ chuyện gì đều chưa từng phát sinh, bọn họ lên xe làm ấm tay, không bao lâu, động cơ bắt đầu rừm rừm vang, Trần Tố bị xem như không khí ngây ngô nhìn chiếc xe màu đen này tựa hồ sẽ lái đi, lại mờ mịt thất thố nhìn bốn phía không có bóng người, lúc này cậu mới kinh hãi phát hiện chính mình sẽ bị ném ở đây.

"Cậu, lên xe." Lái xe nói với cậu.

"Mang nó theo làm gì, rất xui xẻo." Người phản đối không nhịn được.

"Xem như cậu ta mạng lớn, không tính xui." Người lái xe ôn hoà đưa tay mở cửa xe sau, lần thứ hai ý bảo Trần Tố lên xe.

Nếu có lựa chọn, Trần Tố không muốn lên chiếc xe giống như u linh này, nhưng đêm đông thật sự rất lạnh, bốn phía ngay cả một tia sáng cũng không có, chỉ có tiếng gió từ khe núi thổi qua vù vù, đây rốt cuộc là đâu chứ? Trần Tố đều không biết, cậu cũng không phải người đặc biệt lớn gan, ngẫm nghĩ lại, rất sợ trong những người này lại có người phản đối, vội vàng lên xe chen vào trong.

Trên xe thêm cả Trần Tố tổng cộng bốn người, người lái xe coi như ôn hoà, người ngồi bên cạnh ghế lái nói chuyện khó nghe nhất, ba câu không thoát khỏi chửi rủa, người ngồi hàng sau vẫn không nói gì cũng không nhìn cậu, Trần Tố tận lực thu nhỏ thân mình dán bên cửa sổ, cổ tay bị nắm lấy rất đau, vừa rồi chính là anh ta tiện tay ném một cái liền hất Trần Tố cao mét bảy, năm lăm kí lô bay lên đập xuống đất.

Bật nhạc rock ầm ĩ, chiếc xe lắc lắc lư lư chạy trên con đường gồ ghề, Trần Tố luôn say xe lần này lại không hề choáng váng, là bởi thật sự sợ hãi!

Không gian bên trong xe lớn hơn so với thoạt nhìn, ghế sau có thể ngồi được ba người, người kia một mình chiếm vị trí hai người, khí thế áp bách, người cũng lạnh lẽo, dù cho Trần Tố chưa từng trải qua chuyện đời, cậu vẫn có bản năng, chỉ ngồi cùng anh ta đã như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, nào còn dám xâm phạm lãnh địa người ta?

Xe xóc nảy lên xuống thật lâu, rốt cuộc nhìn thấy xa xa có lốm đốm ánh sáng, nhìn chằm chằm tia sáng xa xa, trái tim luôn khẩn trương của Trần Tố có loại lỗi giác sống sót sau tai nạn.

Rõ ràng ánh sáng đang ở trước mắt, xe lái thật lâu mới ra đường lớn, người ngồi ghế phụ mắng liên tục mấy câu, lẩm bẩm, "Làm sao vòng lên xa lộ đây, lần này có thể cần phải đánh vòng."

Xem ra là đi vòng rồi, thấy đèn đường sáng sủa và dòng xe loé ánh đèn trên đường lớn, Trần Tố an tâm không ít, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng, Trần Tố vô ý thức sờ sờ năm đồng tiền trong túi quần, cậu làm sao cũng không dám xuống xe chạy nạn chỗ này, bất quá cuối cùng vẫn an tâm một chút.

Phía chân trời dần dần lộ lên ánh sáng, cảnh tượng ngoài cửa sổ xe dần hiển lộ, trừng hai mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, tâm trạng thấp thỏm bất an của Trần Tố thật sự lắng xuống, đêm tối đáng sợ đã qua. Xoa xoa đôi mắt đau xót, lúc này Trần Tố mới phát hiện cặp kính mắt tám trăm độ của mình không thấy đâu, nhớ đến đêm qua còn nhìn thấy rõ cái hố to, Trần Tố tự cảm thán con người quả nhiên có tiềm lực sinh mệnh. Trong cảm giác sống sót sau tai nạn và đau xót, xe tiếp tục loạng choạng chạy vào đường cao tốc, cách Bắc Kinh vẫn còn xa. Cả đêm sợ hãi và khẩn trương dần dần biến mất khiến Trần Tố thả lỏng, cũng không chống lại được buồn ngủ, dưới ánh sáng ban mai chìm vào giấc ngủ.

Trần Tố cho tới bây giờ không phải là người thông minh nhạy cảm, thế nhưng Trần Tố không thông minh như thế lại bị đánh thức trong một loại cảm xúc dị thường.

Xe đã ngừng, người đều còn trong xe. Bị cảm xúc dị thường này đánh thức, mở mắt liền nhìn thấy hai người ghế trước tựa vào lưng ghế nhìn chằm chằm cậu, "Đừng nhúc nhích." Trước nhất, người lái xe đưa tay ngăn chặn Trần Tố chấn kinh muốn bò dậy, thở dài một tiếng, "Đừng nhúc nhích, để cậu ta ngủ tiếp một chút đi." Nhẹ nhàng chỉ chỉ người còn đang ngủ say bên cạnh cậu. Trần Tố lúc này mới hiểu rõ tình trạng của mình, cậu cư nhiên lại lệch người ngủ trên người người khác, không! Chính xác mà nói, cậu là vắt ngang vào lòng người khác mà ngủ ngon, người cậu dựa vào chính là cái vị cậu e ngại suốt đêm.

Cái người vòng qua người Trần Tố ngủ rất trầm, đầu gục xuống dựa vào cổ cậu, hô hấp nhè nhẹ khiến cổ cậu ngứa ngứa. Lấy loại khoảng cách này, Trần Tố cùng một chỗ với anh ta nếu ngồi dậy tất nhiên sẽ làm người này giật mình tỉnh giấc, hiển nhiên hai người bạn anh ta không hy vọng Trần Tố quấy rầy giấc ngủ người kia.

Mặc dù tâm tình muốn chạy trốn cách xa những phần tử nguy hiểm này vạn phần cấp thiết, nhưng Trần Tố không dám động, cậu cũng không biết mở cửa xe, may mà, duy trì tư thế này không mệt, còn ấm áp. Cách gần như vậy, Trần Tố có thể thấy hơn phân nửa mặt người này, người này lạnh như đao, ngay cả khi đang ngủ say hàng mày vẫn nhíu, nhìn cái người tuỳ ý là ném bay mình trong cự ly gần, Trần Tố từ tận đáy lòng thấy sợ hãi, vừa nhớ tới chuyện đêm qua, cảm giác đau đớn khi vai phải đập xuống đất liền mãnh liệt dâng lên.

Loại tình huống dựa sát nhau này cũng không kéo dài lâu, Trần Tố tỉnh lại không bao lâu, anh ta cũng tỉnh.

Khi hàng mày của anh chuyển động, hai người trước mặt cùng nhau xoay thân mình, Trần Tố cũng thức thời lập tức ngồi dậy, động đến thương trên vai, nuốt xuống tiếng rên đau, Trần Tố không dám lên tiếng.

Anh tỉnh rất nhanh, vừa ngồi dậy ánh mắt anh lộ ra lãnh tĩnh, thanh tỉnh tựa hồ căn bản chưa từng ngủ.

Ánh nắng chiếu vào cửa sổ xe cho thấy sắp tới buổi trưa, Trần Tố lúng túng níu lấy tay vịn bên hông xe, cậu không biết mở cửa xe muốn chạy cũng không chạy được.

Người ngồi ghế phụ đằng trước nhét cho Trần Tố mấy tờ tiền sau khi kéo cửa xe ra, "Cầm lấy đi khám tay, chuyện tối qua toàn bộ quên hết đi hiểu không!" Ngôn ngữ không phải uy hiếp cũng không phải thương lượng, chỉ là đơn giản dặn dò.

Chiếc xe kia biến mất trong biển xe cộ, cầm tiền, Trần Tố mờ mịt không biết mình đang nơi nào. Cậu muốn ném những tờ tiền này đi, nhưng không dám, cũng không nỡ bỏ, kiếm tiền có bao nhiêu khổ cực, nhìn cha mẹ mỗi ngày đến sau mười hai giờ tối mới đóng cửa tiệm là biết, huống chi, cậu chẳng biết mình đang ở đâu và trong túi chỉ có năm đồng mà thôi.

—

Trần Tố cận thị nặng híp mắt nơm nớp run rẩy chọn phương tiện di chuyển rẻ nhất, khoảng cách một vòng Bắc Kinh, tốn ba mươi hai đồng mới về được tới cửa Đông trường học. Trần Tố vừa xuống xe lập tức đến tiệm mắt kính bên cạnh trường học đo cặp kính mới, đo kính mắt tốn mất bốn mươi lăm đồng.

Đeo kính mới lại lần nữa nhìn thế giới này, trời đất rõ ràng có chút quỷ dị, nếu không phải vai còn tràn ngập cảm giác đau và nắm trong tay hơn bảy trăm đồng còn lại, Trần Tố thật muốn dối gạt chính mình chuyện đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Đến phòng y tế khám một chút, vai bị trật khớp, khi nắn xương đau gần chết, sau đó liền khá hơn, xương không gãy là chuyện tốt, đây coi như là vạn hạnh trong bất hạnh. Giáo y (bác sĩ phòng y tế) nói không có chuyện gì lớn, vai sưng đau xoa rượu thuốc là được, mấy ngày nữa sẽ khỏi.

Mấy trăm đồng còn thừa được Trần Tố đặt trong đáy balô đỏ thẫm, ngủ mấy ngày Trần Tố không dám nhớ lại chuyện ngày đó, lại càng không dám báo cảnh sát, hôm đó Trần Tố đâu có thấy rõ bảng số xe chiếc xe đó là bao nhiêu? Vẫn là khi xuống xe mới nhìn ra là xe con màu đen, bây giờ nghĩ lại, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay ngồi xe con, bất quá, Trần Tố lại thà rằng cả đời không ngồi.

Ngày nhập học đến rồi, bạn cùng phòng ktx đều đã về trường. Dưỡng thương trong ktx đến khi nhập học, Trần Tố kiên quyết buổi tối không chạy loạn, đợi đến khi vào học, đau nhức trên vai rốt cuộc hết, cuối cùng có thể không cần xoa rượu thuốc có mùi gay mũi nữa, Trần Tố an tâm rất nhiều.

Vào lúc nhập học khí trời rất đẹp, trời ấm lại rất mau, mấy ngày trước còn mặc trang phục mùa đông, mấy ngày này ánh dương quang khiến rất nhiều nữ sinh đổi sang thời trang mùa xuân tươi mới, đầu xuân thoải mái tự tại bồi hồi trong sân trường, Trần Tố trầm tĩnh lại xem chuyện đêm đó như một giấc mộng hoàng lương.

Xuân vừa tới, học kỳ mới bắt đầu cuộc sống mới. Tại trường dạy nghề này, chín chín phần trăm là sinh viên tỉnh, nằm sát sau cửa trường có tới mấy toà lầu cũ kĩ thập niên bảy mươi chính là ktx sinh viên trường. Bảo vệ ktx nam chỉ dùng để trang trí, cầm tiền lương cũng không làm nhiều. So với ktx nam, quản lý ktx nữ dông dài hơn một chút. Tại phân cách tuyến giữa ktx nam nữ có một tường vây ngăn cách kín kẽ, nam sinh đi từ cửa tò vò tường bắc, nữ sinh lại vào từ cửa nhỏ ngược kim đồng hồ phía nam, mặc dù không có chế độ quản lý nghiêm ngặt, quản lí trường học vẫn cố gắng giữ vững giới hạn nam nữ gặp gỡ, chỉ là, dù sao cũng là trường đại học, mỗi ngày tới giờ cơm cửa ngăn cách ktx nam sinh đều không ít nữ sinh chờ bạn trai, chỉ là hôm nay cửa ktx nam sinh xuất hiện mấy sinh viên ngoài trường đặc biệt làm người ta chú ý.

Trong trường phần nhiều là dân ngoại tỉnh, so với Trần Tố không có tác phong tân thời hơn bao nhiêu, mấy tên người ngoài không có mắt này, vừa nhìn là biết không phải dân trong trường, trong bọn họ còn có người nhuộm cả đầu vàng choé. Trần Tố bưng cà men đến phòng ăn cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần, chưa nói tới phong cách mô-đen, Trần Tố cảm thấy tên đầu tóc khô vàng chỉa chỉa như rơm rạ kia cũng dám ra cửa đã rất không bình thường.

"Thằng kia, chờ một chút." Thanh âm rất quen thuộc, bước chân Trần Tố ngừng một lát, căng thẳng trong lòng, mặt cũng trắng xanh, giọng nói này không phải là tiếng của tên người xấu ngồi ghế phụ đêm đó sao?

Kính mắt bị tháo xuống, trước mắt nhất thời mờ mịt một mảng, tâm tình muốn chạy của Trần Tố còn chưa khởi động, cà men đã bị người nọ kéo qua nhét cho bạn cùng phòng cùng đi bên cạnh, hai người kia xách Trần Tố chân không chạm đất ra cửa ktx. Lực lớn tới nổi khiến Trần Tố hô to cứu mạng cũng không kịp.

Rời khỏi ktx, bọn họ mới buông tay ra. "Quả nhiên là mày, sao lại mang cặp kính mắt xấu muốn chết này? Thảo nào tìm không được, hoá ra mày cận thị nha." Tóc vàng cười vứt cặp kính nhựa trong tay.

"Tôi không nói gì, các người đừng tìm tôi, tôi không nói gì hết." Trần Tố thật sự rất sợ bọn họ, bị lấy mắt kính xuống, đầu óc choáng váng đỡ lấy cây nhỏ bên cạnh.

"Biết mày không nói, bất quá, mày nói cũng chả sao." Người nhuộm tóc vàng cười lưu manh, bộ dạng so với người xấu trên TV còn xấu xa hơn, "Bọn tao tìm mày là muốn nói chuyện với mày, mày không cần khẩn trương, hiện tại, là tao đánh mày ngất xỉu lôi ra hay là mày tự đi ra ngoài?"

Trần Tố suy xét công phu hai bên một chút, tóc vàng liền kéo Trần Tố từ bên cây xuống kéo ra ngoài trường.

Vóc dáng Trần Tố trong đám bạn học trong trường không tính là thấp, nhưng so với bọn họ lại thấp hơn một cái đầu, mà sức lực rõ ràng tuyệt đối không cùng cấp bậc đối kháng, Trần Tố nhìn không rõ dưới chân không kịp chống cự đã bị kéo ra cửa sau trường.

Trên đường đối diện cửa sau trường học đậu hai chiếc xe con màu đen.

Thấy xe con màu đen, mặt Trần Tố lần thứ hai trắng bệch, không kịp biểu thị kháng nghị, Trần Tố đã bị đẩy lên xe. Vừa lên xe liền chạy, Trần Tố không kịp nói nắm chặt cửa xe mặt xanh lè, một nửa là sợ một nửa là say xe. Đêm đó chịu kích thích như vậy, chứng say xe vốn không tính là nghiêm trọng này càng thêm nghiêm trọng.

"Cậu đừng khẩn trương, tìm cậu chỉ là có chuyện muốn xác nhận một chút." Người ngồi phía sau mỉm cười nhìn cậu. Vị này chính là người lái xe đêm đó thái độ ôn hoà, thấy người này, Trần Tố thoáng an tâm. Lại xác định người đêm đó cùng cậu ngồi ghế sau không có trên xe, đây càng vô hình chung khiến Trần Tố yên tâm.

6. Tia Nắng Ban Mai - Chương 6

Edit: Tiểu Bảo

"Cậu xác định là cậu ta?" Người ngồi vị trí phía trước nhíu mày quét mắt nhìn Trần Tố, khuôn mặt đơn giản, lạnh lẽo, Trần Tố không khỏi nhích nhích về phía cửa sổ, người này so với tóc vàng càng giống người xấu hơn.

Người ôn hoà mỉm cười chào hỏi Trần Tố, "Tôi là Cao Viễn, tóc vàng lái xe kêu Lưu Trấn Đông, người trước mặt họ Tống, gọi Tống Uy, Tống Uy tính tình không tốt lắm, cậu phải chú ý, chớ chọc đến hắn."

"Tôi không có báo cảnh sát, thật sự!" Trần Tố thề.

"Hừ", tiếng khinh thường từ trong kẽ răng phát ra, tên tóc vàng lái xe Lưu Trấn Đông vươn tay mạnh bạo vò đầu Trần Tố, "Ai sợ mày báo cảnh sát a, đầu năm nay ai sẽ nghe đứa quê mùa như mày nói? Mày cứ yên tâm đi, chúng tao sẽ không làm gì mày, chỉ bất quá có chuyện muốn xác nhận một chút, yên tâm đi."

Trong sự chế nhạo và đày đoạ, xe chạy thật lâu mới dừng lại. Trần Tố xuống xe ngẩng đầu nhìn toà nhà cao mấy chục tầng trước mặt, chỗ hoa lệ như vậy, là nơi Trần Tố tự nỗ lực cả đời vẫn rất khó tiến vào, đó là một khách sạn lớn năm sao.

Lần đầu tiên trong đời rảo bước vào nơi sang trọng, Trần Tố bị trấn áp bởi khí thế to lớn của đèn thuỷ tinh cao tới mấy tầng lầu chiếu rọi xuống trong đại sảnh, hoá ra Trung Quốc cũng có xa xỉ phẩm chỉ có quốc gia chủ nghĩa tư bản mới có thể lãng phí được miêu tả trên TV! Xem tận mắt, trong một khắc bị đẩy mạnh vào trong thang máy, Trần Tố đều đang nghĩ một cái đèn như vậy bật một ngày mất bao nhiêu tiền điện? Quốc gia không phải đề xướng cần kiệm tiết kiệm sao, sao ban ngày ban mặt mở đèn lớn mấy ngàn bóng như vậy mà không ai tới quản?

Cảm giác mất trọng lực trong thang máy làm Trần Tố buồn nôn, về phần làm sao từ thang máy đi ra, làm sao đến gian phòng sang trọng kia, Trần Tố hoàn toàn không có ấn tượng. Một mình ghé vào trong toilet sang trọng ói say sẩm mặt mày, thật vất vả mới ngừng được cơn buồn nôn, lúc này mới có cơ hội chú ý một chút gian "WC" này, gạch men sứ sáng bóng, vòi nước mạ vàng và những dụng cụ sinh hoạt hàng ngày vừa bình thường lại vừa xa lạ, mấy thứ đồ vật loé sáng đều làm cho Trần Tố có cảm giác không dám chạm vào.

Cửa thoáng cái bị đẩy ra, làm Trần Tố đang ngây ngốc bị hù chết khiếp, Lưu Trấn Đông tóc vàng tiến vào, "Nôn xong? Đi tắm đi, mày không tắm sao? Cả người mùi quái dị, đem quần áo trên người mày thay ra rồi ném đi." Quăng một đống quần áo, quay đầu ồn ào, "Có ai không, tới đây một chút, mở nước cho tên nhà quê này." Nghe Lưu Trấn Đông kêu to, lập tức có một người mặc đồng phục nhân viên khách sạn tới.

Tắm? Từ ngày gặp phải chuyện không may cho tới nay, non nửa tháng thật đúng là không đến phòng tắm, trên vai vẫn còn xoa rượu thuốc, sợ tắm mất dược tính. Thật không nói, ở chỗ này, không biết tại sao, toàn thân cảm thấy ngứa ngứa.

Nhân viên khách sạn đi vào cũng không nhiều lời, hắn thuần thục mở nước, nhẹ giọng giới thiệu tác dụng của chất lỏng trong các bình tinh xảo, thái độ rất cung kính làm cho Trần Tố thỉnh thoảng rùng mình.

Lắp la lắp bắp thật vất vả mời hắn ra ngoài, cẩn thận thăm dò khoá trái cửa, cũng không phải xấu hổ bị người khác nhìn thấy cậu tắm, mà là thật sự sợ những người đó.

Chung quanh bồn tắm khổng lồ khảm nạm điêu khắc hoa cỏ vàng rực, tinh xảo bức người, đỡ hai bên thành bồn tắm chậm rãi ngâm vào trong nước, cảm nhận được sức nổi của nước, đây là lần đầu tiên trong đời Trần Tố độc chiếm một mình một bồn tắm lớn, càng là từ khi có kí ức tới nay, lần đầu tiên là người đầu tiên chiếm được nước sạch trong vắt để tắm rửa.

Khi còn bé, trong thôn không có phòng tắm, thu đông toàn ở trong nhà mắc tấm bạt làm thành gian tắm, phải hai tháng mới có thể tắm một lần, từ nhỏ đều là anh cả tắm trước, hơi chà xát một chút đã có thể rơi thật nhiều chất bẩn, bản thân tắm xong Trần Khải không chịu dùng nữa*. Mãi cho đến khi đến thị trấn học cấp hai mới có thể thay đổi, bất quá, trong ktx trên trấn đều chen chúc một đống người, đến khi tắm rất giống một cuộc chiến tranh, người dán lấy người, chen đều chen không được, càng miễn bàn nhà tắm công cộng trừ đầu người ra không thể thấy được nước, như thế này độc chiếm một bồn nước sạch vẫn là lần đầu tiên trong đời, cũng may Trần Tố rất hiểu rõ tình cảnh trước mắt, trong lúc cảm động, vội vã qua loa xoa xà bông thơm, gội đầu một chút liền bò ra ngoài.

(*ý là để tiết kiệm nước, Trần Tố phải tắm lại nước của anh, nhưng Trần Khải sau đó được tắm nước sạch => chỉ có Trần Tố tắm nước dơ)

Quần áo ban đầu đã bị nhân viên khách sạn cầm đi hết, quần áo để lại đều mới tinh, Trần Tố không biết có nên mặc không, nhưng cũng chỉ có thể thay vào, cậu không có dũng khí không mặc quần áo ra khỏi cái cửa này.

Mở cửa, bốn người kia đều ở đây, tóc vàng nói chuyện rất lưu manh kia là Lưu Trấn Đông, Cao Viễn luôn mỉm cười rất thân thiết, Tống Uy trên mặt luôn âm trầm, còn có người ngày đó ném bay cậu, vẫn chưa biết tên anh ta, tuy rằng người kia không nói câu nào, Trần Tố lại sợ anh ta nhất.

Trần Tố nơm nớp run rẩy đi ra, bọn họ trò chuyện cái gì không ai để ý cậu, chỉ có Cao Viễn cười cười với Trần Tố, dùng ánh mắt ý bảo cậu qua một bên ngồi, sau đó không nhìn cậu nữa.

7. Tia Nắng Ban Mai - Chương 7

Edit: Tiểu Bảo

Ngồi vào hướng Cao Viễn chỉ, đó là một cái sofa mềm mại, Trần Tố không biết bọn họ tìm mình muốn xác nhận chuyện gì, bọn họ không nói, cậu không tiện truy hỏi, trong lòng không cách nào giảm bớt bất an tràn ngập.

Họ nói về đề tài Trần Tố hoàn toàn nghe không hiểu, cũng hoàn toàn xem cậu không tồn tại, Trần Tố bất an đánh giá sự xa hoa bốn phía, sau cùng ánh mắt rơi vào điểm tâm trông giống như từng nhìn thấy trong tạp chí bày trên bàn kính trước mặt.

Không biết hiện tại rốt cuộc là mấy giờ, từ cấp hai đã không có kinh nghiệm ngủ ngoài, lo âu khiến Trần Tố ít nhiều càng gấp gáp càng đói bụng, cơm trưa chưa ăn, đồ buổi sáng đều ói ra khiến dạ dạy rỗng tuếch, càng nghĩ lại càng muốn ăn, Trần Tố thấy bọn họ đều không chú ý liền ăn mấy miếng, bánh kia vào miệng rất mềm ngọt mỹ vị.

Sofa mềm mại, bánh ngọt hương bị ngọt ngào thoả lấp dạ dày, cộng thêm gột rửa đi một thân dơ bẩn, Trần Tố mạnh mẽ chống đỡ chẳng bao lâu mệt mỏi lệch người đi, cậu ngủ mất.

Một giấc này thật sự thoải mái, dưới thân mềm mại, như lay động trong mây, thoải mái không thôi. Trần Tố luôn chỉ có kinh nghiệm ngủ giường cứng thật không biết giường còn có thể thoải mái như vậy, loại cảm giác này có chút giống như ôm ấp của mẹ sâu trong ký ức gần như đã quên.

Mở mắt, Trần Tố liền thấy người gần trong gang tấc, là người duy nhất không nói chuyện không biết tên đêm đó.

Người kia tựa vào cổ cậu giống như ngày đó, mà chính mình hầu như hoàn toàn dựa vào trong ngực anh ta, ngón chân cũng dây dưa cùng một chỗ, Trần Tố sửng sốt một chút, đúng rồi, cậu bị những người đó đưa tới khách sạn lớn, sau đó ngủ trên ghế sofa mềm mại, làm sao lại cùng người này ngủ chung? Vậy đây là phòng người này? Chính mình ngủ trên giường người này sao. Trần Tố nội trú nhiều năm, anh em cũng nhiều, tháng mùa đông lạnh nhất hai anh em đều chen trong chăn cùng nhau sưởi ấm, bạn cùng ktx chơi thân, vào mấy ngày đông lạnh nhất thường cũng trôi qua như thế, Trần Tố không cảm thấy kỳ quái, chỉ là lúng túng xấu hổ mình chiếm giường người ta.

Trần Tố hơi khẽ động, anh ta liền tỉnh.

Anh tỉnh rất nhanh, giống như không có ngủ, mở hai mắt lộ ra lãnh tĩnh. Anh nhìn Trần Tố gần trong gang tấc, xoay người xuống giường nhìn đồng hồ để bàn bên giường, là sáu rưỡi sáng, Trần Tố trải qua nhiều năm sinh hoạt ktx có đồng hồ sinh học chính xác.

Anh không để ý tới Trần Tố, trong phòng có toilet riêng, anh cạo râu đánh răng. Gần một đêm, đã dài ra một tầng lúng phúng râu xanh xanh, Trần Tố nheo mắt tìm được mắt kính trên tủ đầu giường, thấy anh cạo râu, Trần Tố nhịn không được sờ sờ cái cằm trơn tuột của mình, có lẽ là nguyên do người miền nam, lông trên người Trần Tố tương đối ít, Trần Tố cũng từng dùng dao cạo râu của Trần Hạo một hai lần, không có khác cái gì so với trước khi cạo, nhưng lúc đó đa số bạn học nam đều không có lông gì, Trần Tố không để ý, cho đến khi tới trường phương Bắc đến phòng tắm tắm rửa mới biết Nam Bắc khác biệt rất nhiều.

Anh tắm nhanh đi ra, trực tiếp cầm điện thoại gọi người đưa bữa sáng tới, nói thật, Trần Tố lần đầu tiên nghe thấy giọng anh, thanh âm kia lộ ra lạnh lẽo của kim loại.

Thật cẩn thận tìm toàn bộ phòng ngủ cũng không tìm thấy quần áo mình, Trần Tố nghẹn không dám cùng anh bắt chuyện vội vội vàng vàng súc miệng rửa mặt vệ sinh, hôm nay là ngày báo danh đi học, phải đi kí tên, còn phải đóng học phí. Nhìn cái gương lớn trên bồn rửa tay phản chiếu ra một thân áo mỏng hoàn toàn mới, hít một hơi, mở cửa, anh ta đang ăn điểm tâm, là cách ăn rất phong độ.

"Xin hỏi – quần áo của tôi đâu?" Trần Tố dè dặt hỏi.

Anh giương mắt quét nhìn Trần Tố, lại đảo qua cái ghế đối diện, ánh mắt ra lệnh sai Trần Tố đến bên bàn ngồi xuống, trên bàn có hai phần ăn sáng. Trong im lặng, Trần Tố ăn bữa sáng thuần Tây Âu lần đầu tiên trong đời, sữa tươi bánh mì trứng gà làm thành kiểu dáng Trần Tố hoàn toàn chưa từng thấy.

Sau khi ăn xong phân lượng gấp bốn lần Trần Tố anh rốt cuộc buông dao nĩa, Trần Tố sớm nuốt không trôi ngồi nghiêm chỉnh, anh mới nói chuyện.

(*không phải Vương Tuấn 'cật hoá' đâu, tại Trần Tố không ăn nhiều thôi)

"Tên tôi là Vương Tuấn"

Trần Tố gật nhẹ đầu biểu thị nghe thấy.

"Tôi không thích vòng vo, tôi mất ngủ rất nhiều năm, dưới tình huống bình thường tôi không thể ngủ, thế nhưng ôm cậu lại ngủ được, từ hôm nay trở đi cậu ở chỗ tôi."

A? Trần Tố cảm thấy không đúng lắm, vội nói: "Nhưng tôi phải đi học, còn có, tôi cũng không phải bác sĩ __"

"Tôi không phải đang thương lượng với cậu." Vương Tuấn lạnh thấu xương cắt ngang Trần Tố, ánh mắt lạnh lẽo: "Cậu đừng khảo nghiệm tính nhẫn nại của tôi, đem cậu nhốt lại trong này, đối với tôi mà nói chẳng qua là một việc nhỏ không đáng, tôi không rảnh hỏi ý kiến cậu, tôi không can thiệp chuyện đi học của cậu, cậu chỉ cần ở đây là được."

Trần Tố toàn thân cứng đờ nhìn người trước mắt không lớn hơn mình bao nhiêu, nếu như không phải trải qua chuyện đêm đó, Trần Tố nhất định sẽ cười lạnh không để ý tới người này, cũng có thể sẽ tỉnh táo nói cho anh ta biết anh có bệnh, còn có thể sẽ châm chọc anh ta có phải còn chưa đủ lớn không, thế nhưng, đêm hôm đó bản thân trải qua chuyện xém bị "huỷ thi diệt tích", Trần Tố cho dù không thông minh, cũng

nhìn ra bọn họ loại người này thật không quan tâm một cái mạng người! Người này tuyệt đối không phải đang uy hiếp, chỉ là phân phó, quyền lựa chọn tuyệt không nằm trong tay Trần Tố

8. Tia Nắng Ban Mai - Chương 8

Trần Tố sợ người này, sợ người cũng như tên.

Vương Tuấn cho Trần Tố một xấp tiền mặt còn chưa xé giấy niêm phong ngân hàng, "Tự mình giải quyết vấn đề nội trú trong trường, đem đồ mang đến đây." Đây không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh, anh chỉ biết dùng giọng ra lệnh.

Trần Tố nhìn tờ thứ nhất nằm trên xấp tiền, đó là một trăm đồng, vậy một xấy này là một ngàn đồng? Không, là một vạn đồng!! (khoảng 35 triệu)

Cho tới bây giờ chưa từng thấy con số lớn như vậy, Trần Tố kinh hoàng xua tay không muốn. Nhà họ Trần mặc dù là nông dân, nhưng gia huấn (giáo huấn trong gia đình) vẫn phải có, mẹ Trần cả đời tranh cường háo thắng (có tính cạnh tranh), vào lúc khó khăn mượn ở quê hai ba trăm, dù thời gian mượn ngắn cũng đưa thêm mấy đồng tiền lãi, mau trả hết mới ngủ ngon giấc, bà giáo dục con cái là, ăn người miệng ngắn, bắt người nương tay, làm gì cũng không thể lấy không đồ người khác, huống chi là tiền!

Trần Tố không lấy, Vương Tuấn cũng không hỏi.

Cuối cùng Trần Tố vẫn không tìm được quần áo của mình, Vương Tuấn tiện tay cầm từ trong tủ quần áo ra vài thứ cho cậu, vốn định ưỡn ngực kiên quyết không nhận ân huệ người ta cuối cùng Trần Tố vẫn mặc vào, không có biện pháp, cũng không thể mặc áo đơn về, tuy nói khí trời ấm lại rồi, nhưng dù sao vẫn còn là đầu xuân.

Bên ngoài áo len tuyết trắng khoác một chiếc áo khoác xanh nhạt, quần jean màu xanh cuộn lên ba nấc ở ống quần. Trần Tố mặc đồ của Vương Tuấn ngồi trong xe anh, đó là một chiếc xe con màu bạc trắng. Bọn họ cũng chỉ là thanh niên, làm sao lại đều có xe? Trần Tố chỉ nhờ vào ba trăm đồng sinh hoạt phí mỗi tháng dựa sát vào cửa số xe nghĩ thế nào cũng không thông.

Anh chở Trần Tố đến cửa sau trường liền đi. Vừa xuống xe, Trần Tố liền đem bữa sáng kiểu Tây mới ăn ói hết ra ngoài, ở trên xe, muốn ói cũng không dám, ngồi xe con loại này đối với Trần Tố mà nói chính là cực hình. Dựa vào tường nghỉ ngơi một chút, Trần Tố lết về ktx, bạn cùng phòng giúp cậu cầm cà men tò mò truy vấn chuyện hôm qua, Trần Tố chỉ phải nói dối là đồng hương cùng huyện tới tìm cậu chơi. Hiển nhiên lời nói dối này không quá thuyết phục, nhưng cũng chỉ có thể nói lung tung như vậy.

Từ buổi sáng quay về mãi cho tới chạng vạng, Trần Tố đều đang cân nhắc đến tột cùng nên làm cái gì bây giờ, dựa theo Vương Tuấn kia nói, đi? Hay là không đi?

Sự thật bày ra trước mắt, đó là người tuyệt không dễ chọc, Trần Tố rõ ràng nhớ kỹ nháy mắt gió lạnh thổi qua tai chỉ một tay ném bay mình, đau nhức ở cổ tay như bị bóp nát cùng đau nhức khi rơi xuống đất, đây làm sao không khiến Trần Tố không suy xét! Huống hồ Lưu Trấn Đông là bắt được cậu ở cửa ktx, chạy được hoà thượng nhưng không chạy được miếu, cũng không thể vì trốn né những người này mà buông tha bài vở chính mình! Nghĩ đến đây, Trần Tố quyết định ứng phó vài ngày xem tình huống trước, lại tìm phương thuốc trị mất ngủ xử lí chứng mất ngủ kia, vậy vấn đề không phải giải quyết xong rồi sao, nghĩ đến đó, trong lòng Trần Tố cuối cùng cũng thoáng an tâm một chút.

Đổi lại áo len của mình, tỉ mỉ xếp lại quần áo Vương Tuấn cho cậu mượn cất vào túi đi ra cổng trường, chuẩn bị đến nơi hẹn.

Đứng ở cổng trường, nhìn đại lộ Nam Bắc thông thoáng, Trần Tố suy tính, Vương Tuấn kia đến tột cùng ở đâu? Hôm qua thì bị ép lên xe, không chú ý phương hướng; hôm nay từ khi vào thang máy đã bắt đầu choáng váng muốn nôn, cúi đầu theo anh lên xe, làm sao còn có thể chú ý đó là chỗ nào.

Đứng ở cửa sau trường đau khổ suy nghĩ hai mươi phút cũng hoàn toàn không có kết quả, Trần Tố chỉ đành xoay người về ktx.

Thấp thỏm bất an đến lớp tự học buổi tối, suốt đêm không nói chuyện, hôm sau gió êm sóng lặng qua đi, trưa ngày thứ ba, sau khi tan học cầm cà men vội vàng đến căn tin ăn cơm Trần Tố liền thấy Vương Tuấn.

Vương Tuấn đứng trước cửa ktx nam không thể nghi ngờ giống như là người đi nhầm cửa, sân trường này cùng anh không hề tương xứng.

Một khắc kia nhìn thấy thân hình đao tước (đại ý là cứng rắn, sắc bén)của Vương Tuấn, Trần Tố thầm muốn trốn. Chỉ là, cậu có thể chạy, trường học lại không chạy được.

Không thể tin, Trần Tố ôm bụng té trên mặt đất. Không có bất kì cảnh cáo, không có bất kỳ điềm báo trước nào, Vương Tuấn mang giày da một cước đá vào bụng Trần Tố, không đợi Trần Tố đau kêu thành tiếng đã nắm lấy một cánh tay của Trần Tố, anh không tốn chút sức nào xốc Trần Tố lên kéo ra ngoài, các sinh viên nghỉ chân ven đường không ai quản loại chuyên không liên quan tới mình này.

Anh ta thật sự đem giam mình lại! Trần Tố dựa vào bản năng sinh tồn lập tức ý thức được điểm này, đồng thời cũng sợ hãi một lần nữa xác định người này thật không có tính nhẫn nại, Trần Tố kinh hoảng vừa bị lôi đi, vừa kêu lên: "Tôi có đi, thế nhưng tôi không biết chỗ ở của anh, tôi thật sự tìm không được nơi anh ở."

Tạm dừng lôi kéo, hiện ra ánh mắt lạnh lùng, Vương Tuấn nhìn Trần Tố sợ hãi khiếu nại. Buông lỏng tay, Trần Tố ngã ra sau hai bước, cánh tay bị nắm rất đau.

"Cũng đúng, không phải lỗi của cậu, không sao." Chậm rãi nói chen vào chính là Cao Viễn, ôn hoà nói, "Cậu nhanh đi thu thập một chút đi."

Trần Tố quay về ktx lấy quần áo và vật dụng thường dùng, bụng bị đạp đau cực kì, mồ hôi lạnh chảy ra khiến bạn cùng phòng ktx trông thấy mà giật nảy mình, muốn mang Trần Tố đến phòng y tế khám, Trần Tố khước từ ý tốt bạn cùng phòng muốn mang cậu đến phòng y tế.

Không dám dừng lại, mau chóng đi xuống. Cao Viễn ở cửa ktx rảnh rỗi xem báo dán tường, Vương Tuấn không ở, Cao Viễn nói anh có việc đi trước.

9. Tia Nắng Ban Mai - Chương 9

Xoay người lại nhìn sang Trần Tố sắc mặt tái nhợt thống khổ, Cao Viễn ôn hoà giúp Trần Tố xách túi quần áo, mỉm cười trấn an, "Cậu không cần lo lắng, chỉ cần cậu làm theo lời anh ta nói, cuộc sống của cậu sẽ rất nhẹ nhàng, cậu chỉ cần không vi phạm quy tắc của cậu ta là được."

Mang theo Trần Tố ra cửa trường, Cao Viễn vừa lái xe vừa giải thích, "Vương Tuấn là người bị mất ngủ, trước khi gặp cậu, cậu ta không ngủ được. Tìm tới cậu, cũng chỉ là để cậu cùng cậu ta ngủ, không có ý tứ gì khác, Vương Tuấn không có hứng thú với nam, cậu ta không có bệnh đoạn tụ." (chữ "bệnh" không phải mình tự thêm vô à nha)

Không có hứng thú với nam? Bệnh đoạn tụ? Trần Tố ngẩn ra, đây là ý gì? Trần Tố không phải không biết thành ngữ đoạn tụ phân đào*, nhưng muốn cậu nói ra điển tích xuất xứ lại quá làm khó cậu, cái này đối với Trần Tố mà nói là một sự kiện lịch sử tương đối xa xôi.

(*"chia đào, cắt tay áo". Chắc ai cũng có nghe qua xuất xứ của nó nhỉ)

Không trực tiếp đến nơi Vương Tuấn ở, ở trên xe, Trần Tố đau bụng vô cùng, Cao Viễn nửa đường đưa cậu tới bệnh viện, bệnh viện viết cho mấy loại thuốc, lần này, Trần Tố ôm bụng đổ mồ hôi lạnh thật sự sợ Vương Tuấn.

Ăn cháo loãng mấy ngày, ngoại trừ trên bụng tạm lưu lại một mảng bầm tím, cuối cùng cũng hết đau. Trong thời gian này, Trần Tố đã tin Vương Tuấn thật sự mất ngủ, bởi vì mỗi lần nửa đêm đau tỉnh, mở mắt sẽ thấy Vương Tuấn không phải đang đọc sách, chính là chơi game, một lần cũng không thấy anh ngủ. Cảm giác không ngủ được rất khó chịu đi, Trần Tố chỉ có thể hết hy vọng tạm thời ở lại.

Ở khách sạn có rất nhiều vấn đề không tiện, đầu tiên là cách trường học ở ngoại thành của Trần Tố quá xa; thứ hai, Trần Tố say xe rất nghiêm trọng còn rất không thích ứng cảm giác không trọng lực của thang máy, đi một lần liền nôn một hồi. Bất đắc dĩ, ngày thứ tư, Vương Tuấn đổi chỗ ở, căn nhà được chọn tại một khu dân cư bên cạnh trường Trần Tố, từ đó đến trường, Trần Tố chỉ cần đi bộ hai mươi phút là được.

Ôm túi sách, Trần Tố tan học nơm nớp lo sợ nhìn căn nhà này, lần đầu tiên, Trần Tố thấy được căn hộ thành thị trong cự ly gần. Phòng này đối với Trần Tố mà nói là rất hiện đại, hai phòng hai sảnh, nhà bếp toilet phòng tắm phòng ngủ phòng khách đều ở trong một căn, đồ điện đầy đủ, vật dụng gia đình đầy đủ, chỉ thiếu hơi người, không nhiễm một hạt bụi tựa như nhà mẫu.

Lúc đưa Trần Tố chìa khoá, Vương Tuấn còn đưa cho Trần Tố một cái thẻ ngân hàng, nếu cậu muốn dùng tiền thì tự mình rút, mật khẩu là năm số tự nhiên đầu tiên đơn giản nhất.

Vẫn là lần đầu tiên thấy được loại đồ hiện đại này, nghe nói người nước ngoài ra đường mua đồ đều dùng cái này, đến máy móc của ngân hàng vừa đặt vào là có thể tự động phun ra tiền, chính là rất dễ bị ăn trộm để mắt tới. Cầm cái thẻ này, biết cần phải trả lại, nhưng không muốn nghe mấy lời không dễ nghe, Trần Tố bỏ cái thẻ vào hộp mắt kính trong ngăn kéo tủ đầu giường. Quá mức hiện đại, cậu vĩnh viễn học không được, theo không kịp.

Trần Tố theo không kịp. Tiền, kiên quyết không dùng của người ta, chút tự tôn tự trọng ấy, Trần Tố vẫn phải có.

Bốn rưỡi chiều tan học, Trần Tố tới đây, dùng xâu chìa khoá trong tay mở cửa phòng, từ hôm nay trở đi, cậu đã vào ở trong căn hộ của người thành thị này.

Tủ lạnh, TV, bàn ăn dài, ghế cao và các dạng vật dụng, hết thảy đều làm cho Trần Tố thấy mới mẻ vô cùng, đây là căn hộ người thành thị? Nhà Trần Tố ở trong thôn coi như nhà giàu có, thế nhưng muốn cho ba thằng con học phí hàng năm và sinh hoạt phí đều không phải con số nhỏ, năm kia, Trần gia không cam lòng thua kém người ta cũng xây nhà lầu xi măng, nhưng trong nhà lại không tăng thêm bất cứ vật gì, trong nhà vẫn giống như trước, giường gỗ, bàn cũ và lương thực chất đầu góc tường.

Trần Tố ở trong căn phòng không người vòng vo nửa tiếng mới đè tâm tình xuống, lấy sách vở mang tới ra xem.

Phòng ở mới, tựa hồ đầy đủ mọi thứ, nhưng Trần Tố rất nhanh phát hiện hầu như cái gì cũng không có. Đầu tiên không đồ ăn, trong tủ lạnh trống không, phòng bếp ngay cả cái nồi cái chén cũng không có, may mắn dưới lầu có sạp bán màn thầu*, năm hào ba cái, thêm cải bẹ chia làm hai phần ăn, Trần Tố ăn uống trước nay đều lấy no bụng làm mục tiêu.

(*bánh bao không nhân)

Trước đây trọ trong trường đã quen hết tiết thì về ktx, cũng không có sở thích gì khác, nhiều nhất chính là tới tiệm sách xem chùa. Hiện tại, tới đây ở, Trần Tố vẫn tiếp tục cuộc sống hai điểm một đường đi học, tan học.

Dọn dẹp sơ một chút, Trần Tố đem hơn bảy trăm đồng ngày đó còn dư lại bỏ vào ngăn kéo phòng này, từ lúc bỏ tiền này vào trong tủ quần áo của cậu, cậu vẫn rất không an tâm, hiện tại bỏ trở lại, trong lòng thoáng cái thư sướng hơn, quả nhiên không thể lấy không đồ người ta.

Vương Tuấn tới đây xác thực chỉ là vì ngủ. Ngay từ đầu, Trần Tố còn cảm thấy không được tự nhiên, nhưng hai ba lần rồi lại không còn cảm giác gì. Vương Tuấn chưa bao giờ hỏi đến cuộc sống và chuyện cá nhân của Trần Tố, chỉ bất quá thỉnh thoảng ban đêm có người ngủ bên cạnh, phòng này là chỗ ở cho Trần Tố, không phải nhà Vương Tuấn. Theo yêu cầu của anh ta, không trái lời anh ta, Vương Tuấn tốt hết ý.

Ở đây một tháng, cũng chỉ thấy Vương Tuấn không quá mười lần, Trần Tố dần dần quen phương thức sinh hoạt lạnh nhạt như thế. Mỗi ngày đi bộ hai mươi phút đến trường, học xong dùng cơm nước trong căn tin,

rửa sạch cà men lại mua bánh bao ngọt năm hào cho bữa tối và bữa sáng ngày kế, hai điểm một đường phù hợp cá tính hướng nội của Trần Tố. Nếu thật sự phải nói tới Vương Tuấn có bệnh gì, đó chính là Vương Tuấn quá chú ý sạch sẽ, điểm ấy, từ bề ngoài liền có thể nhìn ra được. Dưới sự giám sát của Vương Tuấn khiết phích, Trần Tố có tiến bộ ở phương diện vệ sinh. Phòng tắm có sẵn, mở máy nước nóng là có thể tắm, sáng sớm mỗi ngày, đi tắm một cái, cả ngày đều trôi qua nhẹ nhàng khoan khoái. Lại không bao lâu, Trần Tố cũng thích thói quen một ngày tắm hai lần, quả nhiên, thói quen vệ sinh cá nhân cùng điều kiện cơ bản có liên quan chặt chẽ.

Phòng ở tuy lớn, Trần Tố vẫn quen làm bài trên bàn cơm, hai tuần nữa là thi giữa kì, Trần Tố nỗ lực, nếu như giữa kì thi tốt, lại thêm cuối kì có thể tăng thêm vài hạng, năm nay nhất định có thể lấy được học bổng. Chưa từng hơn người khác trong học tập, có thể lấy được học bổng, đây đối với Trần Tố mà nói, là một chuyện phi thường vinh dự. Hiện tại hoàn cảnh học tập tốt như vậy, tâm nguyện đã từng chôn sâu trong lòng mãnh liệt xông lên đầu, cảm giác học tập cũng thông thuận hơn.

Cửa mở, Vương Tuấn tới, theo sau anh là đồng đảng.

Lưu Trấn Đông, Cao Viễn lần đầu tới đây, phía sau là Tống Uy lần thứ hai gặp mặt. Ánh mắt Tống Uy nhìn qua cho người khác một loại khí tức âm trầm, khiến Trần Tố trốn xa xa.

Dưới ánh nhìn của bọn họ, Trần Tố vội vội vàng vàng thu dọn sách vở trên bàn ăn ôm đến một phòng khác, ở chung với mấy người này, Trần Tố cũng không có thiên phú đó, có thể né thì né.

Bọn họ nói chuyện trong phòng khách, Trần Tố cũng không tránh bao lâu, phương Bắc lệch giờ chậm một chút so với quê nhà, chăn hong trên ban công nên lấy vào, tuy nói trong phòng có hệ thống sưởi hơi, nhưng chăn vẫn phải phơi nắng mới càng thêm ấm áp, ôm lấy chăn được thái dương chiếu tới toả ra mùi thơm tự nhiên, giấc ngủ sẽ càng thêm ngọt ngào.

10. Tia Nắng Ban Mai - Chương 10

Lấy quần áo, lấy chăn vào, đóng cửa sổ ban công, lại lấy đôi giày trên ban công, tới tới lui lui vài chuyến mới mang hết vào, thu thập xong quần áo và đồ dùng hàng ngày bỏ vào tủ quần áo, lại trải chăn xong, Trần Tố đi ra chuẩn bị học bài.

"Cậu không làm cơm tối sao?" Trời không còn sớm, mấy ngày nay tiết trời nhanh ấm lại, Lưu Trấn Đông quay đầu hỏi cậu.

Làm cơm tối? Trần Tố theo bản năng ngắm cà men đặt một góc trên bàn, bên trong có bánh bao ngọt thủ công mua ở căn tin trường, đây là cơm tối kiêm bữa sáng của Trần Tố.

Thật đúng là không phải khoe khoang, mặc dù sinh trưởng ở nông thôn, mặc dù là đứa con không nổi bật nhất Trần gia, Trần Tố cũng là mười ngón tay không dính nước xuân, từ nhỏ ngoại trừ học bài chính là học bài. Mẹ Trần thông minh tháo vát có tư tưởng trọng nam khinh nữ rất sâu, em gái út Trần Khiết học xong tiểu học liền ở nhà giúp việc nhà, đương nhiên, cái này cũng có quan hệ tới tự Trần Khiết không học nổi nữa, tới mùa vụ, ba anh em bọn họ đương nhiên ở trong trường, đối với làm cơm, Trần Tố không có hứng thú, ăn cơm tập thể trong căn tin trường vừa bớt lo lại bớt sức, chỉ cần rửa cái chén của mình là được, thật tốt! Ở đây, Trần Tố cũng lục lọi cả buổi mới có thể dùng gas bật lửa nấu nước.

Kéo cửa tủ lạnh, ngoại trừ hai chai nước uống cái gì cũng không có, phòng bếp trước sau như một từ gốc đến ngọn trắng tinh như mới, không có một chút mùi khói lửa.

"Cậu bình thường ăn ở đâu?" Vương Tuấn cau mày hỏi, kỳ thật vốn bọn họ chờ tới giờ cơm tối, Trần Tố sẽ đi gọi cơm cho bọn họ.

"Căn tin trường." Trần Tố thành thật khai báo.

Sắc mặt bọn họ lập tứcvặn vẹo, đủ biểu thị cực độ khinh thường và chán ghét căn tin trường.

"Đi mua vài món làm cơm tối." Vương Tuấn dùng hai ngón tay rút ra mấy trăm đồng, mệnh lệnh phân phó. Cứ như vậy, Trần Tố đang cầm sách vở bị đuổi khỏi nhà đi chợ mua đồ ăn.

Đám tư bản vạn ác này!

Một đám cao nha nội* đáng chém!! (con quan chức, theo ý xấu)

Trong lòng Trần Tố AQ lẩm bẩm đạp cầu thang xuống lầu.

Coi như từ đó đến giờ chưa làm việc nhà, chưa từng làm cơm nước, thế nhưng cũng biết bảy thứ — củi gạo dầu muối tương dấm trà. Về phần phòng bếp trong căn phòng kia, Trần Tố có thể xác định một việc, đó chính là trong phòng bếp một hạt gạo một giọt dầu một lạng muối cũng không có.

Vì vậy, cầm năm trăm đồng, Trần Tố dạo bốn vòng quanh chợ ngoài trời, xem chất lượng, so sánh giá, sau khi so sánh giá cả mua một bao hai mươi cân người phương Bắc gọi là gạo Ngạnh Mễ*, lại mua một chai dầu, một bịch muối, một cân đường, một lọ nước tương, còn không quên mua hộp nhựa đựng gia vị, thớt xắc rau, thau rửa rau, khăn lau chén những thứ vụn vặn này cũng tận lực mua toàn bộ. Dụng cụ cơ bản hình như mua không sai biệt lắm, lại mua rau xanh đậu hủ củ cải thêm hai cân thịt, nhìn hai bên một chút hình như là đủ toàn bộ, làm sao chở về mới là vấn đề, ngoài chợ, có dân công đẩy xe đẩy cùng Trần Tố trả giá một chút, năm đồng đưa đến cửa, trước khi lên xe, Trần Tố còn đúng lúc mua thêm gừng hành.

(*Gạo tẻ, vị ngọt nhàn nhạt, có thể dùng mỗi ngày, là đồ bổ đệ nhất thiên hạ. Theo baidu)

Dân công đem từng món dọn vào phòng bếp, khi muốn trả tiền thừa lại cho Vương Tuấn, Trần Tố bất chợt nhớ tới một thứ làm cơm tuyệt đối quan trọng, mà cậu hoàn toàn không chú ý quên mua, chính là không có mua chảo chiên, ngay cả chén đũa đều chưa mua.

Nửa giờ sau, Trần Tố đội gió đêm xách nồi sắt, xẻng xúc và một tá chén trở về, sau khi buông ra lần hai lại nhớ tới một chuyện còn quan trọng hơn – không có nồi cơm điện! Chén bới cơm đã có, nhưng mâm đựng thức ăn lại quên, còn phải đi mua một chuyến?

"Chúng ta ra ngoài ăn đi." Tống Uy đứng dậy lên tiếng.

Mấy tên trong phòng khách đều hưởng ứng theo ra ngoài. Kỳ thật, bọn họ đã sớm đói bụng lại bất động, chính là thật sự muốn biết Trần Tố có thể đem năm trăm đồng kia mua bao nhiêu thứ về, hiện tại sàn phòng bếp đã bị chất đầy.

Bọn họ đến tiệm ăn bên ngoài.

Xà lách và thịt mua về khiến Trần Tố bận rộn một lúc lâu, cũng may có tủ lạnh, bỏ vào trong liền giải quyết vấn đề. Tiệm tạp hoá Trần gia có tủ lạnh, mùa hè mỗi năm bán kem, đồ ăn ăn không hết để trong tủ lạnh trong vòng một tuần không có vấn đề. Không muốn phiền phức chính mình, Trần Tố gặm bánh bao ngọt buổi trưa để lại làm bữa tối, cảm giác không tệ.

Qua nửa đêm, Vương Tuấn mới về, trên bàn cơm bày danh sánh mua sắm rất cặn kẽ, phía dưới còn có một trăm sáu mươi ba đồng còn dư lại, trong phòng ngủ, Trần Tố sớm đã ngủ.

Ngày kế rời giường, Vương Tuấn đã ra chỉ thị, tháo ga giường đem giặt, quá ba ngày phải giặt, nồi chén muôi chậu không nhét vào phòng bếp đều ném đi, buổi chiều sẽ có người đưa tới nguyên bộ đồ làm bếp xa hoa. Sau cùng, anh ra lệnh Trần Tố đi mua quần áo mới rồi đổi cặp kính gọng nhựa kia, đặc biệt nhấn mạnh đôi giày thể thao bẩn Trần Tố mang tới, nhất định phải ném.

Trần Tố nhìn sang Vương Tuấn, đôi giày thể thao này chín mươi đồng mới mua được, trước sau cộng lại cũng mới mang hai tháng, tuy nói không chà giày là cậu không đúng, người nông thôn vốn không coi trọng dưới chân, nhưng cũng không thể nói ném liền ném, đôi giày này thế nào cũng có thể mang ba năm rưỡi, mắt kính là sau sự kiện tháng trước mới đổi, rất mới, một cặp này đã tốn rất nhiều, nó còn có thể xài bốn năm đó; về phần, quần áo? Mua cái gì quần áo mới? Cũng không phải năm mới, mỗi tháng sinh hoạt phí không quá ba trăm sao có thể tốn ở chuyện mua quần áo?

Quần áo trong tủ của Vương Tuấn anh bảo cậu thuận tiện vứt đi. Đó đều là quần áo mới chỉ mặc qua một hai lần, trên cơ bản chưa từng giặt. Nhìn tủ quần áo, trong đó lại còn có vài áo len không bị xước. Trần Tố không phải người đầu cơ trục lợi, nhiều ít cũng mang theo một chút cốt khí, nhưng muốn cậu ném những

tài nguyên xã hội mới tinh này, cậu vẫn là trăm triệu không muốn, huống hồ, so cốt khí với loại người tuỳ ý ở khách sạn lớn tuỳ ý lái xe hơi, đó thật là một chuyện không sáng suốt, Trần Tố nhịn không được nói: "Anh không mặc thì cho tôi mặc đi, ném đi quá lãnh phí, đều còn mới đó."

Vương Tuấn liếc nhìn Trần Tố, không nói chuyện, vậy coi như là đồng ý đi.

Vương Tuấn cao hơn Trần Tố rất nhiều, quần áo trên cơ bản không vừa người Trần Tố, đặc biệt quần và giày, giày da của Vương Tuấn mang trên chân Trần Tố lớn hơn vài số. Sửa sang lại quần áo và vật dụng Vương Tuấn bỏ, trong lòng Trần Tố tính toán khi nghỉ hè đóng gói mang hết về, Trần gia còn có anh em mà.

11. Tia Nắng Ban Mai - Chương 11

Quần áo và vật dụng Trần Tố mang tới toàn bộ bị Vương Tuấn trực tiếp ném ra ban công, thật sự là hành vi rất không văn minh.

Bởi vậy, Trần Tố cũng đã biết tính tình Vương Tuấn, đó là điển hình của loại tuỳ hứng kiêu căng!

Tiếc tiền thay anh ta, đồng thời, Trần Tố cũng rất kỳ quái anh ta hình như không có cha mẹ, chưa từng nghe anh đề cập qua. Hiếu kỳ thì hiếu kỳ, Trần Tố sẽ không tự tìm phiền toái, Trần Tố đối với chuyện của người khác luôn không để ý, Trần Tố cực kỳ thờ ơ chuyện ngoài bản thân mình.

Trong tủ quần áo của Trần Tố đều là quần áo của Vương Tuấn, Vương Tuấn chỉ có quần áo hai loại màu sắc, đen và trắng, Trần Tố không hợp mặc màu đen, cho nên trong tủ để lại toàn một kiểu màu trắng.

Phòng bếp thay đổi nguyên bộ dụng cụ làm bếp và vật dụng bằng sứ tinh xảo, không qua một ngày, Vương Tuấn từ đó về sau không trông cậy vào Trần Tố nấu cơm.

Cái hôm đồ làm bếp toàn bộ bố trí xong, Trần Tố đặc biệt tỉ mỉ nghiên cứu thực đơn nấu ăn người đưa dụng cụ mang đến, dầu nóng bảy phần cho thịt vào, đúng rồi, hành gừng không thể thiếu, đâu rồi? Tìm tìm, tìm thấy rồi! Cháy rồi!! Lửa từ trong chảo chiên bốc lên đến máy hút khói, mặt Trần Tố xanh lè chạy ào vào phòng tắm lấy một thau nước xông về phòng bếp!

Vương Tuấn tắt bếp, bình tĩnh đậy nắp chảo lên cái chảo bốc lửa, nhanh chóng mở hệ thống thông gió rồi xoay người lạnh lùng nhìn Trần Tố bưng thau nước, trong không khí tản ra mùi thịt khét và mùi gạo bốc ra bên ngoài nồi cơm điện, từ đó về sau, Vương Tuấn không kêu Trần Tố làm cơm nữa. Nồi đã vô dụng thì ném, Trần Tố không có lập trường mất ba ngày khổ công mới tẩy được mùi khói dầu trong phòng bếp.

Khí tức mùa xuân rất rõ ràng, Trần Tố mặc áo len trắng của Vương Tuấn, mặc dù lớn hơn không ít còn có vẻ lỏng lỏng lẻo lẻo, lại có một cảm giác lười biếng nhàn hạ thời thượng. Trần Tố không tự nhiên khi mặc đồ mới, phía dưới phối với quần jean Vương Tuấn không mặc cuộn ba nấc dưới cổ chân, dưới chân còn mang đôi giày Nike chín mươi đồng, chẳng qua là dùng bàn chải đánh răng thấm bột giặt tỉ mỉ chà từ trong ra ngoài, Trần Tố ôm một đống sách đến trường, cảnh xuân rất tươi đẹp.

Số lần Vương Tuấn tới không nhiều lắm, mỗi tuần đến hai tam lần, Vương Tuấn không nói lời nào, Trần Tố cũng là hũ nút, hai bên sống hoà bình vô sự, Vương Tuấn không tùy tiện ăn ở bên ngoài, mỗi lần trở về sẽ đưa giấy để Trần Tố đi mua thức ăn, trong ngăn kéo tủ giày ở huyền quan để lại một vạn đồng để Trần Tố tùy tiện dùng, mua thức ăn đều là dùng số tiền này, để rõ ràng, Trần Tố đều nghiêm túc nhớ kỹ mỗi lần tiêu xài, còn nghiêm túc hơn ghi chép khi lên lớp, đồ ăn mua về do Trần Tố tẩy sạch từng cái để Vương Tuấn làm thành thành phẩm, còn dư lại đều đóng gói vào tủ lạnh đủ cho Trần Tố ăn mấy ngày, dần dần đồ trong tủ lạnh nhiều hơn, dụng cụ phòng bếp cũng càng ngày càng đầy đủ, Trần Tố mua thức ăn rửa rau Vương Tuấn nấu đồ ăn dọn vào mâm, ăn xong do Trần Tố thu dọn chén đũa, hai người phối hợp ăn ý.

Nói thật ra, Trần Tố rất yêu thích cuộc sống như thế này, rất tự nhiên rất tự do cũng rất vui sướng, Vương Tuấn tuy rằng lạnh lùng nhưng chỉ cần không vi phạm ý tứ của anh liền bình yên vô sự. Vương Tuấn chưa bao giờ hỏi tới việc tư của Trần Tố, Trần Tố vốn là người rất yên lặng không thích náo nhiệt, đây đối với

cậu mà nói cơ hồ là hoàn cảnh sinh hoạt ưu việt đầy đủ không có khả năng có được, sống chung cùng người đàn ông thỉnh thoảng xuất hiện lại không mang đến gánh nặng giống với một ca khúc phổ biến thường hát gần đây trong đài phát thanh của trường "Không thích cô độc lại sợ hai người sống chung —", có cuộc sống nhàn nhã bình thản thanh tĩnh như vậy là chuyện Trần Tố trước giờ chưa từng nghĩ sẽ có được, thật chưa từng nghĩ tới.

Vào cuối tuần, Trần Tố mượn một quyển sách đang được đánh giá rất cao , đọc đầy cảm xúc ôm sách không buông.

Gió xuân lười biếng thổi vào ban công, Trần Tố ngồi xếp bằng trên ghế sa lon mềm trong phòng khách, Vương Tuấn gối lên đầu gối Trần Tố nghiêng người ôm hông Trần Tố, Vương Tuấn đang ngủ, Trần Tố đọc sách nhập tâm trong lòng có chút phập phồng muốn khóc cũng không có đánh thức Vương Tuấn, trong tay Trần Tố chất một đống khăn giấy, người thành phố thực sự là xa xỉ, lau nước mắt nước mũi đều dùng giấy tốt như vậy, khóc mệt, Trần Tố gục đầu dựa vào anh ngủ mất.

Khi tỉnh lại đã lên đèn rồi, trời sắp tối, Vương Tuấn sớm đã thức dậy đang thay quần áo muốn ra ngoài, Trần Tố xoa đôi chân tê rần nhìn anh, "Anh phải đi a, lái xe cẩn thận một chút."

Từ đêm đó thiếu chút nữa bị hủy thi diệt tích, Trần Tố quả thật sợ xe chạy tốc độ cao, Trần Tố đến toilet rửa mặt, giấc ngủ mùa xuân thật ngon, ngẩng đầu thấy trong gương Vương Tuấn đang nhìn mình, Trần Tố quay đầu lại muốn hỏi Vương Tuấn còn có cái gì muốn phân phó thì Vương Tuấn mở rộng cửa đi mất.

Trong tủ lạnh còn dư lại đồ ăn, lượng cơm của Trần Tố nhỏ, đặc biệt từ khi Vương Tuấn làm cơm không hề ăn cơm căn tin trường nửa, bụng dễ ăn no, mặc dù không bài xích màn thầu phương Bắc, nhưng sau khi có cơm tẻ thì không ăn cái đó nữa, từ trong tủ lạnh lấy ra cơm tẻ và đồ ăn quay quay hai phút trong thứ đồ ngoại quốc gọi là lò vi sóng liền nóng hầm hập giống như là mới ra khỏi nồi, thứ này có người nói tốn mấy ngàn đồng một cái đó, vuông vuông vức vức vừa bớt việc lại sạch sẽ.

Thấy đã bảy giờ, mới ngủ một giấc năm tiếng, đêm nay sợ là không thể ngủ, Trần Tố cẩn thận ấn điều khiển từ xa mở TV lớn, từ khi có ký ức tới nay liền có ấn tượng chưa từng có TV, cái trong nhà là đen trắng, nhưng rất ít xem, thứ nhất là quanh năm trọ ở trường, thứ hai là mẹ Trần nhận định con nít xem TV sẽ học xấu phân tâm ảnh hưởng học tập, loại tư duy này từ đó trở đi liền thâm căn cố đế tồn tại trong đầu Trần Tố, bất quá TV lớn như vậy màu sắc tươi đẹp loá mắt vẫn khiến Trần Tố kinh ngạc suốt, tin tức đài truyền hình trung ương và chuyên mục toạ đàm tiêu điểm mỗi ngày nhất định phải xem, đây là hiểu rõ quốc kế dân sinh, dù thế nào Trần Tố cũng là sinh viên đại học rồi, bất quá mỗi lần xem xong đều phá lệ căm phẫn, trường hợp và vấn đề bên trong đều giảng rõ ràng, là nên giải quyết lại không giải quyết, Trần Tố cảm thấy quốc gia không đúng lắm, nhưng không biết chỗ nào không thích hợp, trước khi quảng cáo xen vào thì tắt TV. Trần Tố cuốn tay áo quét dọn vệ sinh giặt quần áo lau nhà, ăn không không làm không phải thói quen của Trần Tố, huống chi Vương Tuấn là người khiết phích, chờ Vương Tuấn lên tiếng là tự tìm không vui.

Bởi vì không có vấn đề tiêu xài ăn, mặc, ở, đi lại, Trần Tố vốn tương đối tiết kiệm, sinh hoạt phí mỗi tháng ba trăm nhà cho trong hai tháng này cơ bản không dùng tới, Trần Tố lần đầu tiên thực sự có quỹ riêng, cậu đến ngân hàng làm một cuốn sổ tiết kiệm, dùng sinh nhật Âm lịch chính mình làm mật mã, đặt sổ tiết kiệm đỏ đỏ ở đáy hòm Trần Tố có quyết định của chính mình, về sau có việc gấp gì cũng không cần xin trong nhà, huống hồ dạng người có tiền như Vương Tuấn nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, lập tức muốn cậu dọn đi thì làm sao bây giờ? Có băn khoăn như vậy, cũng không rút khỏi ktx.

12. Tia Nắng Ban Mai - Chương 12

Giường ngủ trong trường vẫn giữ lại, người cùng ktx cũng tiện đặt đồ, nhà ai có thân bằng bạn tốt đến cũng có một chỗ tạm, cho nên Trần Tố lấy danh nghĩa ở nhà thân thích không ở ktx, bạn cùng phòng cũng vui vẻ hỗ trợ khi kiểm tra phòng thì che giấu một chút, đều là ở tạm, người thân bạn tốt nhà ai đến chẳng lẽ còn đi ra ngoài nhà khách ở một đêm hơn mười đồng? Đây đối với hai bên đều tiện, sao lại không làm!

Mấy ngày hôm trước còn mặc áo len, hôm nay lại nóng cực kì, phương Bắc không có kì chuyển xuân như quê nhà, trong trường các cô gái ăn mặc mốt một chút đều kết hợp váy và xăng-đan, bất quá trời tháng tư, mùa nóng còn chưa hoàn toàn đến, sẽ có vài lần hạ nhiệt độ.

"Vương Tuấn", Trần Tố cầm một cái áo len mỏng bỏ trong túi đuổi kịp Vương Tuấn muốn ra ngoài, "Tối hôm qua chuyển hướng gió, hôm nay nhất định sẽ hạ nhiệt độ, anh vẫn nên đem thêm áo đi."

Mặc dù bây giờ bên ngoài thái dương còn rất nắng, nhưng hướng gió vòng vo, Trần Tố xuất thân nông gia bình thường nghe người lớn treo bên miệng ngạn ngữ dân gian biết vừa chuyển hướng gió sẽ trở trời. Cùng nhau ở chung giữa hai bên vẫn là chiếu cố nhau một chút, huống hồ Trần Tố coi như ăn không ở chùa của người khác, Vương Tuấn mặc dù là người lạnh lùng, nhưng Vương Tuấn chỉ cần Trần Tố tuân thủ quy tắc chính là người dễ sống chung, điểm quan trọng nhất chính là Vương Tuấn thái độ lạnh lùng nhưng Trần Tố chưa từng nghe anh nói một câu châm chọc đùa cợt khó nghe, không giống mấy người bạn kia của anh há miệng là gọi tên quê mùa.

Vương Tuấn liếc nhìn Trần Tố, anh tiếp nhận túi áo ra cửa.

Trần Tố cẩn thận đóng cửa sổ khoá cửa đến trường.

Buổi trưa nổi gió, gió thổi thật mạnh, cát bụi đầy trời, nhiệt độ không khí chợt hạ, ngoài cửa sổ gió lạnh mang theo mưa phùn mưa phùn, Trần Tố xem cả nam lẫn nữ lạnh run trong phòng học vững tin ngày mai sẽ có có không ít người cảm mạo.

Mưa xuân mang đến xuân hàn (lạnh). Lưu Trấn Đông hắt xì thành một chuỗi, tỉnh táo xóa sạch nước mũi, cảm mạo trốn không thoát rồi, những người khác cũng không thấy tốt hơn bao nhiêu, ngược lại bên ngoài áo sơmi của Vương Tuấn tăng thêm một cái áo len.

Vương Tuấn nhàn nhạt ngắm mưa phùn bên ngoài nói: "Trần Tố bảo hôm nay chuyển hướng gió sẽ trở lạnh, quả nhiên thời tiết thay đổi."

Tống Uy ném khăn giấy lau nước mũi cùng đám người kia trao đổi ánh mắt giật mình, bọn họ làm bạn thân lâu như vậy cũng rất ít nghe anh nói những câu không phải mệnh lệnh.

Trần Tố tìm phương thuốc cổ truyền trị mất ngủ ở thư viện, về cái này, phương thuốc trong sách đơn giản kinh người, chính là trước khi ngủ ăn một chén cháo nhỏ đơn giản, Trần Tố thử vào bếp làm, cháo cũng không phải dễ nấu như vậy, không cẩn thận liền lập bập trào ra ngoài.

"Cậu ta đang làm gì?" Từ cửa kiếng phòng bếp mở rộng trực tiếp thấy được bên trong, người kia gắt gao nhìn chằm chằm lửa trên bếp, bày ra tư thái như lâm đại địch, nồi vừa có động tĩnh lập tức cầm nắp đậy lên, bình quân hai phút lặp lại một lần.

Vương Tuấn nhìn thoáng qua, anh biết Trần Tố không biết làm cơm, về phần cậu ở trong bếp làm gì Vương Tuấn không quan tâm, từ phòng bếp bay ra hương vị gạo chắc là đang ninh cháo.

"Cậu ta chẳng lẽ không động não dùng đũa khuấy một chút? Giảm lửa một chút cũng được nha." Lưu Trấn Đông thò đầu xem có chút hiếu kỳ, lông mày Tống Uy run lên âm trầm đón lấy trọng tâm câu chuyện: "Cậu ta nhìn qua như là người thông minh sao?"

Lưu Trấn Đông nhếch miệng cười rộ lên nghiêng đầu nói: "Lần đầu tiên Tống Uy thấy cậu ta đã nói Trần Tố này là điển hình mọt sách bảo thủ không chịu thay đổi, loại hình thư sinh đọc trăm cuốn sách không một cái dùng được, hôm nay xem ra thật là lời bình luận nhất châm kiến huyết (nói trúng tim đen)."

Cao Viễn cười nhẹ, Trần Tố trong bếp như lâm đại địch nhìn chằm chằm cái nồi thực sự trông ngốc ngốc buồn cười, mà Trần Tố lại còn trong trong ngoài ngoài mặc quần áo của Vương Tuấn, quần áo quá lớn treo trên người rõ ràng không vừa người lại cư nhiên cảm thấy không xấu, quả nhiên là mị lực quần áo hàng hiệu, nông dân tầm thường nhàm chán mặc vào vậy mà cũng có ảo giác ngoại hiển thanh linh (lộ vẻ sạch sẽ linh hoạt), đặc biệt đổi một cặp kính không gọng Trần Tố khiến người ta một loại ảo giác hoàn mỹ sắc bén hà khắc, ánh mắt kia chuyển một cái lại có hình tượng tự cao tự đại, mấy hôm trước khi bọn họ thấy Trần Tố đổi kính thì rất kinh ngạc, triệt để đánh vỡ hình tượng con người cũ, quả nhiên người không thể chỉ xem bề ngoài.

Mùi cháo rất thơm, chắc là chín rồi. Trần Tố tắt bếp, rửa tay đi ra thấy người trong phòng khách thật sự nhảy dựng một cái, vừa rồi lực chú ý đều ở trên bếp không có để ý đến chuyện khác, bọn họ vào lúc nào cũng không biết, Trần Tố vội vã về phòng, Lưu Trấn Đông nói chuyện đặc biệt không sạch sẽ, cậu không thích.

Thấy vẻ mặt Trần Tố bỏ chạy về phòng Lưu Trấn Đông quay đầu nhìn chăm chú Vương Tuấn: "Chúng ta vào gần một tiếng, cậu ta mới rồi hết hồn là cố ý hay là thật?"

Vương Tuấn đọc sách không để ý tới hắn, Lưu Trấn Đông xoay người gọi Trần Tố, "Cậu vừa ninh cháo? Cho tôi một chén."

Trần Tố ở trong phòng đơn nghe thấy chỉ đành đi ra vào bếp bưng chén cháo loãng đặt xuống, Lưu Trấn Đông nhìn chòng chọc cháo loãng không thấy mấy hạt gạo trong chén, hắn ngẩng đầu trừng Trần Tố: "Cậu muốn tôi dùng tay bốc ăn?"

Trần Tố xách đôi đũa tới (sao lại là đũa??!!), Lưu Trấn Đông lại muốn dưa cải, Trần Tố tìm nửa ngày mới tìm thấy túi củ cải khô mang tới liền bỏ chạy về phòng không chịu ra.

Lưu Trấn Đông đẩy chén đũa ra khẳng định: "Tên này không chỉ là không thông minh, mà còn đặc biệt không có mắt, muốn người ta đẩy một bước mới chịu đi một bước, nếu là người ngoài có mắt sớm đã bưng hết lên rồi, ngay cả làm phục vụ đều không hợp cách, tương lai cậu ta không có tiền đồ gì."

Không ai trả lời trêu ghẹo của Lưu Trấn Đông, mọi người cầm sách vở trao đổi phân tích.

Bọn họ đang học? Trần Tố giật mình không nhỏ, tuy không biết bọn họ là ai, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy bọn họ đều đang chơi đùa, bộ dạng ăn không ngồi rồi, Vương Tuấn hầu như đều là đêm khuya mới tới, một lần cũng không thấy Vương Tuấn đọc sách, dùng TV lớn chơi game thì có, không giống như người đi làm nhưng cũng không giống như sinh viên, bọn họ nhìn qua không thể lớn hơn Trần Tố vài tuổi, nhưng bọn họ nếu so với Trần Tố tới từ nông thôn lại thành thục hơn nhiều, bọn họ họp cùng một chỗ giống như đang mở hội nghị chuyên đề, Trần Tố rất ít thấy bọn họ có thời gian nghiêm túc, cảm giác không được tự nhiên, nhưng khiến ấn tượng đối với bọn họ trong lòng Trần Tố đổi mới không ít.

13. Tia Nắng Ban Mai - Chương 13

Trần Tố không biết làm cơm, cái này bọn họ biết, Vương Tuấn cũng sẽ không làm cho người khác, cho nên Trần Tố liền bị sai khiến ra tiệm cơm khu phố bảo người ta mang cơm đến, sức ăn của bọn họ vô cùng rõ ràng, mỗi lần xem cái tiêu chuẩn ăn này của bọn họ, Trần Tố nhìn liền no bụng rồi.

Bọn họ ăn cơm nói chuyện phiếm, buổi tối Trần Tố luôn không thèm ăn, chỉ ăn chén cháo loãng một đĩa nhỏ nấm hương xào cải xanh liền thoả mãn, Trần Tố không tham ăn.

"Tên này là con mèo sao?" Lưu Trấn Đông cắn thịt bò kho tàu, tiểu khu bên này không tính là sa hoa, nhưng thật ra tay nghề đầu bếp của tiệm cơm không lớn mở bên trong tiểu khu cũng không tệ lắm, thấy Trần Tố ăn một chén cháo chỉ thấy nước cơm không thấy gạo — chính là cái chén Lưu Trấn Đông soi mói muốn lấy không muốn ăn kia, cộng thêm vài ngụm rau xanh đã lộ ra bộ dáng ăn uống no đủ, khiến người xem cảm thấy trong bụng càng rỗng.

"Chắc vậy, nếu không làm sao ôm sẽ cảm thấy thoải mái chứ." Tống Uy nhìn lướt qua, "Vương Tuấn, con mèo ngốc kia ôm trong tay thực sự rất thoải mái?"

Vương Tuấn ngẩng đầu nhìn Trần Tố đến ban công thu quần áo: "Cậu ta không ồn ào."

Vậy được, bọn họ nhất trí tán thành.

Sau khi xem quá nhiều người a dua nịnh hót lại tiếp xúc Trần Tố, Trần Tố mặc dù rõ ràng sợ bọn họ, thế nhưng có thể là nguyên do không muốn ăn mắng, Trần Tố không tiếp cận bọn họ, còn có một loại vị đạo khinh thường.

Trong khi bọn họ nói Trần Tố là đồ nhà quê, Trần Tố cũng không xem trọng bọn họ, cũng coi bọn họ là con quan chức. Đây đối với bọn họ mà nói là chuyện kỳ dị, còn chưa có người khinh thường bọn họ, bất quá họ không hỏi đến, bởi vì cảm giác rất kỳ quái, họ rất mẫn cảm đối với không gian của chính mình, nhưng Trần Tố ở trong này qua qua lại lại tới tới lui lui cứ như hai bên không tồn tại, nửa điểm cũng không cảm thấy đột ngột, hoàn toàn không đáng kể đến, không lấy lòng cũng không tận lực còn không biết đối đãi, suy nghĩ cái gì toàn bộ viết trên mặt, suy đoán dư thừa gì cũng đều tiết kiệm, cùng người ngu xuẩn đến đơn thuần như vậy phát huy uy phong mới là chuyện ngu xuẩn, tiếp xúc Trần Tố ba lần bọn họ liền bỏ qua uy hiếp đối với Trần Tố, hiện tại ngoại trừ Lưu Trấn Đông sẽ không có chuyện gì lại gây sự chọc cậu chơi không ai còn khó dễ cậu nữa.

Trần Tố về phòng đọc sách, cuối tuần sẽ thi giữa kì, kiểm tra trong trường trên căn bản là không có vượt ra tri thức ngoài sách vở, bất quá gần đây toàn bộ thời gian dùng để xem tiểu thuyết, xem TV, hiện tại chính là thời gian nước tới chân mới nhảy, đây là bệnh Trần Tố đến đây mới học được, quả nhiên vật chất phong phú sẽ khiến tinh thần con người sa sút.

Thật trễ rồi, bọn họ về rồi, Trần Tố nghe thấy tiếng cửa đóng lại, một hồi Vương Tuấn vào nhà cầm quần áo đi tắm rửa, Trần Tố đến phòng bếp bưng tới nước cơm ấm ấm không nóng không lạnh.

Vương Tuấn lướt mắt đến nước cơm đặt bên tủ đầu giường của anh, "Đây là nước cơm," Trần Tố giải thích: "Trước khi ngủ uống một chén có thể dễ ngủ, mỗi ngày anh uống một chén thử xem."

Vương Tuấn nhìn Trần Tố bưng chén lên uống, vị cơm thơm mát ngược lại cũng vừa miệng, răng môi lưu lại vị, dạ dày cũng ấm áp.

Tắt đèn ngủ, Trần Tố lập tức ngủ mất, Vương Tuấn xoay người tìm một tư thế thoải mái chôn đầu vào cổ Trần Tố, Trần Tố hô hấp nhẹ nhàng, da thịt cũng sạch sẽ, mặc quần áo của Vương Tuấn mang theo mùi của anh, Vương Tuấn rất an tâm ngủ, có thể ngủ thật sự là một chuyện tốt đẹp.

Sáng sớm, Trần Tố tỉnh lại trong ác mộng, trong mộng cậu sắp tắt thở, sao cũng không không thở nổi, là quỷ đè giường?! Kinh hoàng giãy dụa tỉnh lại mới phát hiện là cả người Vương Tuấn dựa vào trên người cậu, Vương Tuấn một mét chín cân nặng chí ít cũng hơn Trần Tố một mét bảy hơn mười kí, Trần Tố không chết đã thật tốt rồi.

Khi Trần Tố khẽ động Vương Tuấn cũng liền tỉnh, xoay người xuống giường đi rửa mặt, Trần Tố ngồi ở mép giường thở phì phò, hù chết, còn tưởng rằng là quỷ đè giường đó.

Thi giữa kỳ rất thuận lợi, đều là đề bài trong sách, chỉ là cải biến vài chữ số, ngay cả đề hình đều không đổi, Trần Tố cảm thấy hài lòng. Mấy hôm trước lạnh một trận hiện tại lại nóng, Trần Tố vắt áo len cởi ra đi đến ktx, chuẩn bị đến ktx lấy sổ tiết kiệm dùng chút tiền mua đôi giày, trời ấm lên, mang giày thể thao không được, hai tháng này hầu như không có chi tiêu cái gì, cho nên Trần Tố dự định dạo quanh chợ mua một đôi xăng-đan tốt một chút.

"Trần Tố", là tiếng con gái, Trần Tố xoay người nhìn sang rất là ngoài ý muốn.

Trên thực tế Trần Tố người thì bình thường, cá tính cũng nặng nề, hồi trước đi học, Trần Tố sẽ không chủ động nói chuyện với bạn nữ, đương nhiên cũng không có bạn nữ chủ động nói chuyện cùng Trần Tố.

Ở trường cấp hai trong huyện từ thôn đến học như cậu, con gái trong huyện đều nhìn không thuận mắt, muốn bài thi thì dính người nhất, thi xong liền bơ đẹp người ta. Con gái ở huyện vừa mạnh mẽ vừa giỏi tâm kế vừa tuỳ hứng, trước mặt mọi người nắm tay hôn môi Trần Tố không quen nhìn. Con gái trong thôn cùng theo đến học không đẹp lại dáng vẻ quê mùa càng muốn học người thành phố chạy theo mô-đen, ngược lại học hành chẳng ra sao càng khó xem, cho nên Trần Tố thật đúng là không có một bạn nữ nào quen biết. Tại trường cao đẳng nghề này Trần Tố tới lui đều là giờ lên lớp, vì không ở ktx, trên cơ bản Trần Tố chỉ quen biết bảy bạn cùng phòng ktx, cùng lớp học, trường có chuyện gì bọn họ sẽ thông báo cho Trần Tố, Trần Tố cũng sẽ đưa cho bọn họ thịt cá trong trường không dễ gì ăn được mà bọn Vương Tuấn ăn ở tiệm cơm bên ngoài còn sót lại, ném đi thật tiếc, nhiều món còn chưa có đụng đũa vào đó, cho nên nhân duyên của Trần Tố trong phòng ktx không tệ, nhưng trong cả lớp chính là người tàng hình trước sau như một, nói chung Trần Tố đối với bạn nữ gọi cậu này vẫn có ấn tượng.

Lưu Thiến, nhân vật hoa hậu lớp, người Thiên Tân, mặt mày thanh tú, từ khi vào học đã có rất nhiều người theo đuổi, có chút kiêu ngạo, là bí thư chi đoàn trong lớp, những điều này là năm ngoái Trần Tố nghe được ở ktx. Tuy nói là cùng lớp nhưng cho tới giờ chưa từng nói chuyện.

Hôm nay trời nóng, cô mặc váy ngắn, vàng nhạt rất vừa người, con gái sinh trưởng ở thành phố lớn chính là biết ăn mặc, điều này cũng làm cho Trần Tố khó có được một lần nhớ đến em gái rất ít tiếp xúc, cô em gái học hết tiểu học liền ở nhà làm nông, cô bé hoàn toàn bị xem nhẹ của Trần gia.

"Lần này cậu thi thế nào?" Lưu Thiến dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn rất thân thiện hàn huyên cùng Trần Tố, không giống tiếng phổ thông mang theo khẩu âm miền Nam sao cũng không đổi được của Trần Tố, thái độ của cô hào phóng khéo léo, Trần Tố tuy không chủ động nhưng cũng sẽ không đẩy ý tốt của người ta đi, "Còn được." Trần Tố xuôi theo câu chuyện nói: "Đề thi lần này đều là phạm trù trong sách, không tính là khó."

Lưu Thiến cũng tán thành: "Thi xong rồi thật nhẹ nhõm, kỳ nghỉ ngày mai vừa vặn cuối tuần, vài người trong lớp chúng ta muốn tổ chức đi chơi một lần, Trần Tố, cậu cũng tham gia nhé."

Đi chơi? Hình như là chủ ý không tệ, Trần Tố đến Bắc Kinh hơn nửa năm cũng chỉ bất qua đến hai chỗ Trường Thành Cố Cung mà thôi, lần này bọn họ tổ chức đến Di Hoà Viên chơi một ngày, sáng sớm trước sáu giờ đi vào xem như tập thể dục, không tính vé vào cửa, có thể bớt ba mươi đồng phí, tuy phải bắt xe buýt sớm nhưng thế nào cũng là có lợi, Trần Tố đáp ứng, đối với Trần Tố mà nói có thể tiết kiệm hơn mười đồng đã là rất hấp dẫn rồi.

Đến ranh giới ktx nam và nữ, Lưu Thiến phất tay một cái đạp giày cao gót rất mốt hất tóc dài quay về ktx nữ, Trần Tố thật lâu không thu ánh mắt về, Trần Tố trông gót giày mãnh mai của cô bắt đầu lo lắng ngày mai cô có thể lại mang đôi giày như thế không.

Trần Tố ra cổng trường đến ngân hàng rút ba trăm đồng trả giá chọn được một đôi xăng-đan lộ ngón một trăm đồng, mang giày thể theo nữa sẽ bí chân, đây là lần đầu tiên Trần Tố mua đồ vượt lên đến trăm đồng, Trần Tố chọn rất nghiêm túc.

Dạo qua một vòng trong thương xá lớn, đồ vật nhiều đến hoa cả mắt, đi dạo nửa ngày cuối cùng dùng bốn đồng tám hào mua một hộp trà lài giá rẻ rồi mới về. Ra đến cửa lớn thương xá, bên ngoài đã tối, không có gió nóng ban ngày, Trần Tố cẩn thận thận trọng che túi tiền bỏ sổ tiết kiệm chen lên xe buýt qua năm trạm xa về đến chỗ ở.

Vương Tuấn không ở đây, Trần Tố rót chén trà lài, hương vị đã lâu khiến Trần Tố rất thả lỏng

14. Tia Nắng Ban Mai - Chương 14

Người nhiều chuyện đương nhiên hỗn loạn, đã hẹn sáng sớm 5h tập hợp ở cửa sau trường, trước giờ hẹn nửa tiếng Trần Tố đã đi rồi, 5h mấy bạn nam cùng lớp không quen biết lắm đã đến, qua hai mươi phút con gái mới tới, có vết tích tỉ mỉ trang điểm, đều là một dạng cao gót váy kiểu mốt đều xách theo túi da thời trang còn tô son môi, các nam sinh cũng rất cao hứng ân cần quét sạch buồn chán, tha thiết chờ đợi lúc trước khiến Trần Tố không thể tin nổi.

Các nam sinh đề nghị bạn nữ mặc đẹp như vậy chen lên xe buýt rất bất nhã, đề nghị bắt xe taxi đến Di Hoà Viên được các nữ sinh tán thưởng.

Bắt hai chiếc taxi, lúc này Trần Tố đã hối hận, bắt taxi vừa say xe vừa không có lời, nếu như ngồi xe buýt mấy đồng tiền liền đến, hiện tại đổi sang taxi không biết sẽ tốn bao nhiêu tiền đây.

Nam sinh nữ sinh cộng lại bốn đôi,vừa vặn bốn người một xe, Trần Tố sợ say xe thương lượng với bọn họ ngồi hàng ghế trước, thoáng mở hé cửa sổ.

Gió buổi sáng phá lệ nhẹ nhàng khoan khoái, thế nhưng tốc độ chữ số điện tử trên đồng hồ tính tiền nhảy lên cũng nhanh, khi giá cả đến hơn năm mươi đồng cuối cùng cũng đến cửa Di Hoà Viên, tổng cộng năm mươi bốn đồng, Trần Tố lặng lẽ tính một chút chia cho bốn người bằng mười bốn đồng, Trần Tố đưa mười lăm đồng cho tài xế, tài xế chỉa chỉa đồng hồ tính tiền: "Là năm mươi bốn."

Các cô gái chuẩn bị xuống xe rồi, Trần Tố tổng cộng mang theo hơn một trăm, nếu lúc nãy ngồi xe buýt đổi một trạm chỉ tốn ba đồng là được, cho dù thay mười người trả tiền xe cũng bất quá ba mươi đồng mà thôi, mà nay các cô ấy lộ ra bộ dạng đương nhiên, Trần Tố cũng không muốn coi tiền như rác, "Chúng tôi mỗi người trả riêng."

Nụ cười của các cô gái cứng lại, Lưu Thiến mở túi rút ra một tờ tiền mặt một trăm cho tài xế thối, tài xế cũng khinh bỉ liếc mắt Trần Tố.

Trần Tố không chú ý, tiền của người thành phố luôn luôn nhiều hơn so với nông dân bọn cậu. Chỗ ở tạm hiện tại, trong ngăn kéo tủ giày có thể thấy tiền mặt trăm đồng đầy ngăn, đối với tiền của người khác Trần Tố cũng chết lặng.

Vào trước giờ quả nhiên không thu vé vào cửa, coi như là người địa phương rèn luyện thân thể. Rất ít người, du khách còn chưa tới, gió từ hồ nước phía trước ập vào mặt, không khí mát mẻ cực kỳ thư thái, xa xa trong hồ có đảo, trong sương mù sáng sớm lộ ra đình đài lầu các.

Không hổ là lâm viên (khu trồng cây cảnh) Hoàng gia, Trần Tố chú ý trâu đồng vây trong hàng rào gỗ dưới bóng cây liễu ven hồ dáng vẻ thơ ngây sinh động như thật, Trần Tố hoàn toàn không chú ý tới phía sau hai đám người hội họp cúi đầu thì thầm và ánh mắt không ngừng bắn tới.

Đi chơi liền náo nhiệt, không đi được hai mươi phút các cô gái liền hô mệt ngồi xuống ghế gỗ dưới cây liễu bên bờ xoa chân mang giày cao gót không đi nổi nữa, khu ngắm cảnh có tiệm ăn vặt, phân lượng thức ăn không nhiều lại đắt, nam sinh chen nhau đi mua đồ ăn cho các bạn nữ chưa ăn sáng.

Bộ dạng nam sinh theo đuổi nữ sinh thật buồn cười, Trần Tố thờ ơ, có hai tên nam sinh lén lút hỏi Trần Tố có ý tứ với Lưu Thiến không, bọn họ tựa hồ cũng muốn theo đuổi Lưu Thiến, nhưng thấy Lưu Thiến rất ngạo khí, ở giữa nữ sinh cũng là bộ dàng cầm đầu, ba nữ sinh khác đều lấy cô làm chủ.

Đàm luận về con gái Trần Tố còn chưa từng nghĩ tới, huống hồ loại con gái thành phố lớn như Lưu Thiến sẽ không coi trọng mình, Trần Tố vốn chưa từng nghĩ có chuyện tốt như vậy.

Hiện tại Trần Tố đang mặc chính là quần áo hàng hiệu xa hoa Vương Tuấn không cần, Trần Tố hiểu rõ bản thân chỉ là dân quê, bây giờ đang ở căn hộ người thành thị, nhưng cái đó cùng chính mình một nửa quan hệ cũng không có. Nữ sinh như Lưu Thiến không có khả năng nhìn xuống cậu!

Nhớ đến khi đưa tiền taxi chính mình bảo từng người trả, từ kính chiếu hậu của tài xế thấy rõ sắc mặt Lưu Thiến thoáng cái cứng đờ liền cảm thấy buồn cười.

Trần Tố chưa bao giờ là người hào phóng, khi Trần Tố học trung học mỗi tháng tổng cộng một trăm rưỡi sinh hoạt phí, gạo từ nhà mang lên, nhu yếu phẩm và ăn uống mỗi ngày đều từ sinh hoạt phí, mỗi ngày coi như khoảng ba đồng năm đồng, muốn mua laptop thì phải nhịn ăn nhịn xài cẩn thận, chi phí phụ của trường huyện cũng nhiều, cái đó trong nhà đưa thêm, mỗi tháng tốn hơn một trăm đồng chi phí học tập, ba anh em cộng lại mỗi tháng có tiết kiệm cũng tốn bảy tám trăm, cái này còn chưa tính học phí, mà nay đến thành phố lớn chi phí càng gấp đôi, Trần Hạo Trần Khải xã giao bạn tốt nhiều, mỗi lần hào phóng xong còn không phải lén gặm cơm trắng củ cải khô qua ngày, một người hào phóng là phải dựa vào điều kiện kinh tế, Trần Tố không có năng lực và cơ sở hào phóng, trên người mỗi một phân tiền đều là mẹ từ tảng sáng đến đêm khuya vắng người trông cửa tiệm từng hào từng hào dành dụm được, Tết lần này về nhà dọc theo bên đường mở thêm vài cửa hàng nhỏ trong suốt, mẹ đã có tóc mai rồi, người mới hơn bốn mươi so với người năm mươi tuổi trong thành phố còn có vẻ già hơn, càng miễn bàn còn phải xử lý hai mẫu đất ông bố thành thành thật thật giữ lại cho, như vậy Trần Tố hào phóng không nổi, lấy chuyện tắm rửa hiện tại của Trần Tố làm ví dụ, là cần điều kiện, không có trình độ sinh hoạt ưu việt sao có thể tắm mỗi ngày? Đó cũng là tốn tiền điện nước. Tiền trong nhà chính mình dùng là thiên kinh địa nghĩa (điều hiển nhiên), tương lai hồi báo cha mẹ, đó là phải làm, nếu như phải tốn vào chuyện không liên quan đến mình thì không cần.

(dài quá (_"_|||))

Ngồi trên ghế dài sơn nhiều màu hưởng thụ gió hồ lướt nhẹ ngắm núi xa xanh đen và mặt hồ rộng lớn, sáng sớm ít du khách có vẻ an nhàn thanh tĩnh, tâm cũng vui sướng theo.

"Trần Tố, chúng ta đi, đến phía trước xem." Nữ sinh ăn xong cũng nghỉ ngơi xong gọi Trần Tố, Trần Tố rất muốn cứ như vậy ngồi ở đây một ngày, nhưng không muốn khác người liền đáp lại chậm rãi đi theo.

Vừa qua 9h du khách bắt đầu nối liền không dứt, một cuộn phim máy chụp hình các cô mang theo rất nhanh chụp hết. Bởi vì mình cũng vào ống kính, Trần Tố chủ động đi mua một cuộn Kodak, chính mình bị chụp ảnh lại phải tốn tiền cảm thấy không được tự nhiên.

Thời gian chơi đùa trôi qua rất nhanh, Di Hoà Viên lớn điểm tham quan lại nhiều, chụp ảnh ở cách điểm nổi tiếng coi như chứng minh mình đã tới lâm viên hoàng gia này, bọn họ ồn ào đòi chụp chung cho Trần Tố và Lưu Thiến, lần đầu tiên bị người khác trêu ghẹo dù biết là giỡn nhưng vẫn rất cao hứng, dù sao Lưu Thiến là nữ sinh đẹp nhất trong các cô gái.

Bọn họ đến đảo giữa hồ, Trần Tố không đi, quá phí tiền, đó là tốn phí thừa thải.

Nơi đó rất đẹp, nhưng chung quy không phải địa phương loại bách tính như cậu nên đến, nhìn rồi chỉ có thể sinh ra ước ao vô ích, như vậy Trần Tố liền cùng bọn họ tách ra, hai bên cũng có thể nhẹ nhõm một chút.

Muốn đi thì đi, muốn ngồi thì ngồi, Trần Tố trải qua một ngày tự do, trời tối sầm mới tràn đầy hưng trí ra ngoài đợi xe buýt hai mươi phút về nhà, trên đường đổi hai xe, lên nhầm một chuyến tốn thêm một giờ, cái này đều không chôn vùi tâm tình vui sướng hôm nay của Trần Tố, về đến chỗ ở đã khuya lắm rồi.

Vương Tuấn mở cửa, ánh mắt đảo qua trong phòng thật bất giờ Trần Tố không ở đây, an trí Trần Tố đến đây gần hai tháng, Trần Tố hướng nội không ra ngoài, còn chưa từng một lần thấy cậu ra ngoài chơi, Vương Tuấn nhìn giờ, kim đồng hồ chỉ 10h20 rồi, Trần Tố còn chưa trở lại.

Vương Tuấn máng áo khoác lên giá áo, cau cau mày nhìn một cái áo trên giá áo, đây hẳn là áo hưu nhàn* hôm trước anh thay ra, là hàng nhập khẩu Vương Tuấn mới mua tuần trước, bây giờ nhìn vào mắt Vương Tuấn không khác gì giẻ lau, Trần Tố "cần cù" khiến Vương Tuấn lại tổn thất thêm một món đồ xa hoa, đây là cái thứ ba tháng này, mỗi lần Vương Tuấn muốn nói cho Trần Tố không được giặt nước nhưng đều quên nói, cho nên không thể trách lên người Trần Tố.

(*thật sự không biết Việt hoá ra kiểu gì luôn, loại quần áo thoải mái không dùng cho công việc nói chung ấy)

Ném chìa khoá lên tủ giày, Vương Tuấn liếc hộp giày vừa nhìn đã biết là hàng thứ phẩm, nhất định là của Trần Tố, anh rất phản cảm phẩm vị của Trần Tố, nhưng nhịn xuống ý niệm ném nó đi trong đầu.

Người này, rõ ràng không có tiền, cho cậu tiền lại không cần, còn nhớ ghi lại danh sách, thật là đần, ngay cả ghi dối cũng không biết, tương lai làm sao sinh tồn trong xã hội nhuộm đầy màu này? Tháng trước Lưu Trấn Đông ồn ào đùa, đưa Trần Tố một xấp tiền dày cộm không đếm muốn Trần Tố mua hơn mười loại hàng, cùng Tống Uy Cao Viễn đánh cược xem sau khi chi ra Trần Tố sẽ nuốt bao nhiêu tiền, sau cùng bọn họ đều thua, Trần Tố viết lại danh sách chính xác đến từng hào từng xu, mặc dù mọi người đối với chấp nhất của Trần Tố không cho là đúng, nhưng từ sau đó bọn họ cũng xem Trần Tố thành người tàng hình, không chọc cậu châm biếm cậu nữa. Đây cũng là một loại tôn trọng đi, bọn họ nhìn quá nhiều thứ dơ bẩn, bao gồm chính bọn họ, không thể nghi ngờ Trần Tố rất mới mẻ.

Vương Tuấn là người đâu vào đấy, phòng ở cũng như người, đồ vật không nhiều nhưng đầy đủ mà chỉnh tề, mỗi món đồ dùng đơn giản có quý khí, mỗi lần tới chơi, bọn họ đều nói nhà này như là phòng mẫu trưng bày của công ty bất động sản không có chút khí người, chỉ có phòng ngủ không giống như tính tình Vương Tuấn, chăn xoắn như bánh chẻo nấu hỏng, đầu giường có chén trà uống xong không rửa, còn có một hộp trà lài giá rẻ nhất, cái này căn bản không tính là trà, gọi nó lá non không sai biệt lắm. Vương Tuấn đè lại tâm tình muốn ném hộp trà vào tủ đầu giường của Trần Tố.

Có thể là nguyên nhân ở ktx lâu dài, Trần Tố rất thích đọc sách trên giường, vừa có người đến liền trốn vào phòng ngủ, trên giường đều có thể tìm được một ít vụn bánh quy vân vân, Vương Tuấn kéo khăn trải giường lại hai ba cái lột vỏ chăn, từ lần đầu tiên Trần Tố theo lệnh anh tháo giặt ga giường, Vương Tuấn không thể trông cậy vào cậu được nữa, Trần Tố không hứng thú cũng không để tâm đến việc nhà còn rất

ngớ ngẩn, lần đầu tiên làm cơm bén lửa, lầu đầu tiên giặt quần áo nước tràn Kim Sơn (ý là nước đổ khắp nơi), ngày ấy may mà anh ở đó, nếu không sẽ bị điện giật. Vương Tuấn ném vỏ chăn vào máy giặt cố ý mua, nếu như mấy người bạn kia biết việc nội trợ trong nhà này là anh làm sẽ bị người ta cười chết, Vương Tuấn cũng bất đắc dĩ, ai bảo anh không nhìn nổi một chút bẩn loạn chứ.

15. Tia Nắng Ban Mai - Chương 15

Khi đồng hồ để bàn chỉ mười một giờ, mặt Vương Tuấn bắt đầu khó xem.

Loại người hiển nhiên phải tuỳ thời tuỳ chỗ cố định ở nơi anh an bài lại có thể nằm ngoài khu vực anh kiểm soát, hoá ra người kia có thể động, là độc lập, là có thể biến mất, có nhận thức như vậy, Vương Tuấn rất không thoải mái.

Hai tháng, mỗi lần anh đến luôn thấy Trần Tố an an tĩnh tĩnh đợi trong căn nhà này, sẽ không lắm mồm, không thông minh cũng không giả thông minh, nhưng lại không phải ngu xuẩn, còn có một phần thanh cao nho nhỏ lộ ra từ nội tâm rất hiếm thấy ở con người hiện tại. Mặc dù có chút tính toán chi li không phóng khoáng khá buồn cười và không có thiên phú ngốc nghếch cái gì cũng thấy không rõ, nhìn không thấu, nhưng Trần Tố chính là một người bình thường như thế, chất phác không học được a dua nịnh hót, tiếng phổ thông mang theo khẩu âm miền Nam có giả bộ thông minh, lại từ trong tâm lộ ra sạch sẽ, cái này có thể là một trong những nguyên nhân khiến Vương Tuấn vô tri vô giác thả lỏng thể xác và tinh thần, có thể ở bên người cậu không phòng bị đi vào giấc ngủ.

Thấy đèn trên lầu, Vương Tuấn ở nhà, Trần Tố rốt cuộc về đến nơi. Đối với Trần Tố mà nói, thành phố Bắc Kinh quá bự rồi.

Thấy ngọn đèn trên lầu Trần Tố vui vẻ, trong ngàn vạn ánh đèn ở Bắc Kinh chỉ có một ánh đèn trước mắt này thuộc về cậu, chen trên xe buýt đông đúc khiến Trần Tố tưởng tượng hai năm sau chính mình có thể lưu lại ở thành phố này hay không.

Đối với tương lai, Trần Tố mơ ước, dù sao Trần Tố học đại học ba năm, qua hai tháng nữa năm thứ nhất liền qua, tương lai cách Trần Tố rất gần.

Gần mười hai giờ, Trần Tố tắm rửa vệ sinh, gót chân quả nhiên bị rách da dính nước có thể phải đau mấy ngày. Vương Tuấn rất sạch, có một lần Trần Tố ngại phiền không gội đầu đã ngủ, nửa đêm Vương Tuấn trở về ném Trần Tố đang ngủ vào phòng tắm, từ đó về sau Trần Tố không dám ăn bớt ăn xén nữa, Trần Tố sấy khô tóc rồi lên giường, nằm trên giường mềm mại toàn thân giống như là trong đám mây thoải mái cực kì.

Vương Tuấn lên giường nằm xuống, bởi vì chạm đến thân thể cứng ngắc Trần Tố đã cảm thấy tâm tình Vương Tuấn không tốt lắm, Trần Tố tự nhiên không muốn làm nơi trút giận, chơi một ngày đã sớm mệt, nhắm mắt lại buồn ngủ kéo tới, chất lượng giấc ngủ của Trần Tố luôn luôn tốt, nói thật ra, có cái ôm rộng lớn có thể dựa vào là một chuyện thoải mái, chóp mũi ngửi thấy không phải là mùi nam sinh trộn lẫn mùi mồ hôi và mùi hôi chân quanh năm trong ktx, mà là mùi vị rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, tuyệt không khiến người ghét, cuộc sống như thế còn tiếp tục bao lâu ngay từ đầu Trần Tố đã không suy nghĩ, hiển nhiên Trần Tố không chỉ không phải người đi một bước thấy ba bước, mà còn là loại đi một bước thấy nửa bước hết thuốc chữa.

Vương Tuấn nhìn chằm chằm Trần Tố ngủ say sau ba phút, cái gọng kính màu vàng tục không chịu được trước kia của Trần Tố là anh cố ý giẫm gãy, khi Trần Tố dưới sự yêu cầu của anh đi đo cái kính này, Vương Tuấn cũng giật mình, người quả nhiên phải đóng gói, một cái mắt kính nho nhỏ có thể đem một người tầm thường vô hại đóng gói thành người trông như thông minh tháo vát thấm nhuần xã hội nhiều năm, lúc đó cảm giác của Vương Tuấn là kinh ngạc cũng có hứng thú, thấy Trần Tố treo một bộ mặt nhìn qua đều là toan tính hoàn mỹ thông minh lại làm ra từng chuyện từng chuyện ngốc nghếch cũng cảm thấy rất thú vị, mà sau khi lấy mắt kính xuống khuôn mặt có cảm giác tinh tế yếu ớt nhỏ bé của người phương Nam, môi thật mỏng nhếch lên có người lớn tuổi nói là tướng mạo khắt khe không hiền hậu, sau khi tiếp xúc rất nhiều

người mới hiểu chân chính ở sau lưng người khác đâm một dao vĩnh viễn là người tướng mạo đôn hậu, bởi vì ban đầu bản thân an tâm đặt người này sau lưng, khiến người ta không đề phòng nhất vĩnh viễn là dạng người này đi.

Kinh Dịch* tướng mạo (nôm na như bói tướng) học được từ bọn Cao Viễn từ sau khi thấy gương mặt Trần Tố đổi mắt kính liền bỏ luôn.

(* = I Ching = The Book of Changes = Kinh Dịch: là bộ sách kinh điển của Trung Hoa. Nó là một hệ thống tư tưởng triết học của người Á Đông cổ đại. Ban đầu được coi là một hệ thống để bói toán, nhưng sau đó được phát triển dần lên bởi các nhà triết học Trung Hoa. Nguồn:

Vương Tuấn thật sự rất không vui, nhìn ra được Trần Tố từ lúc vào cửa đã rất hớn hở, hiển nhiên hôm nay cậu chơi rất vui vẻ, anh rất ghét Trần Tố tại thời gian, địa điểm anh không biết cùng người anh không quen chơi đùa, điều này không hiểu sao khiến Vương Tuấn rất chán ghét và bực bội, Vương Tuấn tận lực ức chế loại cảm giác bực dọc này, nhưng không ngủ được.

Nửa đêm Trần Tố dậy đi vệ sinh thấy phòng khách có ánh sáng, xuyên qua khe cửa không thấy rõ Vương Tuấn đang làm cái gì, lần đầu tiên tới đây vì bị Vương Tuấn đá quá đau, chính mình đều không ngủ được, mấy ngày đó Trần Tố thật sự chưa từng xem Vương Tuấn có ngủ hay không, cho nên không cảm thấy kì lạ, nhưng sau đó cũng không thấy ngủ, không biết Vương Tuấn có tâm sự gì? Trần Tố xoay người lên giường ngủ, từ ban đầu bị tích luỹ uy hiếp, Trần Tố cẩn thận, Trần Tố đối với lời khuyên của Cao Viễn đều khắc ghi trong lòng.

16. Tia Nắng Ban Mai - Chương 16

Hôm sau, Trần Tố sau khi rời giường ăn một chén cháo lại bắt đầu quét dọn, hôm nay Vương Tuấn ở nhà, cậu cũng không muốn đụng vào nòng súng của Vương Tuấn.

Chính thức cất giày thể thao vào tủ, mùa xuân ngắn ngủi kết thúc, mùa hè phương Bắc cứ như vậy liền tới, cái máy giặt như tủ sắt kia không cần nước vẫn có thể giặt quần áo đối với Trần Tố mà nói thật là bất khả tư nghị (khó tin), quần áo nên dùng nước để giặt nha, có cái gì càng sạch hơn nước sao? Bất quá có thể không cần giặt quần áo đối với Trần Tố cũng rất có lực hấp dẫn.

Vương Tuấn chạy bộ trong phòng đơn.

Phòng đơn vẫn luôn không dùng, Trần Tố quen xem bàn cơm thành bàn học, khi có người đến cũng quen tự động tránh vào phòng ngủ, cho nên một gian này liền để Vương Tuấn thêm vào các loại dụng cụ vận động như máy chạy bộ máy tập tạ, Trần Tố không vào đây, bởi vì bên trong có một bao cát treo trên không, mỗi lần Trần Tố nhìn đều hoảng sợ, huống hồ phòng này biến thành phòng tập thể thao chính là không gian riêng của Vương Tuấn, Trần Tố tự nhiên càng không vào, nghe từ trong phòng đơn truyền ra tiếng máy móc, tiếng bước chân rất nặng và tiếng hít thở có qui luật, Trần Tố cảm thấy người thành phố thật quái, một mình chạy bộ trong nhà còn không bằng đi chạy bộ buổi sáng, cách ngã rẽ một trăm mét trong tiểu khu có một công viên nhỏ, mỗi ngày người rèn luyện buổi sáng rất nhiều, vừa không tốn tiền vừa hô hấp không khí trong lành.

Trần Tố không có rèn luyện buổi sáng, có thể ngủ nhiều thêm mấy phút đã rất hạnh phúc vì sao lại tốn tinh lực đi chạy bộ? Đối với người mười mấy năm như một phải dậy sớm ngủ trễ như Trần Tố không thể hiểu cách sống của người thành thị, có thể không làm việc ngủ nhiều thêm chính là một loại may mắn.

Phơi quần áo ra ngoài, cho dù máy giặt giặt khô Trần Tố cũng phải đem ra ngoài phơi nắng, không có gì diệt khuẩn tốt hơn ánh mặt trời. Trần Tố tin tưởng lời người xưa.

Trần Tố không đi trêu chọc Vương Tuấn, hai ngày nghỉ không tiếng động qua đi, bất quá Trần Tố càng thêm kiêng kỵ Vương Tuấn, bởi vì Vương Tuấn vẫn luôn không kiếm chuyện bắt đầu khai đao tới lối sống của Trần Tố.

Thấy Trần Tố trước sau cứ bận bận rộn rộn trên thực tế lại không thật sự làm cái gì, tinh thần của Vương Tuấn cũng bắt đầu tốt lên, Vương Tuấn quyết định đối tốt với Trần Tố một chút.

Biểu hiện đầu tiên của việc đối tốt một chút với Trần Tố là về vật chất. Trước nâng cao đãi ngộ cho Trần Tố, chỉ định nhãn hiệu quần áo cho Trần Tố, để Trần Tố dưới sự chỉ đạo của anh trải qua cuộc sống tiêu chuẩn cao. Về việc Trần Tố rõ ràng không thích làm việc nhà, vậy thì tìm một người làm theo giờ, không có gì khó cả.

Vài ngày tiếp theo, Trần Tố cảm thấy suy nghĩ của người có tiền thật sự rất kì quái, Vương Tuấn cư nhiên đặt ra một đống quy củ cho cậu, thí dụ như, Vương Tuấn muốn thời khoá biểu của Trần Tố, muốn Trần Tố đi học tan học đúng giờ. Trần Tố còn thật sự không biết tan học nên đến nơi nào chơi, quần áo cũng phải mặc cái Vương Tuấn chỉ định, quần áo Trần Tố sớm bị Vương Tuấn ném ra ngoài cửa sổ, ngoại trừ quần áo Vương Tuấn cậu làm gì còn quần áo của chính mình? Ăn cái gì cũng muốn quản, mấy thứ kia đều là Vương Tuấn viết giấy mua, trong đó lại không có thứ Trần Tố muốn, Trần Tố lại không dám cầm tiền của anh mua cái gì cho mình, ngoài ra còn không cho Trần Tố chống khuỷu tay lên mặt bàn một đống lễ nghi các loại, bất quá Trần Tố đối với những thứ này không có ý kiến phản đối.

Đó là do Trần Tố cho tới nay đều không có quyền phản đối.

Cùng Vương Tuấn sống chung có lẽ không phải chuyện dễ dàng, cũng may Trần Tố nội trú trong trường nhiều năm tính cách hướng nội ít lời, cá tính trời sinh không cởi mở, cho nên còn có thể lấy trầm mặc không nói ứng phó Vương Tuấn soi mói mà kiệm lời.

Mới đầu, Trần Tố có sai lầm gì bị Vương Tuấn tóm được, Vương Tuấn đều luôn lấy hành động giải quyết vấn đề ném Trần Tố vào phòng để đồ đóng cửa một ngày. Sau khi nếm qua hai lần đau khổ, Trần Tố liền khắc cốt ghi tâm nhớ kĩ "gia quy", căn phòng chứa đồ chỉ gần ba mét vuông không cửa sổ chỉ có một cánh cửa nhỏ hẹp kia, vừa đóng cửa một điểm sáng cũng không có, cảm giác sợ hãi và cô độc không thể nói nên lời. Vương Tuấn chưa bao giờ nói lời uy hiếp, anh chỉ biết dùng hành động. Vương Tuấn luôn duy trì quyền uy tuyệt đối, Trần Tố không phát điên là vì Trần Tố nhớ rõ lời khuyên của Cao Viễn nghe theo chỉ thị của Vương Tuấn sẽ thật sự không có việc gì, chỉ cần không vượt qua qui định của Vương Tuấn, Vương Tuấn sẽ không hỏi, mà bây giờ cũng giống vậy, nếu như phải nói có cái gì khác thì chính là tình huống trước mắt của Trần Tố là làm sao học làm cậu ấm.

Đầu óc kẻ có tiền đều quái vậy sao? Tổng kết một chút, Vương Tuấn quy định "gia quy" cho cậu sau khi Trần Tố nghiêm túc tiêu hoá hấp thu xong liền xếp thành một dòng — học xong thì về nhà, ra ngoài phải được Vương Tuấn phê chuẩn! Cái này Trần Tố không có cảm giác, cậu cũng không có chỗ để đi, học xong không về nhà còn đi chỗ nào? Nói chẳng khác nào chưa nói.

Cuộc sống tiếp tục, nhân viên làm theo giờ rốt cuộc không tìm, phòng ở không lớn, đồ không nhiều lắm, đặc biệt Vương Tuấn ghét để một người không quen đi lại trong nhà, việc nhà đương nhiên do Vương Tuấn làm.

Phiếu điểm thi giữa kì phát ra, Trần Tố đứng thứ hai cả lớp, Trần Tố càng có hùng tâm lấy học bổng.

Thi giữa kì qua đi, lại bắt đầu đi học bình thường, Trần Tố ôm sách đến lớp, xa xa nghe tiếng các bạn nữ cười hi hi ha ha trong nháy mắt Trần Tố tiến vào ngừng một giây rồi lại tiếp tục.

Một giây dừng lại đó đối với Trần Tố quanh năm ở trường đương nhiên biết nhất định là đang nói mình, Trần Tố chú ý một chút đám người kia có người lần trước đi Di Hoà Viên chơi, Trần Tố không cần suy đoán cũng biết các cô ấy nhất định nói chuyện mình keo kiệt, Trần Tố cũng không thèm để ý, loại chuyện này đi học trên trấn thường xuyên gặp, đạo bất đồng bất tương vi mưu*, cứ nói đi, loại chuyện này nếu làm lớn sẽ khó chịu, trước khi vào học hai phút Lưu Thiến vào lớp đi qua cạnh Trần Tố lại làm như không nhìn thấy, Trần Tố đánh giá thấp uy lực khinh miệt của con gái rồi.

17. Tia Nắng Ban Mai - Chương 17

Mùi vị bị khinh thường hoá ra đả thương người như vậy!

Không thể nghi ngờ, Lưu Thiến là người rất có nhân duyên.

Lớp học tổng cộng bốn mươi sáu người, con gái đã hai mươi chín, nữ sinh cùng nhau tẩy chay hiệu quả thật kinh người, nam sinh muốn lấy lòng nữ sinh đương nhiên đứng bên phe con gái, dù sao bọn họ không có giao tình với Trần Tố, bạn học cùng ktx với Trần Tố đều hỏi Trần Tố rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chọc hoa hậu giảng đường tức giận như vậy?

Lưu Thiến coi như cũng có lai lịch, trong nhà có quan hệ với trường học, giáo viên cẩn thận cố ý mở đường, Lưu Thiến còn là cán bộ hội học sinh, bạn cùng phòng giường dưới cảnh báo Trần Tố. Trần Tố không ở trong trường có một số việc không biết, trước đây lớp khác có một nam sinh theo đuổi Lưu Thiến, trong quá trình theo đuổi vô cùng mãnh liệt, kỳ thật nói trắng ra là không biết lượng sức, Lưu Thiến làm sao nhìn xuống xem đến địa phương nhỏ kia, nam sinh đó về sau vì vậy mà bị xử phạt cảnh cáo.

Ngay sau giờ học hôm đó đã tiến hành một buổi sinh hoạt lớp tự do biện luận cỡ lớn oanh oanh liệt liệt với chủ đề "Cùng vào thời đại mới, làm thanh niên mới hướng đến thế kỷ mới."

Chủ đề sinh hoạt lớp, các sinh viên tích cực đưa ra ý kiến về tu dưỡng cá nhân tốt đẹp mà sinh viên toàn quốc nên có khi nghênh đón thời kì Bắc Kinh đăng cai Thế Vận Hội, tham khảo ý kiến phương hướng tiến hành rèn luyện hàng ngày, mà không thể nghi ngờ Trần Tố chính là bị đặt vào luận điểm phản diện trước mắt.

Trần Tố không phải người nhanh trí nhưng tuyệt đối không phải đứa ngốc, ám chỉ rõ ràng, Trần Tố khó chịu. Vẻn vẹn một lần đi chơi, giá trị quan về tiền bạc của bản thân rước lấy bất đồng ý kiến mà bốc lên thành tu dưỡng một người và vấn đề gia giáo, điều này khiến Trần Tố không cam lòng.

Không lấy của người khác một xu không làm chuyện hại người khác, bình thường sống nghiêm túc, dưới tình thế cải cách mở cửa kinh tế năng động là không thích hợp, nhưng hiện tại Trần Tố chỉ có thể gắn bó với cách sống Trung Dung* kiểu vậy, như thế trong môi trường trường học như một xã hội thu nhỏ cũng không được sao? Trần Tố tự kiểm điểm, cũng khổ sở, hoá ra xã hội là hiện thực như thế, người không có tiền ngay cả giữ vững Trung Dung cũng không được sao? Trần Tố đối với cái xã hội này đã bắt đầu có chút mờ mịt.

(*Trung Dung là một trong bốn cuốn của Tứ Kinh, sách Trung Dung do Tử Tư làm ra cũng trên cơ sở mộ thiên trong Kinh Lễ. Tử Tư là học trò của Tăng Tử, cháu nội của Khổng Tử, thọ được cái học tâm truyền của Tăng Tử.

Mục đích của sách Trung Dung là giúp con người hiểu được đạo Trung dung để đạt đến một trình độ đạo đức cao hơn. Trong sách Trung Dung, Tử Tư dẫn những lời của Khổng Tử nói về đạo "trung dung", tức là nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử. Nguồn: s://vi.wikipedia.org/wiki/Trung_Dung)

Khi lớp trưởng ba hoa khoác lác chủ đề "Con trai phía Nam và phương Bắc khác nhau" náo nhiệt đến đỉnh điểm, điều Trần Tố làm là trầm mặc, bảo trì trầm mặc tuyệt đối, bởi vì cậu chỉ có thể trầm mặc.

Tan họp người khác kết bè kết đội ra ngoài, Trần Tố tự thành một đội, ở cửa ngoài ý muốn nhìn thấy Lưu Trấn Đông và Tống Uy!

Trần Tố rất giật mình, bạn học đều thả chậm cước bộ, không thể nghi ngờ bọn Lưu Trấn Đông giống như loại cảm giác hai con chó cỏ nhập khẩu cậu thường thấy ở tiểu khu đang ở, loại lỗi giác rất đậm.

(*câu này chém nguyên con luôn *tội lỗi*)

Lưu Trấn Đông tiến lên ôm Trần Tố cười nói, "Trường học các cậu thật thú vị mà, y như nhà trẻ." Kéo Trần Tố thân mật đi xuống, Trần Tố cũng không kịp phản kháng, nhưng vào quãng thời gian khó chịu như vậy sự xuất hiện của bọn họ khiến Trần Tố không đến mức một mình bị bài xích, Trần Tố cảm kích, có cảm giác được cứu chuộc.

Dưới lầu đậu hai chiếc xe, không có chiếc xe màu đen khiến Trần Tố kinh hồn bạt vía, một chiếc là xe màu bạc trắng Vương Tuấn thường lái, một chiếc khác là xe mới màu đỏ thẳm, Cao Viễn và Vương Tuấn không coi ai ra gì dựa vào xe nói chuyện phiếm, hoàn toàn không nhiền đến đủ loại ánh mắt khác.

Thấy bọn họ, quá chói mắt, Trần Tố tuyệt không muốn ở cùng một chỗ với bọn họ.

"Tại sao lâu như vậy?" Cao Viễn trưng lên nụ cười mỉm vĩnh viễn ôn hoà hỏi Tống Uy.

"Bọn họ sinh hoạt lớp, tên kia hình như mục tiêu bị chỉ trích." Tống Uy quét mắt về phía Trần Tố phía sau.

"Tình huống thế nào?"

"Từ ngoài nhìn vào là một đám thỏ hưng phấn gây rối một con cáo cao ngạo, trên thực tế là một đám chó cỏ tán loạn vây công một con thỏ chất phác ngây ngô, bất quá con thỏ ngây ngô kia vẫn duy trì hình tượng con cáo cao ngạo doạ đám chó cỏ giả dạng thỏ sợ chỉ có thể kêu gào ngoài phạm vi an toàn."

Nghe Tống Uy luôn âm trầm chững chạc đàng hoàng kể chuyện châm biếm cực kì buồn cười, Tống Uy cũng tự cảm thấy rất thú vị, đặc biệt là khi thấy trong một đám người đều hùng dũng, Trần Tố lộ ra biểu tình lãnh đạm thật đúng là lừa gạt những người ở đó, thỏ trắng khoác áo hồ ly khiến y cũng thấy rất thú vị.

"Cậu làm cái gì rồi?" Vương Tuấn hỏi Trần Tố.

Trần Tố có chút uỷ khuất: "Là do tôi không trả tiền xe cho bạn nữ."

Bọn họ ngẩn ra rồi đều cười vang, nhưng không phải cười châm chọc, cũng không nhắc tới chuyện này nữa. Đối với bọn họ mà nói Trần Tố còn không có ý thức đạo đức giả mà xã hội dạy ra, nói cách khách, Trần Tố thật sự cách xã hội hiện thực rất xa, cũng bởi vì Trần Tố sẽ không giả dối bọn họ mới có thể để Trần Tố đến gần, chuyện này sau đó không ai nói tới nữa.

Trần Tố không muốn cùng bọn họ ra ngoài, cậu có chướng ngại tâm lý với xe của bọn họ. Trần Tố lên xe là do không muốn làm đối tượng tham quan cho người khác, rõ ràng trường học có quy định, sinh viên ở trong trường đều không được phép đạp xe đạp, bọn họ làm sao lái ô tô vào đây? Trần Tố bị Lưu Trấn Đông đẩy mạnh vào trong xe đỏ thẫm.

"Dẫn cậu đi chơi gofl" Lưu Trấn Đông ha hả cười: "Biết không, bọn tôi đều là người phương Nam."

Cái gì là golf Trần Tố đương nhiên không hiểu, khiến Trần Tố giật mình chính là bọn họ không phải người Bắc Kinh.

"Cậu ngốc nha, Trung Quốc kiến quốc không tới năm mươi năm, kiếm tiền đến tiêu mới chừng mười năm nay, từ đâu có nhiều quyền quý như vậy? Nhà giàu năm đó không bị nuốt trọn vào thời dựng nước cũng chết ào ào lúc Cách Mạng Văn Hoá, mọi người đều là lũ nhà quê mới phất, ba đời trước đều là từ nông thôn tới, người Bắc Kinh chân chính có người nào có quyền to, chỉ là ỷ vào nơi xuất thân là hơn người một bậc thôi, trộn lẫn ở đây đều là dân ngoại, cậu sẽ không cho rằng quan chức Bắc Kinh đều là người Bắc Kinh chứ, tôi là người Hồ Nam," Lưu Trấn Đông xảo quyệt cười: "Cậu đoán Vương Tuấn là người nơi nào."

Trần Tố không biết, thế nhưng Trần Tố không dám đoán Vương Tuấn là người phía Nam, Vương Tuấn hơn một mét chín có kích thước của người phương Bắc, lông trên người cũng nhiều, đường nét cương nghị cực kì, anh ta không thể nào là người phía Nam chứ? Tư duy đảo quanh, nhất thời Trần Tố đã quên chuyện chính mình sợ xe, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lưu Trấn Đông nghe đáp án chính xác.

Lưu Trấn Đông lái xe cười gian manh: "Cha mẹ Vương Tuấn đều là người Thượng Hải chân chính, cậu ta cũng ra đời ở Thượng Hải, cậu ta chân chính có huyết thống, nhưng cả đời cậu ta sẽ không đến Thượng Hải."

Thấy Trần Tố nghe được bí mật này mà giật mình kinh ngạc, Lưu Trấn Đông có niềm vui sướng khi tung tin đồn, nhưng nghĩ tới điều gì lập tức cảnh cáo Trần Tố: "Chuyện này cậu ngàn vạn lần đừng có nhắc tới với Vương Tuấn, Vương Tuấn sẽ lột da cậu ra, đây là cấm kỵ của cậu ta."

Trần Tố nghe xong liên tục gật đầu, đứng trước mặt Vương Tuấn cậu đã cảm thấy khẩn trương, Trần Tố căn bản không có khả năng đi chọc vào nghịch lân của Vương Tuấn, huống hồ Trần Tố luôn nghe tin đồn nhưng không truyền tin đồn.

Giờ khắc này Trần Tố rất cảm kích Lưu Trấn Đông, bình thường, Lưu Trấn Đông miệng hay thô tục, nhưng tính cách rất sảng khoái có chuyện thì nói, nói xong là xong, không phải tâm địa xấu xa, nói chung, tâm tình phiền muộn của Trần Tố ở trường bị quét sạch, sau đó Trần Tố mới bắt đầu chú ý xem bọn họ muốn mang cậu đi chỗ nào?

Một hai tiếng sau mới đến một nơi non xanh nước biếc, vừa xuống xe Lưu Trấn Đông liền tìm Vương Tuấn: "Thêm cho Trần Tố một sợi dây chuyền đi, tuỳ tiện ai cũng có thể bắt cóc cậu ta, bị bán còn muốn đếm tiền cho người ta." Trần Tố theo xuống xe ở phía sau lập tức lại lần nữa liệt Lưu Trấn Đông vào danh sách không thích hợp qua lại.

Trần Tố không chơi trò golf không hiểu gì kia, vung gậy sắt đánh trái bóng trắng nhỏ có gì hay? Chỉ là một bãi cỏ xanh biếc như thảm khiến Trần Tố cảm thán, cỏ trong thành phố cũng khác thường như thế.

Trần Tố ở yên trong phòng đơn của clb kiểu Tây không động đậy, chứng say xe của cậu cũng say có trình độ luôn rồi, chẳng qua, khi Trần Tố biết hết thảy trong này đều miễn phí, Trần Tố liền ăn sáu bảy ly kem xinh đẹp, còn uống vài ly trà sữa, hương vị kia không giống mấy cái bình thường Vương Tuấn ăn.

"Hoá ra cậu ta cũng có thể ăn nha." Cao Viễn nhìn sáu bảy chén kem trên bàn, bọn họ đến mang Trần Tố đi ăn cơm chiều thì thấy tình huống như vậy, lượng cơm của Trần Tố luôn ít khiến người ta cảm thấy đây là mèo đầu thai, đây vẫn là lần đầu tiên thấy cậu ăn nhiều như vậy.

"Ăn nhiều quá rồi." Vương Tuấn nhíu mày, bọn họ xem cũng đã thấy nhiều quá, nhìn thôi đã cảm thấy dạ dày ngọt ngấy khó chịu. Trần Tố ngủ, bọn họ buông tha ý định gọi Trần Tố dậy.

Hoàn cảnh thanh tĩnh, người lại ít, nhân viên phục vụ rất có lễ tiết, môn ngày mai của Trần Tố là môn tự chọn, không phải môn chính Trần Tố cũng không gấp, đã nói tối nay về, Trần Tố theo đuôi bọn họ xem cũng không hiểu có cái gì vui.

Bọn họ đánh golf, Trần Tố nằm trên bãi cỏ như thảm cách họ không xa đọc sách, khi bọn họ đổi địa điểm cũng kêu Trần Tố. Rõ ràng giá trị quan, nhân sinh quan hoàn toàn bất đồng lại có thể cùng hài hoà ngược lại thật kì quái.

Buổi tối trở về, theo cách nói của Trần Tố cũng chỉ là đến một thôn làng không có ruộng lúa, đối với câu trả lời thành thật của Trần Tố, khoé miệng Vương Tuấn giật giật hai cái.

Sáng sớm khiến người phiền não lại tới, tính toán thời gian, khi chuông reo vào học Trần Tố mới vào lớp, chương trình học khô khan tiếp tục, Trần Tố ở trong không gian độc lập như cũ, sau khi tan lớp, Trần Tố sắp xếp lại sách vở, môn tiếp theo phải đến toà nhà khác học.

"Trần Tố, thu dọn xong chưa, chúng ta cùng đi nha."

Trần Tố nháy mắt cảm thấy thật kỳ quái, buổi họp lớp hôm trước lớp trưởng đại nhân còn dốc sức nói Trần Tố con trai phía Nam biểu hiện ra trơ trẽn thế nào, sao hôm nay lại mặt cười như ánh mặt trời chủ động mời mình đi cùng như thế?

Trần Tố nghiêng một góc bốn mươi lăm độ xuyên qua mắt kính nhìn rõ hắn, hắn muốn làm gì? Sẽ không phải là muốn gây sự với mình đi? Nụ cười kia trước ánh nhìn dò xét sắc bén dưới mắt kính của Trần Tố có chút cứng ngắt, miễn cưỡng cười cười liền đi ra ngoài, Trần Tố cũng yên tâm một chút, trước đây ở trường cấp hai của huyện, học sinh nội thành khi chỉnh người khác trước tiên sẽ dùng thủ đoạn làm bộ chơi cùng nhau đến gạt người, ba anh em Trần Tố ở cùng trường, lại cùng ktx, Trần Hạo biết làm người, nhân duyên không tệ, Trần Khải rộng rãi thích náo nhiệt, khi đánh nhau phất tay một cái có thể gọi nhiều người, cho nên không ai động đến lão nhị tầm thường của Trần gia, nhưng chuyện như thế Trần Tố cũng đã gặp vài ví dụ rồi.

18. Tia Nắng Ban Mai - Chương 18

Trần Tố vẫn một mình đến phòng học, bất quá hình như có chút không giống, không biết đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng mỗi người vẫn cách xa cậu như trước, nhưng không giống căm ghét ngày hôm trước, thậm chí khi Trần Tố vào phòng học chật kín người, mấy bạn nữ cùng lớp chiếm chỗ còn để cho Trần Tố một chỗ ngồi, thật sự nghĩ không ra!

Lưu Thiến ngồi phía trước mấy hàng, cô quay đầu nói chuyện với bạn cùng lớp bắt gặp ánh mắt của Trần Tố, Lưu Thiến hơi mất tự nhiên xoay người về nhìn bảng đen, Trần Tố cũng không cảm thấy gì, nhưng xảy ra chuyện như vậy, Trần Tố đã sợ con gái thành phố rồi, không muốn qua lại cùng những nữ sinh không màng đến khó khăn của người khác đã yêu cầu người ta bỏ tiền còn nhận định đây là chuyện đương nhiên.

Một mối tình còn chưa kịp nảy mầm đã không tiếng động héo mất.

"Trần Tố, lần trước mấy tấm ảnh chụp chúng ta đi chơi ở Di Hoà Viên đã rửa ra rồi, có tấm của cậu." Nữ sinh mỉm cười truyền cho Trần Tố một phong thư. Lần trước Trần Tố cũng trả tiền một cuộn phim, đương nhiên muốn lấy, Trần Tố thuận tay kẹp vào trong sách, hiện tại học hành quan trọng hơn.

Sau khi về nhà mở phong thư, tổng cộng có sáu tấm, căn bản là chụp chung, chỉ có một tấm chụp hai người chính là tấm ngày đó bọn họ đùa giỡn muốn mình chụp chung cùng Lưu Thiến, hai bên đều tươi cười dưới ánh mặt trời rất vui vẻ, bởi vì lúc đó có thể cùng hoa hậu lớp chụp chung hai người, Trần Tố còn có chút hư vinh, cười đặc biệt vui mừng. Hiện tại Trần Tố thấy ảnh chụp cũng rất ngu ngốc, con gái thị trấn đã thích nịnh nọt như vậy, con gái thành phố lớn còn không đem con mắt đặt lên đỉnh đầu sao, Trần Tố tiện tay ném một xấp ảnh vào ngăn kéo.

Cuộc sống gần đây của Trần Tố trôi qua không tệ, dạo này Vương Tuấn nếu đến đều sẽ mang bánh ga-tô các loại điểm tâm, Trần Tố thích ăn, trước đây đến trường trong thị trấn, thỉnh thoảng ăn bánh mì gần cửa trường học bán, một đồng một cái lại không lớn, có bơ thì phải một đồng năm hào một cái, ăn cái này không đầy bụng, Trần Tố chỉ thỉnh thoảng ăn một lần, cái đó cùng hiện tại mùi vị hoàn toàn bất đồng, bánh ga-tô bơ Vương Tuấn mang về mùi vị thật béo, ăn ngon!

Sau khi Vương Tuấn nhận một cuộc điện thoại sắc mặt thay đổi rất lạnh lẽo ác liệt, Trần Tố rất lo lắng, đã xảy ra chuyện gì? Trần Tố sợ bọn họ một ngày nào đó sẽ phạm pháp, nhưng khuyên cũng không dám khuyên.

Vương Tuấn vừa mới đi, bọn Lưu Trấn Đông đã tới, biết bọn họ không phải đang tìm Vương Tuấn vừa đi, Trần Tố không khỏi thở dài một hơi, tình huống bọn họ bất lương nhiều lắm.

Họ ngồi đợi trong phòng khách, hình như là biết Vương Tuấn làm cái gì nên tương đối an tĩnh, Lưu Trấn Đông lặng lẽ nói cho Trần Tố là cha Vương Tuấn phái người tới gặp anh ta, mỗi quý một lần. Trần Tố nghe đến khó hiểu, không biết Lưu Trấn Đông có phải đang nói đùa hay không.

Vương Tuấn sau mười phút đã về, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, Lưu Trấn Đông hô lên trước: "Trần Tố, khách tới cũng không mang đồ uống, cậu chiêu đãi khách như vậy sao?"

Trần Tố đã sớm trốn trong phòng hận đến răng ngứa nhưng lại không thể không ra.

Lưu Trấn Đông nhìn nước ngọt bày trước mặt, còn là Pepsi. Lại nhìn nhìn rượu đỏ đựng trong ly rượu chân cao trước mặt Cao Viễn, đặt trước mặt Tống Uy chính là tách cà phê, màu đen kia có chút không bình thường, Vương Tuấn là một ly trà xanh nóng bình thường, sau cùng, Trần Tố bưng ra bánh ga-tô xinh đẹp mấy hôm nay Vương Tuấn mang về ra làm điểm tâm đãi khách.

"Đây là ý gì?" Lưu Trấn Đông là muốn tìm chuyện nói hâm nóng không khí, nhưng Trần Tố lượn quanh nhà nửa ngày lại làm ra thế này? Đãi khách cần trà là được rồi mà, vì sao mang tới bốn thứ ra? Lưu Trấn Đông hắn dựa vào cái gì cũng chỉ uống nước ngọt?

Trần Tố đặt nước đãi khách xuống lại quay về phòng.

Bọn họ cũng kỳ quái, Vương Tuấn mặt lạnh nhìn nhìn, suy nghĩ một chút, khuôn mặt bừng tỉnh đại ngộ hoà hoãn không ít, khoé miệng cũng thả lỏng nhếch lên.

"Không nhìn ra sao? Lúc đầu Trần Tố đến đây, không phải chúng ta tới chơi sao," Cao Viễn nhắc nhở Lưu Trấn Đông, khi đó Vương Tuấn mới mua nhà này, bọn họ đến giúp vui, đồ đạc trong nhà còn chưa đủ bằng hiện tại, bọn họ khát đành chấp nhận thấy gì thì lấy uống.

Lưu Trấn Đông nhớ ra, mặc dù không có ấn tượng bao nhiêu với hôm đó, hình như đồ lúc đó bọn họ uống cũng giống như bây giờ, khi đó, Trần Tố còn tay chân luống cuống đứng bên cạnh.

"Được rồi." Lưu Trấn Đông nổi giận uống nước ngọt bình thường hắn ít uống, bầu không khí cũng đã hoà hoãn lại. Trời tối rồi, Vương Tuấn cùng bọn họ nói muốn đến hộp đêm chơi một chút gọi Trần Tố cùng đi, Trần Tố đương nhiên từ chối, đây chính là địa phương không lành mạnh, con trai mười người đi mười người đều học xấu.

Kỳ thật Trần Tố rất muốn đi, nhìn cho biết cũng tốt. Nói không đi, không phải do cậu có bao nhiêu thanh cao, mà thật sự là túi tiền ngượng ngùng. Trần Tố không biết vũ trường Bắc Kinh một ly đồ uống tốn bao nhiêu tiền, Trần Tố biết karaoke trong huyện bọn họ một ly đồ uống mất mười đồng. Lúc lên năm hai cấp ba, Trần Khải hiếu kì cực lớn nghe nói đến vũ trường cũng chỉ tốn năm đồng tiền vé vào cửa là có thể vào chơi, hắn lập tức chạy đi trải nghiệm, hậu quả là Trần Tố và Trần Hạo đều cầm nửa tháng sinh hoạt phí mới thay Trần Hạo trả hết nợ, ba anh em một tháng ăn củ cải khô chan canh, có tiền lệ như vậy Trần Tố còn dám đi trải nghiệm sao? Tuy cảm thấy không công bằng, thế nhưng không có tiền thật sự phải an phận thủ thường một chút.

Trước đây Vương Tuấn một tuần đến hai ba lần đã không tệ, hiện tại cả tuần hầu như đều ở đây, lợi ích Trần Tố đạt được chính là mỗi ngày có bánh bơ ăn, trên cơ bản Vương Tuấn đều xuất hiện ban đêm, Trần Tố nhìn ra, Vương Tuấn bận rộn khác thường. Nhưng đối với Trần Tố mà nói, hiển nhiên cuộc sống như thế đã nhàn nhã lại tốt đẹp, hoàn toàn không có áp lực gió êm mưa dịu, chí ít khi đó Trần Tố sống như vậy, đến trường, đọc sách, ngủ, ăn bánh ngọt, đây là toàn bộ nội dung sinh hoạt mỗi ngày của Trần Tố.

Mặt trời rực rỡ trên bầu trời, từng đám mây trắng vô thanh vô tức chuyển âm u.

19. Tia Nắng Ban Mai - Chương 19

Trời vào hạ thật nóng, Vương Tuấn ôm Trần Tố, một đêm nóng vô cùng, hai người ai cũng ngủ không ngon, Vương Tuấn nói muốn mua điều hoà, Trần Tố mong đợi lắp điều hoà, cái điều hoà đứng màu trắng sữa đặt trong phòng khách mở lên một tiếng cả phòng liền lạnh, nhưng không thể mở nhiều, quá tốn điện lại có tạp âm, nhưng có thể ngủ một giấc ngon lành cũng là một chuyện tốt, về phần bao nhiêu tiền, Trần Tố cố ý lảng tránh, đó không phải chuyện cậu nên hỏi.

Trần Tố tham gia học nhóm, học bổ túc môn tiếng Anh luôn trong trạng thái sát biên giới, từ trung học bắt đầu học gần bảy năm tiếng Anh, nhưng vẫn không có cách nói tiếng Anh, như vịt nói với gà, đây là điển hình câm điếc tiếng Anh thầy giáo trong trường nói tới.

Nói thật ra Trần Tố tuyệt không thấy học giỏi tiếng Anh có tác dụng gì, đều ra nước ngoài sao? Trong nước một ngàn người cũng không có một người có thể dùng tiếng Anh một lần trong đời, huống hồ bọn họ học tiếng Anh chính là vì thi cử, giáo viên anh văn trường cấp hai còn chưa chắc biết đối thoại tiếng Anh.

Từ trung học đến bây giờ, học gần bảy năm anh văn bắt buộc, người giống Trần Tố hoàn toàn không nói được tiếng Anh đối thoại ở đâu cũng có, dạy theo trình độ từ xưa đã là đàm thoại, nhưng cũng chưa từng áp dụng qua, ném vào thật nhiều nhân lực, vật lực, tài lực có mấy người có thể lấy tiếng Anh học được trong lớp dùng để ứng phó thi cử ra nói chuyện?

Trần Tố lựa chọn lớp tiếng Anh là vì phải thi cấp độ anh văn, tuy không phải nhất định phải thi, nhưng đây là một lợi thế quan trọng để sau này xin việc, tất cả mọi người đều nói như vậy, Trần Tố đương nhiên cũng muốn tham gia. Vả lại thi cấp độ anh văn còn có một hạng mục Trần Tố rất để ý, chính là thi nghe, lần này cả lớp cơ hồ đều tham gia giúp vui vào lớp phụ đạo thêm vào, trở thành lớp phổ biến. (ý là lớp phụ đạo không bắt buộc, nhưng cả lớp đều tham gia nên nó giống như lớp thường)

Sau đó Trần Tố còn nghe nói, cả khoá đều tham gia, là bởi vì có đàn anh nói chỉ cần nộp học phí vào lớp anh văn bổ túc, giáo viên thi cấp độ tiếng anh không dám cam đoan, nhưng thi tốt nghiệp tiếng Anh trong trường sẽ qua trăm phần trăm, cho nên mọi người đều rất tích cực đóng một trăm hai mươi đồng phí báo danh. Trần Tố cũng nói với Vương Tuấn, Vương Tuấn không nói gì đưa Trần Tố một ngàn đồng, Trần Tố bỏ vào trong ngăn kéo tủ giày ở huyền quan, Trần Tố viết số tiền này vào trong cuốn vở ghi chép chi tiêu gia đình.

Lớp học phụ đạo vào hai tư sáu hai tiếng lớp tự học buổi tối, bổ túc suốt một tháng. Tuần thứ nhất người đến còn không ít, tuần thứ hai liền không còn bao nhiêu người.

Trần Tố đương nhiên sẽ không trốn học, từ khi ở cùng Vương Tuấn đến giờ chưa từng học giờ tự học buổi tối, Trần Tố còn rất hoài niệm cảm giác không có giáo viên trông coi này, càng về sau chính là ban cán sự các lớp và người có thành tích tốt hợp lại thành mấy quần thể nhỏ, người càng ngày càng ít, nhưng yên tĩnh, lớp học còn dư lại cơ bản đều là sinh viên muốn học.

Lưu Thiến mỗi buổi đều tới, ngay từ đầu mọi người ngồi tách ra, sau người tới nghe giảng càng ngày càng ít, giảng đường bậc thang lộ ra vô cùng trống trải, giáo viên bảo mọi người tập hợp ngồi lên trước, Lưu Thiến ngồi bên phải Trần Tố, hai bên vẫn rụt rè, nhưng vẫn khách khí trao đổi tập vở học tập, Trần Tố không tham gia nghe các cô ấy thảo luận Tứ Đại Thiên Vương ai đẹp trai hơn các loại vấn đề này, cũng cảm thấy thú vị, con gái sùng bái thần tượng không giống con trai, con gái theo nam thần tượng, mà con trai phần nhiều là có hứng thú với nữ minh tinh.

Trần Tố không sùng bái thần tượng, bởi vì Trần Tố càng có hứng thú với hí kịch, dĩ nhiên không phải kinh kịch quốc tuý, Trần Tố không có nửa điểm hứng thú với kinh kịch chỉ có trăm năm đã xưng là quốc tuý, Trần Tố chuộng hí kịch phía nam hơn, còn có thể hát hai câu, kỳ thật Trần Tố cũng chỉ thỉnh thoảng mới nghe một chút, mỗi lần nghe ngữ điệu nhu hoà liền cảm thấy thoải mái, Trần Tố xem TV cũng chủ yếu tìm xem hí kịch, đáng tiếc đa phần chiếu là kinh kịch, người Bắc Kinh không phải thổi phồng kinh kịch bình thường đâu. Trần Tố thích chuyện hí kịch, Trần Tố không để người ta biết, một đại lão gia như thế nào lại thích nghe thứ mềm mại yếu đuối? Trần Tố không cần nghĩ cũng biết nếu bị Lưu Trấn Đông biết được, Lưu Trấn Đông nhất định sẽ giễu cợt cậu thế nào.

Gần một tháng qua đi, đáng hận là học bổ túc cũng không cải biến rõ rệt phát âm mang theo khẩu âm miền Nam của Trần Tố, kiến thức tiếng Anh cũng không tăng cao rõ rệt.

Sáu rưỡi tối học đến chín rưỡi tan, bởi vì không bài tập nên rất thoải mái, dần dần lại giống một loại tụ hội, rất là náo nhiệt, còn có tận mấy đôi nam nữ trong một tháng này xác lập quan hệ.

Không có tính cạnh tranh, lớp học bổ túc tiếng anh có cảm giác hoà thuận vui vẻ, thứ sáu cuối tháng là buổi học cuối cùng giáo viên sáng suốt cho tan sớm, Trần Tố dọn sách vở chuẩn bị đi về, lớp trưởng triệu tập sáu sinh viên còn sót lại sau cùng nói muốn chúc mừng một chút, đi liên hoan! Trần Tố không muốn phản đối, trong một tháng này mọi người chung đụng không tệ, hà tất phải làm mất hứng, hơn nữa lần này hình như bọn họ cũng không tìm phiền toái cho mình, Trần Tố không muốn làm người quá cứng nhắc.

Sáu người thương lượng quyết định đi ăn một bữa buffet đang rất thịnh hành ở ngoại ô phía Bắc, mọi người tự trả, kiểu AA* rất hiện đại, một người ba mươi tám đồng ăn no, coi như là trước khi chạy nước rút cuối kì tự an ủi mình, ý kiến này mọi người đều đồng ý, Trần Tố cũng chưa từng ăn buffet, nghe xong đã cảm thấy rất hiện tại, gần bốn mươi đồng không tính là quá mắc, gần đây tiền tiết kiệm được còn có thể xa xỉ lần này, Trần Tố đồng ý.

(*= going dutch trong tiếng Anh: tiền ai nấy trả)

Bạn học quen thuộc khu ngoại ô phía Bắc tìm một nhà hàng đẳng cấp không tệ lắm. Dù sao đã tốn tiền thì vào chốn xa hoa, mọi người đều cho rằng như thế. Trang hoàng đẹp, người tương đối nhiều, không tính là tốt nhất như bầu không khí không tệ, mọi người tận lực vơ vét về đủ tiền vốn, trong không khí vui vẻ, lãnh đạm ít ít nhiều nhiều còn tồn đọng giữa Trần Tố và bạn cùng lớp tại một bữa tối này hoà hoãn tương đối nhiều, không khí hoà thuận vui vẻ, ăn cũng hài lòng náo nhiệt. Ở Trung Quốc, ăn, bản thân nó chính là một loại xã giao.

Bọn họ muốn đi karaoke hát, có một nam sinh vỗ ngực mời khách, Trần Tố không muốn đi, đã muộn rồi,

không phải nguyên nhân Vương Tuấn có về hay không, cũng không phải nguyên nhân tiền bạc, mà là Trần Tố thật sự không thạo ca khúc đang thịnh hành, đến lúc đó lại sợ nói ra lời không hợp, chọc mọi người không thoải mái.

Nghe có người mời khách, người biết hát muốn chơi quả thật sẽ không bỏ qua, oanh một cái, nhao nhao nói đi, chỉ có Trần Tố và Lưu Thiến không đi, Lưu Thiến nói mệt, hai người không đi kết bạn trở về.

Bên ngoài đèn đường lập loè, nhưng xe cộ rất ít, chỗ này cho tới nay không phải đoạn đường phồn hoa, gió đêm ít nhiều mang theo hơi thở thoáng đãng, hai người song song bước đi, vẫn duy trì chừng mực giao thiệp, bầu không khí nhẹ nhàng yên lặng cũng không tệ lắm.

Lưu Thiến mở lời trước, "Trần Tố, xin lỗi!" Giọng rất nhẹ.

Trần Tố ngẩn ra nghiêng đầu nhìn thấy cô rũ mắt, "Không sao."

Lưu Thiến nhẹ nhàng nhu hoà nói: "Tớ đã khuyên các cậu ấy không cần nói loạn, nhưng không thể khuyên được, để cậu khó chịu."

Trần Tố lai ngẩn ra, nhìn sang vẻ mặt nhu hoà của Lưu Thiến, Trần Tố nở nụ cười, "Tôi biết!" Trần Tố khẳng định: "Tôi biết là các bạn ấy nói loạn."

Lưu Thiến thoải mái nở nụ cười, "Có thể giải trừ hiểu lần thật cao hứng, chúng ta vẫn là bạn tốt nhé."

Trần Tố cười cũng vui vẻ sáng lạn như vậy: "Đó là dĩ nhiên!" Vui vẻ sóng vai đi tới, trò chuyện đề tài linh tinh rất nhanh thì thấy tường tiểu khu.

"A, đến chỗ tôi ở rồi." Trần Tố nói lời tạm biệt, ân cần dặn cô buổi tối phải cẩn thận.

Lưu Thiến nhìn qua tường tiểu khu có thể thấy một góc nhà lầu, "Nhà cậu ở đây à!"

"Chỗ này không phải nhà tôi," Trần Tố nói rõ: "Tôi ở tạm giúp người ta trông nhà, nhà tôi ở nông thôn."

Lưu Thiến cười thản nhiên, "Hôm nay trôi qua rất vui, tuần sau gặp, ngủ ngon!" Rất tiêu sái phất tay, lúc xoay người quần dài màu trắng xoay chuyển một độ cung duyên dáng trong gió đêm, tâm tình Trần Tố vô cùng tốt hoàn toàn không chú ý tới Vương Tuấn ngồi trong xe hơi màu trắng bạc cách đó không xa trong mắt loé lên ánh sáng lạnh lùng!

Trần Tố thật sự rất vui vẻ, bởi vì quá thú vị mà!

Tạm thời không nói tới Trần Tố có quan tâm chuyện bị "tẩy chay" kia không, Lưu Thiến loại con gái thành phố lớn này cũng quá có tâm kế nha!

Có phải Lưu Thiến phát động hay không Trần Tố căn bản không muốn tính toán, nhưng thật sự không phải Lưu Thiến? Không đâu!

Trần Tố coi như không quá tiếp xúc tập thể, nhưng vẫn rất rõ ràng địa vị của Lưu Thiến trong lớp, Lưu Thiến là con gái thành phố lớn chân chính, người vừa đẹp, lại có thân thích trong trường, còn là cán bộ hội học sinh, kiêm nhiệm bí thư chi đoàn của lớp, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong lớp giáo viên đều tìm cô, lớp trưởng là ai không ai để ý, nếu không phải lần kia chủ trì lớp là một nam sinh, Trần Tố cũng không biết vị bạn học lúng ta lúng túng kia là lớp trưởng, đương nhiên còn có vài người bạn cùng ktx nói cho cậu biết, lần kia mở chủ đề họp lớp chính là Lưu Thiến sau khi đi chơi Di Hoà Viên nói cho các nữ sinh cùng ktx, ai cũng biết chuyện đó, kỳ thật chuyện này Trần Tố – một chút cũng không muốn hỏi, cũng đã sớm quăng sau đầu, bây giờ bị Lưu Thiến nhắc lại, chẳng qua là cảm thấy thú vị, giống như bắt được tại trận – người trợn mắt nói mò, cảm thấy rất thú vị, lời nói lộ rõ tâm kế khiến Trần Tố cũng tiến vào vở kịch.

(ờm…..tui là người edit mà tui còn ko hiểu lắm cái đoạn này nữa… orz)

Trần Tố khoái trá xả nước tắm tâm tình sung sướng không nên lời, không tự chủ được ngâm nga, tối hôm nay nhất định sẽ cười tỉnh trong mộng.

Hình như là béo lên, Trần Tố xoa ướt đầu xem chính mình trong gương, mấy ngày nay Vương Tuấn thường đang ngủ vô thức bóp loạn eo cậu, vừa đau vừa ngứa, nhìn trong gương không quá rõ ràng, gần đây ăn bánh gatô hơi nhiều.

Trần Tố trước gương nhìn sang cằm mình, vẫn không có râu, có hơi nhụt chí, Vương Tuấn ngày ngày phải cạo râu, mỗi ngày bị đám râu kia chọt tỉnh Trần Tố rất phiền não.

Tìm thấy mắt kính, Trần Tố bỏ quần áo cần thay vào trong giỏ, ngày mai giặt, Trần Tố ngâm nga chuẩn bị đi ngủ, nửa đêm mười hai giờ rồi.

20. Tia Nắng Ban Mai - Chương 20

Ngoài ý muốn thấy Vương Tuấn trong phòng khách, nhiệt độ máy lạnh thấp, nhà xi măng phơi nắng một ngày có chút mát lạnh.

Trần Tố quả thật ngoài ý muốn, bởi vì gần đây Vương Tuấn bề bộn nhiều việc, trên cơ bản đều là khoảng ba giờ sáng mới xuất hiện, ngủ cũng ít, không biết đang bận cái gì? Hôm nay về lại tương đối sớm.

Trần Tố dừng tay đang lau tóc, ngoài ý muốn nhìn anh nói: "Anh về rồi! Ăn chưa? Muốn tắm sao?" Trần Tố ngâm nga ca khúc tâm tình vui vẻ vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Trần Tố tắm ở phòng tắm bên ngoài, Trần Tố thích ngâm trong bồn tắm lớn, lực đẩy của nước khiến người ta có ảo giác bồng bềnh, lại tựa như nôi trẻ con. Mà Vương Tuấn chỉ dùng vòi sen, Trần Tố chưa từng thấy anh dùng bồn tắm lớn, cho nên phòng tắm chỉ có vòi sen trong phòng ngủ trở thành phòng tắm chuyên dụng của Vương Tuấn, Trần Tố đi chuẩn bị khăn lông cho Vương Tuấn.

"Hôm nay cậu thật cao hứng." Vương Tuấn cởi đồng hồ đeo tay ném lên tủ đầu giường.

Trần Tố nghĩ thôi đã cảm thấy rất thú vị, nhịn không được bật cười!

"Đúng nha." Trần Tố không phủ nhận, là rất vui vẻ, Trần Tố biết Vương Tuấn chỉ tắm vòi sen, mắc khăn mặt lên tay cầm cố định rồi đi ra, đối diện chính là Vương Tuấn sau bóng tối của ánh đèn trong phòng ngủ.

Nhiệt độ máy điều hoà thấp, Trần Tố xoay đi đóng cửa sổ, khí lạnh bay đi, chờ Vương Tuấn tắm xong liền tắt điều hoà.

(cái điều hoà đặt ngoài phòng khách nhé)

Bên ngoài là nhiệt độ nóng hầm hập, trong phòng lại mát mẻ, giấc ngủ này sẽ rất thoải mái đi, Trần Tố nhân lúc Vương Tuấn tắm trải ga giường, tâm tình vui sướng khiến Trần Tố khe khẽ ngâm nga giai điệu tuỳ ý.

Vương Tuấn đi ra, Trần Tố đã lên giường nằm rồi, hôm nay đã vượt quá giờ ngủ bình thường của Trần Tố, đầu óc còn có chút hưng phấn nhưng thân thể đã mệt, giường Simmons mềm mại lún xuống một chút, Vương Tuấn ngồi bên giường: "Hôm nay mấy giờ cậu về?"

(*Simmons: có trụ sở ở Atlanta là một trong những công ty sản xuất nệm lớn nhất thế giới.)

? Trần Tố mệt rã rời có chút mơ hồ, đầu óc không vận hành thuận miệng trả lời: "A? Tan học thì về."

Vương Tuấn quay đầu nhìn Trần Tố, Trần Tố giương ánh mắt muốn ngủ còn chưa ngủ nhìn Vương Tuấn ngồi ngược sáng phía trước, Trần Tố giật mình tỉnh ra, ánh mắt Vương Tuấn sáng lên như nước đọng hồ sâu.

"Không, không phải, hôm nay là buổi học bổ túc cuối cùng, giáo viên cho tan sớm, lớp bọn tôi liền tổ chức đi ăn tối, tôi liền đi, ăn xong thì tôi về." Khuỷu tay Trần Tố nửa chống nệm nửa ngồi lên, tình huống chính là như vậy, Trần Tố suy nghĩ một chút xác định không có chuyện gì khác. Vương Tuấn thường không hỏi không quản Trần Tố làm cái gì, nhưng vạch rõ với Trần Tố là muốn ra khỏi cửa làm cái gì phải báo lại với anh, đây không tính là khác người đi.

"Cô gái kia là ai? Bạn gái cậu?" Vương Tuấn giống như ma quỷ, thanh âm nhẹ nhàng như một âm điệu thoát ra, Trần Tố sợ Vương Tuấn như vậy.

Cô gái? Ai? Trần Tố kinh ngạc liên tưởng đến phái nữ mình tiếp xúc cũng chỉ có một mình Lưu Thiến mà thôi, "Anh nói Lưu Thiến?" Trần Tố kỳ quái, Lưu Thiến và Vương Tuấn có quen biết? Trần Tố khó hiểu trả lời: "Cô ấy là bạn học cùng lớp với tôi, cũng cùng lớp bổ túc tiếng Anh."

"Các người qua lại đã bao lâu?" Vương Tuấn thong thong thả thả chậm rãi chấp vấn.

Qua lại? Trần Tố cảm thấy Vương Tuấn hôm nay rất kì quái, rõ ràng hôm nay thái độ và câu hỏi của Vương Tuấn đều rất ôn hoà, nhưng Trần Tố lại cảm thấy rất sợ anh như vậy, Trần Tố dựa vào thành giường lắc đầu: "Bắt đầu học kì hai năm nay mới quen." Trần Tố đang suy tính Vương Tuấn sẽ không phải là bạn trai của Lưu Thiến chứ, mặc dù hình như không có khả năng lắm, nhưng tình trạng gió thổi mưa giông trước cơn bão của Vương Tuấn thật sự phải khiến Trần Tố nghĩ đến phương diện này.

Vương Tuấn nhìn Trần Tố, thấy sắc mặt Trần Tố cứng ngắc, Vương Tuấn thản nhiên nói: "Lấy cho tôi ly nước."

Trần Tố vội vàng đi, trong lòng rất bất an chuyện Vương Tuấn và Lưu Thiến là quan hệ gì, quả nhiên không nên bắt được nhược điểm người khác liền âm thầm khinh thường đắc ý vênh váo, Trần Tố có chút tự kiểm điểm.

Lấy nước khoáng trong tủ lạnh rót vào ly bưng về phòng ngủ, Vương Tuấn đứng bên giường, đứng bên chiếc giường đôi Trần Tố vừa mới ngủ, tủ đầu giường bên Trần Tố ngủ là để Trần Tố bỏ vật dụng của mình, Vương Tuấn ở bên ngăn kéo tủ của Trần Tố, nhìn vật đang cầm trong tay, Trần Tố vừa nhìn liền biết nhất định là ảnh chụp rồi, là ảnh chụp lần trước đi Di Hoà Viên, bên trong có ảnh chụp chung hai người của Trần Tố và Lưu Thiến, Trần Tố bưng nước có hơi sợ, Vương Tuấn sẽ không hiểu lầm chứ? Lưu Thiến sẽ không phải thật sự là bạn gái Vương Tuấn chứ? Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Trần Tố bị vây trong hỗn loạn.

Vương Tuấn nhìn ảnh chụp trong tay là ảnh lưu niệm cảnh xuân tươi đẹp ở Di Hoà Viên.

Trong ấn tượng của Vương Tuấn, Trần Tố là người vĩnh viễn mờ nhạt, rất thức thời duy trì khoảng cách, khiến hai bên đều rất thoải mái, thế nhưng không thể ngờ, đêm nay Vương Tuấn trở về nhìn thấy là một Trần Tố tuyệt đối xa lạ, nữ nhân dưới bóng đêm và phù phiếm cười hớn hở khiến người ta chán ghét, trở về nghe thấy tiếng Trần Tố sung sướng ngâm nga, Vương Tuấn chán ghét, anh quyết định ném Trần Tố vào phòng chứa đồ một ngày, sau khi quyết định dùng phương thức giải quyết như vậy xử lý chuyện phiền não này, Vương Tuấn dùng kiên nhẫn cuối cùng chờ Trần Tố đi ra từ phòng tắm thì thực thi, Trần Tố từ phòng tắm đi ra, đối diện một câu kia, "Anh về rồi! —-", vẻ mặt bất ngờ và nụ cười không giả tạo khiến Vương Tuấn vứt bỏ ý niệm nhốt cậu vào phòng tối khỏi đầu, mặc dù thái độ sung sướng của Trần Tố làm cho Vương Tuấn phi thường phiền chán, nhưng Vương Tuấn kiềm chế lại.

Vương Tuấn bảo Trần Tố đi lấy nước, uống một ly nước khoáng lạnh lẽo trong tủ lạnh có lẽ có thể xoá bỏ một chút bồn chồn trong lòng đi. Thái độ dịu ngoan do bị doạ của Trần Tố làm cho Vương Tuấn rất dễ chịu.

Trần Tố đi lấy nước, Vương Tuấn đứng dậy lấy khăn khô lau tóc ướt một chút, liếc mắt nhìn thấy trà lài rẻ tiền của Trần Tố đặt trên tủ đầu giường, Trần Tố lại uống loại trà lài rẻ tiền đó? Vương Tuấn nhíu mày thuận tay ném hộp nhựa mỏng đó vào trong ngăn kéo của Trần Tố, Vương Tuấn liền nhìn thấy một thứ xa lạ, là một xấp ảnh chụp, thấy Trần Tố hôm nay vì nhìn thấy nữ nhân kia mà cười đến mặt mày hớn hở, Vương Tuấn nổi giận rồi, thật sự nổi giận rồi, vấn đề vì sao nổi giận trước mắt không nằm trong phạm vi suy xét của Vương Tuấn.

Cổ tay bị nắm, lúc nước hắt ra ngoài, Trần Tố nghĩ Vương Tuấn thật sự là bạn trai Lưu Thiến?! Cái này nên giải thích thế nào đây?

Quần áo xé nát rơi rớt cuối giường, điều hoà để ở nhiệt độ thấp cũng không thể hạ nổi độ nóng trong phòng, giường thật to mãnh liệt lắc lư có lỗi giác không thể chịu nổi, trong căn phòng đóng cửa toả ra nhiệt độ nóng như lửa, không khí phiêu đãng vị mặn mồ hôi, dòng nước siết dập dờn va chạm vào rạn san hô.

Dưới ánh đèn sáng rực cho dù là ai cũng không thể che giấu, ánh mắt Vương Tuấn hiện lên quang mang dã thú tàn bạo thị huyết, đồng thời cũng lộ ra màu sắc tuyệt vọng chán ghét nồng đặc.

Trần Tố tuyệt vọng, là loại tuyệt vọng khi thú con bị thợ săn bao vây vô lực xoay chuyển, Trần Tố nhìn ánh

mắt Vương Tuấn, Trần Tố rõ ràng biết mình sẽ biến mất, sẽ vô thanh vô tức biến mất trên đời này, kinh nghiệm vài lần nguy hiểm tính mạng nói với Trần Tố, Vương Tuấn nhất định sẽ không để cậu sống, nhất định nhất định sẽ không để cậu sống sót, Vương Tuấn sẽ không nhiễm một tia máu tươi đem Trần Tố bốc hơi khỏi thế gian này, Vương Tuấn sẽ!

Vì sao?!

Vì sao? Trần Tố sợ hãi, không hiểu, mờ mịt.

Thời khắc không thể khống chế đó, đầu óc Trần Tố còn lý trí, cảm giác vũ nhục sớm đã bị hiện trạng liên quan tới tính mạng mà đặt vào thứ cuối cùng Trần Tố nghĩ đến, Trần Tố nghĩ đến tủ đầu giường bên phải có đặt con ngựa đúc bằng đồng rất nặng, tủ đầu giường bên trái có một hộp trang sức tinh xảo khắc hoa cũng làm bằng đồng, cho dù lấy được cái nào đều phải chớp thời cơ hung hăng nện lên đầu Vương Tuấn, sau đó bỏ chạy, trốn thật xa. Cơ thể như diều đứt dây đung đưa, ý thức rõ ràng lãnh tĩnh vô cùng, nhưng lại không nhấc nổi một đầu ngón tay. Thật sự, thật sự một ngón cũng không nhấc nổi, dường như trúng phải tà thuật, ngoại trừ đại não còn rõ ràng, Trần Tố không thể động đậy, Trần Tố không phải người gan dạ, dưới ánh nhìn chăm chú khát máu như vậy tay chân đều lạnh lẽo, không thể động đậy!

Toàn thân Trần Tố bởi vì cảm nhận sâu sắc theo bản năng tìm kiếm phương pháp giảm bớt đau đớn mà toàn thân bị vây trong trạng thái thả lỏng của trung khu thần kinh, ngoại trừ vỏ não ra, Trần Tố theo bản năng bảo vệ ý thức bản thân vào trong trạng thái đi một bước xem một bước.

(*chỗ này ko hiểu lắm, ai am hiểu tâm lý học hay y thì giải thích dùm nhé)

Khi nhiệt lưu nóng phỏng người bắn vào chỗ sâu trong cơ thể Trần Tố, thân thể yếu ớt vô lực của Trần Tố đồng thời cứng đờ trong vài giây mê muội, Vương Tuấn vươn hai tay vây lấy cần cổ có thể nói là nhỏ nhắn của Trần Tố, cổ Trần Tố vây trong hai bàn tay to của Vương Tuấn yếu đuối như vậy, hai tay khép lại Trần Tố rõ ràng cảm nhận được sức mạnh hai tay của Vương Tuấn và sức mạnh hai ngón cái đè lên hầu kết chẳng mấy nhô ra khiến người ta khủng hoảng.

“Đừng mà!!!!”

Trần Tố dùng hết tất cả sức lực cũng chỉ có thể phát ra tiếng rên khàn khàn, tay không chút lực nào nắm lấy cánh tay cường tráng của Vương Tuấn, toàn thân bởi vì sợ hãi mà căng chặt, cảm giác sợ hãi cái chết mãnh liệt chạy tán loạn toàn thân Trần Tố, đồng thời một khắc kia, Vương Tuấn nhanh chóng thả cổ Trần Tố ra, cũng nhanh chóng rời khỏi cơ thể Trần Tố, hậu huyệt mãnh liệt co rút lại làm đau Trần Tố, không có nam nhân nào có thể chịu được loại đau đớn như bị bẻ gãy này, Vương Tuấn cũng không ngoại lệ.

Trần Tố khóc, do sợ.

Ngón tay đặt tại yết hầu rời đi, cảm giác buồn nôn khô khốc tới lui trong cổ họng, Trần Tố vặn vẹo nửa người trên không ngừng ho khan, siết lấy ga giường đã sớm lộn xộn không thôi trong tay, tiếng ho khan giống như tan tành vụn nát.

Vương Tuấn cứ như vậy nhìn, nhìn, vẫn nhìn Trần Tố hít thở không thông ho khan tới khi ngừng mới thôi, ho khan khiến cổ họng vốn đã khàn khàn của Trần Tố không phát ra được thanh âm hoàn chỉnh nữa, ngay cả tiếng cầu cứu cũng không nói được đầy đủ, Trần Tố sợ hãi.

“Cậu là con trai, sẽ không mang thai a.” Vương Tuấn thoải mái ngộ ra.

Vương Tuấn từ từ dời ánh mắt chăm chú vào hậu huyệt đi lên, ánh mắt như đao lướt qua từng tấc thân thể sau cùng đối diện ánh mắt hoảng sợ của Trần Tố, Vương Tuấn vẫn như cũ từ trên cao nhìn xuống xem kỹ Trần Tố: “Bây giờ cậu không cần sợ, cậu sẽ không mang thai, đừng lo lắng.” Vương Tuấn nhìn Trần Tố: “Tôi kể cậu nghe một chuyện xưa nhé, chuyện xưa của tôi.”

21. Tia Nắng Ban Mai - Chương 21

"Biết chúng ta vừa mới làm cái gì không," Vương Tuấn thản nhiên nói: "Là giao phối!"

Ánh mắt Vương Tuấn bao hàm châm chọc khiêu khích: "Tôi chính là có huyết thống chứng minh kết quả của sự giao phối."

Vương Tuấn nhìn Trần Tố: "Vương gia làm buôn bán vào trăm năm trước khi Thượng Hải mở cửa khẩu, trước giải phóng chính là nhà tư bản lớn. Vương gia kinh doanh ngoài sáng rất biết nhìn thế sự, trong tối cũng cho Đảng Cộng Sản không ít trợ giúp, cho nên sau giải phóng Vương gia vững tin có công khai quốc nhất định sẽ hưởng thụ trăm năm vinh hoa mà không giống những nhà khác chạy đến Hương Cảng Đài Loan, đáng tiếc thời thế thay đổi bất ngờ, đêm trước mười năm hạo kiếp, Vương gia đã trải qua trăm năm phong vân biến ảo (biến động bất ngờ) cũng biết là chạy trời không khỏi nắng! Vương gia là thương nhân, thương nhất hiểu nhân tính nhất, không ai sẽ không động tâm với tiền tài, bất quá chỉ xem lợi ích lớn nhỏ hiện tại mà thôi. Đối phương không thể nổi bật lại phải có thực quyền, đương nhiên còn phải có can đảm, cũng may, Vương gia tìm ra được một người phù hợp tiêu chuẩn!"

Vương Tuấn bình thản cười cười, khuôn mặt tươi cười không có mấy ý cười của Vương Tuấn ở trong mắt Trần Tố đang khẩn trương không thể nghi ngờ là rất quỷ dị, "Vương gia và người nọ đàm phán xong, người nọ bảo đảm bảo vệ an toàn tính mạng của Vương gia, Vương gia sau khi thành chuyện sẽ hồi báo tiền tài to lớn, đáng tiếc là tài sản của Vương gia so với dự đoán còn nhiều hơn, Vương gia dùng tài sản không thể di chuyển hay cất giấu đổi lấy hàng loạt đồ cổ lưu truyền nhân gian, vô số trân bảo này được hai nhà bí mật cất trong tủ sắt ngân hàng nước ngoài tại Thượng Hải, vì để số tài sản kếch xù này không bị đối phương độc chiếm, hai nhà đã tìm được biện pháp xử lý tốt, Vương gia có một đứa con trai, nhà kia cũng chỉ có một cô con gái, tuy rằng tuổi tác còn nhỏ, nhưng không có quan hệ nào khiến người ta yên tâm hơn thông gia."

Lúc này ánh mắt Vương Tuấn loé ra châm chọc nói không nên lời, "Thiếu gia Vương gia quen làm đại thiếu gia quen nhìn con gái Thượng Hải làm sao sẽ để ý gái quê một năm trước còn ở nông thôn tìm xỉ than ngay cả chữ còn không biết hết chứ, cũng may, cải cách văn hoá đã bắt đầu, tình thế còn đáng sợ hơn nhiều so với dự liệu, trong thời đại chỉ nhìn xuất thân ấy, gốc hồng mầm chính (1) mới là tiền vốn, đại thiếu gia Vương gia thức thời nịnh bợ nhà thông gia này, tuổi kết hôn vừa đến liền cưới con gái nhà kia về bảo mệnh. Qua thời đại đó, Thượng Hải vẫn là Thượng Hải xa hoa truỵ lạc, sau khi không có nguy hiểm đến tính mạng nữa, còn lại chính là tự ái không cam lòng và oán hận, mặc cho đứa trai đầu tiên và cũng là cuối cùng của hai người bọn họ ra đời, nữ nhân kia thấy Vương gia đón về một người phụ nữ thành thị xinh đẹp không danh phận và hai đứa con trai ả ta sinh cho Vương gia, chúng nó đều lớn hơn con trai cô ta sinh vài tuổi, một khắc kia, cô ta đưa tay bóp cổ đứa con trai mới sinh ra ba ngày, y tá đúng lúc phát hiện cứu sống đứa bé, Vương gia gánh hết phí tổn, đem nữ nhân tinh thần không bình thường kia ra nước ngoài, nhưng tiền tài lợi ích chung khiến hai bên không thể ly hôn, về phần đứa bé này ngày thứ ba từ khi sinh ra đã được bí mật mang đi, trong quá trình trưởng thành cho hắn tất cả những gì hắn muốn."

Vương Tuấn cười cười, thú vị ngắm Trần Tố: "Cậu biết vì sao Vương gia đối xử với đứa bé này cũng không tệ lắm không?" Trần Tố không biết, nhưng sợ nụ cười lạnh lùng, âm trầm của Vương Tuấn, Trần Tố sợ Vương Tuấn như vậy.

Vương Tuấn mỉm cười: "Năm đó Vương gia sợ người phụ nữ Phương gia kia ác độc độc chiếm, Vương gia một lần bỏ ra phí bảo quản bốn mươi năm, có hai cái chìa khoá chia ra, còn cùng ngân hàng nước ngoài kia âm thầm ước định, tương lai người đến lấy đồ trong két bảo hiểm ngoại trừ phải có hai cái chìa khoá còn phải kiểm tra chứng minh hắn có phải đời thứ ba của hai nhà không," Vương Tuấn bình tĩnh cười nói: "Nói cách khác con của tôi mới có thể lấy được số tài sản đó, đã hiểu chưa?"

Trần Tố mờ mịt không hiểu, Vương Tuấn tốt tính nhẫn nại giải thích, bất quá càng giống như lẩm bẩm: "Buồn cười không, tôi chính là ra đời như vậy, là vì lợi ích tiền tài chung mà ra đời," Vương Tuấn cười thâm thuý: "Tôi sẽ không lưu lại huyết mạch của tôi, tuyệt đối sẽ không lưu lại huyết mạch ti tiện này." Vương Tuấn đối diện ánh mắt càng mờ mịt của Trần Tố ý cười càng tăng thêm: "Cậu muốn hỏi tôi, cái chuyện xưa này thì mắc mớ gì tới cậu, đúng không?"

Trần Tố lập tức cố sức gật đầu, đúng nha, cái đó có liên quan gì tới cậu?

"Bởi vì như thế, cho nên, cậu phải cùng tôi, chính là xuống địa ngục cũng phải đi cùng tôi." Vương Tuấn vươn tay đặt lên ngực Trần Tố cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của Trần Tố lần thứ hai khẳng định: "Chính là xuống địa ngục, tôi cũng sẽ kéo cậu theo cùng, cậu phải đi cùng tôi!"

Trần Tố hoảng sợ nhìn Vương Tuấn thu lại ý cười chỉ còn lạnh lẽo dày đặc gần trong gang tấc, Vương Tuấn nói thật, ánh mắt Vương Tuấn nói với Trần Tố anh đang nói thật, trong mắt Vương Tuấn là lãnh tĩnh điên cuồng hưng phấn vì tìm được đồng loã. Trần Tố thật sự không biết Vương Tuấn nói "bởi vì, cho nên —" đó là có ý gì? Nhưng biết mình vô tội bị cuốn vào trong lưới nhân sinh của Vương Tuấn, muốn thoát thân khỏi cái võng thiên ti vạn lũ này là chuyện bất khả thi.

Trần Tố hôn mê bất tỉnh! Là biết mình không còn nguy hiểm tính mạng mà buông lỏng tâm tình khẩn trương, cũng là vì cách nói của Vương Tuấn khiến Trần Tố thật sự không thể tiếp thu nổi mà tuyệt vọng.

Vương Tuấn xuống giường, kéo màn cửa sổ ra, mở cửa sổ, một luồng gió nóng phả vào mặt, gió nóng cũng mang tới không khí mát mẻ, bầu trời xa xăm thật giống như trắng bệch, đèn đường hiện tại giống như không cần tiền suốt từ sáng tới tối đều mở, nhìn không ra có phải trời đang sáng hay không.

Vương Tuấn nhìn lướt qua vết bẩn vấy trên người quay đầu lại xem Trần Tố đang nằm tư thế hình chữ đại khó coi mê man ở trên chiếc giường lộn xộn, Trần Tố cũng phải tắm rửa một chút, ôm lấy Trần Tố ra phòng tắm bên ngoài, chỗ đó rộng rãi hơn một chút.

Chính Vương Tuấn cũng lười suy nghĩ vì sao lại kéo Trần Tố đến đây, không có lý do gì, cũng không cần lý do! Chính là muốn trói Trần Tố lại với anh, nếu phải nói nguyên nhân có thể là bởi vì ba tháng trước khi lần đầu tiên Trần Tố làm cơm, bộ dạng Trần Tố hoảng hốt lo sợ bưng nước muốn dập lửa rất chọc cười! Cũng có thể là bởi vì hai tháng trước khi Trần Tố lúng túng giặt quần áo khiến nước tràn khắp nơi rất buồn cười! Cũng có thể là bởi vì tháng trước Trần Tố vụng về lại rất chịu khó khâu nút áo sơmi cho Vương Tuấn, khâu đi khâu lại ba lần đâm vào tay hai lần còn lấy dao phay trong phòng bếp làm kéo rất thú vị! Còn có thể là bởi vì đêm hôm qua về Trần Tố buồn ngủ mông lung nhường chỗ rất tự nhiên ôm đầu anh vào trong lòng mình rất ấm áp, nghe tiếng tim đập bình ổn đó, lúc đó Vương Tuấn liền quyết định đem Trần Tố nuôi dưới cánh chim của mình. Rất đơn giản, cũng bởi vì vậy, cho nên như vậy!

Trần Tố là nam nhân, sẽ không mang thai, đây đối với Vương Tuấn mà nói là một chuyện tốt đẹp, có thể không khiến Trần Tố biến mất Vương Tuấn cũng phi thường vui vẻ.

—

Chú thích:

(1) Gốc hồng mầm chính: một loại từ ngữ chính trị thường dùng ở thời đại của chủ tịch Mao. Chữ "hồng" ở đây nghĩa là đỏ, tượng trưng cho Cách mạng và giác ngộ cao. Bên mình có câu tương tự là "Vừa hồng, vừa chuyên", học Tư tưởng HCM sẽ biết

Cách nói "gốc hồng" chính là gia đình có xuất thân tốt, như công nhân, bần nông trung nông, con cháu giao đình quân nhân liệt sĩ, cho rằng con cháu xuất thân từ gia đình như vậy nhất định giỏi, nhất định Cách mạng. Cách gọi "mầm chính" là chỉ "Sinh ở Trung Quốc, trưởng thành dưới cờ đỏ", không chịu ảnh hưởng tư tưởng cũ.

Hiện tại ý kiến lệch lạc "gốc hồng mầm chính" này đã sớm không lưu hành nữa.

22. Tia Nắng Ban Mai - Chương 22

Trần Tố sau khi hôn mê ngắn ngủi bị nước sặc tỉnh, cơ thể lay động trong nước, nếu không phải sặc nước chỉ sợ Trần Tố cũng không tỉnh nhanh vậy được, mở mắt ra thứ đầu tiên nhìn thấy là một con dao, một con dao sắc bén!

Trần Tố ngẩng đầu ánh mắt đầu tiên liền thấy Vương Tuấn cầm một con dao từ cửa tiến đến, tim Trần Tố đều thít chặt đau đớn, không ai thấy dao mà không kinh hãi, huống chi cổ Trần Tố còn nhớ rõ đau đớn hít thở không thông.

"Không!!!!" Trần Tố liều mạng lắc đầu, quá hoảng sợ lại không phát ra được âm thanh nào, cổ rất đau.

Vương Tuấn ngắm dao cạo râu trong tay, dao có hơi sắc bén, nhưng không đến mức khiến Trần Tố sợ thành như vậy, khoé miệng Vương Tuấn câu lên một độ cung rất nhỏ, vừa rồi ôm Trần Tố ra phòng tắm bên ngoài ngâm vào nước cho chút tinh dầu để Trần Tố ngâm mình thả lỏng một chút, Vương Tuấn qua phòng tắm bên kia tắm gội cạo lớp râu mới một đêm đã lú ra ngoài, còn chưa kịp cạo chợt nghe thấy Trần Tố sặc nước ho khan, Vương Tuấn bước nhanh quay lại đối diện chính là ánh mắt Trần Tố sợ chết khiếp nhìn chằm chằm dao cạo râu trong tay anh, Vương Tuấn liếc dao trong tay tiếp cận Trần Tố, Trần Tố sợ vùng vẫy trong nước, Vương Tuấn ngược lại ôn hoà, "Tôi đã nói sẽ không làm gì cậu, không cần sợ."

Trần Tố căn bản không tin, còn bị cận thị, Trần Tố chỉ nhìn ra ánh mắt không có ý tốt của Vương Tuấn.

Vương Tuấn một tay xách Trần Tố từ trong nước ra đặt ngồi trên bàn trang điểm* cẩm thạch một bên, mặc cho ánh mắt Vương Tuấn dời xuống dưới, Trần Tố kinh hãi nhìn … giữa hai chân mình, mặt Trần Tố trắng đến không thể trắng hơn nữa, Vương Tuấn câu khoé môi cầm dao trong tay dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Tố lay động một chút chuyển dời xuống, "Cậu đừng sợ, hôm nay tôi sẽ không đối với cậu như vậy, cậu phải nhớ kỹ cậu là ai, tôi là ai." Vương Tuấn giương mắt: "Nói cho tôi biết, tôi là ai?" Trần Tố run run mội nhìn chằm chằm con dao kia dừng trên phân thân giữa hai chân mình, không có nam nhân nào không sợ tình trạng này, Trần Tố khẩn khiết trả lời: "Anh là Vương Tuấn!"

(*cái bàn đặt mấy thứ linh tinh gel nước hoa này nọ, chứ ở đây không có nghĩa là để đặt phấn son của phụ nữa đâu:))

"Không phải!" Vương Tuấn rất bất mãn đáp án của Trần Tố, Trần Tố muốn khóc cũng khóc không được, rất sợ Vương Tuấn tức giận hạ thủ, thân thể không có không gian thối lui, không phải chưa từng nghĩ phải liều mạng chạy đi, nhưng Vương Tuấn đang niết chính là mệnh căn của Trần Tố, sơ ý một chút là thảm còn hơn chết, Vương Tuấn nói: "Cậu nhớ kỹ, đối với cậu mà nói đáp án chính xác là, tôi là nam nhân của cậu! Nhớ kỹ chưa?"

Trần Tố liều mạng gật đầu, mặc kệ Vương Tuấn nói cái gì đều là đúng, lúc này cùng Vương Tuấn có chút thần kinh không bình thường như vậy lật lọng mới là đồ ngu, phải ưu tiên bảo vệ tính mạng, chết cũng không thể chết ở đây như thế.

Vương Tuấn dựa vào Trần Tố xoay dao ôn hoà nói: "Mở chân ra, cẩn thận tôi cắt vào cậu," Vương Tuấn cạo đi túm lông thưa thớt của Trần Tố, Trần Tố theo mỗi một lần Vương Tuấn cạo đi đều kinh hoàng không thôi, Vương Tuấn lại cảm thấy chơi thật vui, Vương Tuấn còn có một mục đích chính là khiến Trần Tố từ thân thể tới nội tâm đều sợ hãi khắc sâu bóng dáng của anh, vĩnh viễn không thể cũng không dám trái lại anh.

Yêu? Vương Tuấn căn bản còn không tin tưởng, Vương Tuấn tin tưởng chính là thứ chân thật thấy được sờ được nắm được trong tay, quyền uy tuyệt đối sức mạnh tuyệt đối liền quyết định quan hệ trên dưới. Yêu, Vương Tuấn căn bản còn không biết là cái gì!

Trần Tố bị bệnh, trời mùa hè bị cảm nặng nôn mửa thổ tả, sốt cao không ngừng, cả đêm mê sảng, vừa khóc vừa nháo!

Có thể không bệnh sao? Đừng nói cả đêm giằng co, chỉ lo lắng sống chết đã khiến Trần Tố tâm lực lao lực quá độ, huống chi còn cộng thêm trong phòng mở điều hoà thấp cả đêm, Trần Tố không bệnh mới là lạ.

Vương Tuấn dọn dẹp phòng ngủ, đối với vết máu trên giường Vương Tuấn không cảm thấy gì, đây là bằng chứng chứng minh Trần Tố là người của anh, lần đầu tiên của Trần Tố chính là Vương Tuấn, đây là bằng chứng. Bất kể có phù hợp luân thường đạo lý hay không, Vương Tuấn chính là nhận định như vậy, thấy phân thân phấn nộn trắng hồng của Trần Tố là biết Trần Tố căn bản là xử nam, đối với Vương Tuấn tại thân thể và tâm lý đều khiết phích mà nói là chuyện hiển nhiên, nhận định vết máu này là bằng chứng Trần Tố là người của anh, xuất hồ ý liêu (không ngờ), Vương Tuấn còn có tư tưởng phong kiến rất đậm.

Trần Tố bệnh một trận, chút xíu thịt do gần đây ăn bánh ga-tô bơ đều xẹp xuống, Vương Tuấn hầm canh gà, Trần Tố làm sao nuốt trôi, dưới áp bức của Vương Tuấn kiên trì uống hai ngụm, Vương Tuấn lại ép Trần Tố uống thêm vài hớp canh, Trần Tố không nuốt trôi, Vương Tuấn ôm Trần Tố đến phòng khách. Trần Tố ngủ mê man ba ngày, hôm nay tinh thần Trần Tố cũng không tệ lắm, Vương Tuấn để Trần Tố đi qua đi lại, bệnh đi như kéo tơ*, Trần Tố ngoại trừ trong lòng còn sợ hãi thân thể hình như đã khôi phục hoàn hảo.

(*nguyên văn: bệnh đến như lở đất, bệnh đi như kéo tơ = dễ mắc bệnh, nhưng bệnh lâu hết)

Đặt Trần Tố trên ghế salon mềm, cho Trần Tố một ly trà hoa cúc nhuận cổ họng, Vương Tuấn cầm lấy báo chí vài ngày không đọc lên xem, chuông cửa vang lên, Trần Tố trong trạng thái nửa hoang mang cả kinh nhảy dựng lên.

"Là bọn Lưu Trấn Đông." Vương Tuấn nhìn Trần Tố bị kinh sợ, mấy hôm trước doạ cậu hơi quá, vừa có gió thổi cỏ lay một cái là thất kinh, mấy ngày này dùng chút chính sách dụ dỗ an ủi cậu vậy.

Là bọn Lưu Trấn Đông đến.

Lần này Lưu Trấn Đông đem một đầu vàng óng ánh đổi thành một đầu tóc đỏ, vừa vào cửa đã la: "Mấy hôm nay cậu làm gì? Đều không thấy cậu, này! Trần Tố, khách tới sao còn không lấy trà ra đãi khách chứ!"

Tống Uy và Cao Viễn chào hỏi Vương Tuấn đi vào, Cao Viễn nói: "Vài ngày không gặp cậu, bên kia xảy ra chút sự cố, có chút chuyện bọn tôi muốn cùng cậu thương lượng xem xét…" Cao Viễn nhìn thấy Trần Tố rúc trên ghế salon.

Tống Uy híp mắt lộ vẻ nghiền ngẫm, Lưu Trấn Đông nhảy một cái kêu lên: "Cậu cuối cùng đã ăn Trần Tố nha!"

Chỉ cần là đàn ông liền nhìn ra được trên người con thỏ ngốc sắc mặt tái nhợt, thân thể mềm nhũn, thần thái thất kinh như bị đóng dấu xảy ra chuyện gì, đôi mắt không đeo kính híp híp mông lung, rõ ràng là quần áo quá lớn của Vương Tuấn treo trên thân hình yếu ớt mềm mại của Trần Tố lộ ra mùi vị tình sắc không thể che giấu, bọn họ đều không quá ngoài ý muốn, kỳ thật rất rõ ràng, Vương Tuấn luôn không ở cố định, không bao giờ ở một nơi quá một tuần, mà sau khi ở chung với Trần Tố lại thường đến đây, đặc biệt một tháng này, Vương Tuấn có trễ mấy cũng thản nhiên lái xe vòng qua nửa thành phố đến đây qua đêm, bọn họ đã sớm lén đàm luận chuyện này, cũng sớm mặc niệm cho Trần Tố có chút ngây ngô thuần khiết.

"Này," Lưu Trấn Đông bước một bước tới chào hỏi.

Trần Tố hôn mê vài ngày lại đang nghĩ cách bảo vệ tính mạng dưới ánh mắt của Vương Tuấn, cái khác thật sự là không nghĩ tới, hiện tại đột nhiên thấy Lưu Trấn Đông, Tống Uy, Cao Viễn, Trần Tố hoàn toàn tỉnh ra!

Trong mắt bọn họ lộ ra ái muội rõ ràng, mang theo dò xét và nghiền ngẫm, tư duy Trần Tố có trì độn hơn nữa cũng lập tức xấu hổ vô cùng, trong lòng như nhìn thấy ánh mắt trắng trợn mờ ám của tất cả mọi người trên thế giới, liên tưởng đến tất cả mọi người khe khẽ nói nhỏ, ở sau lưng chỉ trỏ, Trần Tố hầu như nhìn thấy cha mẹ nhục nhã bị người trong thôn trào phúng mà cúi thấp đầu. Người nông thôn chú trọng nhất chính là danh tiếng, mẹ cả đời đắc ý nhất là chuyện không mượn ai đồng nào tự tay cho ba thằng con lên đại học, cha già thành thật nửa đời trồng trọt, lặng im ôm đồm mọi việc ở ruộng, ngày mùa có mệt có bận cũng chưa từng gọi con trai đến giúp, đặt chuyện cho con trai đến trường lên đầu, bây giờ lại thành cái gì! Chính mình làm chuyện xấu không dám gặp người, đụng phải loại ác ôn lưu manh này, làm ra loại chuyện hạ lưu này!

Ký ức bị khoá trong chốt lát mở ra, chuyện ngày đó rõ ràng ở trước mắt, đau đớn rõ ràng ở chỗ sâu trong cơ thể nói cho Trần Tố biết hôm đó phát sinh cái gì! Nhu nhược của bản thân, trò hề sợ chết của bản thân, sợ hãi cái chết mà quên đi tôn nghiêm làm người, Trần Tố phục hồi lại tinh thần đã hổ thẹn vô cùng, mạch suy nghĩ trong nháy mắt giống như lặp lại trăm lần vậy, bản năng Trần Tố muốn chạy trốn khỏi những người này, nháy mắt Lưu Trấn Đông đã đến trước mặt cậu, ý cười mang theo nghiền ngẫm mập mờ ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Tố: "Thế nào? Vương Tuấn rất lợi hại phải không, ăn tiêu không? Yên tâm, vẻ mặt Vương Tuấn lạnh một chút, nhưng không phải người hẹp hòi, cuối cùng sẽ cho cậu một số tiền lớn an cư,…" Lưu Trấn Đông bị Vương Tuấn ném đi, Lưu Trấn Đông hầu như té ngã, Vương Tuấn lạnh lùng nhìn

hắn, Lưu Trấn Đông có chút mạc danh kì diệu, giữa bọn họ như vậy cũng không phải chuyện gì mới mẻ, không có gì nha, nhưng mà phản ứng của Vương Tuấn hơi khác thường.

"Vương Tuấn!" Tống Uy hiếm khi cao giọng gọi: "Mau nhìn Trần Tố!"

Bọn họ quay đầu lại, khoé miệng Trần Tố trào ra máu, sau khi nghe Lưu Trấn Đông mập mờ trêu chọc, ngực Trần Tố giống như bị dao khoét, dòng huyết khí trong ngực hướng cổ họng phun ra ngoài, Trần Tố tức chết rồi, máu làm sao cũng không ngừng lại được, khuất nhục bất kham tuyệt vọng bi phẫn tất cả biểu tình đều hoàn toàn hiện ra trên mặt!

Bọn họ kinh ngạc, thậm chí có chút không giải thích được, theo nhận thức của bọn họ, Lưu Trấn Đông miệng luôn không kiêng kị cũng không nói gì nha, đây là giá thị trường mà, đầu năm nay có cả đống đứa nhỏ xinh đẹp bán trong quán rượu lớn, quán bar càng xa hoa thì càng nhiều, là một loại đặc sắc, người người đều biết chuyện tâm chiếu bất tuyên (ngầm hiểu) này, cũng là loại chuyện thời thượng hàng đầu đầu năm nay, sợ là trừ Vương Tuấn lãnh cảm không hưởng thụ ra, người khác đã sớm nếm thử, không có gì mà! Huống hồ Vương Tuấn là hạng người gì bọn họ cùng Vương Tuấn lớn lên từ nhỏ còn không biết sao? Dù sao chán thì ném, thấy Trần Tố cũng là loại người hiếm thấy, nghĩ đến tương lai cũng không dễ sống trong xã hội, mấy năm nay theo Vương Tuấn thế nào tương lai Vương Tuấn cũng sẽ không bạc đãi cậu, bọn họ luôn dùng tiền để giải quyết vấn đề, Trần Tố hộc máu cái gì nha?

"Không liên quan tới tôi." Thân thể Lưu Trấn Đông run lên không ngừng lắc hai tay: "Tôi không nói gì nha! Cậu ta làm sao vậy?"

23. Tia Nắng Ban Mai - Chương 23

Đặt Trần Tố nằm ngang, Vương Tuấn cau mày, Lưu Trấn Đông cẩn cẩn dực dực (cẩn thận) nhìn vết máu xúc mục kinh tâm (trông mà giật mình)nói: "Tôi không phải cố ý, xin lỗi, tôi đi tìm bác sĩ đến." Nói xong liền chạy đi tìm bác sĩ.

Vương Tuấn không nói gì.

Lưu Trấn Đông nói năng thô tục làm việc bất cần có thể trở thành bạn bè của bọn họ chính là do hắn rất nghĩa khí, chỉ là trong miệng rất khó nghe, trong bọn họ cũng chỉ Lưu Trấn Đông mang theo chút phẩm vị, cho nên mỗi lần Lưu Trấn Đông trêu chọc Trần Tố không ảnh hưởng đến phong nhã Vương Tuấn sẽ không hỏi tới, đó cũng là do Lưu Trấn Đông coi trọng Trần Tố. Còn Cao Viễn luôn tươi cười thật lòng mà Trần Tố tôn sùng nhất kia lại nổi danh nham hiểm, chiếc xe Trần Tố ngồi tận mấy lần mà còn chưa phản ứng kịp, xe hơi màu đen mà cậu vẫn sợ chính là xe của Cao Viễn, lúc đầu muốn chôn Trần Tố cũng chính là Cao Viễn luôn tươi cười với người khác. Trần Tố thật là trông mặt mà bắt hình dong rồi, Lưu Trấn Đông đã sớm mấy lần nhắc nhở Trần Tố, Trần Tố vẫn nghe không hiểu, chọc Lưu Trấn Đông mỗi lần thấy Trần Tố liền trêu chọc cậu, nhất là thích xem Trần Tố đeo mắt kính không gọng có vẻ đặc biệt thông minh tháo vát nhướng mi tà mắt rõ ràng khổ não lại giống như coi thường ngạo mạn.

Trần Tố lửa giận công tâm hôn mê bất tỉnh, hai tay hai chân lạnh lẽo, thân thể hoàn toàn cứng ngắc không động đậy, nhưng thật ra đầu óc lại thanh tỉnh trước nay chưa từng có, bên tai Trần Tố truyền đến tạp âm bọn họ đi tới đi lui, Trần Tố tâm như gương sáng chỉ toàn nghĩ tới hậu quả, muốn liều mạng với Vương Tuấn, Trần Tố cũng không phải không muốn bất chấp thế nhưng sợ thật sự làm không được, bọn họ tự cao bất chấp pháp luật khiến Trần Tố sợ, đối với loại thường dân như Trần Tố mà nói liều mạng gặp máu chính là ngồi tù, chính mình an ổn, thế nhưng trong nhà thì sao? Đây chính là chuyện khiến Trần gia không thể ngẩng đầu, dự tính trong lòng cũng chỉ có một con đường! Chính là một mình bỏ đi, nhất định phải đi thật xa, cả đời không cần gặp lại bọn họ!

Tâm trạng bi phẫn không thể biểu thị, phải buông tha giấc mộng đại học mười mấy năm khiến Trần Tố lòng đau như cắt, cả đời huỷ hết rồi! Nhưng Trần Tố suy nghĩ tới đó, tâm ý đã quyết, Trần Tố vốn là người cố chấp, dựa vào sức mạnh quyết tâm, lấy phương thức học bằng cách nhớ cần cù bù thông minh liền có

thể thấy cá tính cố chấp, ngày thường tuy là bẩm sinh không nhiều chuyện, vô tư lự sống qua ngày, nhưng nhận định xong chuyện gì thì sẽ không chuyển hướng cứng rắn làm đến cùng, vứt bỏ tương lai cả đời mình đã là tất nhiên, như vậy tương lai mình bỏ học mất tích ba mẹ cũng chỉ lo lắng và đàm tiếu loanh quanh, Trần gia còn có Trần Hạo Trần Khải hai đứa con trai, nhất định sẽ trở nên nổi bật, không đàm tiếu được mấy năm sẽ bằng lặng xuống, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, cái này so với tương lai toàn bộ người Trần gia bị người khác chỉ vào xương sống mà mắng tốt hơn nhiều, biện pháp đã định, tâm niệm càng kiên định, trăm triệu lần không thể ở đây nữa!

Lưu Trấn Đông kéo một lão bác sĩ của phòng khám trong tiểu khu đến, Vương Tuấn ôm Trần Tố vào phòng ngủ cũng đã xử lý xong vết máu, vốn muốn mang Trần Tố đi bệnh viện, chỉ là Trần Tố sau khi hộc máu sắc mặt vàng vọt sau một lúc lại khôi phục nhợt nhạt, ngay cả hô hấp cũng vững vàng không ít, ngay lúc này Lưu Trấn Đông hấp tấp kéo bác sĩ tới.

Xem mạch chẩn bệnh, bác sĩ phòng mạch nhỏ này coi như chuyên nghiệp, cho ra kết luận không ngoài phạm trù mọi người hiểu, xem như tâm mạch bị hao tổn, nói ngắn gọn là bị kích thích nhất thời luẩn quẩn trong lòng, may mà trước mắt mạch tượng ổn định khí tức bình ổn không đáng ngại, ngoài dự liệu không có việc gì, Lưu Trấn Đông kéo lão bác sĩ ra ngoài hỏi: "Cậu ta có thể nghĩ quẩn không? Thật sự không cần lo?"

Lão bác sĩ nhìn Lưu Trấn Đông, Lưu Trấn Đông cười gượng: "Là tôi đùa quá mức, hại cậu ấy tức giận hộc máu ngất đi, tôi lo lắng cậu ta tỉnh lại có thể nghĩ quẩn hay không?"

Bác sĩ suy nghĩ một chút lắc đầu: "Sẽ không, mạch tượng cậu ấy tuy rằng yếu nhưng vẫn bình ổn, không có mạch ứ đọng, nhưng thật ra người này tướng mạo yếu ớt lại không rộng lượng, vẫn là không cần kích thích cậu ấy mới tốt."

Nghe thấy bác sĩ nói mạch tượng Trần Tố bình ổn lại không có ý tìm chết, Lưu Trấn Đông cũng yên tâm, dù sao là lời nói của hắn khiến Trần Tố hộc máu, máu đen đỏ từ miệng một người sống dũng mãnh phun ra thật sự rất doạ người.

Lưu Trấn Đông móc vài tờ tiền chẳn coi như là phí khám bệnh tận nhà, bác sĩ kia e rằng đã quen thấy sự đời tiện tay nhận lấy tiện tay bỏ vào túi, lấy một tờ giấy kê một phương thuốc đông y bảo đến công ty dược phẩm bốc thuốc, trong phương thuốc có một vị thuốc quý, sợ tiệm thuốc khác bán hàng nhái, "Đầu năm nay nguyên liệu của thuốc Đông y cũng không chính qui, chỉ chỗ đó coi như còn nguyên nước nguyên vị." Bác sĩ dặn dò xong liền đi.

Vương Tuấn cũng nghe thấy, có chút yên tâm, nhìn Trần Tố ngủ rất say, suy nghĩ một chút liền ra ngoài, Tống Uy Cao Viễn là có chuyện đến gặp Vương Tuấn, vừa vào cửa ba phút thì gặp phải chuyện này, bọn họ cũng không có bao nhiêu cảm giác, Trần Tố hộc máu không phải do bọn họ ép, ngược lại là đồng tình một chút, nhưng chỉ có một chút thôi. Mỗi người mỗi mệnh, dù sao Trần Tố không thoát thân được, vẫn là nghĩ thoáng một chút thì hơn.

Vương Tuấn muốn đi mua thuốc, Cao Viễn lái xe, bọn họ đàm luận trên xe, bên này là vùng ngoại thành, có nhanh thế nào, đi về cũng phải mất một tiếng, vốn muốn để Lưu Trấn Đông ở lại, hắn lại không muốn ở lại một mình, Lưu Trấn Đông rốt cuộc sợ Trần Tố rồi, nếu như Trần Tố tỉnh lại chính mình lại thuận miệng nói cái gì thì không xong rồi, Lưu Trấn Đông có muốn tự vả miệng cũng không được, cũng nghĩ như vậy, Vương Tuấn không nói thêm, Trần Tố vẫn còn đang hôn mê, theo kinh nghiệm dĩ vãng, Trần Tố là sắp ngủ trưa, Vương Tuấn tìm chùm chìa khoá của Trần Tố khoá trái cửa đi với bọn họ, về nhanh là được rồi.

Trong nháy mắt cửa khép lại, Trần Tố mở mắt ra, ánh mắt sáng chưa từng có.

Không tìm được mắt kính, trong ngăn kéo có cặp kính ba tháng trước bị Vương Tuấn đè hỏng một bên, dùng băng dính trong suốt dán một chút là có thể đeo được, sau khi thích ứng cơn choáng váng*, Trần Tố lôi ra CMND vẫn chưa có cơ hội dùng và sổ tiết kiệm của mình trong ngăn kéo bên giường, trong sổ tiết kiệm có hơn một ngàn đồng, đây là một phần tài sản riêng lớn nhất từ lúc chào đời tới nay của Trần Tố, mà hiện tại lại chính là vận mệnh của Trần Tố, thời gian không đợi người, Trần Tố chỉ loáng thoáng nghe thấy bọn họ cùng ra ngoài mua thuốc, tiệm thuốc đầy đường đều có, đi năm phút ra đường chính ngoài tiểu khu liền có một tiệm thuốc lớn, Trần Tố không dám dừng lại giây nào, cởi quần áo trên người thay sang quần áo ra đường, Trần Tố nghe thấy tiếng cái chìa khoá kia bị Vương Tuấn lục ra, Trần Tố mang giày xăng-đan

tìm túi nhựa bọc lại đôi giày Nike giả trong nhà mua cho, mở ngăn kéo tủ giày, lấy ra chìa khoá dự phòng thứ ba.

(*cho bạn nào không biết, khi đổi mắt kính, thường sẽ bị chóng mặt, cho dù là đeo lại kính cũ)

Mở ngăn kéo lấy chìa khoá dự phòng, động tác Trần Tố dừng lại một giây, nhìn tiền chồng chất trong ngăn kéo, Trần Tố nhìn nhìn lại sổ tiết kiệm đỏ thẳm của mình, trên người Trần Tố luôn không có tiền mặt, ra ngoài còn phải tới chi nhánh ngân hàng trong trường rút tiền, lấy kinh nghiệm quá khứ, mỗi lần rút tiền đa phần là mất ít nhất nửa tiếng, Trần Tố chỉ suy tính một giây liền kéo hết ngăn kéo ra đem toàn bộ tiền lẻ tiền chẳn bên trong đổ hết vào trong túi, không có thời gian lề mề, Trần Tố để lại sổ tiết kiệm của mình, mở cửa chạy xuống dưới lầu, trong lòng chỉ muốn đi khỏi chỗ này, vĩnh viễn rời đi thật xa.

24. Tia Nắng Ban Mai - Chương 24

Ló đầu ra thăm dò xác định cầu thang không có ai, Trần Tố lập tức ba bước thành hai bước lao xuống cửa lớn tiểu khu.

Lão bác sĩ ngồi trong phòng mạch mở cửa đối diện hành lang thoáng nhìn thấy khuôn mặt của thân ảnh lao ra ngoài thì ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn thân ảnh kia chạy vội ra cửa lớn tiểu khu, nhìn nhìn, nghĩ nghĩ lại xoay người coi như không nhìn thấy.

Gọi xe taxi, Trần Tố vỗ vỗ ngực hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh nhờ tài xế chạy tới trạm xe lửa.

Không say xe, xe lái không nhanh, đường ngoại thành Bắc Kinh so với đường ở huyện không tốt hơn bao nhiêu, chẳng bao lâu khiến thành Bắc Kinh quang vinh trong mắt Trần Tố hiện nay đã như tường đổ vách xiêu không chịu nổi.

Trạm xe lửa vĩnh viễn người xe tấp nập trong ngoài đầy ấp người ngoại tỉnh mang theo ước mơ tới tới lui lui, Trần Tố mới đầu tới Bắc Kinh trong lòng còn không phải là dạt dào cảm xúc mãnh liệt sao! Trần Tố ôm túi chứa tiền chen vào phòng bán vé, muốn mua vé xe xa nhất là ý nguyện duy nhất của Trần Tố.

Có lo lắng cũng phải xếp hàng thật dài bước từng bước một đi tới, trong đám người hỗn loạn Trần Tố rốt cuộc có thể nghiêm túc tự hỏi một chút chỗ nào được tính là chỗ xa nhất.

Đi Cáp Nhĩ Tân ở Đông Bắc? Không, ở đó quá lạnh, nghe người ta nói chỗ đó nước đóng băng tận nửa năm, không có bao nhiêu người phía Nam đến đó; đi Tân Cương? Có chút không tốt lắm, bên kia có người nói không an toàn; đi Tây Tạng? Trần Tố mặc người ta đẩy đến phía trước một bước, cái ý nghĩ này rất nhanh bị bác bỏ, không cùng dân tộc, không được; vậy đi Quảng Đông đi, ở đó có không ít cơ hội làm công, Trần Tố suy nghĩ thật lâu vẫn bỏ qua, lễ Tết về nhà thanh niên trong thôn ra ngoài làm công mười người thì năm sáu người đã làm công ở Quảng Đông, Trần Tố không phải không nghĩ tới đến Thượng Hải, Lưu Trấn Đông từng nói Vương Tuấn tuyệt đối sẽ không đi Thượng Hải, nhưng Trần Tố vẫn do dự, nghe Trần Khải lần trước trở về nói Tô Châu cách Thượng Hải chỉ mấy tiếng lộ trình, Trần Khải bình thường hay đi đây đi đó, còn nói sau này nhất được phải tìm việc làm ở Thượng Hải, khổ hai mươi năm rồi phải làm người Thượng Hải, tuy rằng Trần Tố chưa từng đến Thượng Hải nhưng người Thượng Hải xem thường người ngoại tỉnh nhất, đặc biệt vụ khinh thường người Giang Bắc bọn họ cũng là hiện thực công khai hoá, mọi người đều biết Thượng Hải là thành phố chỉ nhìn tiền, Trần Tố cũng bỏ qua, hiện tại cậu thầm muốn ẩn thân ở địa phương không biết tên, làm sao sẽ nghĩ đến cái gì tiền đồ chứ, bây giờ Trần Tố đối với ánh mắt khinh thị căm thù đến tận xương tuỷ và dị thường mẫn cảm!

Mờ mịt không biết làm sao, Trần Tố nghĩ đến núi lớn, trong sách nói, người cổ đại ẩn thân đều là ẩn trong núi lớn, nghe nói Tây Nam tràn đầy núi. Trần Tố sau khi suy nghĩ cặn kẽ, cậu quyết định đến thành phố núi Trùng Khánh chỉ từng nghe nói chưa từng đi, tìm một thôn trấn rồi nói tiếp.

Chủ ý đã quyết, Trần Tố mua vé rất may mắn vừa vặn mua được chuyến nửa tiếng sau khởi hành, không cần đợi trong lo lắng, Trần Tố chen vào phòng chờ lộn xộn chờ bấm vé, cùng đoàn người mãnh liệt tràn vào

đoàn tàu, tiếng còi khởi hành khiến Trần Tố mờ mịt, tuần sau chính là thi cuối kỳ, mình nhất định sẽ bị đuổi học, nghĩ tới đây, tâm tình Trần Tố bi thương lại có ai biết?

Mặt trời mọc rồi lặn, ngày thứ ba mới tới Trùng Khánh, cảm giác mới mẻ khi tới thành phố xa lạ Trần Tố hoàn toàn không có, vừa xuống xe liền mua một tờ bản đồ du lịch, tìm thị trấn cách xa nội thành rồi gọi xe taxi đi, xe lái trên sơn đạo quanh co lên xuống có ảo giác sắp đến tận cùng dãy núi.

Nhìn núi lớn kéo dài không dứt trước mắt, tuyệt đối không ai tìm được cậu, Trần Tố vững tin không thể nghi ngờ.

Dãy núi nhấp nhô, núi không cao nhưng đối với người lớn lên ở bình nguyên Giang Bắc chưa từng thấy núi như Trần Tố mà nói vẫn là bất đồng, Trần Tố nằm ba ngày trên giường của nhà khách trong trấn nhỏ hai mươi đồng một đêm, ngày thứ tư mới đứng dậy, lại gầy thêm một vòng, ký ức của chỗ sâu trong cơ thể khiến tâm linh Trần Tố bị đạo đức quan dằn vặt.

Chung quy ở nhà khách cũng không phải biện pháp, sau khi ăn một phần cơm mười đồng ở phòng ăn nhà khách, Trần Tố thử hỏi chị dọn phòng chỗ nào có cho thuê phòng, Trần Tố nói mình đến tìm người thân, trong nhà người thân có con gái không tiện ở, lời nói dối này là Trần Tố nằm ba ngày hao tổn tâm cơ nghĩ ra, tự nhận là không có kẽ hở.

Chị dọn phòng nhiệt tình lập tức mang Trần Tố tới trấn trên vòng vo qua một cái đường tắt, rẽ vào một sân nhà cũ, sau cùng cò kè mặc cả thuê một gian phòng có cả vật dụng gia đình cũ kĩ, một tháng tính cho Trần Tố sáu mươi lăm đồng, điện nước một tháng tính thêm mười đồng, chủ phòng còn khách khí mời Trần Tố ăn một bữa cơm thuần vị Tứ Xuyên. Chỉ là ngoại trừ từng hạt cơm tẻ bốc khói, Trần Tố không dám động đũa đến mấy món ăn đỏ như lửa kia.

Vấn đề chỗ ở tạm thời giải quyết xong. Trần Tố sau khi bệnh nặng lại chạy trốn, ở trên xe lửa lại không an ổn, ở nhà khách vừa khẩn trương vừa bất an, hiện tại cuối cùng ổn định rồi, trời lại nóng, Trần Tố mua cái quạt điện nhỏ, trong lòng tính toán sau này nên làm gì bây giờ.

Tỉ mỉ kiểm kê lại số dư, còn có bảy ngàn sáu trăm ba mươi đồng, lấy tiền dư ra làm buôn bán? Trần Tố hoàn toàn không có tính toán, đành suy nghĩ trước, hao tâm tổn trí giấu tiền trong một lỗ rỗng trên giường trúc, Trần Tố bi ai, lúc này đã là thi cuối kì, mà cậu lại đang sống dựa vào tiền của người khác, còn là tiền của người cậu không nên lấy nhất, cũng may đem sổ tiết kiệm của mình để lại cho anh ta… Trần Tố nghĩ đến cái gì đột ngột ngồi dậy, đầu hoa mắt một trận cơ hồ sắp ngã xuống, Trần Tố đã mấy ngày ăn uống không đầy đủ có hiện tượng thiếu máu, chờ cảm giác chóng mặt qua đi, Trần Tố lập tức tỉ mỉ đóng cửa lại đến đầu phố tìm một cái điện thoại công cộng gọi về nhà, tiệm tạp hoá Trần gia có một máy điện thoại công cộng, đầu năm nay máy BB thịnh hành, điện thoại ở tiệm tạp hoá rất kiếm được tiền.

Điện thoại là mẹ nhận, giọng mẹ toe toét sảng khoái xem ra còn không biết việc này.

Trần Tố bảo mẹ tháng này đừng gửi tiền sinh hoạt, còn nói với mẹ cuối kỳ thi rất tốt, nhất định được học bổng tận mấy trăm, còn có nghỉ hè ở lại Bắc Kinh làm thêm, là trường học tổ chức công việc ngoài giờ làm gia sư cho học sinh trung học, thu nhập rất nhiều, sau này cũng không cần trong nhà gửi sinh hoạt phí tới.

Mẹ Trần dặn dò Trần Tố chú ý thân thể, đầu bên kia điện thoại còn truyền ra tiếng mẹ vội cùng bác gái mua hàng hoặc là hàng xóm nói, “Là thằng hai nhà tôi, đứa đi học ở Bắc Kinh ấy, lấy được học bổng rồi.” Trong giọng nói tràn đầy tự hào, oang oang vang lên.

Trần Tố nhẹ nhàng để điện thoại xuống giao phí điện thoại đường dài chạy về khóa trái cửa khóc lớn đến đêm khuya.

Phải sống! Đây là quyết tâm của Trần Tố!

Trần Tố ăn canh cay chỗ nào cũng có ở trấn trên, nghe thấy tên gọi, Trần Tố không muốn ăn. Trần Tố không có ghét vị cay, nhưng ‘cay’ của người Tứ Xuyên thật quá mức, căn bản là xem ớt thành cơm mà ăn, cái gì cũng đều rực lửa, Trần Tố vẫn là tránh xa xa, nhưng sau khi liên tục mười ngày ăn mì ăn liền, Trần Tố một lần đi ăn dặn dò ông chủ không bỏ cay dẫn tới các khách khác vô cùng hiếu kỳ, cũng may không bỏ cay cũng ăn ngon lắm, mà chủ yếu là không mắc, ba đồng năm đồng đều ăn no ăn ngon, có mặn có canh, bây giờ ba bữa Trần Tố đều ăn ở đây.

Trần Tố đang chuẩn bị tìm việc làm, so với nghĩ còn khó hơn, bởi vì thôn trấn này, ở đây tiếng địa phương rất nặng, Trần Tố không quá hiểu, dựa vào ý còn có thể hiểu, nhưng muốn giao tiếp thì lại miễn cưỡng, ý tứ đều hiểu, chính là khi nói chuyện trên cơ bản ông nói gà bà nói vịt. Trần Tố tạm gác lại chuyện tìm việc làm, lúc này Trần Tố còn không có tâm tư đi tìm việc.

Mỗi ngày Trần Tố ra ngoài, nói là đến nhà thân thích, trên thực tế là đến đỉnh núi cạnh thôn trấn phát ngốc, cả ngày nằm dí trong phòng, Trần Tố không sao, nhưng sợ chủ nhà sẽ nghi ngờ, mùa hè nóng bức nằm trên cỏ dưới tàng cây trên núi hóng gió phát ngốc cũng là một loại hạnh phúc, nhưng Trần Tố chỉ cảm thấy bi thương. Nghĩ hiện tại đã nghỉ hè mấy ngày, Trần Hạo Trần Khải đều đã về nhà rồi, nhất định ăn món mẹ nấu mời thanh niên trong thôn đi chơi, mặc dù bi thương thế nhưng Trần Tố nghĩ đến bảo vệ danh dự Trần gia, Trần Tố đã cảm thấy đáng giá.

Nghỉ ngơi đến đây chấm dứt, ngày mai phải tìm việc làm, cho dù thực sự không tìm được cũng có thể ở trấn trên thuê một cửa hàng bán lẻ mở một gian quầy bán quà vặt, tiền thuê cửa hàng trấn trên rất tiện nghi, một năm không tới ba ngàn, đến lúc đó cũng từ cửa hàng tiết kiệm được tiền thuê nhà, mặt khác hơn bốn ngàn đồng còn dư đến chợ bán sỉ mua một ít thực phẩm không có bao nhiêu vấn đề, tuy rằng không đi qua trấn trên được mấy vòng nhưng vẫn nhìn ra được người ở đây không phải thích ăn bình thường, mà là vô cùng thích ăn, đặc biệt là con gái, ngồi ở tiệm ăn vặt đầy đường trên cơ bản toàn là nữ.

Chủ ý đã quyết, Trần Tố thở dài một hơi đứng lên giữa trời hoàng hôn, cần phải trở về, đứng vững cơ thể bởi vì vấn đề huyết áp thoáng cái chóng mặt chúi đầu xuống cỏ, trước khi Trần Tố ngã quỵ, Trần Tố thoáng như thấy được hình bóng hư ảo! Trước khi Trần Tố ngã xuống đất thấy được những người cậu không thể nào thấy cũng không muốn nhìn thấy, là đang nằm mơ, nhất định lại đang gặp ác mộng! Trần Tố oán giận ác mộng như vậy muốn đi theo cậu bao lâu mới có thể biến đi?

25. Tia Nắng Ban Mai - Chương 25

Lưu Trấn Đông ngồi xổm xuống rất đồng tình nhìn Trần Tố té xỉu, vẻ mặt Trần Tố vừa nhìn thấy bọn họ xa xa đã ngất đi có chút buồn bực bi thương!

Hôm đó bọn họ đi mua thuốc nói chuyện xong không tới năm mươi phút đã quay về, nhìn căn phòng không một bóng người, mặt Vương Tuấn trầm tĩnh như thường, kéo tất cả ngăn tủ ra nhìn một lần.

Căn phòng này luôn là do Vương Tuấn dọn dẹp, chi phiếu Vương Tuấn cho Trần Tố như cũ đè dưới xấp giấy trắng trong ngăn kéo, Trần Tố không mang đi cái gì, tra tới ngăn kéo tủ giày, tiền tiêu vặt bình thường để vào toàn bộ không thấy, còn lại một quyển sổ tiết kiệm xa lạ, bên trong có một ngàn một trăm ba mươi đồng, Cao Viễn cầm lên nhìn nhìn, trong mắt nhiều ít có thêm chút tôn kính.

Cao Viễn chủ động đến trường học và ktx của Trần Tố thám thính, hiển nhiên, Trần Tố đã mai danh ẩn tích, cho dù cuối kì cũng không xuất hiện.

Thiên hạ to lớn, bọn họ có vận dụng tất cả mạng lưới giao thiệp cũng không thể nào tìm ra, họ cũng tin tưởng Trần Tố đã hạ quyết tâm chạy, căn bản không thể về nhà, chút chỉ số thông minh ấy Trần Tố vẫn phải có chứ, cẩn thận tìm cũng không có đầu mối gì, Trần Tố cá tính trầm lắng tới chỗ nào ở dăm ba năm ai biết được?

Họ đều có nhận thức chung như vậy, nhưng bọn họ lo lắng chính là Vương Tuấn. Vương Tuấn và Trần Tố là quan hệ thế nào, chính bản thân Vương Tuấn cũng nói không hiểu không rõ, nhưng Vương Tuấn thật sự không đúng lắm, cùng Trần Tố ở chung bốn tháng Vương Tuấn từ từ giống người hơn bọn họ cũng đã quen như vậy, mà Vương Tuấn bây giờ khôi phục lại bộ dạng bốn tháng trước. Rõ ràng là bộ dạng bọn họ thấy đã mười năm, hẳn là phải quen thuộc nhất, bộ dạng tĩnh lặng mà trống rỗng, nhưng là Vương Tuấn như thế giống như bị thiếu mất một phần hồn phách, bọn họ mới cảm thấy thật sự không được bình thường, nhất định phải tìm được Trần Tố, Trần Tố tựa như ông trời phái tới bổ sung vào phần hồn phách Vương Tuấn thiếu hụt từ nhỏ, có Trần Tố Vương Tuấn mới giống như người có linh hồn vẹn toàn.

Ngoài ý muốn, đầu mối tìm được Trần Tố kỳ thật thuận lợi ngoài ý muốn.

Trần Tố không có khả năng ở nhà, bọn họ đều có nhận thức chung như vậy. Lưu Trấn Đông thi xong cuối kì là cầm địa chỉ nhà Trần Tố Cao Viễn lấy được từ trường học xuôi Nam xem thử, bọn họ đang phân tích phương hướng Trần Tố có thể đi.

Dù sao đã thi xong, bọn họ đều gia nhập trò chơi trinh thám này, thế nhưng chẳng ai nghĩ tới ở Trung Quốc biển người mênh mông địa phương rộng rãi này, Trần Tố có ý muốn biến mất lại dễ tìm như thế!

Đầu tiên Lưu Trấn Đông lấy thân phận sinh viên bên ngoài tới thăm người thân đến tiệm tạp hoá Trần gia mua đồ tới mấy trăm đồng, sau khi chi nhiều tiền quét sạch hàng tồn kho của Trần gia bác gái Trần cười toe toét tuôn ra hết toàn bộ chuyện trong nhà, đương nhiên cũng nhắc tới thằng hai tới Bắc Kinh học đại học học giỏi còn nhận được học bổng năm nay không về nhà, mấy hôm trước có gọi điện về nói, Lưu Trấn Đông vừa nghe lập tức gọi xe đến cục điện tín trong huyện nộp một trăm sáu tiền điện thoại của Trần gia tháng này lại cầm phiếu đóng tiền gọi cho tất cả số điện thoại gọi đến Trần gia, mã vùng điện thoại chỗ Trần Tố gọi điện liền lòi ra, phạm vi tìm kiếm Trần Tố lại rút nhỏ, bọn họ từ hai hướng Nam Bắc cùng nhau tập trung ở Trùng Khánh.

Bọn họ lái xe, Lưu Trấn Đông ngồi máy bay từ Nam Kinh, Lưu Trấn Đông tới trước tìm được mã vùng điện thoại đó là nhờ thị trấn cách mấy tiếng đồng hồ đi xe gần phía Đông Trùng Khánh, Lưu Trấn Đông diễn lại trò cũ nộp tiền điện thoại tìm được địa chỉ lắp đặt, chạy tới thôn trấn núi non bao quanh đó, tìm Trần Tố quả thật quá đơn giản, vừa hỏi thanh niên không cao mặt mày tái nhợt nói tiếng phổ thông mang theo giọng miền Nam chừng hai mươi tuổi, bác gái chỗ điện thoại lập tức dùng giọng địa phương nói cho bọn họ biết người trẻ tuổi kia mướn phòng của nhà Lão Trầm trong ngõ hẻm.

Câu hỏi của Lưu Trấn Đông chỉ trong một lát rất nhanh liền có mấy người bản địa vây quanh xem náo nhiệt. Trần Tố ở đây còn rất nổi danh, một thanh niên ngoại địa kì quái không ăn cay không làm việc mỗi ngày lên núi ngồi, bọn họ còn nghi người trẻ tuổi kia là sinh viên trong thành thất tình, đến địa phương hẻo lánh này trị liệu tâm lý, con gái bản địa suy đoán không ít, vùng này người ngoại địa luôn ít, trong khu vực Tứ Xuyên này, người ngoại địa không ăn cay chính là một chuyện mới mẻ không phải nhà nào cũng biết nha.

Tìm được Trần Tố cũng không tốn công, có người chỉ dẫn lên núi nhỏ liền thấy Trần Tố đang nằm trên cỏ rất nhàn nhã, bọn họ từ xa trông thấy thật sự rất nhục chí, họ thật giống như là theo Trần Tố chơi mèo bắt chuột ra ngoài du lịch một lần mà thôi, là cảm giác thanh nhàn tự tại, phong cảnh nơi này còn thật không tệ.

Cao Viễn Tống Uy gắt gao ngăn chặn Vương Tuấn vừa nhìn thấy bóng Trần Tố liền mắt lộ dữ tợn, khi Trần Tố từ thảm cỏ xanh đứng lên thấy bóng bọn họ nháy mắt trợn trắng mắt ngất đi, ngay cả Tống Uy lấy tư thế bàng quan đối với chuyện này cũng thấy Trần Tố thật đáng thương, cũng thật thú vị, cậu ngất đi là chính xác, nếu không cậu phải nhận lửa giận của Vương Tuấn, Vương Tuấn vừa nhìn thấy Trần Tố đã quơ ngay một cành cây to, ai cũng không nghi ngờ Vương Tuấn muốn làm gì, chí ít cũng phải muốn đánh gãy chân Trần Tố.

Trần Tố gầy yếu vô cùng, mặt cũng tái nhợt, nằm trên cỏ thực sự rất yếu, đánh cậu thì tai nạn chết người rồi.

Trần Tố rất suy yếu, xem ra dạy dỗ không thành, sẽ thực sự tai nạn chết người.

Tống Uy đi lái xe đậu ngoài trấn vào. Ban đầu bọn họ muốn ngồi máy bay tới, vừa nhanh vừa tiện, chính là lo lắng nếu tìm được Trần Tố, Trần Tố nhất định không hợp tác nháo lên thì không dễ rồi, cho nên thiên tân vạn khổ thay phiên lái xe tới, hiện tại xem ra đã quyết định chính xác, người bản địa thực sự rất thích xem náo nhiệt, vừa mới hỏi Trần Tố chỗ nào đã có một đống bác gái tò mò xúm lại.

26. Tia Nắng Ban Mai - Chương 26

Vừa chờ Tống Uy đem xe qua, bọn họ vây quanh Trần Tố ngồi xuống, gió trên núi rất thoải mái, Trần Tố cũng tỉnh, Cao Viễn ý bảo để y tới khuyên Trần Tố một chút, dù sao trong mắt Trần Tố, Cao Viễn tướng mạo ôn hoà vẫn là người tốt.

Trần Tố ngất xỉu tỉnh lại liền thấy Lưu Trấn Đông nhìn chằm chằm cậu cười híp mắt, đầy lòng gian xảo.

Trần Tố kinh sợ thối lui! Không phải ác mộng, là thật!

Cao Viễn đưa tay đẩy ra Lưu Trấn Đông làm bộ cười cười muốn tỏ vẻ thiện ý, cả đầu tóc đỏ đó không phải hình dáng đứng đắn.

Lưu Trấn Đông sờ sờ chóp mũi, xem ra tướng mạo một người rất quan trọng, dù cho chỉ là ngoài mặt, Lưu Trấn Đông quyết định phải nhuộm tóc về màu cũ.

Từ trong mắt Trần Tố thấy được sự khó tin rất rõ ràng, Lưu Trấn Đông lại nhịn không được chêm vào đùa giỡn: "Bọn tôi cài máy nghe lén quân dụng trong nhà cậu, nhà cậu đang bị bọn tôi giám thị, cậu không có chỗ nào để trốn!"

Thấy mặt Trần Tố nháy mắt thảm bại cho dù đứa ngốc cũng biết nên hạ thủ từ đâu. Xem ra Trần Tố rất truyền thống, rất quan tâm gia đình, điều này hoàn toàn bất đồng với bọn họ, Cao Viễn nhìn trong mắt, đưa ánh mắt bảo Lưu Trấn Đông câm miệng đứng sang một bên.

Thấy gương mặt kinh hãi của Trần Tố là biết Trần Tố tin thật rồi, Lưu Trấn Đông đưa tay vỗ miệng mình hai cái, không khỏi ảo não, cái miệng này sao mà không quản được chứ, Lưu Trấn Đông ngậm miệng đứng qua một bên không lên tiếng.

Vương Tuấn đứng ở một bên tính toán cái gì không ai biết.

"Trần Tố, chuyện việc đã đến nước này, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, cậu và Vương Tuấn sống chung bốn tháng rồi, hẳn là biết tính tình Vương Tuấn, tôi cũng không muốn nói nhiều, lần này nếu không phải bọn tôi thật vất vả ngăn cản, Vương Tuấn đã làm vỡ lở mọi chuyện ở nhà cậu rồi."

Cao Viễn đây là đang trợn mắt nói dối, kỳ thực hiện tại bọn Cao Viễn đều không muốn tham gia vào trong, Trần Tố cũng không tệ lắm, bọn họ lại không phải ăn no rữngmỡ đi làm mai.

Quan hệ giữa Vương Tuấn và bọn họ có thể, nhưng đã ước định là không can thiệp chuyện đời tư của nhau, chỉ là chuyện này đều làm khó bọn họ. Đặc biệt là Cao Viễn, ban đầu người là do y lái xe đụng phải, Trần Tố thành cục diện như hiện tại cùng y có liên quan quá lớn, huống chi Trần Tố còn tín nhiệm y như vậy. Đây còn không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là Vương Tuấn, bọn họ và Vương Tuấn quen biết chừng mười năm, từ nhỏ thói quen cùng một chỗ đã thành tự nhiên, mà người hơn mười năm khôn ngoan tài cán sắc mặt lãnh tĩnh lạnh lùng trong ba tháng này thay đổi sinh động có một chút tí tính người, mà khi Trần Tố biến mất Vương Tuấn căn bản không có gì thay đổi thậm chí càng tĩnh táo, nhưng cũng bởi vì có sự đối lập mấy tháng nay, họ mới biết được Vương Tuấn trước kia không bình thường, là không có tình cảm, thậm chí là một người lộ ra tử khí, cũng nhìn mọi người như là người chết, vì thế làm bạn bè, họ vẫn lựa chọn dính vào.

Vương Tuấn đứng cách đó không xa nhìn.

Khi Vương Tuấn thấy Trần Tố trên núi ý nghĩ đầu tiên chính là cắt đứt chân cậu xem cậu còn dám chạy nữa không. Nhốt Trần Tố cả đời đối với Vương Tuấn không phải việc khó, đối với người không tuân theo anh, Vương Tuấn không có lý do buông tha, nhưng một khắc kia Trần Tố lại hôn mê, mặt tái nhợt, Vương Tuấn nghe theo kiến nghị của Cao Viễn để Cao Viễn nói chuyện trước với Trần Tố, lời của bọn họ thuận gió cũng có thể nghe được, chỉ là giờ này khắc này Vương Tuấn nhìn Trần Tố lại bắt đầu mê man.

Vì sao anh lại chấp nhất Trần Tố như vậy? Là tình yêu? Vậy cũng quá khoa trương rồi.

Với giải thích như vậy, chính Vương Tuấn cũng không tin, Trần Tố không phải là người xuất sắc, có tâng bốc khen ngợi Trần Tố thế nào, Trần Tố cũng là một con mọt sách tách rời thời đại, không thông minh không phóng khoáng, gương mặt đó nhiều lắm chỉ có thể xem là có tí ti thanh tú, chơi đứa nhỏ loại chuyện

này ở Bắc Kinh nhiều lắm, chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, cũng biết những người đó chỉ nhìn trúng đứa nhỏ xinh đẹp sạch sẽ không phân nam nữ mười sáu tuổi trở xuống, nhưng sao anh lại tìm tới Trần Tố chứ? Vì sao hết lần này tới lần khác không phải Trần Tố thì không được? Bởi vì Trần Tố phản kháng anh? Này cũng không đúng, Trần Tố vẫn là tương đối sợ anh chưa từng phản kháng, hơn nữa chinh phục loại người lòng tự trọng nho nhỏ như Trần Tố căn bản không có cái gì đáng khoe khoang, nhưng vì sao cứ lại là Trần Tố?

Tại sao vậy chứ? Vương Tuấn thờ ơ lạnh nhạt Trần Tố nằm trên cỏ, lúc đó Vương Tuấn không biết tại sao mình không buông tha Trần Tố, bởi vì không biết cho nên mới không buông tay.

Trước đó, Lưu Trấn Đông sợ thái độ lạnh lẽo của Vương Tuấn mời một chuyên gia tâm lý học rất nổi tiếng tới cùng Vương Tuấn bình tĩnh kinh người nói chuyện, Vương Tuấn vốn không thích người khác thăm dò tâm lý của mình, nhưng tự Vương Tuấn cũng hiếu kỳ bản thân rốt cuộc xem Trần Tố thành cái gì mà nắm chặt không tha, vị bác sĩ tâm lý học kia sau khi cùng Vương Tuấn trao đổi hai tiếng cho Vương Tuấn một báo cáo phân tích nghiên cứu tiếp cận khoa học lý tính, "Bởi vì cậu cho là loại người như cậu ta nếu thuận theo và quen thuộc cậu sẽ không phản bội cậu, quan niệm truyền thống và cá tính có chút hèn yếu của cậu ta chỉ cần ấn dấu vết vào quan niệm đạo đứa của cậu ta, cậu ta liền sẽ nhận định chuyện đó, chí ít người như thế sẽ không thể chủ động phản bội cậu rời khỏi cậu. Về phần hành vi không khống chế được ngày đó cũng có thể giải thích là vì biết phải mất đi thứ vốn hẳn là tuyệt đối sẽ không mất đi nên mới hành động bạo lực không lý trí, loại hành vi bạo lực này là không lý trí, không khoa học, nên tăng cường khắc chế nó."

Trả phí cố vấn ngất ngưỡng tiễn chuyên gia đi, Vương Tuấn ngẫm lại hình như có chút cảm giác bị quanh co, nghe không hiểu! Bây giờ nhìn Trần Tố Vương Tuấn hình như là có một chút xíu cảm giác bừng tỉnh, Trần Tố bình thường không có tâm kế chính là người nhà anh muốn, Vương Tuấn muốn cũng chỉ là một câu mỗi ngày về nhà mở cửa liền nghe được: "Anh về rồi, ăn chưa?" Mỗi ngày trở về căn nhà kia có một người đợi trong chăn ấm áp, trong phòng có nhân khí. Mà cái này hiện tại ngoại trừ Trần Tố không ai cho anh, Vương Tuấn đã nhìn quá nhiều trai gái muôn màu muôn vẻ. Vương Tuấn cần có một người cùng anh vượt qua cuộc sống tịch mịch, nhưng người này phải sẽ không làm anh phiền chán, Vương Tuấn lựa chọn Trần Tố, bất kể là bản năng hay là ác ý, Vương Tuấn lựa chọn Trần Tố tham dự vào cuộc đời của anh, Vương Tuấn chắc chắn sẽ không cho phép Trần Tố thoát đi, Trần Tố đã tham gia vào cuộc đời của anh, anh cũng cho phép Trần Tố tiến vào cuộc đời của anh, là bá đạo cũng được là ép buộc cũng tốt, cuộc đời tương lai của Trần Tố phải cùng anh tiếp tục dây dưa.

"Tôi cho cậu một lựa chọn." Vương Tuấn đi tới tĩnh táo nhìn Trần Tố: "Tôi giống như trước không can thiệp vào cuộc sống và tự do của cậu, cậu theo tôi, tôi cho cậu đãi ngộ vợ chồng hợp lý."

Đãi ngộ vợ chồng hợp lý? Trần Tố choáng váng muốn chết trên ngọn núi này rồi, Trần Tố nghẹn một hơi không nuốt về được.

Đãi ngộ vợ chồng?! Trần Tố tái nhợt yếu ớt nâng đầu lên trừng Vương Tuấn, nếu như ánh mắt có thể giết người, Trần Tố liền bầm thây Vương Tuấn, đầu óc Vương Tuấn úng nước rồi.

Cao Viễn rất đồng tình, Lưu Trấn Đông cảm thấy Tống Uy không ở đây, y không thể thấy trò hay náo nhiệt này thật sự đáng tiếc.

"Bằng không cả đời cậu đừng gặp người khác nữa, tôi có chỗ cho cậu ở cả đời", Vương Tuấn nói lãnh tĩnh bình thản, Vương Tuấn không phải đe doạ người, Vương Tuấn làm việc luôn nói là làm, Vương Tuấn đã quyết định, ý kiến của Trần Tố không nằm trong phạm vi suy xét của anh.

"Để tôi nói chuyện với Trần Tố." Cao Viễn nhờ Vương Tuấn đừng kích thích Trần Tố nữa, Trần Tố có điềm báo muốn hộc máu bỏ mình rồi.

"Cậu thật không thông minh, loại điều kiện này cậu hẳn là nên lập tức đáp ứng", Cao Viễn thành khẩn khuyên Trần Tố, "Dù sao cậu có đáp ứng hay không cậu ta cũng đã là nam nhân của cậu rồi, cậu không đáp ứng hai người liền thành gian phu dâm phụ ở chung phi pháp, đáp ứng thì chính là hợp pháp, quyền quyết định không nằm trong tay cậu, cậu sao lại không đáp ứng?"

Nói lời thái quá như thế, Cao Viễn cảm giác sau này mình nên tích chút đức đi, chuyện ngu xuẩn như thế cũng nói được, lừa gạt một người hồn nhiên tín nhiệm mình như vậy Cao Viễn cũng không đành lòng, tận

lực giữ vững bình tĩnh, "Huống chi lại không thể thật sự, cậu coi như là làm đồ chơi, dù sao cậu không có quyền vứt cậu ta đúng không, lúc này cậu nên nói ra toàn bộ điều kiện có lợi để bảo vệ mình."

Trần Tố ôm đầu gối ngồi dưới tàng cây đờ ra.

Nhìn Trần Tố như vậy không phải là xui xẻo bình thường đâu, Vương Tuấn chấp nhất Trần Tố như vậy khẳng định không phải vì thân thể hoặc khuôn mặt Trần Tố, bọn họ đều tin tưởng điều này. Ý tứ của Vương Tuấn Cao Viễn có thể đoán được một ít, Vương Tuấn làm muốn một gia đình.

Bọn họ là người đã nhìn thấy quá nhiều muôn hình vạn trạng, bọn họ cũng có tư cách hiểu biết các loại các dạng người, con người hiện tại chỉ nhìn tiền của bọn họ, hai mắt tràn đầy dục vọng trần trụi! Vương Tuấn chỉ là muốn một người bình thường sẽ không đâm dao sau lưng ở bên cạnh, Vương Tuấn rất cô độc, sau khi biết rõ quen thuộc cách sống ấm áp của hai người, Vương Tuấn không muốn một mình trải qua trăm ngàn đêm mất ngủ nữa.

"Trần Tố, cậu có đáp ứng hay không cậu đều đã là người của cậu ta rồi." Cao Viễn ôn hoà nói: "Cậu có trốn thế nào cũng không trốn thoát đâu, tính cách Vương Tuấn bọn tôi hiểu nhất, nói một không hai, cậu ta đã nói thì nhất định không phải lỡ lời, cứ như vậy tiếp tục chịu thiệt sẽ là cậu, lần này là bọn tôi ngăn cản cậu ta không tới nhà cậu đòi người, nếu có lần sau, hậu quả tôi cũng không biết được, dù sao cậu và cậu ta cũng chỉ là trên danh nghĩa không phải sao, cậu tự mình ngẫm lại nói với cậu ta một vài điều kiện có lợi với cậu, tôi đây giúp cậu nghĩ."

Trần Tố đồng ý cũng được mà không đồng ý cũng được, khẳng định là không có hiệu quả pháp luật, cùng Vương Tuấn sống chung bốn tháng, tính tình Vương Tuấn Trần Tố cũng không phải không biết, Trần Tố sợ, đặc biệt là Vương Tuấn có thể uy hiếp người trong nhà khiến Trần Tố dưới sự 'khuyên bảo' của Cao Viễn đáp ứng rồi, mặc dù giống như chuyện cười, Trần Tố không đếm xỉa đến.

Theo ý kiến của Cao Viễn, điều kiện và yêu cầu của Trần Tố là như vầy: Vương Tuấn phải mua cho Trần Tố một căn phòng ở, không can thiệp tự do của Trần Tố, không đánh mắng Trần Tố, đương nhiên cũng không thể lấy người nhà Trần Tố ra uy hiếp cậu, càng không được nói với người ngoài quan hệ giữa bọn họ, Vương Tuấn nếu ngoại tình liền chia tay, nếu Vương Tuấn muốn chia tay sẽ đưa Trần Tố một bó hoa trắng để biểu thị là được, hai bên không được cãi nhau, cùng hoà thuận, Vương Tuấn gánh vác toàn bộ sinh hoạt phí, một ngày sau khi chia tay phòng ở thuộc về Trần Tố. Ngoài ra nghĩa vụ của Trần Tố là: Phải làm đến vĩnh viễn không được chia tay trước, không được ngoại tình, ngoài ra, Trần Tố dĩ nhiên không được cho Vương Tuấn xem sắc mặt (ý là giận dỗi), phải nghiêm khắc tuân thủ xem uy quyền của chồng là trời!

Về điều khoản sau cùng, Cao Viễn nghe được hoảng sợ không dám bật cười, đó là Tống Uy lái xe tới kịp thấy một màn đàm phán sau cùng lành lạnh thêm vào, vốn là nói câu cười nhạt, nhưng Vương Tuấn lại không dị nghị, chỉ có mặt Trần Tố đã trắng lại càng trắng.

Trần Tố ký văn kiện bất bình đẳng giống như là khế ước bán thân này, Trần Tố cũng rõ ràng kí với không kí đều như nhau, không kí chính là bị nắm đấm quyền thế ép vào khuôn khổ, vẫn là thực tế một chút, Cao Viễn sẽ không hại cậu!

Trần Tố suy xét chậm vài giây Vương Tuấn chuyển mắt nhìn cậu hai cái, Cao Viễn ở bên tai nói chuyện trong nhà không thể là giả, Trần Tố tâm muốn chết đều có, Trần Tố cắn răng một cái, kí, tuyệt đối không thể để cho trong nhà biết, càng không thể khiến người nhà biết chuyện này mà không ngóc đầu lên được!

Trời tối, đầy trời sao mây như lụa, bàn điều kiện xong rồi, thoả thuận cũng kí rồi, bọn họ lại còn có sẵn người làm chứng, làm xong 'chứng nhận', tất cả đã bàn ổn thoả có thể lên đường về nhà, trò khôi hài kết thúc.

27. Tia Nắng Ban Mai - Chương 27

Sự tình giải quyết viên mãn, hôm nay cứ quay về khu vực thành thị trước, còn phải ở lại đây một đêm, mọi người đều đói bụng, hiện tại chỉ muốn một bữa cơm thật no bụng.

Trần Tố được Vương Tuấn ôm lên ôm xuống xe. Trần Tố thiếu máu hình như rất nghiêm trọng, vừa đứng lên hai mắt liền hoa đi, sắc mặt cũng không biết tại thân thể không khoẻ hay là do bị uy hiếp mà rất khó coi.

Trần Tố nhất định phải về căn phòng kia lấy đồ của cậu.

Trong phòng thuê còn có giày thể thao của Trần Tố và một cái quạt điện mới mua, còn có bốn ngàn đồng giấu trong khe rỗng khớp thứ tư trên giường trúc, mặt khác, còn có năm trăm đồng đặt trong vỏ gối đầu, còn có CMND các loại đồ vật giấu trong bình hoa giả đặt trên bệ cửa sổ. Cuối cùng quyết định do Lưu Trấn Đông đi cầm về, thuận tiện trả phòng, mất trắng ba tháng tiền phòng.

Chạy tới khu vực thành thị tìm một khách sạn cao cấp, kêu phục vụ đem thức ăn vào phòng, Trần Tố miễn cưỡng ăn một vài món uống một chén cháo cá nhiều dinh dưỡng liền hôn mê, tắm cũng là Vương Tuấn tắm cho cậu.

Không ai nói cái gì đến chuyện này nữa, bọn họ bảo trì giả câm vờ điếc xem như không có việc gì. Mặc dù Trần Tố bây giờ bị lời của Cao Viễn hù dọa mắc lừa, không có nghĩa là nếu như cậu nghĩ thông suốt sẽ không trở mặt, lời nói trong lúc hoảng loạn của bọn họ không quá hoàn mỹ, cả vụ đãi ngộ vợ chồng kia chính là trò khôi hài, bất quá, Trần Tố làm gì có chủ ý, toàn là nhờ Cao Viễn làm chủ, bị doạ hôn thiên ám địa chỉ biết ngây ngẩn.

Bọn họ vốn muốn đi xung quanh du lịch chơi một chút, nhưng trạng huống của Trần Tố không đúng lắm, cũng quá gầy quá suy yếu rồi, động một chút là choáng váng.

Từng sống cùng Trần Tố, Vương Tuấn biết Trần Tố không phải loại người làm bộ, Cao Viễn Tống Uy lại có chuyện muốn làm nên đều quay về, có thể giải quyết chuyện Trần Tố nhanh như vậy là chuyện tốt.

Ngoại trừ Vương Tuấn bọn họ thay phiên lái xe trên đường cao tốc cũng không tính quá mệt, đến Bắc Kinh đi bệnh viện đăng ký, trải qua kiểm tra toàn thân từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài hôm sau là có kết quả khám bệnh.

"Dinh dưỡng không đầy đủ?" Lưu Trấn Đông nhàn rỗi xách một giỏ trái cây nhập khẩu đến thăm bệnh hỏi kết quả kiểm tra, sắc mặt Vương Tuấn cũng khó mà hình dung.

Là bệnh trạng dinh dưỡng không đủ, mất cân đối dinh dưỡng, thiếu máu rất nghiêm trọng.

Đầu năm nay còn có người dinh dưỡng không đầy đủ bác sĩ cũng thật tò mò, bác sĩ tỉ mỉ hỏi thăm vấn đề ăn uống của bệnh nhân.

Trần Tố không bị dinh dưỡng không đủ mới là lạ, đừng nói gần đây Trần Tố gần một tháng trong lòng bấp bênh và chạy trốn không có khả năng ăn điều độ, còn có chính là trước khi tất cả mọi chuyện phát sinh, Trần Tố xem bánh ga-tô Vương Tuấn mang về thành bữa chính, ngọn nguồn Trần Tố dinh dưỡng không đủ chính là từ khi đó. Nói chung phương pháp giải quyết vấn đề hiện tại là hảo hảo uống chút thuốc bổ ăn nhiều thực phẩm khoẻ mạnh, cam đoan phải có ẩm thực một ngày ba bữa khoẻ mạnh hợp lý khoa học là có thể giải quyết vấn đề.

Mang Trần Tố về nhà, bệnh này không phải nằm viện là có thể giải quyết, đặt Trần Tố lên giường, Vương Tuấn đứng ở bên giường trầm tư, Vương Tuấn cũng không muốn không cho Trần Tố chịu chút vị đắng nhận chút giáo huấn, trong ngăn kéo còn có một cái khoá nhỏ bằng thép tinh luyện, xích Trần Tố lại hai ba tháng đã là ít, thế nhưng hiện tại là sao đây, đánh một chút đều có cảm giác vỡ vụn, ôm trong tay rất giống xương sườn cộm tay, còn có loại bệnh dinh dưỡng không đủ thiếu máu này, kết quả còn phải để anh đến hầu hạ.

Cuộc sống bình thản bắt đầu từ sáng sớm một ngày.

Vương Tuấn ngắm Trần Tố bên cạnh không có ý tỉnh lại, hình như theo quy định xem chồng như trời phụ trách hầu hạ Vương Tuấn là của Trần Tố mà, trải qua ba ngày xác nhận, Vương Tuấn cảm giác chính mình là một đứa ngốc ký một hiệp ước căn bản hoàn toàn không có lợi cho mình, cuộc sống vẫn giống trước đây, không giống chính là anh còn phải hầu hạ Trần Tố, còn may Vương Tuấn cũng không ghét việc nhà.

Vương Tuấn làm bữa sáng xong vào phòng ngủ gọi Trần Tố dậy, dưới sự trông coi của Vương Tuấn ăn một chút, Vương Tuấn cảm thấy Trần Tố đây là đang tìm tra, Vương Tuấn mà hơi to tiếng một cái, Trần Tố

liền có xu hướng tìm cái chết, chính là muốn xâm lược cũng phải bồi bổ Trần Tố mập lên trước mới được, Vương Tuấn cứ chịu đựng đi!

Trần Tố giống như chú heo trong trại chăn nuôi, ăn no thì ngủ, ngủ đủ lại ăn, chỉ là trong lòng rất khó chịu, sớm biết kết quả là như vậy thì khi đó đã không bỏ học rồi, chí ít có thể tiếp tục con đường học tập mình tân tân khổ khổ mười mấy năm, hiện tại làm sao bây giờ?

Trần Tố càng nghĩ càng thấy hết thảy đều là lỗi của Vương Tuấn, người sinh bệnh đặc biệt yếu đuối, Trần Tố càng nghĩ càng ủy khuất oa oa khóc lên.

Vương Tuấn mở cửa phòng, Trần Tố nằm sấp trên giường run rẩy đôi vai yếu ớt oa oa khóc lớn, Vương Tuấn đứng bên giường ước chừng ba phút mới nhả ra một câu, "Cậu khóc cái gì?"

Nghe thấy Vương Tuấn hỏi, Trần Tố ngẩng đầu híp đôi mắt sưng đỏ lại cận thị nặng nhìn Vương Tuấn, đau buồn trong lòng khóc càng thê thảm, đè nén không được nước mắt ào ào chảy ra, "Đều là lỗi của anh, tôi chết rồi xong rồi, có nhà không thể về, trường học không cần tôi nữa, tôi chết rồi xong rồi…"

Vương Tuấn thờ ơ lạnh nhạt, khi Trần Tố chạy trốn Cao Viễn đi hỏi thăm địa chỉ thuận tiện làm mấy tờ giấy khám bệnh tình nguy kịch của bệnh viện lớn để Trần Tố tạm nghỉ học một năm, bất quá Vương Tuấn không hề muốn cho Trần Tố biết chuyện này, thừa dịp này chặt đứt cái ý niệm đi học cái trường hạng ba kia trong đầu Trần Tố, Trần Tố chỉ cần ở nhà là được.

Bất quá, thấy Trần Tố như vậy Vương Tuấn có lạnh lùng hơn nữa vẫn không thể không quản, đây cũng là lợi thế khống chế Trần Tố, Vương Tuấn thấy tiếng khóc của Trần Tố yếu xuống, Vương Tuấn mới mở miệng cho một kích: "Tôi để cậu đến trường, nhưng trước hết, cậu phải dưỡng cho cơ thể tốt hơn trước."

Trần Tố mạnh ngẩng đầu, đầu choáng váng ngã lại lên giường, nhưng con mắt nhìn chằm chằm Vương Tuấn xác định Vương Tuấn có phải nói thật không, Vương Tuấn nhàn nhạt nói: "Cậu không cần hoài nghi năng lực của tôi, tôi nói có biện pháp để cậu quay về trường học thì nhất định sẽ làm được."

Trần Tố động tâm rồi, nhưng kinh nghiệm nói cho Trần Tố biết Vương Tuấn sẽ không thể không nói ra điều kiện, Vương Tuấn từ trên cao nhìn xuống Trần Tố, "Đi rửa mặt đi, ra ăn cơm."

Trần Tố nghẹn ngào bò xuống giường lảo đảo lắc lư vào toilet, Vương Tuấn bắt đầu biết đối phó Trần Tố nên xuống tay từ chỗ nào rồi.

Trần Tố vốn yếu ớt, trong thời gian ngắn cũng không phải ăn là có thể giải quyết bệnh, Vương Tuấn cảm thấy lão bác sĩ lần trước giúp Trần Tố chữa bệnh còn có bản lĩnh, lần trước khi đi lấy thuốc, bác sĩ bốc thuốc nhìn toa thuốc liền nói toa thuốc này kê rất có trình độ, chuyện cách đây đã gần một tháng, phương thuốc ngày đó xem ra là không dùng được nữa, Vương Tuấn đi xuống lầu mời vị bác sĩ đó tới nhà xem bệnh.

Lão bác sĩ nhìn Trần Tố, Trần Tố nằm ở trên giường giả bộ ngủ, lão bác sĩ đột nhiên hỏi: "Hai người là quan hệ thế nào?"

Nghe lời này, Trần Tố thoáng cái liền mở mắt, sợ hãi không nhẹ, Vương Tuấn lại không để ý tìm giấy khám bệnh của bệnh viện đưa cho ông thuận miệng trả lời: "Cậu ấy là vợ tôi, xem như quan hệ vợ chồng."

Trần Tố muốn cắn chết Vương Tuấn! Nhưng nếu Vương Tuấn nói ra lời khó nghe Trần Tố còn không bằng chết luôn cho rồi.

Lão bác sĩ vậy mà lại không ngạc nhiên, chỉ là lại nhìn Trần Tố Vương Tuấn thêm một cái, từ trong túi lấy ra nghiên mực bút lông và một cái chặn giấy rất có tuổi, lại lấy ra một cái đệm lớn bằng bàn tay ý bảo Trần Tố đặt cổ tay lên đệm xem mạch, híp mắt xem tay trái tay phải một chút giương mắt nhìn Trần Tố: "Thân thể cậu là mất cân đối, cái này không khó trị, nhưng tình huống của cậu không tốt, tâm của cậu quá mệt mỏi, hẳn là buồn phiền trong lòng, sẽ tổn thọ, thuốc lần trước tôi kê không uống phải không?" Vương Tuấn gật đầu nhìn Trần Tố chậm rãi nói: "Vợ tính tình hướng nội, khuyên thế nào cũng buồn bực trong lòng."

Trong lòng Trần Tố tức chết rồi, thật muốn ngay lúc này nhảy dựng lên cào mặt Vương Tuấn mấy phát.

"Đây là tâm bệnh, tốt nhất là cậu đối tốt với cậu ta một chút, tâm bệnh kia sợ là phải điều trị lâu dài, phải uống thuốc bổ bổ gan lợi thận, dựa vào tâm mạch của lệnh phu nhân (= phu nhân của ngài, cách nói xưa

;))tâm buồn rầu gan vướng mắc mới là nguyên nhân sinh bệnh, nếu như không tiến hành điều trị sớm muộn cũng xảy ra chuyện lớn."

"Nhờ bác sĩ giúp cho." Vương Tuấn cũng hiểu được Trần Tố phất phơ y như u linh, hiện tại không nên hù doạ Trần Tố nữa, nếu không điều trị sẽ xảy ra phiền toái.

"Tôi đã hành nghề y mấy chục năm rồi, không phải chưa từng gặp người xin chữa bệnh như tình huống của các cậu, nhưng xưa nay chỉ qua loa cho xong, cũng không có tâm cứu chữa của người hành nghề y, các cậu rốt cuộc là ngoại lệ duy nhất."

"Đây... là vì sao?" Vương Tuấn ngoài ý muốn không giải thích được, bọn họ cũng không gặp quá hai lần nha, tiền lần trước đưa nhiều sao?

Lão trung y ngắm Trần Tố trùm chăn lên đầu một cái rồi đi khỏi phòng ngủ, "Mấy chục năm, cậu là người duy nhất không chút nghĩ ngợi thừa nhận quan hệ hai người, loại sự tình này tôi già rồi cũng sẽ không phiến diện, nhưng không ai dám nói rõ khiến loại trung y lấy cái thấy được nghe được làm chủ như tôi đây lên án sâu sắc." Lão trung y hờ hững nhìn bọn họ: "Là cậu ép buộc cậu ta phải không, vận mệnh đã như vậy, cậu muốn cậu ta sống thì đối tốt với cậu ta một chút, đứa trẻ kia không phải người có tâm kết, phải giữ cho người ta đường lui."

"Tôi biết." Vương Tuấn biết, nếu không phải như vậy Vương Tuấn cần gì phải nắm lấy Trần Tố không buông chứ? Nhưng là không khỏi nhìn lão bác sĩ có ánh mắt đạo sĩ này nhiều hơn, xem ra ông không phải hạng vô danh tiểu tốt. Bắc Kinh hạng người gì cũng có. Ban đầu Vương Tuấn không chậm trễ chút nào nói Trần Tố là vợ đều là khi ở Tứ Xuyên Vương Tuấn nói cho Trần Tố đãi ngộ vợ chồng mà hợp với tình hình, ai ngờ lại khiến lão bác sĩ nhìn với con mắt khác!

Ông bắt đầu viết phương thuốc, Vương Tuấn suy nghĩ một chút muốn hỏi lại thôi, lão bác sĩ ngẩng đầu hỏi: "Xem từ mạch tượng, chuyện phòng the các cậu không nhiều lắm."

Vương Tuấn gật đầu, "Cơ thể cậu ta không tốt, chúng ta còn chưa giải quyết xong chuyện này, chuyện phòng the bình thường hẳn là không sao đi", Vương Tuấn chưa bao giờ là người có dục vọng cao, nhưng loại chuyện này lão bác sĩ chủ động nói ra vậy hỏi ý kiến một chút cũng tốt, lo trước khỏi hoạ, nếu không rõ đi hỏi bọn Cao Viễn là được rồi.

Lão bác sĩ viết xong đơn thuốc còn muốn Vương Tuấn đến công ty dược phẩm lấy thuốc, nhìn ra được ông cụ rất không tin tưởng nguyên liệu Đông Y của tiệm thuốc bên ngoài, dọn dẹp đồ đạc: "Đi theo tôi, nhà tôi có Hán phương*, cậu chép lại đi."

(* Trung y là tên gọi tắt của "Trung y vi Hán phương". Các bạn cứ hiểu đơn giản là đang nói đến phương thuốc. T

Vương Tuấn thông báo cho Trần Tố đang giả bộ ngủ một tiếng rồi cầm phí khám bệnh bỏ vào phong bì đi ra ngoài, nghe thấy tiếng cửa khép lại, Trần Tố kéo chăn trùm đầu xuống gương mặt khẩn trương, tuy là giả bộ ngủ nhưng cần nghe đều nghe thấy, Trần Tố đã quên mất vụ chuyện phòng the, Trần Tố lại muốn chạy rồi, khẩn trương muốn chết, tự mắng mình ngốc, ngày đó Vương Tuấn nói đáp ứng tất cả điều kiện của mình, bản thân chỉ nghĩ không để người nhà biết, hoàn toàn không nghĩ tới từ chối chuyện này, trong lòng hối hận không kịp.

Kỳ thực ngày đó đều dưới sự khống chế của Cao Viễn, Trần Tố trong tình trạng hỗn loạn vừa đấm vừa xoa làm gì có cơ hội và thời gian nghĩ tới những thứ này.

28. Tia Nắng Ban Mai - Chương 28

Nhà lão trung y ở ngay trong khu lầu cũ kĩ sau tiểu khu, chỉ một gian phòng, xem ra là sinh sống một mình, khắp nơi là tạp vật, căn phòng mười mét vuông âm u ngột ngạt cùng hình tượng ông lão hiên ngang rất là không tương xứng.

Vương Tuấn hỏi: "Người nhà ngài đâu?" Đây là câu hỏi xã giao, không có ý gì khác.

"Đều chết cả, lúc Cách Mạng Văn Hoá đều chết hết." Ông lão bình tĩnh chỉ một đống sách bên chiếc giường chiếm hết một nửa phòng: "Tự mình tìm đi, trong sách tôi đã ghi chú cặn kẽ các cải tiến, tôi đến phòng mạch."

Nhìn ông sắp đi, Vương Tuấn lấy phí khám bệnh ra đưa ông, ông bỏ vào trong túi liền đi, giống như lần trước, ông lão không hề quan tâm một xấp tiền thật dày này.

Tìm sách trong một đống đồ linh tinh không phải chuyện dễ dàng, có loại cảm giác như mở ra lịch sử phủ đầy bụi.

Vương Tuấn thấy một tấm hình cũ mốc meo từ lâu kẹp trong quyển sách mốc meo, người đã từng trẻ tuổi phấn khởi chụp chung với các nhân vật lịch sử có thể thấy được ông cụ thật không phải người bình thường, đoạn lịch sử kia khiến người thời ấy đều có chuyện thương tâm không muốn người khác biết, Vương Tuấn cũng là người bị hại của niên đại tàn khốc ấy.

Tìm được Hán phương cổ xưa cũ kỹ Vương Tuấn nhìn sơ một chút, bên trong có bút tích cứng cáp ghi chú cặn kẽ các cải tiến, Vương Tuấn ở trong căn phòng mờ tối tốn hơn một tiếng chép lại, trả đồ về chỗ cũ dọn dẹp sơ một chút liền đóng cửa lại.

Vương Tuấn mang theo Trần Tố dọn nhà, chỗ này vốn là để Trần Tố đến trường thuận tiện mà mua, hai ngày nay cũng đem phần bất động sản này chính thức sang tên cho Trần Tố, ban đầu nếu không phải Trần Tố say xe rất nghiêm trọng, Vương Tuấn sẽ không ở vùng ngoại thành xa xôi này, hiện tại chính là thời cơ tốt để dọn nhà.

Trần Tố uống thuốc xong mơ màng ngủ đã bị Vương Tuấn ôm lên xe mang đi, Vương Tuấn thay đổi chủ ý tạm thời để lại căn nhà này cho vị lão trung y kia, là do nhìn ông lão này vừa mắt.

Vương Tuấn tìm ông nói một chút, hết thảy trong phòng đều để lại cho ông dùng, coi như là ở nhờ, mãi cho đến khi ông lão mất mới thôi, còn làm công chứng, đây là công chứng có hiệu lực pháp luật, ông lão cũng im lặng tiếp nhận.

Vương Tuấn dọn về nội thành, phòng ở cho Trần Tố lại đổi một cái khác.

Đây là nơi hoàn toàn bất đồng, phòng ở hoàn toàn không giống. Trần Tố tỉnh lại chưa kịp khẩn trương, Vương Tuấn đem chứng nhận bất động sản căn hộ này đã chuyển xong mấy ngày nay cho Trần Tố, "Đây sẽ là phòng của cậu, tôi phụ trách tất cả chi tiêu cái nhà này." Vương Tuấn đưa hai chồng tiền mặt cho Trần Tố nằm ngốc lăng trên giường không chịu ngồi lên, "Đây là chi phí trong nhà tháng này, cậu theo tôi ra ngoài mua vài món, đừng có nằm nữa, ngồi dậy, cậu phải đi đo mắt kính." Cặp kính mắt thiếu gọng kia của Trần Tố Vương Tuấn nhìn không vừa mắt đã ném rồi.

Trần Tố không muốn ra ngoài chút nào, nhưng phải tuân theo ước định, Trần Tố lại không phải người có thể chơi xấu, dưới ánh nhìn chằm chằm của Vương Tuấn Trần Tố bò dậy ra ngoài, không có mắt kính thực sự không tiện.

Olympic bốn năm một lần bắt đầu rồi, từ ngoài cửa sổ nhà khác truyền tới giọng nói hăng hái của người chủ trì trong TV, Trần Tố cũng rất yêu nước, trong thời điểm tự ti tự thương hại như vậy cũng kỳ vọng tổ quốc lấy được nhiều nhiều huy chương vàng.

Đồ phải mua rất nhiều, căn nhà này Vương Tuấn đã mấy tháng không ở. Từ khi bắt Trần Tố về vốn là phải trực tiếp về đây, thế nhưng chỗ này bỏ trống thật lâu, mấy ngày nay tìm người dọn dẹp trong ngoài một lần mới chuyển đến, nhưng Vương Tuấn lại chưa từng nấu cơm ở đây, cho nên đồ cần mua rất nhiều.

Ban đầu đi mua đồ Vương Tuấn quyết định là được rồi, nhưng Trần Tố thực sự nằm quá lâu, Vương Tuấn kéo cậu ra cửa luôn.

Trần Tố ở trong tiệm mắt kính sáng y như cung điện, tiêu tốn một tiếng thử mấy cái mắt kính, lăn qua lăn lại sắp mệt chết rồi, Vương Tuấn ngược lại rất kiên nhẫn chờ. Bất quá cũng có hồi báo, đeo mắt kính mới có cảm giác gặp lại ánh sáng.

Đẩy xe qua lại như con thoi giữa những kệ hàng hoá muôn màu muôn vẻ trong siêu thị lớn, Trần Tố phụ trách xe đẩy, Vương Tuấn phụ trách lấy đồ.

Vương Tuấn nói với Trần Tố đây là siêu thị gần nhất to nhất đầy đủ nhất, muốn mua cái gì ra đây mua, hôm nay Vương Tuấn xem như dẫn đường, về sau đồ trong nhà do Trần Tố mua, lầu một là chợ rau lầu hai là thực phẩm lầu ba là vật dụng hàng ngày lầu bốn là đồ điện nhỏ lầu năm là trang phục lầu sáu là…. Trần Tố nghe liền muốn hôn mê, thảo nào Lưu Trấn Đông nói trường học bọn cậu là ngoại ô của ngoại ô.

Xếp nồi chén muôi chậu và một đống vật dụng hàng ngày lên xe đẩy, "Sau này mua đồ do cậu đi mua, mỗi tháng tôi đưa cậu hai vạn, còn thừa ra cậu tự mình xử lý."

"Tôi không cần!" Trần Tố hất đầu lạnh nhạt thản nhiên, "Anh chán ghét căm hận cha mẹ anh như vậy, nhưng vì sao còn muốn xài tiền trong nhà? Còn xài đến hùng hồn như vậy, anh nói cả đời không qua lại với bọn họ có bản lĩnh đem toàn bộ tiền xài của bọn họ trả hết về mới đúng, tiền này tôi không cần!"

Hai mắt Vương Tuấn băng lãnh, chuyện này là lần đó tin chắc khiến Trần Tố biến mất mới thổ lộ ra ngoài, đây là kiêng kị của Vương Tuấn, Trần Tố chạm đến nghịch lân của anh, gần đây anh thấy thân thể Trần Tố thực sự không tốt mới bỏ qua cho Trần Tố, thế nhưng Trần Tố lại xúc phạm đến anh, này! Vương Tuấn tuyệt đối không tha.

Lẳng lặng đi hai bước, mỗi người đều có tâm tư, Trần Tố đột nhiên quay đầu trừng Vương Tuấn, từ trong mắt kính lộ ra ánh mắt lợi hại bức người: "Vương Tuấn!"

Vương Tuấn nhìn Trần Tố, lần này anh để Trần Tố đổi một loại mắt kính hiệu quả càng tương đối sắc bén. Bất quá, anh không có ý định trước mặt đông đảo quần chúng tìm Trần Tố gây phiền phức, Trần Tố còn muốn tìm anh gây phiền phức trước sao?

"Vương Tuấn, sổ tiết kiệm của tôi đâu?" Trần Tố nhìn chằm chằm Vương Tuấn, mấy hôm nay toàn là ngẩn người, đã quên chuyện này, "Lần trước tôi xài của anh tổng cộng sáu trăm mười bảy đồng, sổ tiết kiệm của tôi có một ngàn một trăm ba mươi đồng, anh còn thiếu tôi…" Trần Tố giơ ngón tay tính kết quả.

Nhìn Trần Tố như vậy, Vương Tuấn cảm thấy phi thường nhục chí. Khi anh cảm thấy Trần Tố rất dung tục cố tình Trần Tố lại thanh cao vô cùng, khi anh cảm thấy Trần Tố thanh cao đến nỗi không nhiễm khói lửa nhân gian Trần Tố lại thế tục đến không thể nói lý, quên đi, quay đầu đi, Vương Tuấn đã không có khí lực tìm Trần Tố gây phiền.

Ra khỏi siêu thị, Vương Tuấn cất đồ vào sau xe, Trần Tố muốn chiếm ghế sau bị một cái ánh mắt của Vương Tuấn đành cúi đầu ngồi vào phía trước.

Lái xe, Trần Tố mở cửa sổ giảm bớt cảm giác buồn nôn, xe rẽ qua giao lộ, Trần Tố thấy được cổng lớn kiến trúc giả cổ chưa từng đến nhưng tuyệt đối biết đến, Trần Tố cực kỳ giật mình ngắm tấm biển lớn trên cổng thấp giọng kêu lên! Vương Tuấn đã lái xe rẽ vào, Trần Tố kinh hãi nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn không hiểu gì cả.

Lần trước tới đây Trần Tố choáng váng, lại không đeo kính nhìn không rõ bốn phía, hiện tại Trần Tố thấy rõ hoàn cảnh chỗ ở.

Đây là khu cư trú cổ có niên đại, có cây ngô đồng già che bóng mát, các cụ già nhàn nhã dưới tàng cây chơi cờ nói chuyện, an tĩnh nhàn rỗi an nhàn của cuộc sống đều biểu hiện ở đây không thể nghi ngờ, phòng ở của Vương Tuấn nằm tại lầu hai khu lầu cổ sâu nhất tiểu khu này.

Nhìn bề ngoài, dây thường xuân quấn vòng quanh cả tầng lầu có cảm giác nhà ma hoang vắng cứng nhắc. Vương Tuấn từng học tại trường tiểu học phụ thuộc phía sau liền mua được phòng này từ người giám hộ. Ngược lại cũng không thường ở, hôm trước trải qua quan hệ quen biết của Lưu Trấn Đông chính thức sang tên cho Trần Tố, sáu căn hộ ở ba tầng lầu này đều đứng tên của Trần Tố. (có lẽ là một toà lầu có ba tầng, một tầng 2 căn hộ, mua đứt cho Trần Tố nguyên toà lầu luôn)

Bởi vì Vương Tuấn sợ phiền, tầng trên trống, tầng dưới cũng không dùng, coi như sống một mình một toà lầu. Căn hộ này không có hộ ngoài, rất an tĩnh, từ ngoài nhìn vào chính là nhà ngang* kiểu cũ, chỉ là bên trong được lắp ráp sáng sủa, rất hiện đại. Phòng ở đoạn đường này nếu không mua được từ vài chục năm trước đến bây giờ căn bản là không thể có.

(*Gốc là / "Đồng tử lâu" còn được gọi là kiến trúc doanh trại quân đội, một hành lang dài kết hợp với nhiều nhà đơn

Nhàn rỗi, đám người kia đến xem Trần Tố làm sao sống chung với Vương Tuấn. Vào cửa, cả phòng thoang thoảng mùi đắng của thuốc Đông y.

Trần Tố ân cần điềm đạm làm cho người ta nổi da gà, giọng điệu ôn nhu nịnh hót khiến Lưu Trấn Đông rùng mình một cái, ngay cả nước trà trong tay Cao Viễn, Tống Uy đều vẩy ra ngoài, da gà toàn bộ nổi lên.

Đặt nước trà điểm tâm xuống, Trần Tố không xen vào bọn họ nói chuyện liền trở về phòng.

"Cậu ta… làm sao vậy?" Cao Viễn cũng rất giật mình: "Cậu dùng cách gì khiến cậu ta thành như vậy?"

Vương Tuấn mím môi, ba ngày trước sau khi từ siêu thị về, anh chính là sống trong bầu không khí quỷ dị này, nếu như không phải đã cùng Trần Tố sống chung bốn tháng, Vương Tuấn nhất định sẽ cho rằng Trần Tố là muốn trèo lên cành cao moi chút tiền tài, nhưng sự thực không phải như thế, sau khi biết sự thật Vương Tuấn lại càng không muốn bình luận.

"Từ khi cậu ta biết bốn người chúng ta học trường nào thì bắt đầu như vậy."

"A?" Cao Viễn có chút không rõ, "Bắc đại? Làm sao vậy?"

(*Đại học Bắc Kinh)

"Nghe đâu một cái huyện của bọn họ một năm nhiều nhất chỉ có một phần tử tinh anh thi đậu đại học, mà thị trấn bọn họ từ trước tới nay chưa bao giờ có một người thi vào được đại học loại một, một người cũng không có."

Vương Tuấn xụ mặt, từ lần trước từ siêu thị trở về biết trường bọn anh theo học thì vẫn luôn ở trong trạng thái không bình thường này, nhớ tới các loại thủ đoạn đe dọa trước đây từng dùng khiến Vương Tuấn cảm thấy rất vô lực.

Ba người kia tuy không phải quá hiểu rõ lại coi như đã hiểu.

29. Tia Nắng Ban Mai - Chương 29

Trần Tố không phải là người thông minh, nhưng là người hiếu học, là người tuân theo quan niệm truyền thống tôn trọng học giả (người có học), bọn họ nhìn nhau cười không nổi, tôn trọng? Vì trường của bọn họ? Bọn họ nhìn Vương Tuấn cũng cảm nhận được cảm giác vô lực sâu đậm của Vương Tuấn, xem ra bọn họ đều phải không phụ lòng phần tôn trọng này đi làm người tốt rồi.

"Cậu để cậu ta đến trường đi." Lưu Trấn Đông nói: "Nếu cậu ta vào được trường tốt cậu ta còn nỡ bỏ chạy sao?"

Điều này cũng đúng. Mưu đồ không muốn để cho Trần Tố đi học của Vương Tuấn bọn họ dùng đầu ngón chân đều có thể nghĩ ra. Nghĩ cũng biết, Trần Tố đến Bắc Kinh còn chưa kịp nhận thức một chút tốt đẹp hoa lệ của thủ đô, còn chưa kịp thích ứng hoàn cảnh thành phố phức tạp đã bị bọn họ bắt lại nắm trong tay, còn bị Vương Tuấn ăn sạch sẽ, chuyện đời loạn thế nào, giữa người với người đấm đá lẫn nhau ti tiện thế nào bọn họ rất rõ ràng, đương nhiên không muốn Trần Tố ở trong xã hội như vậy, nhưng nói thế nào đi nữa đi học cũng là chuyện tốt, môi trường học đường dù sao tương đối mà nói vẫn sạch sẽ, cá tính vốn có của Trần Tố lại nặng nề, đi học chung quy so với ở lỳ trong căn nhà nhỏ hẹp suy nghĩ lung tung vẫn tốt hơn, Vương Tuấn cảm thấy như thế cũng tốt, Vương Tuấn bắt đầu vô lực với Trần Tố rồi.

Chuyện kế tiếp Lưu Trấn Đông chủ động ôm đồm, phải tốn hơi sức dời hộ khẩu của Trần Tố đến Bắc Kinh, cái trường hạng ba kia Vương Tuấn không thể để Trần Tố tiếp tục đến, chuyện hộ khẩu vừa giải quyết liền để Trần Tố học lại lớp thi đại học.

Đưa Trần Tố phương thuốc chép từ chỗ lão trung y, Vương Tuấn muốn cậu xem cho kĩ. Chờ Vương Tuấn vừa quay đầu đi, Trần Tố liền nhét vào dưới drap giường dứt khoát không xem.

Tiếp theo, Vương Tuấn lại bắt đầu không thấy bóng, cuộc sống lại khôi phục nhàn tản trước kia, Vương Tuấn xác thực không quá quản chuyện của Trần Tố, anh rất bận rộn.

Trần Tố lén lút đến trong sân trường dạo quanh, đó là một ngôi trường trông giống như công viên, cực đẹp, lại cực lớn, toàn là hoa cỏ, Trần Tố rất hâm mộ vài thiên chi kiêu tử ở dưới bóng cây lớn xem sách.

Tình huống bên ngoài của Trần Tố đã chuyển biến tốt, nhưng tình huống nội tại lại càng không tốt, vốn là nặng nề hiện tại càng là im lìm không lên tiếng, cảm giác tự ti trước mặt những nhân tài vẻ mặt hào hứng càng không ngóc đầu lên được, đi hai lần về liền không ra cửa nữa, đến phòng trống đào ra sách của mình bắt đầu cắm đầu ôn bài vở.

Vương Tuấn trở về, dưới ánh nhìn của anh, Trần Tố cúi đầu tiếp nhận áo của Vương Tuấn treo lên.

"Cậu đang nghĩ cái gì?" Vương Tuấn thấy Trần Tố trầm xuống, Trần Tố không thể học hành nhàn nhã qua ngày sao? Mặt mũi này thật khó coi, Vương Tuấn bắt đầu hiểu tâm lý mấy người đã kết hôn lại muốn ly hôn rồi, ai lại thích vất vất vả vả bận rộn công việc cả ngày về đến nhà còn phải nhìn sắc mặt u ám xấu xí của vợ.

"Tôi muốn về nhà một chuyến, nghỉ hè sắp kết thúc rồi." Trần Tố lãnh đạm trả lời, cậu không muốn nói chuyện với Vương Tuấn, trước đây Vương Tuấn kiệm lời ít nói, một ngày không nói quá mấy câu, hiện tại Vương Tuấn lại nói nhiều, toàn là Vương Tuấn nói không yên.

Vương Tuấn nhíu mày, Trần Tố gần đây cáu kỉnh hơn, Vương Tuấn cho rằng chuyện này phải xử lý một chút, Trần Tố hình như quên mất bổn phận của mình rồi.

"Vương Tuấn!" Trần Tố nhắc tới về nhà lập tức nghĩ đến một vấn đề, Trần Tố ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương Tuấn, "Sổ tiết kiệm của tôi đâu? Anh sao còn không trả lại cho tôi? Đó là tiền của nhà tôi! Mau trả lại cho tôi!"

Bực bội dâng tới ngực Vương Tuấn lại rút đi, "Ở trong ngăn kéo, tự tìm đi." Vương Tuấn mở tủ lạnh chuẩn bị làm cơm: "Cậu không cần về nhà, cuối tuần cậu đến trường." Xem ra là không thể để cho Trần Tố ở một mình, Trần Tố xác thực sẽ miên man suy nghĩ.

"Đến trường?" Trần Tố cầm rau củ rửa xong cùng Vương Tuấn vào phòng bếp, "Hiện tại liền đi học?" Không đúng nha, hiện tại mới đầu tháng tám, ở đâu khai giảng? Bất quá có thể đi học không cần mỗi ngày ngốc ở đây cũng là chuyện tốt.

"Trường của cậu không cần đi nữa, năm nay cậu học lại cấp ba, sang năm thi lại, đi học lớp bổ túc thi đại học, thứ hai khai giảng. Đồ cần mua rất nhiều, một tuần này cậu chuẩn bị cho tốt đi." Vương Tuấn không ngoài ý muốn thấy mặt Trần Tố ngạc nhiên, Trần Tố trừng Vương Tuấn, Vương Tuấn lại nhìn Trần Tố nói: "Phương thuốc kia thuộc lòng chưa?"

Trần Tố xoay người bỏ chạy xem như không nghe thấy, tim nhảy loạn xạ, vừa rồi Vương Tuấn nói là thật sao? Vương Tuấn không phải người nói đùa, vậy là thật rồi? Trần Tố rất khẩn trương, thực sự? Thật vậy chăng?!

Là thật, ngày thứ tư Lưu Trấn Đông mang hộ khẩu đã chuyển xong tới, Vương Tuấn bảo Trần Tố xem xong thì khoá vào trong tủ.

"Tôi tốn không ít khí lực, tìm không ít quan hệ, chạy không ít cửa, không cho cơm ăn sao?" Lưu Trấn Đông tranh công, trời cũng gần trưa rồi.

Trần Tố liếc sang Vương Tuấn rồi chậm chạp đi vào phòng bếp.

Chuyện Vương Tuấn là người làm việc nhà nấu cơm khi sống chung với Trần Tố không cho bọn họ biết, chút mặt mũi này Vương Tuấn vẫn cần, Trần Tố cũng phối hợp ăn ý, không lộ ra kẽ hở trước mặt họ, mỗi lần bọn họ đến đều là Trần Tố ra ngoài kêu tiệm cơm bên ngoài đưa cơm tới. Nhưng bây giờ thay đổi nơi ở, Trần Tố chưa quen đường, hình như gần chỗ này lại không có nơi nào bán sẵn, Lưu Trấn Đông muốn ăn cơm chỉ có thể để Trần Tố xuống bếp.

Đối với ánh mắt cầu cứu của Trần Tố, Vương Tuấn không mảy may nhúc nhích, vươn tay cầm tờ báo trên bàn mở ra nhìn không chớp mắt tiêu đề tin tức chính trị.

Phòng bếp phát ra âm thanh làm người ta hết hồn, đến lần thứ ba nghe thấy tiếng chén rơi bể, Lưu Trấn Đông cùng tiếng vỡ vụn nhảy dựng lên, "Cậu ta nấu cơm như vậy sao?" Lưu Trấn Đông nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn đọc báo rất nghiêm túc không hề chuyển mắt, vững như thái sơn không chút nhúc nhích.

Lưu Trấn Đông đợi tới đau dạ dày Trần Tố rốt cuộc mời bọn họ ra ăn trưa.

Cơm tẻ không khác cháo nhão lắm thưa thớt trong chén cơm, cà chua đỏ thẫm, trứng chiên đỏ đỏ vàng vàng, dầu nhiều quá, tràn cả ra dĩa rồi. Ớt xanh xào cùng thịt đùi trong tủ lạnh, xanh là ớt xanh, trắng là thịt đùi, hai màu xanh trắng rất rõ ràng. Lưu Trấn Đông nhìn món ăn trên mặt bàn lầm bầm hỏi: "Vương Tuấn, cậu rốt cuộc nhìn trúng cậu ta chỗ nào?"

30. Tia Nắng Ban Mai - Chương 30

Vương Tuấn liếc nhìn mặt bàn, anh cũng cảm thấy mình đúng là có bệnh.

Bữa cơm này Lưu Trấn Đông không muốn nể mặt mũi, ăn vào sẽ xảy ra chuyện đó.

Vương Tuấn khắc phục hậu quả mời khách ra ngoài ăn, buổi chiều vừa lúc còn có chuyện phải làm. Trần Tố vốn không muốn ra ngoài chuẩn bị ăn cơm chính mình nấu, Vương Tuấn nhàn nhạt nói hôm nay bắt đầu phải chuẩn bị sách vở học lại, Trần Tố lập tức bất đắc dĩ đi theo.

Vương Tuấn cho Trần Tố căn phòng trống sát ban công làm thư phòng, ba mặt tường đều là kệ sách làm theo yêu cầu, kệ sách đều trống. Bàn học dựa vào bệ cửa sổ, ánh sáng rất đầy đủ, đó là kiểu sắp đặt mười năm trước, đều là chế tạo từ gỗ thô, rất cổ hương cổ sắc (mang phong cách cổ), chỉ là vẫn để đó không dùng, hiện tại cho Trần Tố, đóng cửa sổ hai ba tháng không thể làm tản đi toàn bộ mùi nấm mốc. Được rồi, như đã nói, căn nhà này trên danh nghĩa đã coi như của Trần Tố, phòng sách này chính là của mình Trần Tố.

Sách giáo khoa sau khi đi học sẽ do lớp học bổ túc phát thống nhất, tài liệu phụ trợ cũng cần đến khai giảng rồi mới xác định mua. Vương Tuấn bỏ Trần Tố ở nhà sách Tân Hoa để cậu xem sách hai tiếng, Vương Tuấn có chuyện phải làm nên đi trước, xong chuyện quay lại đón cậu về.

Nhà sách nhiều tầng khổng lồ khiến Trần Tố không kịp xem hết, đứng một lúc lâu trong đám người hỗn loạn trong nhà sách, lúc này mới luống cuống tìm chỗ lấy sách đến xem, khi Vương Tuấn tới đón cậu, sắc trời đã muộn, Trần Tố thản nhiên chẳng biết thời gian đã qua. Khi Vương Tuấn tới Trần Tố còn chưa quyết định mua sách, giá sách thật đắt. Không nhìn nổi Trần Tố tính toán chi li, Vương Tuấn thay Trần Tố cầm một đống sách đưa cho thu ngân tính tiền. Trần Tố cúi đầu mang theo một túi sách cùng Vương Tuấn quẹo qua một khu nhà mới tới bãi đỗ xe, ghế sau chồng chất một túi lớn thuốc Đông y đã gói kĩ, chỗ phía trước có một hộp gấm đóng gói đẹp đẽ, Vương Tuấn bảo Trần Tố cầm, hộp gấm rất nặng.

Xe đỗ dưới lầu, Trần Tố vất vả xách một túi sách lớn xuống trước, lại đem bao thuốc và hộp gấm cầm xuống, Vương Tuấn đi rồi, anh có việc của mình, Vương Tuấn dặn dò Trần Tố tự xem đồ trong hộp gấm.

Mang đồ lên lầu, lòng bàn tay Trần Tố đều bị siết bầm tím, Trần Tố cẩn thận quét dọn phòng sách thuộc về mình, nhìn sách bìa cứng xinh đẹp chỉnh tề đặt trên giá sách, trong lòng có cảm giác nói không ra lời.

Trước đây, ngoại trừ sách đại cương trường học phát Trần Tố chưa từng mua một quyển sách bản chính, bản thân Trần Tố căn bản không thể mua loại sách gốc mấy chục đồng một quyển này, bình thường xem trên báo nói toàn dân phải ủng hộ sách gốc, thanh niên phải rời xa sách lậu, nhưng Trần Tố cho tới bây giờ vẫn không để trong lòng, đối với Trần Tố mà nói tốn vài hào mua được món đồ giống như vậy chính là lẽ phải.

Trần Tố yêu thích không buông tay vuốt ve số sách này, thật là quyển sách xinh đẹp, chữ rõ ràng như vậy, trang giấy trơn bóng như vậy, mặt sách cũng là tinh tế như vậy, Trần Tố thế nào cũng không bỏ xuống được.

Bao thuốc đặt dưới bàn, hộp gấm Trần Tố sẽ không xem. Đồ Vương Tuấn đưa Trần Tố không cần, sẽ có cảm giác giao dịch khiến Trần Tố đau thấu tim.

Ban đêm Vương Tuấn trở về, Trần Tố uống thuốc Đông y rửa mặt xong liền ngủ, căn phòng tản ra mùi đắng của thuốc không tán đi, cảm giác lại thật ấm áp, chắc là quan niệm truyền thống lưu lại trong xương tuỷ người Trung Quốc, hương vị loại thuốc này quả thật có lỗi giác tinh tế.

Trần Tố đang ngủ, Vương Tuấn từ khi tìm Trần Tố về liền chưa từng ngủ, Trần Tố một hồi trước vừa bệnh vừa gầy, ôm vào lòng rất cấn tay, hiện tại anh cũng quen mùi thuốc khắp phòng, Vương Tuấn tắm rửa lên giường, xúc cảm giường lún xuống khiến Trần Tố tỉnh lại, toàn thân cứng đờ trốn sang bên cạnh.

Vương Tuấn thấy bộ dạng phản ứng kinh thiên động địa này của Trần Tố, Vương Tuấn biết nên cho Trần Tố gia quy tốt nhất.

"Tôi là ai?" Vương Tuấn ngồi một bên giường vặn sáng đèn đầu giường lên, dưới ánh đèn rực sáng Trần Tố không thể trốn tránh.

"Vương…Vương Tuấn." Trần Tố lắp bắp trả lời, thân thể nhích từng chút ra ngoài.

Hai mắt Vương Tuấn dưới ánh đèn sáng giống như ánh mắt mãnh thú, lợi hại bức người, "Lần trước tôi đã nói cho cậu câu trả lời chính xác, trả lời tôi, tôi là ai?!"

Trần Tố cúi đầu, hai tay nắm góc áo mặt tái nhợt không trả lời, Vương Tuấn đưa tay trước khi Trần Tố kịp phản ứng bắt người lôi về giường, lúc trước bắt Trần Tố tập thể dục thất bại, bây giờ Vương Tuấn không có hứng thú khi dễ Trần Tố, một chút cảm giác khiêu chiến cũng không có, thế nhưng Vương Tuấn phải làm Trần Tố nhớ kỹ người đứng đầu trong nhà là ai, gần đây Trần Tố quá hư rồi, không quản là không được!

Xoay người đè Trần Tố, Trần Tố có thêm chút thịt, hai tay Trần Tố che trước ngực tận lực bảo trì cự ly cùng Vương Tuấn. Gần trong gang tấc, mùi thuốc trên người Trần Tố rất đậm, hai mắt lấp lánh lộ ra ý sợ hãi.

Vương Tuấn có xu hướng lãnh cảm, chỉ là tiếp cận Trần Tố gần như vậy, Vương Tuấn có cảm giác muốn làm Trần Tố, đối với chuyện giường chiếu Vương Tuấn không chỉ biết một tí ti giống như Trần Tố. Vương Tuấn nghiêng người ôm Trần Tố lăn qua, bàn tay tiến vào trong quần áo Trần Tố, Trần Tố giãy dụa thực sự rất sợ, đáng tiếc ở trong mắt Vương Tuấn khiến Trần Tố hoảng loạn như vậy cũng là một chuyện thú vị.

Da thịt Trần Tố rất trơn, suy cho cùng vẫn là người phương Nam, tay Vương Tuấn trượt vào quần Trần Tố tìm tòi, Trần Tố cắn một cái lên tay Vương Tuấn, ánh mắt Vương Tuấn lạnh lẽo, trong tay dùng lực, Trần Tố kêu thành tiếng nước mắt đều chảy ra, Trần Tố cắn lại Vương Tuấn trả thù cũng rất ác, chỗ yếu ớt của con trai làm sao hạ thủ như vậy được?

Vương Tuấn nhéo hai cái, cảm thấy hình như không đúng, lật người Trần Tố kéo quần ngủ của cậu xuống, Trần Tố kinh hoảng kêu lên hai tay nắm thật chặt lưng quần chết cũng không buông tay, như lâm đại địch.

Chỉ một cái chớp mắt cái gì nên thấy đều thấy được, lần đầu tiên cùng Trần Tố phát sinh quan hệ vì hù doạ Trần Tố mà cầm dao cạo râu cạo đi đám lông mao kia đến bây giờ còn chưa mọc lại, thảo nào sờ lên xúc cảm mềm mại rất không tệ.

Thấy Trần Tố khẩn trương như thế, Vương Tuấn vốn là có chút lãnh cảm, nhưng bây giờ loại phản ứng này của Trần Tố khiến Vương Tuấn lập tức nổi tâm khi dễ.

Vương Tuấn có chủ tâm khiến Trần Tố không dễ chịu, đêm nay nếu như không cho Trần Tố biết chút quy củ vậy sau này sẽ không dễ quản, mấy ngày nay Trần Tố bắt đầu cáu kỉnh rất nhiều, cái gai này trước khi mọc ra phải nhổ hết! Tầng dưới có một tầng hầm chưa dùng đến, Vương Tuấn sớm muốn ném Trần Tố vào tầng hầm nhốt mấy ngày rồi, nhưng thân thể Trần Tố không quá khỏe mạnh, nhớ đến lời lão trung y nói, Vương Tuấn nhịn, cho nên liền dùng biện pháp này đối phó cậu, hôm nay không cho Trần Tố chính miệng nói ra câu trả lời chính xác thì sẽ không xong! Dù sao tuần sau lớp học khai giảng chính là lừa Trần Tố, tuần sau là thời gian ghi danh, lúc này lăn qua lăn lại Trần Tố không hề gì, có giai đoạn hồi phục lại.

Vương Tuấn cảm thấy thú vị, trong tay nặng chút nhẹ chút có thể thao túng tất cả lý trí của Trần Tố, giống như gậy chỉ huy (của nhạc trưởng trong dàn nhạc), thanh âm Trần Tố phát ra là theo tay của Vương Tuấn,

thân thể Trần Tố càng ngày càng mềm, tiếng hốt hoảng nức nở khóc lóc bộ dạng run rẩy cũng khiến Vương Tuấn bắt đầu động tình, tràn ngập vị đạo tình sắc. Trần Tố bắn ra mềm nhũn ngã vào trong lòng Vương Tuấn không còn khí lực khước từ nữa.

Vương Tuấn thấy gò má tái nhợt của Trần Tố hiện lên ửng đỏ như son, khuôn ngực thở hổn hển phập phồng dưới áo có sắc thái thần bí, Vương Tuấn bắt đầu có phản ứng, ngón tay vân vê theo hình dạng phân thân của Trần Tố, thấm dịch thể nóng nóng dính dính Trần Tố bắn ra trong tiếng nức nở của Trần Tố theo trí nhớ len vào nhuỵ hoa, thân thể mềm nhũn của Trần Tố lại cứng ngắc kêu lên, "Không cần!" Hồi ức đau đớn trong chỗ sâu và đau đớn như bị xé rách từ sâu trong ký ức bùng lên, Trần Tố khước từ thân thể Vương Tuấn, Vương Tuấn hôn môi Trần Tố, ngón tay bởi vì khẩn trương mà đột nhiên nghẽn lại trong hậu đình, "Thả lỏng," Vương Tuấn trầm thấp khàn khàn động tình nói: "Tôi sẽ cẩn thận, không phải bảo cậu xem thuốc tôi mang về sao, nói cho tôi biết, tôi là ai?"

Trần Tố sợ, cầm lấy cánh tay Vương Tuấn, bản năng của đàn ông khiến Trần Tố xấu hổ vô cùng, phản ứng bản năng khiến Trần Tố từ khi Vương Tuấn tăng thêm một ngón tay mà có phản ứng, thừa dịp Trần Tố có phản ứng, Vương Tuấn cởi quần áo Trần Tố, hết thảy đều không thể che giấu dưới ánh đèn, ngọc trụ ửng đỏ cao thẳng rung động và cúc hoa trải qua ba ngón tay mở rộng đã tách ra, Vương Tuấn rút tay ra, nhuỵ hoa đã mở ra ẩn ẩn hiện hiện nhìn thấy nội bích diễm lệ, Vương Tuấn cũng chịu không nổi nữa đỡ phân thân tím đỏ sớm đã ngẩng cao phát đau thừa dịp thở ra thấm ướt tinh dịch của Trần Tố xông thẳng vào, Trần Tố phát ra tiếng thét từ yết hầu, xúc cảm chạm tới đại não khiến Trần Tố ngay lập tức bắn ra lần thứ hai, sau khi một hồi kẹp chặt khiến Vương Tuấn cũng hầu như tước vũ khí đầu hàng Trần Tố nửa hôn mê bất tỉnh!

Thân thể Trần Tố bây giờ không còn là của Trần Tố nữa, lần trước là sợ không nhúc nhích được, lần này lại là trống rỗng kiệt sức sau khi bắn khiến thắt lưng đầu gối Trần Tố như nhũn ra, Trần Tố trừ miệng có thể phát ra âm thanh hoàn toàn vô lực phản kháng, bởi vì Trần Tố vô lực mà khiến Vương Tuấn không cố kỵ gì, Vương Tuấn luôn lãnh tĩnh, thế nhưng bây giờ Vương Tuấn càng giống như một con sói đói, một con sói đã lâu chưa từng ăn thịt sống! Trần Tố ở dưới thân Vương Tuấn, mờ mịt, kinh hoàng, từng cơn sóng lớn vô bờ nơi biển rộng hướng Trần Tố mà xông đến!

Trần Tố khóc, sợ, Vương Tuấn hưởng thụ kích tình đắm chìm trong vui sướng tràn trề sau khi bắn, hưởng thụ lỗi giác chôn vùi trong tử cung trơn bóng ấm nóng, chặt chẽ và nhẫn nhụi như thế, hô hấp mỏng manh của hai người đều có thể ở nơi hai người kết hợp chặt chẽ nhận được đáp lại rõ ràng, khoảng cách gần như chạm được trái tim vậy.

Vương Tuấn cúi đầu cắn cổ Trần Tố: "Tôi là ai?"

Trần Tố mờ mịt, Trần Tố bừng tỉnh như cập bờ từ biển rộng sóng lớn có ảo giác sống sót sau sóng to gió lớn.

Vương Tuấn nhìn Trần Tố mờ mịt thất thố nở nụ cười, quên đi, dù sao còn có nhiều lần tiếp theo, lần sau lại mượn cái cớ này lừa Trần Tố.

Từ trong thân thể Trần Tố lưu luyến không rời lui ra, hậu huyệt không khép kịp của Trần Tố càng không ngừng tràn ra dịch thể thuộc về anh, Vương Tuấn tắm rửa thân thể hai người, đổi drap giường, anh lấy nước cho Trần Tố, cổ họng kêu đến khàn rồi.

Trần Tố dựa vào gối mềm bưng ly nước khóc thút thít, Vương Tuấn đưa khăn mềm cho Trần Tố lau nước mũi, Trần Tố thấy Vương Tuấn lấy cái hộp gấm chưa mở ra kia đặt lên giường.

Trần Tố nhìn mấy trăm cây ngọc thạch trong suốt trong hộp, lớn có nhỏ có dài có ngắn có, Vương Tuấn ngẩng đầu: "Phương thuốc viết tay tôi bảo cậu xem đâu?"

Trần Tố không dám đối diện anh, từ phương hướng Trần Tố chuyển động tầm mắt, Vương Tuấn lôi ra từ dưới drap giường, lật ra nhìn hai cái từ trong hộp cầm lấy thanh ngọc trong suốt nhỏ mãnh, Trần Tố thấy Vương Tuấn cầm vật kia vặn mở chân mình ra, Trần Tố sợ hãi kêu to!

"Đây là nhuyễn ngọc, về sau dùng thuốc lần trước tôi mang về ngâm trước đã, thấm ướt dược tính, đối với thân thể của cậu mới có lợi, hôm nay cậu chấp nhận dùng cây không có thuốc này trước đi."

Trần Tố bị Vương Tuấn lộn lại, hậu huyệt cũng đỏ rồi, cái này có lợi cho cơ thể Trần Tố, nam nhân vốn là không có bộ phận giao hợp, lúc còn trẻ không có ảnh hưởng lớn, nhưng già rồi sẽ có quá nhiều hậu quả khó chịu, phương thuốc lão bác sĩ cho chính là nhắm vào điểm này, đương nhiên chủ yếu vẫn là phải kết hợp với thuốc, ngọc là khoáng thạch biết hô hấp, ngâm trong thuốc, dược tính toàn bộ sẽ tiến vào trong ngọc, khi sử dụng sẽ từ từ tản ra.

Ngoại trừ khó chịu, Trần Tố không có cảm giác quá lớn, cơ hồ giống như không có, nó quá nhỏ, so sánh với lợi khí của Vương Tuấn tung hoành trong cơ thể Trần Tố thì không đáng kể.

Hậu quả chuyện chăn gối chính là Trần Tố nằm trên giường ba ngày. Đây cũng không phải Vương Tuấn làm quá phận, mà là căn cơ của Trần Tố quá mỏng. Nhìn Trần Tố xương sống thắt lưng đầu gối mềm nhũn ngay cả sức bò dậy cũng không có, Vương Tuấn gọi điện cho lão trung y bên kia, cặn kẽ miêu tả hiện trạng của Trần Tố một lần, anh muốn hẹn trước mang Trần Tố đến xem bệnh.

Vương Tuấn nhìn chằm chằm ống nghe, ông cụ đây là cái thái độ gì? Ném bốn chữ liền dập điện thoại, "Thận hư! Cấm dục!"

(*hư ở đây là trống rỗng yếu ớt, chứ không phải bị hỏng mất nhé:3)

Trần Tố ngồi một bên đối diện cũng nghe thấy, cậu kéo chăn trùm đầu, Vương Tuấn cảm thấy bị lỗ, sớm biết rằng như vậy đêm qua cứ hưởng thụ nhiều một chút trước, hiện tại thực sự phải để Trần Tố hoàn toàn khôi phục mới được, Trần Tố không quá khoẻ mạnh.

An ủi Trần Tố, nơi sắc thuốc đặt tại ban công trên cái bếp than mười tám năm không xài dùng lửa nhỏ nấu thuốc Đông y, dược liệu của thuốc Đông y là trọng yếu, nhưng độ lửa cũng quan trọng.

Tướng mạo Vương Tuấn rất lạnh, nhưng quan niệm truyền thống không thua gì thế hệ trước, bằng không cũng sẽ không đưa ra lời "đãi ngộ vợ chồng" khiến bọn Cao Viễn cũng phải ngạc nhiên, ngọc ngâm trong nước thuốc bốn mươi chín ngày, dược tính toàn bộ thấm vào dùng cho Trần Tố mới có lợi, hiện tại xem ra càng cần thiết.

Người ngoài tỉnh chuyển tới Bắc Kinh đi học là chuyện rất không dễ dàng! Cũng may có một người giàu có rảnh rỗi không có việc gì đi tìm chuyện làm là Lưu Trấn Đông, trong bọn họ Lưu Trấn Đông coi như là con cán bộ cao cấp chân chính, vẫn luôn ba câu không thể không mắng chửi, tuy rằng người quen đều biết lời hắn nói đều không hề chạy qua đại não, bất quá loại người chỉ nhìn bề ngoài như Trần Tố, luôn coi hắn là loại bại hoại, đặc biệt lần kia miệng Lưu Trấn Đông không kiêng kị khiến Trần Tố tức giận hộc máu, Lưu Trấn Đông nhiều ít có chút ngượng ngùng, dù sao nhân duyên của hắn rộng, chính là tốn chút nhân tình thôi. Bất quá việc này vẫn khó hơn dự liệu, muốn chuyển học bạ còn muốn trường học trực thuộc*, Lưu Trấn Đông tự mình ôm đồm đúng là tốn không ít sức, Vương Tuấn cũng bỏ ra không ít chi phí tài trợ, lúc này mới làm xong toàn bộ trước khi khai giảng chính thức. Học bạ hiện nay là trực thuộc trường cấp ba bình thường, đến khi thi vào đại học, lại lấy danh nghĩa học sinh trường đó tham gia cuộc thi đại học toàn quốc.

(*chữ trực thuộc này theo mình hiểu có lẽ là nhét tên Trần Tố vào một trường cấp 3 trong thành (nhưng không học tại trường đó) để năm sau có thể thi đại học thành phố)

31. Tia Nắng Ban Mai - Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lớp bổ túc Vương Tuấn tìm cho Trần Tố không phải trường bổ túc thuần tuý vì thi vào đại học mà thiết lập.

Trường bổ túc thi đại học bình thường đối với Vương Tuấn là không thích hợp, trường bổ túc tốt một chút thì đắt thái quá, học sinh bên trong đa số là con cái nhà giàu mới nổi và quyền quý, tham vọng mà đám

người nhà giàu mới nổi biểu hiện ra rất kinh người, tất cả những thứ mắt thấy tai nghe phát sinh bên người bọn họ, cái gì tình thân, tình yêu, tình bạn từng cái đều bị giẫm đạp dưới chân, ngoại trừ tiền tài ra cái gì cũng biến chất.

Thay đổi bên ngoài to lớn như thế, cùng loại người tách rời thời đại là Trần Tố. Đám nha đầu tiểu tử tuổi không lớn lắm này vậy mà già dặn kinh người, đa số là một bụng ý nghĩ xấu, ăn mặc tiêu xài đều là đồ hàng hiệu, nói chuyện là tình hình quốc tế mờ mịt hư vô, đấu đá nhau đủ mọi thứ, hơn nữa mỗi người đều học thành tài mắt nhìn sắc bén mở miệng không hề có đạo đức, một người không kiến thức không biết giả vờ hiếm có như Trần Tố, Vương Tuấn tự nhiên sẽ không đem ném Trần Tố vào thùng thuốc nhuộm lớn này. Lớp bổ túc Trần Tố học là một vài giáo viên chức vụ cao lén lút mở, nhận học sinh ít, thu lệ phí cao, thế nhưng vào cửa cho dù là giáo dục mẫu giáo, giáo viên vì muốn danh tiếng tốt cho đợt nhận học sinh kế tiếp, nên rất có trách nhiệm.

Chính thức vào học, Trần Tố trước 6h30 rời giường, lớp học bổ túc cách chỗ này cũng không gần, Vương Tuấn vốn muốn mua cho Trần Tố một chiếc xe máy, thế nhưng mua xe dễ, thủ tục lại rất phiền phức, Trần Tố cũng kiên quyết không cần. Cuối cùng, Vương Tuấn mua cho Trần Tố một chiếc xe đạp đỏ thẫm để cậu đi.

Không phải Vương Tuấn muốn hoá trang* Trần Tố, mà là cá tính Trần Tố rất nặng nề lại có tâm lý tự ti, Vương Tuấn khi mua quần áo thì cố ý chỉ chọn màu ấm, màu sáng, kiểu màu lạnh như màu lam Vương Tuấn sẽ không mua cho Trần Tố, hơn nữa bản thân Vương Tuấn lại không thích sặc sỡ, cho nên khiến Trần Tố trước mặt người khác cứ như quý công tử cao ngạo.

(*chỗ này chém, thật sự không hiểu nổi cái này)

Trần Tố chính thức đến trường rồi mới biết được Bắc Kinh cùng trường học lúc trước của bọn cậu không hề dạy cùng một đề cương, trên cơ bản Trần Tố phải ôn tập kiến thức giáo khoa rất nặng, cũng may không phải độ khó khiến Trần Tố vô cùng lo lắng, so với cấp ba hồi trước hình như dễ hơn nhiều, có cảm giác thế.

Ở trong lớp học, Trần Tố lớn tuổi nhất lớp, bất quá, từ khuôn mặt lại nhìn không ra, mỗi người bọn họ có vẻ đều rất trưởng thành, có thể là mục tiêu đi học bất đồng, hai bên không có tiếng nói chung, chung đụng cũng đạm mạc.

Chính thức đến trường rồi, Trần Tố liền nhận ra thể chế quan niệm giáo dục nam bắc không giống, mặc dù trụ cột của Trần Tố chắc, nhưng còn cần phải tận tâm tận lực mới có thể theo kịp, đối với cậu mà nói, trong mấy môn học khó khăn nhất chính là tiếng Anh, những thứ học được trước đây, chỉ hiểu thôi đã là vấn đề.

Sau khi hiểu rõ cách thi các môn, lời khuyên giáo viên cho Trần Tố chính là căn bản các môn khác vững rồi, trong một năm chỉ cần cố gắng đuổi theo là không vấn đề gì, chỉ có tiếng Anh cần tăng cường, một năm này nhất định phải tăng thêm lượng từ vựng và ngữ pháp chính xác cũng như kỹ năng nghe cơ hồ là từ con số không bắt đầu huấn luyện.

Đã từng học cấp ba hai lần, lần này học lại lần thứ ba, cơ hội khó có được như vậy, Trần Tố rất quý trọng!

Cũng may, Vương Tuấn tuy rằng không nói trái phải nhưng không can thiệp chuyện học hành của Trần Tố, Vương Tuấn rất ngứa mắt cách học của Trần Tố, sau khi Trần Tố cầm cùng một đề bài hỏi Vương Tuấn ba lần, Trần Tố không có ý định hỏi lại anh lần thứ tư, đương nhiên, Vương Tuấn cũng không muốn giảng cho Trần Tố lần thứ tư.

Thỉnh thoảng Cao Viễn đến sẽ dạy Trần Tố một vài kỹ xảo học tập. Để khắc phục phát âm tiếng Anh không tốt trước đây, Trần Tố đặc biệt rút từ sổ tiết kiệm ra bốn trăm đồng, tốn thời gian mua máy ghi âm* chuyên để nghe hơn một tiếng trên đường đi học về nhà, vì thế, không quá phí thời gian, Trần Tố đều dùng một nửa thời gian đi đường, vừa đi vừa học từ vựng. Vương Tuấn cảm thấy như vậy cũng có lợi cho sự hồi phục sức khoẻ của Trần Tố, ngoại trừ số lần cùng anh làm chuyện ấy có thể đếm được trên đầu ngón tay, Vương Tuấn thật đúng là chưa từng thấy Trần Tố rèn luyện thân thể, rèn luyện ở trình độ nhất định đối với Trần Tố mới có lợi, đặc biệt là học lại cấp ba từ sáng đến tối đều gục trên bàn học, Vương Tuấn vẫn không rõ nội dung mấy cuốn sách đó có gì mà Trần Tố vẫn cứ không hiểu như thế?

(nói là máy ghi âm chứ thật ra là đồ cổ đấy, cái này nè

Sống chung với Vương Tuấn lâu rồi, mới biết được Vương Tuấn thực sự bề bộn nhiều việc. Trên cơ bản ban đêm mới trở về, đều là vì Vương Tuấn và đám bạn của anh hùn vốn mở mấy cửa tiệm kiếm tiền. Đám Vương Tuấn từ lúc lên đại học đã bắt đầu làm ăn buôn bán. Nhân sinh mỗi người không giống nhau, nhân sinh của Trần Tố bởi vì nhân tố Vương Tuấn mà rơi vào vực sâu, bây giờ nguyện vọng của Trần Tố chính là thi đại học!

Vương Tuấn coi như cũng có giúp đỡ Trần Tố, ban đầu Trần Tố không có thói quen ăn vặt, từ lần trước Trần Tố không hề điều độ xem bánh ga-tô thành bữa chính làm cho dinh dưỡng không đầy đủ, Vương Tuấn liền dứt khoát không mua cho Trần Tố nữa. Hiện tại bởi vì lúc trước sinh bệnh có xu hướng kén ăn, ăn rất ít, không bao lâu lại đói, mà đói thì chỉ có thể ăn một chút, qua không bao lâu lại đói bụng, anh mua không ít đồ ăn vặt dự phòng cho Trần Tố, Trần Tố học hành căng thẳng, mười một mười hai giờ lên giường đã thành chuyện bình thường, đồ ăn vặt trở thành món chính của Trần Tố. Vương Tuấn sẽ mua thực phẩm đóng gói xa hoa, Trần Tố thỉnh thoảng dạo siêu thị thấy rất nhiều hãng bánh bích quy, nhiều bao bì tự nhiên là đắt gấp mấy lần, Trần Tố không tán thành.

Sau khi tan học về nhà, mở TV nghe thấy giọng phát thanh tin tức êm tai, Trần Tố mang đủ loại bao bì đem xuống lầu dưới, mỗi ngày thu lại phế liệu có thể bán ve chai được mấy đồng tiền, từ trong tủ lạnh lấy ra đồ ăn Vương Tuấn để lại bỏ vào lò vi sóng quay ba phút là có thể ăn cơm tối, vừa ăn cơm tối vừa xem chương trình phỏng vấn tiêu điểm khiến người ta căm phẫn trào dâng, trước khi một đống quảng cáo xuất hiện liền tắt TV, nghỉ ngơi ngắn ngủi rồi lại bắt đầu học tập.

Trên lầu sáng đèn, Vương Tuấn đậu xe xong cúi đầu nhìn đồng hồ, mười hai giờ rưỡi rồi, Trần Tố còn chưa ngủ? Hôm nay tiệc xã giao quá nhàm chán, uống thật nhiều rượu, Vương Tuấn tửu lượng rất cao không có phản ứng gì, nhưng không thích, xã giao không ngừng rất nhàm chán, càng nhiều hơn chính là vô vị và vô sỉ, tan cuộc trong dâm dục, Vương Tuấn thừa dịp đêm xuống quay về nhà.

Không gõ cửa, trời quá muộn! Vương Tuấn vào cửa chỉ thấy Trần Tố nằm sấp trên ghế sa lon vải mềm đặc chế ngủ gật, sách rơi lả tả bên chân, Trần Tố vẫn không có thói quen dùng thư phòng đơn độc, trước đây thích nhất nằm trên giường đọc sách, nhưng sau khi phát sinh chuyện đó Trần Tố không chịu trốn vào phòng ngủ nữa, gần đây trời lạnh, Trần Tố lại chui vào giường ấm áp, đáng tiếc bị Vương Tuấn tóm hai lần, mỗi lần liền thuận tiện đem gặm sạch sẽ Trần Tố, từ đó về sau, Trần Tố chuyển sang chiếm lấy sô pha vải.

Vương Tuấn nhìn sang tư thế ngủ say của Trần Tố, có chút mỏng manh lại lộ ra thoải mái bướng bỉnh, Vương Tuấn nới lỏng cravat, trên người mình còn tản ra mùi rượu và thuốc lá bản thân cũng có thể ngửi được, Vương Tuấn liếc sang Trần Tố rồi đi tắm trước.

Có thể là tiếng nước đánh thức Trần Tố, Vương Tuấn tắm rửa đánh răng xong quấn khăn lông bước ra, Trần Tố cầm nước trà đi đến.

"Ăn cơm chưa?" Vương Tuấn nhìn phòng bếp không có thay đổi gì so với hôm trước.

"Ưm." Trần Tố không có trực tiếp trả lời, Vương Tuấn nhấc chiếc cằm chưa từng cạo râu của Trần Tố lên, "Không đói cũng phải ăn nhiều một chút." Trần Tố gật đầu có chút bất an, gần đây Vương Tuấn luôn táy máy tay chân với cậu, ngày mai còn phải đi học.

"Trời không còn sớm, sớm nghỉ ngơi một chút đi." Vương Tuấn rất chú ý dùng từ, ý tứ ngầm chính là sẽ không ra tay với Trần Tố, Vương Tuấn coi như có chừng mực, cuối tuần sẽ muốn một lần, thời gian nghỉ ngơi liền dài một chút, không làm lỡ chuyện học hành của Trần Tố.

(hiếm có anh công nào biết suy nghĩ cho vợ như vậy)

"Được rồi, dùng ngọc chưa?" Vương Tuấn hỏi, Trần Tố nghiêng người "a" một tiếng, sau vài lần Vương Tuấn không tiết chế phóng túng, Trần Tố gặp phải thể nghiệm khó chịu không thể nói, bởi vì thân thể là của mình, cho nên mặc dù phiền phức và cảm thấy thẹn nhưng vẫn nghiêm túc xem phương thuốc kia nằm ra dùng miếng ngọc ngắn nhỏ không giống nhau bảo dưỡng phía sau, mỗi ngày dùng xong sẽ không cần nữa, bởi vì rất nhỏ cho nên không có ảnh hưởng tới sinh hoạt hàng ngày của Trần Tố, Trần Tố cũng có thể tiếp thu, Vương Tuấn đặt làm không ít. Sau khi trải qua cái loại khó chịu không thể nói ra được này (đau sau khi làm ấy) Trần Tố ngay cả tâm muốn chết còn có đâu còn dám lấy thân thể mình ra hờn dỗi, ngọc thấm

ướt dược tính xác thực có lợi đối với thân thể Trần Tố, Trần Tố dùng nửa năm cũng có đủ lĩnh hội, chính là Vương Tuấn không có việc gì cứ hỏi cậu dùng chưa khiến Trần Tố xấu hổ.

Chăn phơi dưới ánh mặt trời có mùi của nắng, mềm mềm thơm thơm, thấy lỗ tai Trần Tố đỏ đỏ, khóe miệng Vương Tuấn hơi giương lên, mỗi lần anh nhắc tới việc này, Trần Tố giống như là nàng dâu mới chơi rất vui, sau này lại hỏi nhiều thêm mấy lần vậy. Vương Tuấn vươn tay ôm Trần Tố né sang bên vào lòng tắt đèn rất nhanh đã thoải mái ngủ mất.

Trong lúc bận rộn đông tuyết đã tới, kì nghỉ đông đến rồi, Trần Tố phải về nhà, Vương Tuấn không nói gì, giờ khắc này, Trần Tố đồng tình Vương Tuấn lặng im, nhưng một năm không về Trần Tố nhớ nhà da diết. Trên xe lửa bẩn loạn Trần Tố biết, Trần Tố đặc biệt tìm ra cái balô đỏ thẫm Cao Viễn thay cậu cầm về bị phủ bụi trong phòng trống, từ bên trong đào ra quần áo từ nhà mang tới đã lâu không mặc, bên trong còn có áo len bao tay mẹ Trần đan cho.

Về nhà!

Trên đường về nhà nhìn thấy thay đổi rất lớn, khắp nơi đều giống như công trường kiến trúc, đường xá cầu cống cao ốc đều đứng sừng sững giống như từ khoảng không mọc ra. Quê nhà thay đổi cũng không lớn, một năm không gặp, cha mẹ biến đổi không nhiều, biến đổi nhiều chính là Trần Hạo Trần Khải.

Trần Hạo sắp sửa tốt nghiệp đại học đứng trước vấn đề phân phối sau tốt nghiệp, ở tỉnh thành ba năm, Trần Hạo vốn đã thành thục càng thêm vài phần lõi đời. Trần Khải lên năm thứ hai đại học, trong hoàn cảnh kinh tế trái ngược đi học ở Tô Châu, đang mùa đông Trần Khải còn mặc tây trang phẳng phiu dưới chân mang giày da lau đen bóng, khiến Trần Tố nhìn đều thấy lạnh buốt.

Ngôi nhà quen thuộc, Trần Tố nhìn vào trong mắt, hiện tại có vẻ lại nhỏ hẹp và u ám như vậy.

Trần Tố ngồi trong tiệm tạp hoá coi như phụ mẹ trông hàng. Trần Tố cầm máy điện thoại nhà mình lật đi lật lại nhìn hồi lâu không thấy có cái gì đặc biệt, Trần Tố quanh co lòng vòng hỏi nghỉ hè năm nay có chuyện gì đặc biệt không, đối với đề tài này mẹ cậu rất là hưng phấn, năm nay làm một cuộc làm ăn thống khoái nhất, có một cậu ấm vùng ngoài tới tìm người đem hễ là đồ ăn thì mua đi hết, ngay cả giá cũng không trả, cả hộp quà lớn để trong nhà ba năm không bán cũng bán luôn rồi!

Trần Tố quét mắt tiệm tạp hoá không tới mười mét vuông nhà mình, trong tiệm bày đồ ăn vặt ba năm hào bán sỉ ngoài chợ tuyệt không đảm bảo chất lượng, Trần Tố cười lạnh một tiếng, thực sự là ủy khuất bọn họ. Trần Tố càng buồn bực chính là mình lại đi tin lời ngày đó Lưu Trấn Đông nói, không hào hứng về nhà đi ngủ, cuộc sống cấp ba là rất mệt mỏi.

Mẹ Trần nhớ tới một việc càng làm bà hưng phấn, vậy mà có người nhớ sai số điện thoại nhà họ thanh toán hơn trăm đồng phí điện thoại, đây chính là chuyện khiến hai ông bà nhà họ Trần phấn khích hơn nửa năm. Thấy Trần Tố đã quay về nhà chính, mẹ Trần gọi con gái Trần Khiết, “Con đi bắt con gà, con không đẻ trứng ấy, ninh lửa nhỏ nấu chút canh.” Trần Khiết đi làm.

“Không phải giết hai con treo trên lầu rồi sao?” Ba Trần vào ruộng hái rau đi vào.

“Cơm nước miền Bắc nghe nói đều là ăn màn thầu, ông không thế mặt thằng hai trắng đến không còn huyết sắc sao?”

Ba Trần gật đầu: “Chắc là mệt, nó về là ngủ, bây giờ chắc là lại ngủ, cũng không cùng bọn Trần Hạo ra ngoài chơi một chút.”

“Quên đi, thằng hai tính tình u ám giống ông, nghe nói nó phải làm gia sư tận mấy nhà đó, chờ nó về trường tôi sẽ nói nó không cần dạy thâm nữa, học cho giỏi, cũng sắp tốt nghiệp, không nên để lỡ chuyện học hành vì những đồng tiền lẻ kia tự làm hại cơ thể, thằng hai tiết kiệm nhất, một năm rưỡi cuối cùng này chúng ta cung ứng cho nó cũng được.”

Ba Trần liên tục gật đầu: “Ừm! Như vậy đi. Gà a, là nhà nuôi giết nhiều thêm mấy con, để ba đứa bọn nó ăn mỗi ngày, không phải vừa qua xuân có thể ấp ra gà con sao, giết, giết thêm mấy con.”

Kì nghỉ đông ngắn ngủi lẳng lặng trôi qua, Trần Tố xa nhất, vừa qua Tết, phải chuẩn bị trở về Bắc Kinh rồi, đối với học sinh lớp mười hai mà nói, qua Tết chính là bắt đầu đếm ngược chính thức thi đại học rồi.

Em gái Trần Khiết lặng lẽ đưa ba anh trai túi dưa muối thịt nướng. Em gái Trần Khiết trong nhà năm nay tròn mười tám, qua sang năm liền đến xưởng dệt trấn trên đi làm, mẹ dặn Trần Tố sau khi về không cần làm thêm, hiện tại giá cả tăng, sau này trong nhà gửi nhiều thêm năm mươi đồng, Trần Tố nhẹ giọng đáp lại.

Thời gian khẩn trương trôi qua rất nhanh, chỉ cần chịu khó nỗ lực nhất định sẽ có hồi báo. Tới gần cuối cùng, Trần Tố ngược lại buông lỏng không ít, Trần Tố không phải người thông minh, thế nhưng Trần Tố lấy thái độ học tập cần cù bù thông minh cùng hành vi tôn kính giáo viên rất được giáo viên yêu thích, đầu năm nay học sinh chân chính tôn kính thầy giáo không nhiều lắm, đương nhiên cũng có quan hệ rất lớn với thái độ giáo viên không tự ái. Học phí là bảo mật, nếu như Trần Tố biết con số học phí chân chính Vương Tuấn trả cha cậu Trần Tố cũng sẽ không có lòng tôn sư, Vương Tuấn không nói, Trần Tố cũng không có lòng đi hỏi.

Hai tháng gần đây thành tích cuộc thi trong lớp bổ túc của Trần Tố luôn ở mấy hạng đầu, tuy rằng không bao nhiêu sáng tạo, nhưng chỉ cần đề thi đại học không quá hiếm lạ sẽ không có việc gì, đối với đánh giá của giáo viên, Trần Tố vui vẻ trong lòng, đây là một loại khẳng định đối với một năm nỗ lực học tập của cậu.

Vài ngày không đi học sau cùng, Trần Tố đến trường học trực thuộc lấy giấy báo danh, còn phải làm quen trường thi, hết thảy đều vận sức chờ phát động!

32. Tia Nắng Ban Mai - Chương 32

Vương Tuấn cũng chính thức tốt nghiệp, nhìn nón cử nhân Vương Tuấn chụp xong ảnh tốt nghiệp thì ném sang một bên Trần Tố hâm mộ muốn chết.

Vương Tuấn ra ngoài, xem sắc mặt của Vương Tuấn cứ y như lúc người nhà gần như một năm một lần tìm Vương Tuấn hẹn anh có chuyện, sống cùng Vương Tuấn một năm rưỡi, bản lĩnh sát ngôn quan sắc của Trần Tố đã thăng cấp, Vương Tuấn tuy rằng không hỏi tới bài vở Trần Tố, nhưng là rõ ràng không ủng hộ, tính tình Vương Tuấn cũng khó đối phó, Trần Tố vừa hơi cáu kỉnh lên là Vương Tuấn liền lấy chuyện không cho cậu đi học ra uy hiếp, mỗi tháng cũng phải hai ba lần, nhiều lần rồi lại không để trong lòng.

Nhưng, cũng không phải mỗi lần Trần Tố giả bộ hoà nhã là Vương Tuấn có thể miễn cưỡng cho qua, có một lần Trần Tố hai lần không có nghe cảnh cáo của Vương Tuấn sau mười hai giờ còn chưa lên giường đi ngủ, lần thứ ba, Vương Tuấn trực tiếp xách Trần Tố vào phòng trống nhốt hai ngày không cho một miếng nước, thả Trần Tố ra lại không cho cậu đi học nữa, lần kia Vương Tuấn đã quyết tâm, Trần Tố thật sự sợ chết khiếp, vừa cầu xin vừa khóc lóc vừa ủy khúc cầu toàn *(tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục)* đủ một tháng sau mới có thể được cho phép đi học lại.

Lần này Vương Tuấn ra ngoài sắc mặt thật không tốt, Trần Tố cũng không muốn trêu chọc Vương Tuấn vào lúc này, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vào loại thời điểm quan trọng gần kì thi đại học này lấy lòng Vương Tuấn không tính là a dua nịnh hót.

Trần Tố tìm ra bột mì bắt đầu làm sủi cảo.

Có lần Vương Tuấn dẫn cậu đi ăn thử cái gì mà cửa tiệm sủi cảo nổi tiếng, trong tiệm cơm rường cột chạm trổ *(ví von nhà cửa hoa lệ)* Trần Tố sâu sắc lĩnh hội hàm nghĩa của gian thương, sau khi trở về còn đặc biệt lãng phí nửa ngày bao sủi cảo nhà mình cho Vương Tuấn, Vương Tuấn đầy miệng soi mói lại rất thích, ngẫu nhiên ăn một hồi sắc mặt đều rất ôn hoà. Trần Tố không biết nấu cơm, nhưng thật ra bao sủi cảo lại rất giỏi, càng giống vằn thắn lớn phương Bắc.

Giống như gió mùa đông thổi lạnh thấu xương, lòng Vương Tuấn cũng lạnh như băng. Chật vật sa sút cùng phẫn hận thống khổ không cam lòng xé rách lồng ngực của anh, hiện tại với anh mà nói nơi có thể nương thân chính là căn lầu cũ thập niên bảy mươi trong rừng cổ thụ âm u san sát này, cầu thang u ám như là mê cung, Vương Tuấn dựa vào bản năng theo con đường này đi lên, trước mắt một mảnh vẩn đục.

Làm sao mở cửa Vương Tuấn không nhớ, thật lâu thật lâu sau này Vương Tuấn vẫn nhớ rõ Trần Tố của khi đó.

"Anh về rồi! Đói chưa? Đi tắm trước đi, sủi cảo sắp xong rồi." Trần Tố nghe thấy tiếng Vương Tuấn mở cửa, từ phòng bếp đi ra nghênh đón lấy lòng.

Hai tay dính bột mì giang ra, Trần Tố ở cửa nghênh đón Vương Tuấn.

Nhìn thấy Trần Tố giờ khắc này, Vương Tuấn như nhận được cứu rỗi. Trần Tố giờ khắc này giống như thánh mẫu từ bi bác ái thánh khiết đến cứu vớt anh.

Ôm ngang lấy Trần Tố đi vào phòng ngủ, đúng vậy! Đúng vậy! Trần Tố là xương sườn của anh, là xương sườn không thể tách lìa! Là tình nguyện hay là không tình nguyện đều không phải trọng điểm, Trần Tố là người nhà anh tự mình tìm, là tự anh chế tạo ra, là thuộc về anh!

"Cả đời này, cả đời này!" Vương Tuấn thì thào muốn có được ấm áp của Trần Tố chôn thật sâu vào lòng cậu, "Đời này cậu là của tôi, cho dù xuống địa ngục tôi cũng sẽ dẫn cậu theo."

Cảm thụ được tâm tình mãnh liệt dậy sóng của Vương Tuấn, Trần Tố vốn là khôn ngoan muốn nhân

nhượng cho êm chuyện mặc Vương Tuấn muốn làm gì thì làm nhưng vừa nghe đến câu "Xuống địa ngục tôi cũng sẽ dẫn cậu theo." Trần Tố thoáng cái bối rối, chẳng lẽ Vương Tuấn làm chuyện gì phạm pháp lại muốn dụ cậu xuống nước luôn? Trần Tố vội vã đè lòng thấp thỏm bất an xuống nhẹ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho tôi biết được không, nói cho tôi đi, tôi muốn biết."

"Vương gia phái luật sư đến tìm tôi, nếu như tôi không kí giấy tờ pháp luật buông tha quyền kế thừa tài sản liền đem tất cả bất động sản dưới tên tôi thu hồi hết."

"Vì cái này?" Trần Tố nhưng lại thở phào nhẹ nhõm, đẩy Vương Tuấn ra ngồi dậy bò xuống giường, Vương Tuấn bị đẩy ra ánh mắt lộ ra nghiêm khắc băng hàn.

Cùng Vương Tuấn sống chung một năm rưỡi, Trần Tố hiểu rõ Vương Tuấn không phải người tham tiền. Rất nhiều thời gian, Trần Tố sớm cho rằng Vương Tuấn là muốn gia đình ấm áp mới trở nên kì quái như thế, Trần Tố không nhìn tới khuôn mặt lạnh lẽo của Vương Tuấn, lần mò tìm được mắt kính rơi xuống thảm đeo lên rồi nói: "Anh nên biết đủ đi, người nhà anh không thể nói là đúng, vậy còn anh, anh không phải cũng là có mục đích xấu sao, bọn họ trên đạo đức cơ bản coi như có trách nhiệm, anh đều đã tốt nghiệp đại học rồi còn muốn sống phóng túng tiền bạc trong nhà? Anh cho rằng một sinh viên nên có nhà có xe sao? Phản ứng này của anh chính là buồn bực bọn họ xuống tay trước mà không phải do anh hung hăng cự tuyệt bọn họ trước, anh đây là điển hình của 'Chỉ có chính quyền mới được phóng hoả không cho phép bách tính đốt đèn', nếu thực sự muốn đòi lại lòng tự trọng trước hết đem tiền bọn họ cho anh tiêu xài lãng phí trả lại hết đi, đứng lên! Lấy nước lạnh làm tỉnh táo đầu óc, tôi đi hấp sủi cảo!"

Vương Tuấn nghẹn một hơi ngang ngực, thấy Trần Tố ra khỏi cửa phòng, Vương Tuấn lại quay về giường, đúng nha, Trần Tố nhìn thấu bản chất của anh, quên đi, dù sao anh cũng không coi bọn họ là người nhà, "Hấp nhiều một chút, tôi đói bụng!" Vương Tuấn cao giọng hô, anh nghe thấy Trần Tố cao giọng đáp lại một tiếng có lỗi giác như tiếng trời, gông cùm trói buộc anh nhiều năm kết thúc rồi.

Tắm rửa xong đi ra, có thêm mấy người khách tới, có thể đến nơi này cũng chỉ có Lưu Trấn Đông, Cao Viễn, Tống Uy ba người bọn họ.

Trần Tố mở cửa thật cao hứng bọn họ có thể tới, hiện tại tâm tình Vương Tuấn thật xấu có thể ảnh hưởng tới cuộc thi đại học bốn ngày sau của cậu, bọn họ và Vương Tuấn quan hệ không tệ cũng có thể khuyên giải anh, Trần Tố cảm thấy Vương Tuấn là đang ở trong phúc mà không biết hưởng, tham lam quá đi, ở đâu có nhiều chuyện tốt cùng ở trong một nhà nha.

Nhìn Tống Uy đi sau cùng, Trần Tố giật mình trợn to mắt, quân phục?! Tống Uy mặc chính là quân phục! Tống Uy trầm mặc ít nói âm u lại là sĩ quan? Đây nhất định là chuyện cười, là chuyện cười đen tối!

Thấy phản ứng này của Trần Tố Lưu Trấn Đông nhịn cười: "Tống Uy là sinh viên quốc phòng, tốt nghiệp là sĩ quan rồi."

Liếc nhìn Trần Tố, Tống Uy nói với Vương Tuấn vừa ra khỏi phòng tắm: "Cậu ta suy nghĩ cái gì đều viết hết lên mặt." Vương Tuấn nhìn sang Trần Tố, gương mặt Trần Tố là khiếp sợ và sùng kính, lương đống*!

*(*gốc là : nghĩa đen là trụ cột, những người có thể gánh vác trách nhiệm lớn, chắc vậy:)))*

Cao Viễn cười như không cười, Tống Uy bởi vì quan hệ trong nhà làm sinh viên quốc phòng là đương nhiên, nhưng nếu muốn không tòng quân, Tống Uy dựa vào quan hệ trong nhà cũng có thể không đi, nhưng là Trần Tố lộ ra bộ dạng xem bọn họ thành rường cột nước nhà khiến bọn họ ngứa ngáy, Tống Uy một lòng muốn gây dựng sự nghiệp làm ông chủ lớn kiếm thiệt nhiều tiền bị ma xui quỷ khiến lại tòng quân nhập ngũ, sau đó, mặt Tống Uy vẫn luôn dài ra y như dưa leo.

Có khách tới, Trần Tố không tiện cho một mình Vương Tuấn ăn, tách sủi cảo ra bỏ vào hai dĩa bưng lên, mang thêm vài đôi đũa ý bảo mời bọn họ cùng nếm thử. Lưu Trấn Đông rất là mẫn cảm với tay nghề của Trần Tố, cầm đôi đũa ý tứ là không ôm hy vọng.

"Trần Tố, cái này ăn hết rồi, có còn không?" Lưu Trấn Đông rướn cổ kêu la vào nhà bếp.

Bọn họ là heo! Trần Tố nhìn chằm chằm ngọn lửa màu xanh, bọn họ ăn hết sủi cảo Trần Tố bao mất sáu tiếng, đây là nồi cuối cùng, bản thân Trần Tố còn chưa ăn một ngụm đó.

"Trần Tố cuối cùng cũng đạt chuẩn rồi." Lưu Trấn Đông rất thích ăn sủi cảo, nhưng thứ này không có trong nhà hàng, trong nhà cũng không có ai rãnh rỗi tốn thời gian bao, da mỏng thịt tươi thế này rất hiếm thấy, đặc biệt là nước chấm đủ tiêu chuẩn kia.

Đối với đánh giá của hắn, Vương Tuấn làm như không nghe thấy, cũng không thể khoe khoang nước chấm đó là mình làm. Thấy sắc mặt Vương Tuấn, Tống Uy và Cao Viễn trao đổi một ánh mắt, bọn họ yên tâm rồi.

Bọn họ ăn xong dời đến phòng khách nói chuyện, Trần Tố chậm rãi dọn dẹp, chính mình ăn chút canh sườn sót lại trong tủ lạnh là no rồi.

Bọn họ đang lập kế hoạch gì đó, nói rất nghiêm túc, Trần Tố ngủ rồi, bọn họ còn chưa đi.

Sáng sớm, Trần Tố tỉnh, bên người không có dấu vết có người từng ngủ, bên ngoài có tiếng chén bát, Trần Tố dựa vào cửa phòng bếp, Vương Tuấn đang nấu bữa sáng, "Lúc nào dọn nhà?"

Vương Tuấn ngẩn ra, quay lại cười cười: "Phòng này không nằm trong danh sách bị tịch thu, tôi sang tên cho cậu rồi." Vương Tuấn có loại vui sướng trả thù nho nhỏ, dưới tên Trần Tố còn có căn phòng cho lão trung y mượn.

Ồ một tiếng, Trần Tố đi rửa mặt, đối với Trần Tố mà nói bình an qua hết bốn ngày chính là thắng lợi.

Chuyện Vương Tuấn Trần Tố không muốn hỏi, người nhà Vương Tuấn có sai, nhưng Vương Tuấn cũng không tốt, đó là Vương Tuấn không thấy đủ!

Cuộc thi đại học ba ngày rưỡi kết thúc dưới sự quan tâm khẩn trương của toàn dân, Trần Tố đem mọi thứ trong đầu lôi ra hết, chính là bài làm văn yêu cầu trữ tình cũng phí hết tâm huyết viết ra tiếng chim hương hoa, trước khi có kết quả, Trần Tố hoàn toàn không có tâm tình buông lỏng, ban đầu điền vào nguyện vọng đại học là Vương Tuấn ghi, cũng chỉ ghi có một trường — Bắc Đại. Trần Tố cầu xin nửa ngày vô luận như thế nào cũng nên thêm một trường hạng hai, Vương Tuấn chỉ ném một câu: "Năm nay thi không nổi thì sang năm thi lại." Trần Tố đã hơn hai mươi không có đường lui, trước khi có kết quả cậu chịu đựng đủ.

Tống Uy sắp đến quân đội trình diện, Lưu Trấn Đông muốn tạm thời rời khỏi Bắc Kinh, Cao Viễn cũng muốn gây dựng sự nghiệp rồi. Đêm trước khi chia tay, bọn họ đến biệt thự của Lưu Trấn Đông tụ họp một lần, Trần Tố tâm tư nặng nề cũng bị Vương Tuấn áp giải tới.

Đó là vùng ngoại thành u nhã tĩnh mịch, rừng cây xanh tươi, giấu ở chỗ sâu trong rừng cây loáng thoáng vài nhà lầu nhỏ, biệt thự của Lưu Trấn Đông ở đó.

Không phải tụ họp thật sự, bọn họ là có việc cần nói, mấy cửa hàng bọn họ hùn vốn đều có kế hoạch bán lại, Vương Tuấn đưa cho bọn họ phong thư đựng chi phiếu có tên của mỗi người, chuyện phân chia vốn chung này là do Vương Tuấn làm, về chuyện tiền bạc bọn họ yên tâm nhất tính cách và năng lực của Vương Tuấn, vẫn còn các khoản khác phải một tháng sau mới tới tay. Đối với tỉ lệ phân chia của Vương Tuấn bọn họ không dị nghị, Vương Tuấn đáng giá để tin tưởng.

Biệt thư hai lầu hiện tại càng giống như công trường, công nhân theo thứ tự tháo dỡ vật bài trí, đem từng món đồ trong nhà ra ngoài, bọn họ nói chuyện phiếm trên ban công lầu hai, Trần Tố say xe nằm ngốc trên ghế nhỏ trong vườn hoa dưới lầu.

"Trần Tố không tệ." Cao Viễn cầm lon bia tới nhìn xuống dưới lầu một cái.

Vương Tuấn vẫn nhìn bên dưới nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Đúng vậy." Lưu Trấn Đông hừ hừ hai tiếng, "Có thể tệ sao, nếu không phải cậu ta, bốn người chúng ta đã sớm ra khu duyên hải buôn lậu, đó chính là việc chúng ta tỉ mỉ lên kế hoạch bốn năm, đường đi đều đã lót xong, lúc này nói không chừng thùng tiền thứ nhất đã vào hầu bao rồi, hiện tại các cậu xem đây là có chuyện gì, Tống Uy học công nghệ thông tin đi làm lính, một tháng kiếm một ngàn tiền lương, Cao Viễn học luật pháp đi làm luật sư thực tập còn không có tiền cơm, tôi và Vương Tuấn học kinh tế và tài chính lại phải đến đất Sơn Tây đào than đá tranh làm nhà giàu mới nổi, chúng ta có phải đầu úng nước tập thể rồi không, có cần mời cái vị chuyên gia tâm lý lần trước Vương Tuấn gặp đến khám một chút không?"

Tống Uy đẩy Lưu Trấn Đông làm bộ làm tịch ngất trên người y, "Tôi vẫn còn lo lắng huấn luyện quân sự mấy tháng tới đó." Tống Uy buồn bực, nhất định là bị quỷ ám, nhất định! Cái đó và dự định nhân sinh của y chênh lệch quá nhiều.

Cao Viễn mỉm cười nói: "Đã quyết định thì an phận chút đi."

"Cao Viễn, cậu thực sự không cùng bọn tôi làm một trận?" Lưu Trấn Đông hỏi: "Phe phái Cao gia các cậu đông đảo, đủ loạn, cậu hà tất xông vào dòng nước đục đó?"

"Không đi nữa, vốn là có tính toán đó, dù sao tôi cũng không phải người chịu nhận thua, nhưng nhìn hiện trạng của Vương Tuấn liền bỏ qua, không có gia đình tự mình tạo lập một cái là được."

"Cậu cũng muốn giữ một con thỏ trắng bên người?" Lưu Trấn Đông lại miệng không cố kị, vừa nói xong lập tức xua tay xin lỗi với Vương Tuấn đang trừng hắn.

"Không phải, tôi không có phúc khí như Vương Tuấn," Cao Viễn mỉm cười: "Tôi là nói cuộc đời tôi tự tôi sáng lập từ trống rỗng, học luật phải dựa vào pháp luật kiếm tiền chứ, làm thẩm phán cũng không coi là chí hướng nhỏ đâu, tiền, tự tôi kiếm là được. Thay vì bị người khác khống chế, còn không bằng chính mình xưng vương xưng bá. Sau này lại sinh một đám con cái tự lập gia phả của mình không phải cũng rất có tính khiêu chiến sao."

"Hay lắm, con đường làm người tốt đó của cậu nhất định sẽ thành công, tôi ủng hộ cậu!" Lưu Trấn Đông đánh mạnh vào cai Cao Viễn: "Chính là, năng lực của cậu cao như vậy, làm gì vì một chút của để lại ở Cao gia cụp đuôi? Bọn tôi ba bốn năm sau nhất định quay về, đến lúc đó chúng ta lại hợp lại làm."

Cao Viễn đạm nhiên, đã nghĩ thông suốt rồi, tâm tính cũng liền thăng bằng, "Vương Tuấn, tiền của cậu toàn bộ trả lại Thượng Hải rồi? Tôi hiện tại cũng không cần dùng tiền, cậu giữa lại xài đi."

"Trả xong rồi mới có cảm giác sống lại." Vương Tuấn nói: "Bản thân tôi còn có, cậu khẳng định phải đi con đường làm quan, vẫn nên chuẩn bị một chút tài sản trước, về sau có việc cũng có một phương hướng trốn tránh, Tống Uy, cậu cũng vậy!"

"Phần của cậu đều trả lại hết Thượng Hải rồi, cậu ở đâu có khoản dư?"

"Phòng ở dưới tên Trần Tố tôi lấy làm khoản vay thế chấp cũng có trên dưới một trăm vạn, tôi từng làm cho Trần Tố thẻ tín dụng, mỗi tháng tự động chuyển vào hai vạn, không phải Trần Tố không cần sao, một năm rưỡi cũng được bốn mươi vạn, những thứ này đủ rồi! Huống chi sau này còn có một khoản tiền hẳn là không ít."

"Vương Tuấn, cậu thật sự bắt được một cô vợ hiền đức." Tống Uy lành lạnh nói: "Chúc mừng!"

33. Tia Nắng Ban Mai - Chương 33

"Vương Tuấn." Cao Viễn ít nhiều có chút không hiểu hỏi: "Tại sao cậu muốn Trần Tố vào Bắc Đại? Phong cách trường Bắc Đại không thích hợp với Trần Tố."

"Chính vì không phù hợp mới ép cậu ta thi." Vương Tuấn thản nhiên nói: "Trong một đám tinh anh mắt cao hơn đầu đó, Trần Tố không thể nào cùng bọn họ có chủ đề chung. Chủ yếu nhất là phong cảnh Bắc Đại không tệ."

“Cậu vậy mà hao tổn tâm cơ a.” Tống Uy lành lạnh ném một câu, Cao Viễn kéo y xuống lầu xếp cái bàn chuẩn bị lập sòng.

Lưu Trấn Đông dựa vào lan can uống một ngụm bia, “Đúng rồi, mỗi lần đến nhà cậu đều ngửi thấy mùi thuốc Đông y, Trần Tố còn chưa khỏe sao, bệnh cao huyết áp của cha tôi lại tái phát, mời một người giỏi bậc nhất trong nước ngày mai đến khám, cậu mang Trần Tố đến một chút đi.”

“Không cần, cậu ta còn khoẻ, không uống thuốc nữa rồi, đó là để dùng.” Vương Tuấn đổi đề tài, “Ba cậu nói thế nào?”

“Ngoài ý muốn, khi tôi nói Tống Uy nhập ngũ, hai mắt ông đều phát ngốc.” Lưu Trấn Đông nghiêng đầu nói: “Từ bỏ làm quan ở thành phố duyên hải mở cửa đi làm quan chức tây bộ quê mùa, loại chuyện này đã bị xem thành đảng phái con-trai-ngoan mà tuyên truyền ra ngoài rồi, thay vì đến vùng duyên hải một đêm phất lên, ông già cũng tán thành bước đi chậm rãi, tôi đi trước mở đường, chuyện trong quan trường giải quyết toàn bộ cũng cần mấy tháng, bất quá, tôi vẫn muốn hỏi cậu một việc, lấy năng lực của cậu vô luận là đi nước ngoài hay là ở Bắc Kinh cũng có thể có phát triển rất tốt, tại sao muốn đi Sơn Tây?”

Vương Tuấn nhìn Trần Tố dưới lầu bắt đầu đi lại, “Vì Trần Tố, tôi nghĩ cùng cậu ta xa nhau vài năm là chuyện sáng suốt.”

“Là sao?” Lưu Trấn Đông nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn không giống như là bộ dạng đã chán ghét Trần Tố.

“Tôi vẫn đang suy nghĩ, nếu như Trần Tố lại chạy một lần nữa tôi nên làm gì bây giờ? Đáp án là, bắt được cậu ta sẽ đập gãy xương cậu ta!” Vương Tuấn xoay người đối diện Lưu Trấn Đông: “Nghĩ vậy, ở trong mộng tôi đều có thể cười tỉnh, như vậy tôi sẽ không cần lo lắng đề phòng nữa. Tôi đối với Trần Tố là cảm giác gì, tôi không biết như vậy có phải là yêu hay không, nhưng so sánh với tôi, Trần Tố chỉ là sợ tôi mới sống chung với tôi, thời gian lâu dài đối với cậu ta mà nói liền thành một loại thói quen sống, bây giờ Trần Tố giống như là con voi con đeo xích sắt từ nhỏ dần dần lớn lên lại quên mất mình có thể thoát khỏi xiềng xích nhỏ bé vậy, nhưng có thể khiến cậu ta cả đời lệ thuộc vào tôi càng ngày càng không thể nào, nếu không tách ra một chút tôi sợ tôi sẽ tìm lý do tổn thương cậu ta.”

“Tôi sẽ mau chóng làm xong thủ tục.” Lưu Trấn Đông nhìn chằm chằm ý cười lành lạnh trong mắt Vương Tuấn lập tức nói: “Để chúng ta đi thống thống khoái khoái kiếm tiền lớn đi! Ha ha ha!” Đổi chủ đề nói tới chơi mạt chược, Tống Uy nói sau này sợ là không chơi được nữa muốn trước khi đi sảng khoái chơi một lần, bọn họ cũng chỉ có thể phụng bồi tới cùng.

Trần Tố ở dưới lầu xem vật dụng trong nhà gần như còn mới chất đống trên cỏ, Trần Tố tâm tư nặng nề cũng không có tinh lực theo chân bọn họ đọ sức, một mình ngồi bên dưới. Hai người nói chuyện xong đi xuống, thấy Trần Tố lòng vòng quanh đống vật dụng, Lưu Trấn Đông tiến lên: “Đây đều là đồ cũ không cần nữa, cậu muốn? Cậu cầm về nhà đi.”

“Thực sự? Thực sự?!” Trần Tố ngạc nhiên truy hỏi: “Thực sự cho tôi sao?”

Bọn họ đã không muốn biểu đạt cảm tưởng gì với Trần Tố rồi, là dung tục? Là thanh cao? Quên đi, dù sao người nên quan tâm là Vương Tuấn.

Vương Tuấn trừng Lưu Trấn Đông đây là ý gì? Lưu Trấn Đông ý bảo lát giải thích cho anh, nói, "Dù sao cũng không cần, cậu nhớ kĩ mấy thứ muốn lấy, tôi tìm xe chở về nhà giúp cậu."

Trần Tố cao hứng bừng bừng đi vòng vo quanh đống vật dụng.

"Tôi từng đến nhà Trần Tố, nhà cậu ta hai lầu, nhưng là nho nhỏ u ám, nhìn từ bên ngoài không có mấy vật dụng, tiệm tạp hoá lớn chừng bàn tay đặt một cái TV đen trắng kiểu cũ, dù sao những thứ này không cần nữa, tìm xe chuyển về cho cậu ta vậy."

Nghe xong, Vương Tuấn cũng không nói thêm cái gì, không phải anh không muốn cho Trần Tố cái gì, là Trần Tố thực sự không nhận. Đồ Lưu gia không cũ cũng không sao, để Trần Tố tự xem rồi làm đi.

Trên sân cỏ bày mạt chược, bốn người bọn họ tiện tay đánh mấy ván mạt chược, cơm nước tự nhiên có người đi làm. Trần Tố đem rèm cửa sổ dính bụi từng cái xếp lại tìm cái thùng bỏ vào, dời đi lực chú ý cuối cùng tâm tình cũng thả lỏng một chút.

..

Trần Tố vẫn chưa về quê, lý do nói với người nhà vẫn là phải dạy kèm, Trần Tố làm gì có tâm tình về nhà nha, trước khi điểm số và điểm chuẩn còn chưa có Trần Tố còn không dám thở mạnh.

Bọn Tống Uy đường ai nấy đi, Vương Tuấn cũng có chuyện bận rộn, anh muốn mang Trần Tố ra ngoài, Trần Tố không chịu đi, cậu vội vàng thu dọn bốn căn phòng lầu trên lầu dưới.

"Thuê?" Vương Tuấn cởi cúc tay áo nhìn Trần Tố có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

"Phòng trống lãng phí, bốn căn hộ trống quá đáng tiếc, Lưu Trấn Đông nói tuần sau chuyển vật dụng gia đình đến không phải vừa lúc sao." Trần Tố đã sớm có ý nghĩ này.

"Không được!" Vương Tuấn lập tức bác bỏ không chút lưu tình, anh ghét nhất cũng người không có liên quan ở chung một chỗ, cho nên lúc ban đầu mới mua lại toàn bộ khu nhà, cho thuê? Nói đùa a!

"Làm sao không được? Vương Tuấn anh phải bỏ cái thói xấu lãng phí này đi, tiền anh nợ trong nhà phải trả hết, anh nói nhà này là của tôi, vậy thì do tôi làm chủ, tiền thuê liền giảm bớt chi phí trong nhà, hiện tại anh đã tốt nghiệp rồi, anh sao còn ngồi chờ ở trong nhà?"

Vương Tuấn hít thở một lúc lâu cũng không hoà hoãn xuống được, xem ra Trần Tố là muốn khiêu chiến anh, nhưng.... Vương Tuấn thật sự tìm không ra lý do gì để phản đối cậu.

Vương Tuấn muốn phản đối, nhưng hành trình của Vương Tuấn sắp tới, gần đây Lưu Trấn Đông liên tục thúc giục anh đi. Để Trần Tố một mình ở trong khu nhà trống như vậy Vương Tuấn cũng là không yên lòng. Trần Tố là người hướng nội, ít nhiều lại có chút tự ti sợ gặp người, sau này Vương Tuấn một tháng cũng không về được mấy lần, chỉ cần vào lúc lựa chọn khách thuê nhà kĩ một chút chưa hẳn không phải chuyện tốt, ở khu này tìm phòng ở không dễ dàng, có thể tuỳ hai người chọn khách thuê, Vương Tuấn nghĩ xong thì tranh thủ làm cho xong trước khi đi, đối với mắt nhìn người của Trần Tố Vương Tuấn từ chối cho ý kiến, huống hồ khu này không qua mấy năm nữa cũng bị quy hoạch rồi, đến lúc đó anh cũng vừa lúc quay về chuyển nhà.

Có Vương Tuấn tham dự, hiệu suất làm việc rất là cao, tìm mấy người công nhân thu thập một tuần liền giải quyết toàn bộ vấn đề, mỗi gian đều làm rất thoải mái, rèm cửa sổ nhung tơ, bàn ăn lịch sự tao nhã, gia cụ sáng bóng và thiết bị điện xinh đẹp, bản thân Trần Tố còn muốn chiếm một gian.

Dán quảng cáo cho thuê phòng ở con đường Vương Tuấn chỉ định xong, cả ngày hôm nay Vương Tuấn liền không ra ngoài.

Người khách thứ nhất tới vào buổi trưa, là một vị phu nhân mập mạp toàn thân phục trang đẹp đẽ, bàn tay chìa ra mang theo bốn cái nhẫn bảo thạch, bà ta yêu cầu phải vào trong phòng xem, càm ràm nói là mướn phòng cho con trai học trung học, có thể bán thì bà ta sẽ mua lại.

Trần Tố từ chối cho bà ta vào trong xem phòng: "Tôi không muốn cho con bà thuê, bà về đi." Trần Tố đứng trước cửa sắt khu nhà nhìn bà ta.

"Vì sao?" Bà ta thật bất ngờ, Vương Tuấn phía sau Trần Tố cũng không muốn người thuê như vậy, Trần Tố từ chối trước không hề ngoài ý muốn, nhìn tướng mạo bà ta là biết không phải người lương thiện.

Trần Tố nhìn bàn tay bà ta liên tục vung lên vung xuống, "Nhìn bà, tôi giống như là nhìn thấy trẻ con không có tiền không thể đi học ở tây bộ, tôi không muốn mỗi ngày mất ngủ."

Vương Tuấn nhìn sắc mặt bà béo căng lên như màu gan lợn, Trần Tố cũng nghiêm túc biểu thị mình không phải đang nói đùa, một tiếng cười thấp không thể ức chế truyền đến. Bà béo tức giận bỏ lại một tiếng hừ đạp giày cao gót lắc lắc bỏ đi.

Trần Tố thấy người nọ ôm một bên cây cười đến nổi xương đều sắp rơi ra, "Anh có chuyện gì?" Cậu nói cái gì rồi? Người này cười thành như vậy?

Người nọ thật vất vả ngưng cười, "Tôi là tới thuê nhà, đây là thẻ sinh viên của tôi, xin lỗi, mạo muội hỏi một câu, có phải tiền thuê nhà tôi giao ngài là muốn trợ giúp trẻ em thất học tây bộ?"

"Dĩ nhiên không phải."

Vị chủ thuê trẻ tuổi đối diện thẳng thắn phủ nhận khiến hắn có chút không theo kịp mạch suy nghĩ.

"Đó là chuyện cơ cấu quốc gia, quốc gia có nhiều dự trữ ngoại hối như vậy mà không lấy ra dùng, còn kêu tôi trợ giúp? Nhà của tôi còn chưa thuộc dạng trung lưu!" Trần Tố ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt lợi hại từ mắt kính lộ ra hàn ý bức người, "Chuyện mà quốc gia hiển nhiên phải làm vì sao đẩy trách nhiệm cho dân thường chúng ta?"

Vị kia nghe thấy sững sờ muốn phản bác nhưng lại thôi, thay vì nói hắn nhìn trúng phòng này, không bằng nói hắn có ấn tượng rất đặc biệt với vị chủ nhà này.

Là sinh viên học viện phụ thuộc, vậy cũng là phần tử có tiền, Vương Tuấn thấy người nọ khôi phục thái độ bình thản, là một người nội liễm. Trần Tố dẫn hắn đi xem phòng ở, hắn muốn xem hai gian trên lầu, hắn rất hài lòng, lập tức bàn giá tiền.

Trần Tố lấy ra hợp đồng cho thuê tốn mất mấy ngày mấy đêm soạn ra đưa cho hắn xem, "Đây là cái gì?" Hắn đọc rồi rất kỳ quái, "Không được mang bạn bè tới chơi? Không được về sau mười một giờ?… Có thể giải thích một chút không?"

"Không phải tuyệt đối, ngày nghỉ có thể mời bạn bè đến chơi, nơi này mười một giờ đóng cửa lớn, qua mười một giờ anh đừng về nữa." Trần Tố giải thích.

Hắn nhìn chằm chằm Trần Tố có chút phát ngốc, cái đó và giải thích không liên quan mà.

Năng lực biểu đạt ngôn ngữ của Trần Tố thật sự đã nâng cao, Vương Tuấn cuối cùng cũng nhịn không được lên tiếng: "Ý tứ cậu ta đây là chỗ học tập, là chỗ ở, chứ không phải khách sạn."

Hắn suy nghĩ một chút đại khái có thể hiểu rõ, liền đồng ý, nơi này rõ ràng rất thanh tĩnh.

Đàm luận ổn thoả, hai mươi phút sau hắn đi rút tiền trả một năm tiền thuê phòng, Vương Tuấn cùng hắn sảng khoái ký hợp đồng. Hắn chọn căn số 301, cũng thuê luôn căn 302 đối diện giữ lại cho bạn. Trần Tố đứng ở một bên trừng một cọc tiền thuê phòng bỏ trong bao giấy, hắn cầm chìa khóa liền đi. Trong lúc đó lại có mấy vị khách tới muốn thuê phòng.

"Đây là cái gì?" Trần Tố hỏi Vương Tuấn, Vương Tuấn nói: "Tiền thuê phòng một năm. Năm ngàn một tháng, một năm chính là sáu vạn, hơn nữa ứng trước hai vạn tiền thế chấp, một căn là tám vạn, hắn lấy hai căn thì là mười sáu vạn." Trần Tố sắp hôn mê, Trần Tố vẫn cho là Vương Tuấn nói năm ngàn là tiền thuê một năm đó, Vương Tuấn liếc nhìn Trần Tố, lại ngẩn người rồi, cũng không nhìn xem đây là đoạn đường nào, huống hồ không phải anh thiếu tiền cần cho thuê để sống qua ngày, giá thị trường thuê nhà anh cũng không nghiên cứu, không vui lòng vậy thì tuỳ tiện, dù sao cái căn hộ này, Vương Tuấn ra cái giá đó, vẫn không sai, cho thuê được hai căn rồi, "Toàn bộ tiền thuê bốn căn cậu chuẩn bị dùng như thế nào?"

"Trả tiền anh nợ trong nhà," Trần Tố không thực sự xem phòng ở này là của mình, đơn thuần cảm thấy bỏ không quá đáng tiếc, đồ của Vương Tuấn Trần Tố không thích, có một loại cảm giác bán mình, rất khó chịu. Đương nhiên Vương Tuấn thỉnh thoảng mang sách về cho cậu, cho dù không thích xem Trần Tố cũng rất vui vẻ nhận lấy.

Có lòng tham ôm TV lớn tủ lạnh lớn về nhà, nhưng Trần Tố biết là không có biện pháp nói với người nhà, Trần Tố có tư tâm, thi lên đại học tốt nghiệp tìm việc xong nhất định kiếm tiền nhiều nhiều mua cho ba mẹ TV lớn, ba mẹ không phải người ham muốn hưởng thụ vật chất, nguyện vọng lớn nhất của ba mẹ chỉ là ba đứa con của bọn họ đến thành phố đi học, trở thành người thành thị, Trần Tố cũng không nghĩ thực sự đem mấy cái này về nhà.

"Cậu giữ lại đầu tư bất động sản đi." Vương Tuấn không quan tâm chút tiền đó, thế nhưng rất để ý Trần Tố có tiền riêng, không có tiền không phải chuyện tốt, nhiều tiền càng không phải chuyện tốt, vẫn là tiêu hết số tiền này là tốt nhất, huống hồ Trần Tố ăn, mặc, ở, đi lại đều nên do anh tới quản, Vương Tuấn thật sự phản cảm vụ cho thuê phòng.

"Không trả trả lại Thượng Hải sao?" Trần Tố ngắm sắc mặt của anh, "Đừng tức giận, tôi nghe lời anh, tiền này vốn chính là của anh mà."

"Trần Tố, ngày mai thư thông báo của cậu sẽ đến, tôi đã đi thăm dò, cậu thi đậu rồi, là ngành xã hội học hệ khoa học xã hội," Vương Tuấn nhìn Trần Tố không thể ức chế kích động, "Trần Tố, ba ngày sau tôi phải ra tỉnh ngoài công tác, có thể phải đi ba bốn năm."

Trần Tố từ trong mừng như điên chừa lại một chút xíu lý trí: "Anh tìm được công tác?"

"Tôi đã muốn đưa cậu đi cùng…"

Vương Tuấn nhìn mặt Trần Tố đột nhiên thay đổi rất trắng, thần tình Trần Tố càng cực kỳ bất an, Vương Tuấn nói: "Chuyện cậu đi học tôi vốn cũng không tán thành, thế nhưng tôi cũng không muốn để cậu không đạt được nguyện vọng, cho nên tôi nhường nhịn, có một câu tôi muốn nói với cậu, cậu phải nghiêm túc nghe rõ ràng, những lời này tôi sẽ không nói lần thứ hai."

Trần Tố cúi đầu, Trần Tố có thể cảm giác được đại khái nội dung Vương Tuấn muốn nói.

"Để cậu cả đời không gặp được người thứ ba là chuyện tôi vẫn luôn rất hy vọng, cậu đừng cho tôi cơ hội này, có cơ hội như vậy tôi sẽ không bỏ qua!" Mặt Trần Tố tái nhợt, đây là ác mộng Trần Tố muốn vứt cũng không được. Vương Tuấn nhìn Trần Tố như vậy hỏi: "Tôi là ai?"

"Nam nhân…" Thanh quản Trần Tố run rẩy, Vương Tuấn nói thật! Trần Tố biết đó nhất định là sự thật, Vương Tuấn không phải đang hù doạ cậu, thậm chí khi Vương Tuấn nói lời này là Trần Tố có thể rõ ràng cảm nhận được Vương Tuấn đang cảnh cáo Trần Tố trước khi hối hận không kịp, "Nam nhân của tôi."

Trần Tố không dám không trả lời, Vương Tuấn thực sự sẽ kéo cậu xuống địa ngục, sống cùng Vương Tuấn đã hơn một năm, Trần Tố đã sớm không thể rời đi… Chờ một chút, Trần Tố đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vương Tuấn, Vương Tuấn luôn nói xuống địa ngục cũng muốn kéo cậu theo, Vương Tuấn đi công tác? Sẽ không làm chuyện gì phạm pháp đấy chứ? Nói như vậy nếu Vương Tuấn phạm pháp cũng muốn liên đới đến người vô tội là cậu sao? Vậy thật không công bằng.

Đối diện sắc mặt con-dâu-nuôi-từ-bé-nhát-gan trong nháy mắt chuyển sang sắc mặt y như sư tử Hà Đông, Vương Tuấn cảm thấy thái độ Trần Tố có phải là đổi quá nhanh rồi không, cái mắt kính kia của Trần Tố thật sự là vấn đề lớn, có lúc Vương Tuấn chịu không nổi tia cơ trí sắc sảo giả tạo lộ ra từ cặp mắt kính kia, những người hôm nay tới xem nhà đều bị biểu hiện giả dối kia hù cho cả kinh.

Vẫn duy trì ôn hoà, người hỏi là Trần Tố: "Anh đi đâu vậy?! Làm công việc gì?! Làm chuyện gì?!" Trần Tố cho rằng Vương Tuấn không nên buộc cậu xuống nước cùng, chính mình cũng phải tăng cường ý thức tự bảo vệ mình, việc này phải tra cho rõ, nếu sơ ý một chút mà mạc danh kì diệu ngồi tù thì quá oan uổng rồi!

34. Tia Nắng Ban Mai - Chương 34

Lúc này Vương Tuấn bị một chuỗi tiếng điện thoại gọi đi mất, khoản tiền cuối cùng chuyển tới rồi.

Trần Tố không có câu trả lời một mình buồn bực mở quà mừng cậu kim bảng đề danh *(thi đậu)* của bọn Cao Viễn mà Vương Tuấn mang về, Cao Viễn tặng notebook tinh xảo, Lưu Trấn Đông tặng cải trắng bạch ngọc* từ trong nhà mang ra, Tống Uy tặng thực dụng nhất, là thẻ hội viên vàng mua sắm tại siêu thị gần đây.

(mang ý nghĩa tiền vô như nước)*

Trần Tố ngây ngô nhìn hồi lâu, cái máy tính màu đen vàng khéo léo tinh xảo khiến người ta không dám chạm đến làm tim Trần Tố muốn nhảy ra ngoài, là, là máy tính! Cái này tốn đến hàng vạn đó? Lại nhìn nhìn cải trắng chạm ngọc trong suốt long lanh trông rất sống động, Trần Tố chạm cũng không dám chạm, cái thẻ màu vàng kim Trần Tố đã từng thấy ở siêu thị, người thành thị dùng nó thay tiền quẹt một cái là được, Trần Tố thấy mấy lần rồi, vẫn không biết là thứ gì, hiện tại có thể tỉ mỉ xem xem, cái thẻ nho nhỏ này làm sao thay thế tiền?

Khi Vương Tuấn quay về đã trễ rồi, hôm nay xử lý xong mọi chuyện, chuyển tiền vào từng tài khoản của ba người kia, chuyện cần làm ở Bắc Kinh đã giải quyết hết. Trời quá muộn, Vương Tuấn đỗ xe vào tiệm bánh ngọt kinh doanh 24h nổi tiếng mua cho Trần Tố một cái bánh bơ lớn, một năm nay Trần Tố chuyên tâm dốc sức vào bài vở, coi như là cổ vũ Trần Tố đi, Vương Tuấn muốn mua máy tính cho Trần Tố, nhưng bọn Cao Viễn mua trước rồi, Vương Tuấn dự tính sắp xếp mua hết mọi thứ cần thiết cho Trần Tố còn phải đi dạo quanh khu Trung Quan Thôn*.

*(*khu (quận) lân cận Bắc Kinh, bao gồm Bắc Đại, nổi tiếng với những cửa hàng điện tử và hiệu sách)*

Đèn trên lầu sáng rõ, Vương Tuấn mang theo hộp bánh ga-tô đóng gói tinh xảo mở cửa bước vào, Trần Tố không ở trong phòng khách, những thứ mấy người kia tặng còn bày trên bàn phòng khách, chắc là Trần Tố ngủ rồi, điều hòa có hơi lớn, Vương Tuấn đi tìm cái điều khiển…

Tiếng gì vậy? Vương Tuấn nhíu mày xoay người nhìn phòng ngủ phát ra âm thanh kỳ quái, là tiếng ngâm trầm thấp loạt soạt, Vương Tuấn không xa lạ gì đối với loại âm điệu này, đa số là Vương Tuấn đã nghe

không ít cái tiếng này khi lăn qua lăn lại Trần Tố, Vương Tuấn mở cửa phòng ngủ, Trần Tố trên giường đang động đậy, thanh âm đúng là từ Trần Tố phát ra.

Trần Tố đang mộng xuân!

Vương Tuấn thực sự không thể tin được. Đứng ở bên giường nhìn mặt Trần Tố phiếm hồng, hơi thở dốc, ôm chăn mỏng cọ xát người, thân thể Vương Tuấn cũng nóng lên, Vương Tuấn vẫn có xu hướng lãnh cảm, bất quá sau khi cùng Trần Tố sống chung thì có thay đổi rất lớn. Chẳng qua nửa năm trước tình huống thân thể Trần Tố rất kém, Vương Tuấn nhìn được sờ được lại ăn không được thật lâu, cũng may phương thuốc lão trung y viết rất hữu hiệu, bí phương ông cho càng hữu hiệu, trong uống thuốc ngoài dùng thuốc mấy tháng hiệu quả rất rõ rệt, về sau lại là vấn đề bài vở của Trần Tố, một tuần không tới hai lần, nhưng đều là Vương Tuấn ra tay, Trần Tố toàn là bộ dạng đơn phương thừa nhận, khiến người thương yêu cũng khiến Vương Tuấn ít nhiều vẫn có chút không nỡ.

Vương Tuấn khẽ cởi cúc áo, Trần Tố như vậy anh còn chưa từng thấy đâu.

"A!!!" Một tiếng thét chói tai, thanh âm mềm mại đáng yêu của Trần Tố tức khắc chuyển hóa thành rõ rệt và kinh hãi, Trần Tố giật mình tỉnh giấc ngồi dậy, "Ai nha! Quên mua gạo rồi!"

Khóe miệng Vương Tuấn run lên, Trần Tố cũng thấy anh, "Ô, anh về rồi à."

Màu đỏ trên mặt biến mất, ánh mắt không có kính mờ mịt long lanh nước, Vương Tuấn một phen ôm lấy Trần Tố lăn về giường, thật chịu không nổi bộ dạng Trần Tố kết hợp giữa lẳng lơ và thanh nhã, hung hăng chiếm đoạt lấy môi Trần Tố, tham lam mút vào nước bọt thơm ngon trong miệng Trần Tố, tình trạng mộng xuân dễ dàng kích động cảm giác của Trần Tố, dục vọng hai bên trỗi dậy, Vương Tuấn đã không cách nào nhẫn nại, cũng không kịp mơn trớn quá nhiều cho Trần Tố, ngón tay không kịp chờ đợi xuyên vào nơi bí ẩn giữa hai đùi Trần Tố, bỏ qua ngọc trụ và song châu *(chắc không cần giải thích đâu ha)* anh yêu thích tiến thẳng đến nhuỵ hoa phía sau, lấy ra mảnh ngọc nhỏ ném sau một bên, không thể nhẫn nại mà đem hung khí sưng đau áp vào trong nội bích như tơ lụa khiến anh không thể kháng cự, Trần Tố khó nhịn giãy dụa thân thể, nhuỵ hoa ướt át dễ dàng để Vương Tuấn vọt tới chỗ sâu nhất, bên trong vừa chặt vừa nóng, lý trí Vương Tuấn bay lên chín tầng mây, chạy nước rút, liều chết triền miên, vạt áo bị xé rách lộ ra thứ đỏ thẫm đứng thẳng bên môi Vương Tuấn, Vương Tuấn làm sao có thể dập tắt loại nhiệt tình này? Tham lam nhìn chằm chằm Trần Tố bất lực lay động ở dưới thân mặc cho anh đong đưa như trong kinh đào hãi lãng *(sóng to gió lớn)*, từ trong cánh môi anh nhấm nháp vô số lần tràn ra tiếng ngâm chịu sự kiểm soát của Vương Tuấn, Vương Tuấn hung hăng cúi đầu lấp kín bờ môi liên tục tràn ra tiếng ngâm che khuất tiếng cầu xin không muốn trào ra, loại cầu xin tha thứ này vào giờ này khắc này chỉ càng kích thích tình dục của Vương Tuấn, một đêm không cách gì quên được, khoảnh khắc Vương Tuấn rót vào nội bích Trần Tố tinh hoa của anh, Vương Tuấn như có được bằng chứng của sự sống, khoảnh khắc nghênh đón dịch thể Trần Tố bắn lên bụng dưới của anh, Vương Tuấn hạnh phúc.

Vương Tuấn nằm trên thân thể Trần Tố cũng đồng dạng đang thất thần, hưởng thụ chuyển động của nội bích khi Trần Tố thở dốc, bao lấy phân thân mẫn cảm nhất của anh, giống như ký ức sâu thẳm sớm đã quên trong nước ối của mẹ, thật là tình yêu tuyệt đẹp, Vương Tuấn nắm ngón tay Trần Tố nhẹ nhàng chà xát bên môi, "Ngày tới tôi phải đi Sơn Tây rồi, trong nhà toàn bộ giao cho cậu, cậu phải tự chăm sóc mình, khai giảng còn mấy ngày nữa, cậu về nhà ở mấy ngày, không cần chờ lâu."

Ừm, Trần Tố không cách nào tránh đi, gương mặt tái nhợt hiện ra một tầng đỏ đỏ, "Biết rồi, anh mau đi ra."

"Đi ra?" Vương Tuấn động thắt lưng một cái, Trần Tố rên lên, Vương Tuấn nắm hông Trần Tố xoay người ngồi dậy, bộ vị gắn kết hai người càng thân mật, hai chân Trần Tố vô lực tách ra hai bên hông Vương Tuấn, Vương Tuấn dẫn dắt ngón tay Trần Tố đi tới thánh địa nơi bọn họ kết hợp: "Cậu là của tôi, tôi là của cậu!"

Rửa sạch thân thể, Vương Tuấn ôm Trần Tố không còn khí lực chịu ức hiếp, bí phương kia rất hữu hiệu, thời gian lâu dài hiệu quả càng rõ rệt, lúc tắm cho Trần Tố Vương Tuấn đã cẩn thận kiểm tra, nhuỵ hoa và nội bích đỏ mà không sưng đau, dưới sự ép hỏi của Vương Tuấn, Trần Tố xấu hổ vùi đầu nói là tê chứ không đau, Vương Tuấn cầm mảnh ngọc ngâm trong thuốc chèn vào phía sau Trần Tố, thân thể Trần Tố run rẩy hai cái, "Cho dù tôi không có nhà cũng phải dùng mỗi ngày, đối với thân thể cậu mới có lợi, biết chưa." Vương Tuấn nghe được tiếng Trần Tố đáp mới buông tha không ức hiếp Trần Tố nữa.

Vương Tuấn đi thật rồi. Trần Tố nằm lỳ trên giường lặng lẽ tỉnh lại, mấy ngày nay Vương Tuấn kéo cậu đi dạo cửa hàng, mua một đống máy móc, dạy cậu nguyên một ngày cách dùng máy tính, còn lắp thêm máy đánh chữ máy photo vân vân.

Vương Tuấn quấn cậu một đêm hôm nay đã biến mất, ánh nắng sớm tinh mơ xuyên qua tấm rèm nhung thật dày, lẳng lặng nằm, Trần Tố có quá nhiều mờ mịt.

Trần Tố thực sự không biết mình bị làm sao, bị Vương Tuấn ôm vào lòng không phải lần một lần hai, cho tới nay đều là Vương Tuấn đơn phương chiếm lấy, Vương Tuấn là kẻ cướp đoạt, mà mình là người bị hại, Trần Tố nhận định như vậy, coi đây là cơ sở thành lập phương thức sống chung cùng Vương Tuấn, mà lúc này bản thân lại phóng túng khiến Trần Tố sợ hãi, mình làm sao vậy? Nhất định là Vương Tuấn bỏ thuốc mê hồn cho cậu rồi, nhất định là như vậy! Thuyết phục chính mình như vậy Trần Tố cũng liền an tâm, đối với Trần Tố mà nói đây là giải thích hợp lý.

Trần Tố ở nhà nửa tháng, đáng tiếc nhất là không thể đường đường chính chính nói chuyện mình đậu đại học hạng nhất chân chính cho ba mẹ biết, bởi vì Trần Tố không tìm được bất luận giải thích phù hợp nào. Trần Hạo tốt nghiệp rồi, không thực hiện kỳ vọng của ba mẹ ở lại thành phố lớn, sinh viên tỉnh thành rất nhiều, huống chi là sinh viên cao đẳng, ở lại đó cũng chỉ làm công, Trần Hạo nói với Trần Tố như thế. Trần Hạo quen một người bạn gái, Trần Tố cũng quen biết người đó, là bạn học của cả hai, là một bạn nữ học chung lớp mười một, hiện tại cô ta làm ở bưu điện trấn trên, ăn lương Nhà nước, cha cô là cán bộ trấn trên, từ hồi lớp mười một đã theo đuổi Trần Hạo, lần này, Trần Hạo cùng cô ta công khai quen nhau, cha cô đang nghĩ biện pháp an bài Trần Hạo đến trong trấnh làm việc, vì chuyện này, mẹ Trần rất hưng phấn, Trần gia cả đời đều là dân đen, quan chức to nhất cũng là bà con xa không qua lại làm chủ nhiệm nhà xưởng trong huyện, nếu như Trần Hạo đến trấn trên làm việc đó chính là quan chức ngồi văn phòng! Trần gia đối với cái hôn sự này phi thường thoả mãn, mẹ Trần đã dọn dẹp căn phòng trên lầu, trong sân chất mấy cây gỗ là muốn đóng gia cụ kết hôn cho Trần Hạo. Lần này, Trần Khải không về, Trần Tố mang về cho em gái Trần Khiết một cái đầm siêu thị giảm giá, đương nhiên là lấy tiền mình mua, em gái rất cao hứng.

Trong nhà bề bộn nhiều việc, nông thôn có rất nhiều lễ nghi không cần thiết, mẹ làm việc rất nhanh, nghe thấy gió chính là mưa *(ý là nghe theo tin đồn)*, quyết định hôn sự này rồi thì nàng dâu và công việc của Trần Hạo đều chạy không thoát, đặc biệt mời bảy tám bàn thân bằng quyến thuộc tới ngay tại chỗ đưa cho con dâu sắp cưới tứ kim* nông thôn nhất định phải tặng, ngày cưới chọn vào quốc khánh tháng mười *(1/10)*. Trần Tố vì để ứng phó cá tính cổ quái của Vương Tuấn đã luyện ra được sát ngôn quan sắc

nhìn thấy rất rõ ràng, nhà gái không hề tán thành hôn sự này, Trần Tố nhìn mặt mày bác gái lộ vẻ qua loa trong lòng ít nhiều có chút lo lắng. Nhưng ngày đại hỉ này ai có thể phản đối chuyện ván đã đóng thuyền nha, Trần Tố cũng không phải thực sự ngu ngốc.

*(*tứ kim này mình cũng không biết là cái gì nữa. Nhẫn, vòng tay, dây chuyền, bông tai?)*

Trần Tố quay lại Bắc Kinh, nhìn thấy người ở phòng 302 rồi, là bạn học với tên phòng 301, nhìn cái đầu nhuộm kim quang lóng lánh kia, Trần Tố tỉ tỉ mỉ mỉ đọc cho gã từng cái điều khoản, gã coi như thành thực mà tỏ vẻ tuân thủ quy định, Trần Tố tạm thời giữ lại ý kiến.

Khai giảng! Rốt cuộc khai giảng rồi!

35. Tia Nắng Ban Mai - Chương 35

Quang minh chính đại đi vào cổng chính lộng lẫy trang nghiêm, Trần Tố hưng phấn, mặc dù khu học của tân sinh viên năm nhất bọn cậu ở quận Xương Bình, điều này cũng không thể dập tắt hưng phấn nhiệt tình của Trần Tố, thoả thích dạo quanh nơi sau này sẽ học.

Cuộc sống mới bắt đầu rồi, có thể một lần nữa nhận thức trường đại học tha thiết ước mơ sẽ học trong bốn năm tới, tâm tình Trần Tố kích động hưng phấn, bản đồ trường phát có lời chú giải đẹp nhất: "Sân trường đại học Bắc Kinh còn được mệnh danh là vườn nước Yên, và Viên Minh Viên, Di Hoà Viên tiếp giáp nhau, tại hai đời Minh Thanh từng là khu vườn được hoàng gia ban thưởng. Hồ Vô Danh Quang Tháp Ảnh, phi các lưu đan, lời tựa khắc bia khắp nơi đều thấy; khu dạy học Đoan Ninh rộng lớn, đại lộ Lâm Ấm và kiến trúc đầu hồi bám đầy dây thường xuông khiến người khó quên. Có thơ làm chứng – hạm ngoại sơn quan, song trung vân ảnh, ở đây chính là nơi tốt đẹp để học tập." (đoạn này tôi chép lại)

*(*trong ngoặc trên là của tác giả. Đoạn này mình không hiểu gì hết luôn @@ mấy bạn chỉ cần biết khuôn viên trường Bắc Đại cực kì cực kì đẹp là được. Viên Minh Viên theo từ điển là Cung điện mùa hè cũ, bị quân đội Anh-Pháp phá bỏ năm 1860)*

Trần Tố xem kĩ lời giới thiệu trên thủ tục, đại học Bắc Kinh – tinh thần quê hương vĩnh viễn, khu vườn của các bậc thầy! Trần Tố vì có thể trở thành một phần tử của ngôi trường danh giá này mà kích động không thôi.

Trần Tố mang huy hiệu trường mặc áo thun in tên trường đi chung quanh một chút, nhận lấy ánh mắt chú ý của mọi người. Dù sao Vương Tuấn không ở nhà không quản được cậu, Trần Tố còn đặc biệt đến dạo mấy vòng quanh phố lớn ngõ nhỏ không thường đi, nếu như Vương Tuấn ở nhà sẽ không để cho cậu mặc loại áo thun thế này ra đường, Trần Tố muốn trước khi mùa thu tới phải mặc cho đủ.

Tâm tình hưng phấn mới lạ không duy trì bao lâu, tất cả cảm giác mới mẻ sau một tuần lễ khai giảng đều gác lại.

Trần Tố có thể đậu được trường này quả thật chỉ là trùng hợp, Vương Tuấn chỉ điền cho cậu một nguyện vọng này, năm ngoái điểm chuẩn quá cao, năm nay người dự thi cũng rất thận trọng, số thí sinh liền tương đối ít, Trần Tố cũng là lấy điểm số sát biên vào được cánh cửa này, còn rất may mắn học cái chuyên ngành bất luận thời đại và xã hội nào đều không sàng lọc, không vui được mấy ngày thì không thể không vứt bỏ tâm tình tuỳ tiện.

Chính thức nhập học một tuần, tất cả hiện thực đều bày ra trên mặt bàn.

Áp lực của Trần Tố rất lớn, Trần Tố học hơn cấp ba hơn hai lần, thế nhưng sự thực chứng minh, chênh lệch giữa Trần Tố và tinh anh là từ trong ra ngoài.

Tất cả những gì trước đây Trần Tố học đều là để thi lên đại học, tất cả đều là tri thức trong sách vở, giáo viên dạy là cách giải các dạng đề có thể ra trong kì thi, không cần nghi ngờ những gì Trần Tố học mười lăm năm trước đây đối với hiện tại mà nói đều là rỗng tuếch.

Thật sự lên đại học, khi giáo viên nước ngoài dùng tiếng Anh lưu loát lên lớp, Trần Tố có thể nghe hiểu cũng chỉ có ba mươi đến năm mươi phần trăm, khi có bài tập về nhà, vài bạn học còn hoàn thành trong máy tính in ra rồi mới nộp lên.

Khác biệt thành phố nông thôn chính là lớn như vậy, sinh viên trong huyện mua một cái máy tính cũng là mộng tưởng xa xỉ, mà ở thành phố đã là xu hướng phổ cập rồi. Nơi lên mạng trong trường cũng có, bất quá, đa số mọi người đều chơi game online mới nhất, chơi game là thú vui hiện đại đang lưu hành của thanh thiếu niên thành phố, Trần Tố lúc này mới lấy máy tính bị cậu thờ phụng trong tủ quần áo lớn ra, suốt đêm nghiên cứu hướng dẫn sử dụng, trước đó, Trần Tố thật sự xem thứ này là đồ chơi cao cấp của người có tiền. Làm bài tập dùng giấy bút là được rồi, Trần Tố vẫn nhận định như vậy. Khi đó vì không có tâm tình mò mẫn nó, Trần Tố còn tận lực không nghe phương pháp sử dụng máy tính ngày cuối cùng Vương Tuấn dạy cậu, lúc này Trần Tố hối hận không kịp.

Trần Tố không kịp hưng phấn cũng không kịp đắc ý, học xong chính là một lượng lớn lớp bổ túc.

Lớp bổ túc máy tính phải học, ngoại trừ khởi động máy Trần Tố ngay cả một chữ cái cũng không biết đánh nói chi là viết chương trình; tiếng Anh càng phải bổ túc từ đầu, chương trình học chủ yếu có không ít giáo viên nước ngoài giảng dạy bằng tiếng Anh, nhằm thúc đẩy tư tưởng phát triển tân tiến nhất cho các tinh anh đại học hàng đầu.

Trong ngôi trường như vậy, áp lực của Trần Tố rất lớn. Người bên cạnh tự tin như vậy, đường hoàng như vậy, bọn họ nói thuật ngữ và một chuỗi tên cùng truyện nước ngoài Trần Tố nghe không hiểu, Trần Tố dùng tính tình trời sinh trầm mặc ít nói che giấu đi sự khó xử.

Ở trường học, Trần Tố và bạn học vẫn duy trì khoảng cách nhất định. Đây có liên quan nhất định đến Vương Tuấn, còn có nội tâm tự ti của Trần Tố quấy phá, nhưng không phải trọng điểm, có thể vào học ngôi trường như vật cũng đáng giá cho Trần Tố tương đối kiêu ngạo. Cũng không phải bởi vì Vương Tuấn, mà là bản thân Trần Tố rất không giỏi xã giao, hơn nữa lại không được dạy, đi học ra về đều tách biệt, giữa các bạn cùng lớp thiếu đi rất nhiều tiếp xúc, hơn nữa rất nhiều chương trình học đều là gộp chung lại học, hơn trăm bạn học qua lại vội vàng không kết bạn được cũng là bình thường, huống chi bọn họ về

bản chất cùng Trần Tố có chênh lệch nhất định, đề tài của bọn họ Trần Tố căn bản không hợp, ngoại trừ trong sách vở, cái gì bọn họ cũng đều có thể đĩnh đạc mà nói, hơn nữa cái gì cao sâu khó hiểu bọn họ liền nói cái đó. Đối với Trần Tố mà nói, ngoại trừ kiến thức trong sách, trong đầu Trần Tố không có quá nhiều thứ, kinh nghiệm xã hội của Trần Tố chính là đụng trúng Vương Tuấn, còn ném luôn chính mình rồi. Đối với Trần Tố hiện tại, chính cậu giống như con thỏ nhỏ chạy nhầm vào rừng rậm, loại chán nản này có thể tưởng tượng được.

Chưa kịp hưởng thụ cuộc sống đại học nhàn nhã đã lại lần nữa tiến vào kì nghĩ xả hơi khẩn trương bận rộn, Trần Tố dứt bỏ chán nản, có thể đậu được đại học như vật đối với Trần Tố chính là thắng lợi!

Cho tới bây giờ Trần Tố chưa từng buông lơi chuyện học hành, hơn nữa có thể học tập trong hoàn cảnh dưới bóng cây ven hồ đối với Trần Tố là một chuyện vui sướng và cảm kích, điều chỉnh tâm tình, cất áo thun vào trong ngăn kéo mở cửa phòng, Trần Tố tăng nhanh nhịp bước, sách giáo khoa cần mua rất nhiều, không thể lãng phí thời gian nữa.

Cuộc sống của Trần Tố trôi qua trong hai điểm một đường, trường và nhà.

Đi học, thư viện, lớp bổ túc, về nhà, đây là toàn bộ sinh hoạt của Trần Tố, Trần Tố muốn đuổi kịp bạn học cùng khoá phải tốn thời gian và tinh lực gấp bội, Trần Tố không muốn tuột lại! Chưa từng nằm trong tốp đầu cũng phải nỗ lực nha, lên đại học thật sự từng là mộng tưởng không với tới được của cậu!

Vương Tuấn cũng bận rộn, chân không chạm đất chạy khắp các thành thị lớn và vừa, một tháng gặp một lần đã coi như khó rồi, phần nhiều là liên lạc qua điện thoại, Vương Tuấn chưa mua di động cho Trần Tố, bản thân Vương Tuấn không có hứng thú với điện thoại, Vương Tuấn từng hình dung điện thoại cầm tay là một cái dây xích vô hình khoá mất tự do của con người.

Điện thoại của Vương Tuấn luôn gọi vào mười giờ đêm.

Trần Tố không thể sắp xếp bài học vào buổi tối, nếu điện thoại của Vương Tuấn vang năm tiếng mà không tiếp, ngày hôm sau Vương Tuấn nhất định sẽ phong Trần mệt mỏi gấp gáp trở về cho Trần Tố ăn chút giáo huấn. Trần Tố có một lần quên mất đi dạo phố quá giờ, đêm hôm đó Vương Tuấn liền quay về lôi Trần Tố tới vùng than đá Sơn Tây tối om om ở hai ngày mới được thả ra, vì thế, Trần Tố không lên lớp hai tiết luyện nói, khi đó lần đầu tiên Trần Tố biết Sơn Tây cách Bắc Kinh rất gần, đủ để Vương Tuấn vừa cảm giác được có gió thổi cỏ lay là có thể lập tức trở về cùng cậu tính sổ.

Về cự ly không sản sinh ra cảm giác xa cách mong chờ, tuy rằng liên lạc ít ngược lại nhiều thêm chút nhân tình, không nói nhiều, nhưng là trụ cột tinh thần duy nhất của Trần Tố ở xa quê, trong đêm tối, căn nhà lớn chỉ có im lặng, Trần Tố nhiều ít cũng có thể cảm nhận được nguyên nhân Vương Tuấn mất ngủ từ nhỏ.

Ngoại trừ đến trường, Trần Tố còn có rất nhiều việc cần làm. Dọn dẹp hành lang, quản lý khách trọ, thanh toán tiền điện nước, còn có việc nhà cần làm. Những thứ này trước đây đều là Vương Tuấn phụ trách, hơn nữa Trần Tố coi đó là đương nhiên, làm như không thấy, hiện tại đến phiên Trần Tố dọn dẹp nhà.

Trần Tố rất phiền muộn với căn nhà không dọn dẹp một ngày là đóng bụi, chất lượng không khí Bắc Kinh

thật sự cần nâng cao. Quần áo thay mỗi ngày sẽ thành phiền toái vào ngày hôm sau, trước đây đều là do Vương Tuấn làm nên không cảm thấy Vương Tuấn bận bao nhiêu, thường thường là Trần Tố vừa tỉnh Vương Tuấn đã làm xong nha, thế nào vào tay mình cứ như quấn lấy thân vậy, việc nhà không dứt. Lại không thể lười biếng không làm, mỗi tháng Vương Tuấn trở về thấy quá loạn sẽ kiếm cớ tha cậu đi Sơn Tây, chỉ có nỗ lực Vương Tuấn để lại, nhưng việc nhà thật không nằm trong phạm vi năng lực của Trần Tố, nếu như nói lúc nào Trần Tố nhớ Vương Tuấn nhất, vậy chính là khi Trần Tố giặt quần áo lau bàn lau nhà là biểu hiện ra mãnh liệt nhất, lúc đó một khi nhận được điện thoại của Vương Tuấn ngữ khí phá lệ ôn nhu dịu dàng.

Lẳng lặng trải qua năm cuối cùng thế kỉ hai mươi huy hoàng nhất của Trung Hoa, Hương Cảng Ma Cao trở về với tổ quốc, Tam Hiệp* tạm thời mở cửa cho tàu thủy, kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường, còn có chuyện đáng chú ý nhất một năm này, hai quốc gia phương Đông và phương Tây xa cách nhau hơn hai mươi năm lại một lần nữa bắt tay mang tính lịch sử — chuyến viếng thăm tổng thống nước Mỹ Clinton, Trần Tố lại một lần nữa lĩnh hội sâu sắc nhiệt tình quá mức của người Bắc kinh đối với chính trị, cho dù bác gái đang quét đường cũng không rời khỏi cái đề tài này.

*(*Đập Tam Hiệp -*

Trần Tố không quá thấy hứng thú với chính trị, đó là thứ không liên quan đến cuộc sống cậu. Nếu nói thay vì quan tâm ánh hào quang hư vô ấy, Trần Tố càng quan tâm đại hồng thủy vùng tam giác Trường Giang có nhắc tới trên truyền hình hơn, nhân số gặp nạn đến tháng tám đã đạt tới ba trăm triệu người. Các bạn học quan tâm đến là mấy loại đề tài như tiền túi của thị trưởng Trần Hy Đồng *(đây là tên người thật)* có bao nhiêu cùng với rốt cuộc ông ta có bao nhiêu tình nhân, cũng mãnh liệt đả kích hiện tượng cổ hủ và hướng tới quốc gia tự do dân chủ. Lúc này Trần Tố đã không còn sự tự ti trong tiềm thức nữa, không phải người nào biết nói, biết la, người đó chính là trụ cột sao, Trần Tố trải qua cuộc sống năm mỗi ngày đều như ngày lễ tại Bắc Đại tâm tình đã bình phục trở lại.

Đối với người nhà, Trần Tố xem như là đã tốt nghiệp tìm việc rồi, là người làm việc trong thành phố, tính theo thời gian tốt nghiệp, trong nhà không gửi tiền cho Trần Tố nữa. Trần Tố giữ lại hết tiền mà trong nhà gửi lúc trước, cậu muốn giữ làm của hồi môn cho em gái Trần Khiết.

Trần Khiết cũng hơn hai mươi rồi, ở dưới quê chính là lúc con gái lập gia đình. Có thể cho Trần Khiết thêm chút của hồi môn cũng là một chuyện Trần Tố muốn làm vì người nhà, mặc dù nói với người ngoài là Trần Khiết không học hành được, kỳ thực, trên cơ bản mà nói, chính là tư tưởng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng của Trần gia mà ra. Ở nông thôn, đến trường là con đường duy nhất thay đổi cuộc sống một người, Trần Tố từ đó đến giờ nhiều ít có chút áy náy với Trần Khiết không lên được cấp hai.

Năm ngoái về nhà ăn tết được biết, anh cả Trần Hạo như nguyện vào được văn phòng xã, xưa nay gã đối nhân xử thế ôn hoà hiền hậu, tiền đồ tất nhiên rộng lớn.

Trần Khải tốt nghiệp năm ngoái, làm việc cho công ty nước ngoài ở Tô Châu rất ít về nhà, nghe nói đã quen bạn gái đang trong tình yêu cuồng nhiệt, vẫn là giai đoạn giữ bí mật.

Sau khi theo kịp bài vở, lấy được tiền thuê nhà năm thứ hai, Trần Tố nghe theo kiến nghị của Vương Tuấn bắt đầu chú ý giá thị trường nhà cửa, đắt thì đắt một chút, nhưng nếu như là đoạn đường tốt cho thuê cũng lấy lời hơn gửi ngân hàng nhiều lắm, nắm lấy thời cơ mua hai căn, sau chính là một khoản vay thế

chấp. Trần Tố rất không hiểu phương thức mua phòng phải trả mười năm tiền vay, Vương Tuấn cố gắng giải thích một lần liền không nói nữa, Trần Tố làm sao cũng nghe không hiểu lại ghi danh đi nghe giảng một lớp học quản lí.

Phòng ở cho thuê không tệ, không có gì thay đổi. Một khách trọ lầu một chuyển đi cũng không chờ Trần Tố dọn dẹp phòng xong, chưa kịp dán quảng cáo ra thì hắn ta lại dọn trở vào, đã quen hoàn cảnh an tĩnh không chịu được ồn ào bên ngoài. Khách trọ đều là dạng một tháng chỉ đến ở hai mươi ngày, bình thường ở đâu Trần Tố không hỏi, chỉ là phòng 302 hầu như mỗi đêm về lén lút mở cửa sắt đi vào, Trần Tố biết nhưng coi như không biết, dù sao mỗi người có một cái chìa khóa cửa lớn, điều khoản kia coi như vô dụng, mệt Vương Tuấn lúc đó còn tốn một đêm hao tổn tâm cơ định ra, chỉ cần không quá phận, Trần Tố không cần phải hỏi đến việc riêng tư của người ta. Đám người khách trọ ở thời gian dài cũng nhìn ra cái cậu chủ nhà tướng mạo lanh lợi không phải người khó ở chung.

Vào kì nghỉ hè không thể về nhà, Trần Tố thu dọn một túi xách đến chỗ Vương Tuấn ở mấy ngày, một đoạn thời gian trước Vương Tuấn công tác ở Quảng Đông, hôm nay có việc chạy về Sơn Tây, Trần Tố phải tới, gần đây Vương Tuấn đang chuẩn bị dời công việc về lại Bắc Kinh rồi.

36. Tia Nắng Ban Mai - Chương 36

Trần Tố đi Sơn Tây coi như biết chịu khó, sự thật là sợ Vương Tuấn làm chuyện gì đó bất chính mà liên lụy đến cậu, giám sát là nhất định phải có.

Kì thật thời gian Vương Tuấn ở Sơn Tây rất ít, ba năm trôi qua, than đá hiện tại đã không phải là ngành chủ yếu nhất của công ty Vương Tuấn, anh làm gì? Trần Tố như trước không hay biết, dù sao Vương Tuấn ba ngày hai bữa chạy bên ngoài, Trần Tố vì điều tra xem Vương Tuấn có phải làm cái gì bất hợp pháp hay không cũng theo anh chạy hai lần, kết quả mệt mỏi muốn chết, theo không kịp bước tiến chân không chạm đất của Vương Tuấn, nhưng cũng nhìn thấy thành phố đang chuyển biến từng ngày, đâu đâu đều giống như công trường kiến trúc quy mô cực kì lớn, Trần Tố học điều tra xã hội nhìn nhiều một chút cũng tốt. Bất quá sau đó Vương Tuấn không mang theo Trần Tố nữa, Vương Tuấn nói quá phân tâm.

Mỗi lần đến Sơn Tây, Trần Tố đều có đủ loại cảm giác đau mắt.

Tỉnh thành xây dựng rất tốt, nhưng địa phương có tài nguyên khoáng sản phong phú rất hoang vắng, đường xá còn không bằng đường lót gạch đỏ ở thôn nhà mình, xe vận tải lớn quá tải run qua lắc lại chở quặng thô than đá liên miên không dứt đè nghiến tới lui, trên con đường nhựa nhấp nhô bị xe chở hàng quá tải đè nghiến này thỉnh thoảng lại có từng chiếc xe sang trọng nổi tiếng đi qua cùng đoạn đường tụt hậu này rất không tương xứng, Trần Tố đến khu khai thác mỏ làm điều tra xã hội, xem như là bài tập trong kì nghỉ, Trần Tố quyết định nhân lúc đến đây viết một bài luận văn. “Công ty mậu dịch đầu tư năng lượng đối ngoại” thành lập tại thành phố Thái Nguyên, bên dưới có người quản lí giúp anh.

Lúc này, Vương Tuấn đã tích lũy được đủ hạn ngạch mong muốn ban đầu, đang hướng đến bất động sản Bắc Kinh, bất quá muốn lập tức buông tay khai thác mỏ có lợi nhuận kinh người này Vương Tuấn vẫn còn do dự. Cộng sự Lưu Trấn Đông cũng hiểu được hiện tại tình thế, nhiên liệu cung ứng đi cùng với các thành thị trong nước mở rộng xây dựng mà tăng trưởng hàng năm đều tận mấy phần trăm, hiện tại thu tay còn

hơi sớm, mặc dù cuộc bầu chọn Trung Quốc làm Ủy ban Olympic sắp tới gần, thế nhưng trước khi kết quả công bố vẫn không thể khẳng định, mười năm trước Trung Quốc lẽ ra đã thành công ứng cử còn không phải quan viên nước Mỹ ra hiệu mấy cái nên thua Sydney sao, lần này xác xuất ứng cử thành công rất lớn, nếu thành công, biên độ tăng trưởng bất động sản Bắc Kinh mười năm tới sẽ rất kinh người, bọn họ đương nhiên biết ngành nghề chân chính kiếm ra tiền nếu không phải liên quan đến phạm pháp thì chính là làm bất động sản và công nghệ phần mềm, bọn họ không có hứng thú với cái thứ hai, cắm đầu làm việc không phải cá tính bọn họ.

(mình ko hiểu tại sao chương 28 nói Olympic bắt đầu mà bây giờ 2,3 năm sau còn bảo đang vote Ủy ban?? Hay chương 28 mình edit thiếu chữ "sắp"?)

Sau khi suy xét cẩn thận, bọn họ quyết định tiếp tục giữ lấy bên này không buông, nếu có nhà giàu nào ra cái giá khiến họ thỏa mãn thì mới buông tay. Bất quá, hiện tại cũng là lúc ra sức thu lại tài chính, Vương Tuấn phụ trách công việc mở rộng và hoàn thiện công ty, mà Lưu Trấn Đông phụ trách giao thiệp với bên chính phủ và đem tài chính bên ngoài quay vòng về.

Vương Tuấn luôn không thích Trần Tố đến khu khai thác mỏ, nhưng lần này Vương Tuấn dường như có chuyện cần làm nên phải đi.

Vương Tuấn thu hồi một khoản tiền lớn cần phát lương công nhân. Công nhân bên này là nửa năm hoặc là cả một năm mới lấy được tiền lương, than đá là ngành kiếm ra tiền, nhưng thiếu tiền lại càng thường xuyên hơn, không lấy lại khoản bán ra, công ty cũng không thể lấy tiền của mình trong ngân hàng ra tạm ứng lương, cái này đã trở thành một quy ước, thợ mỏ cũng đã quen, chuyện mỏ than nhỏ làm không công hai năm chưa phát lương không hề hiếm, lao động di trú tại TQ thật sự rất khổ cực.

Tổng cộng có ba chiếc xe, nhân viên tài vụ phụ trách thu chi tiền mặt đều đi theo, phát lương còn phải kiểm tra tài khoản của nhân viên chủ quản phụ trách quản lí khu khai thác. Tài xế lái xe, ghế trước còn có vệ sĩ mang vũ khí, dù sao trên xe mang theo tận mấy triệu tiền mặt.

Lưu Trấn Đông bởi vì Trần Tố tới cũng theo đi chơi, Trần Tố nghe nói Lưu Trấn Đông có bạn gái đang nói chuyện cưới xin nên rất hiếu kỳ, Lưu Trấn Đông cười hì hì phủ nhận. Chạy xe trên con đường xóc nảy y như tàu lượn siêu tốc làm Trần Tố có không ít gánh nặng, cũng may xe này là xe jeep Vương Tuấn đặc biệt tìm tới, không gian bên trong rất lớn, nếu như là xe nhỏ Trần Tố liền sống không nổi rồi.

Đoạn đường muốn đi có vài chỗ hẻo lánh, hai nơi đó không bị thu thuế, sản lượng không ít, nhưng vắng vẻ, lần này chính là đi hai nơi đó trả khoản nợ lương và kiểm tra đối chứng tài khoản.

Đó thật sự là thôn xóm xa xôi!

Trần Tố ngạc nhiên, TQ còn có nơi nghèo như vậy? So với nhà cửa cũng không cao to ở thôn nhà mình thì nơi đây càng giống trình độ sinh hoạt nhà mình thập niên bảy mươi, than dưới lòng đất chính là nơi phát ra tất cả sinh hoạt phí của bọn họ.

Nhìn hiện trạng ngoài cửa sổ, Vương Tuấn nói: "Không nên suy nghĩ nhiều quá, địa lý và hoàn cảnh như

vật không ai sẽ đầu tư vào đây, không có đường, không có ruộng đồng, không có nhân tài, không có tư tưởng cải cách, duy nhất chỉ có than đá, nếu như không có chúng ta tới đây khai thác than bọn họ liền phải chịu đói, đây là hiện trạng thật, bất quá tôi chưa từng nợ họ một phần tiền công nào, thu nhập mỗi năm của bọn họ đã tăng thêm rồi"

Đúng nha, Trần Tố biết đồng tình không phải biện pháp cuối cùng, đây là vấn đề quốc gia cần cân nhắc, thôn xóm hẻo lánh như vậy ra ngoài làm công không có khả năng tìm được công việc nhẹ nhõm, không thành thạo một nghề chỉ có thể sinh hoạt ở tầng dưới chót trong thành phố, ở lại chính là những người bốn năm chục tuổi, bọn họ càng muốn ở lại quê nhà, nghèo túng và hèn nhát, bọn họ sợ đi khỏi ngôi nhà quen thuộc đi đến thành thị xa lạ bài xích chính mình đánh cuộc.

Khi đám Trần Tố đến vừa lúc công nhân ăn cơm trưa, đội công nhân thứ hai thay ca xuống hầm mỏ, tổng đốc công, tổ trưởng các tổ nhỏ, kế toán và cán bộ thôn đều tới.

Giống như lễ Tết, đám người ùa đến với những khuôn mặt lao động mộc mạc tràn đầy hưng phấn rạng rỡ. Ở hầm mỏ chuyện khất lương thường thấy nhất, cả vùng này chỉ có bọn họ tối đa nửa năm là phát tiền lương một lần, tiền mặt cầm trong tay, đám người đó đương nhiên vui không kiềm chế được.

Nhân viên kế toán theo cũng muốn kiểm tra bảng chấm công và bảng lao động, muốn tra hết toàn bộ bút toán ít nhất phải tiêu tốn một hai ngày, Vương Tuấn không chịu để cho Trần Tố tới là vì nguyên nhân này. Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông tới bởi vì ủy ban thôn thông qua đốc công quản lý muốn bọn anh thầu luôn một cái mỏ khác tại thôn này, cho nên Vương Tuấn mới đến một chuyến, còn mang theo lão nhân viên kỹ thuật có kinh nghiệm phong phú đến xem tình huống mỏ.

"Nếu đã tới rồi, thì làm chút công tác mặt ngoài đi." Đây là Lưu Trấn Đông nói.

Lưu Trấn Đông muốn xuống hầm an ủi hỏi thăm các thợ mỏ một chút, dù sao tính tích cực của thợ mỏ nâng cao dẫn tới sản lượng khả quan, Lưu Trấn Đông nói như thế, Trần Tố không tin, tám chín phần mười là Lưu Trấn Đông ngồi không yên muốn chạy loạn.

Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông xuống hầm rồi, Trần Tố vốn là tự dưng muốn theo cùng, Vương Tuấn miệng hầm nhỏ bụi bặm không cho Trần Tố đi, nhờ cán bộ thôn mang Trần Tố đi nghiên cứu hiện trạng nông thôn, cán bộ thôn cũng cảm thấy tiếp đãi sinh viên rất có thể diện. Trần Tố rất buồn bực, Vương Tuấn nói không cho chính là không cho Trần Tố không có biện pháp nào.

Nhân viên kế toán đang vội vàng, vị kỹ thuật viên già kinh nghiệm phong phú kia đi qua đoạn đường xóc nảy này rốt cuộc hồi phục khí lực, ngồi xổm dưới bóng cây chậm rãi uống nước khoáng.

Trần Tố được cán bộ thôn ân cần mang đi xem các gia đình trong thôn, người ở đây không giàu có cũng có chút ngu muội lạc hậu, nhưng nụ cười của họ là chân thật. Bà lão bưng ra nước trà đường đỏ có cùng một loại cảm giác với trà em gái bưng cho cậu, mặc dù Trần Tố không thích uống nhưng vẫn uống.

Tiếng vang kịch liệt có ảo giác trời long đất lở, cán bộ theo cùng Trần Tố đen mặt, "Sập hầm rồi!"

Sập hầm rồi!!! Sập hầm rồi!!!

Từng tiếng rung động toàn bộ thôn, mọi người tựa như phát điên chạy tới hướng hầm mỏ. Trong đám người, Trần Tố cũng chạy, Vương Tuấn thì sao? Lưu Trấn Đông thì sao? Mặt Trần Tố tái nhợt không huyết sắc.

Tất cả đều rối loạn, người vây xem, người kêu khóc đang gào thét vào miệng giếng bị vô số mét khối đất bao phủ, có phụ nữ bò tới trên núi đá lấy tay đào bới, chỉ chốc lát đã máu chảy đầm đìa.

Trần Tố ngỡ ngàng nhìn lối vào bị đất đá chồng chất như núi, Vương Tuấn ở bên trong không ra được nữa, cậu tự do rồi!? Cuộc sống sau này không còn người nào có thể trói buộc cậu nữa!

Một khắc kia, tay Trần Tố run rẩy, không ngừng run, ngoại trừ lối vào bị che phủ, Trần Tố không nhìn thấy bất cứ thứ gì, kỳ dị là, độ nhạy thính giác lại tăng lên, tiếng nói nhỏ nhẹ bên người như sóng triều không ngừng truyền đến, "Ông chủ cũng ở trong hầm, không thể để bọn chúng lấy tiền đi…" "Trông chừng xe tụi nó…" "Mau gọi công an…" "Lần này bọn nó tiêu rồi…."

Trần Tố thấy được ánh mắt tham lam và vẻ mặt nguy hiểm, Trần Tố vỗ vào vai cán bộ thôn tĩnh táo dùng ngôn ngữ gần như không phải chính mình nói: "Nói cho đám người nhà thợ mỏ, tôi là ông chủ."

Cán bộ thôn kinh ngạc nhìn Trần Tố!

"Nhìn cái gì? Tôi là ông chủ, mấy người kia là quản lí làm việc cho tôi." Trần Tố giương ánh mặt sắc bén ngạo mạn nhìn chằm chằm cán bộ thôn chất phát đó.

Vị cán bộ thôn này vội kêu gọi đám người thôn này. Đốc công bị Trần Tố hù dọa đi triệu tập đám người nhà của thợ mỏ vùng khác tới, Trần Tố dặn dò vệ sĩ nơm nớp run rẩy coi chừng tiền mặt.

Nhân viên kế toán rất lo lắng, họ biết người trẻ tuổi này không thể nào là ông chủ, nhưng bây giờ phải có một người ra mặt, nếu như sự tình không khống chế được xảy ra vấn đề lớn, đám người nhà này nếu không khống chế được mà bạo loạn không phải là không thể, hơn nữa cậu ta đi cùng ông chủ quan hệ rất không bình thường, cậu ta chủ động ra mặt thì không thể nào tốt hơn, bọn họ trao đổi ánh mắt cùng lựa chọn ngầm thừa nhận.

Trần Tố thấp giọng hỏi bọn họ có số điện thoại cứu viện các loại không, họ đều là nhân viên văn phòng không tiếp xúc những chuyện này nên đều lắc đầu, vị kỹ thuật viên già đi cùng Vương Tuấn khom lưng đi qua vươn tay kéo kéo Trần Tố, "Ông chủ, hầm mỏ này năm đó tôi xem qua, đào từ miệng giếng không kịp đâu, muốn tìm đội cứu hộ tới cũng phải mất hai ba ngày, ở đây rất nghiêng, đường ngài đã thấy, xe đào đất không thể vào được, vẫn là mau chóng ổn định tình hình tự cứu, tôi có phương án."

Trần Tố lập tức nói: "Có cái gì cần chuẩn bị ngài chỉ cần nói với tôi."

Ông lập tức nói: "Trước điều động tất cả xe đào đất có thể lấy được xung quanh đây, còn phải nhanh chóng ra ngoài mua dây điện dây cáp bóng đèn, xem ra nhất định phải làm cả đêm, còn có —" ông nói một chuỗi dài những thứ cần chuẩn bị và phương án phải xử lý, kinh nghiệm rất phong phú, cho dù là tiền thuê xe đào đất giá rẻ cũng chỉ điểm cho Trần Tố, Trần Tố rất cảm kích.

Công tác hai mặt đều xong, người tụ tập trước bục cao văn phòng thông, cán bộ thôn theo yêu cầu của Trần Tố mượn một cái đồng hồ để bàn lớn đặt trên cái bàn chuẩn bị phát tiền lương trong thôn, cán bộ thôn còn lấy loa để Trần Tố nói.

Người nhà thợ mỏ bị chôn đứng trước, người xem náo nhiệt ở phía sau vẻ mặt hăng hái bừng bừng thấp giọng nghị luận, còn có người ngoài thôn từ bốn phương tám hướng tới xem náo nhiệt, Trần Tố thờ ơ lạnh nhạt, đây là thói hư tật xấu không thể sửa đổi của người TQ Lỗ Tấn tiên sinh từng phân tích, chỉ cần chuyện không liên quan đến mình sẽ tận tình xem náo nhiệt.

"Thời gian cấp bách, tôi không nói nhiều." Trần Tố nhìn khắp bốn phía, "Lần này nếu có người gặp nạn, mỗi người ngoại trừ tiền trợ cấp tai nạn lao động quy định, tôi phát thêm mỗi hộ mười vạn."

Bốn bề tĩnh lặng cho thấy lời Trần Tố kinh người thế nào, sau khi yên lặng ngắn ngủi qua đi chính là một trận kinh hô, "Thật sao! Thực sự???" Tiếng kêu kinh hãi liên tiếp, cho dù phụ nữ đang khóc lóc thê thảm cũng dừng lại ngây người nhìn Trần Tố, mười vạn là số tiền đám thợ mỏ bọn họ phải không ăn không uống cực khổ chừng mười năm mới có thể kiếm vào túi tiền, mỏ bọn họ gặp tai nạn chết một mạng cũng chỉ có bốn năm vạn, đây là chuyện thường xảy ra, "Ông chủ! Cậu đang nói thật?!"

"Là thật!" Trần Tố khẳng định: "Đây là phần trả thêm, không tính là tiền trợ cấp chính thức, tiền trợ cấp tính khác."

Nhận được câu trả lời khẳng định, thoáng cái như cái nồi nổ tung, nhấc ngón tay, mỗi hộ gặp nạn có thể cầm được mười lăm mười sáu vạn đó, trong lúc nhất thời thèm muốn cuồn cuộn mà lên, nhiều người hận không thể để nhà mình có người gặp nạn trong hầm mới tốt.

Gõ cái cồng nặng nề một tiếng, khắp nơi yên tĩnh lại nhìn chằm chằm ông chủ nhỏ này, không ai hoài nghi cậu ta không phải ông chủ, mấy nhân viên kế toán kia nói gì nghe nấy đã loại bỏ nghi ngờ của đám người này, bất quá ông chủ nhỏ này rất khó ở chung là thật, gương mặt lạnh lùng, hai mắt như lưỡi dao khiến người nông thôn không qua từng trải đều có chút sợ hãi.

Mọi người yên tĩnh lại nghe cậu nói.

"Hiện tại, công nhân còn lại đều đến tổ trưởng của mình báo danh, chuẩn bị dọn dẹp cửa hầm để cứu người. Mỗi người mỗi ngày ba mươi đồng tiền lương, mặt khác thành lập một đội đột kích tìm kiếm và cứu hộ, tổng cộng đột kích năm ngày, nếu như hôm nay có thể đào người ra mỗi người được năm vạn, ngày mai đào ra được thì bốn vạn, ngày kia chính là ba vạn, cứ như vậy cho tới năm ngày kết thúc thì tính cho đội đột kích mỗi ngày hai trăm phí dịch vụ, muốn đăng kí thì tới chỗ đốc công báo danh, đội đột kích liên quan tới mức thu nhập của chính các người không cần để người nhìn không không làm đến tham gia."

Trước trước sau sau ồ lên, "Ông chủ! Thợ mỏ bọn tôi không thể gia nhập vào đội đột kích sao? "

"Đương nhiên có thể." Trần Tố nhìn đồng hồ để bàn dùng loa cán bộ thôn cung cấp lạnh lùng nói: "Bây giờ là 1h30 chiều, nửa tiếng sau 2h bắt đầu tính ngày đầu tiên!"

Rầm rập, đốc công bị vây chật như nêm cối.

Trần Tố đã thông báo mấy người đốc công quản lý sự vụ, tổng cộng chọn ra không quá một trăm người, nhiều người trái lại không hiệu quá, người bình thường biểu hiện không tốt không nhận.

Quan hệ đến lợi ích chân thật, công nhân cũng bài xích người bình thường làm ăn bớt xén, bọn họ đều biết những người này, thợ mỏ vùng khác có ba mươi mấy, thợ mỏ những thôn khác đến xem náo nhiệt vừa nghe vậy toàn bộ đều xông tới báo danh, tiền làm công bỏ vào trong tủ sắt kiểu cũ gỉ sét trong văn phòng thôn, chìa khóa ngay trong tay Trần Tố. Trần Tố lấy ra một phần tiền đưa cán bộ thôn lên huyện mua tất cả mọi thứ lão kỹ thuật viên dặn, Trần Tố lén cho cán bộ thôn biết, mỗi ngày gã sẽ được thêm vào năm mươi đồng phí chạy vặt, cán bộ thôn vui muốn chết. Trần Tố không để người Vương Tuấn mang tới đi mua vật tư là bởi người trong thôn để người già cố ý vô tình đến vây ba chiếc xe hơi thành một vòng, vẫn là không nên kích thích bọn họ mới tốt, Trần Tố thậm chí mua một con heo trong thôn bảo người giết thịt cho hơn trăm người ăn tối.

Lão kỹ thuật viên kia hình như rất là quen thuộc chuyện tai nạn hầm mỏ, chỉ huy bài bản, lúc trước còn có người rất ngứa mắt ông lão không thể đào không thể khiêng tham gia vào kéo chân bọn họ, sau hai tam tiếng đồng hồ thì liền nói gì nghe nấy, hơn nữa thợ mỏ già bên này đều nhận biết lão kỹ thuật viên này, mọi người liền lấy ông cầm đầu, thợ mỏ xuất khí lực, ông xuất đầu óc.

Trải qua phân tích, không đào từ miệng hầm sập lún nghiêm trọng, mà là từ một bên khác tìm cửa vào, đêm đó mướn được gần khu khai thác xe đào đất và máy móc chuyên dụng khác, trên mỏ đầu bếp vội vàng nấu nồi thịt lớn, nhân viên kế toán phân tán ăn riêng tại cái hộ nông gia khác, ở một ngày đưa người ta hai mươi đồng, vẫn là ngay tại chỗ đưa tiền mặt, cho nên đều là ngủ trong nhà chính, mặc dù là ngày mùa hè nóng hầm hập nhưng cũng là cách làm yên ổn nhân tâm.

Trần Tố không phải không muốn xin viện trợ từ bạn bè Vương Tuấn, nhưng Trần Tố không biết số điện thoại Cao Viễn, càng không biết đơn vị của Tống Uy ở chỗ nào trong nước, cũng không biết Cao Viễn làm luật sư ở sở sự vụ nào, loáng thoáng chỉ biết là cha Lưu Trấn Đông là cán bộ tỉnh cao cấp, là ai Trần Tố căn bản không quan tâm tới. Nói thật, Trần Tố còn không biết số điện thoại Vương Tuấn có mấy chữ số nữa, mỗi ngày Vương Tuấn gọi điện thoại cho cậu chậm một giây không tiếp sẽ bị Vương Tuấn truy vấn nửa ngày, làm gì có chuyện Trần Tố sẽ gọi điện cho Vương Tuấn, điện thoại di động bọn họ mang xuống dưới đất bị bịt kín đều không có tín hiệu, hỏi nhân viên nhân viên công ty Vương Tuấn, họ cũng không biết, cái này nằm trong dự liệu của Trần Tố, Vương Tuấn nhạt nhẽo ngoại trừ cùng ba người bạn tới lui cũng chỉ có cậu thôi, giờ khắc này, Trần Tố tin tưởng Vương Tuấn một ngày nào đó biến mất khỏi nhân gian rất nhiều năm đều không có ai biết, trời cuối tháng bảy ở bên người Trần Tố thổi cơn gió lạnh.

37. Tia Nắng Ban Mai - Chương 37

Trước khi trời tối dây cáp dây thừng đèn đêm toàn bộ các loại dụng cụ được mua về, công nhân thay phiên ăn, miếng thịt lớn đủ ăn no. Mấy người già thay phiên nhau vây quanh ba chiếc xe, Trần Tố ở trong phòng làm việc nhỏ của văn phòng thôn, khi trời tối đầy bướm đêm và muỗi.

Ngày thứ hai, đại diện tổ đột kích tìm Trần Tố đưa ra càng nhiều người nhà gia nhập có thể tính tiền công không? Trần Tố từ chối, không khó nhìn ra bọn họ đang có ý đồ gì.

Không làm, sinh bệnh, không chịu được khổ tất cả lui đội, trả hai trăm đồng theo cam kết, mỗi ngày kết toán một lần, kết toán rồi thì không xem là một thành viên đội đột kích nữa, sắp xếp như thế để cho bọn họ không dám qua loa, một ngày hai trăm đồng, ngày cuối cùng đào ra được có thể được một vạn, cho dù đào không được năm ngày có thể kiếm một ngàn vẫn có lời, trong đầu tính toán một chút càng cảm thấy có lợi, Trần Tố cũng đáp ứng người nhà đội đột kích có thể tham dự hỗ trợ, nhưng chỉ bao cơm không có tiền công.

Một ngày một ngày trôi qua, thời gian càng dài càng đại biểu cho tỉ lệ tử vong gia tăng, không có người nói chuyện với Trần Tố, Trần Tố càng giống như tảng băng, không ai chủ động ở bên cạnh Trần Tố đang dán cái nhãn 'Đừng chọc tôi'. Cũng chỉ có một người bất đắc dĩ chủ động, lão Lý cán bộ thôn chạy tới, "Ông chủ, tôi đã nói với người dân, điện thoại bị thôn trưng dụng."

Trong thôn tổng cộng có ba cái điện thoại, hiện tại thay phiên gọi vào máy Lưu Trấn Đông, Trần Tố nhớ kỹ số điện thoại của Lưu Trấn Đông là do điện thoại hắn là một chuỗi số 8 muốn quên cũng không quên được. Trần Tố hứa hẹn công ty sẽ đổi cho bọn họ một cái điện thoại cao cấp khác.

Trưng dụng điện thoại trong thôn không ngừng gọi để lấy tin tức cực kì ít ỏi từ mỏ khác, mặt khác cũng là không để người nào truyền tin tức ra ngoài.

Cách xa ngoài thôn, lúc này tin tức chưa truyền đi quá xa mới tốt. Trần Tố ngồi xe tới đây, điều kiện đoạn đường kia Trần Tố rất rõ, bây giờ gấp nhất nhanh nhất chính là giống như lão Giang kỹ thuật viên nói tự cứu chứ không phải cầu cứu, năm ngày là cực hạn sinh tồn của con người, cho dù cứu viện tới vẫn là chuyện ba bốn ngày sau, khi đó chỉ chờ nhặt xác mà thôi. Lão Giang kỹ thuật viên rất có lòng tin, Trần Tố cũng được kích lệ.

Ngày thứ năm đã tới, mọi người ăn xong cơm trưa cố lấy sức mạnh sau cùng, ngày cuối cùng bọn họ muốn liều mạng một chút, chỗ hổng đã xuất hiện, thiết bị cơ khí không hữu hiệu, bây giờ là lúc dùng nhân công!

Hà hơi, nhấc xẻng bắt đầu đào, kéo dây cáp đèn nóng rực, đêm đã khuya, gia đình thợ mỏ đều tới, dân trong thôn cũng hỗ trợ, không ai nói chuyện, đều cúi đầu không nói làm việc, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu lên khu khai thác, trên mặt đọng mồ hôi của mọi người có uể oải và thất vọng tràn đầy, người giúp một tay lục tục rời khỏi công trường, có mấy thành viên đội đột kích ăn xong bữa sáng đòi tính tiền, nhân viên kế toán cầu cứu nhìn Trần Tố, Trần Tố ý bảo tính tiền. Họ cầm tiền công hai trăm đồng trong tay về nhà ngủ, đốc công và cán bộ thôn gạch tên họ khỏi đội đột kích. Thành viên đội đột kích một trăm tên đi mất ba mươi tám người, lưu lại đa số là công nhân vùng khác.

Trời đã sáng, thôn dân im lặng tụ tập đứng xa xa khu khai thác, cùng bọn họ phân biệt rõ ràng hai bên, không tiếng động đã có áp lực vô tận, vệ sĩ và nhân viên kế toán lặng im đứng sát vào Trần Tố.

"Có tín hiệu rồi!" Vệ sĩ phụ trách ba năm phút đồng hồ gọi một cuộc điện thoại kinh hô từ trong phòng lao ra, "Ông chủ! Ông chủ! Điện thoại kết nối!"

Trần Tố nhìn điện thoại gọi tới hỏng mất ba cái chỉ còn một, điện thoại kết nối rồi, tuy rằng nghe không rõ, nhưng xác thực có tiếng người! Là tiếng người!

Tin tức này truyền ra toàn bộ khu khai thác sôi trào, đám thợ mỏ tính tiền rồi xông vào bị vệ sĩ đẩy ra ngoài, người vây xem chỉ vào bọn họ cười ha ha.

Đào thông rồi! Tiếng hoan hô kinh thiên động địa! Một giờ cuối cùng rốt cuộc thông vào mỏ bên trong rồi! Trần Tố nhìn đám hán tử điên cuồng la hét không di chuyển được một bước, thật sự gọi được, người nọ đâu? Còn sống không? Lão Giang kỹ thuật viên kinh nghiệm phong phú toàn quyền chỉ huy bắt đầu dò đường, mang theo nước và dụng cụ cấp cứu đi đầu tiến vào trong mỏ, Trần Tố nắm tay thật chặt không dám để người khác nhìn ra bản thân đang khẩn trương, ngắt ngao nhìn chằm chằm miệng hầm, nửa giờ sau, một người đi vào lảo đảo lao ra: "Tìm được rồi, đều tìm được rồi, đều sống, ba mươi sáu người toàn bộ còn sống, nhanh! Nhanh mang cán tới, có mấy người mất nước."

Tiếng hoan hô vang lên lần nữa có mừng rỡ chân chính, mừng rỡ đối với kỳ tích sinh mệnh!

Mọi người được dìu mang ra ngoài, trên đầu mỗi người bị bọc vải bố, chưa quen ánh sáng đi ra gặp ánh mặt trời sẽ hại mắt.

Đang được đỡ, mang ra trong đám người, Trần Tố thấy được Vương Tuấn.

Bởi vì Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông xuống mỏ đã mang tất cả trang bị bảo hộ an toàn, nhìn ra được bọn họ tốt hơn người khác một chút, cùng dơ bẩn và sa sút nhưng họ đều còn sống, toàn bộ đều còn sống! Một khắc kia Trần Tố cảm thấy phức tạp, nhìn Vương Tuấn được người đỡ ra có loại cảm giác nhìn thấy âm hồn, Trần Tố cảm nhận được câu nói đêm đó Vương Tuấn nói với cậu "– tôi đợi cơ hội như vậy, tôi sẽ không bỏ qua cơ hội này —" Đó không phải là ngạo mạn và tùy hứng, mà là chân chính tuyệt vọng và cô tịch đã cắm rễ thật sâu trong lòng Vương Tuấn, Trần Tố mới biết Vương Tuấn có thể dựa vào chỉ có chính mình.

Trần Tố không biết mình nghĩ như thế nào, tâm tính thiện lương cảm thấy đau, lần đầu tiên Trần Tố hiểu rõ bản thân thật sự cột chung với nhân sinh của Vương Tuấn, mình ở trong mắt Vương Tuấn là cái gì? Người nhà thay thế tình thân? Người yêu cùng sống chung? Hay là thú cưng vĩnh viễn bị trông chừng không thể rời khỏi chủ nhân? Không thể giải thích rõ tâm tình hẳn là chính bản thân Vương Tuấn đi. Giờ khắc này, sự sợ hãi Vương Tuấn thâm căn cố đế từ lúc ban đầu của Trần Tố tan biến trong ánh mặt trời rực rỡ cuối tháng bảy. Trần Tố kéo ngón tay bẩn thỉu của Vương Tuấn giãy dụa muốn cởi bỏ vải bố thật dày quấn trên mắt, Vương Tuấn đình trệ một giây, trong nháy mắt lật tay nắm lấy tay Trần Tố, thật lâu, thật lâu, thật chặt, thật chặt.

Sập hầm không có người nào tử vong chính là kỳ tích, thợ mỏ sống sót sau tai nạn sinh động như thật kể chuyện kì tích. Là do Vương Tuấn luôn luôn khứu giác nhạy bén cảm thấy mùi vị không khí không đúng, lập tức tìm công nhân quen thuộc làm việc dưới mỏ mang theo máy móc thiết bị có thể mang lui đến nơi có thể an toàn nhất, thợ mỏ quen mùi vị dưới mỏ không thể lưu ý loại biến hóa rất nhỏ này, lượng than đi ra và tiền công liên quan đến nhau ai sẽ không có việc đi tìm việc mặc kệ không làm chứ, nếu là ông chủ muốn thợ mỏ phân tán đều tụ tập với nhau họ cũng không tiện có thành kiến, khi toàn bộ mọi người tụ họp lại còn chưa tới ba phút bọn họ cảm thấy mùi vị quen thuộc đã không đúng nữa, không ai nói chuyện, lập tức nhanh chân chạy tới nơi có khả năng an toàn nhất, ngoài luồng khí gas nổ mạnh chấn động làm vài người bất tỉnh ra thì không có chuyện gì, họ có mang theo công cụ, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm còn tìm được một ít nước rò rỉ, chỉ thiệt cho ông chủ họ Lưu môi đã nứt cả ra còn không ngừng kể chuyện cười thô tục, để họ không tiện sợ hãi.

Tình trạng của bọn họ tốt ngoài dự liệu, Vương Tuấn Lưu Trấn Đông khi xuống mỏ là lấy danh nghĩa đi thăm hỏi còn mang theo một thùng nước khoáng và một thùng bánh quy, không thể nghi ngờ, nước này chính là rơm rạ cứu mạng.

Dùng nước sông đã được mặt trời đun nóng, mỗi nhà giúp thân nhân nhà mình rửa sơ qua, đút nước cơm, xem ra ngủ một giấc thật tốt lại ăn chút đồ ăn nghỉ ngơi một tuần là không sao, bọn họ đối với Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông ngược lại kính nể không bình thường, lần này nếu không nhờ hai ông chủ này thì thật sự không gặp được vợ con nhà mình nữa rồi.

Lưu Trấn Đông thấp giọng oán giận, nếu không phải Trần Tố tới làm báo cáo điều tra thì hắn cũng đâu tới chỗ này chịu tội, mấy ngày nay giống như đã trôi qua mười năm, nói chuyện cũng nhiều bằng hai mươi năm rồi. Nói tới nói lui, Lưu Trấn Đông rất rõ ràng nếu không phải bọn họ tìm việc mà tới, nếu cái hầm mỏ này thật sự thoáng cái chết mất ba mươi mấy người sẽ phải báo cáo lên văn phòng trung ương rồi, chỗ này còn là bất hợp pháp, nếu thực sự lộ ra thì sẽ liên quan tới mạng sống bản thân và gia đình rồi, Lưu Trấn Đông rất cảm kích Trần Tố.

Người gây chuyện chỉ là số ít, đều là đồng ý ký tên, Trần Tố đã nói trước rồi, chung quanh còn có mấy vệ sĩ, bởi vì mọi người đã được cứu ra, hơn nữa còn chưa chết, vệ sĩ sát ngôn quan sắc cũng bắt đầu lên mặt, không cho sắc mặt đẩy đám người tranh cãi ầm ĩ ra.

Lúc này, cán bộ thôn phát huy tác dụng rất lớn, trước trước sau sau hỗ trợ.

Sự tình lắng xuống, nhân viên kế toán dùng tốc độ trước nay chưa có tính toán chính xác phí lao động mấy ngày nay, người làm tới ngày cuối cùng lấy được một bạn tiền mặt, không biết đưa tới bao nhiêu ánh mắt hâm mộ.

Báo cáo thu chi trước trước sau sau gọi ông chủ Trần Tố, Trần Tố nhờ vị kỹ thuật viên họ Giang kia tạm thời thay mặt làm người phụ trách, hồi phục hầm mỏ và báo cáo khảo sát mỏ mới đều do ông làm đại diện, Trần Tố nhờ ông làm xong toàn bộ thì tới công ty tìm Vương Tuấn. Trần Tố hứa hẹn cho ông năm vạn tiền thưởng, nếu không có ông chỉ điểm, Trần Tố cũng không có khả năng quyết đoán như vậy, tiền không phải thứ quan trọng nhất, giờ này khắc này Trần Tố tràn đầy cảm xúc.

Nghe thấy cách Trần Tố ăn nói và an bài, khuôn mặt mệt mỏi đầy nếp nhăn của lão Giang nhất thời mặt mày hồng hào, liên tục cám ơn ông chủ, một ánh mắt cũng không liếc tới ông chủ chân chính nằm một bên.

Giao tiếp với cán bộ thôn, tiền phát ra vừa vặn đủ dùng, Trần Tố thực hiện lời hứa lén cho ba cán bộ thôn mỗi người mấy nghìn đồng không bằng nhau, đây là chủ ý ban đầu của lão Giang, đây là hiện thực, không có bọn họ trấn an, thôn dân đã sớm rối loạn, Trần Tố cũng cảm tạ bọn họ.

Màn đêm buông xuống Trần Tố nhân viên làm xong việc đi suốt đêm, để lại một chiếc xe để cho lão Giang dùng, cho tài xế kia một ngày bằng ba ngày tiền lương, anh ta cũng rất hài lòng, mọi người rất có lòng tin với ông chủ nhỏ ra tay vô cùng hào phóng, làm việc thống khoái này.

Cả đêm xóc nảy, Trần Tố bảo tài xế chia ra đưa nhân viên kế toán về nhà nghỉ ngơi hai ngày sau đi làm bàn giao công việc, cuối tháng này lãnh tiền lương gấp đôi, tiền này dù sao cũng không phải do cậu móc ra, Trần Tố tuyệt không yêu thương. Bọn họ thực sự là rất vui vẻ, Trần Tố mang bọn Vương Tuấn đi bệnh viện, hai người vệ sĩ tự nguyện ở lại giúp đỡ.

Làm kiểm tra toàn diện, không có gì bất thường, y tá truyền cho bọn họ hai túi dinh dưỡng, dự định sáng sớm mai về nhà. Đêm đó ngủ lại tại phòng bệnh.

Trần Tố đi lấy quần áo cho Vương Tuấn tắm rửa, quay về liền thấy bên giường bên Lưu Trấn Đông có hai người vây quanh thần sắc nghiêm nghị khẩn trương.

"Thật không có người chết?" Cán bộ uy nghiêm cầm đầu trừng Lưu Trấn Đông, Lưu Trấn Đông bất đắc dĩ cầu xin hô lên: "Đã nói năm trăm lần rồi, không có, một người cũng không có!"

"Vậy tại sao có người tố cáo đã chết ba mươi sáu người? Phóng viên thời sự đi suốt đêm, dám giấu diếm sẽ bị chém đầu! Nhanh nói thật đi!"

Lưu Trấn Đông nhìn thấy Trần Tố bi thương kêu lên, "Trần Tố cứu cứu tôi với, cậu nói với bọn họ một chút đi."

Trần Tố một chút cũng không muốn quan tâm tới Lưu Trấn Đông, nhưng nghe ra được mấy người này vì chuyện hầm mỏ mà đến, Lưu Trấn Đông lộ ra hình dạng bị bọn họ ăn tươi, Trần Tố đi tới, "Ngài hỏi vụ hầm mỏ gặp chuyện? Bởi vì cứu viện mạnh mẽ đúng lúc, không ai tử vong, bị thương cũng không có, hiện tại tất cả công nhân về nhà rồi, ngài có chuyện gì hỏi tôi được rồi, tôi là ông chủ, anh ta là quản lí tôi thuê." Trần Tố bảo vệ Lưu Trấn Đông thần sắc thê thảm.

Người nọ nhìn Trần Tố, Lưu Trấn Đông rên rỉ nói thật nhỏ: "Trần Tố, ông ấy là cha tôi."

38. Tia Nắng Ban Mai - Chương 38

Cái này, Trần Tố một chút cũng không nhìn ra được, có thể là bởi vì Lưu Trấn Đông luôn là hình tượng lưu manh trong mắt Trần Tố, Trần Tố không tin cha hắn lại là một cán bộ cao cấp nghiêm túc thế này.

Là việc nhà nha, Trần Tố không hỏi nữa.

"Thật không có thương vong?" Ông nghiêm túc nhìn Trần Tố.

Trần Tố nghiêm túc gật đầu khẳng định, "Không có."

Cha Lưu Trấn Đông và nhân viên công tác bên người trao đổi ý kiến, bọn họ lựa chọn tin tưởng lời Trần Tố xong liền đi.

Vương Tuấn đứng ở một bên nhìn mấy người đi mất mới tiến vào đóng cửa lại, "Đã xảy ra chuyện gì?" Trần Tố đi ra ngoài rồi.

Lưu Trấn Đông ngồi dậy, "Quốc gia đang siết an toàn ở hầm mỏ, lần này cũng may không có xảy ra việc gì, tuần trước mới ra công văn quy định mỏ nào gặp nạn chết sáu người trở lên sẽ phải báo cáo Viện Quốc Vụ, bốn ngày trước có người tố cáo có tai nạn mỏ vô cùng lớn bị phong tỏa tin tức, hàng loạt phóng viên tin tức đều đi suốt đêm."

Vương Tuấn nhíu mày, "Cậu nói suốt đêm là ngày nào?"

"Đêm chúng ta quay về." Lưu Trấn Đông nhìn Vương Tuấn chậm rãi nói: "Cậu biết không, vùng duyên hải đã xảy ra chuyện, đường dây phân phối ba năm trước đều xuống nước rồi, trung ương điều tra một năm sắp thu lưới tuyên án, người mua con đường chúng ta bán ra đều chạy trốn ra nước ngoài, đang truy nã. Trần Tố là cứu tinh của chúng ta. Cha tôi vậy mà lại tin vài ba câu nói của Trần Tố."

Vương Tuấn nhìn ra được, Lưu gia có hảo cảm với Trần Tố, đây đối với Trần Tố cũng là chuyện tốt.

Bọn họ xuất viện, chuyện cần làm tiếp theo đương nhiên rất nhiều, Trần Tố phải về Bắc Kinh, đây là ý tứ của Vương Tuấn. Có một số việc Vương Tuấn không muốn để cho Trần Tố biết, Trần Tố đặc biệt nhắc tới chuyện đồng ý cho vị lão kỹ thuật viên họ Giang năm vạn, Vương Tuấn biểu thị nhất định nhớ kỹ.

Trước khi đi, Trần Tố lén tìm riêng Lưu Trấn Đông, "Tiền đến chỗ nào đều tránh không xong, không nên quá tham lam, có được thì sẽ có mất, sẽ có báo ứng." Lưu Trấn Đông khó có lúc ngoan ngoãn nghe dạy bảo, hắn biểu thị cuối năm nay liền kết thúc làm ăn ở Sơn Tây quay về Bắc Kinh phát triển. Trần Tố cũng yên tâm.

Trần Tố được Vương Tuấn đồng ý cho đến phía nam nơi xảy ra đại hồng thủy xem rồi mới về Bắc Kinh, phải viết luận văn tốt nghiệp rồi, luận văn của cậu chỉ có thể dựa sát vào thời sự và sự việc thực tế, Vương Tuấn dặn Trần Tố mang đủ phí dụng, bất đắc dĩ để một mình cậu đi mấy ngày.

Bên Vương Tuấn xử lý chuyện tiếp theo thế nào, Trần Tố không tiện hỏi tới, đến thành phố ven sông phía nam vòng vo một tuần lễ, nhìn thấy một vài trường hợp khiến Trần Tố hoang mang, hai tuần sau Trần Tố trở lại Bắc Kinh, sắp vào học rồi.

Trần Tố chỉnh lý tư liệu chuẩn bị là tài liệu viết luận văn liên quan đến chủ nghĩa xã hội giai đoạn sơ cấp và tình trạng dân sinh, tìm tư liệu lại tập hợp tình huống tận mắt nhìn thấy, bản thảo sửa chữa luận văn của Trần Tố đã đắp thành một chồng. Trần Tố không dám chậm trễ giây phút nào, ở trong trường đại học thế này khắp nơi đều là ngọa hổ tàng long, người người tự tin rất cao, vô luận thế nào, Trần Tố sẽ không để cho mình trở thành một đám top dưới.

Đi học rồi, Trần Tố hậu tri hậu giác *(nhận ra sự việc muộn hơn người khác)* mới biết được quốc gia xảy ra vụ án kinh tế vô cùng lớn, địa khu duyên hải buôn lậu lớn lên tới mấy trăm tỷ! Lần này tám chín phần mười luận văn xã hội của bạn học đều có liên quan tới cái này, trái lại Trần Tố lấy vấn đề nguồn nhiên liệu Sơn Tây và hiện trạng thợ mỏ làm đề tài lại nổi bậc, được chú ý rất nhiều, còn leo lên được tạp chí trường, Trần Tố tuyệt không vì thế mà vui sướng, các gia tộc buôn lậu khu vực duyên hải cao tới hơn trăm tỷ mới là thất trách nghiêm trọng của bộ phận giám sát chấp pháp quốc gia, nếu sớm biết Trần Tố cũng sẽ lấy cái này làm đề tài luận văn.

Một năm cuối cùng của cuộc sống đại học trong thời buổi rối loạn này, ngày nghỉ Quốc Khánh Trần Tố muốn về nhà một chuyến. Trần Tố nói với Vương Tuấn đã về Bắc Kinh nghỉ tuần lễ vàng như vậy.

Trần Tố nghĩ Quốc Khánh về một chuyến, Tết không về nữa, xuân vận năm mới thật sự quá chật chội. Sau khi nghe Trần Tố nói muốn về nhà, Vương Tuấn sắc mặt khó coi thoáng cái giãn ra, còn tích cực chuẩn bị vé xe lửa cho Trần Tố.

Lần này về nhà, Trần Tố rất lo lắng. Chị dâu sinh một đứa con trai, tại Trần gia có địa vị cao, mẹ đối với vị con dâu ăn cơm nhà nước này nói gì nghe nấy, chị dâu đòi lên huyện mua nhà, thế nhưng bỗng nhiên muốn bỏ ra bảy tám vạn đối với Trần gia đã cung ứng cho ba thằng con học hành không phải là không có khả năng mà là căn bản không thể có. Em trai Trần Khải ở bên ngoài đổi vài công việc, thay tận mấy cô bạn gái, lần này một cô gái ở thôn khác cùng huyện ra ngoài làm công, tháng năm mang thai, bất đắc dĩ chạy về làm đăng kí kết hôn, lầu dưới dọn dẹp qua loa làm phòng tân hôn, cuối năm sẽ sinh, nói sinh con xong còn muốn ra ngoài làm công tiếp. Trần Tố nhìn ra được mẹ thất vọng, mẹ cũng không ôn hòa gì với em dâu, Trần Khải – sinh viên chân chính của Trần gia là niềm kiêu ngạo của mẹ, nhưng Trần Khải lại kết hôn với một cô gái nông thôn chỉ tốt nghiệp cấp hai. Trần Khiết đã gặp gỡ mấy người bạn trai, không biết vì sao Trần Khiết xem không vừa mắt, hiện tại Trần Khiết hơn hai mươi là vấn đề lớn hơn cả trong nhà. Trần Tố mang theo bất an hai ngày sau phải về nhà.

Trần Tố không biết chân chính bất an là ba mẹ mình, bọn họ càng lo lắng cho hiện trạng của Trần Tố.

Theo lý thuyết Trần Tố tốt nghiệp công tác cũng đã hai năm, thế nhưng mỗi một lần Trần Tố trở về đều là đeo balô jean năm năm trước mẹ Trần mua ở chợ bán sỉ mua cho ba anh em bọn họ, mùa đông về nhà mặc áo bông kiểu cũ năm năm trước. Lần này về mẹ Trần càng lo lắng, Trần Tố mang chính là giày Nike năm đó bà mua cho ba đứa, bên trong vẫn là áo len thô ráp sáu năm trước đan, mỗi lần về hà, Trần Tố đều là bộ dạng đau ốm, đều phải ngủ hai ngày, mẹ Trần lén nói với con cả mấy lần sắp xếp công việc lân cận nào đó cho Trần Tố. Bên ngoài có bao nhiêu khổ cực có bao nhiêu nhiều khó khăn, Trần Khải lúc vì thuyết phục mẹ đừng phản đối hôn nhân của hắn đã la lên như vậy.

Trần Tố cho tới bây giờ không phải là người hướng ngoại, mẹ Trần hiểu rõ con trai rất lo lắng, huống hồ Trần Tố đã hai mươi bảy, xem chừng còn chưa có bạn gái nữa, giá nhà ở thành phố mẹ Trần không phải là không biết, mẹ Trần thực sự lo lắng.

Đợi trên xe lửa rốt cuộc đã cải tiến tốc độ một đêm là đến trạm, Vương Tuấn chờ cậu ở sân ga, ngày nghỉ cuối cùng của tuần lễ vàng, Vương Tuấn và Trần Tố đi dạo một ngày, mua một đống sách tài liệu và tạp chí Trần Tố muốn, đi dạo trên phố lớn ngõ nhỏ đầy ắp là người. Giống như Trần Tố Vương Tuấn cũng không có bao nhiêu cơ hội ra cửa, trải nghiệm quốc gia phồn vinh hưng thịnh trong biển người thoi đưa, cho dù là tâm tính đạm mạc như Trần Tố và Vương Tuấn, trên mặt đều có chút màu sắc vui mừng.

Ngày nghỉ cuối cùng, ngày mai Vương Tuấn Lưu Trấn Đông sẽ quay lại Sơn Tây, Cao Viễn và Lưu Trấn Đông kết bè mời khách tụ họp.

Cao Viễn đi theo con đường thẩm phán. "Vốn là muốn làm luật sư, tiền không hề ít, thời đại có hưng thịnh hơn nữa cũng phải có quan tòa, huống chi là niên đại hiện tại chứ." Cao Viễn lắc đầu.

"Vậy cậu chọn công việc chín giờ sáng tới năm giờ chiều làm gì?" Lưu Trấn Đông cũng thật tò mò, đây không phải là cá tính Cao Viễn.

"Còn không phải là bởi tôi không cần tiền Cao gia, Cao gia lại không ngừng tìm tôi sao, phiền muốn chết." Cao Viễn nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng lại cười rộ lên, "Quả nhiên là lui một bước trời cao biển rộng, hiện tại tôi nhìn thấu rồi."

Lưu Trấn Đông cười ha ha, "Mấy nữ nhân IQ thấp đòi chiếm quyền thừa kế Cao gia cũng sẽ không có kết cục tốt, bọn họ vốn là cổ vũ nhiệt tình chờ cậu tốt nghiệp đến tập đoàn cùng cậu liều mạng, nghĩ cũng biết, lần này toàn bộ bọn họ tự loạn trận cước rồi, cậu không đi trộn lận vô cái hồ nước đục đó chính là lựa chọn sáng suốt. Bằng không cậu lại dốc sức cho tài sản của người khác. Cậu lựa chọn quá chính xác rồi. Được rồi, mẹ cậu thì sao?"

"Khóc nháo với tôi tròn một năm, bắt đầu từ năm ngoái đã nhìn ra bà ấy có lợi ích, không hỏi tới tiền của Cao gia tôi ngược lại thành cái bánh ngon, bà ta cũng yên tĩnh lại, địa vị cách biệt, bắt đầu cùng bên kia ầm ĩ, bà ấy được sự bảo vệ của ông già, hiện tại bà ta rất được sủng ái." Cao Viễn lãnh đạm cười, "Không muốn cùng bọn họ liên lụy, tôi liền lựa chọn con đường quan tòa."

"Thật biết kiếm cớ." Lưu Trấn Đông nói: "Nói với bọn tôi mấy lời thanh cao ngu ngốc gì chứ, cậu không phải là bởi vì hiện tại có thể thoát khỏi mà có được không ít hào quang, đầu năm nay người ta chỉ nhìn lai lịch ngoại quốc, nghĩ cũng biết cậu không chịu ra nước ngoài làm công dân hạng hai khổ cực ba năm lại cầm tấm bằng ngoại quốc, liền cầm tấm bằng tốt nghiệp đi con đường thẩm phán, cái nghề này ngược lại chỉ nhận thức tiêu chuẩn quốc gia, đây mới là sự thật đi."

Trần Tố dự thính nhìn Cao Viễn híp híp ánh mắt lập tức nở nụ cười, bọn họ thực sự rất thú vị đó.

Vương Tuấn quay lại Sơn Tây rồi, Vương Tuấn dùng sáu tháng cuối năm xử lý chuyện Sơn Tây, muốn xử lý xong toàn bộ thì sắp cuối năm, năm sau sẽ phát triển tại Bắc Kinh. Đối với việc này Trần Tố không phản ứng gì.

Kỳ nghỉ kết thúc, bắt đầu một năm học sau cùng, rất nhiều bạn học đã bắt đầu tìm việc, càng nhiều hơn là lựa chọn du học, thi TOEFL hoặc IELTS, mỗi người đều bề bộn nhiều việc, Trần Tố vẫn là người an tĩnh

nhất. Trần Tố chưa từng nghĩ tới ra nước ngoài du học, tốt nghiệp bốn năm đại học thì đã hai mươi tám rồi, Trần Tố càng muốn tìm công việc tốt, có thu nhập kinh tế của chính mình, mà cơ hội công tác lại xảy ra trước mắt Trần Tố.

Giáo sư tìm Trần Tố nói chuyện, có đơn vị có ý muốn nhận Trần Tố, đó là bởi vì bài luận văn liên quan đến hiện trạng thợ mỏ của Trần Tố được đề cử cho báo chí nội bộ chính phủ xuất bản, bài luận văn này rất được cấp trên quan tâm. Giáo sư mong muốn Trần Tố có thể suy xét, bởi vì đó là cơ quan liêm khiết*, cần những người giỏi gia nhập. Nhưng thực tế là không có bao nhiêu người có hứng thú với cái này. Vô luận có nguyện ý hay không, thời đại này là thời đại coi trọng vật chất, rất nhiều hiện thực xảy ra trước mắt, tiêu dùng trong thành phố cao, khó tìm nhà, vân vân…

(: chỗ này chắc là những cơ quan không có tình trạng con ông cháu cha hay tham nhũng…?)*

Ngoài ý muốn của giáo sư, Trần Tố vô cùng hưng phấn đối với việc này, nghe tới quốc gia xxxx trong lòng Trần Tố vui muốn nở hoa, đó là cơ quan chính phủ! Trần Tố đáp ứng nhất định đi.

Quấn khăn quàng cổ, Trần Tố sợ lạnh, Bắc Kinh không có trời thu, hai trận mưa vừa qua. Không khí lạnh liền bắt đầu kéo tới, Trần Tố đã sớm mặc áo khoác len lông cừu, Vương Tuấn đi công tác tới Đông Bắc đặc biệt mua cho cậu áo khoác lông cáo màu xanh tự nhiên không thể mặc ra đường, nhưng thật ra ở nhà vẫn thường mặc, bao tay ấm áp đồng bộ Trần Tố cũng không để ý thường thường mang theo, giờ tự học ở trường mang trên tay cực kì ấm áp, tự nhiên không giống người khác, học xong, run rẩy bả vai một lòng muốn về nhà tránh gió hưởng thụ điều hòa ấm áp, ngoài ý liệu, Trần Tố nhìn thấy trước khu nhà đóng cửa có một người đang đứng.

Là Tống Uy ba năm không gặp, Tống Uy mặc quân trang thiếu mất quá nhiều âm nhu, khuôn mặt đen hơn có nhan sắc khỏe mạnh, thân thể cũng cường tráng, chính là gió lạnh rồi, Tống Uy đứng thẳng khiến Trần Tố nhìn thấy cũng phấn chấn tinh thần.

Tống Uy đang chờ Trần Tố. Trần Tố có chút ngoài ý muốn, bạn Vương Tuấn không thể nào lén đến, có chuyện gì rồi? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tống Uy đứng thẳng toả ra quân uy vô hình không đi lên lầu, y nhìn Trần Tố nói: “Cậu có khỏe không?”

“Tốt.” Trần Tố gật đầu.

“Cuối tuần này tôi đính hôn, mời tham dự.” Tống Uy đưa cho Trần Tố một tấm thiệp mừng chế tác tinh mỹ.

“Cảm tạ!” Trần Tố tiếp nhận hai tay, “Vậy làm phiền rồi.”

Tống Uy muốn tạm biệt, cho tới bây giờ Tống Uy không phải là người nói nhiều, nhìn bóng lưng Tống Uy Trần Tố cảm thấy y rất thích hợp mặc quân trang. Tống Uy đi xa đột nhiên quay lại, Trần Tố chờ, ngay từ đầu Trần Tố đã cảm thấy Tống Uy có lời muốn nói, là cái gì khiến Tống Uy ấp a ấp úng như vậy?

"Trần Tố," Tống Uy nặng nề nói: "Mẹ Vương Tuấn về nước rồi, tình huống bà ấy thật không tốt, khi phát hiện thì đã là giai đoạn cuối không thể chữa, bà ấy muốn trước khi chia tay gặp Vương Tuấn một lần."

Trần Tố hơi trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: "Tôi sẽ khuyên Vương Tuấn đi gặp bà."

Tống Uy lắc đầu, "Vương Tuấn oán hận cha mẹ rất sâu, tôi không nên lắm miệng, nhưng tình trạng của bà thực sự rất không tốt."

Trần Tố không rõ cách nghĩ của Vương Tuấn, nhưng từ vẻ mặt lo lắng của Tống Uy có thể tưởng tượng được thái độ của Vương Tuấn, Tống Uy nói với Trần Tố bệnh viện và số phòng của mẹ Vương Tuấn, Trần Tố nhìn theo Tống Uy rời đi. Tụ họp tuần lễ vàng lần trước Trần Tố từ cuộc đấu võ mồm của Cao Viễn và Lưu Trấn Đông biết được quả đúng là mỗi nhà mỗi cảnh, nhà Tống Uy là gia đình quân phiệt, từ nhỏ Tống Uy lớn lên trong sự quản chế chặt chẽ, thẳng đến tình trạng không khoan dung lẫn nhau, Tống Uy học quốc phòng cũng là nhà y chỉ định, Tống Uy quyết định làm lính đào ngũ dẫn tới quân pháp xử lí cũng không đi con đường người nhà an bài, thế nhưng cuối cùng Tống Uy vẫn đi, một ít nguyên nhân trong đó có Trần Tố, hơn ba năm qua đi, thời thế thay đổi, nếu không phải đụng trúng Trần Tố hiện tại bọn họ sẽ là cái dạng gì? Mỗi khi nghĩ đến đây, Tống Uy cũng không thể tưởng tượng.

39. Tia Nắng Ban Mai - Chương 39

Trần Tố bất an suy nghĩ thật lâu, Trần Tố thực sự rất khó nói chuyện này với Vương Tuấn.

Vương Tuấn sẽ không tha thứ! Trần Tố có thể tưởng tượng thái độ sau khi Vương Tuấn biết, Trần Tố không quên vào lần đầu tiên cũng là lần duy nhất Vương Tuấn nói chuyện người nhà với Trần Tố cái ánh mắt đỏ rực tuyệt vọng và căm hận như dã thú bị thương đó, Trần Tố không thích ngồi trong căn phòng trống vào tiết trời lạnh lẽo, quá lạnh rồi. Hơn nữa, Vương Tuấn không có lý do gì đến nhận tình thân cùng người mẹ vừa mới sinh ra đã muốn bóp chết anh, sau đó còn chưa đầy tháng đã vứt bỏ anh!

Nhưng, vấn đề khiến Trần Tố nhức đầu nhất, bà ta hình như là bệnh không cứu được, người chết lớn nhất, vào thời gian sau cuối của đời bà không nên không cho bà ấy cơ hội, như vậy thật sự rất tàn nhẫn, nhưng Trần Tố lại không muốn chọc Vương Tuấn tức giận, tâm Trần Tố thật sự rất loạn.

Cuối tuần, nửa đêm Vương Tuấn về đến nhà, Trần Tố còn chưa tìm được cái cớ nói chuyện.

Dọn dẹp phòng tắm, Vương Tuấn phong Trần mệt mỏi, tắm nước nóng mới thư thái một chút, Trần Tố lấy khăn chà lưng cho Vương Tuấn, bờ lưng săn chắc là thứ Trần Tố sinh ra không có, trên cần cổ tráng kiện là một vài sợi tóc bạc, năm khoái nhìn chứng minh thư của Vương Tuấn mới biết anh cũng chỉ lớn hơn mình bốn tháng mà thôi, Trần Tố nhìn mấy sợi tóc bạc lộ ra, Trần Tố bất an, cậu không nói ra chuyện khiến Vương Tuấn buồn bực này.

Đêm yên tĩnh, Vương Tuấn quấn lấy Trần Tố, câu châm ngôn tiểu biệt thắng tân hôn này một chút cũng không sai, không phải là kích tình cuồng nhiệt, càng nhiều hơn chính là ôm ấp dịu dàng, tứ chi dây dưa

cùng da thịt dung hòa vào đêm nay phá lệ ấm áp, hôn môi âu yếm làm tình xong Vương Tuấn an an ổn ổn ngủ trong lòng Trần Tố.

Triền miên một đêm, Trần Tố vẫn không tìm được thời cơ thích hợp nói chuyện với Vương Tuấn, ngày kế vừa rời giường liền phải vội vàng chuẩn bị quà tặng cho Tống Uy.

Từ chỗ Vương Tuấn biết được vị hôn thê của Tống Uy là tiểu thư của một quan lớn chính phủ, du học ở nước ngoài năm năm mới vừa về, đây coi như là hôn nhân chính trị, nhưng giữa hai người không có bài xích, cô ta là con gái có tiền có tướng mạo có gia thế, Tống Uy cũng có bối cảnh, bản thân cũng là sĩ quan cao cấp trình độ cao, hai người đều không phản đối, hai nhà làm thông gia đối với cả hai bên đều có lợi, huống chi vị hôn thê kia chính là đại mỹ nhân chứ.

Số lần Vương Tuấn mang theo Trần Tố ra đường rất ít, là Trần Tố không muốn cùng Vương Tuấn đi dạo phố, mỗi lần Vương Tuấn đều sẽ mua mấy thứ rất đắt rất tốt cho Trần Tố, Trần Tố khuyên vài lần không thấy hiệu quả thì không nói nữa, ăn, mặc, ở, đi lại của Trần Tố Vương Tuấn chưa bao giờ mượn tay người khác.

Vương Tuấn mua quà thích hợp cho Tống Uy, Trần Tố nhận được thiệp riêng *(ý là 2 người 2 thiệp mời riêng)* cũng mua một cái song hỷ kết* phổ biến tại TQ đóng gói lại, thứ đắt tiền, Trần Tố không muốn mua, có tâm ý là được rồi.

*(*dây thắt thành chữ 'hỷ', cái chữ đám cưới hay dán ấy)*

Bên cửa sổ sát đất có thể nhìn được phố xá phồn hoa trong tiệm cafe hạng sang người đến người đi, hai người nghe nhạc uống nước trái cây, Trần Tố và Vương Tuấn cứ bình yên như vậy trải qua cuối tuần.

Trần Tố còn đang do dự có nên tìm thời điểm thích hợp nói với Vương Tuấn chuyện kia không, lễ đính hôn của Tống Uy đã tới rồi.

Khách không nhiều như dự liệu. Cao Viễn, Lưu Trấn Đông đều tới, Trần Tố còn thấy cha Lưu Trấn Đông, ông xa xa nhìn Trần Tố gật gật đầu, Trần Tố đáp lại. Cha Lưu Trấn Đông đang nói chuyện cùng ông lão tóc bạc trăng mặc quân trang bên cạnh, ánh mắt ông cụ sắc bén dừng lại trên người Trần Tố.

Trần Tố không cùng một chỗ với bọn Vương Tuấn, ra ngoài bước vào xã hội, Trần Tố vẫn có gánh nặng tinh thần nhất định đối với quan hệ của bọn họ. Vương Tuấn không miễn cưỡng, Vương Tuấn cũng có không thiếu người quen biết, Lưu Trấn Đông càng như cá gặp nước dường như mỗi người đều là bạn bè thân thiết mấy chục năm hầu như lượn khắp nơi.

Cô dâu rất đẹp, sáng chói trong vòng vây các nữ quyến, trong toàn bộ các cô gái đã tỉ mỉ chưng diên cô vẫn đẹp nhất, Trần Tố một mình ngồi một bên nhìn nghi thức đính hôn xa xỉ không theo kiểu TQ, nghe nói tiết mục chính là lát nữa chú rể đeo cho hôn thê nhẫn kim cương Nam Mỹ tận vài ca-ra chính thức tuyên thệ đính hôn thiêng liêng và trang nghiêm, đây chính là công ty tổ chức hôn lễ nổi tiếng của Bắc Kinh đặc biệt sắp xếp.

Trần Tố đuổi đi Vương Tuấn cứ muốn theo cậu, Vương Tuấn có chuyện tìm Tống Uy đến một góc nói chuyện, Trần Tố một mình bưng dĩa ăn bánh tart trứng thơm ngon, các cô gái vây quanh cô dâu tới lấy đồ ăn, đồng thời bàn luận đến chủ đề đồ sứ tinh xảo, Trần Tố không phải cố ý muốn gia nhập, thật sự là các cô càng nói càng thái quá.

"Đồ sứ TQ chính là thứ bày bán vỉa hè, đồ sứ của Pháp mới thật sự là tác phẩm nghệ thuật." Cô ta được vây quanh ở chính giữa ngạo nghễ cho ra kết luận tổng kết đạt được hưởng ứng nhất trí đồng thời cũng khiến Trần Tố phẫn nộ đến đỉnh điểm.

Tiếng huyên náo khiến cho số người vốn không nhiều trong hội trường đều chú ý tới, tranh cãi đến từ bên bàn buffet, khách và nữ nhân vật chính của yến hội này to tiếng với nhau! Thanh âm khắc khẩu của giọng nữ bén nhọn và giọng nam oán giận liên tục không ngừng.

Hội trường vốn có bảo vệ, loại sự tình này rất hiếm thấy, hơn nữa người tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đều là người có thân phận, bọn họ cũng không dám đến kéo người, Tống Uy và Vương Tuấn ở ngoài hành lang cũng nghe thấy bước nhanh tới, bọn họ đều nghe được có tiếng Trần Tố.

Cô ta hoa dung thất sắc thấy Tống Uy nước mắt ròng ròng nhào vào trong lòng Tống Uy yểu điệu khóc, "Tống Uy, hắn là tên điên! Hắn mắng em! Hắn làm tổn thương tự tôn của em, anh phải giúp em!" Bởi vì động tĩnh quá lớn, toàn bộ mọi người đều tụ tập đến.

"Tôi tổn thương tự tôn của cô, nhưng cô làm tổn thương đến là tổ quốc của tôi, cô tổn thương lòng yêu nước của tôi!" Trần Tố sắc bén nhìn cô ta.

"Lòng yêu nước? Mi là học sinh tiểu học sao? Mi điên rồi sao?" Cô ta từ trong lòng Tống Uy đứng thẳng dậy nhìn Trần Tố cười ha hả, "Mi là tên quê mùa từ đâu tới?"

"Cô ngay cả chính mình là người Trung Quốc đều đã quên, cô mới điên rồi!" Trần Tố lạnh lùng nhìn cô ta trong nháy mắt đổi sắc mặt, "Học sinh tiểu học đều biết yêu nước cô vậy mà lại ở đây cười to thái độ khinh thường, kẻ điên là cô!" Trần Tố xoay người rời khỏi hội trường, người này khiến cậu hít thở không thông.

"Tôi sẽ không xin lỗi." Trần Tố quay đầu đi không nhìn tới Tống Uy, Trần Tố bước nhanh đi, Vương Tuấn đuổi theo.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Gia chủ Tống gia nhận được tin tức sau cùng chạy tới thì nghe thấy một câu cuối cùng, tranh cãi đã kết thúc, bầu không khí rất quỷ dị, người chủ trì nhiều kinh nghiệm vội vã bảo đội âm nhạc tấu lên khúc nhạc vui vẻ được yêu thích để hòa hoãn tẻ nhạt, cô ta mặt mày ủy khuất được các nữ quyến nhà mình đỡ vào phòng trang điểm lấy cớ chỉnh lại y trang để tạm hoãn bầu không khí.

Trong căn nội thất đơn độc Tống gia tìm Tống Uy hỏi tình huống, Tống Uy lúc đó cũng không ở hiện trường nên không rõ lắm, chị gái Tống Uy ở một bên xem hết toàn bộ quá trình nghiêm túc miêu tả lại tình huống ngay lúc đó, "Ban đầu là nói đến đồ sứ dẫn tới cãi vã. Lộ tiểu thư nói đồ sứ TQ đều là hàng vỉa hè, vị khách kia nói cô ta sính ngoại châm biếm nói khi người Trung Quốc đang dùng đồ sứ thì quốc gia Châu Âu chỉ mới trong tình trạng nguyên thủy của chén Đoan Mộc, sau đó, Lộ tiểu thư lấy bánh kem

vị khách kia ăn làm đề tài nháo đến nhà hàng TQ ở nước ngoài đều không thanh nhã sang trọng, vị khách kia liền lên án mạnh mẽ Lộ tiểu thư ăn cơm TQ, khoác da người TQ lại lộ ra bản chất lệ thuộc sùng ngoại, Lộ tiểu thư tức giận dùng ngoại ngữ mắng y, vị tiên sinh kia cũng không khách khí, trực tiếp nói Lộ tiểu thư du học năm năm căn bản lãng phí ngoại tệ, ngay cả mắng người còn học không đúng tiêu chuẩn, mất hết mặt mũi học sinh TQ, Lộ tiểu thư liền tức thành như vậy."

"Miệng thật lợi hại, đây là con cái nhà ai?" Tống phu nhân căm tức, đây là chỗ nào, bọn họ lại là bối cảnh như vậy, ai lớn gan như vậy? Bà tức giận, hôm nay mời không ít khách quý, lần này mất mặt quá rồi, bà quyết không cho phép!

Nghe xong chân tướng sự tình không thể ức chế được cười lớn khiến không khí hòa hoãn xuống, người cười là Tống Uy và Lưu Trấn Đông đặc biệt vô giúp vui.

"Cậu ta là Trần Tố?" Cha Tống Uy uy nghiêm nhìn Tống Uy hỏi, thần sắc Tống phu nhân dịu xuống nhìn con trai.

Tống Uy ngưng cười, "Phải! Chính là cậu ta, là người rất thú vị đó, chỉ có đơn bào như cậu ta mới có thể nói ra lời như vậy, không để ý mặt mũi cãi tới cùng, chuyện này mau giải quyết đi, khách bên ngoài về một nửa rồi."

Có nhiều lời có thể nói nhưng thật sự không thể bày ra mặt ngoài, đặc biệt là gia đình như bọn họ. Không thể nghi ngờ, cô ta phạm vào tối kỵ của người nhà đi theo con đường chính trị, lời nói của cô ta không thích đáng nghiêm trọng. Tống gia cũng là nhà trải qua lễ rửa tội chính trị, sâu sắc hiểu rõ vị con dâu du học nước ngoài này không thích hợp với gia đình thận trọng bảo thủ như bọn họ, làm hỏng việc xảy ra sự cố cũng là chuyện sớm hay muộn, nghĩ cách hủy hôn ước, hai vợ chồng *(cha mẹ Tống Uy)* trao đổi ý kiến nhất trí.

Tống Uy không phản đối, vốn chính là hôn nhân chính trị, ban đầu không phản đối cũng là bởi vì vẻ ngoài cô ta thật sự không tồi, hiện tại xảy ra chuyện này, cuộc hôn nhân này căn bản không thể tiếp tục nữa, Tống Uy cảm thấy khó chịu, nhưng thật ra ngày mai y còn phải gặp Trần Tố nói cảm ơn đấy, kết hôn đối với Tống Uy mà nói còn chưa chuẩn bị tốt.

40. Tia Nắng Ban Mai - Chương 40

Vương Tuấn hai ba bước đuổi theo Trần Tố muốn chở Trần Tố về nhà, tâm tình Trần Tố rất kém, Vương Tuấn nhìn ra được.

"Để em đi một mình được không?" Trần Tố muốn yên tĩnh một chút, Trần Tố giờ này khắc này rất buồn bực, "Trước khi trời tối em nhất định sẽ về, anh để em một mình đi."

Nhìn Trần Tố, Vương Tuấn cũng không ngăn trở, tâm tình Trần Tố có sự thay đổi, lần này trở về Vương Tuấn cũng cảm giác được Trần Tố bất an và dao động, lúc này Trần Tố cần chính là tự mình suy xét,

Vương Tuấn sẽ không quản chế nữa, Vương Tuấn dặn dò vài câu rồi lấy xe rời đi.

Thấy xe Vương Tuấn tiến vào dòng xe cộ biến mất trong biển xe, Trần Tố từng bước đi khỏi khách sạn hoa lệ này, không mục đích đi trên đường lớn ồn ào này.

"Cậu là —? Cậu là Trần Tố phải không?" Bên cạnh có người dè dặt hỏi, Trần Tố vô mục đích dạo trên đường ngoài ý muốn nhìn cô gái vừa gọi tên cậu, đó là một nhà ba người đang đi dạo, gọi cậu là một cô gái còn đang trong kì phát tướng sau sinh, người đàn ông bình thường trong lòng ôm đứa nhỏ bọc trong áo khoác đang bi bô học nói.

Trần Tố nghi hoặc, cậu không có người quen như vậy, phạm vi giao tiếp của Trần Tố rất hẹp, Trần Tố tự biết đây là khuyết điểm của cậu, cô ấy là ai?

Nhìn cô, Trần Tố thực sự không nhận ra, cũng không có khả năng quen biết, nữ giới mà Trần Tố biết trên cơ bản đều là trong trường hẳn sẽ không có người nào là phụ nữ đã kết hôn sinh con.

Nhìn ra Trần Tố nghi hoặc, bà mẹ trẻ mạo muội gọi Trần Tố có chút xấu hổ, "Lúc cậu học năm nhất ở học viện, bảy tám bạn học chúng ta cùng đi Di Hoà Viên với nhau, sau đó không bao lâu cậu liền đi."

Trần Tố nhớ lại chuyện cũ phủ đầy bụi, người, Trần Tố không nhớ được, nhưng thật ra một cái tên đã lâu hiện lên trong biển kí ức của Trần Tố. Trần Tố vội vã xoay người rất khách sáo nói: "Phải, tôi nhớ ra rồi, chúng ta là bạn cùng lớp, xin chào, cậu đã làm mẹ rồi, chúc mừng!"

Thái độ nhiệt tình của Trần Tố làm cho cô gái đang lúng túng có thể diện vãn hồi, trên mặt tràn đầy ý cười cưng chiều, "Đây là con tôi, mười tháng. A, vị này chính là chồng tôi."

Hai nam nhân trao đổi thăm hỏi hữu nghị ân cần, dưới sự thúc giục của mẹ, đứa nhỏ nha nha chào, phát âm không chính xác nhưng có sự ngọt ngào của giọng trẻ con, vào ngày đông lộ ra hơi lạnh có cảm giác ánh dương ấm áp, tâm tình Trần Tố đã khá hơn nhiều, đưa tay khẽ vuốt tóc ngắn mềm mại của đứa bé, nói cái gì cũng phải cho nó quà gặp mặt, Trần Tố đưa hai trăm làm quà gặp mặt, đây là truyền thống ở nông thôn, Trần Tố còn chưa cho cháu ruột đâu, qua sang năm có thể sử dụng tiền lương để cho rồi.

Lộ ra một hồi mất tự nhiên, cô bảo đứa nhỏ cảm ơn Trần Tố, chồng cô ôm con chậm rãi đi trước để bọn họ nói chuyện, "Trần Tố, cậu còn nhớ Lưu Thiến không?" Cô tìm chủ đề.

Trần Tố không nhớ rõ quá nhiều chuyện cũ, nhưng vẫn nhớ cái tên Lưu Thiến này và một lần họp lớp kia, sau lúc đó cuộc sống Trần Tố hết thảy đều thay đổi.

"Nhớ." Trần Tố gật đầu, "Cô ấy có khỏe không? Đã kết hôn chưa?"

Cô gái nhìn Trần Tố, "Cậu...cậu có lẽ không biết, Lưu Thiến vẫn âm thầm thích cậu, vừa đến trường, Lưu Thiến liền thích cậu, cô ấy luôn luôn nói cậu không giống người khác, một người yên tĩnh. Sau khi cậu thôi

học, Lưu Thiến lén khóc rất nhiều lần, sau một lần kia, cô ấy chưa từng đi Di Hoà Viên, tốt nghiệp một cái liền về Thiên Tân không liên lạc với bọn tôi nữa. Tụi tôi vẫn rất muốn liên hệ cô ấy, nhưng cô ấy rất hận chúng tôi, là chúng tôi phá hủy mối tình đầu của cô ấy."

Trần Tố bất ngờ nhưng không hiểu ý của cô, nhìn cô, cô nhẹ nhàng nói: "Buổi họp lớp ngày đó sau khi chúng ta đi chơi Di Hoà Viên thật không phải là nhắm vào cậu, đó là chủ đề mà Lưu Thiến và ban cán sự lớp đã quyết định trước đó một tuần. Hôm đó Lưu Thiến liên tục xin bọn tôi đổi chủ đề họp lớp, nhưng bọn tôi lại không đồng ý, còn mượn đề tài để nói chuyện của mình cố ý khiến cậu khó chịu, xin lỗi, sau khi không thấy cậu nữa, Lưu Thiến thực sự khóc thật lâu, cô ấy thực sự rất thích cậu." Cô nhìn phía trước nhẹ nhàng nói: "Cám ơn cậu quan tâm và không quên Lưu Thiến." Cô muốn tạm biệt, chồng cô đang ở đằng trước chờ cô.

Nhìn cô và chồng rời đi, Trần Tố có chút mờ mịt, cô gái với chiếc quần dài xoay tròn *(chắc là quần ống loe)* và gương mặt tú lệ ở chỗ sâu trong ký ức. Không ngoài ý muốn không có cảm động mãnh liệt, giờ khắc này Trần Tố biết mình vĩnh viễn đã không còn nhân duyên như vậy, chôn chuyện ngày hôm nay xuống đáy lòng, cho dù là Vương Tuấn cũng sẽ không để anh biết, nhân sinh bình thường do chính Trần Tố nhẹ nhàng vứt bỏ.

Nhìn một nhà ba người trước mặt trao đổi ánh mắt ấm áp đơn giản, Trần Tố bắt đầu thông suốt bất an của mình đến từ nơi nào. Không phải là bởi vì vấn đề mẹ Vương Tuấn, muốn khuyên bảo Vương Tuấn đi gặp bà không phải chuyện quá khó. Bất an của Trần Tố đến từ làm sao giới thiệu chính mình cho mẹ Vương Tuấn.

Phần bất an ẩn náu này đã bắt đầu từ chuyện tai nạn mỏ mấy tháng trước. Nếu là nhân sinh không thể nào tách rời, Trần Tố cũng thờ ơ đối mặt với tử vong lần đó, Vương Tuấn từng nói cho dù xuống địa ngục cũng muốn kéo cậu cùng đi, Trần Tố chưa bao giờ hoài nghi, khi Vương Tuấn từ hầm mỏ đi ra nắm lấy tay cậu thật chặt, Trần Tố rất rõ ràng, nếu như Vương Tuấn không thể sống, cậu cũng phải đi theo cùng, có ý thức như vậy Trần Tố vẫn kiệt lực che dấu sự thay đổi của mình, tận lực muốn mau tránh khỏi bên người Vương Tuấn khi đó. Đúng vậy, là xấu hổ cũng là bất an. Một khắc kia trở đi Trần Tố liền không ngừng tự hỏi, mình là cái gì của Vương Tuấn? Người nhà? Người yêu? Mười năm sau, hai mươi năm sau thẳng đến năm mươi năm sau lại là cái gì? Bất an của Trần Tố là từ một khắc kia tích lũy thành, mà chuyện mẹ Vương Tuấn chỉ là chất xúc tác, Trần Tố không biết đến tột cùng nên đối mặt mẹ Vương Tuấn thế nào, Vương Tuấn có người thân của chính anh, điểm giao nhau của cậu và Vương Tuấn rồi sẽ song song không có giao điểm nữa, đây là thân tình, đây là không thứ gì thay thế được, nhìn Vương Tuấn Trần Tố biết anh là người ngoài lạnh tâm mềm thế nào.

Hiện tại người không muốn tách ra là Trần Tố. Cho tới nay, Trần Tố hiểu ý tứ của Vương Tuấn, nhưng không biết vị trí của mình. Không có truyền thống và luật pháp bảo đảm, Trần Tố mới bất an như vậy.

Trở lại trước mắt, những chi tiết nhỏ nhặt, mắt thấy và sự thật không giống nhau, khiến Trần Tố nghĩ tới cô gái hoa dung thất sắc trong bữa tiệc đính hôn, Trần Tố vì sự kích động của mình mà xấu hổ, không phải mỗi người đều có thể biểu đạt tư tưởng chính mình, thời điểm đặc biệt sẽ có nguyên nhân chính mình không thể giải thích được, người đã kích động rồi lời gì cũng nói ra được, Trần Tố trọ trong trường nhiều năm cũng không phải không biết, Trần Tố quay người chạy vào khách sạn, nếu sai, Trần Tố chưa bao giờ né tránh trách nhiệm của chính mình.

Vẫn là chốn xa hoa, nhưng không có khách, người dọn dẹp thấy Trần Tố thì giật nảy mình, cẩn thận nói

rằng khách đều đã về, còn có người nói chuyện trong phòng riêng, Trần Tố đi đến, cậu nên nói xin lỗi.

Trong phòng khách nhỏ hoa lệ sắc mặt mọi người đều là rất khó xem, khi bọn họ thấy Trần Tố sắc mặt càng xấu xí, cô ta đờ đẫn nhìn Trần Tố.

"Tôi biết tôi nói xin lỗi, cô nhất định sẽ không tiếp nhận." Trần Tố nhìn cô gái mặt mày tiều tụy vẫn xinh đẹp như trước, "Xin lỗi, là tôi quá phận rồi." Trần Tố thành khẩn và nhún nhường.

Cô ta nhìn Trần Tố thật lâu, khuôn mặt ngây ra hơi tức giận.

Nhìn Trần Tố thở dốc không ngừng, cô nhẹ nhàng nở nụ cười, "Là do tôi, là tôi quá phận, tôi chối bỏ cảm giác tự hào với tổ quốc, ở nước ngoài lâu quá đã quên thân phận của mình, hiện tại tôi cũng có thể hiểu rõ nguyên nhân vì sao người ngoại quốc không quá tôn trọng người TQ, người giống như tôi tiếp nhận giáo dục bậc cao còn có thể tùy tiện nói ra khỏi miệng lời tổn hại đến tổ quốc, đây là lỗi của tôi."

Cô lẳng lặng nhìn Trần Tố: "Cám ơn anh!" Cô cũng chân thành như vậy. Trần Tố nhìn cô, cô đứng lên nói nhỏ: "Hôm nay, anh không đến chính là bắt đầu nhân sinh mới của tôi. Hôm nay anh đến rồi, tôi cho rằng anh là ác mộng trong nhân sinh của tôi, mà anh đi rồi lại quay lại, còn quét đi căm hờn của tôi." Cô xoay người khom lưng với cả hai nhà: "Tạo thành cục diện không nên hôm nay toàn bộ là con tự cao tự đại, con xin lỗi cha mẹ, cũng chỉ có thể nói xin lỗi Tống gia, bác trai, bác gái, xin lỗi!"

Hai nhà đều có chút bối rối đứng lên, thần sắc thả lỏng bầu không khí cũng hòa dịu. Nhìn Lộ tiểu thư từ phẫn nộ chật vật chuyển hóa thành thoải mái hào phóng, Tống Uy một mực lãnh tĩnh bàng quan tiến lên phía trước nói: "Chúng ta đều có trách nhiệm, không cần vì lời nói mất lý trí liền làm ra hành động lớn như thế, con cũng đại biểu Tống gia hướng bác trai bác gái xin lỗi."

Có bầu không khí hòa hoãn, hai nhà đều có đường sống có thể xoay xở, nhìn thế, Trần Tố âm thầm rời đi, có thể quay lại xin lỗi Trần Tố thấy cao hứng, cậu làm không sai.

Trong lòng Trần Tố có tính toán trở về nhà, bầu trời sớm tối đen, mùa đông rồi.

Ngồi mấy trạm xe về nhà, đi bộ một lú, trời tối mang theo gió lạnh chạm vào mặt, Trần Tố có thể cảm giác được Vương Tuấn năm năm trước là khát vọng ngôi nhà ấm áp thế nào.

Tại chỗ sâu nhất trên nhà lầu xi măng phảng phất như bị năm tháng vứt bỏ, dây thường xuân đã sớm rụng lá phơi bày dây leo quấn vòng quanh tường, có vị đạo nghiêm nghị, giống như là quá khứ bị thành thị ồn ào ầm ĩ vứt bỏ, cô độc đứng thẳng, lúc này, Trần Tố dường như có thể từ khu lầu này nhìn thấy tính tình Vương Tuấn, bề ngoài lạnh lùng nghiêm nghị và nội tâm ôn nhu, không đi vào bên trong làm sao biết bên trong là cũ hay là mới! Trần Tố quyết định muốn cùng Vương Tuấn nói chuyện mẹ anh, không có người nào so với Vương Tuấn càng khao khát người thân, cũng không có người nào so với Vương Tuấn càng không biết biểu đạt tình cảm, không thể để cho Vương Tuấn hối hận.

Cửa mở ra, vừa rồi Vương Tuấn ở trước cửa sổ nhìn thấy Trần Tố đã về.

Vào phòng toàn thân lập tức được luồng khí ấm áp bao bọc lấy, cảm giác khác với hệ thống sưởi hơi trong trường.

Cái này cũ rồi, năm đó Vương Tuấn học tại trường trung học phụ thuộc mới mua được nhà này, khi đó hệ thống sưởi không kịp, đây cũng là khu vực trong cùng, cách khu vực chính lại xa, hơi ấm chạy tới luôn trễ, hệ thống sưởi nhà cũ lạc hậu nghiêm trọng còn thường xuyên trục trặc, hơn nữa Vương Tuấn thường không ở cố định một nơi, nhà ở dưới tên anh ngược lại anh càng ít tới, mấy năm trước, trong một lần sửa chữa đường ống tập thể Vương Tuấn lại không có nhà, cứ như vậy vẫn là cung cấp hơi ấm không kịp, muốn sửa một lần nữa phải cần thật nhiều con dấu các ngành, khiến Vương Tuấn thi thoảng ở lại hai ba ngày cảm thấy rất không tiện liền không nhịn được tháo dỡ luôn, đổi sang lắp điều hòa đứng, thời gian về nhà tùy tâm sở dục không bị giới hạn giờ giấc *(ý là muốn bật điều hòa khi nào thì bật)*, hơn nữa lúc đó đã sớm nói khu này sắp quy hoạch, nào biết đâu rằng Trần Tố dọn đến gần năm năm rồi cũng không quy hoạch, bị thiệt quá rồi.

—

41. Tia Nắng Ban Mai - Chương 41

Vương Tuấn đã làm xong bữa tối, mùi gạo mới rất thơm, rau xào có nấm hương Trần Tố thích ăn.

Trần Tố vào nhà, một mình mở gian phòng nhỏ để tạp vật cạnh thư phòng bình thường ít dùng tới, chính là cái phòng Vương Tuấn dùng để nhốt cậu, đi vào liền không ra ngoài.

Vương Tuấn đứng ở cửa phòng nhìn Trần Tố, Trần Tố đứng dựa vào tường.

"Làm sao vậy?" Vương Tuấn nhìn Trần Tố, bộ dáng Trần Tố bây giờ rất hăng hái tinh thần, xem ra là muốn cùng anh chơi sách lược, biểu tình một chút cũng không đau khổ động lòng người.

"Có một việc em nói ra anh sẽ tức giận, không nói lại không được, em ngồi trong này trước hai ngày vậy."

"Em là nói chuyện Tống gia? Anh không tức giận, Tống gia đối với sự thay đổi chủ ý của Tống Uy vẫn rất cảm kích công lao đó của em, chuyện này em có thể không cần để ý." Vương Tuấn nhìn Trần Tố nói: "Anh không nói gì em đâu, anh làm đồ ăn ngon cho em rồi, không đói sao?"

Tâm tình Vương Tuấn phức tạp, trong tiệc đính hôn của Tống Uy Vương Tuấn tìm Tống Uy hỏi vì sao y lén gặp Trần Tố, khi đó Tống Uy đã nói chuyện mẹ anh, nếu không phải trong hội trường Trần Tố và cô dâu cãi nhau trước, Vương Tuấn cũng sẽ không bỏ qua cho Tống Uy, lúc đó Vương Tuấn tức giận, Vương Tuấn căm ghét người khác nhắc tới mẹ, đối với anh mà nói, anh không có mẹ! Tống Uy vượt quá giới hạn rồi! Sau đó lại đuổi theo Trần Tố đi ra ngoài, khi đó tâm tình Vương Tuấn cũng là ác liệt, cho nên anh mới để cho Trần Tố đi một mình, anh một mình lái xe chạy vòng quanh đường lớn nửa ngày, sau về đến nhà tâm tình rốt cục lắng xuống, Vương Tuấn liên tưởng đến mấy ngày nay bộ dạng Trần Tố tinh thần hoảng hốt, Trần Tố chính là vì cái này mà phiền lòng sao?

Vương Tuấn đã tĩnh lặng lại, từ ba năm rưỡi trước Vương gia muốn Vương Tuấn ký công văn buông tha quyền thừa kế tài sản, ngay lúc đó Vương Tuấn không kí. Sau Vương gia dùng thủ đoạn pháp luật đều đóng băng bất động sản và tài khoản của Vương Tuấn, sau khi bọn họ lấy đi hết thảy, Vương Tuấn đem tiền từ khi bắt đầu nhớ được đều trả lại cho Vương gia, vì khoản tiền này anh bán đi toàn bộ phần kinh doanh mà anh đã bỏ vốn và bọn Cao Viễn tham gia quản lí, một khắc đó Vương Tuấn không cảm thấy nợ Vương gia nữa, cũng không còn để ý chuyện Vương gia, mấy năm nay Vương Tuấn còn thường có việc làm ăn đi tới Thượng Hải, Vương Tuấn đã được giải thoát từ trong gông cùm xiềng xiếc, nhưng cho dù vậy Vương Tuấn vẫn không muốn gặp người gọi là mẹ, căn bản không muốn biết chuyện của bà, cũng không muốn gặp lại bà, nhưng Trần Tố vì anh mà phiền muộn sao?

"Đi thăm bà đi." Trần Tố nhẹ nhàng thở dài nói ra những lời Tống Uy nói với cậu, "Cho dù oán hận hơn nữa, anh cũng ngẫm lại bà ấy là mẹ ruột anh, sinh mệnh bà thật sự sau cuối rồi, chăm sóc người thân trước lúc lâm chung là bổn phận của anh, anh không đi em liền không đi ra." Trần Tố quyết định cùng Vương Tuấn làm đến cuối cùng, dù sao trước đó Trần Tố chọn căn phòng này gần điều hòa ấm áp, bị đói không phải chuyện lớn, Trần Tố vốn không có tinh thần ăn uống quá lớn.

Vương Tuấn đồng ý, là vì Trần Tố mà đồng ý.

Lần này trở về, Vương Tuấn sớm đã nhận ra tâm tình Trần Tố có chút bất an, trước kia Vương Tuấn suy đoán Trần Tố bất an là do ngoại tình? Hoặc là bởi vì dư luận xã hội? Vương Tuấn vẫn đang suy đoán, cái trước không có khả năng, Vương Tuấn rất tự tin. Cái sau sao? Vương Tuấn bắt đầu cảm thấy anh hình như ở vài chỗ cùng Trần Tố tâm linh không bất tương, bất quá cái này Vương Tuấn không lo lắng, nhìn ra Trần Tố vì chuyện của anh mà lo lắng, Vương Tuấn vui vẻ, cao hứng, thật cao hứng! Chính là bởi vì như vậy Vương Tuấn mới đi gặp bà, là vì Trần Tố.

Quyết định muốn đi, Trần Tố gọi điện thoại cho Tống Uy hỏi thăm tình huống của bà. Tình trạng bà rất kém, hình như bà tìm Vương Tuấn rất nhiều năm, Vương Tuấn cũng là cái tên sau này, không phải tên ban đầu của anh, không ai biết chuyện Vương Tuấn bị đưa tới Bắc Kinh. Mãi cho đến khi Tống Uy lần này xin nghỉ phép về thăm người thân, y bớt chút thời gian đến bệnh viện thăm một vị cấp trên nằm viện thì gặp được cha Vương Tuấn, Tống Uy hiếu kì liền đi theo tới một gian phòng bệnh nghe được một ít đối thoại xác định bệnh nhân chính là mẹ Vương Tuấn. Tống Uy cũng rõ tính tình Vương Tuấn nên không nói ra, chỉ là bảo Trần Tố để hai người bọn họ tự quyết định. Tống Uy ở trong điện thoại đặc biệt nhắc tới Vương Tuấn và cha anh ngoại hình phi thường giống nhau.

Trong điện thoại, Trần Tố lại một lần nữa vì chuyện hôm nay xin lỗi Tống Uy. Tống Uy ngược lại cũng nhẹ nhõm, vứt bỏ hình tượng xinh đẹp, y và Lộ tiểu thư sẽ yêu xa không liên quan đến vật chất không chịu ảnh hưởng cha mẹ, gia đình. Tống Uy nói không thể cũng hai người đi bệnh viện, nghỉ phép thăm người thân đã kết thúc rồi, sáng mai lên xe lửa đi, lần này phục tùng bố trí phải đến quân khu càng hẻo lánh, lại phải nhiều năm không gặp, hai bên bảo trọng.

Nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, Tống Uy trở thành một phần trong lực lượng lục sắc (màu xanh lá) của tổ quốc mà Trần Tố tôn kính.

Vương Tuấn ở một bên đối với khâm phục Trần Tố lộ ra khiến anh tương đối bất mãn, Vương Tuấn đang suy nghĩ có cần đem chuyện trước đây Tống Uy bao gái nhảy lộ ra ngoài không, suy nghĩ một chút vẫn là quên đi, sơ ý một chút lộ luôn chuyện cũ của mình ra ngoài liền lợi bất cập hại. Nhớ đến lúc trước từ cấp hai đã cùng trong nhà xung khắc như nước với lửa, Tống Uy lập chí muốn thoát khỏi cuộc sống trong nhà

muốn định cho y không có một ngày không gây chuyện, nhưng tốt nghiệp đại học một cái lại nghịch chuyển ba trăm sáu mươi độ khiến Tống gia đã buông tha y trở tay không kịp, thậm chí còn nhận định y muốn tới quân đội lấy mấy cái quân kỷ ra triệt để giải quyết cùng Tống gia chặt đứt hoàn toàn, khi đó người Tống gia suốt đêm cùng mấy người hồ bằng cẩu hữu của Tống Uy gặp mặt, đứng mũi chịu sào chính là nhà Lưu Trấn Đông, lúc đó Lưu Trấn Đông từ trên giường bị lôi dậy cũng là rất giật mình quyết định của Tống Uy, khi đó liền nhắc tới Trần Tố, muốn nói Tống Uy bị cái gì kích thích, cũng chính là một đứa nhỏ ngây ngô sau khi biết bọn họ học trường nào liền đối với bọn họ thái độ vô cùng kính nể thái độ làm cho bọn họ đều có chút xấu hổ. Lại tìm Cao Viễn, khi họ biết được Cao Viễn cũng lựa chọn con đường luật sư cũng giật mình cực kỳ, đối mặt khuôn mặt hoài nghi, Cao Viễn nói cách lý giải thực tế nhất cho quyết định của bọn họ, cũng chỉ là thấy nhiều rồi, chơi đủ rồi, cũng nên trở về chính đạo.

Đối với giải thích như vậy, Tống gia mang theo hoài nghi sâu đậm chỉ có thể miễn cưỡng tin tưởng, nhưng gần bốn năm qua, Tống Uy so với họ dự đoán còn thích hợp với quân đội hơn, lần này Tống gia thực sự yên tâm, song song cũng nhớ kỹ tên đứa nhỏ ngây ngô Lưu Trấn Đông nói, cậu ta gọi là Trần Tố.

Nhận được miêu tả trạng huống bà thật không tốt, Trần Tố nghĩ đến vị lão trung y kia, bệnh viện tốt nhất thủ đô cũng buông tha trị liệu chỉ có tâm lực sau cùng, Trần Tố thương lượng với Vương Tuấn mời vị lão trung y kia theo cùng, Vương Tuấn múc cháo ừm một tiếng đã biết.

Có lý do không cách nào đi vào giấc ngủ, Trần Tố vuốt ve sợi tóc cứng rắn của Vương Tuấn nói chuyện, Vương Tuấn nằm trong lòng Trần Tố nghe, Trần Tố nói tới mấy ngày nay giáo sư tìm cậu nói chuyện công tác, từ thân hình cứng ngắt của Vương Tuấn Trần Tố biết anh không đồng ý, Trần Tố nhẹ nhàng nói: "Tuổi em không còn nhỏ, em muốn đi làm." Vương Tuấn không nói gì thêm xoay người ôm lấy Trần Tố đặt lên người mình vươn tay đè gáy Trần Tố, Trần Tố mở miệng tiếp nhận môi Vương Tuấn, tự nhiên muốn được Vương Tuấn âu yếm đồng thời cho Vương Tuấn ấm áp thuộc về mình.

Bởi vì đón vị lão trung y phải ngoặc đường vòng rất lớn, Trần Tố lại có bệnh say xe nên tự mình đi trước xác định vị trí phòng bệnh, hẹn sẽ ở ngoài khu nội trú chờ Vương Tuấn, Vương Tuấn đi mời vị lão trung y tới sẽ cùng Trần Tố cùng vào.

Đó là khu phòng bệnh cao cấp, Cao Viễn tới trước đã đứng ở cửa khu nội trú. Tống Uy vẫn là không yên lòng cá tính Vương Tuấn, gọi điện thoại bảo Cao Viễn xin nghỉ cùng bọn họ đi, có Cao Viễn là người ngoài sẽ hòa giải, có thể nói chuyện cũng có một bậc thang đi xuống.

Trần Tố cầm hoa tươi thăm bệnh rất khẩn trương, Cao Viễn là tò mò, hai người chờ Vương Tuấn tới rồi cùng vào, trong điện thoại Tống Uy nhắc tới cha Vương Tuấn đã ở Bắc Kinh, ông từng xuất hiện trong bệnh viện, Trần Tố Cao Viễn hiếu kỳ, cha Vương Tuấn là một người như thế nào?

Hơn mười phút Vương Tuấn còn chưa tới, Cao Viễn nhìn quanh đưa tay đẩy Trần Tố khẩn trương phát ngốc một cái, Trần Tố theo ánh mắt kinh ngạc của anh ta nhìn phía trước, một khắc kia Trần Tố cũng giống Cao Viễn bị hù dọa, Trần Tố thấy được Vương Tuấn hai mươi năm sau!

Trong mắt Trần Tố Vương Tuấn cho tới bây giờ đều là người rất để ý, cho tới nay Trần Tố chưa từng nhìn thấy Vương Tuấn mặc áo sơmi không ủi, ngoại trừ một lần kia tai nạn mỏ chật vật, Trần Tố một lần cũng chưa từng thấy vạt áo Vương Tuấn không chỉnh chu, Vương Tuấn là người rất để ý không nhìn nổi một chút loạn, thế nhưng như vậy còn chưa bằng người trước mắt! Ăn mặc tinh xảo phối với bó hoa đẹp đẽ quý

giá, khuôn mặt đoan chính uy nghiêm giống như đao tước, kiểu tóc những năm năm mươi không lỗi thời, giày da không bất nhiễm một hạt bụi sáng như gương, nếu như nhất định phải tìm ra sự khác nhau giữa hai người cũng chỉ có thể là ông ta không cao bằng Vương Tuấn một mét chín. Bây giờ bọn họ biết vì sao Tống Uy lại nói Vương Tuấn và cha anh không phải giống nhau bình thường.

Ông ta đi ngang qua bên người Trần Tố mang theo mùi nước hoa xa hoa thành thục nam tính, ông là một quý ông rất có phẩm vị, ông ta xải bước vào thang máy, Trần Tố và Cao Viễn đều nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương, giống! Quá giống!

42. Tia Nắng Ban Mai - Chương 42

Nhìn ông biến mất trong thang máy, Trần Tố và Cao Viễn mới chú ý tới kỳ thực ông còn đi cùng những người khác, nhưng với bọn Trần Tố bởi vì nhìn thấy ông quá giật mình mà không để ý đến sự tồn tại của mấy người đó.

Đó là một nữ nhân khí chất thanh cao y phục lịch sự tao nhã, bà ta không theo cùng mà là chờ ở dưới lầu, bên người còn có một người phụ nữ trung niên, hai người thấp giọng trò chuyện với nhau, đó có thể là tiếng Thượng Hải Trần Tố một câu cũng nghe không hiểu, chỉ chốc lát sau tới thêm hai thanh niên, thanh niên cùng Vương Tuấn có vài phần tương tự nhất định là anh em cùng cha với Vương Tuấn, đường nét có năm phần tương tự, bọn họ cũng không đi lên chỉ đứng cùng hai người kia, khu nội trú bệnh viện người đến người đi giống bọn Trần Tố chờ người cũng không có vẻ khác biệt, bọn họ ngắn ngủi trò chuyện với nhau, nhàn tản trò chuyện rất ung dung chờ ai đó, bởi vì tin chắc không ai nghe hiểu tiếng Thượng Hải bọn họ tuyệt không cố kỵ người bên cạnh.

Trần Tố từ đầu tới đuôi một câu cũng nghe không hiểu, nhưng sắc mặt Cao Viễn một bên theo ngôn ngữ nhẹ nhàng của bọn họ càng ngày càng khó xem, Trần Tố thấy sắc mặt Cao Viễn liền biết Cao Viễn có thể nghe hiểu được lời của bọn họ, lúc này có một người đàn ông mặc đồ tây giày da vội vã đi tới nói một câu liền lên lầu, cô gái kia không cùng người phụ nữ bên cạnh nói chuyện như trước, nhưng từ thần sắc của cô nhìn ra được sự bất an của cô.

Trần Tố nhìn Cao Viễn ý bảo Cao Viễn qua một bên kể cho cậu nghe, Cao Viễn cũng không phải nghe hiểu hết, nhưng mấy người đó có vài câu nhắc tới bọn họ đang chờ là một tên luật sư, hình như muốn kí vài văn kiện quan trọng, là về quyền chuyển nhượng vân vân, bọn họ đang đợi chính là người đàn ông tây trang giày da vừa lên lầu, xem biểu tình những người đó phần văn kiện này rất có lợi với họ.

Trần Tố thấy biểu tình nặng nề của Cao Viễn không quá hiểu, Cao Viễn giải thích: Bây giờ văn kiện có lợi cho họ chính là bất lợi với mẹ Vương Tuấn, ngược lại chính là bất lợi với Vương Tuấn, “Xem ra cha Vương Tuấn tới để cùng bà đàm phán kí tên! Nhất định có cái gì mờ ám!” Cao Viễn khẳng định!

Trần Tố nghe xong đã hiểu, không chờ được Vương Tuấn nữa, Cao Viễn vừa đi theo Trần Tố vào thang máy, vừa vui mừng vì chuyện công tác mẹ mình nhìn trừng trừng y tròn một năm, cô giúp việc của mẹ là người Thượng Hải chính tông, đó là bà cô xem việc nói tiếng Thượng Hải làm vinh dự, nếu không làm sao y có thể nghe hiểu ba năm phần.

Tống Uy nói phòng bệnh ở lầu sáu, đây coi như là khu cao cấp, nhưng bệnh viện rất thông thoáng, trên cửa đều có thủy tinh trong suốt nhìn được bên trong, thấy mẹ Vương Tuấn Trần Tố lại giật mình.

Đó là một người phụ nữ thông thường, bình thường và bình phàm có thể lấy để hình dung bà. So sáng với cha Vương Tuấn bà thật là bình thường, bà rất an tường, sắc mặt tái nhợt nhìn ra được bệnh tìn của bà thật không tốt, nhưng là không giống như bọn họ dự đoán trước, bà nhìn cha Vương Tuấn rất bình tĩnh.

Vương Anh Đường nhìn bà, trên khuôn mặt bình tĩnh ấy là bình thản, là thấu hiểu sinh mệnh sắp mất đi. Sinh mệnh của bà đang dần tan biến, người sống cùng ông ba năm này lại là vợ hợp pháp hơn ba mươi năm. Chuyện năm đó mây khói không còn, không có oán hận cũng không có thân tình, tình yêu bị dòng thời gian cuốn đi đối với người sắp chết mà nói có ý nghĩa bé nhỏ không đáng kể. Bà muốn cũng chỉ là cái kinh hỉ từng có kia, cẩn cẩn thận thận bảo vệ sinh mệnh trong bụng, đó là xương trong xương của bà. Vương Anh Đường đã tìm, nhưng đứa con trai quyết đoán cùng Vương gia chặt đứt tất cả quan hệ, đứa con ông cho tất cả vật chất nhưng cũng chưa từng gặp mặt, tiền của Vương Tuấn đưa đến Thượng Hải xong liền đại biểu anh đã độc lập, không lâu sau anh rời Bắc Kinh có người nói là tới Sơn Tây, Vương Anh Đường mấy ngày nay một mực cho người tìm anh.

Khi Trần Tố tìm được phòng bệnh, trong phòng vẫn có một vài người, lại rõ ràng chia làm hai phái, xem ra hai người vừa kịp nghi thức ký tên, luật sư hai bên đều kí tên lên văn kiện chính thức, luật sư đối phương đem công văn đặt lên đầu gối của bà, dưới mọi ánh mắt bà cầm bút lên.

Cửa đẩy ra, một bó hoa tươi xinh đẹp nhét vào trong lòng bà, cũng cắt ngang quy trình kí tên, công văn trong tay bà bị lấy đi, hai đám người trong phòng bệnh đều trở tay không kịp khiếp sợ nhìn người lạ đột nhiên xông vào.

"Chúng tôi là người đại diện cố vấn pháp luật của Vương Tuấn con trai Cố phu nhân." Cao Viễn bị Trần Tố lôi vào dùng thị lực tiêu chuẩn trước tiên liếc đến tên bà trên hồ sơ bệnh lí ở đầu giường, bà họ Cố. Dưới sự ra hiệu của Trần Tố chỉ có thể hàm chứa tươi cười nói: "Cá nhân tôi là luật sư tư nhân của Vương Tuấn, con trai duy nhất của Cố phu nhân Vương Tuấn tiên sinh hiện nay đang bị kẹt xe trên đường lập tức sẽ đến, lúc Cố phu nhân thân mang bệnh nặng, Cố phu nhân có đủ năng lực hành vi dân sự hay không tôi có thể tạm hoãn lại."

"Anh đây là ý gì?" Luật sư bên kia phục hồi tinh thần lớn tiếng lên án, "Anh là ai?"

"Tôi thuộc tòa án Đông Thành," Sáng sớm hôm nay Cao Viễn nhận được điện thoại từ ga xa lửa của Tống Uy, y tạm thời xin nghỉ tới đây, trên người còn mặc đồng phục, Cao Viễn tiêu sái lấy ra giấy chứng nhận lay lay trước mặt đối phương lễ phép yêu cầu đối phương đưa ra giấy chứng nhận tư cách luật sư.

Sắc mặt người kia rất khó xem lập tức lấy từ trong túi công văn ra, Cao Viễn tỉ mỉ lật qua lật lại xem xét mới trả lại cho hắn, mặt tên luật sư kia đều xanh lè, Cao Viễn vẫn duy trì nụ cười nghề nghiệp không thay đổi.

Bà ôm bó hoa nhìn Trần Tố, Cao Viễn bắt đầu kiểm tra văn kiện Trần Tố lấy từ trong tay bà, sơ lược nhìn ra là một thỏa thuận chuyển nhượng cổ quyền, Cao Viễn sơ sơ hình dung đại khái cho Trần Tố, đối phương đưa ra kháng nghị nghiêm chỉnh! Luật sư tư nhân của con trai Vương Tuấn của bà có tư cách đại diện

cho Cố phu nhân không có năng lực hành vi, Trần Tố đối với việc đối phương nói lên kháng nghị cũng đưa ra phản bác. Có thể là cái từ 'con trai bà' khiến người trong phòng bệnh đều có chút khiếp sợ nhìn nhau không đi chú ý luật sư hai bên cãi nhau.

Bà nhìn Trần Tố bỗng nhiên nói: "Cái người goi Vương Tuấn là con trai tôi?"

Trần Tố gật đầu, không thể sai!

Bà nở nụ cười, "Hắn là vì tiền mà đến đi."

Nghe như thế, Trần Tố chỉ có một cảm giác chính là Vương Tuấn sinh ra trong gia đình như vậy quả thật là một chuyện bi thương, "Dĩ nhiên không phải." Trần Tố lập tức nói: "Vương Tuấn tốt nghiệp đại học danh tiếng, năng lực của anh ấy rất mạnh."

Có thể là Cao Viễn nghe cũng nghe không nổi nữa, Cao Viễn đè nặng hô hấp bình tâm tĩnh khí nói: "Vương Tuấn là người có năng lực rất lớn, từ bốn năm trước kí văn kiện buông tha quyền kế thừa tài sản Vương gia, Vương Tuấn cũng đồng thời bán đi toàn bộ công ty sáng lập từ lúc lên đại học trả lại khoản tiền khổng lồ sử dụng của Vương gia từ khi có thể nhớ, mấy năm này Vương Tuấn phát triển rất thuận lợi, làm bạn cháu chưa từng thấy Vương Tuấn phải đau đầu vì tiền."

Trần Tố nhìn khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch của bà, có thể là bà hối hận nhất thời nói ra lời tổn thương người khác đi, Trần Tố nhẹ nhàng nói: "Hôm qua Vương Tuấn mới biết ngài ở chỗ này dưỡng bệnh sáng sớm hôm nay liền đi mời một vị bác sĩ, lúc này đang trên đường, một hồi sẽ tới. Anh ấy tốt nghiệp Bắc Đại, là người rất có năng lực, anh ấy không cần người khác cho tặng gì, tự anh ấy đã tài giỏi rồi." Nhìn ánh mắt khát vọng muốn biết mọi chuyện của Vương Tuấn, Trần Tố nhè nhẹ nói: "Anh ấy sẽ đem những cổ phiếu này bán đổi thành tiền quyên cho cô nhi viện hoặc quyên cho những trường tiểu học cần đến."

Bên kia luật sư Vương gia dưới sự thúc giục của hai đứa con trai khác của Vương Anh Đường lập tức nói: "Vương phu nhân, chúng ta là có giao kèo, chúng tôi có quyền ưu tiên mua. Các người rốt cuộc là ở đâu ra? Các người không cần nói mấy lời đường đường chính chính, các người từ đâu tới? Các người căn bản là thèm muốn tiền của Cố phu nhân."

"Có phải thèm muốn hay không mắc mớ gì tới ông! Không thể đem số tiền này cho bọn chúng đi lãng phí tiêu xài nguy hại xã hội!" Trần Tố đối chọi gay gắt.

Đối phương tức đến kêu loạn, "Các người lấy tiền Cố phu nhân là muốn làm gì!"

"Chúng tôi lấy quyên cho miếu hòa thượng hay là đưa am ni cô đó là chuyện của bọn tôi, cho dù đem đun nước uống cũng là chuyện của nhà bọn tôi!" Ánh mắt sắc bén của Trần Tố không thể thua!

"Vốn là đứa nhỏ nhát gan nhu thuận như vậy, cậu làm sao nuôi ra thành thế này?" Lão trung y sớm đứng ở cửa trừng Vương Tuấn không ra mặt.

Vương Tuấn diện vô biểu tình, lúc anh đến vừa nghe được câu bà nói có phải muốn tiền không, nếy không phải nghe thấy lời nói của Trần Tố và Cao Viễn anh sẽ không ở lại. Anh không muốn ra mặt, nhưng thật ra lão trung y nhích lại gần xem náo nhiệt, bên trong quá náo nhiệt nên không ai chú ý tới Vương Tuấn đứng bên ngoài.

Vương Anh Đường nhìn người thanh niên này, cậu ta nói tìm được Vương Tuấn? Vương Anh Đường không muốn cùng Vương Tuấn gặp mặt, duyên phận hai cha con họ kết thúc từ khi Vương Tuấn trả lại hết tiền, Vương Anh Đường đối với đứa con trai chưa từng gặp mặt này có tôn trọng, mặc kệ có bao nhiêu tận lực bỏ mặc, nhưng Vương Tuấn vẫn giữ được tự tôn, cũng duy trì được tôn trọng người khác dành cho nó! Tiền không phải thứ Vương gia quan trọng nhất, tôn nghiêm mới là truyền thống Vương gia trân quý, bởi vì tôn nghiêm này, cho nên ông không thể cùng bà sống chung.

Nhìn khuôn mặt sục sôi ý chí chiến đấu của Trần Tố, luật sư của bà vẫn không chen lời vào cũng nhìn thấu Trần Tố là nhân vật chính, chuyện rất kỳ quái, người nhà Cố gia cũng ở đây, giờ này khắc này lại không có ý tứ tham dự. Luật sư đại diện của bà khoát khoát tay, "Các vị có thể là hiểu lầm rồi, cổ phần Cố phu nhân muốn kí không phải của Vương gia, là của chính Cố phu nhân."

Trần Tố nhìn Vương gia bên kia đều viết rõ rành rành trên mặt, "Quá không biết xấu hổ, ngay cả người bệnh nguy kịch đều không buông tha!" Mặt đối phương đều đen rồi, vị luật sư kia vội vàng nói: "Các người có thể lại hiểu lầm rồi, phần thỏa thuận này chính Cố phu nhân yêu cầu kí, —" Bất quá âm thanh nho nhỏ của y bị nhấn chìm trong tiếng khắc khẩu, ai cũng không nghe tới.

Không thể nhịn được nữa, trong ánh mắt sắc bén cay nghiệt đó hai đứa con Vương gia khí bốc khỏi đầu, bắt đầu mắng!

Cao Viễn nhích ra xa một chút, may mắn lại nhìn thấy một lần công phu cãi nhau tức chết người không đền mạng của Trần Tố, huyên náo ầm ĩ đến thời gian nhất định chính là miệng không kiêng kị không hề kì quái, đơn giản là một lần nữa diễn tập lại chuyện Lộ tiểu thư hoàn toàn đánh mất giáo dưỡng, lần này đến phiên hai đứa con trai Vương gia.

Nợ mới cũ cùng tính một lượt, ai mà không có nợ khó tính?! Bọn họ cũng có! Sinh con hoang vẫn luôn là nỗi đau trong lòng họ! Nếu nháo ầm ĩ đương nhiên không có lời hay, chủ đề càng cũ càng có lực sát thương, chuyện xưa nhắc lại khiến sắc mặt mọi người rất khó nhìn, mà trong đó sắc mặt khó nhìn nhất đương nhiên là Vương Tuấn và Vương Anh Đường.

Chạm vào chuyện xưa ẩn giấu, chủ đề bị nghẹn lại, Trần Tố thấy được Vương Tuấn.

Vương Tuấn từ cửa đi vào sắc mặt nhìn không ra biến hóa quá lớn, Trần Tố không dám chọc vào xui xẻo, kinh nghiệm nói cho Trần Tố, Vương Tuấn phát hỏa hay không không có liên hệ trực tiếp tới biểu tình của anh.

Lúc này đây mọi người thấy được Vương Tuấn. Giống lần đầu tiên Trần Tố thấy Vương Anh Đường, bọn họ đều vì cha con quá mức giống nhau mà giật mình! Không thể nghi ngờ Vương Anh Đường cũng là giật mình, nhưng Vương Tuấn không nhìn người khác, Trần Tố và Cao Viễn rất chột dạ, tuyệt không dám đối mắt với Vương Tuấn.

Một trận trầm mặc ngắn ngủi, có người lên tiếng, "Cái gì quỹ bảo hiểm tài bảo của ngân hàng ngoại quốc trước Cách mạng văn hóa? Cãi nhau miệng không kiêng dè thì không sao, nhưng đừng kéo đi quá đáng, đầu thập niên 50 tài sản ngoại quốc đều bị tịch thu rồi, khi đó TQ nào có cái gì ngân hàng nước ngoài? Cãi nhau không nên kéo quá xa."

Giật mình không phải một mình Trần Tố, Vương Tuấn cũng nhìn lão trung y.

"Các người cãi nha, tôi không phải đang khuyên can." Lão trung y nhìn trái nhìn phải phòng bệnh yên tĩnh xuống.

"Không, ngài, ngài nói cái gì? TQ thập niên 60 không có ngân hàng ngoại quốc? Thượng Hải cũng không có?"

"Đương nhiên đã không còn, đều bị tịch thu rồi, năm 50 liền bị tịch thu, bồi thường một chút, khi đó TQ lại không được quốc tế thừa nhận, chiến tranh chống Mỹ giúp Bắc Triều bắt đầu toàn bộ tịch thu tài sản ngoại quốc ở TQ, Thượng Hải cho dù có cũng là niên đại năm 30-40 trước thời Kiến Quốc *(thời kì dựng nước)* mới có." Ông cụ nhìn chung quanh một chút: "Chút thường thức như thế các người không biết sao?"

43. Tia Nắng Ban Mai - Chương 43

Ngoại trừ im lặng cũng chỉ có lặng im, người cãi nhau hẳn là bị lời của ông cụ dọa sợ.

Rốt cuộc có người lên tiếng, "Có một việc tôi vẫn không rõ ràng lắm." Đó là người bên Cố gia, là một vị lão nhân không mở miệng rất bình thường thế nhưng vừa lên tiếng liền uy nghiêm bức người, ông hẳn là trưởng bối lớn nhất Cố gia, mặt trông rất quen, Trần Tố nhớ ra, ông chính là ông lão đứng chung một chỗ với cha Lưu Trấn Đông trong tiệc đính hôn của Tống Uy, ông lão đảo qua bọn họ chậm rãi nói: "Vừa nãy các người vẫn nói Cố gia dùng quyền lực muốn độc chiếm tài bảo của Vương gia, đó là có ý gì?"

Hiển nhiên không ít người bị lão trung y nói cho giật mình, đặc biệt người bên Cố gia rất là mờ mịt.

Trọng tâm câu chuyện là người Vương gia nêu ra trước, họ không dám nhìn cha Vương Anh Đường, tự nhiên là không nói nữa. Người không biết đều nhìn Trần Tố, Trần Tố cũng rất giật mình đối với lời của lão trung y, ánh mắt ông lão nghiêm khắc, gương mặt đám người Cố gia đầy chấm hỏi, Trần Tố nói thật nhỏ: "Có người nói trước Cách mạng văn hóa Vương gia đem một số lớn đồ cổ dựa vào quan hệ Cố gia len lén đặt trong két bảo hiểm của ngân hàng nước ngoài, vài thập niên sau sẽ do con của đứa trẻ sinh ra bởi quan hệ thông gia của hai nhà lấy ra."

"Cậu nói mê sảng cái gì vậy?" Lão trung y cau mày nói: "Làm sao có thể? Năm ấy đầy đường cái đều là tranh chữ tịch thu, so với liên quân tám nước xâm lược còn loạn hơn, cho dù giấu trong sân nhà mình còn không an toàn, chớ nói chi là đặt ở cái gì ngân hàng nước ngoài, niên đại đó ít ngoại hối quốc hữu *(sở hữu Nhà nước)* như vậy. Ngân hàng có két bảo hiểm hay không tôi không biết, tôi lại không có tiền để gửi, nhưng, ở thời đại kia là chuyện không thể nào, niên đại ấy dù cho cậu muốn vào cánh cửa đó cũng phải

tra ba đời nhà cậu, giấu ở đằng kia còn không an toàn bằng chôn trong sân nhà mình, lời này các người nghe được từ chỗ nào? Các người có phải là xem phim Mỹ nhiều quá, đầu óc mơ màng rồi không?" Lão trung y dùng ánh mắt từng trải vài thập niên đảo qua sắc mặt vài người, ông cụ lập tức hiểu rõ, "Người xưa không cam lòng phồn hoa biến mất liền truyền cho đời sau ý niệm giả tưởng, đừng nói là, oán hận của hai vợ chồng này là vì loại sự tình này mà thành chứ?!"

Bà là vật hi sinh Vương gia tự mình huyễn tưởng sao?

Ông ngoại Vương Tuấn mặt đều xanh lét: "Đây là có chuyện gì!" Ông lão nhìn bốn phía: "Những lời hỗn trướng này là ai nói?" Ông lão nhìn chằm chằm Trần Tố, Trần Tố tự nhiên không dám nói là nghe từ Vương Tuấn, lập tức quay đầu nhìn cha Vương Tuấn, mọi người theo phản ứng của Trần Tố cùng nhau nhìn Vương Anh Đường, Vương Anh Đường lạnh lùng đứng thẳng nhìn lại lão trung y và Cố lão.

Cố lão đã tức phát run: "Cố gia chúng ta là tam đại bần nông, năm đó ta mười ba tuổi làm công cho Vương gia các người không sai, theo kế toán đến tỉnh ngoài thu tiền liền cùng ĐCS nháo cách mạng, lúc đó ta đem khoản thu lên tới một ngàn đồng đại dương *(cỡ 55 vạn tệ)* quyên cho đảng, thế nhưng ta viết là Vương gia các người quyên, nếu không phải như vậy, sau Kiến Quốc, tội tư bản Thượng Hải tích trữ đầu cơ nhiễu loạn thị trường, nếu không nhận quyên một ngàn đồng Đại Dương này cũng đủ cho Vương gia các người chắc chắn ngồi tù! Anh *(chỉ Vương Anh Đường)* bằng cái gì vu hãm Cố gia bọn ta! Cố gia cho tới bây giờ đều không thiếu Vương gia các người, một ngàn Đại Dương kia chính là tiền mua mạng Vương gia các người! Thượng Hải mở Hộ *(tên gọi tắt của Thượng Hải)* hơn trăm năm, toàn bộ là tư bản nhà giàu mới nổi, trải qua bao nhiêu tẩy trừ nào có cái gì danh môn thế gia? Khó trách anh nhìn Cố gia bọn ta không vừa mắt, ta vẫn cho là năm đó Cố gia bọn ta kiệt lực phản đối các người kết hôn nên anh ghi hận trong lòng, nguyên lai lại là có chuyện như vậy!" Cố lão hoàn toàn tức giận giơ quải trượng liền đánh.

Hiện trường nhất thời hỗn loạn lên, ai cũng không ngờ bắt lấy quải trượng của ông lão là bà, hẳn là nói trong tất cả mọi người đang khiếp sợ thì bà bình tĩnh nhất, bà bắt lấy quải trượng của ông lão: "Ba, con biết sự thật, con vẫn biết Cố gia vô tội!"

Phát ngôn của bà không thể nghi ngờ là một quả bom, ông lão khiếp sợ quay đầu nhìn chằm chằm con gái, bà bình tĩnh dựa vào bên giường cầm lấy quải trượng của ông lão nói: "Con là con gái ba, con sinh trong nhà này, lại ở vào thời đại như vậy, con không phải không biết." Bà nói rất đương nhiên.

"Vậy — vậy tại sao con không nói rõ ra với nó?"

"Giải thích liền phải ly hôn." Bà bình tĩnh khiến người khác không rét mà run, "Con yêu hắn, hắn không yêu con."

Bà nhìn cha mình, "Ngài không cách nào hiểu. Con thật sự thích hắn, muốn cùng hắn bạch đầu giai lão, con dùng phương pháp không ly hôn giữ lại hắn ba mươi năm, coi như hắn chưa từng yêu con, con cũng là vợ trên pháp luật của hắn, thẳng đến sinh mệnh con kết thúc cũng không thể thay đổi."

Mọi người nhìn bà, bà vẫn khoan thai như vậy: "Đến bây giờ con có thể sắp phải chết rồi, con cũng không biết có phải yêu hắn hay không, con ngay cả cái gì là yêu đều không hiểu lắm, nhưng con thật sự không hận hắn, lúc con ôm con của hắn là hạnh phúc thật sự chưa bao giờ có được, cho tới nay con chỉ hối hận

vì sao lại dùng tay mình bóp cổ đứa nhỏ con chân thành chờ đợi nó sinh ra." Bà nhìn hai tay mình, "Con vẫn nhớ rõ cảm giác đứa nhỏ trong tay con," bà liếc mắt nhìn Vương Anh Đường nói: "Yêu, tôi từng yêu tê tâm liệt phế! Hận, tôi từng hận thống thống khoái khoái! Bác sĩ nói tôi sống không được nửa năm, sang năm anh có thể cưới cô gái anh muốn cưới," bà ra hiệu luật sư của bà đem công văn muốn kí ngay từ đầu đặt lên đầu gối, "Đây là cổ quyền Vương gia mười năm này tôi ác ý thu mua muốn mượn sản nghiệp của Vương gia nắm trong tay, hiện tại lấy giá hợp lí bán cho anh, không phải là bởi vì tôi sống không lâu nghĩ thông suốt rồi, mà là bởi vì tôi ngay cả hận cũng không biết nên hận thế nào."

Dưới vẻ ngoài bình thường, bà là một người phụ nữ lợi hại, cha mẹ Vương Tuấn quả nhiên đều không dễ chọc, bà chính thức kí tên mình lên văn kiện.

Vương Anh Đường nhìn chằm chằm bà khàn khàn hỏi: "Tại sao cô không nói cho tôi biết, tại sao!"

"Đúng nha, vì sao không nói? Lúc đó tôi cũng không biết vì sao không nói cho anh, tôi chỉ muốn kéo dài hôn nhân, nhưng bây giờ tôi biết nguyên nhân khác rồi," bà nhìn Vương Anh Đường: "Anh là người dựa vào giấc mộng xa xỉ từng có của người đi trước để duy trì tôn nghiêm mà sống, hiện thực sẽ chỉ đánh vỡ mộng của anh, khi đó tôi yêu anh không muốn đánh nát giấc mộng của anh," bà an nhàn bình tĩnh, "Hiện tại mộng này tuy rằng nát, nhưng mà không phải anh ở trên chính giấc mộng của mình thành lập gia nghiệp hào phú thuộc về chính anh sao." Bình thường như bà cũng có lúc rực rỡ loá mắt.

Người khác không đành lòng nhìn Vương Tuấn, như vậy Vương Tuấn chính là vật hy sinh của hai vợ chồng họ.

Trần Tố nắm tay Vương Tuấn, Vương Tuấn rất lạnh nhạt bộ dạng không hề bị ảnh hưởng. Đây không phải là biểu hiện ra lạnh nhạt, Trần Tố nắm tay Vương Tuấn không cảm giác được cứng ngắc từ da thịt trong tay Vương Tuấn, Vương Tuấn trở tay cầm ngược tay Trần Tố, tay Vương Tuấn lớn mà ấm áp.

"Các người về đi," bà ý bảo hai đứa con trai khác của Vương Anh Đường đỡ ông sắc mặt trắng bệch đi, "Thay ta nói với hai đứa, thật xin lỗi!"

Hai đứa con trai kia lặng lẽ đỡ Vương Anh Đường trong nháy mắt già đi lướt qua bên người Vương Tuấn. Ngoài cửa là nữ nhân vốn đứng dưới lầu, bà ta thấy Vương Tuấn lên lầu thì khiếp sợ đi theo, những gì xảy ra bà ta đều nghe được thấy được, bà ta đỡ Vương Anh Đường không tiếng động rời khỏi.

Trong chớp mắt cửa khép lại, bà cầm lấy ga giường thống khổ che bụng vặn xoắn thành một đoàn, biến hóa đột ngột khiến tất cả mọi người có chút kinh ngạc, phản ứng đầu tiên chính là tìm bác sĩ.

"Không được mở cửa!" Mồ hôi lạnh của bà chảy xuống, thanh âm vẫn mạnh mẽ như cũ: "Để cho bọn họ đi đã, tôi không nghiêm trọng."

Không thể từ lời nói của bà phỏng đoán trong những câu vừa nãy có bao nhiêu là thật, lại có bao nhiêu là giả, tâm tình mỗi người đều rất phức tạp, tóm lại vô luận lời của bà thật hay giả, Vương Anh Đường mai sau đều sẽ sống trong tự trách, bà là người thắng!

Ông lão nặng nề gõ gõ quải trượng thất sắc buồn bã trầm mặc không nói.

Bà rất đau, mọi người đều không có cách nào. Lão trung y nhanh chóng tiến đến đặt rương thuốc xuống lấy ra hộp châm, bên trong có các loại châm dùng để châm cứu, mấy cây châm chuẩn xác đâm vào huyệt đạo của bà, có hiệu quả nhanh chóng, thống khổ giảm mạnh không ít, lão trung y rất thưởng thức: "Không tồi, có trách nhiệm, có quyết đoán! Vương Tuấn bề ngoài giống cha, nhưng cá tính lại giống cô." Lão trung y thoáng nhìn Vương Tuấn tay trong tay với Trần Tố.

Nhấn nút điện tử khẩn cấp đầu giường, nhóm bác sĩ rất nhanh chạy đến, đau đớn của bà được khống chế xuống, chỉ là càng thêm tái nhợt, tiêu hao thể lực rất nhiều, lão trung y chuyên chú tiếp tục hạ châm, các bác sĩ đi vào cầm dụng cụ chuyên dụng có chút không có đất dụng võ nhìn từng cây ngân châm liên tiếp chính xác khiến bà từ trong thống khổ mà an tĩnh ngủ say, lão trung y hạ xuống một châm sau cùng liền đứng lên xoay người chuẩn bị cùng Vương Tuấn nói tình huống của bà.

"Ngài…ngài…ngài là!!" Bác sĩ chủ nhiệm cầm đầu tổ cấp cứu đi vào nhìn chằm chằm lão trung y thất thanh kêu to lên!

Bị ngắt lời khiến ông cụ rất không thích, lão trung y nhíu mày nhìn y, vị bác sĩ trung niên không tin nổi nhìn chằm chằm lão trung y kêu: "Ba!!!!"

Lão trung y kinh hãi trừng y, thật lâu không thể tin: "Cậu không phải Kiến Trung đó chứ?!"

"Phải, con là Kiến Trung! Ba! Đã nhiều năm như vậy ngài… ngài thế nào còn sống?!"

Trần Tố giật mình hỏi: "Vương Tuấn, anh không phải nói người nhà ông cụ mất hết rồi sao?!"

Lão trung y thất thanh cao giọng nói: "Các con không phải đều chết hết rồi sao?"

"Là ai nói?" Con ông cụ khóc kêu: "Bọn con vẫn ở quê chờ ngài về nhà! Là ai bịa đặt vậy!"

Lão trung y không nói gì, xem ra người bị hại từ nghe nhầm đồn bậy cũng không phải chỉ một mình Vương Anh Đường.

Ô long *(hiểu lầm không mong muốn)* thiệt lớn nha! Cao Viễn bên cạnh vừa nhìn vừa nghe cảm thán quả nhiên là tòa án và bệnh viện chuyện xưa nhiều nhất a.

44. Tia Nắng Ban Mai - Chương 44

Cha con kích động ôm nhau, thật là thân tình làm cho người ta lệ nóng doanh tròng! Trần Tố cũng đi theo rơm rớm nhiệt lệ *(nước mắt vui mừng)* một phen. Người con trai trung niên đỡ cha già ra ngoài, không kịp chờ đợi muốn về nhà gặp lại người thân xa cách ba mươi năm, mọi người ở đây dành tặng chúc phúc chân thành nhất!

Nhìn ông cụ sắp đi mất, Trần Tố phát hiện một vấn đề lớn, Trần Tố thu lại nước mắt níu lại góc áo ông cụ sắp đi khỏi cửa thất thanh kêu: "Lão tiên sinh! Ngài còn chưa khám bệnh cho bác gái đâu!"

Lão tiên sinh từ trong kích động phục hồi tinh thần lại, quay lại bắt mạch cho bà, bất quá không được mười giây liền gào lên: "Lúc này tôi nào còn có tâm tình khám bệnh nha! Tôi về nhà gặp vợ con trước!" Ông cụ đứng lên chạy ra ngoài cửa.

Trần Tố hô lên: "Ngài đừng qua cầu rút ván nha!" Nhìn bộ dạng kích động đó, về rồi không biết sẽ đem bọn họ quên tới chỗ nào, nhìn phương pháp ông cụ dùng ngâm châm liền biết không thể buông tha ông. Trần Tố níu lại quyết không để ông cụ ra khỏi cái cửa này.

Cuối cùng cũng là người con bác sĩ chủ nhiệm kia coi như có tinh thần chuyên nghiệp, vội vàng nói: "Lúc này anh chị em đều không ở Bắc Kinh, con còn phải thông báo cho họ, con gọi điện cho họ trước, đừng nóng nảy." Nghe xong lời đứa con, ông cụ cuối cùng cũng bình tĩnh lại bắt đầu hỏi tình huống điều trị cụ thể của bà.

Biểu tình hai người cậu của Vương Tuấn rất phức tạp nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn lớn lên thực sự rất giống Vương Anh Đường, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ thực sự không tiếp nhận được, hơn nữa biểu tình lạnh lùng của Vương Tuấn khiến bọn họ là bậc cha chú cũng không tiện lại gần.

Cố lão nhìn Trần Tố cùng Vương Tuấn nắm tay tâm tình càng phức tạp, hôm qua Cố lão ngoài ý muốn được đứa cháu duy nhất Tống Uy của chiến hữu cũ đã lâu không qua lại khăng khăng mời, tham gia một bữa tiệc đính hôn, cũng gặp được không ít lãnh đạo địa phương trước đây từng bắt tay, khi nhìn thấy Vương Tuấn trong đám người, Cố lão khiếp sợ, không ai hoài nghi Vương Tuấn không phải con Vương Anh Đường.

Ngày đó Cố lão thông qua cháu trai Tống Uy của chiến hữu cũ biết được tên người kia là Vương Tuấn, là bạn Tống Uy, Cố lão hiểu ra ý tốt của Tống Uy, nhưng nghe Tống Uy uyển chuyển truyền lời mặc dù đã nói với anh bệnh tình của mẹ, nhưng đừng nên ôm toàn bộ hi vọng, nghe ngữ khí muốn anh đi thăm mẹ là không thành. Không có chắc chắn xác thực sau khi trở về Cố lão cũng không nói cho con gái. Bọn họ là không có lập trường, con gái chưa từng nuôi nó, thậm chí còn muốn bóp chết nó. Từ chỗ một người bạn khác của Vương Tuấn mà Tống Uy cung cấp là bên Lưu gia cũng biết chuyện Vương Tuấn và thanh niên này, đây là nguyên nhân khác ông lão biết Vương Tuấn ở nơi nào nhưng không nói ra, loại quan hệ này ông lão không tiếp nhận! Thế nhưng, hôm nay lời con gái nói khiến ông lão rất mờ mịt, yêu? Là cái gì? Mặc kệ, không đi hỏi! Ông lão nhìn nhìn Trần Tố, hôm nay nếu không có cậu, chính mình vĩnh viễn không biết chuyện như vậy, dời ánh mắt nhìn nhìn vị bác vĩ Vương Tuấn mời tới nhìn ra được rất có tiêu chuẩn, Cố lão không phải là không mang hy vọng.

Lão trung y cuối cùng cũng có thể tĩnh tâm bắt mạch, ngược lại người ngoài bệnh viên nghe nói tới sự kiện

ô long như vậy — không! Không! Không! Là sau khi nghe nói có sự kiện truyền kỳ hấp dẫn như vậy, người TQ phát huy đầy đủ tinh thần tụ tập, trong hơn mười phút khi ông cụ bắt mạch liền truyền đi mấy phiên bản rồi, bên ngoài cửa sổ thủy tinh của phòng bệnh đều là đầu người xem náo nhiệt.

Cao Viễn ở một bên nhịn không được nghiêng người cúi đầu hỏi Vương Tuấn: "Ông ấy là nghe ai nói thân nhân đều mất?" Cái này không phù hợp logic, thấy ông cụ này già như thế mà còn rất có tinh thần, hẳn không phải là người dễ gạt, ông cụ thế nào lại tin?

Rất nhiều cái lỗ tai dựng thẳng lên rất nhọn, Vương Tuấn nhìn ông cụ đang bắt mạch, Trần Tố cũng hiểu kì, Vương Tuấn thản nhiên nói: "Hồng vệ binh."

Trần Tố không phải quá hiểu rõ, Cao Viễn hiểu chút chút, đó là niên đại toàn dân điên cuồng lương tri thất thủ*, dùng đầu óc thanh niên hiện tại thì không cách nào hiểu được niên đại đó.

*(*lương tri có nghĩa là nhận thức về đúng sai, lười tìm tư liệu quá nên tạm hiểu đây là niên đại người dân bị 'mị dân' đi nha)*

Bà đang ngủ say, hai cha con bác sĩ trao đổi ý kiến, ông cụ cho ra kết luận: "Vương Tuấn, cậu đón mẹ về đi, trong hai tháng này, chuẩn bị hậu sự đi." Lão trung y nói thẳng ra.

Người Cố gia nhân thần sắc từ ôm kỳ vọng trở lại buồn bã, lời này và kết luận của bệnh viện giống nhau, bác sĩ nói với bà là còn nửa năm, nhưng kì thật chỉ là chuyện hai tháng này, cho nên những thân nhân như bọn họ đây đều bỏ lại công tác mà tới.

"Hiện tại một ngày cô ấy phát bệnh bao nhiêu lần?" Lão trung y hỏi.

"Từ Thượng Hải chuyển viện qua đây đã rất nặng rồi, hiện tại một ngày phát bệnh hơn năm lần, sáng sớm hôm nay bản thân bệnh nhân mãnh liệt yêu cầu thêm lượng thuốc giảm đau, cũng chỉ là duy trì ba giờ, thuốc giảm đau dùng quá thường xuyên tác dụng phụ rất lớn." Con ông cụ cẩn thận trả lời.

Ông cụ nhìn khuôn mặt bà tái nhợt lại kiên nhẫn, quay đầu nói với Cố lão: "Lão ca, con gái của ông thật sự chữa không khỏi, cuối cùng để cô ấy ra đi nhẹ nhõm một chút đi, ý của tôi là dùng châm cứu truyền thống phong bế thần kinh cảm giác đau, tuy rằng đây là phương pháp cấm kỵ lại có di chứng. Nhưng bây giờ đối với cô ấy mà nói chính là để đứa con này ra đi thoải mái một chút, lão ca, ông thấy thế nào?"

Cố lão buồn bã không do dự gật đầu, tận mắt nhìn con gái mỗi ngày thống khổ ông lão cũng không đành lòng.

Lão trung y nhìn nhìn hỏi ý Vương Tuấn, Vương Tuấn vẫn không có bất kỳ bày tỏ gì coi như là đồng ý.

Châm đặc thù dùng để châm cứu không mang đến, lão trung y đồng ý sáng mai nhất định tới châm cứu cho bà, mà Vương Tuấn còn phải về nhà chuẩn bị phòng, dưỡng lão chăm sóc người thân trước lúc lâm

chung là nghĩa vụ của Vương Tuấn, bà ở trong bệnh viên thì bệnh tình cũng không có tiến triển, sống cùng con trai trong khoản thời gian cuối cùng này là hy vọng của bà, cha bà và anh em cũng mong Vương Tuấn không từ chối nguyện vọng sau cùng của bệnh nhân, Vương Tuấn hoàn toàn không có thái độ cự tuyệt khiến tất cả mọi người thở phào một hơi.

Nói chuyện xong rồi, Vương Tuấn phải đi về chuẩn bị, anh gật đầu chào ông ngoại và hai người cậu xa lạ rồi đi, sáng mai anh sẽ đến đón mẹ.

Xem như kết cục tốt đi, Trần Tố theo Vương Tuấn đi ra ngoài, phải chuẩn bị chỗ ở cho bà, chuyện bận rộn rất nhiều.

Cùng Vương Tuấn ra khỏi cửa phòng bệnh, lão trung y đã sớm chạy ở phía trước, nhìn ông cụ kích động, Trần Tố rất lo lắng hẹn ông cụ mai thi châm cho bà có phải sớm bị ông quăng sau đầu rồi không.

Không phải Trần Tố thay người khác lo lắng, Trần Tố nhìn Vương Tuấn đột nhiên nhớ tới vừa nãy kích động cãi nhau lộ ra chuyện riêng tư của Vương Tuấn ra ngoài, khuôn mặt hoàn toàn không có biểu tình kia của Vương Tuấn, Trần Tố chột dạ lập tức đánh trông lảng tìm Cao Viễn, lúc quay đầu lại kinh dị phát hiện Cao Viễn mới vừa rồi còn ở bên cạnh đã bốc hơi khỏi mặt đất rồi!

Nhìn sắc mặt sửng sốt thống hận của Trần Tố, Vương Tuấn hờ hững nói: “Cậu ta từ cửa khác trốn rồi.” Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn Cao Viễn sẽ không gặp anh đâu.

Đồ phản bội! Trần Tố hận.

Ra khỏi khu nội trú, một trận gió lạnh, sắc trời u ám, có dấu hiệu tuyết rơi, nhìn thiên không, tuyết đầu mùa Bắc Kinh sắp tới rồi.

45. Tia Nắng Ban Mai - Chương 45

Trong xe, Trần Tố trăn trở nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn quay đầu xe nhàn nhạt nói: “Em có chuyện gì thì hỏi đi.”

Trần Tố là có chút chuyện nghĩ không thông, cẩn thận nhìn sắc mặt Vương Tuấn rốt cục vẫn nhịn không nổi: “Vương Tuấn, có một việc em vẫn không hiểu, anh từng nói anh chưa từng đi Thượng Hải, căn bản chưa từng gặp cha anh, ngoại trừ luật sư Vương gia chỉ định tới an bài cuộc sống của anh thì cũng là cho anh số tiền tiêu vô hạn, thế nhưng hôm nay lời khai của mọi người giống nhau, anh làm sao biết lời đồn đó?”

Vương Tuấn lái xe không có bao nhiêu hứng thú trả lời: “Hôm nay tên luật sư xuất hiện bên Vương gia là anh em của người phụ nữ của Vương Anh Đường, chính là luật sư an bài cho anh, ông ta nói cho anh biết thì rất lạ sao?”

Trần Tố nhìn Vương Tuấn thoáng cái hiểu ra rất nhiều chuyện, Trần Tố có thể hiểu nguyên nhân vì sao mỗi một lần Vương Tuấn đi gặp luật sư Vương gia tâm tình đều ác liệt như vậy, nói vậy người nọ vào lúc Vương Tuấn còn rất nhỏ liền đem sự tình tàn khốc đó truyền bá cho Vương Tuấn đi, Trần Tố nhẹ nhàng hỏi: "Anh hận bọn họ sao?"

"Không hận." Vương Tuấn lãnh đạm, "Từ khi anh trả hết toàn bộ số nợ bọn anh không còn quan hệ nữa."

"Vậy.. mẹ anh thì sao?" Trần Tố lo lắng, đã nói là phải đón bà về chăm sóc trước lúc lâm chung, thái độ Vương Tuấn như vậy làm Trần Tố không yên lòng.

Vương Tuấn nhìn đèn đỏ trước mặt rất bình thản, "Anh có thể lý giải tâm tình bà ấy, nếu như là anh, anh sẽ làm càng triệt để hơn, lão tiên sinh kia nói, anh lớn lên giống Vương Anh Đường, nhưng tâm tính lại giống bà, tâm tính giống nhau, anh làm sao không hiểu chứ. Vương Anh Đường là nhân sinh của bà, mà em là nhân sinh của anh, anh đối với bà ấy không có yêu thì lấy đâu ra hận." Vương Tuấn gọi thẳng tên cha như người lạ, Trần Tố biết Vương Tuấn thực sự sẽ không coi Vương gia như người nhà anh.

Trần Tố không nói gì nhìn ra ngoài cửa sổ xe suy nghĩ thật lâu, là nguyên nhân gì có thể khiến Vương Anh Đường sẽ tin tưởng lời đồn đãi như vậy? Đủ loại gút mắt trong câu chuyện có vẻ trăm ngàn chỗ hở, nhưng năm tháng đã qua, có lâu hơn nữa cũng không thể đoạt về dĩ vãng, trong đó lại có sự thật thế nào?

Lắc đầu, Trần Tố không muốn suy nghĩ. Vương Tuấn ngay từ đầu đã buông tha, Cố gia sẽ không can dự vào nữa, sinh mệnh của bà đã sát lằn ranh cuối cùng, phiền não như vậy cứ để Vương Anh Đương rối rắm đi, giờ khắc này, Trần Tố là bi ai, không nói ra được tư vị trong lòng, không khỏi nhớ tới ba mẹ mình, mỗi ngày hai người vì thu nhập không đến ba mươi đồng mà thành thật sống, bấp bênh trong cuộc sống cho tới bây giờ cũng chưa từng dứt, mẹ khôn khéo làm ba có vẻ phá lệ nhu nhược, thế nhưng Trần Tố chưa bao giờ nghe ba mẹ từng làm ra chuyện gì tổn thương tình cảm, lẽ nào uy lực đồng tiền lớn vậy? Có thể coi thường tình thân luôn sao? Trần Tố nhìn Vương Tuấn lạnh nhạt có thương tiếc sâu đậm, thời gian tới cậu sẽ bảo vệ người đàn ông này.

Nhìn ra thần sắc nửa điểm đều không che giấu của Trần Tố, Vương Tuấn chuyển đề tài, "Không còn sớm, trước tìm một chỗ ăn cơm trưa đi, buổi chiều không phải em còn có lớp sao."

"Đúng nha." Trần Tố phấn chấn tinh thần, từ nghỉ hè đến chuyện này một chuyện tiếp một chuyện, mặc dù nói cách tốt nghiệp còn có nửa năm, công tác cũng có ý tứ quyết định nội bộ, nhưng còn dư lại vài môn Trần Tố không thể chậm trễ, năm trước còn có mấy môn phải thi cuối khóa, còn có luận văn phải viết, mẹ Vương Tuấn cũng sắp đến, chuyện năm trước rất nhiều, bây giờ không phải là thời gian đa sầu đa cảm.

Ăn cơm trưa xong, Trần Tố quay về trường học lớp buổi chiều, chuyện của bà Vương Tuấn sẽ an bài, không có Trần Tố bên cạnh thêm phiền, Vương Tuấn làm việc mau lẹ và quyết đoán nhất.

Thêm giường mới trong phòng sách của Trần Tố, kệ sách áp tường đã xếp nhiều sách hơn, Trần Tố rất mãn cảm cách dùng tiền của Vương Tuấn, nhưng trong chuyện mua sách lại theo bản năng tự động không đánh đồng tiền và giá sách.

Dời kệ sách ở một mặt tường ra phòng khách, rất có cảm giác mùi sách khắp phòng. Trong thư phòng đặt giường mới, còn lắp máy lạnh trên tường. Vương Tuấn ra tay làm việc thì đương nhiên nhanh rồi, Trần Tố học xong đi về tỉ mỉ xem kết cấu căn phòng Vương Tuấn bày trí lại, rất thoả đáng, Trần Tố bội phục năng lực thiết kế trang trí của Vương Tuấn.

Vương Tuấn đã làm xong cơm tối rồi, bảo Trần Tố rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

"Vương Tuấn, hay là chúng ta ở trong thư phòng đi," Trần Tố đi rửa tay, "Phòng ngủ có toilet riêng, bác gái cũng dễ dàng hơn một chút."

"Tùy em." Vương Tuấn không quan tâm, Vương Tuấn đón bà về thuần túy là vì ý kiến của Trần Tố, Vương Tuấn không muốn để Trần Tố cho rằng anh là người lãnh khốc, không phải chỉ là hai tháng sao, không có cần thiết làm Trần Tố có cảm giác thất vọng với anh.

Dọn dẹp chén đũa, Vương Tuấn ôm lấy Trần Tố muốn hôn, Trần Tố nói thật nhỏ: "Em đi tắm đã."

"Không cần, một hồi anh sẽ tắm cho em." Tay mò vào trong vạt áo Trần Tố, muốn vỗ về tâm tình không cách nào ức chế của Trần Tố, Vương Tuấn kiềm chế không được tâm tình chính mình, hôm nay bộ dáng Trần Tố bảo vệ anh Vương Tuấn ghi tạc trong lòng không thể không thương cậu yêu cậu.

Nhẹ nhàng kháng cự Vương Tuấn gấp gáp, Trần Tố ngăn lại Vương Tuấn muốn hôn môi cậu, mặt Trần Tố phiếm hồng: "Em cũng thích anh hôn em, em muốn tắm rửa súc miệng, sạch sạch sẽ sẽ cho anh hôn, để em đi."

"Chúng ta cùng tắm đi," Nhìn đỏ hồng trên mặt Trần Tố, Vương Tuấn động tình, "Chúng ta còn chưa từng là trong phòng tắm, hôm nay anh muốn nếm hết tất cả của em." Vương Tuấn nhìn Trần Tố: "Anh sẽ làm em khóc, coi như nghiêm phạt hôm nay."

*(sao cái cặp này tự nhiên lại như vậy *che mặt*)*

"Anh,— anh,—- anh đang nói cái gì nha!" Trần Tố y như con mèo bị đạp trúng đuôi nhảy dựng lên, né khỏi ôm ấp của Vương Tuấn, bàn tay vỗ loạn mặt bàn hốt hoảng mặt đỏ cả lên, "Em,— em,— em nói là em muốn đánh răng, đánh răng! Anh nghĩ tới chỗ nào vậy!"

Nhìn thân ảnh Trần Tố trốn vô phòng tắm, Vương Tuấn ngạc nhiên, bọn họ quen nhau, tình nguyện hay không tình nguyện cũng sắp năm năm rồi, tuy rằng ngay từ đầu tình huống thân thể Trần Tố không tốt, sau đó Vương Tuấn lại có vài năm không ở Bắc Kinh, mặc dù số lần không nhiều lắm nhưng nên có nên làm đều là làm hết không thiếu cái gì, đặc biệt hai năm qua, tiểu biệt thắng tân hôn, số lần Vương Tuấn trở về ít, chuyện chăn gối nhất định không ít, nhìn Trần Tố mặt đỏ bừng bừng xấu hổ vô cùng Vương Tuấn thình lình bật cười.

Đêm đã tới, bên ngoài rất lạnh, trong phòng lại rất nóng. Dưới thân Vương Tuấn, Trần Tố vặn mình tách ra thật xinh đẹp, mỹ lệ nhường này là dành riêng cho Vương Tuấn, là thứ người khác không thể nhìn thấy

và không thể hiểu được, Vương Tuấn thực hiện lời hứa nếm *(liếm)* hết mỗi một chỗ trên thân Trần Tố, với Vương Tuấn, thân thể Trần Tố là sạch sẽ nhất, tinh khiết nhất.

Trần Tố gập người bất lực thở dốc, Vương Tuấn toàn tâm toàn ý âu yếm ngọc châu và ngọc trụ anh yêu thích đương nhiên sẽ không bỏ qua đóa hoa xinh đẹp. Không phải dùng tay, Vương Tuấn càng yêu thương tinh tế dùng cánh môi lửa nóng miêu tả địa hình chúng. Trần Tố chỉ có một mình anh đời này đã định sẽ vô duyên *(không có duyên)* với nữ giới, Vương Tuấn sẽ để Trần Tố cảm nhận được lạc thú đã bị anh cướp đoạt đi, có ý nghĩ như vậy, Vương Tuấn không có chướng ngại tâm lý, nhưng khi làm thế, không biết Trần Tố có cảm nhận được lạc thú không, dù sao Vương Tuấn sâu sắc cảm nhận được lạc thú lớn nhất là khống chế thân thể Trần Tố, trải nghiệm lạc thú Trần Tố phóng đãng trong miệng anh. Nhìn Trần Tố với nhận thức hạn hẹp về chuyện ấy thừa nhận phương thức không bình thường của chính anh mà hoảng loạn, đung đưa theo lý trí và bản năng, Vương Tuấn rút ngón tay khỏi nhụy hoa bị âu yếm đã nỡ rộ, đỡ lợi khí tím đỏ sung huyết thuận lợi tiến vào vườn địa đàng chỉ thuộc về một mình anh, không nhìn đến bất luận biểu tình nho nhỏ do đau đớn của Trần Tố, Vương Tuấn từ bỏ lý trí thoả thích tung hoành trong thế giới anh thầm muốn chinh phục, thoả thích hưởng thụ tất cả lạc thú và vui vẻ Trần Tố mang đến cho anh.

Sáng sớm, Vương Tuấn bưng cháo gạo nếp tới, Trần Tố cúi đầu uống từ từ, khuôn mặt mệt mỏi không có ý tứ đối diện Vương Tuấn, tâm tình Vương Tuấn rất tốt.

Bởi vì có nguyên nhân bất đắc dĩ như thế, Trần Tố không cùng Vương Tuấn đi bệnh viện, cho dù đón bà về, còn có vài thủ tục cần làm, muốn đón bà về cũng phải tốn hơn nửa ngày mới có thể về đến nhà.

Trần Tố chờ ở nhà là được, Vương Tuấn sắp xếp như thế. Đối với sắp xếp này Trần Tố không có câu trả lời nào khác. Vương Tuấn bảo Trần Tố ngủ tiếp nửa ngày, khi nào từ bệnh viện lên xe, Vương Tuấn đáp ứng nhất định sẽ gọi điện thoại về, để Trần Tố có thời gian chuẩn bị.

Nghe được tiếng Vương Tuấn nhẹ nhàng đóng cửa, Trần Tố mới kéo tấm chăn trùm qua đầu xuống, thật là mắc cỡ muốn chết, nhớ tới dâm loạn đêm qua, mặt Trần Tố tái nhợt không biết để đi đâu, sau này làm sao cậu dám gặp người đây?!

Sự tình rất thuận lợi, lão trung y tới rất đúng giờ, đương nhiên dắt theo một đống người nhà tới, bọn họ liên tục cảm tạ Vương Tuấn, cảm ơn Vương Tuấn đã giúp đỡ lão cha cô độc của bọn họ, Vương Tuấn khó có được lúc làm người tốt!

Thi châm cho bà hao tổn chút chút thể lực, dặn dò một vào cấm kỵ trong ăn uống, cho một vài phương thuốc, ông cụ đưa phương pháp liên lạc. Ông cụ cùng bạn già và con cháu phải đi rồi, "Vương Tuấn, nhà kia lại cho tôi ở vài năm, con của con trai tôi đều đã kết hôn rồi, nhà con trai quá nhỏ, sắp hết năm rồi, bọn nhỏ từ vùng khác cũng đều sắp tới, nhà đứa con lớn này không có chỗ chứa."

"Ngài cứ việc ở, quay về tôi mời người sang tên căn nhà cho ngài xem như phí khám bệnh, về sau chuyện của vợ còn phải làm phiền ngài nhiều." Vương Tuấn cũng hiểu được khả năng y thuật của ông cụ này rất lợi hại, trong hành lang không ít ông bà lão đều biết ông, đúng nha, niên đại đó bị tấn công đều là người có chút bản lĩnh, ai lại đi đấu đá với bình dân bách tính? Quan hệ nhiều thêm một người bạn cũng là chuyện tốt. Huống hồ dùng phương thuốc của ông, thân thể Trần Tố vẫn không có vấn đề gì, vậy coi như cảm ơn ông đi, nhà kia vốn ban đầu Vương Tuấn không để ở trong lòng, tặng ông cũ cũng không sao.

Ông cụ sửng sốt, ha ha cười rộ lên, đưa tay ra sức vỗ vai Vương Tuấn, "Tôi chính là thích kẻ có tiền như cậu, không keo kiệt, anh bạn ạ! Khó trách cậu biết kiếm tiền, người chân chính biết kiếm tiền sẽ không hẹp hòi. Có chuyện gì cứ tới tìm tôi, chỉ bằng vào tấm lòng cậu đối đãi tên nhóc kia tôi đã cảm thấy cậu rất thuận mắt, đầu năm nay thanh niên đều biến chất, cậu lại không biến!"

Mặc dù có con trai lão trung y ra sức hỗ trợ, vẫn phải đến sau giữa trưa mới xong xuôi toàn bộ thủ tục xuất viện và định kỳ tới kiểm tra. Khi ôm bà xuống giường, Vương Tuấn hầu như không cảm giác được trọng lượng của bà, thân thể bà thực sự bị bệnh đục rỗng rồi. Bà tực trong lòng con trai, bên ngoài trời lạnh, trùm thêm cho bà áo khoác len, tay bà nắm thật chặt vạt áo trước ngược Vương Tuấn.

Cố lão và hai người cậu cùng đi. Nửa tiếng trước nhận được điện thoại của Vương Tuấn, Trần Tố cửa lầu dưới đứng chờ.

Từ cách bày trí phòng ốc nhìn ra được trình độ cuộc sống của Vương Tuấn, đồng thời cũng nhìn ra được trình độ giáo dục của Vương Tuấn và Trần Tố, bọn họ lại càng thêm an tâm.

Ôm bà vào phòng ngủ chính, Vương Tuấn muốn tiễn ông ngoại và hai cậu tới sân bay. Hai cậu phải về, họ có công việc cương vị của mình, giao chị gái cho đứa con trai duy nhất là việc cuối cùng họ có thể làm, Cố lão cũng phải về, bà muốn cùng con trai sống chung vào thời gian sau chót, ông lão không muốn quấy rầy giấc mộng của con gái, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh là một loại đau khổ, cho nên ông lão muốn quay lại nhà ở phía Nam, họ không làm ra biểu thị gì với Trần Tố, cũng không có thần sắc dư thừa, khiến Trần Tố coi như thả lỏng.

Theo phép tắc, Vương Tuấn đi tiễn, trong sân bay, chia tay trong tĩnh lặng, lần gặp tiếp theo chính là lễ tang của bà.

"Vương Tuấn!" Khi Vương Tuấn xoay người, cậu út gọi anh, cậu út tiến lên nhìn Vương Tuấn: "Bọn cậu luôn tìm con, bọn cậu vẫn cho là con ở nơi nào đó của Thượng Hải, thực đó! Toàn bộ Cố gia chúng ta đều tìm con, nhưng không ai nghĩ tới Vương gia ném con một mình ở phương Bắc, còn đổi tên con, tuyệt đối không ngờ tới!"

Vương Tuấn nhìn ánh mắt kiên nghị của người cậu có vẻ ngoài bình thường giống mẹ, Vương Tuấn gật đầu, họ đi rồi. Ai đúng ai sai Vương Tuấn sẽ không đi truy vấn cũng không nghĩ tới nữa, anh phải về nhà gặp Trần Tố, lái xe rong ruổi trên đường, máy bay mang theo tiếng khí lưu vụt qua đỉnh đầu hướng về phía chân trời, bầu trời bay lên hoa tuyết nhỏ, ngày mai khắp nơi nhất định sẽ được phủ một tầng lụa trắng.

46. Tia Nắng Ban Mai - Chương 46

Thay đổi trong cuộc sống hiện ra cùng với thời gian, điện thoại cầm tay *(cục gạch bự thời xưa đó)*và máy BB có thể nghe khắp nơi đại biểu cho sự giàu sang gần như trong một đêm thoái lui khỏi võ đài lịch sử, Trần Tố còn chưa kịp vì tiệm tạp hóa nhà mình mất đi một phương thức kiếm tiền quan trọng nhất mà cầu nguyện thật nhiều, nhiều loại di động lớn chừng bàn tay trong một đêm trở thành tân sủng thời thượng, mới chớp mắt còn cầm trong tay màn hình xanh lá vội vàng đổi thành cái có màn hình xanh lam được

quảng cáo là đại biểu cho thanh lịch, cơn bão trào lưu Hàn Quốc cuốn đến xu hướng mốt Âu – Mỹ, nhanh chóng, màn hình màu lọt vào mi mắt mọi người!

Cuộc sống của người khác lộ ra ưu việt, thế nhưng cuộc sống của Trần Tố lại theo từng bước, sớm chín giờ tối năm giờ.

Không biết nên ở chung với bà thế nào, hơn nữa thái độ bình thản của Vương Tuấn, Trần Tố vẫn là dè dặt lựa chọn bình thường, phương thức sống bình thường không thay đổi, không đặc biệt đối đãi bà thành bệnh nhân.

Vương Tuấn về lại Sơn Tây. Năm ngoái trong vòng một tháng đã xử lý xong chuyện bên kia, vừa đến cuối năm, người TQ ngoại trừ đòi nợ thì là không có tâm tình làm việc. Bên Lưu Trấn Đông lót con đường bán mỏ xong phải do Vương Tuấn đứng ra đàm phán, trên bàn ăn tiệc rượu Lưu Trấn Đông ra mặt, nhưng trên thủ tục pháp luật chính thức tận dụng triệt để vẫn là sở trường của Vương Tuấn.

Chuyện mẹ Vương Tuấn Lưu Trấn Đông nghe được từ cha mình sau tiệc đính hôn của Tống Uy, nhưng lúc đó Lưu Trấn Đông không quá rõ ràng, cũng rất lý giải khúc mắc nhiều năm của Vương Tuấn, cha hắn uyển chuyển muốn bảo hắn tới khuyên Vương Tuấn đi thăm bà, việc này rất khó, Lưu Trấn Đông đối với việc Vương Tuấn mấy ngày sau còn chưa về Sơn Tây hiểu rõ trong lòng, cũng không giục Vương Tuấn, nhưng có lén gọi điện hỏi Cao Viễn hiện nay đang tọa trấn Bắc Kinh có biết chút manh mối gì không, nửa đêm nghe được tình hình phát triển của sự việc từ Cao Viễn, Lưu Trấn Đông chửi ầm lên nói Tống Uy Cao Viễn có chuyện náo nhiệt như thế lại không tìm hắn, đem những lời mắng chửi nghẹn vài năm thao thao bất tuyệt sổ ra ngoài, Cao Viễn tức giận đến thật muốn tới Sơn Tây đánh hắn.

Việc học của Trần Tố đã sớm không bận nữa, nhưng Trần Tố vẫn rất nghiêm túc, năm nay có vài môn học phải kết khóa, còn phải viết luận văn.

Đối với cái từ 'luận văn' này, Trần Tố kính sợ từ trong tim. Trước cấp ba đó gọi là văn sáng tác, học ở học viện nửa năm cũng không dùng tới luận văn, loại từ ngữ như luận văn với Trần Tố mà nói chính là một danh từ khác của sinh viên có chuyên môn tố chất giáo dục cao, thái độ Trần Tố viết luận văn rất thành kính.

Bởi vì năm nay hơi gấp, Trần Tố vẫn lựa chọn lấy hiện tượng xã hội làm luận văn. Trong lúc đi qua khu vực có đại hồng thủy hồi nghỉ hè thấy được hiện tượng kỳ quái, lúc đó nhiều người tập hợp vây thành từng nhóm nhỏ không tiếng động ở khắp nơi chính là đám người Trần Tố vẫn thấy kì quái, đám người kia chính là học sinh đệ tử 'Pháp Luân Công'*, trong mấy tháng có việc lớn không có việc nhỏ này, Trần Tố nhìn thấy đầu đường bán rất chạy nhiều loại sách và băng đĩa của Pháp Luân Công, thấy hiện tượng không giống bình thường, Trần Tố cũng xem mấy quyển, nội dung lại khiến Trần Tố kì quái cực kì, lại thăm dò trên internet và hiện trạng xung quanh, so sánh cùng hiện thực tận mắt chứng kiến, hiện tượng không bình thường khiến Trần Tố lo lắng, Trần Tố đem số liệu thống kê phân tích viết vào trong luận văn, mỗi ngày đẩy bà ra ngoài tảng bộ cũng không không quên nhìn các ông bà lão, người trung niên, thanh niên bình thường hẳn là đang đánh Thái Cực Quyền mà hai năm qua đều ở đây tĩnh tọa minh tưởng *(ngồi im suy ngẫm = giống ngồi thiền).* Bà nhẹ nhàng nói tình huống như vậy là hiện tượng toàn quốc, kì quái lắm sao?

*(*về Pháp Luân Công chắc các bạn cũng có nghe nói tới, xem thêm tại đây https://vi.wikipedia.org/wiki/Ph%C3%A1p_Lu%C3*

Sinh mệnh là sự vận động, căn cứ khoa học này là được thế giới công nhận! Khiến Trần Tố bất an là từ những quyển sách này truyền đạt thông tin quỷ dị. Trần Tố không phải người theo thuyết vô thần, ngược lại, Trần Tố tin tưởng quỷ thần, nhưng Trần Tố không tin người không làm việc thiện, không làm việc tốt lại trở thành thần, nếu như đều luyện Pháp Luân Công, tất cả mọi người có thể thành thần, vậy trên đỉnh đầu mọi người chẳng phải là hơn vài tỷ vị thần sao? Nói đùa!

Bà nghe xong nghiêng đầu nghĩ nghĩ không khỏi nở nụ cười.

Đã không có đau đớn mỗi ngày làm bạn, hơn nữa có thuốc chống đỡ, hiện trạng của bà chỉ là yếu hơn người bình thường một chút, mỗi sáng sớm bà và Trần Tố ra ngoài đi dạo nửa tiếng, chín giờ có người của bệnh viện theo định kì tới truyền dịch dinh dưỡng, còn có luật sư định kì sẽ đến gặp bà. Buổi chiều, Trần Tố sẽ mang bà đi xem trường Vương Tuấn từng học, bà ở bên hồ phơi nắng chờ Trần Tố tan học thì cùng nhau mua thức ăn về nhà, sinh hoạt chính là giản đơn như thế.

Tay bà rất khéo léo, mua len, lúc Trần Tố làm bài tập bà ngồi bên cạnh lẳng lặng đan áo len, Trần Tố dọn tư liệu thật dày trên bàn học ra phòng khách sửa chữa luận văn, không tiếng động, cuộc sống yên tĩnh thỉnh thoảng cũng sẽ xen lẫn tiếng vọng xao động từ đám thanh niên trên lầu, mỗi lần, Trần Tố giật mình từ trong trầm tư nhìn trần nhà xi măng trên đỉnh đầu cùng bà đối mắt cười bất đắc dĩ, thanh niên mà, không có gì đáng ngại.

Bà chưa từng hỏi tới Trần Tố và Vương Tuấn là là quan hệ thế nào, bà có thể biết không, bà không đề cập tới, Trần Tố cũng chưa từng nhắc tới.

Bà là người rấy sạch sẽ rất chỉnh tề, bà dọn dẹp phòng, tỉ mỉ chăm sóc hoa cỏ dinh dưỡng không đầy đủ ngoài ban công, thức ăn theo vị phương Nam bà làm rất hợp khẩu vị Trần Tố.

Cuối tháng. Trần Tố thi hết mấy môn, cảm thấy không tệ, luận văn sửa tới sửa lui hơn mười lần rốt cuộc nộp lên, luận văn lần này không phải luận văn tốt nghiệp, cũng không giành giải thưởng, là tự phát, giáo sư nhận được luận văn của Trần Tố nói đọc rất hay. Trần Tố rất vui, luận văn cực khổ mấy tháng nếu như không được người coi trọng cũng là chuyện đáng giận.

Nghỉ đông rồi, khách trọ về nhà, Trần Tố thấy bọn họ đều về nhà, Trần Tố quét dọn hàng lang, mượn cớ đi mua muối ra cửa hàng nhỏ bên ngoài gọi điện thoại về nhà báo bình an.

Nghỉ đông đã tới đại biểu Vương Tuấn chính thức xử lý xong công việc ở Sơn Tây trở về nhà.

Có thể là vẻ ngoài của Vương Tuấn và Vương Anh Đường quá giống, cũng có thể là nguyên nhân Trần Tố cùng bà chung sống một tháng, và hầu như đều là theo chân Trần Tố, vốn Trần Tố còn khá lo lắng, nhưng bà lấy ra áo len đan xong lại là kích cỡ của Vương Tuấn, tay bà thật sự rất khéo, đan áo len hoa văn màu ngà còn tinh mỹ hơn bên ngoài bán, dưới sự trợ giúp của Trần Tố bảo Vương Tuấn mặc vào, rất vừa người. Bà bắt đầu đan cái thứ hai, đó là một cái áo may ô mùa xuân mới mặc, đây là tấm lòng người mẹ đó.

Năm mới ở Bắc Kinh đối với Trần Tố là một chuyện mới mẻ, cũng tận lực khiến bầu không khí đúng điệu, điều này làm cho Trần Tố vốn có cá tính rất nặng nề khá hao tâm sức, cuối cùng vẫn có thể miễn cưỡng

ứng phó.

Sau khi quét dọn chính là mua đồ Tết, đây là phần quan trọng không thể thiếu vào năm mới, đương nhiên đây là cách nghĩ cá nhân của Trần Tố. Dù sao Vương Tuấn không có kinh nghiệm tụ tập vào năm mới liền không có quyền lên tiếng, chỉ nghe theo Trần Tố.

Buổi sáng, bác sĩ mỗi ngày tới nhà kiểm tra xong, thời gian truyền nước đã sớm hẹn trước, trước buổi trưa là xong, lúc bà truyền nước ngủ một lúc, mặc đồ mới buổi chiều ra ngoài mua đồ Tết.

Làn sóng khủng hoảng tài chính cuốn sạch Đông Nam Á một chút cũng không ảnh hưởng tới sinh hoạt quốc dân TQ, ngày lễ quan trọng nhất trong năm của TQ đã tới gần, nhân dân cả nước như là tập hợp lại cùng nhau, thương trường lớn như vậy trang trí một mảng đỏ chót, khí thế chi tiêu không thể ngăn cản, có ý tứ không xài hết một hào trong túi thì quyết không dừng.

Đỡ bà chen chúc trong đám người, nhìn trên mặt mỗi người đều là vui sướng, trên khuôn mặt tái nhợt của bà hiện lên màu sáng, Trần Tố mới đầu còn lo lắng bà có thể thích ứng hoàn cảnh này hay không, hiển nhiên, bà bị không khí ngày lễ này lây nhiễm.

Mua cho bà áo khoác vừa người vô cùng, bà vuốt ve chất vải mền mại lẳng lặng cười. Trần Tố cùng Vương Tuấn mua dây kết đỏ thẫm, còn đặc biệt mua thêm bức tranh Tết ông Táo chuẩn bị dán trong nhà bếp. Đi dạo chợ hoa, cho dù là Trần Tố không hiểu phong hoa tuyết nguyệt cũng ở trong biển hoa lưu luyến nán lại, vì vậy, tiền trong túi Vương Tuấn mất đi một xấp tiền giấy, trong tay nhiều thêm một bó hoa tươi.

Xếp đồ lên xe, đỡ bà đến trước cửa trường học Vương Tuấn từng học chụp một tấm hình chung, bà dựa vào con trai, Trần Tố chụp được một tấm ảnh duy nhất hai mẹ con họ chụp chung, nụ cười của bà rất thỏa mãn. Trần Tố rất sợ chụp hỏng, bấm mười mấy lần, trở về liền tìm tiệm ảnh lớn rửa ra, muốn chọn ra tấm đẹp nhất bỏ vào khuôn ảnh không phai màu.

Những ngày kế tiếp chờ đợi năm mới tới, làm hoành thánh, nặn bánh trôi, chuẩn bị bữa cơm đoàn viên, Lưu Trấn Đông và Cao Viễn tới chơi mang theo quà, cả miệng gọi bác gái ngọt cực kì, càng khen không dứt miệng áo len mặc trong nhà của Vương Tuấn, rất là náo nhiệt.

Tinh thần của bà rất tốt, không có bất kỳ dấu hiệu gì báo hiệu bà ra đi.

Mùng Một, Trần Tố đến mời bà đã đến trưa còn không thức dậy ra ăn bánh trôi hôm qua cùng làm, lúc này mới phát hiện bà đã đi.

Bà đi rất an nhàn và ấm áp, dựa vào giường, trên đầu gối có áo may ô suốt đêm đan xong, có đường kim hoa văn chuyện nghiệp đều đặn. Nụ cười nhợt nhạt bên môi, trong tay cầm khung ảnh chụp chung với con trai, lẳng lặng, không có một tia thống khổ, bà đi rồi.

Lưu Trấn Đông và Cao Viễn ồn ào tới chúc Tết nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Vương Tuấn, im lặng đứng ở một bên, Vương Tuấn nhìn di ảnh của bà vẫn không nhúc nhích.

Điện thoại thông báo tới từng thân nhân của bà, trong phòng sắp xếp linh đường.

Mặc dù đây là chuyện trong dự liệu, nhưng việc cần làm rất nhiều. Ngày hôm sau, ông ngoại, cậu, mợ, còn có cháu trai cháu gái crua bà đều chạy đến.

Di ảnh an nhà của bà khiến thân nhân tuy rằng thương tâm nhưng cũng an tâm.

Luật sư của bà sau khi xác nhận các thành viên đến đông đủ liền tuyên bố di chúc. Lợi nhuận hai căn bất động sản ở nước ngoài đứng tên bà là của Vương Tuấn, tất cả tài sản trong nước chia làm hai phần, phần nửa chia đều cho bốn cháu trai cháu gái, một nửa kia toàn bộ tặng cho Trần Tố. Không bất ngờ bà không đem tiền cho Vương Tuấn, hai tháng này Vương Tuấn thể hiện đầy đủ năng lực của mình, tiền tài đặt ở giữa hai mẹ con sẽ chỉ làm mẹ con họ sản sinh xa cách không cần thiết, bà làm vậy là chính xác, bà cái gì cũng đều không nói, nhưng bà nhìn thấy rất rõ ràng, sẽ không làm khó Vương Tuấn, huống chi bà để lại cho Trần Tố chính là coi như để lại cho Vương Tuấn rồi, Trần Tố cũng hiểu điểm này không tiếng động tiếp nhận.

Không ai có bất kỳ dị nghị gì với di ngôn của bà.

Tro cốt bà do Cố gia mang về gia hương phía nam an táng, đây cũng là di ngôn của bà.

Đối với anh họ xa lạ, anh chị em họ vừa có xa lạ vừa có thân cận, lặng lẽ đứng bên cạnh Vương Tuấn, trao đổi địa chỉ và số điện thoại liên lạc, họ mong Vương Tuấn nhất định phải tới chơi.

Vội vã, ba ngày thoáng cái đã qua, mọi người đều có công tác nghỉ tết cũng sắp kết thúc, đưa bọn họ lên máy bay, con chim kim loại to lớn bay lên trời mang đi tro tàn sau cùng của bà.

Trong một mảng sắc đỏ vui mừng xen lẫn màn che màu đen và hoa trắng, Trần Tố ôm đôi vai rộng lớn liên tục run rẩy của Vương Tuấn nhẹ nhàng vỗ vỗ, Vương Tuấn không có phát ra một thanh âm nào, đem đầu chôn trong lòng Trần Tố thật sau thật sâu.

47. Tia Nắng Ban Mai - Chương 47

Năm mới qua đi Nguyên Tiêu đỏ lửa, không bao lâu, đoàn người du lịch lại chiếm cứ phố lớn ngõ nhỏ của thủ đô, trường học lại là người đến người đi, nhóm khách trọ trẻ tuổi đều về, ở trên ban công phơi chăn. Lỗ Tấn tiên sinh nói đúng, bi hoan hỉ nhạc *(vui buồn)* của con người không tương thông! Thời gian ngắn ngủi hai mẹ con gặp nhau sẽ lưu lại cho bọn họ ký ức cả đời.

Nghỉ đông chính là ngắn như thế, Trần Tố và Vương Tuấn nghênh đón một năm sau cùng của thế kỉ. Tương lai ở ngay trước mắt!

Về chuyện di sản ai cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao về sau sẽ đem đi quyên góp, sau đó muốn dùng phương thức gì và quyên cho tổ chức như thế nào trước mắt hai người không rãnh cũng không có tâm tình suy nghĩ.

Tấm ảnh chụp chung duy nhất của bà và Vương Tuấn đặt trên tủ đầu giường trong phòng ngủ, sau khi thương lượng, Trần Tố và Vương Tuấn vẫn ở trong thư phòng, sửa sang lại lại phòng ngủ giống như lúc bà còn sống, hoa tươi héo úa ở đầu giường là ba người mua về lúc cùng nhau dạo chợ hoa, đó là một bó hoa bách hợp bà lựa. Là chịu tang, gian phòng của bà vẫn duy trì nguyên dạng.

Sự nghiệp Vương Tuấn gầy dựng rất tự nhiên phát triển, Vương Tuấn phương hướng mục tiêu chính mình đặt ra, tiến hành từng bước một.

Trần Tố hoàn thành việc học nửa năm cuối cùng, không tới bốn tháng nữa sẽ chính thức tốt nghiệp đi làm, nghĩ tới sắp phải rời trường Trần Tố không nỡ. Đối mặt càng nhiều bạn học vội vàng tiến hành thủ tục ra nước ngoài, Trần Tố lại bình tĩnh, bây giờ mong muốn duy nhất của Trần Tố chính là có việc làm.

Một năm sau cùng cuối thế kỉ, TQ không có bình yên như mong muốn!

Chiến tranh NATO như dầu sôi lửa bỏng khiến truyền thông TQ dấy lên phản đối cuộc chiến phi nghĩa này, tin tức các cuộc chiến tranh cường đại chênh lệch thực lực chiếm cứ toàn bộ sự quan tâm của người trong nước, khi hình ảnh đại sứ quán Nam Tư bị đạn đạo đánh xuyên truyền tới quốc nội, nhân dân TQ đối với việc NATO lấy Mỹ cầm đầu tàn bạo tập kích đại sứ quán Nam Tư biểu hiện ra cực đại oán giận và tinh thần yêu nước mãnh liệt. Toàn quốc dậy lên làn sóng công khai lên án mạnh mẽ, oán giận to lớn cuốn lên nhiệt tình yêu nước toàn quốc, quảng đại quần chúng các nơi trên cả nước, đều cử hành toạ đàm, mít-tinh, gửi thư kháng nghị hoặc điện tín kháng nghị các loại hoạt động, ủng hộ chính phủ quốc gia nghiêm chỉnh thanh minh, mạnh mẽ lên án hành vi dã man của NATO lấy Mỹ cầm đầu.

Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thành Đô, Trầm Dương v.v.. một vài học sinh và quần chúng thành phố, cử hành diễu hành thị uy gần những cơ quan ngoại giao của Mỹ tại TQ.

Chương trình phát sóng trực tiếp quốc táng trang nghiêm nghênh đón di thể liệt sĩ về nước, giữa đám người kích động xem TV trong phòng học Trần Tố có vẻ đặc biệt bình thản, người bên cạnh đang ầm ĩ, đúng vậy, là đang gào thét! Trần Tố thờ ơ lạnh nhạt, trên thực tế, người muốn ra nước ngoài vẫn không bỏ đi ý niệm này, ai đang vội xin thị thực cũng không hoãn lại, sau sự kiện cao trào này, những người ra nước ngoài và thi nghiên cứu sinh không ai chần chờ, đây là hiện trạng trong trường đại học, bốn năm, nhìn thấu rồi! Tất cả kích động đều là chợt lóe lên ở bề ngoài, lấy tư thái và địa vị người đứng đầu học nghiệp dùng kích động rắc mồi lửa, sau đó đem quăng cho người khác, để cho người khác kêu mắng, mà chính mình lại thanh cao, lại có người dự kiến trước rời tổ quốc ra nước ngoài truy cầu tự do dân chủ, đây là hiện thực Bắc Đại trong ánh mắt Trần Tố.

Chuyện này còn chưa tới hồi kết, trước khi tốt nghiệp một hồi giông tố khác trong nước đã lặng lẽ không tiếng động tiến tới, người Bắc kinh rất nhạy cảm với chính trị cũng chú ý tới, vấn đề Pháp Luân Công rốt cuộc bày lên bàn tiệc rồi, các ông bà lão túm tụm với nhau đều đang rỉ tai nhau truyền thuyết 'Gặp chín tất loạn'* thế hệ trước không phải là thật sự ứng nghiệm đấy chứ.

(*đụng số chín sẽ náo loạn, lộn xộn. Mà năm này đang là 1999, xảy ra nhiều biến cố)

Tốt nghiệp tới rồi, Trần Tố là người an ổn nhất, nhưng khi có tới mấy phong thư mời đặt trước mặt Trần Tố, thậm chí trong đó còn có ba đơn vị có chữ 'quốc' *(quốc gia)*, giật mình không chỉ một mình Trần Tố.

Thật bất ngờ, rất nhiều đơn vị gửi công hàm mời nhậm chức cho Trần Tố, điều này làm cho ngoại trừ Trần Tố, chính là bạn học trong lớp đều phi thường kinh ngạc. Mặc dù hơn phân nửa bạn học lựa chọn ra nước ngoài học chuyên sâu, còn dư lại đại đa số cũng chọn thi nghiên cứu sinh, hầu như chỉ có vài người tìm việc, mà hiển nhiên, trong mắt họ Trần Tố là một người không cần công tác nhất.

Trong mắt bạn học Trần Tố là một người phi thường cao ngạo, không cần nói, cậu thực sự rất có tiền. Trần Tố ở trong học viện này là nổi tiếng biết dùng hàng hiệu, tùy tùy tiện tiện một cái áo khoác đều là hàng hiệu vài ngàn tệ, mùa đông một cái áo lông nổi tiếng hơn cả vạn.

Cậu không thân cận người khác, cũng là bộ dạng không cho ai tới gần, học lực của cậu luôn loanh quanh ở giữa, không xuất sắc cũng không dưới đáy, hoạt động xã giao càng ngoài phong cách trong trường trầm lặng hiếm thấy, đối với thời sự càng lãnh đạm khiến các sinh viên khác không thể nhịn được nữa, có người lén nói Trần Tố rốt cuộc là từ đâu tới? Loại người này ở trong Bắc Đại quan tâm thời sự, phong cách học tự do mà nói quả thực như là tồn tại dị giáo đồ vậy.

Họ tuy rằng không để trong lòng chuyện tìm việc làm, chỉ nghĩ vào cơ quan chính phủ thi vào công chức không phải việc khó, nhưng ngay lúc toàn quốc đề xướng cắt giảm công chức, nếu nói trong một chốc có tới mấy ngành mời một sinh viên không có bất luận sở trường gì đặc biệt không cần thi tuyển vẫn có thể nhậm chức chính là một chuyện khiến người ta kì quái, đây không phải việc mà chỉ dựa vào quan hệ là có thể giành được.

Chuyện như vậy ở trường này không phải hiếm thấy, nhưng đây hầu như đều là nhằm vào cán bộ trường năng lực đa tài và hoạt động xã hội sôi nổi hoặc là sinh viên trong học tập có cống hiến tiêu biểu. Mà, Trần Tố làm được gì?! Cậu ta dựa vào cái gì được coi trọng như vậy?!

Giờ này khắc này, họ mới biết được, năm ngoái Trần Tố trong vòng nửa năm có hai bài luận văn được giáo sư đề cử, cuối cùng kín đáo in trên báo nội bộ của chính phủ, chiếm được sự coi trọng rất cao của phía trên. Đó là lấy nhỏ nhìn lớn, dùng ánh mắt lâu dài sâu xa nhìn thực tế vấn đề của TQ, được rất nhiều lãnh đạo coi trọng. Các ngành cụ thể sớm quan tâm kịp thời, hữu hiệu, nhanh chóng, xử lý ứng đối đúng lúc trò khôi hài trong nước, kịp thời lập ra được phương án ứng đối, đem ảnh hưởng áp đến nhỏ nhất!

Trần Tố bất tri bất giác tự mình tham dự vào sự kiện lịch sử trải qua ngay bên cạnh.

Thụ sủng nhược kinh nhưng vẫn cố sức duy trì bình tĩnh tiếp nhận một xấp phong thư từ giáo sư, tim Trần Tố bay lên rồi, gần như là chạy ào về nhà, Trần Tố không ngừng run rẩy, quốc gia XXX đó!!! Trời ạ! Trời ạ!!!

(XXX chắc là tên cơ quan chính phủ ẩn tên)

Vương Tuấn đã về, Trần Tố hưng phấn năm tiếng đồng hồ rốt cuộc hơi bình tĩnh lại, Trần Tố muốn trưng cầu ý kiến Vương Tuấn một chút, đơn vị có bảy cái, chọn một cái nào đây?

Nhìn những phong thư này, Vương Tuấn không đem bất ngờ biểu hiện ra ngoài.

Sự trầm mặc của Vương Tuấn có trình độ rất lớn, Trần Tố đã nhìn ra, Vương Tuấn ngẩng đầu nhìn Trần Tố nói: "Anh tính trước năm bốn mươi tuổi kiếm đủ tiền cho chúng ta hưởng thụ cả đời liền cùng em đi khắp toàn thế giới, anh chuẩn bị như thế, anh không muốn ngăn trở em, đây là tâm nguyện của em, thế nhưng con đường này không dễ đi."

"Em biết, trong công việc, em sẽ cố gắng, nếu thật sự quá khác lý tưởng của em, em liền nghe lời anh cùng anh du sơn ngoạn thủy, kế hoạch của anh không phải còn mười mấy năm sao." Trần Tố vui mừng, Vương Tuấn yên lặng trù tính tương lai, có bảo đảm như vậy, Trần Tố thực sự chỉ cần hưởng thụ hiện tại vẻ vang nhất của anh là được.

Trải qua cẩn thận lựa chọn, Trần Tố chọn một đơn vị, sau khi phỏng vấn qua loa liền chính thức đi làm, Trần Tố rất vui, cũng đồng thời không phạm phải sai lầm cũ khi vừa thi lên đại học thì hưng phấn lỗ mãn, cho dù không khôn khéo, Trần Tố cũng hiểu đơn vị thế này dù là viên chức nhỏ cũng là bằng cấp chính quy, cậu lại là người mới, có thể đi vào cánh cửa này chính là thỏa mãn lớn nhất của Trần Tố.

Tháng bảy Lưu Trấn Đông chính thức quay về muốn tụ họp, Cao Viễn cũng tích cực chuẩn bị học thạc sĩ tại chức, cái này liên quan tới vấn đề thăng chức của y.

Bọn họ tụ tập bên nhà Vương Tuấn, thay phiên nhau xem mấy phong thư kia, bọn họ rất giật mình với sự lựa chọn của Trần Tố, "Đây là trong đó…. Đây đúng là một đơn vị lệ thuộc quốc gia, nhưng, thế nhưng đây cũng là nơi trong sạch nhất, nghe tên là nghe ra được cơ quan liêm khiết nha," Cao Viễn chỉ một chồng phong thư kia thật sự rất đáng tiếc, có nơi chỉ cần cẩn thận làm việc tốn mười năm hai mươi năm sẽ có tương lai chính trị rất quang minh.

Vương Tuấn nói: "Đây là Trần Tố tự mình chọn công việc, tôi không tham gia."

"Thật sự là tự cậu ta quyết định?!" Lưu Trấn Đông nhìn Vương Tuấn đầy hoài nghi, Vương Tuấn lạnh lùng liếc hắn một cái, Lưu Trấn Đông chột dạ dời ánh mắt đi chỗ khác, nhưng có thể rõ người bướng bỉnh như Trần Tố rất khó mạnh vì gạo, bạo vì tiền trong xã hội, con người trong xã hội ánh mắt đạo sĩ cùng Trần Tố tiếp cận không đến ba tháng sẽ nhìn thấy nhất thanh nhị sở biểu hiện giả dối bên ngoài của Trần Tố, đối đãi, Trần Tố không khôn khéo, Trần Tố trời sinh trầm mặc ít nói có thể ngốc cùng đám bạn học bốn năm, nhưng tiến vào xã hội thì không cách nào không mở miệng không giao thiệp, không thể nghi ngờ, cơ quan thuần học thuật như vậy đúng là lựa chọn tốt nhất cho Trần Tố.

"Cậu ta chọn thế nào?" Cao Viễn nghĩ không ra, có nghĩ thế nào đi nữa Trần Tố cũng là chọn nơi không nên chọn nhất: "Sự lựa chọn của cậu ta có tiêu chuẩn gì?"

Biểu tình ngay cả nhớ cũng không muốn nhớ của Vương Tuấn càng khiến bọn họ hiếu kì hơn, nhìn ra có nội tình, Lưu Trấn Đông thúc giục Vương Tuấn nhất định phải nói một chút.

“Tiêu chuẩn thứ nhất là có chữ ‘quốc’, tiêu chuẩn thứ hai là cổng, tiêu chuẩn thứ ba là đồng phục.”

“Cái gì? Đây là ý gì?” Không ai nghe hiểu được Vương Tuấn nói là có ý gì, Lưu Trấn Đông và Cao Viễn nhìn nhau mơ hồ không nghĩ ra, đây là ý gì?

Vương Tuấn tức giận nói: “Chỉ cần có chữ ‘Quốc’ em ấy liền nhìn không thấy các đơn vị khác nữa, sau khi em ấy tới cửa quan sát tỉ mỉ, sẽ chọn đơn vị nào có cổng khí phái nhất trang nghiêm nhất, sau cùng vừa nghe nói còn phải mặc đồng phục, em ấy không thèm cân nhắc tới đơn vị khác.”

“Cậu ta lựa chọn đơn vị công tác như thế?”

“Phải!” Vương Tuấn không muốn đi nhớ lại, Trần Tố tự mình vui vẻ, lấy được đồng phục liền không chịu cởi ra, thế cho nên đến khi lãnh tiền lương tháng thứ nhất, Trần Tố hăm hở rất sảng khoái rút một tờ tiền chẵn một trăm tệ hồng hồng cho Vương Tuấn làm tiền tiêu vặt.

48. Tia Nắng Ban Mai - Chương 48

Mặc dù mới đi làm một tháng, nhưng Trần Tố đã là tổ trưởng, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay Trần Tố làm cán bộ, với thời khắc chính trị rất nghiêm nghị trước mặt, Trần Tố tăng ca ắt không thể thiếu.

Đợi tới khi Trần Tố về đã là chín giờ, bọn họ tiện thể xem tin tức trung ương ban bố “Ủy ban trung ương ĐCS TQ công bố về Đảng viên không được phép tu luyện ‘Pháp Luân Công’”, bọn họ cũng rất kỳ quái Trần Tố làm sao lại nghĩ tới đề tài luận văn như vậy, nếu như là bọn họ, căn bản sẽ không để ý tới loại chuyện tình thần thần quỷ quỷ này, đối với nghi hoặc này, Vương Tuấn không hé một lời nào. Lúc đó anh cũng rất lấy làm lạ, Trần Tố không phải người rất nhiệt tình, càng không hỏi chuyện vớ vẩn, thế nào lại nghĩ đến đề tài như vậy? Trần Tố trả lời khiến Vương Tuấn cứng ngắc, Trần Tố trực tiếp nói, “Khi em còn bé mẹ đã từng nói, người không làm chuyện tốt căn bản không thể lên thiên đàng, mặc dù là hơi mê tín, nhưng cũng không phải nói dối nha. Mà họ thổi phồng cũng thổi hơi quá đáng rồi!” Quên đi, vẫn là không nên lấy ra nói.

Mặc một thân đồng phục khiến Trần Tố rất có tinh thần. Vừa vào nhà, Trần Tố cùng Cao Viễn hôm nay cũng mặc đồng phục bắt tay, rất có vị đạo chúng ta là một phe nhìn đến mức người khác ngứa răng. Nghe nói Cao Viễn năm nay chuẩn bị thi thạc sĩ, Trần Tố lập tức quay đầu: “Vương Tuấn, em cũng thi thạc sĩ!”

Vương Tuấn bưng cho Trần Tố chén chè hạt sen mặt lập tức dài ra, Trần Tố đối với Cao Viễn không phải tin tưởng bình thường, sự thật Trần Tố dùng bề ngoài nhìn người đừng để cho đồng nghiệp khác biết mới tốt.

Nhìn trên ngón tay Trần Tố và Vương Tuấn có cặp nhẫn bình thường màu trắng bạc giống nhau, bọn họ không trêu chọc, cố ý không chú ý tới, hoàn cảnh công tác của Trần Tố cho bọn họ khảo nghiệm rất lớn *(ý là bị shock)*, họ không tiếng động chúc phúc.

Trời không còn sớm, Trần Tố và Vương Tuấn tiễn họ ra tiểu khu.

Nhìn Trần Tố và Vương Tuấn trở vào nhà, Lưu Trấn Đông đùa giỡn: "Sau này tôi không cùng tới với cậu nữa, cậu khẳng định bị Vương Tuấn xếp vào sổ đen không chào đón."

Nhìn bóng lưng hai người nắm tay nhau xa xa, Cao Viễn thản nhiên nói: "Vương Tuấn và Trần Tố sẽ hạnh phúc."

"Chuyện do con người tạo nên." Lưu Trấn Đông nhìn y nói: "Lại nói, cậu chính là bà mối của họ đó."

Cao Viễn thật lâu mới thu hồi ánh mắt nói: "Vương Tuấn phụ lòng Trần Tố tôi sẽ sẽ giết cậu ta."

Lưu Trấn Đông quay đầu đi không nhìn ánh mắt đen láy chăm chú của Cao Viễn, thả lỏng tay chân nhìn bầu trời: "Hôm nay có trăng kìa, ngôi sao bên cạnh ánh trăng kia tên là gì ấy nhỉ?"

Về nhà dọn dẹp rửa mặt đi ngủ.

Vương Tuấn không quan trọng quan hệ của hai người có bị người nào biết hay không, không có cùng vào cùng ra, chỉ là do Vương Tuấn và Trần Tố cá tính quá trầm không hay nói toạt ra, còn nữa, bởi vì Vương Tuấn có Trần Tố bên cạnh căn bản không có tâm tư làm việc, hôn nhân trên danh nghĩa của cha mẹ Vương Tuấn khiến anh cho tới bây giờ không để ý tới danh phận hôn nhân và v.v.., thế nhưng tính đặc thù đơn vị công tác của Trần Tố đúng là khiến Vương Tuấn cảm thấy nguy cơ, không thể nghi ngờ, đơn vị công tác của Trần Tố có thể trở thành một gút mắt quan trọng trong quan hệ giữa hai người, trong cuộc sống đoàn thể có quá nhiều tiếp xúc và gặp gỡ giao thiệp, Vương Tuấn đặt làm một đôi nhẫn bạch kim, từ ngày đầu tiên đi làm của Trần Tố liền đeo vào ngón tay hai người.

Buổi tối im ắng, dưới sự nhuộm đẫm của tình dục, Trần Tố giơ tay nhìn chiếc nhẫn màu bạc trắng được ngọn đèn chiếu sáng, Vương Tuấn cầm ngón tay Trần Tố, mười ngón giao nhau đan hai chiếc nhẫn màu bạc dưới ánh đèn dị thường lóng lánh, đối mặt nhau, cánh môi tiếp cận từ khẽ khàng đến giao hòa sâu sắc, trước mặt hai người không phải con đường dễ đi, Vương Tuấn biết! Trần Tố hiểu rõ! Nhưng hai người nương tựa cận kề nhau nhất định có thể đi tới cuối cùng, hôn nhân pháp luật cách hai người quá xa, là sự thật sinh thời không thể sửa đổi, nhưng họ tin tưởng bản thân! Tin tưởng ý hợp tâm đầu!!

Trần Tố nếu so với người khác phải tốn gấp đôi thời gian mới có thể thích ứng hoàn cảnh mới, không chịu tụt sau lưng người khác là tính bướng bỉnh của Trần Tố, thời gian rất nhanh trôi đi, sự trở về của Ma Cao và làn sóng chào mừng thiên niên kỉ mới hòa tan không ít trò khôi hài chính trị, ngày nghỉ ngắn ngủi không có thời gian về quên, lúc này Trần Tố cũng không cách nào để Vương Tuấn một người một mình trải qua Tết Âm lịch, chuyện năm ngoái rõ ràng ngay trước mắt.

Mẹ mỗi tháng nhận được hơn một ngàn đồng tiền lương Trần Tố gửi về ở trong điện thoại không ngừng dặn dò phải bảo trọng thân thể.

Đầu năm đầu tiên của thế kỉ đi làm lại bắt đầu vì điều tra nhân khẩu niên độ tiếp theo nên phải làm rất

nhiều công tác thống kê, trò giải trí trong cuộc sống chính là biểu hiện kiệt xuất trong Olympic khiến toàn dân phấn chấn! Tổng điều tra nhân khẩu toàn quốc là căn bản của đất nước, tuyên truyền không ngừng, ngày nghỉ khó có được cũng rất khó được lúc ngủ nướng một giấc.

(khổ trên sao mà ý tứ lung tung thế này =_=)

Trần Tố trong công việc là chuyên nghiệp và vui thích, giống như là một con ốc nho nhỏ trong cái máy khổng lồ, Trần Tố thích cảm giác chính mình được cần tới, lại một năm, còn đắm chìm trong hưng phấn Olympic thành công không cách nào lắng xuống, thấy được tin tức lan truyền nội bộ trước tiên, thấy được tòa nhà phồn hoa trong nháy mắt hôi phi yên diệt *(tan thành mây khói)*, Trần Tố trải nghiệm một câu người lớn dưới quê từng nói, chó cùng rứt giậu, con thỏ bị ép cũng sẽ cắn người.

(Đang nói tới vụ 11/9/2001)

Đối với chuyện của nước ngoài, Trần Tố luôn không mẫn cảm, càng thích tiến hành phân tích chuyện trong nước hơn.

Xem tin tức, Trần Tố lãnh đạm, có thể mượn cơ hội này đem lên quốc tế hay không, đặc biệt là quốc gia có tòa nhà bị đụng sập trước sau như một dùng tiêu chuẩn đến can thiệp vào chuyện nước khác, lấy vấn đề Đông Turkestan* nhiều lần cản trở và phủ nhận ra mượn đề tài để nói chuyện của mình trong đại hội chống khủng bố, Trần Tố bưng nước trà ngồi vào trong đám người, nhìn khói lửa trên tin tức nói một câu nói vô tâm khiến Viện lãnh đạo hiếm khi thấy góp phần trong vòng năm phút liền quyết định tạo một tổ nhỏ đối ứng *(trả lời)* đặc biệt, Trần Tố đảm nhiệm tổ trưởng tổ đặc biệt, phải trong vòng mười phút giao một bài luận văn cho phía trên!

*(ở đây nói về người Duy Ngô Nhĩ, là một dân tộc Trung Á sống chủ yếu ở khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc. Xem thêm ở đây*https://vi.wikipedia.org/wiki/Ng%C6%B0%E1%BB%9Di_Duy_Ng%C3%B4_Nh%C4%A9)

Trần Tố hoàn toàn không có hứng thú với quốc tế, chỉ là thuận miệng nói ra không ngờ tới lại thành tiêu điểm, là quán tính, Trần Tố đều lấy trầm mặc mà chống đỡ, lãnh đạo phấn khởi hiểu ra chỉ định Trần Tố không biểu hiện bất an ra ngoài, loại chuyện này chính là xem ai nghĩ ra trước người đó thắng.

Trần Tố từng làm tiểu tổ trưởng, ai cũng biết vị này luôn luôn ít nói kiệm lời đồng thời chịu nghe ý kiến của người khác, mọi người cung cấp ý kiến bù cho Trần Tố một khóa chính trị.

Thành viên tiểu tổ tích cực phát biểu ý kiến, Trần Tố trầm mặc càng tỏ ra nổi bật!

Vị đồng chí này có thể tĩnh táo khách quan nhận định sự việc, trong công việc cẩn trọng, không nói toạt hết ra, lãnh đjao nghe báo cáo rất hài lòng, đặc biệt thái độ Trần Tố không tranh công làm cho lãnh đạo quyết định muốn bồi dưỡng đồng chí tốt như vậy, vừa làm việc vừa học nghiên cứu sinh, vì thế Trần Tố càng bận rộn. Không có thời gian bận tâm đến người nhà, là bởi vì đang làm việc cho quốc gia, Trần Tố hoàn toàn không tiếc nuối!

Tiền lương mỗi tháng Trần Tố đều sẽ gửi phân nửa về cho ba mẹ xài, ba mẹ nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Ăn đồ tự trồng chính là có lợi ích như thế, hầu như không có chi tiêu gì, trợ cấp cũng là rất lớn.

Di sản mẹ Vương Tuấn để lại dưới sự chỉ điểm của luật sư đã được ủy thác mua bán, lợi nhuận sinh ra hàng năm đều để quyên góp, công cuộc từ thiện làm thật lâu thật dài. Phòng ở của Trần Tố cũng đang gia tăng hàng năm, đích tình cho thuê đều tốt, phòng ở mấy năm này bởi vì Olympic thành công quả thật có xu thế tăng trưởng. Hơn nữa, công việc của Vương Tuấn phát triển tốt, Vương Tuấn đưa tiền cho Trần Tố giữ, Trần Tố không từ chối, giữa hai người không có ý nghĩ dư thừa gì nữa rồi. Hai người bận rộn vào ngày nghỉ mới có thể ngồi xuống ăn một bữa cơm, Trần Tố có sự nghiệp thay đổi kinh người, thành thục và cao quý không thể che giấu.

SARS tiến đến cắt đứt tiết tấu bận rộn, tai nạn và khủng hoảng trong một đêm khiến Bắc Kinh trở nên gần như trở thành trống không hoang vắng, đoạn đường chỗ Trần Tố ở trở thành khu ảnh hưởng nặng nhất, hầu như trong trạng thái giới nghiêm, Trần Tố và Vương Tuấn rốt cuộc cùng nhau nhàn rỗi, Trần Tố chú ý tràng chiến tranh phi vũ trang này, cậu không đeo khẩu trang thật dày, cậu không sợ! Tại sao phải sợ tử vong?! Chỉ cần là người sẽ không thoát khỏi cái chết, có thể cùng nhau bầu bạn, Trần Tố không sợ!

Hiếm thấy, Trần Tố có một kì nghỉ dài hạn, vốn Trần Tố muốn mượn cơ hội này về quê nhà đã ba năm chưa trở lại, nhưng tình huống của SARS so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, có người nói người tỉnh ngoài vừa nghe nói là từ Bắc Kinh đi ra, toàn bộ coi bọn họ là ôn dịch, kính nhi viễn chi *(tôn kính mà không gần gũi)*, tránh còn không kịp, Vương Tuấn chứng thực đây là hiện trạng thật, Trần Tố bất đắc dĩ hủy bỏ kế hoạch, Trần Tố cũng không muốn chọc người khác để ý tới, liền bất đắc dĩ hủy bỏ.

Cùng Vương Tuấn bước chậm bên bờ hồ Di Hoà Viên, leo lên Trường Thành không người, tản bộ trong Thiên Đàn *(Đàn thờ Trời, xem thêmhttps://vi.wikipedia.org/wiki/Thi%C3%AAn_%C4%90%C3%A0n_%28%C4%91%E1%BB%81n%29)* thưa khách, hơn cả thanh tỉnh chính là không khí trong lành vô cùng, người TQ nhiều lắm, bình thường những điểm du lịch như người nhiều như mây, không biết là nhìn cảnh hay nhìn người.

Sóng vai đi trong Hành lang lịch sử, trao đổi ánh mắt còn có cảm giác yêu thương. Vào thời kì như vậy, hai người cùng sống chung tám năm, Trần Tố cũng đã ba mươi tuổi.

Một ngày này, hai người nhờ một vị du khách hiếm hoi chụp một tấm ảnh chung của cả hai, đặt bên cạnh tấm ảnh chụp chung hai mẹ con Vương Tuấn.

Vượt qua thời kì dịch bệnh, toàn quốc cũng chậm rãi tuyết tan, Trần Tố khôi phục công tác, Trần Tố bắt đầu có cơ hội thường thường xuất ngoại, để nâng cao trình độ tiếng Anh, Vương Tuấn bất đắc dĩ nhặt lại môn tiếng Anh vứt xó nhiều năm, dẫn đến hai người gặp mặt đều là nói tiếng Anh, thiếu điều lên giường cũng dùng thứ tiếng quỷ này. *(=))))*

Đối với ba mẹ và anh em vài năm không gặp, Trần Tố trong trăm bận đều gọi điện tới hết, nhưng không nhiều lắm, trong công việc, Trần Tố cần chính là càng nỗ lực mới không tụt hậu sau người khác.

Sau khi nơi làm việc của đứa con thứ hai tại Bắc Kinh phát sinh dịch SARS, mẹ Trần vẫn chú ý tin tức TV mỗi ngày.

Gần đây mẹ Trần rất phiền não!

Thằng hai Trần gia mỗi tháng gửi về hơn một nghìn đồng, trong thôn mười dặm người nào không biết? Đây là chỗ tốt của việc đi học, Trần gia lấy ví dụ thực tế nói rõ ưu điểm của việc đi học! Ai không ước ao Trần gia chứ, cho dù vợ con cả vẫn luôn quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt lắm cũng thỉnh thoảng trở về đi qua đi lại, người nào không biết chỉ ba năm nay thằng hai Trần gia gửi về hết mấy vạn chứ, mua nhà trên huyện sớm không phải là chuyện khó nữa. Đứa út Trần Khải đã về từ Tô Châu, chuẩn bị mở tiệm buôn bán ở huyện, đứa con dần dần lớn lên, trước mắt cần tới trường, vì đời kế tiếp, Trần Khải có quyết định của chính mình. Bởi vì vợ sinh ra con gái, quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất kém, Trần Khải nghĩ mượn tiền anh hai phát triển một chút. Mà con gái Trần Khiết đã tới tuổi thanh niên, lại nhìn không trúng đối tượng, điều này làm cho mẹ Trần ba Trần rất không ngon giấc.

Thế nhưng, những thứ này không phải nguyên nhân trọng yếu nhất mẹ Trần phiền não, không biết bắt đầu từ lúc nào, chính là trong mấy tháng này, trên huyện, trong xã, trong thôn, đều lưu truyền hai lời đồn hoàn toàn bất đồng, đều là về Trần Tố, mỗi một phiên bản cũng làm cho Trần gia bị người chú ý tới!

49. Tia Nắng Ban Mai - Chương 49

Gần đây, tin đồn đầu tiên là từ trên huyện truyền tới.

Trên huyện, bởi vì dịch SARS lần này, toàn quốc bị vây trong trạng thái tạm dừng đủ mọi nghề nghiệp, không ít người bình thường bận rộn có được thời gian rảnh rỗi, đương nhiên không thể trong thời điểm như vậy đi du lịch, một khi gặp chuyện không may coi như lợi bất cập hại, không bất ngờ, họ đều lựa chọn về quê, đám học sinh tinh anh mấy năm nay ra ngoài đi làm cùng tụ tập lại, có mấy người từ nước ngoài nhiệt huyết trở về công tác tại các công ty đa quốc gia, hiếm được dịp mượn thời khắc đặc thù này có thể về quê yên tĩnh vài ngày, Sở giáo dục* tại huyện đặc biệt liên hiệp với lãnh đạo huyện thành lập hoạt động tuyên truyền thăm thầy cô cũ, trong dịch SARS tiêu điều coi như náo nhiệt, còn đặc biệt mời mấy thầy cô năm đó dạy bọn họ tới tầng thượng khách sạn xa hoa trong huyện ăn tiệc tạ ơn thầy cô, vừa biểu đạt hoan nghênh cũng biểu thị sự tôn sư trọng đạo trong huyện, ai có thể bảo đảm hai mươi năm sau không xuất hiện một đại nhân vật chứ? Lo trước tính sau thật tốt, dù sao cũng dùng công quỹ, đây là công tác mặt trận thống nhất. Mà đề tài liên quan tới Trần Tố chính là từ nơi này mà ra.

*(*không chắc có phải sở không, cơ quan quản lý giáo dục của huyện ấy, phang đại thôi, mà nói huyện chứ cũng lớn lắm đó)*

Vào được trường loại một loại hai trên toàn quốc đều là từ huyện thi ra, nhưng nếu sở giáo dục của huyện đã dẫn đầu, hiệu trưởng các trường lớn lớn nhỏ nhỏ trong huyện đều tới, mà trong yến hội bọn họ nghe được một chuyện bất khả tư nghị, đó chính là xã 2* có người thi đậu đại học trứ danh, tên cậu ta là Trần Tố.

*(*cấp nhỏ hơn huyện ấy, tạm gọi là xã nha)*

Cậu là học sinh ở xã 2, đây là chính miệng cậu nói, mặc dù cậu chỉ ngẫu nhiên xuất hiện một hai lần tại

tiệc liên hoan với đồng hương, nhưng cậu xác thật là sinh viên chưa tốt nghiệp xã hội học, nghe người thôn đó nói là không sai được! Huống chi cậu cũng giới thiệu ngắn gọn về mình, không sai, cậu ta tên Trần Tố! Trong huyện bọn họ có mấy người học đại học ở đó *(ý chỉ Bắc Đại)*, vào học nghỉ định kì đều cùng một gian đoạn, hai bên vẫn qua lại tin tức.

Mặc dù có ba bốn phần tử tinh anh thề, nhưng đây là không thể nào!

Bởi vì nếu như xã 2 thật sự có một học sinh thi đậu trường như vậy, xã 2 chẳng phải là sẽ khua chiêng gõ trống tuyên truyền chung quanh chứ, một người này đủ cho xã 2 tuyên truyền năm năm rồi. Người có tâm nghe xong thực sự gọi điện thoại về tìm người kiểm tra thật hư, khoan hãy nói, xã 2 có thật sự có một người tốt nghiệp khóa này tên là Trần Tố hay không, một nhà ba anh em đều học trong một trường đã hiếm thấy rồi, hỏi giáo viên cũ còn có người nhớ rõ, nhưng Trần Tố thi chính là một trường vô danh ở Bắc Kinh, hơn nữa thời gian học cũng không đúng, bọn họ nói sau kỉ niệm một trăm năm ngày thành lập trường nhìn thấy cậu ta, khi đó dựa theo họ nói cậu ta mới kết thúc khóa học quân sự cho sinh viên mới, mà lúc đó Trần Tố hẳn là đã sắp tốt nghiệp đại học, đây là không thể nào. Tận mấy người đều đồng thanh đã tận mắt tận tai nghe được thấy được cậu xuất hiện trong hội quan hệ hữu nghị giữa Bắc Đại và Thanh Hoa *(trường đại học)*, cái này có vấn đề, lừa gạt sao?! Lừa gạt trong đại học danh tiếng? Trong lúc nhất thời xôn xao hẳn lên.

Một lời đồn đãi khác là xung quanh Trần gia, trong thôn có mấy người làm việc ở Bắc Kinh, làm xây dựng, lần này dịch SARS ở Bắc Kinh rất nghiêm trọng, bọn họ trở về lánh nạn, nhìn nhìn tình thế rồi mới đi tiếp, sau khi trở về vỗ lương tâm nói ở Bắc Kinh nhìn thấy thằng hai Trần gia trong thôn làm cho công ty lớn đi dạo trong tiểu khu xa hoa, mặc một thân đồng phục, là đồng phục bảo vệ, hiện tại cũng chính là làm bảo vệ ở Bắc Kinh, tới mấy người thấy được, nhưng quá xa nên không tới chào hỏi.

Ban đầu, chuyện này truyền thì truyền đi, làm bảo vệ cũng không có gì, chỉ cần lương cao là được, vấn đề là mọi người bởi vậy mà phát hiện vấn đề then chốt đáng ngờ, tiền lương một bảo vệ có thể cao bao nhiêu? Thằng hai Trần gia vậy mà mỗi tháng đều gửi về hơn ngàn tệ, mấy tháng nay trăm nghề tiêu điều mỗi tháng còn gửi về hơn hai ngàn, lúc này người ngoại tỉnh Bắc Kinh đều chạy rồi, cậu ta còn đang làm gì? Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Người cùng thôn nghị luận ầm ỉ, lúc này là thời kì nghiêm ngặt, các phiên bản đồn thổi đều được tuôn ra.

Mẹ Trần ở trong các loại tin đồn chịu đựng qua mùa đông, mẹ Trần tin tưởng con trai, hiện tại mỗi tháng nhận được từ Trần Tố nhiều tiền như vậy làm không ít người hâm mộ muốn chết, nhưng chê trách kiểu đó khiến mẹ Trần không dung nổi một hạt cát trong mắt đặc biệt khó chịu, mùa xuân tới khi con gái vì chuyện kết hôn mà cùng chị dâu xảy ra chiến tranh lần thứ năm, quả quyết bảo ba Trần giả bộ bất tỉnh!

Đóng cửa tiệm, nói là gia môn bất hạnh, viện cớ đưa ông nhà đến bệnh viện trong thành trị liệu mang theo con gái đi chăm sóc bệnh nhân, vào thành liền đổi sang xe đường dài chạy tới Bắc Kinh.

Không nói cho bất luận kẻ nào, sợ con dâu cả lắm mồm hỏng việc, mang theo Trần Khiết cũng là để cô đi giải sầu, đồng thời dọc đường đi có thể chăm sóc lẫn nhau, Trần Khiết cho tới bây giờ không phải là đứa con gái lắm miệng.

Trần Khiết đối với anh hai thỉnh thoảng gọi điện thoại tới đều là quan tâm hôn sự của cô còn dặn dò đồ cưới do anh ấy chuẩn bị trong lòng cảm thấy rất ấm áp, cô không cần nhiều, cô luôn không được coi trọng,

nhưng chỉ có anh hai là nhớ tới cô, tôn trọng cô.

Lần này chị dâu cư nhiên giới thiệu cho cô một cán bộ huyện ba mươi tám tuổi kết hôn lần hai, anh cả còn ở một bên phụ họa, bọn họ không phải là nhìn trúng quyền lực quan chức của người kia, sau đó để hắn hỗ trợ thuyên chuyển công tác lên huyện sao. Anh cả anh ba kết hôn lâu như vậy, Trần Khiết nhìn trong mắt, chỉ có một mình anh gửi tiền về. Kỳ thật, ba mẹ ăn chính là lương thực gia cầm chính mình nuôi trồng, tiệm tạp hóa buôn bán không bằng trước kia, nhưng cũng không cần cung ứng cho ba người đi học, đủ chi tiêu cho mình rồi, căn bản không cần đến con cái, anh hai mấy năm nay gửi tiền về, ba mẹ đều chưa từng động vào một phân tiền gửi trong ngân hàng, hai người muốn đơn giản chính là cảm giác thỏa mãn tiền đồ của con cái, cứ như vậy, anh cả và anh ba không cầm về một đồng nào, còn nhớ thương đến số tiền này của anh hai, anh hai năm nay đã hơn ba mươi rồi, nhà ở trong thành phố lớn đắt bao nhiêu, mọi người đều rõ, Trần Khiết biết sự sốt ruột ba mẹ không lộ ra, cho nên bỏ qua ý nghĩ muốn đi nơi khác làm việc năm lần bảy lượt, ba mẹ đã già rồi. Tin đồn nhằm vào anh hai như vậy, Trần Khiết không tin!

Co người trên ghế nằm của xe đường dài rất khó chịu, một nhà ba người thương lượng tỉ mỉ, ba người Trần gia lựa chọn tin tưởng Trần Tố. Lần này không báo trước đã đi chính là muốn tận mắt chứng thật xem Trần Tố rốt cuộc đang làm cái gì.

Ra khỏi bến xe Bắc Kinh, đưa mắt nhìn quanh, ngoại trừ người chính là người!

Ba người đều là lần đầu tiên đi xa nhà đối với thủ đô hết thảy đều là xa lạ.

Trước khi tới, mẹ Trần làm bài học thiệt dài, đã sớm nghe trong TV mặt tiện nghi nhất của Bắc Kinh chính là chuyện taxi từ chối chở khách còn có thể chạy lòng vòng lừa người ngoại tỉnh, mẹ Trần đã nghĩ rồi, ra khỏi thì tiêu sái một chút, gọi taxi!

Mẹ Trần dựa vào địa chỉ chuyển tiền vài năm chưa từng thay đổi tỉ mỉ tìm một chiếc xe cũ leo lên.

Xem xong số khu và địa chỉ, bác tài xế một đường cùng ba người nói đến chuyện lớn chuyện nhỏ quốc gia quốc tế đạp chân ga hướng tới nơi họ muốn đi.

Xuống xe, mẹ Trần nhìn địa chỉ bác tài xế nói đến rồi, không phải một cái nhà lầu hoặc là đơn vị gì đó như mẹ Trần tưởng, mà là khu nhà lầu kéo dài trùng trùng điệp điệp, có một cổng lớn, cổng có bảng ghi đường XXX số XXX, địa chỉ chính xác.

Nhìn một đống nhà lầu giấu trong rừng cây cổ thụ nhìn không thấy cuối trong cổng, ba Trần say xe càng choáng váng.

Ông bảo vệ giữ cửa không mặc đồng phục trước trước sau sau nhìn địa chỉ trên tờ giấy gửi tiền cho bọn họ vào, chỉ số nhà họ muốn tìm nằm ở tiểu khu phía sau cùng.

Cái này gọi là tiểu khu? Đây thật sự là thành phố lớn! Mẹ Trần mở mắt.

Tìm nửa ngày, lại hỏi vài người đồng lứa vẻ ngoài rất nhã nhặn, vòng vo them mấy vòng, càng đi càng sâu, rốt cuộc tìm được thấy được số lầu màu trắng viết mơ hồ trên bức tường phủ đầy dây thường xuân, Trần Khiết mắt tinh thấy được trước tiên, chính là nơi này!

Nhìn tòa lầu cũ ở sâu nhất trong khu dân cư, khu nhà trông rất có tuổi, nhìn dây thường xuân thô thô rậm rạp vây lấy nó cũng có thể nhìn ra được. Mùa đông mặc dù còn chưa qua, nhưng độ ấm ở Bắc Kinh so với chỗ bọn họ cao hơn mười độ, dây thường xuân lộ ra mầm xanh, bất quá nhìn qua vẫn là dây mây đen quấn quanh, rất là um tùm. Trần Khiết bất an đỡ ba nhìn tòa nhà cũ âm trầm này.

Tổng cộng có hai cửa tò vò, mẹ Trần thăm dò rồi, hình như là ở đây có cửa sắt phía đông. Chuyện hàng xóm trong thành phố lớn không qua lại mẹ Trần đã nghe nói, lần này càng tự mình trải nghiệm, vốn còn muốn hỏi thăm một chút, thế nhưng không có ai biết chuyện người khác. Đứng trước cửa sắt thật dày đóng chặt hai tiếng đều không gặp người nào ra vào, mẹ Trần đã tính toán cuối tuần mới lên Bắc Kinh, chính là vì không muốn làm lỡ công tác con trai, chẳng lẽ hôm nay tăng ca?

Vừa xuống xe liền tới đây, đến bây giờ cả nhà còn chưa ăn gì, rất đói, cũng không biết chỗ nào có quán cơm lấp bao tử, nói thế nào thì đến tối, chỉ cần tan tầm cũng sẽ về nhà. Thương lượng nhau chuẩn bị tìm nơi giải quyết ấm no của dạ dày.

Vương Tuấn rất xa nhìn thấy trước cửa sắt nhà đơn anh ở có mấy người ngoại tỉnh người chồm hổm, đi vào vài bước, Vương Tuấn liền thấy trong đó có một cô gái trẻ tuổi, hẳn là em gái Trần Tố đi, nhìn ra được mặt mày có không ít nét giống, Vương Tuấn đi tới.

50. Tia Nắng Ban Mai - Chương 50

Ba người Trần gia đang chuẩn bị đi tìm chỗ ăn ánh mắt chờ mong nhìn một người đàn ông ăn mặc lịch sự, khí thế uy nghiêm đi về phía bọn họ.

Tới gần, Vương Tuấn xác định bọn họ đúng là người nhà của Trần Tố.

"Cô tên là Trần Khiết đúng không."

Trần Khiết bất ngờ, còn có một chút chấn kinh, ngạc nhiên nhìn nam nhân vóc dáng rất cao, quyết đoán bức người đến ngay trước mặt, trên khuôn mặt cương nghị có ánh mắt sắc bén, thanh âm trầm thấp hữu lực, áo khoác không có lấy một nếp nhăn lộ ra phần khí phách, không khỏi khiến người khác tự ti mặc cảm.

Mẹ Trần dùng ánh mắt từng trải nhìn người đàn ông trước mặt giống bộ dạng ông chủ lớn trong TV, Trần Khiết là lần đầu tiên đi xa nhà, đương nhiên không có khả năng quen biết người này, anh ta lại ngay lần đầu tiên liền nói ra tên Trần Khiết, như vậy anh ta nhất định quan biết Trần Tố rồi.

Nhìn ra sự e dè của họ, Vương Tuấn nói: "Là Trần Tố nói em gái em ấy tên là Trần Khiết," Vương Tuấn

nhìn ba mẹ Trần Tố, bọn họ cùng tuổi thật có sự già cả không tương xứng, "Dáng dấp Trần Khiết và Trần Tố có chỗ tương tự." Vương Tuấn lấy chìa khóa mở rộng cửa mời họ vào.

Không do dự, mẹ Trần đi đầu tiến vào.

Cảm giác so với nhìn từ ngoài vào hoàn toàn không giống, đi vào trong, đèn cảm ứng tự động sáng lên, bên ngoài cũ kỹ cổ kính, vào bên trong lại lịch sự tao nhã bức nhân.

Hàng lang cũng không lớn, vách tường là màu trắng, bức tranh màu sắc hoa mỹ treo trên vách tường, là tranh thật, không phải hàng in, trên tường dấu hằn của chữ "Phúc" còn biểu lộ niềm vui Tết ta vừa qua đi, tay vịn lan can đúc đồng khắc hoa màu vàng kim, theo lan can khắc hoa lên lầu hai, Vương Tuấn mở cửa mở đèn trong phòng, không gian bên trong rất lớn khiến người ta bất ngời, mùi đắng thuốc Đông y nhàn nhạt lượn lờ, bên trong tao nhã và hiện đại hoá khiến ba Trần và Trần Khiết đều bắt đầu bó tay bó chân.

Vương Tuấn mời họ tùy tiện ngồi, mở điều hòa rất nhanh ấm lên, Vương Tuấn đổi áo khoác mới rót trà, trong thời gian này cũng đủ cho mấy người Trần gia nhìn hoàn cảnh nơi này.

Sô pha mềm mại, trên bàn trà bày một chậu hoa lớn cắm trên trăm đóa bách hợp tươi xinh đẹp, tủ sách cạnh tường xếp đầy sách, TV to lớn cỡ màn hình chiếu bóng nhỏ, còn có hai chiếc máy tính trên bàn sách thật dài, đen bóng lóe tia sáng, mẹ Trần nhìn tới choáng, phòng khách có thể nhìn thấy trước mắt chính là như vậy.

Vương Tuấn lấy bánh làm điểm tâm đưa tới, ngồi xuống, Vương Tuấn hôm nay khó có được một lần về sớm liền gặp được ba mẹ Trần Tố, Vương Tuấn đã làm xong tất cả chuẩn bị để ngã bài với ba mẹ Trần Tố, không ai có thể chia rẽ anh và Trần Tố, cho dù thân tình mà Trần Tố vẫn luôn quan tâm cũng không thể!

"Đây là nhà của cháu cùng Trần Tố, bọn cháu ở cùng nhau tám năm rồi, từ khi Trần Tố tới Bắc Kinh đi học, bọn cháu liền sống cùng nhau, mong ngài lượng thứ!"

Không đầy ba phút liền nhìn ra Trần gia thuộc chế độ mẫu hệ, Vương Tuấn không quanh co lòng vòng trực tiếp nói thẳng với mẹ Trần Tố, dù sao cũng tránh không được, Trần Tố sẽ dấu diếm muốn dấu diếm, nhưng Vương Tuấn lại không! Vương Tuấn thực sự không thích Trần Tố thỉnh thoảng vô tâm biểu thị ra phản ứng lo lắng một ngày nào đó ba mẹ sẽ biết, mỗi khi thấy Trần Tố như vậy, Vương Tuấn đau lòng, thừa dịp Trần Tố không ở nhà, dao sắc chặt đay rối *(dứt khoát một lần)*, vô luận họ có đồng ý hay không, nhân sinh của Trần Tố sớm không phải nhân sinh của lúc trước. Vương Tuấn làm xong hết thảy chuẩn bị tâm lý, hai người này là ba mẹ Trần Tố, Vương Tuấn vì Trần Tố cũng không thể lật lọng, Vương Tuấn nhìn họ chuẩn bị nổi bão.

Nhìn ba mẹ và em gái Trần Tố, biểu tình mẹ Trần ba Trần và Trần Khiết đều rất trầm mặc, nhưng mà — nhưng mà — Vương Tuấn hoang mang nhìn bọn họ, thần tình hiểu rõ của họ lại khiến Vương Tuấn thông minh khéo léo ngoài ý muốn khủng khiếp.

Người Trần gia một chút cũng không có giật mình và tức giận như trong tưởng tượng, chỉ là kinh ngạc nhìn Vương Tuấn, một lúc lâu, mẹ Trần bắt đầu ăn bánh, gần một ngày không ăn gì, thực sự đói bụng, thấy vợ

bắt đầu ăn, ba Trần cũng yên lặng ăn, Trần Khiết im lặng uống trà.

Vương Tuấn nhìn ba người, bọn họ không kinh hãi, thậm chí có thái độ quả-nhiên-là-thế thật sự khiến Vương Tuấn giật mình mờ mịt, cùng Trần Tố sống chung nhiều năm như vậy đã sớm biết Trần Tố là người rất bảo thủ, thậm chí còn có một chút tư tưởng ngu muội ở nông thôn, muốn khiến Trần Tố nghe lời trước hết phải quấy phá tư tưởng bảo thủ của Trần Tố, lúc đầu Vương Tuấn cùng Trần Tố sống chung chính là như vậy giống như hạ thần chú, vào thời điểm Trần Tố yếu ớt nhất không ngừng ghé vào lỗ tai cậu truyền thụ ngôn ngữ anh là người đàn ông duy nhất của Trần Tố, thì thào trầm thấp khiến Trần Tố nhắm mắt làm theo không thể buông ra, ngày ngày tỉ mỉ cẩn thận đặt mảnh ngọc trong người Trần Tố không chỉ là để thân thể Trần Tố khỏe mạnh không thôi, còn có chính là thời thời khắc khắc đều đang nhắc nhở Trần Tố chính là người của Vương Tuấn anh. Đối với chuyện của Trần Tố, Vương Tuấn ngoài mặt chưa bao giờ quản tới hỏi tới, nhưng Vương Tuấn cho tới nay sẽ không để linh hồn Trần Tố lệch đi chút xíu nào khỏi quỹ tích anh vạch ra, đối với Trần Tố, Vương Tuấn tiêu tốn chính là toàn bộ tâm, toàn bộ tình, thay đổi mỗi một ngày của Trần Tố, Vương Tuấn đều ở trong cảm giác tham lam mà cũng là hưởng thụ.

Nhìn ba Trần chất phác như thế, nói thế nào, thấy thế nào, ba mẹ Trần Tố cũng là gia đình rất bảo thủ, loại chuyện này sao dù là ba mẹ thành thị thoáng cỡ nào lần đầu tiên nghe thấy cũng không thể thoáng cái liền tiếp thu, tuy rằng không đến mức mắng lớn ra miệng, nhưng cũng không đến mức như bọn họ lộ ra hình dạng đã sớm biết chứ? Trần Tố nói với người nhà rồi?

Không thể! Vương Tuấn phủ nhận, Trần Tố thay đổi một chút xíu, anh không thể không biết. Như vậy, người Trần gia theo dõi hai người? Cũng sẽ không! Trần Tố và anh không phải người hướng ngoại, Trần Tố sẽ không cũng không chịu tay nắm tay với anh ở ngoài, có một lần, Trần Tố mặt đỏ muốn chết, mà đó là chuyện ba năm trước, Vương Tuấn chưa từng quên dáng dấp khi đó của Trần Tố.

Yên lặng ăn bánh xong, tuy rằng không đủ no, nhưng cũng không đói bụng đến phải đau dạ dày, mẹ Trần nặng nề thở dài một hơi, ba Trần như trước yên lặng không nói, mẹ Trần rốt cuộc nói chuyện: “Tôi biết là sẽ như thế mà!”

Tuy rằng mẹ Trần dùng tiếng địa phương, nhưng chỉ phát âm có mấy chữ Vương Tuấn vẫn nghe rõ ràng. Bà biết là sẽ như thế? Đây là ý gì? Vương Tuấn tự nhận mình tuyệt đối không phải ngu ngốc, nhưng lời này Vương Tuấn thực sự không hiểu!

Mẹ Trần dùng tiếng địa phương Vương Tuấn miễn cưỡng có thể nghe hiểu nói đại khái, toàn bộ nội dung Vương Tuấn nghe không rõ, nhưng có thể nghe ra đại ý, ý của bà chính là Trần Tố từ lúc còn rất nhỏ không giống anh em trai, chính là một mình đọc sách, chơi một mình, khi anh em trai theo đuổi con gái, Trần Tố căn bản không tiếp cận bạn nữ, tận mấy năm trước, khi Trần Hạo kết hôn, Trần Tố liền biểu hiện rất đạm mạc, không có một chút ý tứ chờ mong, lúc đó có không ít cô gái thanh tú trong thôn cố ý bắt chuyện làm quen với Trần Tố, người khác đều nhìn ở trong mắt, nhưng Trần Tố một chút xíu phản ứng cũng không có, mẹ Trần khi đó đã cảm thấy rất không bình thường, lần này len lén không nói trước tới cũng chính là vì nghiệm chứng chuyện này, khi ở trên xe, mẹ Trần còn sợ thật sự sẽ như vậy, mang theo tâm tình hồi hợp đón nhận sự thật rồi!

Khóe miệng Vương Tuấn giật giật hai cái, lời này vậy mà lại là người nhà Trần Tố nói, bị ba mẹ mình hiểu lầm vậy không liên quan tới anh, mặc kệ nói như thế nào, dù sao khiến ba mẹ Trần Tố tiếp thu là được, quá trình thế nào đối với Vương Tuấn không quan trọng, Vương Tuấn đang suy nghĩ có cần dẫn bọn họ đi xem cổng lớn rất khí khái của đơn vị Trần Tố làm hay không, thẩm mỹ quan Trần gia chắc là giống nhau ha.

Nghĩ vậy, Vương Tuấn đứng dậy đi lấy album ảnh, từ khi Trần Tố bắt đầu mặc đồng phục, Trần Tố liền có vẻ thích chụp hình, vì thế, Vương Tuấn mua riêng máy ảnh số chụp đủ kiểu cho Trần Tố, đã tích lũy thành mấy cuốn album rồi, lấy ra cho họ xem trước.

"Hóa ra là trông cửa cho đơn vị Nhà nước!" Nhìn tấm hình đầu tiên trên trang đầu trong album Trần Tố mặc đồng phục hăng hái đứng trước cổng đơn vị, ba Trần cảm thán tự đáy lòng, cái này không phải công việc nhỏ đâu, mẹ Trần liên tục gật đầu.

Coi như là không quá nghe hiểu được tiếng địa phương của ba mẹ Trần Tố, Vương Tuấn cũng nhìn ra được thái độ bình thản không hốt hoảng của bọn họ không có một chút hưng phấn nào, theo Trần Tố nói Trần gia chỉ có một bà con xa làm cán bộ nhỏ của công xưởng trên huyện, hiện tại cũng bị sa thải rồi.

Trần Khiết thấy Vương Tuấn nghe không rõ nên nghi hoặc, vội vàng dùng tiếng phổ thông không được tự nhiên giải thích," Ý của ba là nói bảo vệ!" Trông cửa trong mắt thế hệ trước giống như bảo vệ thời nay, người thành phố đều kêu bảo vệ.

"Đúng! Đúng, là bảo vệ, người thành phố đều kêu bảo vệ, không nói trông cửa."

"—-" Vương Tuấn nhìn họ, hoài nghi lỗ tai có nghe lầm hay không, họ đang nói tới diễn viên Bảo An *(đồng âm bảo vệ)*? Hay là bảo vệ? Trông cửa? Vương Tuấn buông tha lối suy nghĩ bất khả tư nghị của người Trần gia, "Cháu nghĩ bác trai bác gái hình như có chút hiểu lầm!"

Vương Tuấn mau chóng nói rõ: "Trần Tố đi làm ở chỗ này, công tác không phải bảo vệ, đây là đồng phục đơn vị em ấy, năm nay Trần Tố đã lên làm chủ nhiệm, đại khái lên chức sau hồi em ấy về quê, dùng chức vị để minh họa, chính là lớn cỡ Huyện trưởng chỗ ngài và trong thành phố cũng phải mời em ấy ăn cơm." Vương Tuấn nhìn đồng phục đáng tự hào của Trần Tố, anh không hiểu nổi ba mẹ Trần Tố làm sao mà cho rằng đó là đồng phục bảo vệ?! Bắc Kinh mấy năm này khu dân cư cao cấp cũng nhiều, quản lý yêu cầu rất cao, đồng phục thống nhất tinh xảo chỗ nào cũng có, nhưng ai dám lấy loại đồng phục nhân viên công vụ quốc gia này nói giỡn là bị nhầm?

51. Tia Nắng Ban Mai - Chương 51

Nhìn vẻ mặt ba mẹ Trần bất khả tư nghị không thể tin, Vương Tuấn nói: "Từ lúc Trần Tố đến Bắc Kinh đi học, bọn cháu đã cùng một chỗ!" Dù sao Trần Tố không có ở nhà, Vương Tuấn nói bậy không ai vạch trần, lúc này không nói bậy bạ gì đó bao giờ mới nói bậy?!

"Sau khi bọn cháu ở cùng nhau, Trần Tố không học cái trường kia của em ấy nữa, cháu để em ấy lại lần nữa ở Bắc Kinh học một năm lớp 12 nặng nề, sau đó thi đậu 'đại học Bắc Kinh' ", Vương Tuấn nhấn mạnh âm tiết bốn chữ này, quả nhiên thấy được mí mắt mẹ Trần Tố nháy lia lịa, Vương Tuấn nói: "Năm kia em ấy tốt nghiệp liền thi đậu công tác ở XXX quốc gia." Âm tiết hai chữ quốc gia nhất định cần nhấn thật mạnh, Vương Tuấn cảm thấy bọn họ không hẳn nghe hiểu được danh từ nhân viên công vụ, cho nên Vương Tuấn nói: "Đến bây giờ, Trần Tố đã là cán bộ Nhà nước rồi."

Sau khi nghe một loạt XXX 'quốc gia' được tận lực nhấn mạnh, ngón tay ba Trần run rẩy cẩn thận sờ lên ảnh chụp đẹp đẽ, thận trọng chạm đến, mẹ Trần thở đều không nổi, mặt Trần Khiết càng là kinh hãi!

Nhìn đứa con thứ hai như người xa lạ trong ảnh, mẹ Trần ngẩng đầu nhìn Vương Tuấn: "Hai đứa — hai đứa thực sự muốn cùng một chỗ? Sau này sẽ rất khó khăn, trên đời này không có bí mật vĩnh viễn."

Nhìn người mẹ như vậy, Vương Tuấn cảm thấy ba xuất thân ở một thành thị nhỏ là một chuyện không công bằng, bà là một người phụ nữ có trách nhiệm.

"Ngày đầu tiên bọn cháu ở cùng nhau đã biết sẽ rất khó," Vương Tuấn rõ ràng trợn mắt nói dối, "Nhưng nếu như người nhà cũng không khoan dung được cho bọn cháu vậy sẽ chỉ làm bọn cháu càng khó hơn, Trần Tố mỗi lần về quê đều khổ não sâu đậm, thế nhưng vẫn không dám nói." Vương Tuấn biết rõ sự thật Trần Tố say xe cũng không tin Trần Tố ngồi xe hai ngày trở về còn có thể vui vẻ, "Chuyện này cứ luôn sâu sắc hành hạ em ấy!"

Mẹ Trần buồn bã, mỗi một lần Trần Tố về nhà đều tái nhợt và trầm mặc, bọn họ nhìn thấy chứ! Trần Tố là đứa con hướng nội nhất của họ, chuyện gì cũng không nói cho người khác, chuyện này nhất định cho nó thống khổ rất sâu đi!

Ba Trần nhìn Vương Tuấn đưa tay đẩy bà một chút, mẹ Trần nói thật nhỏ: "Cho tới nay, phản đối chuyện của hai đứa cũng là phản đối không được, có thể nhìn ra, cháu là người có trách nhiệm, Trần Tố đứa nhỏ này, từ nhỏ đã không quản tới thị phi của người khác, tính cách không nhiệt tình, người cũng không có chỗ tốt, mong cháu thứ lỗi, chuyện này chúng ta biết là được rồi, hai đứa — cần phải giữ bí mật nha! Nếu không sẽ hủy tiền đồ của Trần Tố."

Tuy không quá hiểu lời bà nói, nhưng vẫn hiểu đại khái, Vương Tuấn nghiêm túc gật đầu.

Mẹ Trần nhìn Vương Tuấn: "Nhưng mà, Trần Tố đâu? Nó còn chưa tan ca?"

" Tuần trước em ấy ra nước ngoài, thứ tư tới mới về, ngài khó có dịp tới Bắc Kinh, xin mời ở Bắc Kinh du ngoạn, ngày mai, cháu mang mọi người đi xem chỗ Trần Tố làm việc." Vương Tuấn trả lời.

Chuyện này rốt cuộc giải quyết êm đẹp, trời cũng không còn sớm, tuy rằng ở đây có hai giường, nhưng vẫn không tiện ngủ, Trần Khiết dù sao cũng là khuê nữ chưa chồng.

Vương Tuấn mời họ đến khách sạn trong khu an bài phòng tốt nhất để ở. Đương nhiên còn phải có một bữa cơm phong phú nhất, thừa dịp trời còn chưa tính là quá muộn, lại đến tiệm trang phục của thương xá mua cho ba mẹ Trần Tố và Trần Khiết không mang theo nhiều đồ hết thảy quần áo trong trong ngoài ngoài hoàn toàn mới, mua một đống lớn quần áo mới, vừa qua năm mới toàn bộ đều đang trong thời kì giảm giá, Vương Tuấn để người bán làm chủ cũng không tiêu hết bao nhiêu tiền.

Vương Tuấn ra ngoài luôn hào phóng, lần này càng làm cho mẹ Trần rất có mặt mũi, từ khi nghe được 'quốc gia', làm sao còn có thể đem cái gì với cái gì để trong lòng nha, đây chính là một khoản lớn trong lịch

sử Trần gia! Mẹ Trần trong lòng tính toán có cần để Trần Khải sinh một đứa còn con thừa tự cho Trần Tố không? Trở về phải cùng bạn già tính toán thật tốt.

Vương Tuấn quan về cũng thở dài một hơi, giải quyết xong vấn đề Trần Tố bất an nhất thật tốt quá, Trần Tố trước đây về nhà đều có nữ nhân nhìn chằm chằm khiến Vương Tuấn rất không thoải mái, loại chuyện này một lần cũng không nghe Trần Tố nói, sau này phải cẩn thận không cho Trần Tố bị người nào để mắt tới, phụ nữ bây giờ rất lợi hại, Vương Tuấn lại phải phí tâm tư rồi.

Vương Tuấn là ông chủ, đương nhiên không thèm để ý vấn đề có đi làm hay không, sáng sớm gọi điện dặn dò công việc liền đi đón ba mẹ Trần Tố.

Ba Trần và Trần Khiết có cảm giác lúng túng khi mặc đồ mới, chỉ có mẹ Trần rất dễ thích nghi, bất quá khi nhìn thấy chiếc xe màu đen của Vương Tuấn, mẹ Trần cũng kinh ngạc nhìn thứ bằng sắt này, Vương Tuấn đỗ xe ở nơi chuyên dụng ngoài khu, không mang vào trong, cho nên hôm qua họ không nhìn thấy.

"Cái này— xe này là của cháu?"

"Là của cháu." Đối mặt người Trần gia hết sức kinh ngạc, Vương Tuấn vẫn duy trì bình thản: "Tháng trước, cháu cũng mua cho Trần Tố một chiếc, năm ngoái có mấy tháng nhàn rỗi, cháu dạy Trần Tố học lái xe, em ấy có việc cũng tiện dùng, chiếc đó để trong đơn vị của em ấy." Vương Tuấn thấy rất rõ ràng mẹ Trần có nhược điểm, cho nên nhấn mạnh 'cháu mua cho Trần Tố' thêm nửa đề-xi-ben.

Mẹ Trần ngồi ghế trước không ngừng nhìn Vương Tuấn lái xe.

Vương Tuấn luôn là người rất có phong cách, cho dù không hiểu về xe, họ cũng nhìn ra được chiếc xe này không giống chiếc taxi tốn hơn mấy chục đồng kia, Trần Hạo làm việc cho cơ quan xã khi rảnh rỗi cũng lái xe của thị trấn về, nhưng căn bản không thể đánh đồng cùng chiếc xe này, căn bản chính là một trời một vực.

Đầu tiên, Vương Tuấn lái xe vòng thật xa đi xem trường nghề trước kia của Trần Tố, sau đó lại vòng về, quay lại điểm xuất phát, đến trước cửa Bắc Đại Trần Tố học bốn năm đại học.

Mang họ vào trường tham quan, đồng thời nói với ba mẹ Trần, bây giờ Trần Tố còn ở đây học thạc sĩ.

Nhìn bốn phía như tranh vẽ, ba Trần có kính nể và kích động! Sau khi đi dạo hai tiếng đã tới gần trưa, Vương Tuấn mời ba người tới nhà hàng sang trọng ăn một bữa cơm sang trọng mới tiếp tục chiến đấu đi xem cổng lớn đơn vị Trần Tố, đương nhiên máy kĩ thuật số trong nhà cũng mang theo, ở trong xe dạy Trần Khiết cách sử dụng lại bảo mẹ Trần ba Trần chụp một tấm!

Buổi chiều, Vương Tuấn mang theo ba mẹ và em gái Trần Tố tới quảng trường xem Vương Phủ Tỉnh (khu vực trung tâm Bắc Kinh, nổi tiếng về mua sắm) rốt cuộc là khu vực thế nào, lại mua một đống quần áo, nhìn giá trên trang phục, mẹ Trần nghĩ thế giới này quá điên cuồng!

Một ngày đi đi lại lại kết thúc, đưa họ quay về khách sạn, ba Trần nói cái gì ngày mai không để Vương Tuấn bồi, đừng làm chậm trễ công tác của thằng bé! Đến thứ năm, Trần Tố về, sau Vương Tuấn đón ba người đi gặp Trần Tố, họ liền quay về quê không quấy rầy công tác và cuộc sống của bọn nhỏ.

Đối mặt ba Trần cố chấp kiên trì, Vương Tuấn không nói nhiều nữa, cho Trần Khiết một cái túi, dặn Trần Khiết mấy ngày nay chiếu cố mẹ Trần ba Trần thật tốt, ngày mai Vương Tuấn sẽ phái người bồi bọn họ đi lại, trong công ty có người, lúc này mà không lấy lòng ba mẹ vợ thật tốt chính là thằng ngu!

Tiễn Vương Tuấn, Trần Khiết đưa cái túi nhỏ Vương Tuấn cho cô cho mẹ xem, mẹ Trần vừa mở ra lại càng hoảng sợ, toàn bộ là từng xấp tiền, mẹ Trần quay đầu nhìn chằm chằm ba Trần: "Trần Tố tóm được một đại gia rồi!" Hôm nay, phương thức Vương Tuấn tiêu tiền rất khiến người Trần gia hết hồn!

Mấy ngày kế tiếp đều thuần túy là du lịch, có xe chuyên dụng, người chuyên dụng theo cùng, với cậu thanh niên mấy ngày nay sáng sớm nào cũng cười híp mắt chờ bọn họ mẹ Trần năm lần bảy lượt nói bọn họ là thân thích của Vương Tuấn, là thân thích! Trung bình hơn mười phút liền lặp lại một lần.

Thiên An Môn, nơi tưởng niệm Mao chủ tịch, Cố Cung, Trường Thành — mỗi một nơi mẹ Trần lưu lại ảnh chụp, thủ đô thật là đẹp!

Thời gian Trần Tố về nước cũng đến rồi, Vương Tuấn quyết định một lần nữa cho người Trần gia một liều thuốc mạnh!

Vương Tuấn lái xe đưa họ đón Trần Tố về nước.

Dưới hoa ngôn xảo ngữ của người thanh niên, mẹ Trần nhuộm đen mái tóc nguyên bản màu hoa râm, lại còn uốn lên, ba Trần một thân áo khoác màu xanh đen trên đầu còn đội mũ mềm rất là quý ông, Trần Khiết cũng đổi kiểu tóc xinh xắn phối với áo khoác ngắn đang thịnh hành rất có phong cách thành phố.

Coi như là tiện tay, ánh mắt Vương Tuấn chính là hạng nhất, nếu không, làm sao sẽ khiến Trần Tố ở trong mắt người khác giống như quý công tử cao ngạo chứ.

Chuyến này dĩ nhiên không phải thực sự đi đón Trần Tố, bọn cậu ra nước ngoài khảo sát không phải như mấy quan chức địa phương mượn việc khảo sát đi du lịch, lần này có không ít quan chức lớn lớn nhỏ nhỏ cùng nhau về nước, Vương Tuấn để bọn họ đứng từ xa nhìn.

Từ trên xuống dưới, trước trước sau sau, trái trái phải phải nhìn sân bay, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng có máy bay màu bạc trắng xẹt qua trời cao, người nước ngoài mắt xanh da trắng càng là cả đám, đây mới là chứng kiến các mặt của xã hội!

Nghe phát thanh sân bay tiếng Anh và tiếng Trung thay phiên nhau, chuyến bay của Trần Tố đến rồi.

Trong vòng vây đám người, một khắc kia khi Trần Tố xuất hiện ở trong mắt mẹ Trần ba Trần là một người

tuyệt đối, cái người khí thế trầm ổn, khí chất cao nhã thực sự chính là đứa con Trần Tố trầm mặc ít nói vô thanh vô ngữ của bọn họ sao? Thực sự chính là con trai bà sinh ra?!

Từng chiếc xe công đậu bên ngoài, nhìn từng chiếc một lái đi xa, mẹ Trần cảm thấy khổ cực của mình đáng giá, thỏa mãn, thực sự thỏa mãn!

"Bọn họ sẽ mở một cuộc họp, sau đó liền có thể về nhà, còn có thể sẽ có mấy ngày nghỉ, để Trần Tố bồi ngài đi chơi nhiều hơn."

"Không, không được." Mẹ Trần nói: "Đêm nay bọn bác quay về, nhìn Trần Tố có tiền đồ như vậy, lo lắng của hai ông bà già này cũng yên lòng."

"Phải!" Ba Trần liên tục gật đầu, thấy con trai có tiền đồ như vậy, cho dù hiện tại có chết cũng mãn nguyện rồi.

"Trần Tố rất nhớ mọi người, em ấy cũng rất quan tâm chuyện Trần Khiết." Vương Tuấn lái xe đi theo xa xa đoàn xe phía trước, nỗi lòng này của Trần Tố chấm dứt ngay hôm nay, không phải là không hiểu tâm ý ba mẹ Trần Tố, nhưng phải để Trần Tố yên tâm nữa, "Có thể chính tai nghe được ngài tha thứ, Trần Tố nhất định sẽ an tâm, em vẫn luôn làm khó chính mình, vẫn luôn lo lắng sợ hai người không hiểu cho em ấy!" Vương Tuấn rất là tận lực tiếp tục nói hươu nói vượn!! (=)))))

"—-được!" Cùng bạn già, con gái trao đổi ý kiến, mẹ Trần gật đầu.

Xắn tay áo, mẹ Trần và Trần Khiết ở trong phòng bếp làm tiệc tẩy trần phong phú, dựa vào trực giác của phụ nữ, dụng cụ thiết bị điện công nghệ cao trong bếp không làm khó được hai người, ba Trần yêu thích không buông tay xem hình Trần Tố trong phòng khách, Vương Tuấn nói trong nhà không có rượu liền ra ngoài mua, kỳ thực chính là tranh thủ để Trần Tố về nhà trước, tiếp đó, anh sẽ sau mười hai phút hợp thời xuất hiện.

Ôm tâm tình không thể chờ được về nhà, Trần Tố về đến nơi sau khi mở cửa đối diện mẹ trông xa lạ *(ý chỉ vẻ ngoài thay đổi)* không phải giật mình, mà là sợ hãi!

52. Tia Nắng Ban Mai - Chương 52

Đầy cõi lòng là vui sướng muốn được gặp chồng *(thật sự là 'chồng' đó)*, Trần Tố vội vàng về nhà. Mở cửa đối diện lại là mẹ rực rỡ hẳn lên, phản ứng đầu tiên của Trần Tố chính là Vương Tuấn máu me đầm đìa có còn sống không?!

(em ấy tưởng chồng bị mẹ quánh chết =))))

Trần Tố không nói với người nhà dĩ nhiên không phải để tận lực giấu diếm, mà là thật sự sợ mẹ một ngày nào đó lên máu, đó chính là chuyện không thể nói trước được!

Trần Tố nhớ rõ khi ba anh em còn học tiểu học, khi đó mẹ cũng là ở nhà làm việc đồng án như phụ nữ nông thôn bình thường. Khi đó thường có người khi dễ ba vừa trung thực lại từ bên ngoài tới, vay tiền không trả chính là chuyện thường xảy ra, thẳng đến có một lần vào đêm 30, ba đi đòi nợ, người vay tiền kia không chỉ không trả còn chế nhạo ba thành thật vô năng, mẹ nghe tới đó không thể nhịn được nữa bỏ việc trong bếp xuống chặn ngay cửa nhà kia từ đêm 30 mắng sáng sớm mùng 1 Tết, lúc đó ba anh em bọn cậu còn học tiểu học, ba anh em cùng Trần Khiết còn rất nhỏ trốn sau ba ai cũng không dám lên tiếng, từ đó về sau, chỉ cần là khi dễ nhà bọn cậu, mẹ tất nhiên phải đến cửa nháo gà bay chó sủa, nháo tới toàn thôn toàn xã đều biết nếu không tuyệt không chịu thôi! Từ đó về sau mẹ liền quyết định toàn tâm toàn ý để cho ba anh em đều đến trường trên huyện.

"Dỡ nhà bán ngói cũng phải cho con tiền đồ!!" Đây là câu cửa miệng của mẹ, từ sau khi bọn cậu đều lên huyện học liền không ai dám khi dễ Trần gia nữa. Trần Hạo và Trần Khải khi còn bé cũng nhát gan không gây chuyện, chính là thấy được sự hung hãn của mẹ mới có ý niệm tự bảo vệ mình tự mình cố gắng trong đầu, tính cách mới hướng ngoại. Mà Trần Tố đương nhiên là chuyên tâm nhào vào bài vở, ngoại trừ học để có thành tích tốt thi lên đại học ra còn có cái gì có thể báo đáp ba mẹ chứ?!

Tuy rằng mẹ Trần mấy năm gần đây không có cơ hội phát uy, nhưng mẹ Trần cho tới nay không phải là người dễ trêu chọc, dám can đảm chọc tới bà chỉ có kết cục thê thảm! Chỉ riêng chuyện em dâu chưa cưới đã có mang mẹ rất tức giận rồi, em dâu và Trần Khải mấy năm này chưa từng thấy sắc mặt tốt của mẹ! Tân tân khổ khổ sinh ra mấy đứa con, mẹ lại là người sĩ diện cực kì. Như vậy bà làm sao có thể bỏ qua cho Vương Tuấn?! Cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy mẹ chính là Vương Tuấn còn sống hay chết rồi?!

Nhìn Trần Tố mở rộng cửa vừa thấy bà trong nháy mắt gương mặt trở nên trắng bệch, tâm mẹ Trần là rất phức tạp, nói là đã hiểu, nhưng vợ chồng ông bà không phải là không thầm lo lắng, mẹ Trần càng không phải người đi đầu thời đại, từ thăm dò mấy năm trước đến chứng thực mấy ngày nay, họ thực sự bị vây trong mâu thuẫn tương đối lớn.

Nếu như chuyện này phát sinh trên người Trần Hạo, phản ứng đầu tiên của mẹ Trần chính là mắng Trần Hạo tới cẩu huyết lâm đầu, còn kéo yêu tinh dám câu dẫn con trai nhà bà ra dạo phố thị chúng, nhất định phải để cho tên kia lên trời xuống đất cũng không còn chỗ ẩn thân!

Nếu như chuyện này phát sinh trên người Trần Khải, mẹ Trần không cần suy xét, trực tiếp cắt đứt cái chân chó của thằng con này, xem nó còn dám làm mất mặt nữa không, nuôi không người tàn phế so với mất mặt còn đỡ hơn!

Thế nhưng, chuyện này hết lần này tới lần khác lại phát sinh trên người Trần Tố, đối với đứa con cá tính giống ba nhu nhược thành thật trầm mặc ít nói này mẹ Trần rất hiểu, đó là một đứa nhỏ có đầu óc, một khi nhận định liền chết cũng không thoát ra, học tập như vậy, đối nhân xử thế cũng thế, muốn nó thay đổi là chuyện phi thường khó khăn, chỉ cần nó nhận định rồi, đừng nói là chặt đứt chân nó, cho dù muốn cái mạng nhỏ của nó cũng quật cường không quay đầu! Bây giờ nhìn khuôn mặt Trần Tố trong nháy mắt trắng bệch, mẹ Trần là đau lòng, vội ồn ào: "Còn không mau vào! Mẹ và ba con tới từ tuần trước rồi, Vương Tuấn đứa nhỏ này nói hết với ba mẹ rồi, ba mẹ đều hiểu, ba mẹ ủng hộ hai đứa!"

Hai tay tiếp nhận túi xách trong bàn tay cứng ngắt của Trần Tố, Trần Khiết nhẹ nhàng nói: "Anh Vương nói hết với ba mẹ rồi, ba mẹ ủng hộ anh hai."

Ba Trần đau lòng ghê gớm, cũng may, trước khi tới bọn họ đều giác ngộ không muốn độc tài làm khó con trai, thấy Trần Tố sợ tới vậy, muốn mạnh mẽ tách chúng nó ra chẳng phải là ép con vào đường chết sao, đặc biệt là đứa cứng đầu như Trần Tố! May mắn! May mắn!! May mà không có vì mặt mũi cảnh tỉnh con trai! Mẹ Trần gọi Trần Tố vào, vừa là âm thầm may mắn không ngớt.

"Mau vào đây, tuần trước chúng ta đã tới rồi, Vương Tuấn đối với ba mẹ tốt lắm, ba mẹ đều biết, ba mẹ sẽ không ngăn cản chuyện hai đứa, mẹ xào thịt bằm nấm hương cho con đó."

Ba Trần đứng lên vẫy vẫy tay với Trần Tố, vốn là còn lời muốn nói, nhưng bị thần sắc trắng bệch của Trần Tố dọa trở về, ba Trần cũng thấy may mắn, may mà bọn họ sớm đã cảm thấy có chuyện, lại sáng suốt không làm khó tụi nhỏ, nếu không, còn không dọa Trần Tố phát điên rồi, nói thế nào đi nữa, con trai vẫn là của nhà mình, Vương Tuấn có tiền như vậy, Trần Tố lại có tiền đồ, về bảo vợ Trần Khải lại sinh một đứa tương lai chờ Trần Tố già rồi thì tới dưỡng lại là được, có cái gì ghê gớm nhà.

"Không có gì đáng lo hết, mẹ con cũng là bà mẹ thế kỉ mới mà! Mẹ ủng hộ con!" Mẹ Trần hét: "Đi rửa tay, ăn cơm!"

Vương Tuấn tính thời gian quay về đi vào nhà, Vương Tuấn buông hộp rượu đóng gói đẹp mắt ra hiệu Trần Tố đi tắm một cái, sắc mặt Trần Tố làm sao khó coi như vậy? Trần Tố thực sự sợ người nhà biết thế sao, mà bây giờ có thể hoàn toàn viên mãn giải quyết xong chuyện làm Trần Tố lo lắng, tâm tình Vương Tuấn rất tốt.

Lấy quần áo cho Trần Tố, Vương Tuấn nhẹ giọng bảo Trần Tố tắm sơ qua, sắc mặt Trần Tố còn chưa đẹp lắm, tắm sẽ làm tinh thần Trần Tố thư giãn một chút.

Không biết Vương Tuấn làm sao lừa dối ba mẹ mình, nhưng lấy sự khôn khéo của mẹ, Trần Tố không cho là Vương Tuấn có thể đơn giản qua cửa! Ở trong phòng tắm giản đơn tắm rửa, Trần Tố thanh tỉnh hơn. Mẹ tranh cường hiếu thắng cỡ nào, Trần Tố rất rõ ràng, sự hung hãn lúc mẹ và hàng xóm cãi nhau vẫn in sâu trong kí ức Trần Tố!!

Vương Tuấn nói hết toàn bộ không hề ngoài ý muốn, cá tính Vương Tuấn cậu rõ, Vương Tuấn chưa bao giờ quan tâm ánh mắt của người khác! Nhưng Trần Tố càng không ngờ mẹ lại lý giải, thái độ lý giải này làm cho toàn thân Trần Tố rét run, dù thế nào, Trần Tố cũng không có cách nào chuyển sắc mặt sang hồng hào được. Trên bàn cơm, thái độ mẹ ba và Vương Tuấn hoà thuận vui vẻ làm cho Trần Tố cảm thấy thật quỷ dị, Vương Tuấn bỏ thuốc mê gì cho ba mẹ cậu rồi? Cho tới nay mẹ không phải người dễ nói chuyện, không lột da hai người thật sự là chuyện bất khả tư nghị!

Ăn bữa cơm đoàn viên trong không khí quỷ dị, Trần Khiết mau lẹ dọn dẹp bàn, mọi người dời tới phòng khách nói việc nhà, Vương Tuấn ngồi một bên lẳng lặng nghe.

Thấy sắc mặt còn trắng bệch của Trần Tố, mẹ Trần đương nhiên sẽ không chuyển chủ đề tới chuyện nhạy

cảm, mẹ Trần đem đề tài chuyển tới hôn sự của Trần Khiết, nhắc tới Trần Hạo lần này giới thiệu cho Trần Khiết một tên kết hôn lần hai liền đáng giận, không khỏi hảo hảo oán trách Trần Hạo một phen.

Tĩnh tâm nghe mẹ nói xong, Trần Tố có suy nghĩ và cách nhìn của mình, "Chị dâu con chưa từng tiếp xúc, con không dám nói chị ấy có mục đích và ý kiến gì, nhưng Trần Hạo sẽ không vì thăng quan mà đẩy Trần Khiết ra ngoài, Trần Hạo hẳn là cũng có suy tính riêng, Trần Hạo đối nhân xử thế làm việc luôn luôn cẩn thận." Cùng Trần Hạo chui chung một ổ chăn hai mươi năm Trần Tố biết tính tình Trần Hạo! Hồi còn làm cán bộ lớp lúc xử lý bạn học sai phạm, Trần Hạo còn trái phải sợ bị người khác nói xấu, huống chi là chuyện rõ ràng rành như đẩy em gái mình ra ngoài để người khác lén xì xầm anh ấy chứ, "Chuyện lưu lại nhược điểm rõ ràng như thế không phải việc Trần Hạo làm ra, Trần Khiết, em tĩnh tâm cùng anh cả nói chuyện, nghe một chút suy nghĩ của anh ấy, hỏi rõ rồi, nếu là thật sự không thích, nhẹ nhàng từ chối là được."

Trần Khiết nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó lại nhắc tới chuyện Trần Khải khiến mẹ Trần nhức đầu không thôi.

Trần Khải bỏ qua công tác ổn định ở thành phố lớn trở về muốn mở một cửa hàng bán lẻ vật liệu trang trí, trong giai đoạn toàn quốc đại kiến thiết, mẹ Trần tuyệt không phản đối quyết định này. Mẹ Trần cũng làm ăn, chỉ muốn làm thật tốt, chất lượng hàng hóa có bảo đảm, giá cả vừa phải hợp lý sẽ không lỗ vốn, nhưng vấn đề ở chỗ Trần Khải còn chưa có làm, đã muốn lớn! Thái độ đặt mục tiêu quá cao làm mẹ Trần phải lo lắng! Trần gia đời đời đều là người thành thật an phận, một không biện pháp hai không vốn liếng, hoàn toàn dựa vào gia sản tích góp từng phần từng li đều lôi hết ra, cái này, mẹ Trần không đồng ý. Tận mấy lần, Trần Khải mỗi lần về nhà liền mượn ba mẹ tiền anh hai gửi về, mẹ Trần không cho mượn, trước khi tới Bắc Kinh liền nghe người khác nói Trần Khải mượn ngân hàng trên huyện một khoản lớn, mẹ Trần cả đời chưa từng mượn tiền người ta, hiện tại đứa con thứ ba này lại mượn mở cửa hàng bà có thể không phản đối sao!

Nghe mẹ nói có chút kích động, Trần Tố ngược lại phản ứng rất bình thản, "Trần Khải vốn là không thích hợp ở một chỗ mười năm hai mươi năm, sự tại nhân vi *(chuyện là do người làm nên)*, em ấy đã ở phía Nam nhiều năm, em ấy luôn đuổi theo xu hướng, con cho rằng Trần Khải có suy tính của mình, chỉ cần không đầu cơ trục lợi, trong giai đoạn toàn quốc đại kiến thiết cơ hội tồn tại rất lớn, chỉ cần nghiêm túc làm thì sẽ không thất bại, hiện tại em ấy cũng đã có con rồi, em ấy sẽ tĩnh tâm xuống, để em ấy làm đi."

Nghe Trần Tố bình thường giống như mình không giỏi nói chuyện, ba Trần vui mừng và kiêu ngạo không thành lời, Trần Tố giống như thay đổi thành một người khác, một chút cũng không có cái bóng trầm mặc ít nói trong trí nhớ.

Vương Tuấn ngồi một bên lẳng lặng lắng nghe yên lặng nhìn chăm chú người nhà trước mặt biểu hiện hèn yếu, hướng nội, và Trần Tố cơ trí hiện tại, mỗi một khí chất bất đồng trong nháy mắt cũng làm cho Vương Tuấn động tâm không thôi, trong biển kí ức của Vương Tuấn sưu tập không thiếu bất kì một biến hóa nào của Trần Tố!

53. Tia Nắng Ban Mai - Chương 53

Trần Tố hơi thả lỏng do lệch múi giờ quấy nhiễu mà bắt đầu mỏi mệt toàn thân, dựa vào sofa mềm mại buồn ngủ, Vương Tuấn đứng dậy ôm ngang lấy Trần Tố ra hiệu Trần Khiết mở cửa phòng ngủ, mẹ Trần

theo phía sau.

Mở phòng ngủ hiện tại của hai người, cả ba mặt tường đều là kệ sách chất đầy sách chỉnh tề, một chiếc giường bằng đồng nằm giữa phòng ngủ, một bàn học dựa vào cửa sổ, trên bàn còn có một máy vi tính tinh xảo và giá sách nhỏ, còn có một chậu hoa tươi trên bàn rất thu hút người khác, giống ngoài phòng khách bày một chậu bách hợp màu trắng tinh khiết, so với phòng khách càng hoa lệ và kiều diễm! Nhìn động tác tỉ mỉ của Vương Tuấn, mẹ Trần lui ra ngoài, nhỏ giọng gọi ba Trần về khách sạn.

Không để Vương Tuấn đưa về, ở cổng liền đẩy Vương Tuấn trở vào. Ngày mai Trần Tố tỉnh rồi lại đến khách sạn gặp họ, Vương Tuấn không miễn cưỡng.

Vào nhà, Vương Tuấn nhẹ nhàng đóng cửa, lại nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, lọt vào tầm mắt chính là một bó bách hợp, ký ức đã từng cùng Trần Tố giao hẹn mua bách hợp liền đại biểu chia tay vẫn còn như mới, nếu không phải mẹ mình muốn hoa này, Vương Tuấn chắc chắn sẽ không nhìn tới cũng sẽ không mua, nhưng hiển nhiên Trần Tố quên mất từng có giao hẹn này, Tết ba năm nay Trần Tố đều muốn Vương Tuấn mua hoa này, nó là thứ mẹ Vương Tuấn vô cùng thích, cũng là nguyện vọng của Trần Tố.

Vương Tuấn đứng ở đầu giường, mười ngày! Cùng Trần Tố xa nhau mười ngày rồi!

Vương Tuấn cởi hết trói buộc trên người, lửa nóng toàn thân cần được hơi thở Trần Tố xoay dịu, anh sẽ không hỏi tình trạng của Trần Tố, tình trạng của Trần Tố Vương Tuấn rất rõ, huống hồ theo tính toán tỉ mỉ của anh, ngày mai Vương Tuấn nhất định phải để Trần Tố đeo sắc mặt hơi tái nhợt và thần tình mệt mỏi đi gặp ba mẹ, bóp chết tia mầm móng cuối cùng muốn tách hai người ra của ba mẹ Trần Tố.

Cởi bỏ quần áo Trần Tố là một chuyện dễ dàng và vui vẻ, Trần Tố ngủ mê hoàn toàn không phòng ngự, Vương Tuấn thích trạng thái này, có thể để người ta muốn làm gì thì làm, bản thân điều khiển mật mã vui sướng của Trần Tố, Vương Tuấn làm sao có thể để Trần Tố có ý niệm cự tuyệt tồn tại trong đầu chứ!

Có thể là do Vương Tuấn quá mức cường thế, Trần Tố rất khó theo kịp tiết tấu của Vương Tuấn, mặc dù rất thích trong lúc làm tình cùng Trần Tố hỗ động *(ý là "có qua có lại" í)* cùng tận hưởng kích tình, may mà, Vương Tuấn không có sở thích khác *(ám chỉ khẩu vị nặng chăng?)*, dùng môi khiến Trần Tố ý loạn tình mê *(khẩu ** ấy, ban đầu tui cũng không hiểu)*, ban đầu chỉ là để thưởng cho việc Trần Tố bỏ qua nhân sinh bình thường và khơi dậy xung động nhất thời, nhưng một lần làm cho Trần Tố, chính là lần đó khiến Vương Tuấn không khống chế được, quá thích cảm giác theo túng thân thể Trần Tố, mà đây cũng là chuyện trong phòng khiến Trần Tố xấu hổ nhất, còn may Vương Tuấn còn chưa biến thái tới mức thích trò chơi khác, nếu không Trần Tố còn không đi nhảy sông tự vẫn nha!

Trần Tố buồn ngủ làm sao có thể chịu đựng kích thích và khiêu khích kiểu này, uốn thân thể trần trụi ở trong vòng ngực mạnh mẽ của Vương Tuấn khổ não lay động eo, muốn rời khỏi kích thích, lại mong muốn càng nhiều! Mơ mơ màng màng càng mở rộng thân thể cho Vương Tuấn càng xâm nhập vào mang đến khoái cảm, trong trí nhớ, đây là khoái cảm Vương Tuấn cho cậu!

Lúc ban đầu Vương Tuấn rất có hứng thú chinh phục, mới bắt đầu chỉ là muốn áp bách Trần Tố, trên tâm lý và tinh thần cho Trần Tố áp lực và suy nghĩ vô hình, nhưng sau lại thành bản thân Vương Tuấn thích rồi, sáu bảy trên mười lần hầu như đều là không nháo Trần Tố tới sức cùng lực kiệt toàn thân vô lực Vương

Tuấn sẽ không bạo phát tình dục. *(tui nghĩ ý ở đây là "ra" đó)*

Nhìn Trần Tố vốn yếu nhược càng sạch sẽ động lòng người, nằm đó vô lực chống cự anh âu yếm, ngoại trừ phát ra âm tiết Vương Tuấn nghe được không còn âm thanh nào khác, khi đó Vương Tuấn thoả thích hưởng thụ đóa hoa duy nhất sức sống mười phần của Trần Tố, đóa hoa nở rộ kiều diễm do anh tỉ mỉ chăm chút từ sớm đang phun ra nuốt vào ngậm thật chặt thần tuấn *(ngựa thần @@?)* nhạy cảm nhất của Vương Tuấn, đóa hoa bên dưới ngậm chặt như đang dẫn tới thiên đường, nhìn Trần Tố diễm lệ nở rộ dưới thân mình, Vương Tuấn hưởng thụ cực hạn mâu thuẫn thị giác và xúc giác hoàn toàn bất đồng, mặc kệ là tư thế gì, Trần Tố ngượng ngùng cũng không thể phản đối và cự tuyệt anh, mà Vương Tuấn thích nhất chính là nhìn Trần Tố xấu hổ, trực tiếp phô bày bộ vị gắn kết chặt chẽ của hai người.

Vương Tuấn rất thích cảm giác vui sướng tràn trề khi phóng thích tinh hoa ở chỗ sâu trong cơ thể Trần Tố, trải nghiệm đầu tiên như vậy là Trần Tố mang đến cho anh, tinh lọc cảm giác chính mình cũng không thể từ bỏ muốn lưu lại trong nội bích sâu nhất của Trần Tố, bắn vào bên trong Trần Tố lại theo chuyển động phập phồng chảy ra ngoài, Vương Tuấn một chút cũng không cảm thấy ô uế, đây chính là căn cứ xác thực không thể tốt hơn anh có được Trần Tố!

Thật sâu rót đầy Trần Tố, nhuộm lên linh hồn Trần Tố vị đạo chính mình! Nắm lấy ngón tay vô lực để Trần Tố tự mình chân chân thực thực cảm thụ được bộ vị liên kết chặt chẽ giữa bọn họ, đó là sự thật và chứng cứ hai người có được nhau! Vương Tuấn muốn Trần Tố không thể bỏ qua hết thảy liên kết giữa hai người, Vương Tuấn nhét toàn bộ bản thân vào nhân sinh của Trần Tố!

Hôn Trần Tố ngượng ngùng dịu ngoan sau khi được anh thương yêu lộ ra mệt mỏi, Vương Tuấn kiêu ngạo cực kì, người như vậy thuộc về mình anh, đây chính là điều tốt đẹp nhất trong nhân sinh Vương Tuấn, còn có cái gì không trọn vẹn chứ?!

Tỉ mỉ đem ý niệm tiên nhập vi chủ* dẫn dắt tiến vào thế giới tinh thần vốn bảo thủ chất phác của Trần Tố, tỉ mỉ vững vàng bó buột mỗi một nhịp đập trẻ trung của thế giới tinh thần Trần Tố!

*(*ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo)*

Sau thương yêu kích tình, Trần Tố mờ mịt vô lực mở miệng tiếp nhận dòng nước Vương Tuấn ngậm tới rót vào yết hầu khàn khàn, đêm vẫn còn dài, sao có thể đơn giản buông tha Trần Tố vậy được, Vương Tuấn bắt đầu vòng tập kích kế tiếp.

Nụ hoa hợp lại thỉnh thoảng chảy ra chất lỏng như sữa tươi, Vương Tuấn rất hài lòng, là của anh, đương nhiên chỉ có thể là của anh!

Ôm Trần Tố đi tẩy trừ thân thể, ma chú của Vương Tuấn từ đó tới nay chưa bao giờ ngừng!

"Anh là ai?"

Vương Tuấn hài lòng nghe được Trần Tố mờ mịt trả lời theo bản năng, đó là đáp án duy nhất và chính xác

mà Vương Tuấn muốn nghe, nam nhân! Đương nhiên rồi, Vương Tuấn lựa chọn "nam nhân" tăng thêm ma chú vào tâm hồn Trần Tố, truyền bá cho Trần Tố, từ 'chồng' quá ôn hòa, sẽ chỉ làm Trần Tố có sai lệch giới tính, còn không bằng lực tác động mạnh như "nam nhân" thậm chí có một loại áp bách của thượng vị giả, muốn vào thời điểm nào làm bốc hơi chú ngữ này là do anh quyết định, nhưng hiện tại không được, thời cơ chưa tới!

Không cần người khác định đoạt! Không cần người khác tán thành! Càng không cần người khác thông cảm! Vương Tuấn muốn Trần Tố! May mà đây là thời đại có thể dùng tiền tài nói chuyện, tiền để đầu tư di dân Vương Tuấn sớm đã chuẩn bị xong, chỉ còn xem là tới Hà Lan hay Canada, tùy thời tùy chỗ đều được, Vương Tuấn tuyệt không lo lắng tương lai!

54. Tia Nắng Ban Mai - Chương 54

Dựa sát vào nhau, đặt Trần Tố vào vòng ngực ấm áp của mình, nắm ngón tay Trần Tố, mười ngón giao nhau, hai chiếc nhẫn màu bạc dưới ánh đèn đầu giường ấm áp hoà lẫn quang mang rực rỡ!

Thành kính hôn chiếc nhẫn trên ngón tay Trần Tố, Vương Tuấn vĩnh viễn sẽ không thể quên hết thảy sợ hãi vào lần tai nạn ở Sơn Tây kia khi hai mắt bị che lại không nhìn thấy được, khi ngón tay lạnh như băng cầm lấy ngón tay anh trong mùa hè nóng như lửa đốt, ngón tay lạnh như băng này đang run rẩy, một khắc kia, Vương Tuấn đã biết được, chứng thực được, Vương Tuấn biết ma chú của mình có hiệu quả rồi! Trở tay nắm lấy bàn tay kia để nó ấm áp hơn, nắm chặt lấy cậu! Khi đó Vương Tuấn rất muốn cất tiếng cười to! Muốn áp chế tâm tình vui sướng xuống gian nan biết bao, để không lộ ra cho Trần Tố biết tâm tình hưng phấn như muốn bay lên lúc đó, Vương Tuấn là như thế nào tâm không cam tình không nguyện bất đắc dĩ mượn chuyện phải xử lý tai nạn để Trần Tố một mình về trước, kỳ thực khi đó anh muốn cùng Trần Tố liều chết triền miên biết bao nhiêu, nhưng Vương Tuấn nhịn, vì tương lai sau này mà nhịn xuống! Hiện tại chính là tương lai, anh hắn hiện tại sẽ không nhẫn nại nữa!

Muốn có được vĩnh hằng, Vương Tuấn dùng bất kể là ngụy biện hai là ba mươi sáu kế hèn hạ, Vương Tuấn cũng sẽ ở bên cạnh Trần Tố vô biên vô nhai *(không giới hạn)* phóng thiên la địa võng! Quá trình cho tới bây giờ không phải quan trọng, Vương Tuấn muốn là kết quả!

Và, hạt mầm anh tỉ mỉ chăm sóc khỏe mạnh lớn lên, nở rộ thành đóa hoa xinh đẹp như vậy!

Tưởng tượng bộ dáng Trần Tố bốn mươi sáu tuổi Vương Tuấn rất hưng phấn! Về vấn đề con nối dõi, đó nằm trong kế hoạnh nhân sinh tỉ mỉ của Vương Tuấn đến khi sáu mươi tuổi rồi lại tính! Anh không cách nào cùng bất luận kẻ nào chia sẻ Trần Tố của anh!

Vương Tuấn tính toán nhân sinh rất thấu triệt, anh sẽ an bài hết thảy tất cả! Khi đó người muốn di sản của hai người sẽ chen chúc mà đến, anh chỉ cần cùng Trần Tố nhìn náo nhiệt trần gian là được.

Tro cốt hai người hòa cùng một chỗ đốt áp suất chế thành gốm sứ lại đúc thiết và đồng dày đặc bao bên ngoài, trong di chúc yêu cầu người muốn di sản của hai người phải dưới sự chứng kiến của luật sư dùng một con thuyền lớn sang trọng lái ra giữa đại dương, dưới sự chứng kiến của luật sư ném vào giữa đại dương, nó

sẽ chìm vào trong biển, cho dù tiến vào bụng cá cũng phải phun ra, ai cũng không thể tách hai người họ! Vương Tuấn tỉ mỉ tính toán, mỗi khi nghĩ tới đây, Vương Tuấn hài lòng không nói nên lời!

Kiếp sau, Vương Tuấn không biết là dạng gì, nhưng, đời này coi như là tro cốt cũng không thể xa nhau! Vương Tuấn cúi đầu hôn Trần Tố đang ngủ say trong lòng, ôn nhu, không ngừng những nụ hôn không chất chứa tình dục.

Sai giờ và triền miên cả đêm, Trần Tố ngủ thẳng tới buổi chiều, vẫn là Vương Tuấn bưng một ly cafe nồng nàn cho Trần Tố mới có cảm giác thanh tỉnh.

Cafe rất hữu dụng với Trần Tố, Trần Tố rốt cuộc thanh tỉnh, Trần Tố ngẩng đầu nhìn Vương Tuấn thất thanh nói: "Mẹ em không lấy gậy đập anh?! Bà không mắng anh? Anh rốt cuộc nói với mẹ em cái gì?"

"Bác gái rất thông cảm cho chúng ta, anh nói thẳng sự thật chúng ta sống chung, bác gái liền đồng ý." Vương Tuấn hời hợt nói một chút, không nhất thiết hồi báo lời nói bậy của mình cho Trần Tố.

Trần Tố hoài nghi một ngàn phần trăm, Trần Tố cho rằng mẹ chí ít cũng phải cào nát mặt Vương Tuấn mới giống tính tình của mẹ. Thấy Vương Tuấn bình an vô sự, Trần Tố hoài nghi nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn là một người rất lợi hại, anh rốt cuộc đã làm cái gì, lừa được bà mẹ nhanh trí của mình đối với anh nói gì nghe nấy?!

Nhìn Trần Tố nghi ngờ, Vương Tuấn không có khả năng nói là ba mẹ cậu hiểu lầm Trần Tố có xu hướng đồng chí trước, Trần Tố sẽ khóc mất. Vương Tuấn chỉ có thể tự mình chịu tiếng xấu. Còn may, thần kinh Trần Tố rất thô, ba mẹ không hỏi tới đó là chuyện tốt, mặc kệ Vương Tuấn làm cái gì, có thể giải quyết vấn đề của mẹ là tốt rồi, Trần Tố uống nước cơm Vương Tuấn bưng tới, mỗi khi sau chuyện ấy, Trần Tố ăn rất ít, Vương Tuấn đều sẽ làm cho Trần Tố nước cơm thơm nồng thêm chút tổ yến để uống.

Trần Tố dưới tác dụng của cafe, cuối cùng cũng khôi phục chút tinh thần, đối với Vương Tuấn đêm qua giậu đổ bìm leo *(thừa dịp giở trò)*, Trần Tố vừa nghĩ tới liền buồn bực, ba mẹ mình còn ở đây đó! Bất quá, dưới vài câu dỗ ngon dỗ ngọt hiếm hoi của Vương Tuấn, Trần Tố cũng không truy cứu nữa.

Sáng sớm, Vương Tuấn đã gọi điện tới khách sạn nói Trần Tố vẫn chưa tỉnh lại, bọn họ liền chờ trong khách sạn không ra ngoài.

Tỉ mỉ lựa chọn cho Trần Tố áo khoác ngoài thuần trắng, sẽ càng làm bật lên Trần Tố tái nhợt và không tinh thần!

Vương Tuấn tính toán rất chính xác thời gian. Cùng Trần Tố đi chầm chậm tới khách sạn ba mẹ Trần Tố ở, gặp bác trai bác gái, Vương Tuấn mượn cớ nói tới công ty, có mấy chuyện cần anh xử lý, xong rồi sẽ quay lại.

Vương Tuấn rời đi trước, bọn họ nhất định có chuyện muốn nói, Vương Tuấn không muốn tham dự vào, bởi vì ba mẹ Trần Tố không có khả năng tách hai người ra, đã không có nguy cơ, Vương Tuấn vui sướng

làm người hiểu chuyện.

Một hồi, ba Trần cũng cùng Trần Khiết nói đi xem trường đại học của Trần Tố, chỉ chốc lát sau, trong phòng khách chỉ còn hai người mẹ Trần và Trần Tố.

Nhìn Trần Tố, mẹ Trần nghiêm túc, Trần Tố ngồi thẳng, đây là chân diện mục *(bộ dạng thật)* của mẹ, hôm qua cười híp mắt không phải là bản sắc của bà.

"Mấy ngày con không ở, mẹ rất cẩn thận quan sát đứa nhỏ Vương Tuấn này." Mẹ Trần có lý giải của dân chúng bình thường đối với cuộc sống và nhân tính, mặc dù bà có rất nhiều tâm bệnh nhỏ của tiểu thị dân, tham cái lợi nhỏ lại thích thị phi, nhưng ánh mắt của bà vẫn rất sáng, điều thứ nhất bà giáo dục con cái và yêu cầu duy nhất chính là nghiêm túc làm người!

"Vương Tuấn đứa nhỏ này và con hoàn toàn không giống nhau, cậu ta rất có chủ kiến! Cũng rất biết nhìn người, biết đối đãi." Mẹ Trần mấy ngày nay theo Vương Tuấn và người thanh niên Vương Tuấn phái tới đi cùng cẩn thận chăm chú lý giải phân tích tính cách Vương Tuấn, "Vương Tuấn là một người rất lợi hại phải không."

Vương Tuấn rất lợi hại! Trần Tố biết. Trần Tố không nói gì lẳng lặng nhìn mẹ, mẹ Trần nói: "Cậu ta chỉ nhìn hai cái liền biết chuyên môn hạ thủ lấy lòng mẹ, ra tay rất hào phóng, người cũng rất khí khái, nhưng mẹ quyết định không phản đối hai đứa không liên quan tới mấy cái trên."

Mẹ Trần xác định tuyệt đối không phản đối, cũng không thể phản đối là hôm qua sau khi Trần Tố về nhà mới chính thức hoàn toàn quyết định!

Mẹ Trần mắt sáng như tuyết đều tỉ mỉ nhìn chằm chằm, từ lúc Vương Tuấn theo đuôi Trần Tố vào cửa, Vương Tuấn không dời đi ánh mắt chăm chú khỏi người Trần Tố, một bữa cơm quỷ dị không phải một mình Trần Tố cảm giác được, chỉ là bạn già quê mùa lại thần kinh thô, Trần Khiết vẫn là khuê nữ hoa cúc chưa hiểu biết xem không hiểu cũng không biết, mẹ Trần thế nhưng cố gắng khuấy động bầu không khí cũng hao tổn tâm cơ, rất khó khăn! Khi ở trong phòng ăn nghe một nhà bốn người bọn họ nói chuyện, Vương Tuấn an vị một bên chưa từng dời mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn Trần Tố khiến mẹ Trần quan sát hai người có một loại ác hàn! Người như vậy rất kinh khủng rất lợi hại! Cậu ta có thể thậm chí là đang mong muốn bọn họ phản đối, mẹ Trần hầu như xác định cậu ta sẽ mang Trần Tố biến mất, đây là tình cảm thế nào? Mẹ Trần thực sự không hiểu, mẹ Trần làm giãy dụa sau cùng, "Nếu như mẹ và ba con mong muốn con và Vương Tuấn chia tay, cậu ta nhất định sẽ mang con đi, có đúng hay không?"

Trần Tố gật đầu, đúng vậy! Nhưng không cần Vương Tuấn dẫn cậu đi, Trần Tố sẽ tự mình đi với Vương Tuấn, cùng ba mẹ chia xa có đau đớn không được tha thứ, nhưng là cùng Vương Tuấn chia lìa cũng là tuyệt vọng trong nhân sinh của cậu!!

Nhìn thần sắc Trần Tố quyết tuyệt, mẹ Trần cái gì cũng sẽ không nói tiếp, "Chuyện tương lai ai cũng không thể đảm bảo, nhưng mà, tương lai có biến số gì, con tuyệt đối không nên một mình buồn bực trong lòng, ba mẹ mặc dù là người lỗi thời, nhưng con là con của ba mẹ." Mẹ Trần nghiêm túc nói: "Nếu đã không ngăn cản hai đứa liền chúc phúc các con, hai đứa có mâu thuẫn phải nói cho ba mẹ. Mẹ lo lắng duy nhất chính là, Vương Tuấn đứa nhỏ này rất lợi hại, con căn bản là không chịu nổi nó!" Mẹ Trần có chút ít khổ não

nói: “Tiền lương của Vương Tuấn có cho con hay không?”

Trần Tố gật đầu: “Tiền anh ấy đều là cho con giữ.”

“Là giữ dưới tên con hay là tên nó?”

“—-” Trần Tố không rõ ý mẹ, nhưng vẫn trả lời, “Anh ấy đưa con đều là giữ dưới tên con.”

Nghe lời này, mẹ Trần hết sức hài lòng: “Cái này làm mẹ yên tâm, nhớ kỹ! Trong một nhà ai nói chuyện ai làm chủ phải xem quyền tài chính trên tay người nào, tiền nó đều cho con giữ là tốt rồi — tiền con gửi về không phải tiền Vương Tuấn đó chứ?”

“Không — đó là tiền lương con đi làm.”

“Tốt!” Mẹ Trần càng thêm an ủi, “Hai đứa chung sống với nhau là chuyện của tụi con, nhưng đừng công và tư bất phân, duy trì một gia đình không dễ dàng!” Mẹ Trần nghiêm túc nói: “Mẹ và ba con ở nông thôn có tiệm tạp hóa, trong nhà không có chi tiêu gì, chị dâu con keo kiệt bủn xỉn, nhà Trần Khải có khó khăn riêng của tụi nó, trong tay không dư dả, nhưng không oán giận với trong nhà một câu, đồ cưới của Trần Khiết mẹ ta cũng chuẩn bị xong, ở nhà con không cần lo lắng, làm việc cho quốc gia cho tốt, trước khi có lời đồn phải chăm chỉ làm việc, cũng không làm thất vọng những gì đã học được.” Nói một đoạn này, mẹ Trần ngẫm lại vẫn là không yên lòng: “Trên đời này không có cái bao nào gói được lửa, tương lai có thời cơ thích hợp vẫn nên nói chuyện với lãnh đạo, không nên để tới khi tin đồn lan truyền rồi mới nói, con cũng biết, tin đồn sẽ giết người.”

Trần Tố nhẹ nhàng gật đầu, mẹ Trần cảm thấy chủ đề nghiêm túc quá, mẹ Trần thay đổi đề tài, “Gia vụ trong nhà nhiều và hỗn tạp, mấy ngày nay mẹ thấy đều dọn dẹp rất sạch sẽ, việc nhà phân công thế nào?” Đau lòng

nhìn Trần Tố sắc mặt còn chưa tốt lắm, mẹ Trần nắm bàn tay lành lạnh của Trần Tố, chạm tới ngón tay Trần Tố, tâm niệm vừa động, mẹ Trần mở tay Trần Tố ra nhìn bàn tay trong suốt xinh đẹp, đây tuyệt đối không phải bàn tay làm việc!

“Là Vương Tuấn làm.”

“—” Mẹ Trần khựng lại giây lát ngẩng đầu nhìn áo khoác trắng tuyết của Trần Tố: “Vậy, quần áo ai giặt?

“Vương Tuấn.”

Nhìn đứa con thứ nhà mình, mẹ Trần không xác định hỏi: “Vậy, mỗi ngày cơm nước ai làm?”

“Vương Tuấn.”

Mẹ Trần là bà mẹ bảo thủ, vừa nhìn liền biết Trần Tố và Vương Tuấn ở cùng nhau là sắm vai gì, Trần Tố trả lời đương nhiên hiển nhiên khiến mẹ Trần có đả kích rất lớn, mẹ Trần rốt cuộc nhịn không nổi nữa: "Thế con làm gì?"

"Con?" Trần Tố không rõ ý của mẹ thành thật trả lời, "Con phải đi làm, còn tới trường, họp, rất bận rộn."

Nhìn Trần Tố, mẹ Trần chậm rãi nói: "Vương Tuấn đứa nhỏ kia rốt cuộc coi trọng mày chỗ nào vậy con?"

Nhìn mẹ uể oải không hiểu, Trần Tố có chút ủy khuất, việc nhà, Trần Tố cũng không phải là không muốn làm, là Vương Tuấn luôn luôn chịu khó, biết bao năm, đều hoàn thành toàn bộ trước khi cậu rời giường, còn có, đặc biệt mấy năm gần đây, sau khi Trần Tố mang nhẫn, Vương Tuấn lại càng không cho cậu đụng tới việc nhà, nói là sẽ làm bàn tay anh thích bị thô, lời như vậy lại không thể nói cho mẹ nghe, hơn nữa nghe mẹ nói Trần Tố cảm thấy hình như nghe qua ở đâu rồi, cậu như vậy không xứng với Vương Tuấn sao? Trần Tố không phải là không ủy khuất.

—

55. Tia Nắng Ban Mai - Chương 55

Trần Tố xoắn ngón tay mảnh khảnh được Vương Tuấn tỉ mỉ bảo vệ không nói gì.

Nhìn Trần Tố thế này, nội tâm mẹ Trần thở dài, tuyệt đối không nổi lên được ý niệm muốn tách hai người nữa, Trần Tố thế này cho dù ngày nào đó đập trúng đầu, hoàn toàn quên mất Vương Tuấn cũng là tìm không được vợ, đầu năm nay con gái rất quý giá, ai sẽ gả cho đàn ông không dính giọt nước nha! Hiện tại cho dù con gái nông thôn cũng không phải chỉ cần làm việc nhà.

Mẹ Trần thấy rất rõ ràng, Trần Tố không có Vương Tuấn bên cạnh yên lặng bình thường khiến mẹ Trần không thấy được cái người tự tin tao nhã ngày hôm qua, những gì hôm qua thấy chợt như phù dung sớm nở tối tàn, Vương Tuấn giống như linh hồn của Trần Tố, nghe thì có chút quỳnh dao, nhưng mẹ Trần cảm thấy vậy.

Mẹ Trần lại một lần nữa thấy rõ, nhân sinh Trần Tố trước hai mươi hai tuổi là bà cho, mà nhân sinh và số phận sau hai mươi hai tuổi là do Vương Tuấn thao túng, nam nhân trầm ổn quả quyết kia hoàn toàn khống chế mỗi một bước của Trần Tố. Cũng may! Cậu ta yêu Trần Tố! Bằng không, mẹ Trần không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào!

Quên đi, vấn đề này mẹ Trần gác sang một bên trước, bởi vì còn có chuyện quan trọng hơn khiến mẹ Trần quan tâm!

Mẹ Trần có chút khẩn trương: "Thái độ cha mẹ Vương Tuấn thế nào? Bọn họ biết không? Bọn họ nói sao? Họ đồng ý không? Họ có làm khó dễ con không?" Mẹ Trần đã làm xong chuẩn bị vì Trần Tố ra mặt.

“Biết!” Trần Tố trả lời mẹ, mẹ Trần biểu hiện vô cùng khẩn trương.

Coi như là biết đi, Trần Tố nhẹ nhàng nói: “Năm kia, mẹ Vương Tuấn qua đời ở nơi này, lúc đó cùng sống với tụi con, tụi con chuẩn bị Tuần lễ vàng 1/5 năm nay đi Thượng Hải tới trước mộ bà ấy tảo mộ.”

“Ôi!!” Mẹ Trần thở dài nhẹ nhõm, gật đầu: “Nên đi.”

Mẹ Trần không nói thêm nữa, một khi quyết định đứng về phe Trần Tố, mẹ Trần hoàn toàn suy tính vì lập trường của Trần Tố, thói đời, mẹ Trần vẫn biết, bà không muốn để Trần Tố chịu sự chỉ trích từ thân nhân Vương Tuấn.

Kết quả sự tình là từ hai phía, Trần Tố thành thật hướng nội cần một nhân vậy khôn khéo lợi hại như Vương Tuấn ở bên cạnh chỉ điểm mới có thể thành công, hai người hẳn là hỗ trợ lẫn nhau đi, không phải mẹ Trần có lối suy nghĩ tiên tiến, mà là không nguyện ý mất đi con trai, mẹ Trần lựa chọn toàn tâm toàn ý ủng hộ và bảo vệ hai người.

Nói cái gì ba người Trần gia cũng phải về, nhìn ra được Trần Tố công tác mệt mỏi rất khổ cực, sắc mặt thật không dễ nhìn, ngày nghỉ còn sót lại muốn cho con nghỉ ngơi thật tốt, không thể lại quấy rầy cuộc sống của bọn trẻ.

Lần này tới trên cơ bản ngoại trừ Vương Tuấn cho mẹ Trần cảm giác quá mức lợi hại, có chút khiến mẹ Trần không hài lòng lắm, cái khác trên cơ bản an tâm.

Hơn nữa, mấy ngày nay bọn họ cũng thăm thú rất nhiều, Thiên An Môn, Trường Thành, Cố Cung, còn có nơi công tác và học tập của Trần Tố đều đã đi tới mấy lần, cũng chụp rất nhiều ảnh chụp, đủ thỏa mãn cả đời rồi, biết đủ rồi!

Đối với một đống lớn quần áo Vương Tuấn mua cho họ, mẹ Trần rất ngại, khi đó là cố ý mượn cớ theo Vương Tuấn, vừa xem tính tình Vương Tuấn, mặt khác cũng là vì để quan sát thái độ Vương Tuấn, không ngờ rằng mua nhiều như vậy!

Ngại thì ngại, mẹ Trần vẫn rất thích, mẹ Trần dù sao cũng là phụ nữ mà!

Mẹ trần kéo Trần Tố đi xem một đống thứ Vương Tuấn mua ngượng ngùng nói chuyện này với Trần Tố, Trần Tố tuyệt không thấy kì, lần đầu tiên nhìn thấy cách ăn mặc của ba mẹ liền biết Vương Tuấn dùng mật ngọt chết ruồi, bởi vì ba mẹ vẫn luôn đem một hào bẻ làm hai mà dùng *(theo nghĩa bóng)* không có khả năng mặc quần áo tốt như vậy.

Ba mẹ quyết định rồi sẽ không thay đổi! Rất bướng bỉnh nhất định muốn về, liền bắt xe lửa ngay tối đó, Vương Tuấn tới khuyên nói bọn họ chơi thêm hai ngày nữa cũng không sao. Rời nhà đã một tuần rồi, mẹ Trần và ba Trần đều nhớ vườn rau trong sân, còn có hơn mười con gà nhờ hàng xóm chăm dùm, còn có tiệm tạp hóa mặc dù là buôn bán không bằng khi trước, nhưng mỗi ngày vẫn sẽ có thu nhập hơn mười hai mươi đồng, công việc ngoài ruộng cũng cần ba Trần quan tâm.

Mẹ Trần và Trần Khiết đã thu dọn hết đồ từ tối hôm qua, quả thật lấp đầy hai cái rương lớn, bọc xấp ảnh chụp thật dài lại mấy lớp bỏ chính giữa túi quần áo lớn, hôm nay chờ gặp Trần Tố nói riêng mấy câu liền đi, ba Trần thông qua phiếu mua sắm của khách sạn mua vé xong rồi, chín giờ tối nay xuất phát, trên vé có ghi tới sáng sớm ngày mai tới thành phố bọn họ, khi đó chưa tới Bắc Kinh còn không biết trong thành phố có xe lửa nối thẳng tới Bắc Kinh nữa, đầu năm nay chuyện gì cũng đều dễ dàng.

Vương Tuấn vốn muốn để ba Trần mẹ Trần đi máy bay một lần, nhưng không hề ngờ tới mẹ Trần đã quyết định tất cả rồi, sấm rền gió cuốn nói đi là đi, mẹ Trần thật là một vị nữ nhân rất sảng khoái, Trần gia do bà làm đương gia, Vương Tuấn cũng tự cảm nhận được nguyên nhân.

Mấy tiếng sau cùng bồi ba Trần bọn họ lái xe dạo cảnh đèn đêm của Bắc Kinh, Vương Tuấn chuẩn bị mời họ đến nhà hàng xa hoa ăn một bữa tiệc chia tay, Trần Tố bác bỏ, "Vậy đắt lắm, đồ ăn cũng không ngon, như bây giờ là được."

Đối với tính toán tỉ mỉ của Trần Tố, mẹ Trần nghe xong càng yên tâm, Vương Tuấn trong trong ngoài ngoài cho họ đủ mặt mũi, nhưng phương thức tiêu tiền của Vương Tuấn thực sự rất khiến trong lòng người Trần gia run sợ, sống vẫn nên tính toán tỉ mỉ, tế thủy trường lưu *(xài tiết kiệm thì dùng lâu)* thật là tốt, mẹ Trần lại càng hài lòng Vương Tuấn rất nghe lời Trần Tố, thanh niên bây giờ không bằng thế hệ bọn họ, nhưng là bất kể niên đại gì vẫn cần một gia chủ, từ khi biết Vương Tuấn đem tiền lương cho Trần Tố quản lý, mẹ Trần một ngàn lẻ một thỏa mãn, làm chủ quyền tài chính là một biểu hiện trực tiếp địa vị trong gia đình đó, tốt!!!

Vẫn là dùng giá cao mua ba vé giường nằm cao cấp tại thị trường chợ đen tiễn ba Trần mẹ Trần lên xe, Vương Tuấn lại xách một đống lớn đồ ăn vặt lên xe, nhìn Trần Tố và Vương Tuấn song vai đứng bên nhau dưới sân ga, bên trong xe phong kín, mẹ Trần nhẹ nhàng vẫy tay, xe lửa trờ tới trước, chỉ chốc lát sau đã không thấy hai người nữa, Trần Khiết lấy cho mẹ Trần khăn tay nhẹ nhàng lau lệ trên khóe mi.

"Chuyện anh hai con cho dù sau này lấy chồng cũng không được nói ra." Ba Trần trầm giọng dặn dò Trần Khiết, không phải họ sợ chuyện như vậy khiến người chê cười, mà là xã hội này không thể đối đãi tích cực với hai người, tương lai có khó khăn gì, Trần Tố nhất định chỉ có thể về nhà, họ phải cho Trần Tố ngôi nhà có thể về, sau này có rất nhiều nhân tố không xác định, ba Trần im lặng đứng về phía Trần Tố, đây là con ông!

Nhìn xe lửa lăn bánh về phương xa, Vương Tuấn nhẹ nhàng nói: "Em có ba mẹ rất tốt!"

Trần Tố không tiếng động gật đầu, đúng vậy! Tuy rằng chưa từng trông cậy ba mẹ sẽ thông cảm, Trần Tố cũng không phải không chuẩn bị tư tưởng tốt cùng gia đình quyết liệt, nhưng ba mẹ thấu hiểu khiến Trần Tố thực sự mừng đến chảy nước mắt! Đặc biệt là mẹ Trần có thể đại biểu cả Trần gia thông cảm càng làm Trần Tố cảm thấy ấm áp cùng hạnh phúc, có người nhà ở xa phương lặng lẽ chúc phúc, Trần Tố cảm giác mình như ở trong mộng.

Vương Tuấn nhìn Trần Tố vui đến khóc thầm, Vương Tuấn cũng hạnh phúc.

Lái xe, dưới ánh đèn neon mang theo Trần Tố chạy về nhà hai người, thời gian tới có thể cũng có không ít tình huống ngoài ý muốn xuất hiện, nhưng đó đều là cách nghĩ của người ngoài và ánh mắt người khác, hai

người không quan tâm ánh mắt người khác, thời khắc hạnh phúc như vậy sao có thể yên lặng trải qua?

Ôm nhau thật chặt! Liều mạng triền miên! Trần Tố nguyện ý cũng mong muốn đoạt lấy chiếm hữu càng thêm lửa nóng của Vương Tuấn.

Không có ngượng ngùng! Không sợ hãi! Trần Tố dưới sự trùng kích không ức chế của Vương Tuấn đạt tới cao trào, Vương Tuấn muốn cậu gọi thế nào, Trần Tố liền tận tình gọi, cùng lúc bị Vương Tuấn khống chế mật mã vui sướng, cậu chẳng phải cũng vững vàng nắm trong tay mật mã vui sướng của Vương Tuấn sao?! *(mật mã vui sướng??!!)*

Nhìn dáng vẻ chỉ có mình mới có thể làm cho Vương Tuấn xôn xao vô pháp tự kềm chế, khóe môi Trần Tố hiện lên nụ cười đắc ý, ưỡn cao thắt lưng để Vương Tuấn càng thêm thiêu đốt thật sâu trong cơ thể cậu! Trong chỗ sâu của cơ thể cậu bắn ra tình cảm mãnh liệt! Tham luyến Trần Tố cũng có, ba mươi sáu kế tình yêu Trần Tố cũng không lúc nào không nỗ lực theo đuổi!!!

56. Tia Nắng Ban Mai - Chương 56

Bị mẹ Trần đột kích một tuần, hết thảy đều bình tĩnh lại, nghỉ ngơi hai ngày, thứ hai lại bắt đầu một ngày làm việc và cuộc sống mới, đúng như Trần Tố nói với mẹ, cậu rất bận rộn, phải công tác, phải học, phải họp, còn phải kinh doanh một khu hộ.

Vừa đi làm, đơn vị ban bố văn kiện từ trung ương, mở hội nghị học tập xây dựng xã hội hài hòa sẽ trở thành cuộc hội đàm hướng đi chuyển mình của xã hội TQ, uống trà xe báo, lại ngây người, thời điểm bận rộn bề bộn nhiều việc, nhưng thật ra mở cuộc họp giống như nghỉ ngơi, Trần Tố rất thích họp, có cảm giác người làm quan.

Vương Tuấn và Trần Tố mỗi người đều có công việc yêu thích, thỉnh thoảng lúc rỗi rãnh lại có lạc thú cuộc sống muôn màu muôn vẻ để khám phá. Đúng vậy, Vương Tuấn và Trần Tố có hứng thú hoàn toàn bất đồng, sở thích càng khác nhau một trời một vực, nhưng quen nhường nhịn lẫn nhau nên lại cho đối phương không gian sinh hoạt lớn hơn, đối với chiếm hữu mãnh liệt của đối phương không phải biểu hiện ở chỗ mỗi ngày dính lấy nhau mà thôi.

Ngày nghỉ, Vương Tuấn sẽ cùng bạn bè hoặc là khách hàng đi đánh golf, bình luận rượu ngon, nghe ca kịch; mà Trần Tố sở thích hoàn toàn bất đồng lại bận rộn xem lợi tức ngân hàng vào ngày nghỉ khó có được, tra tình hình nhà cửa cho thuê, còn phải cùng luật sư nói chuyện xử lí các khoản quyên góp năm mới, đương nhiên cũng đến khắp nơi ngoại ô làm vi phục tư phóng (giống cải trang vi hành ấy, "tư phóng" là thăm hỏi) cậu rất muốn làm, đi xem cuộc sống nông dân công nhân, hiện trạng sinh hoạt.

Mặc dù Trần Tố bây giờ công tác tại đơn vị như tháp ngà, quốc kế dân sinh liên quan và tình trạng thật tế có chênh lệch rất lớn, Trần Tố thấy rất nhiều sự việc không giống trên văn bản, cũng tận lực dùng sức lực non yếu của mình đưa bọn họ vào báo cáo điều tra, tận khả năng đem những nhóm nhỏ này vào trong chương trình thảo luận.

Trên tổng thể, Trần Tố không quá hứng thú với vấn đề công nông dân, bản thân nông dân ra ngoài làm công coi chừng ba mẫu năm phần đất có thị trường và tân sinh (???) của bọn họ. Đại kiến thiết toàn quốc cần đoàn người khổng lồ này. Đơn thuần trồng trọt sống qua ngày ngược lại không phải cách sống của nông dân thời hiện đại.

Trần Tố quan tâm là những cô gái bị cha mẹ công nông dân mang vào thành phố, các cô dần dần lớn lên, tận mắt nhìn thấy sự chênh lệch to lớn, trong tương lai sẽ mang đến ảnh hưởng thế nào?! Còn có một điểm cực kỳ quan trọng, chính là vấn đề giáo dục các cô gái này, các cô không có biên chế trong thành phố, không được xếp vào phạm trù giáo dục của thành phố, vấn đề giáo dục của họ khiến Trần Tố lo lắng, ảnh hưởng trực tiếp của giáo dục đối với một người, Trần Tố mong muốn họ đều được nhận kỹ năng giáo dục tối thiểu.

Di sản mẹ Cố để lại cho Trần Tố, hàng năm Trần Tố đều lấy đi quyên giúp các học sinh nghèo khó thi đậu trường cao đẳng hoặc là trường sư phạm. Công trình đó cần lực lượng càng lớn mới có thể làm, mà Trần Tố quá hiểu học sinh xuất thân nghèo khó hoặc là gia đình nông thôn vừa không thi đậu trường học tốt, trường học như vậy cũng là tất cả mong muốn trong tương lai của họ, mà học phí bây giờ lại quá cao!

Vương Tuấn không hề hứng thú với việc Trần Tố quan tâm chuyện này, mặc dù không ủng hộ, nhưng Vương Tuấn cũng chưa bao giờ phản đối, có lúc làm người đứng xem, Vương Tuấn dùng cách nhìn độc đáo cho Trần Tố kiến nghị rất khoa học thực dụng, không can dự tư tưởng chính trị của đối phương cũng là quan niệm của hai người.

Bận bận rộn rộn, gần đây có một loạt chuyện tốt xảy ra, trong một lần tụ họp gia đình mỗi tháng một lần biết được anh bạn Cao Viễn đã lấy được bằng thạc sĩ, còn đang chuẩn bị học tiến sĩ, đồng thời thuận lợi làm tới quan toà chủ thẩm, có người nói Cao Viễn là vị quan toà trẻ tuổi nhất có tỷ số phá án chuẩn xác cao nhất từ trước tới nay ở tòa án bọn họ, đơn vị đang chuẩn bị đề cử Cao Viễn vào top 10 thanh niên kiệt xuất của hệ thống pháp luật Bắc Kinh!

Cao Viễn có quyết định của chính mình, Liên Hiệp Quốc ở TQ năm sau muốn tuyển dụng nhân viên công tác, Cao Viễn càng tỉ mỉ chuẩn bị cho chuyện này, sau nụ cười ôn hòa nhiều thêm uy nghi mơ hồ, Trần Tố rất tôn sùng, nói tới chuyện bạn gái, Cao Viễn mỉm cười, mấy năm nay đề tài thảo luận này lại không nằm trong phạm vi suy xét của anh.

Nói tới cái này, Lưu Trấn Đông đổi chủ đề. Đối với sự thành công của Cao Viễn Lưu Trấn Đông tuyệt không thấy lạ, bởi vì hình thức tốt nhất trước đây chính là Vương Tuấn tọa trấn trung ương *(nắm vị trí trung tâm chỉ huy)*, Tống Uy quản lý trung tầng *(tầng ở giữa)*, Lưu Trấn Đông chạy bên ngoài, mà Cao Viễn chuyện phụ trách ứng phó những chuyện đột phát và lợi dụng sơ hở trên phương diện pháp luật, hiện tại Cao Viễn sở dĩ có phát huy cao nhất ở những vụ án kinh tế, đó đều là do năm đó nghiên cứu tinh hoa pháp luật! Đối với con cáo già Cao Viễn đã nghiên cứu thấu triệt lỗ thủng pháp luật kinh tế khi phá án không bắt được đuôi tiểu hồ ly mới là chuyện lạ, không cần phải kính nể y! Trần Tố nghe xong cười không ngớt.

Lưu Trấn Đông và Vương Tuấn hơn ba năm trước kết thúc hợp tác, lúc đó tự mình mở công ty xuất nhập khẩu, làm ăn vô cùng hưng thịnh, nhưng mỗi ngày việc vặt phức tạp khiến Lưu Trấn Đông nhức đầu không thôi, buôn bán càng lớn, nhân viên càng nhiều, hậu cần càng hỏng bét, nuôi không một đống người. Lưu Trấn Đông luôn luôn khẩu xà tâm Phật, tính cách càng khí khái, cho nên bạn bè nhiều, chỉ cần nói một tiếng bất kể là cô em vợ nhà ai hay là cháu ngoại nhà ai đều sắp xếp vào công ty, không tới ba năm Lưu

Trấn Đông bị quan hệ chồng chéo phức tạp trong công ty mình khiến cho sứt đầu mẻ trán, khi Lưu Trấn Đông bị kéo vào chiến tranh nội bộ công ty của thân thích nhà ai ai và bà con xa nhà nào đó lần thứ một trăm liền hoảng loạn tìm Vương Tuấn nương tựa, xin Vương Tuấn mua công ty của hắn, coi như góp vốn!

Lúc đó Lưu gia có ý tứ muốn để Lưu Trấn Đông tham gia chính trị. Trước tiên thông qua cuộc thi vào nhân viên công vụ từ nhỏ thăng tiến lên, nhưng trải qua phân tích suy xét nghiêm túc, Lưu Trấn Đông vẫn lựa chọn cùng Vương Tuấn hợp tác không tham gia vào chính trị.

Lưu Trấn Đông càng thích hợp với chơi đùa trong xã hội, cuộc sống sáng ba chiều năm* hầu như không thay đổi vài chục năm không phải là thứ hắn có thể nhịn, cùng Vương Tuấn hợp tác luôn luôn rất tự do, hơn nữa cũng an tâm! Sự nghiệp càng lớn, chuyện cần làm càng nhiều, dưới hoàn cảnh thị trường kinh tế lớn cũng không thể chỉ bằng vào quan hệ kiếm khách hàng, sự mẫn cảm với thị trường cũng rất quan trọng, mà Vương Tuấn chỉ có độ nhạy cảm kinh người như vậy, hơn nữa năng lực chỉnh lí nội bộ của Vương Tuấn là hạng nhất.

(có thể là mang ý sáng làm ba tiếng, chiều làm năm tiếng, cám ơn bạn pé péo đã góp ý)

Như Lưu Trấn Đông nói với cha, cùng Vương Tuấn hợp tác không cần suy nghĩ phức tạp, lại càng không mệt chết mệt sống phía trước còn phải lo lắng đằng sau bị người khác đâm một dao. Nhược điểm bản thân Vương Tuấn chính là ngạo khí lạnh lùng, mà điểm mạnh của Lưu Trấn Đông chính là xã giao đối ngoại, hai người hợp tác là hoàn mỹ chính xác, Lưu gia bị thuyết phục, Vương Tuấn người này họ cũng hiểu rõ, mặc dù lạnh lùng, thủ đoạn cũng rất tàn khốc, nhưng rất giữ chữ tín, chỉ riêng tình cảm không đổi đối với Trần Tố liền nhìn ra được Vương Tuấn có tư tưởng rất coi trọng nghĩa khí, trong niên đại coi trọng vật chất tiền tài, người như thế không nhiều.

Lưu Trấn Đông đùa giỡn thở dài: "Xem ra tôi nhất định phải làm người thứ ba chen giữa Vương Tuấn và Trần Tố hai người rồi!"

Vương Tuấn tự nhiên sẽ không gạt bỏ Trần Tố ra khỏi sự nghiệp của anh, đây là tài sản hai người cùng sở hữu. Trần Tố hoàn toàn không có hứng thú với tiền bạc, cậu không hề hỏi tới chuyện Vương Tuấn, Trần Tố không hiểu biết quá nhiều về kinh tế, nhưng công ty Vương Tuấn mỗi quý tổ chức hội nghị quan trọng, Vương Tuấn đều yêu cầu Trần Tố dự thính, nhân viên quản lý cấp cao trong công ty đều biết ông chủ chân chính công ty bọn họ vậy mà có lai lịch thật lớn, người có thể sử dụng Vương tổng giám đốc và Lưu phó tổng đương nhiên là nhân vật càng lợi hại!

Kỳ thực, sự xuất hiện của Trần Tố làm cho người khác sản sinh ảo giác cũng là cố ý, lúc đó việc Lưu Trấn Đông hoảng loạn trốn tới chỗ Vương Tuấn cũng mang lại không ít phiền phức quan hệ nhân tế *(mạng lưới quan hệ giữa người vs người)*, Trần Tố đứng ra cũng là vì Vương Tuấn không tiện xử trí vì có thể sẽ ảnh hưởng đến một ít người có quan hệ đặc thù với công ty, trên lý thuyết làm người xấu một chút, để Vương Tuấn trên danh nghĩa đứng vị trí thứ hai quản lý công ty sẽ càng dễ nắm giữ chế độ quản lý công ty hơn, một khi có chuyện gì quan trọng phải tẩy trừ nội bộ, cho dù có mũi nhọn có thành kiến cũng là nhằm vào 'ông chủ lớn' chân chính Trần Tố, rất có lợi cho công tác trấn an tiếp theo của Vương Tuấn.

Mỗi lần đụng tới trò chơi Trần Tố lên sân khấu, cho dù có bận hơn nữa, Lưu Trấn Đông sắm vai 'sếp' thứ ba cũng sẽ vững vàng chiếm chỗ cúi đầu giả bộ hèn yếu nghe giáo huấn mà xem náo nhiệt.

Hiện tại Trần Tố mỗi quý chỉ xuất hiện một lần nhưng mỗi khi xuất hiện ở tầng cao nhất tòa nhà hoa lệ đó, đều sẽ làm các nhân viên quản lý cấp cao sinh ra chấn động rất lớn, "Lần này lại có ai phải xui xẻo?!" Người người quản lý cấp cao cảm thấy bất an không chịu nổi!

Nội tâm Trần Tố là vui vẻ tham gia loại họp hành này, tuy rằng hầu như cái gì cũng nghe không hiểu, nhưng có thể thấy dáng dấp Vương Tuấn chỉ đạo cơ trí nghiêm nghị! Sau khi cùng Vương Tuấn sinh hoạt hài hòa, khuôn mặt này ngày thường không thể thấy được, nhưng Trần Tố rất thích xem, về phần bọn họ đang nói cái gì không phải chuyện cậu quan tâm.

Có một tin tốt chính là Tống Uy sắp về Bắc Kinh, nói là y đã trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Đảng, lần này trở về là đến trường Đảng học chuyên tu, ý tứ chính là sắp lên chức.

Cả đám tụ họp ở nhà Vương Tuấn và Trần Tố, quần áo không có gì biến hóa không hề chạy theo trào lưu, nhưng lộ ra vị đạo tuổi tác cũng là biểu tượng sinh hoạt hàng ngày từ khi bắt đầu vượt qua kích tình. (????? Là sao!!!!!!)

Lưu Trấn Đông đối với Tống Uy đã nhiều năm không gặp vừa đánh vừa đá, Cao Viễn cũng là rất kích động, thỉnh thoảng lại vồ một đấm đánh một quyền, cả đám Vương Tuấn chào hỏi xong cùng ngồi xuống trò chuyện, trong bất chợt, bốn người năm đó chừng hai mươi đầu khí phách phi dương *(tung bay, phấn chấn)* đều qua lứa tuổi ba mươi, mỗi người đều có nhân sinh mà thuở ban đầu đều không cho rằng sẽ có ánh dương quan sáng lạn.

Sau khi biết đơn vị công tác của Trần Tố, Tống Uy cũng kinh ngạc, nghe Lưu Trấn Đông sinh động như thật thuật lại ba yếu tố lớn Trần Tố chọn công tác, Tống Uy cười không nhỏ.

Tan tầm, Trần Tố về nhà, Trần Tố ở dưới lầu liền nghe được tiếng Lưu Trấn Đông khoa trương cười to, vào cửa liền thấy Cao Viễn, vừa gặp liền cùng Cao Viễn đập hai tay trên không trung một cái *(highfive)*, lúc này Trần Tố mới thấy Tống Uy, không biết Tống Uy lại đột ngột tới, Trần Tố thật bất ngờ!

Không giả dối, không cố ý vui mừng và tươi cười duỗi hai tay ra, Tống Uy không hiểu lắm, chỉ là bản năng học theo động tác mới vừa rồi của Cao Viễn vươn hai tay cùng Trần Tố đập vào nhau, trong tươi cười, Trần Tố về phòng thay quần áo.

"Cậu ta làm gì vậy?" Tống Uy nhìn tay mình lại nhìn Cao Viễn cùng làm động tác vỗ tay hoan nghênh với Trần Tố, cậu ta gặp chuyện tốt lành gì à? Hay là xảy ra chuyện gì thú vị?

Vương Tuấn không muốn nói chuyện, Cao Viễn cười ha ha, Lưu Trấn Đông chu chu miệng nói: "Cậu ta mỗi lần gặp Cao Viễn đều làm vậy."

Tống Uy nhìn Cao Viễn vẫn không hiểu, Lưu Trấn Đông thở dài: "Ý tứ của Trần Tố là ba người các cậu cùng một phe."

Cao Viễn cười chỉa chỉa quân phục trên người Tống Uy, Tống Uy nhìn đồng phục tòa án trên người Cao

Viễn, ba người bọn họ đều mặc đồng phục, quả nhiên là một phe!

—-

57. Tia Nắng Ban Mai - Chương 57

Trần Tố rất nhanh thay xong quần áo thoải mái cùng Vương Tuấn nhanh nhẹn phân công bưng ra bữa cơm tinh mỹ, mở rượu, vừa uống, vừa hàn huyên, Trần Tố cùng nghe cùng cười, Tống Uy mang đến một tin tức quan trọng, chính là ngày mốt Tống Uy kết hôn!

"Ngày mốt?!" Bọn họ còn đang ồn ào bị Tống Uy ném một câu nhảy dựng, vậy cũng nhanh quá rồi! Đầu năm nay chuẩn bị một hôn lễ phải tiêu tốn không ít thời gian, Tống Uy mới về Bắc Kinh hai ngày thôi nha!

"Không có gì phải chuẩn bị." Tống Uy đối với chuyện này thái độ bình tĩnh, kết hôn là việc riêng của hai người, chỉ cần cảm tình tốt là được, không cần phải kinh thiên động địa khoe khoang khắp nơi, nhìn Trần Tố và Vương Tuấn y cũng ý thức được xa xỉ quá nhiều mà không có cảm tình chống đỡ thì chỉ là người xa lạ.

Hôn sự của Tống Uy so với việc y sắp thăng chức càng khiến người khác kinh hỉ, gần bốn năm dùng phương thức yêu xa mộc mạc nhất khiến hai người vẫn luôn sống trong cuộc sống đô thị phồn hoa đều có cảm giác phản phác quy chân *(trở lại bản chất thật)*, tình yêu nếu như không có tham vọng tiền tài và vật chất, như vậy cuộc hôn nhân này đáng giá được chúc phúc, tương lai như thế nào, ai cũng không thể kết luận, nhưng hôn nhân và cuộc sống là cần hai người cùng nhau chung tay.

Không chọn tổ chức hôn lễ vào Lễ 1/5, cũng bỏ qua quá trình thông lệ bình thường, nghe đâu chỉ bày gia yến đơn giản ở khu dân cư quân khu hai nhà mời thân bằng quyến thuộc là được! Hai nhà đối với quyết định của hai người đều tương đối ngoài ý muốn, nhưng cặp vợ chồng mới tự quyết định rồi, Tống gia và Lộ gia không có quá nhiều ý kiến.

Mọi người cũng vì Tống Uy cạn ly! Vì tình yêu cạn ly!!

Trần Tố phụng bồi uống hai ly lớn mơ mơ màng màng gục, Vương Tuấn ôm Trần Tố vào phòng cho cậu ngủ trước.

Trần Tố vừa gục, bên ngoài bắt đầu xử lý bàn cơm.

Tống Uy đặc biệt muốn chơi mạt chược, trong quân khu ai có cơ hội chơi nha, một khi bị tóm thì chính là bị nhốt lại! Y đã nhiều năm không có thống thống khoái khoái chơi rồi, lần này vừa tới Vương Tuấn liền ép Lưu Trấn Đông chạy ra siêu thị mua một bộ về, quyết định không chơi tới mai quyết không dừng tay. Cao Viễn cũng đã lâu không rờ vào, rất nóng lòng muốn tỷ thí, sau khi lên làm quan toà, Cao Viễn bề ngoài tận lực thể hiện bản lĩnh, khó có được cơ hội phá lệ đương nhiên không buông tha.

Bọn Tống Uy bày bàn kiếm cái chăn phủ lên bàn để giảm tạp âm, thấy Vương Tuấn đóng cửa phòng ngủ đi ra, Tống Uy vừa đẩy mạt chược vừa hỏi: "Ngủ rồi?"

Cởi áo, ngậm thuốc, hình tượng lưu manh của Cao Viễn nhất định sẽ khiến Trần Tố bò dậy xem, Vương Tuấn cũng ngồi xuống: "Đang ngủ."

Tống Uy ngậm thuốc lá tay vội vàng sắp bài gạt móng vuốt Lưu Trấn Đông muốn làm bừa giương mắt hỏi: "Đây là có chuyện gì? Cậu ta thế nào lại làm ở đơn vị loại này? Cậu ta làm sao qua được thẩm tra chính trị?"

Lưu Trấn Đông và Cao Viễn đều nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn lắc lắc đầu nói: "Không biết!"

Đối với đơn vị công tác của Trần Tố, Vương Tuấn vẫn duy trì tâm tính đợi mưa bão! Từ khi Trần Tố thăng chức lên chủ nhiệm, Vương Tuấn càng chuẩn bị hàng loạt biện pháp đối phó, thế nhưng rất không thích hợp, Trần Tố thần kinh thô lại không hiểu tác phong chính trị đều vạn sự thành công, ăn ngon, ngủ đủ chuyện khác không nghĩ tới, cũng không có ý thức đi suy nghĩ. Nhưng, Vương Tuấn không cho là như vậy!

Làm nhân viên công vụ cho chính phủ trừ việc phải có công trạng ra, thăng chức còn phải có một hạng mục quan trọng chính là vào Đảng!! Mà vào Đảng, lấy đơn vị đặc thù như Trần Tố mà nói tất nhiên sẽ phải trải qua thẩm tra chính trị nghiêm ngặt, dòng họ trực hệ và người nhà đều phải thẩm tra hết. Hơn nữa, ngành của Trần Tố nói là XXX quốc gia *(Nhà nước)*, nhưng thật ra chỉ là ngành lạnh lẽo *(theo tui hiểu có lẽ là ngành mà không ai thèm để ý tới?)* hẻo lánh mà thôi, bên trong toàn nhân vật trên căn bản là thông thái rởm vừa hồng vừa chuyên, nếu như bọn họ thực sự điều tra Trần Tố, không thể không săm soi can thiệp. Ai sẽ bỏ qua chuyện như vậy nha!

(tui không hiểu về chính trị này nọ đâu, chỉ cần hiểu Trần Tố được thăng chức thì nhất định phải bị điều tra)

Lần này ba mẹ Trần Tố đột ngột đánh tới, suy nghĩ đầu tiên của Vương Tuấn là cho rằng thẩm tra chính trị bắt đầu động thủ tới Trần gia, nhưng, không có! Không phải nguyên nhân đó, vậy, vì sao?

Họ đều hiểu Trần Tố không qua được cái cửa thẩm tra chính trị này, điều tra tất cả hồ sơ cơ bản của Trần Tố là có thể thấy được quá nhiều vấn đề, vấn đề hộ khẩu chính là vấn đề rất lớn! Trên hồ sơ Trần Tố có quá trình học dang dở ở trường nghề không thể xóa bỏ, còn có vấn đề bất động sản dưới tên Trần Tố, từ bất động sản không khó tra ra Vương Tuấn, không cần nói người sáng suốt vừa nhìn là biết có vấn đề, cho dù người mù cũng có thể ngửi ra mùi vị không đúng, thế nhưng cư nhiên đến bây giờ còn chưa có ai đi điều tra Trần Tố? Hay là sớm đã tra xong nhưng không nói?

Vấn đề này vẫn quấy nhiễu trong lòng Vương Tuấn từ rất lâu, Lưu Trấn Đông không quá để ý chi tiết, nhưng Cao Viễn sớm đã suy nghĩ cũng có đồng cảm, hôm nay Tống Uy lập tức nêu ra, cách nghĩ của mỗi người đều được nêu ra.

May mà đồng hồ Vương Tuấn mua cho Trần Tố, thêm điện thoại, cả túi xách đều là hàng hiệu bằng tiền lương ba bốn tháng của Trần Tố hiện tại, hai năm qua Vương Tuấn cũng tận lực để Trần Tố độc lập xử lý

các khoản từ thiện, quản lý và xử trí, Vương Tuấn cũng chuẩn bị xong cái ôm ấm áp cho Trần Tố dựa vào, thế nào mà tới giờ còn chưa gặp chuyện bất trắc?

Vương Tuấn ngược lại không đem chuyện này để ở trong lòng, Trần Tố muốn đi làm, Vương Tuấn liền cho Trần Tố nghiêm nghiêm túc túc nỗ lực làm những chuyện cậu thành kính muốn làm, nếu như bị cái đơn vị kia lấy lý do ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng một cước đá ra, Vương Tuấn trên cơ bản đã làm xong một đơn vị theo hình thức Quỹ đặc biệt dành cho học sinh nghèo cho Trần Tố tiếp tục làm chuyện cậu thích, lấy thân phận người tự do làm việc cũng không tồi, Trần Tố vốn không có nhu cầu quá lớn, cũng không có dã tâm và tham vọng với quyền lực, nếu như đơn vị kia vì chuyện như vậy mà đá Trần Tố đi đó là bọn họ tự tổn hại mình.

Cái gì cũng xem vào trong mắt, Trần Tố dùng phương thức vụng về của mình yêu quốc gia này, cố gắng nghĩ cách vì quốc gia này trát thêm một cục gạch lót thêm một viên ngói, Vương Tuấn không làm được cũng không muốn làm, nhưng Vương Tuấn không phản đối phương thức sống như thế của Trần Tố, nhưng nếu vì chuyện này mà Trần Tố bị thương tổn, Vương Tuấn sẽ không thể tha thứ, chính là… Rất kỳ quái, thế nào đến bây giờ còn gió êm sóng lặng?!

Đẩy bài, Vương Tuấn không có thái độ lo lắng, bọn họ không nói nhiều nữa. Ban đầu đều là những chuyện phải giải quyết trong dự tính của họ, từ khi Trần Tố tiến vào đơn vị như vậy liền biết nhất định sẽ phải đối mặt các vấn đề, dù sao không phải chạy là có thể trốn được!

Bốn người chuyển đề tài, vừa đẩy bài vừa nói thời sự chính trị gần đây, chỉ cần là người sống ở Bắc Kinh, chủ đề không có khả năng không nhắc tới chính trị, gần đây ban hành dự luật bảo hộ tài sản riêng và quyền người giám hộ mỗi người đều có ý kiến lý giải riêng gây nên tranh cãi ầm ĩ không ngớt!

Suốt đêm chơi mạt chược, trước khi hừng đông tới Cao Viễn gục trước, Lưu Trấn Đông thua không ít hưng phấn còn thừa chạy lên lầu tha một vị khách từ trong chăn xuống tiếp tục, người nọ buồn ngủ bị Tống Uy Vương Tuấn liên thủ thắng được cả sảnh màu, tiền cay mua nhà tháng sau của Trần Tố không cần tự mình móc tiền túi nữa!

Trời đã sáng, Cao Viễn về trước, y còn phải đi làm. Lấy được tiền của vị khách trọ hiện tại mới tỉnh kia, Tống Uy cũng hài lòng ngồi xe Cao Viễn thuận đường về nhà Lưu Trấn Đông vẫn không thể xoay ngược tình thế, hôm nay phải do Vương Tuấn mời khách ra ngoài ăn nhà hàng. Khách trọ lầu trên xui xẻo nhất, người ta thật vất vả tỉnh táo lại thua sạch chưa có cơ hội trở mình đã tàn tiệc, túi tiền trống không cũng chỉ có thể về nhà ngủ bù.

Trần Tố hiếm khi ra ngoài ăn sáng, cậu cẩn thận cầm xấp tiền dày cộm Vương Tuấn cho đóng tiền vay tháng này, Vương Tuấn lấy đâu ra? Tiền trong nhà cậu đều biết, hôm nay Vương Tuấn còn chưa đi làm mà, kệ, có tiền là tốt rồi! Nhân viên phục vụ bưng bữa sáng lên, Trần Tố thoáng cái bị sủi cảo gói thành hình hoa tinh xảo hấp dẫn.

Ngày cưới của Tống Uy hai ngày tới, Trần Tố và Vương Tuấn thương lượng tối nay sau khi tan làm cùng nhau đi dạo thương xá xem tặng quà cưới gì, lần trước phá lễ đính hôn nhà người ta, Trần Tố có bao nhiêu áy náy, tuy rằng vật chất không đại biểu tất cả, nhưng bản thân vật chất không phải là không tốt.

Vương Tuấn muốn tặng cái gì tối qua đã quyết định rồi, lúc xếp bài, Tống Uy đã ra dấu cho ba người họ rồi, hiện tại Tống Uy không có thu nhập từ tiền lương phúc lợi, Vương Tuấn đại gia tặng y nguyên bộ thiết bị điện trong nhà, trong đó máy giặt phải tốt nhất! Coi như là hỗ trợ quốc phòng kiến thiết! (gì vậy trời =)))

Hoàn toàn khác với lần đính hôn sa hoa trước, hôn lễ của Tống Uy rất giản dị, không có xe hoa đón dâu truyền thống mấy nghi thức rườm rà vân vân, thân bằng hai nhà ngay trong khu dân cư quân khu Tống gia làm tiệc cưới, đúng mực lại náo nhiệt, vây xem đều là hàng xóm và một đống lớn quân nhân mặc quân trang, không có châu bảo *(trang sức)* lóe sáng và quần dài phiêu dật, Lộ tiểu thư và Tống Uy đều mặc quân trang, cô như trước lộ ra mỹ lệ hào phóng! Lộ tiểu thư học tiến sĩ từ nước ngoài về cũng dấn thân vào quốc phòng, Trần Tố mới biết được cô học khoa thông tin giống Tống Uy, là nhân tài nha, Trần Tố thật sự ngại đối mặt cô.

Tống gia và Lộ gia đều rất khách khí với Trần Tố, bởi vì bà ngoại phương Nam của Tống gia thích nghe Việt kịch*, nghe giới thiệu biết được Trần Tố là người phía Nam, thoáng cái liền cùng Trần Tố đàm luận, còn bài hoa lão nhân phương Nam thường chơi mời Trần Tố chơi cùng, đầu năm nay cũng không nhiều người biết chơi, Trần Tố khi còn bé học từ bà ngoại lúc đó chưa qua đời, vậy mà chưa quên! Cuộc hôn lễ này càng giống như hoạt động xã khu náo nhiệt.

(một loại ca kịch phổ biến ở Chiết Giang)

Mang theo tâm tình khoái trá, Lưu Trấn Đông cũng đang suy nghĩ tới việc kết hôn, nhưng chân tình thật sự khó kiếm, đặc biệt đối với hắn càng không dễ dàng, quá có tiền cũng là một chướng ngại không xem được chân tình giả ý, tin tưởng vào mình có tác dụng gì? Đầu năm nay con gái thật lợi hại, Lưu Trấn Đông tuổi không lớn lắm, mắt thế nhưng nhìn rất rõ ràng!

Lưu Trấn Đông có tiền lại có bối cảnh làm sao có thể không có phụ nữ theo đuổi? Còn không phải truy đuổi quá đáng sợ khiến Lưu Trấn Đông chạy đi ôm đùi Vương Tuấn cầu xin Vương Tuấn mua công ty hưng hưng thịnh thịnh của hắn sao! Thở dài a, bé trai hào hoa sắp biến thành người đàn ông bông cải vàng rồi, nghe xong lời này cho dù là Vương Tuấn mặt lạnh tâm lạnh cũng không khỏi bật cười.

Tuần trăng mật của hai vợ chồng không có thực hiện, Tống Uy trực tiếp phải báo cáo đi học, trường học kia kỉ luật với quân nhân rất nghiêm! Cô còn thời gian nghỉ kết hôn, hiện tại trên cơ bản cùng Tống gia gắn kết tình cảm thân thiết nhất, ước chừng là sau khi học tập ngắn hạn của Tống Uy kết thúc sẽ giống như Tống Uy cùng vào sở nghiên cứu đi làm.

Nhân sinh bình thường mới là cuộc sống không bình thường, mỗi người đều đang tìm trang phục và phương thức lên sân khấu không tầm thường của mình, nhưng khi mỗi người đều phải tự mình hiện lộ không tầm thường, như vậy toàn bộ quần thể đều nằm trong cùng một đường đua ngược lại đều bình thường cả, chẳng qua nổi bật chính là mấy minh tinh bị truyền thông phô thiên cái địa bao phủ mà thôi! Vô luận muốn tầm thường hay là kiệt xuất, một khi đi vào cuộc sống đều phải trở về bình thường, đối mặt đều là củi gạo dầu muối tương dấm trà! Người có tiền, người không có tiền, ai cũng không cách nào thoát được bảy cái đó, Vương Tuấn hiểu, Trần Tố tỉnh tỉnh mê mê thế nhưng ngay từ đầu liền sống như thế, cuộc sống cho dù bình thản trải qua mỗi ngày bên cạnh mình!! Không hối hận, không oán giận, cuộc sống không có quá nhiều khúc chiết, bởi vì quốc gia của chúng ta chính là yên ổn như vậy! Không yên bình chỉ có tâm chính mình thôi!

58. Tia Nắng Ban Mai - Chương 58

Còn chìm đắm trong hôn lễ giản dị vui vẻ của Tống Uy, Trần Tố tinh lực dư thừa tích cực bắt đầu chuẩn bị cuộc hành trình đi Thượng Hải đợt nghỉ dài hạn 1/5!

Chuyện tảo mộ đã sớm quyết định rồi, nhưng đều là do Trần Tố không có thời gian, Vương Tuấn không chịu đi một mình nên vẫn không đi, lần giỗ thứ ba này nhất định phải đến trước mộ mẹ Vương Tuấn tế bái.

Trần Tố một tháng trước đã nhờ một vị đồng nghiệp phụ trách công việc dùm, đương nhiên tiền tăng ca tiền trà nước toàn bộ hứa hẹn xong rồi, cũng đã xin phép lãnh đạo xong rồi, từ hôn lễ Tống Uy tới Thượng Hải, Trần Tố lén hy vọng mấy ngày này để Vương Tuấn và các cậu các anh chị em họ tiếp xúc nhiều một chút, Vương Tuấn cần có thân thích.

Mang theo hành lý đơn giản bước lên hành trình, Trần Tố kích động hưng phấn, Thượng Hải là địa phương Trần Tố vẫn rất hướng tới!

Từ sân bay đi ra, bầu trời Thượng Hải âm u, cơn gió nóng hầm hập thổi tới trước mặt có cảm giác ẩm ướt.

Là anh em họ Vương Tuấn tới đón hai người, mang theo cảm giác xa lạ và thái độ nhiệt tình đón hai người về Cố gia.

Cố lão từ khi về hưu vẫn ở nhà cũ tại Thượng Hải, hai cậu hai mợ của Vương Tuấn trên cơ bản đều là có chức vị cán bộ trong đơn vị tốt tại đây. Bốn anh chị em họ xuất ngoại, cũng có công việc tốt.

Thân thể Cố lão không cường kiện bằng ba năm trước đây, em họ Vương Tuấn vừa lái xe vừa giới thiệu đơn giản tình huống Cố gia, Cố lão từ năm ngoái liền phát hiện chứng bệnh si ngốc của người già, vốn ông cụ vẫn luôn ở trong trại an dưỡng cán bộ cao cấp, nhưng lần này Vương Tuấn gọi điện thoại nói đến Thượng Hải tế mộ mẹ, cậu Vương Tuấn đặc biệt mời ông cụ về cùng cháu ngoại ăn một bữa tiệc đoàn viên!

Gặp cậu mợ, Vương Tuấn cùng cậu mợ đi gặp ông ngoại, nhưng ông cụ vừa nhìn thấy Vương Tuấn đến thăm liền vung gậy hung hăng đập xuống, thoáng cái tâm tình kích động cực kỳ, phẫn nộ mắng to Vương Anh Đường hỗn trướng! Khiến cho hai cậu có ý tốt muốn khoản đãi cháu ngoại rất khó xử, khúc mắc thế hệ trước không cởi bỏ được!

Tế bái mộ mẹ Cố, dâng lên hoa bách hợp trước đây mẹ Cố yêu nhất, Vương Tuấn không nói gì nhìn tấm hình bà khảm trên bia đá cẩm thạch, đó là hình vào thời điểm bà còn trẻ, không phải phụ nữ Thượng Hải tinh tế mỹ lệ, ngược lại có sự bình thường và đoan trang của phụ nữ phương Bắc, khi đó bà cũng là thần thái phấn chấn! Có người nói tấm hình này chụp đương thời thanh niên ở Đông Bắc.

Trần Tố lẳng lặng đứng sau lưng Vương Tuấn, trên trán Vương Tuấn còn có vết bầm, là gậy Cố lão đánh lên, ông cụ tức giận rõ ràng, tâm tình vui vẻ nhẹ nhàng lúc rới đã biến mất hầu như không còn, hai người mợ của Vương Tuấn ẩn giấu ánh mắt dò xét nhẹ nhàng đảo qua Trần Tố, Trần Tố không phải không biết. Nữ giúp việc người Thượng Hải nhà cậu thuê cũng thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn Vương Tuấn và cậu, Trần Tố biết mình và Vương Tuấn cũng là đề tài trà dư tửu hậu của người khác. Vốn Vương Tuấn chỉ muốn hai

người đi tế bái mẹ Cố là được rồi, là Trần Tố trừng Vương Tuấn thông báo cho Cố gia, Trần Tố thật sự mong Vương Tuấn có nhiều thân nhân hơn, cậu Vương Tuấn là thật tâm, nhưng người khác không cùng một tầng huyết thống lại vô pháp tán thành, Trần Tố lặng lẽ nhìn thân ảnh Vương Tuấn, anh quay đầu lại nhìn Trần Tố ý bảo đặt hoa trong tay cậu xuống, Trần Tố tiến lên cầm bách hợp trong tay đặt chung một chỗ với bó bách hợp của Vương Tuấn, Vương Tuấn đưa tay nắm lấy ngón tay Trần Tố hướng về phía ảnh chụp chậm rãi nói: "Mẹ, con và Trần Tố tới thăm người." Nhìn Vương Tuấn, Trần Tố nhẹ nhàng nói: "Mẹ, con sẽ cùng Vương Tuấn sống thật tốt, người yên tâm đi."

Cùng Vương Tuấn nhìn nhau, hai bên chỉ giăng đầy tâm tình đối phương, không có tâm tư để ý tới tâm tình em họ dẫn họ tới.

Không muốn đến ở nhà họ Cố, xe đi vào khu vực thành thị, em họ Vương Tuấn muốn dẫn hai người xem Thượng Hải phồn vinh, đi xem Bến Thượng Hải, miếu Thành Hoàng, Trầm Hương Các vân vân, không chờ cậu ta nói xong, Trần Tố uyển chuyển nói muốn đến xem nơi mẹ Cố ra đời, nhờ cậu ta tùy tiện thả hai người trên đường nào đó là được.

Ngoài của sổ xe trời u ám bắt đầu mưa nhỏ, em họ Vương Tuấn lặng yên một hồi dừng xe thả họ xuống, lấy một cây dù dự phòng trong cốp sau đưa cho Vương Tuấn, nhẹ nhàng căn dặn nếu như muốn rời Thượng Hải nhất định phải thông báo cho họ, phải để cho họ biết.

Vương Tuấn gật đầu, em họ Vương Tuấn lái xe theo dòng xe rời đi, hai người lúc này không cần người khác tham dự vào, hai người muốn ở riêng với nhau.

Ôm một loại cảm giác muốn đi theo những con đường bà từng đi qua, Trần Tố và Vương Tuấn cùng nhau bước chậm trên phố phường Thượng Hải.

Mưa phùn mờ mịt, Vương Tuấn cầm chiếc ô che chở anh và Trần Tố.

Cùng che chung một chiếc ô, người yêu dưới ô gắn bó làm bạn sóng vai đi trên đường cái của Hòn ngọc phương Đông này, bầu không khí lãng mạn biết bao nha! Trần Tố đã sớm vô thức hướng tới Thượng Hải, trong thôn bọn cậu khoe cái gì cái gì mua tại Thượng Hải, cho nên hiện tại chính là một chuyện rất thể diện, Trần Tố sùng bái đi trên đường lớn Thượng Hải được mệnh danh là Hòn ngọc phương Đông, cảm giác đó… sao mà buồn nôn vậy nè?

Ngẩng đầu nhìn tầng cao ốc trông thì như rất gần, kì thực là rất xa đang trông xuống nhân gian, mà bên người lại là ngõ nhỏ chật hẹp đổ bát xấu xí, trên đỉnh đầu thậm chí còn có dây cáp điện lớn rủ xuống mà quê nhà Trần Tố không gặp nhiều!

Thành thị xây nên bởi xi măng, dọc phố vô luận là hoa mỹ hay là đơn sơ đều là cửa hàng buôn bán, bày những món đồ giống nhau trên cả nước, người đi đường và khách du lịch vội vã không biểu tình đi ngang qua, trên lòng đường chật hẹp, hai làn xe chen chúc nhau chật như nêm cối, con đường Thượng Hải và con người Thượng Hải giống nhau phức tạp rối bời!

Trần Tố cố gắng muốn bước chậm trên con đường Thượng Hải cậu vẫn luôn hướng tới, trước nay trải

nghiệm một chút đô thị phồn vinh hưng thịnh trứ danh nhất toàn TQ, Vương Tuấn cũng không quản, có đôi khi đầu óc Trần Tố nảy ra suy nghĩ khiến mỗi lần Vương Tuấn đều phải nhụt chí thật lâu, bồi cậu đi trong đường lớn vô tận, không quan tâm phương hướng cũng không quản mục tiêu nào, chỉ là đi lại đi, lặng lẽ đi tới, bất quá, Vương Tuấn trông sắc mặt tái nhợt của Trần Tố, mặt Trần Tố sao mà xấu quá vậy?

Đi bộ một tiếng rưỡi khiến Trần Tố bị khói xe và không gian xi măng chật hẹp của Thượng Hải mà cậu vẫn luôn hướng tới ép cho khó có thể hô hấp, Vương Tuấn yên lặng nhìn Trần Tố muốn nôn, đúng nha! Đây là một tòa thành thị yêu ma! Suy nghĩ của anh và Trần Tố giống nhau.

Tòa cao ốc kia không có tiền thì không thể vào, từng con hẻm cũ kĩ không chịu nổi thể hiện rõ cách biệt giai cấp ở Thượng Hải!

Đường xá Thượng Hải cũng giống như con người Thượng Hải đều vòng vòng vèo vèo, Trần Tố bị không gian tràn ngập xi măng ép cho không thể thở nỗi! Ở Bắc Kinh, Trần Tố và Vương Tuấn cũng ở trong khu sâu u ám cũ kĩ, Bắc Kinh cũng có rất nhiều hẻm nhỏ nhà cũ, nhưng Thượng Hải mệnh danh là Hòn ngọc phương Đông hầu như khắp nơi đều thấy được hẻm nhỏ tối tàn thâm sâu cũ kĩ không chịu nổi khiến Trần Tố thật sự giật mình!

Có lẽ là khu vực cậu đi qua chỉ là một góc không xinh đẹp phiến diện, có lẽ là trong lòng Trần Tố đối với Thượng Hải có mong đợi cao quá, thế nhưng trong mắt thấy cao ốc xa xa và phòng cũ kề bên đối lập sâu sắc khiến Trần Tố chịu không nổi!

Khắp nơi có thể thấy được cầu vượt dày đặc trên không như trong TV, Trần Tố thấy được công nghệ cao và phồn vinh của thời đại, thế nhưng chân chính hiện ra trước mắt lại bởi vì xi măng cốt thép sừng sững dày đặc từng dòng người với người xa cách sâu đậm! Một tòa thành thị giữ lại phồn hoa sau lưng lại bỏ đi thi vị giữa người với người đáng lẽ nên như nước sữa giao hòa.

(cả thành phố thì xinh đẹp phồn hoa nhưng cảm xúc giữa người với người lại không có??? Ôi, tôi mệt với mấy đoạn tả cảnh trong truyện này quá)

Trần Tố chính là hết hy vọng như vậy, cắt đứt ý niệm hướng tới nơi phồn hoa này trong đầu, Trần Tố nhìn Vương Tuấn nói: "Anh đoán xem, em hiện tại nghĩ tới cái gì?"

Vương Tuấn ngó ngó Trần Tố: "Có phải Bắc Kinh hoang vắng vào dịch SARS năm đó?"

"Đúng nha!" Trần Tố có cảm giác muốn nôn, hôm nay vẫn là bồi hồi trong mưa phùn, nếu như trời nắng còn có thể hít thở không khí không? Mưa phùn sắp dừng rồi, người trên đường phố càng nhiều, sắc mặt Trần Tố càng tái nhợt.

Đỡ Trần Tố, Vương Tuấn nhìn ngã sáu quỷ dị và cầu vượt xoay quanh bốn phía, thật khiến người ta không rõ, một giao lộ tại sao có thể có ngã sáu?! Cao ốc xa xa, nhà lầu thấp bé kề bên, Vương Tuấn nhìn Trần Tố là biết cậu say xe cũng không còn cách nào, nói chung trước tìm xe tìm chỗ nào nghỉ lại, trời tối rồi.

Trước đây Vương Tuấn cũng không phải chưa từng tới Thượng Hải, nhưng cũng là vì làm việc, qua lại vội vã, đâu giống hôm nay tản bộ như vậy, Thượng Hải thực sự là tên không xứng hiện thực mà!

Vương Tuấn cảm thấy may mắn duy nhất chính là do Trần Tố khăng khăng, anh không lái xe tới, nếu không, chỉ một chữ phiền phức cũng không thể xong chuyện, quả nhiên nhà có hiền thê nói là phải nghe.

Vì sức khỏe của Trần Tố, Vương Tuấn đặc biệt bảo tài xế taxi đưa họ đến khách sạn gần nhất tốt nhất thuê một gian phòng thượng hạng, Trần Tố hữu khí vô lực gục xuống trước cửa sổ thủy tinh thở dốc, tâm lý muốn hít thở một chút không khí mới mẻ để chính mình thoải mái chút!

59. Tia Nắng Ban Mai - Chương 59

Vương Tuấn đưa tay vây lấy thắt lưng Trần Tố cùng cậu nhìn thế giới trước khi màn đêm buông xuống lên đèn như những ngôi sao ngoài cửa sổ, quả nhiên Thượng Hải là một thiên đường phồn hoa của kẻ có tiền!

Chuông cửa vang lên, là phục vụ phòng. Vương Tuấn đã gọi bữa cơm thanh đạm trực tiếp mang lên phòng, Trần Tố còn đang dựa vào cửa sổ sát đất thở dốc thấy được Vương Anh Đường đi vào!

Vương Anh Đường tiến vào, phục vụ phòng theo phía sau cúi đầu cẩn thận đẩy tới bữa cơm phong phú, không phải những món thanh đạm Vương Tuấn gọi, là thịnh yến rất sang trọng, thế giới nhỏ như vậy sao? Hai người vậy mà lại ở trong khách sạn của Vương gia! Lặng lẽ liếc sang Vương Tuấn, phục vụ lập tức cung kính đi ra.

Hơn ba năm, Vương Anh Đường cũng thay đổi, mặc dù liếc mắt là có thể nhận ra quan hệ cha con với Vương Tuấn, nhưng là có sự thay đổi rất lớn so với sự tuấn lãng ba năm rưỡi trước, bất quá, trong mắt Trần Tố Vương Anh Đường chỉ là tình trạng vốn có của tuổi tác, thắt lưng đứng thẳng như cũ làm người ta có cảm giác cứng nhắc, kiểu tóc chỉnh tề như trước, nhưng tóc mai bạc rồi, đôi mắt mất đi ánh sáng lợi hại làm cho Trần Tố nhớ tới một câu mẹ Vương Tuấn nói trong bệnh viện, "Vương Anh Đường là người dựa vào giấc mộng xa xỉ của thế hệ trước mà duy trì tôn nghiêm sống." Cho tới nay Trần Tố vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc mẹ Vương Tuấn có biết hay không? Hay là dùng thương xót sau cùng giải thoát? Đã không cách nào giải đáp nghi vấn xa xưa, mà nhận định của bà đã trở thành sự thật trước mắt Trần Tố! Vương Anh Đường ba năm trước thân sĩ cao quý thần thái sáng láng không coi ai ra gì bước ngang qua mặt Trần Tố hiện tại chẳng qua cũng chỉ là lão nhân bình thường, ông thật sự mất đi tất cả hào quang!

Vương Anh Đường nhìn Vương Tuấn cùng Trần Tố dựa vào cửa sổ, Vương Tuấn thuận theo ánh mắt Trần Tố nhìn ông, Thượng Hải trong dịp lễ 1/5 rất ấm áp, gian phòng khách sạn mở máy điều hòa theo độ ấm tiêu chuẩn quốc tế thích hợp với thân thể người nhất, nhưng giữa hai cha con nhìn nhau chằm chằm vẫn không có nhiệt độ.

Vương Anh Đường đi vào cũng nhìn thế giới chăng đèn như sao dưới cửa sổ sát đất, "Đây là đêm Thượng Hải, rất đẹp đi. Về Thượng Hải đi, Thượng Hải vĩnh viễn là Thượng Hải, là thành phố có triển vọng nhất phồn hoa nhất đại lục *(TQ)*!" Vương Anh Đường ngước mắt nhìn Vương Tuấn, "Di chúc của ta viết xong rồi, con lấy lại quyền thừa kế cũng có được toàn bộ di sản của ta, bao gồm khách sạn này!"

Trần Tố nhìn Vương Anh Đường, ông tùy hứng như vậy, ông phụ lòng không chỉ mẹ Vương Tuấn, ông cũng phụ lòng người phụ nữ cùng ông sống hơn ba mươi năm, giúp đỡ ông, cũng vì ông sinh hai đứa con trai, Trần Tố không nói gì nhìn Vương Anh Đường, ông không chịu trách nhiệm như thế, ông tùy hứng từ bỏ tất cả tất nhiên cũng sẽ bị người khác vứt bỏ!

Trần Tố trước khi có công việc còn có thể tin ông bị lời đồn lừa mình dối người của thế hệ trước che mờ tai mắt, nhưng hiện tại Trần Tố sớm đã không còn là thư sinh ở trường đọc sách chết nữa, coi như là chưa bao giờ hiểu rõ thương nghiệp, thế nhưng mấy năm này vẫn dùng việc thuê nhà mua bất động sản, lúc đó Trần Tố không hiểu về vay vốn, Vương Tuấn nói vài câu về phương diện tài chính, Trần Tố không hiểu Vương Tuấn sẽ không nói nhiều nữa, Trần Tố còn vì thế mà đặc biệt đăng kí một lớp học tài chính, học một tháng có kiến thức và thường thức thông dụng về phương diện này, mấy năm nay Trần Tố thường gửi ngân hàng và vay tiền đi đi về về, bất tri bất giác Trần Tố kinh hãi phát hiện căn bản không cần bao nhiêu tri thức có thể biết được thường thức tài chính cơ bản như vậy! Bây giờ Trần Tố một chút cũng không tin biểu tình người bị hại giống như bị sét đánh của Vương Anh Đường ngày đó!

Không tin! Trần Tố không tin!

Vương Anh Đường không phải người từ nông thôn tới thành phố làm thuê, cũng không phải học sinh chưa từng ra khỏi nhà tranh tháp ngà! Ông ta không ngừng tiếp xúc hệ thống ngân hàng, làm thương nghiệp trong hoàn cảnh kinh tế hàng đầu, ông ta làm sao có thể không biết sự thật đơn giản như thế? Cho dù bây giờ quốc gia không có ngân hàng nước ngoài thực sự, người từ nhỏ sống ở Thượng Hải phát triển liền tiếp thu hệ thống giáo dục về tài chính kinh tế làm sao có thể không phát hiện ra không ổn chứ? Trần Tố cũng từng hỏi Vương Tuấn cái này, Vương Tuấn nói đầu óc tin liền tự động khép mắt che tai ép buộc bản thân tin tưởng, như vậy Vương Anh Đường thì sao? Có phải tận lực tin tưởng như vậy hay không? Là ông ta tận lực nhắm hai mắt lại hay là ông ta tận lực che hai tai?

Trần Tố cho ra kết luận chính là: Vương Anh Đường không có khả năng không biết thường thức tài chính như thế!!

Trần Tố thờ ơ lạnh nhạt cái người Thượng Hải chân chính này, ông ta muốn đem tài sản lưu cho người mười năm trước bị ông ta vũ nhục ép buộc từ bỏ quyền thừa kế, ông ta muốn làm gì?!

Thứ tội? Xoa dịu chính mình? Trần Tố không muốn hỏi đến, Vương Anh Đường hiện tại lấy bộ dạng người bị hại xuất hiện là muốn được Vương Tuấn thông cảm sao? Trần Tố không đồng tình càng có thêm một loại khinh bỉ, Vương Anh Đường ích kỷ, ông xem mình vĩnh viễn thuộc vị trí thứ nhất, Trần Tố vẫn cho rằng Vương Anh Đường là người vô tình vô nghĩa, khi đó đón mẹ Cố về nhà tĩnh dưỡng Trần Tố chờ đợi Vương Anh Đường sẽ tới vào thời khắc cuối cùng của mẹ Cố, Vương Anh Đường biết bệnh viện thông báo sinh mệnh mẹ Cố đã tới gian đoạn cuối cùng, chỉ cần Vương Anh Đường tới, hết thảy, ân ân oán oán của thế hệ trước đều sẽ xóa bỏ, nhưng Vương Anh Đường chính là không xuất hiện, tâm lạnh không ngừng là Trần Tố đó! Nhìn Vương Anh Đường, Trần Tố cho tới nay chưa từng nhìn rõ một người như vậy.

Vương Tuấn hờ hững như trước, quay về Vương gia? Quay về Thượng Hải? Khôi phục quyền kế thừa? Có được toàn bộ di sản? Khóe môi Vương Tuấn câu lên một độ cung người ngoài nhìn không ra, Vương Anh Đường già hồ đồ rồi! Vương Tuấn cho tới bây giờ không hề xem tiền tài Vương gia coi vào mắt, Vương Anh Đường thật đúng là xem Thượng Hải thành địa bàn của ông ta rồi! Chính như Vương Tuấn đã từng nói, hoàn trả sạch tất cả tiền từng dùng của Vương gia liền cùng Vương gia đoạn tuyệt duyên phận, đoạn tuyệt duyên phận cha con với Vương Anh Đường!

Hiểu Vương Tuấn chính là mẹ Cố, nhìn thấy tâm tính Vương Tuấn cũng là mẹ Cố!

Ánh mắt Vương Tuấn nhìn sang Trần Tố đối với động tác nháy mắt gật đầu ra dấu của cậu, Vương Tuấn không lên tiếng.

Vương Anh Đường đi, bóng lưng tịch mịch cô độc, vinh dự và hào quang bọt biển chống đỡ ông ầm ầm tan vỡ, Trần Tố không có đồng tình bậy bạ, đó là giả bộ, là đem lợi ích bản thân đặt lên hàng đầu tự thương hại mình!

"Danh lợi biểu hiện ra không cần tính toán, ông ta cho anh, chúng ta lấy! Lấy đi làm chuyện tốt còn hơn để đám người đó phung phí ở thành phố hủ bại này!" Trần Tố thản nhiên nói: "Tại sao không cần? Ổng cho! Chúng ta lấy!!" Trần Tố cho tới bây giờ không phải người hào phóng, di sản mẹ Cố lưu lại cho cậu, Trần Tố dùng toàn bộ để làm chuyện tốt, đó là tôn trọng cảm tình mẹ Cố dành cho Vương Tuấn, cũng là tính cách tôn trọng chính mình!

Trần Tố không có thói quen dùng tiền người khác, mấy năm nay mới xem tiền của Vương Tuấn là tiền của mình mà xài, nhưng Trần Tố vẫn thích tiền, mỗi tháng vui vẻ nhất chính là xem lợi tức lời ra bao nhiêu, nhìn một đống số không trong tài khoản ngân hàng Trần Tố đang ngủ cũng sẽ cười tỉnh, thế nhưng, Trần Tố không có tham vọng với tiền không phải của mình, Trần Tố nhìn Vương Tuấn: "Không cần quan tâm đến danh tiếng và tự trọng không cần thiết, nếu như ông ta đưa anh, anh liền cho em đi, em sẽ nghiêm túc trả lại xã hội, chuộc tội cho ông ta."

Vương Tuấn không nói tiếp, bất quá, Vương Tuấn cũng hiểu ý Trần Tố, mấy năm nay Trần Tố làm từ thiện rất tốt. Số tiền này không có bất kỳ lực hấp dẫn nào với Vương Tuấn, hơn nữa lời Vương Anh Đường thay đổi rất nhiều, Vương Tuấn không tin! Tương lai sẽ như thế nào đó là chuyện tương lai. Trần Tố nói cũng là sự thật, quá nhiều vấn đề mặt mũi ngăn trở con đường của họ, nói chung, chỉ là một câu nói, không cần không thèm*!!!

(: câu này nghĩa là gì @@?? ý là ổng cho thì lấy, không cần (vì vấn đề tự trọng v.v..) mà không thèm lấy??)*

Đối với vấn đề Vương Anh Đường, có thể Trần Tố hiểu lầm, có lẽ là Trần Tố đa tâm, cũng có lẽ là ánh mắt nông cạn hạn hẹp của Trần Tố cản trở năng lực phân tích, nhưng có một điểm, Trần Tố không tin Vương Anh Đường! Vương Anh Đường có quá nhiều cơ hội liên lạc với Vương Tuấn, cho dù trong hai tháng cuối đời của mẹ Cố chỉ tới một lần, người một nhà ngồi chung một chỗ ăn một bữa cơm cũng có thể loại bỏ ngăn cách cuối cùng, nhưng chính là như vậy, Vương Anh Đường vẫn không xuất hiện! Vương Anh Đường như thế, Trần Tố không tin ông yêu thương Vương Tuấn! Cho nên Trần Tố cự tuyệt cùng Vương Anh Đường câu thông *(trao đổi, trò chuyện, giao tiếp)*, cự tuyệt đồng tình ông ta!

Nhìn xuống ngoài cửa sổ, mưa phùn đã ngừng, nhìn không thấy trăng sao, bầu trời đêm đen kịt khiến ánh đèn dưới cao ốc dường như giống quầng sáng ngân hà đang chảy xuôi xuống của Ngưu Lang Chức Nữ trong ảo tưởng khi còn nhỏ!

Trần Tố không đành lòng xem tiếp, mấy năm nay giúp đỡ học sinh nghèo khó, Trần Tố mới thật sự biết sự vĩ đại của cha mẹ và bình quân thu nhập kinh tế ở quê nhà. Cái gì là con số kinh tế? Cái gì là GDP? Cái

gì là danh sách hộ giàu? Trần Tố một chút cũng không muốn biết!

Mắt nhìn xuống đêm Thượng Hải thoáng như bao quát vạn vật nhân gian – nhưng đó là giả dối! Là lỗi giác!

Trần Tố nhớ kỹ mấy năm trước rất thích xem một bộ phim gia đình Hàn Quốc 'Đàn ông nhà ông chủ phòng tắm hơi'*, Trần Tố còn nhớ rõ một tình tiết cuối cùng sắp hết phim có một lời kịch: Hầu hạ vợ như nữ vương, bản thân hắn chính là quốc vương, xem vợ như thị nữ, chính hắn cũng chỉ là người hầu!

(: cái phim này có thật, sản xuất năm 1995 lận, không có thông tin tiếng Việt nên tui dịch đại thôi)*

Câu nói đó Trần Tố vẫn nhớ trong lòng, ý nghĩa cách nói đó cũng có thể dùng trong cảm giác này, lỗi giác bao quát nhân gian làm bản thân cao cao tại thượng khinh thường người khác, khinh bỉ vạn vật, mà rời khỏi độ cao ốc này chính mình chẳng qua chỉ là con kiến hôi, không thể nhìn thẳng vào vị trí bản thân chính là bi ai của nhân dân trước khi giàu lên!

Nhìn ngoài cửa sổ, Trần Tố có thể biết Trần Hạo vì cái gì bỏ qua giấc mộng đô thị lớn hắn ôm ấp từ nhỏ quay về cố hương rồi, Trần Hạo cá tính sáng sủa tràn đầy ánh dương quang và hy vọng về tương lai ở trong thành thị thế này là bi ai cỡ nào, thảo nào lúc vì chuyện kết hôn mà cùng mẹ bạo phát tranh chấp kịch liệt lại hét lên cuộc sống bên ngoài áp lực thật sự rất lớn, mà Trần Tố tin càng khó chính là thái độ và khoảng cách người với người lạnh nhạt!

Nhấn nút đóng rèm cửa sổ, rèm cửa to lớn hoa lệ giống như tấm màn sân khấu chào cám ơn chậm rãi khép lại.

Vương Tuấn thấy sắc mặt Trần Tố tái nhợt, nói: "Mai về đi, ngày nghỉ còn năm ngày, chúng ta không đi Chu Trang *(nằm giữa Thượng Hải và Tô Châu)* nữa, tới nhà em chơi đi."

Trần Tố hơi dại ra, Chu Trang là nơi may mắn có thôn trang kiểu cũ không bị hủy đi có cái gì hay mà xem? Cậu từ khi có kí ức tới nay chỉ không ngừng hướng về Thượng Hải mấy nơi khác đều không nghĩ tới, huống chi là Chu Trang?! Hai chữ tác động tới thần kinh Trần Tố khiến cậu thoáng cái hoạt bát lên! Trần Tố quay đầu nhìn chằm chằm Vương Tuấn: "Nhà của em?"

"Đúng nha." Vương Tuấn đưa tay đỡ Trần Tố xuống bệ cửa sổ, "Em không phải bốn năm chưa về sao?" Trần Tố nhìn Vương Tuấn kích động lên! Về nhà!!!

Vương Tuấn tỉ mỉ bảo khách sạn cung cấp tinh dầu tiêu trừ mệt nhọc xoa bóp tứ chi cho Trần Tố, để Trần Tố mệt mỏi nằm trong lòng anh ngủ. Giấc ngủ của Trần Tố luôn luôn tốt, cho dù hôm đó mấy người nháo một đêm đánh mạt trượt cả đêm cũng không đánh thức cậu, thế nhưng hôm nay Trần Tố lại mất ngủ!

Vì lễ phép, Vương Tuấn vẫn là đến Cố gia chính thức tạm biệt, Cố lão vừa thấy Vương Tuấn liền phát bệnh mắng, khiến mọi người đều có chút bất kham, nhưng Vương Tuấn đã bình thường trở lại, mẹ có ba và anh em yêu bà, mà anh có Trần Tố rồi!

60. Tia Nắng Ban Mai - Chương 60

Quê Trần Tố không có sân bay, ngay cả xe lửa hứa hẹn từ thập niên tám mươi tới giờ còn không thông tới. Mặc dù Cố gia kiên trì muốn lấy xe chở hai người đi, nhưng Vương Tuấn vẫn uyển chuyển từ chối, Vương Tuấn muốn trải nghiệm một chút phương thức bình thường Trần Tố hồi hương, sau khi tạm biệt cậu mợ em họ liền trực tiếp tới bến xe, mua được vé vừa kịp thời gian không cần chờ liền khởi hành, vạn hạnh! Chuyến tiếp theo phải chờ tới bốn tiếng lận. Thật bất ngờ, hành khách trên xe không nhiều, cũng phải, hiện tại mới 1/5 ngày nghỉ thứ hai của Tuần lễ vàng thôi, về nhà thì sớm đã về, ra ngoài chơi cũng đang cao hứng, tới ngày 5 ngày 6 mới là cao điểm.

Để Trần Tố dựa vào cửa sổ xe, xe rời khỏi trạm vòng quanh thành thị chạy ra ngoại ô, Trần Tố say xe rất nghiêm trọng, hôm nay sẽ không muốn ăn cái gì, Vương Tuấn nhìn Trần Tố sắc mặt tái nhợt cũng bất lực, kỳ thực, năm ngoái lúc dịch SARS bùng phát, chỗ ở bọn họ là khu dịch nghiêm trọng, Trần Tố không cần đi làm, Vương Tuấn liền mang Trần Tố đi hóng gió tới vùng ngoại ô trống trải ít người trăm năm khó gặp dạy Trần Tố lái xe, nơi thi bằng lái bình thường kín hết chỗ mà lúc đó lại vô cùng yên tĩnh, không tốn chi phí dư thừa lấy được bằng lái, khi đó Trần Tố cũng rất ít say xe.

Trông sắc mặt khó coi của Trần Tố, Vương Tuấn biết, tròn một tháng trước khi tới Thượng Hải, Trần Tố ôm hi vọng và kích tình lớn cỡ nào, Trần Tố hi vọng nhường nào Vương Tuấn có thể cùng bên gia đình mẹ có mối quan hệ càng hòa thuận. Mong muốn càng lớn thất vọng cũng càng sâu, vì chuyến hành trình tới Thượng Hải này, Trần Tố còn đặc biệt còn lên mạng nghiên cứu tuyến đường du lịch Thượng Hải tốt nhất, nhưng ngày đầu tiên đều thành công cốc, cho dù là Thượng Hải mà Trần Tố vẫn luôn hướng tới cũng trở thành vật hi sinh cho tâm tình u ám!

Vương Tuấn không có hi vọng cũng không có bao nhiêu thất vọng, nhưng Vương Tuấn vẫn là rất thích Trần Tố vì anh chìm đắm trong thất vọng. Chính là thành kiến đi! Mặc dù Bắc Kinh hàng năm cuốn sạch cát bụi của nửa TQ khiến Trần Tố mỗi năm oán giận thật sâu, còn có giao thông không tốt bằng ở Thượng Hải làm cho Trần Tố thà rằng phải bắt xe hai tiếng đi làm tan làm cũng không muốn lái xe, còn có một đống xa hoa truỵ lạc đắm chìm trong ham muốn hưởng thụ, nhưng những thứ này, bọn họ có thể không lưu ý không nhìn tới, bởi vì đó là thế giới sinh tồn của họ, nhưng Thượng Hải là thế giới chống đỡ lấy tâm hồn, để bọn họ gửi gắm rất nhiều mong muốn và nguyện vọng, tươi đẹp, nguyện vọng thân tình không thể khinh nhờn chỉ trong phút chốc tan biến hầu như không còn, còn sót lại chính là tâm hồn xám tro được thành phố này chống đỡ!

Vương Tuấn đưa quả cam bóc sạch vỏ cho Trần Tố ngậm. Lên đường cao tốc, xe chạy thật nhanh, khoảng khắc TV trên xe buýt đổi sang bộ phim thứ ba phim Hong Kong giang hồ bắn nhau, xe cũng đã rời khỏi đường cao tốc tiến vào quốc lộ bốn làn bình thường.

Đường không tốt, hầu như cứ qua trên dưới trăm mét là có lô cốt sửa đường, sau bạch dương ven đường chính là đồng ruộng xanh biếc, kênh rạch kênh mương có thể thấy ở khắp nơi, nhà ngói và lầu nhỏ xi măng giản dị chưa được trang trí bao nhiêu đều dựa vào kênh rạch mà xây điểm xuyến trong sắc xanh, Trần Tố nhìn hình ảnh không thể quên ngoài cửa sổ, tinh thần tỉnh táo hơn một chút, “Sắp tới rồi à?”

Đối với câu hỏi của Trần Tố, Vương Tuấn không hiểu, anh chưa bao giờ tới đây, đây không phải là quê hương Trần Tố sao?

Nhìn khung cảnh quen thuộc, nhưng Trần Tố không rõ ràng lắm, trước đây cậu thi đậu đại học đi lên phía Bắc cũng từ phía Bắc về, hiện tại lại từ miền Nam về quê Trần Tố liền không chắc chắn, tên thị trấn trên cột mốc dọc đường Trần Tố không quá quen thuộc. Trần Tố giải thích, cậu lên huyện học bảy năm liền trực tiếp tới Bắc Kinh học đại học, ngay cả thành phố chỗ bọn cậu còn chưa từng tới, không trách được, Trần Tố lại có chút chờ mong, đã sớm nghe nói trong thành có sở thú nữa đó.

Nhìn Trần Tố như vậy, Vương Tuấn nở nụ cười, đúng nha! Cái người này vừa từ trong sách đi ra còn chưa kịp nhìn thấu trò hề của thành phố đã bị anh bắt được, thoáng cái đã qua nhiều năm vậy rồi.

Lúc hai người nói chuyện bắt đầu có hành khách sớm báo địa phương muốn xuống xe, nghe được một địa danh quen thuộc, Trần Tố nói: "Chúng ta cũng xuống xe chỗ đó đi, đó là ngã tư của xã, chúng ta chỉ cần tới đó chuyển sang xe buýt xã là có thể tới thẳng nhà!" Trần Tố cười: "Huyện bọn em thôn thôn xã xã đều trán đường xi măng cả rồi, vừa rẻ vừa tiện, vùng ngoại thành Bắc Kinh không ít chỗ còn không bằng chỗ bọn em đâu."

"Hay là trước cứ tới thẳng huyện đi!" Vương Tuấn nói: "Hiện tại mới bốn giờ, còn sớm lắm, anh muốn đi xem trường trung học em học sáu năm là cái dạng gì trước."

Nhìn Vương Tuấn, Trần Tố rất ngượng ngùng: "Là bảy năm, cấp ba em học lại một năm, sau đó lại ở chỗ anh học lại thêm một năm, tổng cộng học ba lần năm 12."

Nhìn nhìn Trần Tố, Vương Tuấn cho tới bây giờ chưa từng cho rằng Trần Tố là người thông minh khéo léo, nhưng không có nghĩa là Trần Tố ngốc, hiện tại Trần Tố phần lớn không hiểu sự đời cũng là Vương Tuấn nuôi ra, vả lại, nha môn thanh sạch kia của Trần Tố trên căn bản là đơn vị tháp ngà, cái bộ dáng này của Trần Tố cũng là Vương Tuấn thích nhìn thấy, không cần thiết phải bão hòa với nhân thế, Trần Tố làm người rất rất tốt, không phải người thông minh liền có thể làm như Trần Tố được, "Anh biết, anh muốn xem!"

Không có tranh chấp, bọn họ theo xe vào huyện theo nhóm hành khách cuối cùng xuống xe, vừa xuống xe liền bị một đám đạp xe ba bánh vây lấy nhìn chằm chằm nhóm khách rõ ràng là người vùng ngoài, hỏi bọn họ có ngồi xe không? Đây là cảnh tượng thành phố nhỏ đều có, Trần Tố quen thuộc bầu không khí như vậy, xua tay biểu thị từ chối cùng Vương Tuấn thoát khỏi vòng vây, Trần Tố say xe muốn hóng gió một chút, "Từ bến xe đi về phía Đông không đến mười phút là tới rồi." Nhìn nhìn tứ phía, Trần Tố mới có bốn năm không về kinh ngạc phát hiện chung quanh bến xe trong trí nhớ toàn bộ thay đổi rồi, thực sự toàn bộ thay đổi!!

Vương Tuấn nhìn quanh, là thị trấn rất thông thường, thế nhưng đường nhỏ so với quốc lộ cũ kĩ rộng hơn tốt hơn, đường giống như tỉnh thành phương bắc, đứng ở ngã tư trước bến xe, ngã tư hình chữ kéo dài thẳng tắp, có thể là do lớn lên ở phương Bắc, Vương Tuấn cảm thấy loại đường lớn hướng lên trời này rất tốt!

Cùng Trần Tố chậm rãi đi về phía trước, đây là thị trấn thông thường, nhưng là nơi Trần Tố đã từng hướng tới nhất, dọc theo đường đi đều là nhà lầu ba tầng bốn tầng miễn là mặt tiền đều là cửa hàng giống nhau, nhà cửa còn rất mới, nhìn ra được là kết quả trong làn sóng ba năm rưỡi đại kiến thiết toàn quốc, liếc mắt nhìn không thấy cũ kĩ. Người trong thành nhỏ rất nhàn nhã đi chơi, người đi đường không nhanh không chậm qua qua lại lại, xe cộ không nhiều lắm, có xe buýt có taxi cũng có xe ba bánh người đạp, nhìn qua

ngồi xe ba bánh nhiều nhất.

Mặc dù là ngày nghỉ 1/5, nhưng cấp ba vẫn đi học, đứng ngoài cửa điện tử đóng chặt, Trần Tố rất cảm khái: "Đổi cổng rồi, lúc bọn em học thì còn cửa bằng sắt, hồi trước bên cạnh trường là tường vây gạch đỏ, hiện tại đều xây nhà rồi, bên dưới đều thành cửa hàng. Lầu học đều xây mới, bọn em khi đó chính là hai khu nhà ba lầu, hiện tại toàn bộ đã thay đổi, điều kiện thực sự tốt quá!!!"

Đứng ngoài cửa trông thấy hết kết cấu bên trong, Trần Tố nhìn xem vạn phần cảm khái nói điều kiện tốt hơn hồi cậu học bảy năm trung học, đó là trường học gồm bốn tòa nhà năm lầu, đường chạy nhỏ hai trăm mét sân thể dục có hai sân bóng rổ, đây là trường học Trần gia đã gửi gắm hết toàn bộ hi vọng vào ba đứa con!

Không phải khinh bỉ! Không phải ngạo mạn! Vương Tuấn nhìn trường học nhỏ hẹp ngăn nắp thật lâu, Vương Tuấn dường như có thể hiểu vì sao Trần Tố chỉ giúp đỡ mấy đứa trẻ gia đình nông thôn không thi nổi trường đại học lớn quốc gia mà chỉ thi vào trường nghề bình thường, nhìn nó, Vương Tuấn có thể hiểu, những người không có được giáo dục tốt nhất như bọn Trần Tố muốn thoát nghèo thực sự chỉ có thể khảo nghiệm sự nỗ lực của bản thân! Trần Tố vất vả thế nào rời khỏi huyện thành này ôm hi vọng vào tương lai thế nào tới Bắc Kinh, Vương Tuấn nhìn Trần Tố ngắm nhìn ngôi trường cũ được tân trang mới tinh, lại là duyên phận thế nào để họ gặp được nhau!

Muốn có ý tứ muốn vào trong, đứng trước cửa điện tử hồi lâu, bảo vệ trường học bắt đầu để ý hai người.

"Toàn bộ đổi rồi!" Trần Tố rời đi vẫn như trước cảm khái không thôi, đúng nha! Gần mười năm mà, tốt nghiệp gần mười năm rồi!

Xoay người cùng Vương Tuấn đi vào phía trước, là thói quen đi, Vương Tuấn thuận tay vẫy một chiếc taxi, Vương Tuấn mở cửa xe ý bảo Trần Tố lên xe, anh nói địa điểm muốn đi, tên đường Vương Tuấn nói ra khiến Trần Tố thật bất ngờ và vô cùng kinh ngạc, đó đều là tên trong huyện, địa danh trong huyện Trần Tố ở bảy năm nên biết, nhưng mà làm sao Vương Tuấn lại biết?

61. Tia Nắng Ban Mai - Chương 61

Ngồi xe taxi không tới mười phút đã đến nơi, Trần Tố dựa vào cửa sổ kinh ngạc nhìn thấy mẹ!

Đó là con đường thương nghiệp mới có hàng loạt cửa hàng, buổi chiều tháng năm ánh dương quang còn chưa rời khỏi bầu trời, sóng nhiệt chi tiêu của Tuần lễ vàng cũng kéo tới huyện nhỏ này, Trần Tố thấy trên người mẹ còn khoác bộ đường trang thêu tay tinh xảo lưu hành nhất hai năm qua lúc đó Vương Tuấn mua cho bà, đứng trước một cửa hàng quần áo sáng sủa cùng người khác trả giá, kéo người ta nói tới độ mặt mày hớn hở, mẹ hôm nay lên huyện mua đồ? Vậy, Vương Tuấn làm sao biết mẹ ở chỗ này?

Mẹ Trần nhìn lên thấy Vương Tuấn và Trần Tố xuống xe ở quảng trường bên kia đường, nhìn khuôn mặt giật mình của Trần Tố, mẹ Trần càng giật mình.

“Trần Tố? Vương Tuấn?” Mẹ Trần thất thanh kêu thành tiếng vô cùng kinh ngạc và vui mừng đều hiện hết lên mặt làm cho Vương Tuấn được an ủi tự đáy lòng.

Trần Tố đi qua, tinh thần mẹ phá lệ tốt đẹp cho dù là nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, mẹ Trần vứt bác gái đang tò mò sang một bên ngoắc tay gọi hai người tới, Trần Khiết từ trong cửa hàng đi ra cũng ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Thấy hai tay Trần Tố trống trơn, Vương Tuấn cũng không có cái gì, mẹ Trần hiểu ra vỗ đùi: “Hai đứa nhất định là đi Thượng Hải tảo mộ mẹ Vương Tuấn phải không, xem trí nhớ mẹ này, có dập đầu đàng hoàng không?”

“Tảo mộ ở thành phố không dập đầu.” Trần Tố cười.

“Nói cái gì, đương nhiên phải dập đầu,” mẹ Trần trừng Trần Tố: “Có con cái để làm cái gì? Đương nhiên phải dập đầu! Ăn chưa?”

Trần Tố nhìn cửa hàng này, sao mẹ lại ở đây? Nhìn qua không giống ở chỗ này mua quần áo.

Thoáng cái, mẹ Trần lộ ra ngại ngùng, đưa tay kéo Trần Tố qua một bên, thấp giọng nói cho Trần Tố biết nơi này là Vương Tuấn mua cho họ.

Kỳ thực lần kia trong một tuần họ tới Bắc Kinh Vương Tuấn đã sai người tới huyện mua nhà ở cho hai ông bà, cái nơi giá cả tiện nghi này… Chưa nói tới quá khứ, có thể là SARS mới qua, bất động sản điêu đứng cũng lan tới huyện phổ thông này, Vương Tuấn sợ phiền phức bảo người là mua phòng cũ xây sửa trong vòng năm năm, chủ ý là để hai ông bà một lần về nhà liền dọn tới huyện ở, không ngờ rằng giá phòng cũ như vậy lại thấp không ít, thấy Trần Tố vẫn rất quan tâm Trần Khiết, Vương Tuấn cũng suy tính cho Trần Khiết. Anh thật sự không có tiêu bao nhiêu tiền, mọi thứ đều bố trí xong bất quá chỉ tốn số tiền bằng cỡ tiền thuê nhà Trần Tố thu một năm, Trần Tố nhìn Vương Tuấn cảm kích, Trần Tố chưa từng nghĩ trừ tiền lương của mình ra còn có thể mua vật chất gì đó cho mẹ, Trần Tố ngay cả suy nghĩ này còn chưa ý thức được.”

“Tới! Làm quen một chút, đây là con nuôi mẹ Vương Tuấn, đây là Trần Tố anh hai Trần Khải, đây là vợ thằng ba.” Mẹ Trần gọi một nàng dâu đang sắp xếp quần áo ngoài cửa hàng.

“Anh Vương, anh hai.” Vợ Trần Khải cũng không sợ người lạ, thoải mái nhìn anh hai không quá quen và vị khách rất khí phái tới từ thành phố.

Nhìn khách hàng trên đường cũng ít, mẹ Trần đóng cửa tiệm bảo vợ Trần Khải gọi điện cho Trần Khải về ăn bữa cơm đoàn viên, mẹ Trần vừa nhìn hai tay Vương Tuấn trống trơn quay đầu lại dặn dò con dâu: “Nhanh đến cửa hàng chuyên cho đàn ông chỗ đường cũ mua quần áo tắm rửa đắt nhất, anh Vương của con rất kén chọn, mua cho anh hai con đồ thông thường là được.”

Trần Tố nghe xong nhịn không được bật cười, Vương Tuấn không nghe hiểu dường như cũng có thể hiểu ý

tứ mẹ Trần cũng nhẹ nhàng cười cười.

Nhà mới ở tiểu khu nhà ở không xa, đi bộ năm phút là đến, Trần Khiết vội vội vàng vàng đến tiệm cơm tốt gọi cơm nước.

"Nhà Trần Khải lúc trước ở trong cửa hàng, bây giờ ở chung với bọn mẹ, công việc buôn bán của Trần Khải vẫn tốt, làm hơn mấy năm nữa nhất định có tiền rồi, hiện tại nhà cũ trong huyện hủy hết xây thành hàng loạt tiểu khu mới, bây giờ giống mấy khu dân cư tập trung trong thành phố lớn, vừa sạch vừa tiện." Mẹ Trần vừa đi vừa giới thiệu tình hình trong nhà.

Huyện thành có lớn hơn nữa thì đối với người sống trong thành phố mà nói cũng chỉ là bỏ túi, trong chốc lát là tới rồi, từ gara tiểu khu liền nhìn thấy ba Trần quấn tạp dề, ba Trần sững sờ nhìn Vương Tuấn và Trần Tố không thể tin, ba Trần ngượng ngùng giơ tay dính than, còn chưa quen toàn bộ dùng gas, đó là thứ tốn không ít tiền, mẹ Trần nói với bạn già: "Hai đứa nó không phải 1/5 đi Thượng Hải tảo mộ mẹ Vương Tuấn sao," ba Trần cuối cùng từ trong vô cùng kinh ngạc thanh tỉnh lại vội vàng nói: "Đi Thượng Hải thăm mẹ Vương Tuấn nha, dập đầu chưa? Phải hoá vàng đàng hoàng nữa."

Mẹ Trần kéo cháu gái qua một bên lau nước mũi, nhà mới ở lầu một, là vì nghĩ cho hai ông bà, lầu một còn có một cái sân có thể phơi đồ, thích hợp với gia đình có tập quán nông gia.

Trần Khiết từ tiệm cơm bưng về cơm nước phong phú, mọi người ngồi xuống, ba Trần bưng rượu đôi mắt trông mong nhìn Vương Tuấn, Vương Tuấn hiểu ý nâng chén, ba Trần vui tươi hớn hở chạm cốc một ngụm cạn ly, ba Trần không giỏi nói chuyện lộ ra vui vẻ. Ba tháng trước nếp nhăn dày đặt trên mặt ông giảm rất nhiều, Trần Tố ăn canh trứng gà trên bếp xong liền no, lượng cơm ăn của cậu luôn không lớn còn có chút buồn nôn ăn không vô, cháu gái học lớp lá ở nhà trẻ huyện dựa vào Trần Khiết bị ánh mắt Trần Tố quét tới, bé có chút ngượng ngùng chạy ào vào lòng mẹ.

Nhận được điện thoại thông báo, biết anh hai về nhà, Trần Khải đóng cửa hàng vội vã chạy về, anh em họ đã nhiều năm không gặp.

Trần Tố thấy Trần Khải vào cửa, Trần Khải thay đổi cũng không tính là nhiều, chỉ là thiếu sự táo bạo lúc còn trẻ, lộ ra cảm giác thỏa mãn tinh thần, xem ra làm ăn rất thuận lợi.

Nhìn anh hai hơn bốn năm không gặp, Trần Khải lại thấy quá xa lạ quá không quen thuộc, vị nam tử trước mặt trong sạch sẽ lộ ra thanh cao này chính là anh hai trầm mặc ít nói vô thanh vô tức của hắn?!

Đầu năm nay, chuyện mẹ, Trần Khiết và chị dâu xảy ra xung đột, làm ba phát bệnh phải lên thành phố xem bệnh truyền tới tai hắn, Trần Khải tìm Trần Hạo nháo lớn một trận, sau cùng hai anh em đều lật sạch bảy tám bệnh viện lớn lớn nhỏ nhỏ trên thành phố cũng không thấy bóng ba mẹ và Trần Khiết, anh cả xém ly hôn với chị dâu, mà, đang lúc bọn hắn gấp tới độ muốn báo cảnh sát, lại nghe nói ba mẹ và Trần Khiết đã về, Trần Khải và Trần Hạo lập tức chạy về, lúc đó anh em bọn hắn xông vào nhà thì thấy ba mẹ và Trần Khiết toàn thân mới tinh liền phát ngốc luôn, cảm giác đầu tiên chính là ba mẹ trúng số độc đắc? Mà nhìn thấy giấy tờ nhà và cửa hàng trước mặt ba mẹ càng xác thực suy nghĩ của bọn họ!

Lúc đó thật đúng là náo loạn, nếu như ba mẹ thực sự trúng số vậy cũng không đến mức để một mình Trần Khiết chiếm phân nửa chứ! Con dâu ghen tị cũng là bình thường, cuối cùng vẫn là mở hội nghị gia đình, mẹ lấy ra ảnh chụp của anh hai, chỉ vào chữ lớn trên cổng phía sau anh hai nói: "Trần Tố đang trông cửa cho quốc gia, nó ăn cơm Nhà nước, Nhà nước cho tiền lương rất cao, là nó yêu thương em chúng mày, đây là của hồi môn nó cho Trần Khiết, chúng mày không cần đỏ mắt, tụi bây đi học lại biết chữ, nhưng Trần Khiết không có bằng cấp không có công việc." Hai người con dâu rất ngượng, chuyện này qua đi không ai đề cập nữa, lương ở thành phố rất cao, huống chi là công tác đơn vị Nhà nước!

Thế nhưng, Trần Khải vẫn còn nghi ngờ nhưng không nói nữa, dù sao đây đúng là anh hai mua, hắn sẽ không lắm mồm. Mẹ thầm đem tiền tích góp từng tí một cho Trần Khải mở cửa tiệm, trong đó có tiền anh hai Trần Tố mấy năm nay gửi về còn có tiền mẹ để dành tương lai làm của hồi môn cho Trần Khiết. Hiện tại Trần Khiết cái gì cũng có, tiền này vẫn phải giúp con trai một chút, cầm sổ tiết kiệm cũ, khi đó Trần Khải rơi lệ, "Mẹ, tiền này, con nhất định trả lại cho người!"

"Đương nhiên phải trả!" Mẹ Trần cho thằng ba một cái liếc mắt, "Trả kèm lãi nữa." Trần Khải cảm kích mẹ, cũng cảm tạ anh hai hỗ trợ.

Trần Hạo vì vợ làm ba Trần 'tức phát bệnh' còn đang trong chiến tranh lạnh, mẹ Trần khôn khéo lần này đứng về phía con dâu cả dạy dỗ Trần Hạo một phen, mẹ Trần có suy nghĩ của mình, mặc dù con dâu cả còn có khuyết điểm, nhưng cô ta đối với Trần Hạo một lòng một ý, chỉ cần cô ta một lòng suy nghĩ vì Trần Hạo, làm cho gia đình nhỏ của Trần Hạo có thanh có sắc, mẹ Trần sẽ không không hài lòng đứa con dâu này.

Mẹ chồng đứng về phía mình khiến vợ Trần Hạo rất cảm kích, hơn nữa hiện tại ba mẹ chồng thoáng cái thành người thành phố, cô còn nào dám trương sắc mặt, hiện tại đứa con đã đi học trên huyện, để ở nhà ông bà nội, vợ chồng họ có công việc trên trấn, mỗi tuần mới có thể tới huyện ở hai ngày, lần này 1/5 trấn tổ chức du lịch tập thể, con dâu cả một lòng muốn đem cái danh ngạch (số lượng người cố định) này cho hai ông bà đi, nhưng mẹ Trần làm sao bỏ được sinh ý ngày nghỉ lễ! Cho nên một nhà Trần Hạo đi du lịch không gặp được Trần Tố.

Mẹ Trần giới thiệu với Trần Khải con nuôi Vương Tuấn quen biết ở Bắc Kinh, hẳn là bình thường mẹ Trần hay nhắc tới Vương Tuấn, người Trần gia không ai ngoài ý muốn, Trần Khải cũng rất tự nhiên gọi anh Vương.

Mẹ Trần nói với Trần Tố, hiện tại ba Trần trên cơ bản chính là đưa đón cháu trai cháu gái đi học, chăm sóc bình đẳng các cháu, mẹ Trần mở tiệm bán quần áo, mẹ Trần không phải người có thể ngồi yên, thừa dịp còn hơi sức làm thêm vài năm, vợ thằng ba tới phía Nam nhập hàng, "Vợ Trần Khải rất hiếu thuận cũng rất có năng lực!" Mẹ lặng lẽ nói với Trần Tố: "Trần Khải không có chọn sai người!"

Nhìn mẹ thỏa mãn và cả nhà hòa hợp, Trần Tố thật cao hứng.

Trời không còn sớm, thấy Vương Tuấn ngồi một mình không ai nói chuyện với anh, cho dù là Trần Khải hướng ngoại nhất Trần gia cũng không có cách nào đĩnh đạc nói chuyện trước mặt Vương Tuấn, người mất tự nhiện ngược lại là Trần Khải, Trần Tố đề nghị tới khách sạn nổi tiếng xây cạnh sông trên huyện ở.

"Về nhà rồi, sao còn ra ngoài ở khách sạn?" Mẹ Trần hạ mệnh lệnh, "Nhà Trần Khiết cách đây không xa,

một chốc chúng ta qua coi, còn phải xem cái vị kia nhà Trần Khiết, vợ Trần Khải, con thu dọn sạch sẽ phòng tụi con cho Trần Tố Vương Tuấn ở, mấy đứa mấy ngày này qua nhà Trần Khiết đi."

"Mẹ, vẫn là anh hai ở chỗ Trần Khiết đi, bên Trần Khiết không phải càng ngăn nắp sạch sẽ sao?" Vợ Trần Khải kiến nghị.

"Con trai về nhà nhất định phải ở nhà ba mẹ, sao có thể qua nhà em gái?" Mẹ Trần thì thầm, vợ Trần Khải nở nụ cười, liên tục nói phải, đáp ứng nhất định thu dọn sạch sẽ, hết thảy đều sẽ thay mới, nhìn cũng nhìn ra được vị con nuôi của mẹ chồng này rất thích sạch sẽ.

Trần Khiết hơi ngượng ngùng đi đằng sau thì thầm nho nhỏ với Trần Tố, lần trước sau khi trở về nghe lời anh hai, cùng anh cả nói chuyện tiến tới một bước hiểu rõ, cha mẹ người kia đều là phần tử trí thức già, công tác là dựa vào cha mẹ che chở, tính tình thành thật phúc hậu, vợ trước kiềm chế không được so sánh với chồng của mấy người bạn liền buồn bực hắn không hướng ngoại thường nháo lớn ồn ào khiến hai ông bà không chịu nổi mới ly hôn, hai người không có con, hắn cũng không phải không tìm được vợ trên huyện, mà là một lòng muốn tìm một người phụ nữ tính cách hòa thuận, Trần Hạo từng tiếp xúc với hắn khi làm việc, là một người tốt thích hợp với Trần Khiết mới giới thiệu cho cô.

Hai người lúc đó đều là nghe nói từ bà mối, ngay từ đầu đều không rõ không muốn tiếp xúc, Trần Khiết ngại hắn tái hôn tuổi lại lớn hơn mình mười tuổi, hắn cũng ngại Trần Khiết là con gái nông thôn không có văn hóa, nhưng vừa tiếp xúc hai người liền tách không ra.

"Nồi nào úp vung đó đích thực luôn," mẹ Trần đi bên cạnh xen vào, có vẻ đối với con rể sắp cưới này rất hài lòng, "Là người an phận, rất xứng đôi với Trần Khiết, tương lai Trần Khiết sẽ không thiệt thòi!"

Mẹ Trần nói với Trần Tố, vốn nhà kia cũng phản đối cái hôn sự này, không môn đăng hộ đối, nhưng là gặp Trần Khiết rồi vừa thấy Trần Khiết nhã nhặn lịch sự, hai ông bà xem vào mắt liền không phản đối nữa, bên này mới gật đầu không tới hai ngày liền hay tin Trần Khiết còn có nhà có cửa hàng thì càng hài lòng vô cùng, vốn còn nghĩ dù sao cũng có duyên thôi thì 1/5 kết hôn luôn, nhưng bên nhà trai kiến nghị hai người tiếp xúc thêm mấy tháng nữa, đến cuối năm không có biến hóa gì thì kết hôn, mẹ Trần nghe xong lời này càng cảm thấy nhà trai này có tri thức có kiến thức, mẹ Trần lại toàn tâm toàn ý nhận thức cái hôn sự này rồi.

Mẹ Trần nhìn Trần Tố, Trần Tố nhìn mẹ, mẹ cúi đầu nói, cửa hàng của Trần Khiết cho thuê, Trần Khiết không thích hợp buôn bán, bây giờ vẫn làm việc giúp nhà mẹ đẻ, mẹ Trần rất cảm kích Vương Tuấn lót cho Trần Khiết con đường một đời! Trần Khiết không có văn hóa cũng không có năng lực và quyết đoán, đây là chuyện bà vẫn rất lo lắng, mà bây giờ Trần Khiết cho dù là thu tiền thuê nhà cũng có thể sinh hoạt, bà cảm kích Vương Tuấn, cũng thấy hơi ngại với Trần Tố.

Trần Tố cười cười, hiện tại cậu và Vương Tuấn tuy hai mà một, Trần Tố quay đầu lại mỉm cười với Vương Tuấn không tiếng động đi sau lưng cậu, Trần Tố cũng là cảm kích Vương Tuấn, Vương Tuấn lạnh lùng với người khác, Trần Tố biết, Trần Tố cảm tạ Vương Tuấn lấy thân phận của anh quan tâm đến người nhà cậu! Hiện tại đã là người nhà của cả hai người rồi!

62. Tia Nắng Ban Mai - Chương 62

Đối tượng của Trần Khiết vừa nhìn liền biết là người thành thật, nhưng có lẽ là do ngồi văn phòng trên huyện, có vẻ nghiêm chỉnh thể diện, có mẹ Trần tán thành, Trần Tố đương nhiên không có ý kiến phản đối, ánh mắt mẹ Trần rất tỉ mỉ kĩ càng, hắn và Trần Khiết đứng chung một chỗ rất hài hòa, hắn thích Trần Khiết, từ ánh mắt hắn nhìn Trần Khiết có thể nhìn ra được.

Trần Tố không có ý kiến. Chỉ bất quá, hắn ngược lại có nghi hoặc, hắn nhìn vị anh vợ tương lai này, hắn thực sự rất khó mà tin được vị này là người mà vợ sắp cưới, cha mẹ vợ tương lai nói là bảo vệ trông cửa cho đơn vị quốc gia ở Bắc Kinh?!

"Là bảo vệ trông cửa!" Trần Khiết thấy hắn vô cùng nghi hoặc liền nhấn mạnh, "Là bảo vệ trông cửa cho đơn vị quốc gia!"

Hắn nhìn anh vợ tương lai thật sự là cảm khái hàng vạn hàng nghìn, sớm nghe người ta nói trông cửa ở Bắc Kinh đều là quan thất phẩm, lời này quả nhiên không giả, một bảo vệ cửa cho đơn vị quốc gia còn có khí độ bức người thế này đúng là ghê gớm!

Không ngồi trong nhà Trần Khiết bao lâu, xem xem phòng tân nương là thói quen từ lâu ở quê, là một loại nghi thức khoe khoang cũng là để thân thích qua qua lại lại nhận thức lẫn nhau.

Tuy rằng trời còn chưa tối, nhưng mọi người nhìn ra được Trần Tố mệt mỏi, mẹ Trần chào hỏi rồi về. Nói là không cần tiễn, nhưng Trần Khiết và vị kia đều tiễn Trần Tố Vương Tuấn quay về nhà mẹ Trần.

Vương Tuấn đi chậm lại hai bước thấp giọng nói mấy câu với Trần Khiết yên lặng đi phía sau, Trần Khiết nghe gật gật đầu, mẹ Trần nhìn vào mắt nhưng không có lên tiếng.

Đến cửa nhà mẹ mọi người đều giải tán, mẹ Trần mượn cớ đi ra ngoài đuổi theo Trần Khiết hỏi chuyện gì?

Trở lại nhà mẹ, vợ Trần Khải đã thu dọn toàn bộ xong xuôi, đồ dư thừa đều dọn hết, có dọn thế nào nữa, nơi một nhà bảy tám người ở cũng không thể sạnh sẽ hơn nhà mới một mình của Trần Khiết được.

Nội y áo ngoài mua mới đều chuẩn bị xong, khăn mặt, bàn chải, dao cạo râu tất cả đều là mới, cho dù là nhà vệ sinh cũng tản ra mùi thơm dịu nhẹ, vợ Trần Khải còn để tâm cọ rửa sạch sẽ một lần, thấy anh hai về liền cùng Trần Khải đến chỗ Trần Khiết ở.

Tắm gội xong, Trần Tố nằm xuống lập tức ngủ, mẹ Trần đem quần áo bọn họ thay ra đi giặt. Vương Tuấn đổi nơi ở rất khó đi vào giấc ngủ, có lẽ dựa vào Trần Tố có thể làm tâm tình dễ chịu đi, Vương Tuấn nghe tiếng giặt quần áo nhợt nhạt ngoài rèm cửa kéo kín chìm vào giấc ngủ.

Thanh âm rất nhỏ ngoài phòng khách khiến Vương Tuấn giấc ngủ không sâu tỉnh lại, nhìn đồng hồ, còn rất sớm, trong không khí tản mát mùi thơm ngát, sân nhỏ ngoài hai lớp rèm cửa sổ đèn vẫn sáng, Vương Tuấn không tiện ra ngoài coi, nghe thấy bên ngoài hạ giọng thì thầm nói chuyện, xem ra, mẹ Trần vì hai người

mà bận rộn một đêm.

Đợi tới khi ngoài cửa sổ có tia sáng, Trần Tố vẫn chưa có ý tỉnh lại, trông Trần Tố bộ dáng như vầy là muốn ngủ tới trưa rồi, Trần Tố vẫn luôn xem việc có thể ngủ nướng là một loại may mắn mà hưởng thụ!

Vương Tuấn xem giờ, thời gian không sai biệt lắm, mở cửa ra ngoài rửa mặt, cửa sát sân nhỏ còn đóng, ba Trần vội vàng trong bếp chỉ chỉ ra ngoài, Trần Khiết đang đợi Vương Tuấn.

So với thời gian hẹn, Trần Khiết tới sớm hơn. Tối hôm qua Vương Tuấn nhờ Trần Khiết mang mình đi xem nhà ở dưới quê của Trần gia trước kia, Trần Khiết bưng bánh bao tới làm bữa sáng, Vương Tuấn nói cám ơn, cầm lấy ăn.

Để tiết kiệm thời gian nên không ngồi xe buýt thông với làng xã mà Trần Tố rất hài lòng mà là thuê xe taxi, không tới nửa tiếng đã đến, Trần Tố từng nói đường xi măng thôn xã trực tiếp kéo dài đến tiệm tạp hóa Trần gia.

Từng phiến màu xanh lục và nhà nhỏ gạch men trắng chủ yếu đều là mới xây ngoài tường vây điểm xuyến bên bờ sông nhỏ, cái này và nông thôn trước đây anh từng tiếp xúc quả thật bất đồng, nơi này xây dựng cơ bản rất đúng chỗ, thảo nào Trần Tố lại xem sân golf thành nông thôn không có ruộng lúa.

Xa xa liền nhìn thấy chữ 'Tiệm tạp hóa' vẽ bằng vôi, rất dễ thấy cũng rất cổ xưa.

Một đường trông thấy ruộng lúa tháng năm sắc xanh một mảnh, mà khi mắt thấy Trần gia lại cũ kĩ nhất, một đường nhìn lại cũ kĩ nhất là Trần gia, muốn đồng thời cho ba đứa con đi học, Trần gia không có dư thừa tiền tài, hàng năm hơn vạn tiền học phí và sinh hoạt phí của ba đứa nhỏ đối với nông thôn mà nói không phải con số nhỏ, mà ba Trần mẹ Trần cấp một lần chính là hơn mười năm, về sau chính là các con kết hôn, Vương Tuấn cũng có thể tưởng tượng ra được áp lực của Trần gia.

Xuống xe, nhìn tiệm tạp hóa Trần gia trong cự ly gần, đó chỉ là một căn phòng khoảng hai mươi mét vuông, không phải cố ý hạ thấp, tiệm tạp hóa thực sự rất cũ kỹ, mà ba mẹ Trần Tố chính là dựa vào nó đưa ba đứa con đến trường đọc sách, hiện tại, cánh cửa gỗ phai màu sơn loang lổ đóng lại thật chặt.

Đằng sau tiệm tạp hóa chính là sân nhỏ không có tường vây của Trần gia, trong sân là đất trồng rau, một góc đông bắc có chuồng gà và chuồng lợn quây bằng gạch vỡ bỏ đi, phía trên kia chất rơm rạ và bông vải, nhà hai tầng xi măng màu xám tro không ai ở trên một đường khắp nơi đều là nhà lầu mới cẩn gạch men sứ trắng bóng có vẻ phá lệ thấp bé và u ám.

Trần Khiết giới thiệu, lầu trên từ mấy năm trước đã đổi thành phòng cưới cho Trần Hạo, anh hai Trần Tố về quê sẽ ở buồng phía tây lầu một, Trần Khiết mở cánh cửa gỗ hiếm thấy, bên trong có giường trúc cố định làm từ hai băng ghế dài ghép lại mà thành, dưới cửa sổ có một chiếc bàn cũ kĩ bên trên bày một ít sách, hai mặt tường dán đầy giấy khen màu sắc rực rỡ, xó trong cùng của căn phòng mờ tối chất đống mấy bao tải thóc và còn nửa túi phân bón chưa dùng hết.

Đây chính là chỗ ở mỗi lần về quê của Trần Tố của anh?

Đây là ngôi nhà Trần Tố vẫn quyến luyến thật sâu! Cơ hồ là ngôi nhà* không có gì cả! Giờ khắc này, Vương Tuấn sâu sắc hiểu rõ tiền tài thực sự không thể đại biểu tất cả, có quá nhiều thứ tiền tài không thể mua được, chí ít thân tình là thứ tiền tài không thể mua!

*(*chỗ này là , chữ này sâu sắc hơn một căn nhà, nghĩa của nó phần nhiều là 'gia đình')*

Trần Tố quyến luyến cái nhà này, trong mắt là trong tâm thậm chí không nhìn thấy nó cũ kĩ, hàm nghĩa của 'nhà' đối với Trần Tố mà nói hẳn là được mẹ ôm ấp đi, và là 'ngôi nhà' ôn nhu mà chính Vương Tuấn anh há có thể theo đuổi!!!

Trần Khiết để Vương Tuấn lại một mình lén lút lui ra. Vương Tuấn nhìn giấy khen màu sắc rực rỡ khắp tường, thứ này chất chứa bao nhiêu mong muốn của người Trần gia! Vương Tuấn tìm được tên Trần Tố trên giấy khen khắp tường, Vương Tuấn biết Trần Tố tự ti là từ đâu ra rồi, Vương Tuấn không muốn tưởng tượng Trần Tố không có mình hiện tại sẽ như thế nào, ý tứ này khinh nhờn Trần Tố, bởi vì Vương Tuấn biết, chính mình không có Trần Tố sẽ trở thành thế nào!

Một lúc lâu, Vương Tuấn đi ra, ngoài sân có không ít người, đều là người già, phụ nữ và tiểu hài tử đang nghỉ học. Nghe Trần Tố nói, thanh niên trai tráng cả trai lẫn gái dưới quê trên cơ bản đều đến tỉnh khác làm công hoặc công tác, hiện tại trong cuộc sống giản dị tại thôn quê đều là lão nhược phụ nhũ *(người già phụ nữ trẻ con)*chăm sóc ruộng đồng và chăm sóc con cháu ở nhà đi học, vừa đến năm mới mới là thời điểm chân chính náo nhiệt.

Dưới sự trợ giúp của thôn dân Trần Khiết đem mấy giỏ trứng gà trứng vịt bỏ vào cốp sau xe taxi. Từng cặp mắt đầy hiếu kỳ nhìn Vương Tuấn vừa trông là đã biết là người thành phố.

Người nơi này quần áo và tinh thần rất tốt, có cảm giác cơm no áo ấm, người dân nơi đây không tính bủn xỉn của dân quê như anh nghĩ, nhìn cơ sở hạ tầng chung quanh cũng có thể thấy được thu nhập bình quân tỉnh này không kém.

Nhìn từng giỏ trứng gà, Vương Tuấn có thể đoán ra là ý tứ gì, Vương Tuấn cũng không nói, là không tiện nói!

Vương Tuấn trở lại Trần gia trên huyện, Trần Tố không ở. Ba Trần nói Trần Tố vừa tỉnh ăn điểm tâm liền ra ngoài dạo phố, trong sân Trần gia còn thoang thoảng mùi thơm đêm qua.

Dặn dò dân công khiêng trứng gà đặt nhẹ nhàng vào sân, bên ngoài cánh cửa thông ra sân vẫn luôn đóng mà Vương Tuấn thấy đang chất đống thùng giấy và từng chiếc bánh ú nho nhỏ màu xanh biếc đặt trong nước, đó là bánh ú? Xem ra đó là thành quả mẹ Trần bận rộn cả đêm.

Trần Khiết dùng giấy ba Trần đã cắt sẵn bọc lại từng quả trứng gà rồi bỏ từng cái một vào thùng.

“Đều…đều để tụi con mang về Bắc Kinh?!” Trần Tố vừa trở về nhìn đồ ngập một sân mà giật mình, lần này Vương Tuấn nghe được rất rõ ràng, để hai người mang? Vương Tuấn nhìn đồ ngập một sân cũng giật mình, Vương Tuấn đã nghĩ là đồ để họ mang về, nhưng này — cũng quá nhiều rồi!

“Yên tâm, không cần hai đứa mang theo.” Mẹ Trần vội đến độ đầu cũng không gật, “Mẹ có biện pháp!”

“Này… Nhiều như vậy, tụi con làm sao ăn hết?”

“Con đứa nhỏ này nói ngốc cái gì vậy?” Mẹ Trần ngẩng đầu trừng Trần Tố, “Đây đương nhiên là cho các con tặng cấp trên, đồng nghiệp, bạn bè ăn, thấy mấy đứa ăn trứng gà nước ngoài không mùi không vị, những thứ này đều là trứng gà mái chân chính nhà nuôi, đi làm lâu như thế, đối nhân xử thế cũng không biết, đây là để cấp trên nếm thử tươi ngon không coi như hối lộ!” Mẹ Trần phất tay: “Mẹ kêu Trần Khải sáng sớm hôm nay mua vé cho hai đứa, tối nay sáu giờ lên xe ô tô tốc hành, đêm nay đi, sáng mai tới, sau khi trở về nghỉ ngơi thật tốt hai ngày liền phải đi làm, trong nhà sẽ không giữ hai đứa.”

“Vốn mẹ bảo anh đặt vé tối ngày mốt đi,” Trần Khải giải thích, “Chính là vé xe ngày mai đã không còn, đều bị học sinh đặt trước, vé đắt cũng không mua được chỗ ngồi, chỉ còn hôm nay mới có vé.”

Không nói gì, nhìn mẹ tay chân lanh lẹ bận rộn, Trần Tố cảm tạ mẹ.

Bữa cơm đoàn viên buổi trưa cũng tiết kiệm, nhóm phụ nữ đều đang bận rộn không rảnh quản họ, đều gọi tiệm cơm đưa đến mấy món ngon giải quyết đói bụng là được.

Ngại mấy nam nhân không làm việc vướng víu, mẹ Trần đuổi bọn họ ra ngoài shopping, Trần Tố và Vương Tuấn liền đi xem cửa hàng của Trần Khải, xem xong rồi đi dạo trên đường lớn trong huyện, huyện thành không lớn kiến thiết xây dựng rất hoàn mỹ, thế nhưng thiếu hụt chính là công nghiệp và thương nghiệp loại hình lớn, do có liên quan trực tiếp tới khu vực. Thế nhưng một đường đi xem, nhóm người ở huyện thành ăn mặc không kém gì người thành phố lớn, có khi chi tiêu còn vượt trên thành phố lớn. Trần Tố phân tích, đây là bởi vì người nơi này trên cơ bản đều là ra ngoài phát tài về nhà tiêu phí mà đưa tới phản ứng dây chuyền. Người trong huyện ra ngoài thành phố là buôn bán lớn không hề ít, tài chính trong huyện không có tiền, mà trong tay cá nhân có tiền, quần áo của những phụ nữ trên đường giá còn gấp đôi so với thành phố.

Nhìn Trần Tố, Trần Tố làm sao biết giá quần áo phụ nữ? Trần Tố nhìn lại Vương Tuấn: “Em bình thường nghiên cứu, đây là công tác của em.”

Vương Tuấn lắc đầu, thật không biết Trần Tố làm sao lại cảm thấy hứng thú với dân sinh như vậy!

Đội ngũ tạm biệt rất khổng lồ, đồ phải mang về càng đồ sộ!

Người Trần gia toàn quân xuất động, tám thùng trứng gà, sáu thùng trứng vịt muối đã nấu chín, hai bao tải củ ấu đặc sản vùng sông nước và đài sen xanh biếc còn chưa bóc, phía sau còn có sơ sơ ba thùng bánh ú nho nhỏ đặc biệt bọc bằng lá lau sậy, đương nhiên còn có mấy chục lẵng hoa hôm nay mẹ Trần nhớ tới đi thu mua ở tiệm hoa toàn huyện, chất cao bằng một người. Mẹ Trần dặn dò, trời nóng, sớm mai vừa đến

Bắc Kinh phải lập tức mau chóng chia đồ vào lẵng hoa xinh đẹp này tặng lãnh đạo, đừng có lười!!

Kỳ thực, Vương Tuấn vốn là muốn thuê xe trực tiếp đưa hai người về Bắc Kinh, thế nhưng đối mặt người Trần gia nhiệt tình anh cũng không có cách nào mở miệng từ chối.

Khiêng từng món đồ đạc đặt vào thùng xe rộng lớn, vội vã, xe nổ máy, Vương Tuấn nhìn theo ba Trần mẹ Trần sau xe liên tục vẫy tây, Vương Tuấn vươn tay cách cửa sổ thủy tinh nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, hẹn gặp lại! Hẹn gặp lại!!*

63. Tia Nắng Ban Mai - Chương 63

Trở lại Bắc Kinh đã có dấu hiệu cao điểm khách du lịch đổ về, sau khi tiến vào nội thành vừa liếc mắt ngoài xe cộ chính là xe cộ! Bất quá, tinh thần Trần Tố vẫn luôn phấn khởi, về nhà rồi! Rốt cuộc về đến nhà!

Mặc dù có câu châm ngôn có tiền có thể sai quỷ đẩy cối xay*, nhưng là phải chở một lượng đồ vật khổng lồ về cũng là một chuyện không dễ dàng, tốn không ít nhân lực vật lực tinh lực mới chở về được.

(thành ngữ, có tiền thì làm gì cũng được)*

Trông thấy khu nhà cũ bị dây thường xuân xanh đậm quấn quít lấy dưới bóng râm của cây cổ thụ, Trần Tố vui mừng, mặc kệ đi đến đâu về nhà mới là an tâm nhất! Nhìn Trần Tố như vậy, Vương Tuấn hiểu rõ, ngôi nhà này được lưu giữ sâu trong lòng Trần Tố rồi!

Trời tháng năm ở Bắc Kinh so với phía nam còn nóng hơn. Nhìn từng thùng giấy và bao tải được dỡ xuống từ xe tải nhỏ đặt trước lầu thật khó xử, đây cơ bản đều là một ít thức ăn chín, trước tối nay phải đem tặng hết. Trên xe đường dài trở về, Trần Tố lúc này không hề say xe liền nghiêm túc bấm ngón tay tính toán những người quen biết, tính tới tính lui quen biết cũng chỉ có mấy vị, hiện tại lại đang trong ngày nghỉ không biết họ có ra ngoài du lịch không nữa.

Vương Tuấn làm việc vẫn là rất nhanh, bắt tay vào làm ngay tại cửa khu lầu! Mở thùng giấy bắt đầu phân loại từng thứ bỏ vào trong lẵng hoa.

Củ ấu, đài sen, trứng gà, trứng vịt, còn có bánh ú nho nhỏ tỉ mỉ sắp xếp trong lẵng hoa, thẩm mỹ quan bản thân Vương Tuấn không cho phép Trần Tố không có tí nhận thức nghệ thuật nào tham gia vào! Trần Tố bị đá đít ra siêu thị nhỏ gần nhà mua màng bọc dùng trong tủ lạnh, Vương Tuấn bắt chước mấy giỏ trái cây bán bên ngoài sắp thức ăn vào lẵng hoa bọc lại, làm xong nhìn lại vẫn là không tệ.

Trần Tố không thể giúp, Vương Tuấn bảo Trần Tố cầm đồ giữ lại cho nhà mình với chia cho khách trọ lên lầu, còn bảo Trần Tố thuận tiện rửa mặt một chút. Chờ chốc lát Trần Tố trở xuống, Vương Tuấn cũng đã giải quyết hai ba mươi lẵng hoa đựng đầy các loại thức ăn, Trần Tố nhìn mà thật bội phục Vương Tuấn cư nhiên có thể xếp trứng gà thành hình bông hoa phối với đài sen làm lá xanh lót bên trong có vẻ phá lệ xinh

đẹp, tay Vương Tuấn thật sự rất khéo.

Vương Tuấn mang theo lẵng hoa đặt lên xe Trần Tố, lúc này nghĩ tới ai thì tặng người đó, dù sao không thể giữ đến mai. Nếu Trần Tố không thể giúp một tay thì phái cậu đi giao hàng. Trước tiên hạ thủ bên nhà Tống gia, Tống gia có cảnh vệ, nữ giúp việc còn có tài xế, người trong nhà Tống gia không ít, lại tiện đường tìm đến nhà lão trung y, người nhà ông cụ kia cũng không ít. Còn lại hơn phân nửa chờ Trần Tố quay về thì chuyển tới đơn vị Trần Tố, đối với đề nghị của Vương Tuấn, Trần Tố tán thành, thừa dịp trời còn chưa tối, Trần Tố mau chóng xuất phát.

Hàng xóm cùng khu đi qua, vừa nhìn cũng tò mò, mặc dù bây giờ thành phố thống nhất, trời Nam đất Bắc hàng hóa vô cùng lưu thông, nhưng là đài sen chưa xử lý thế này và củ ấu hiếm thấy vẫn khiến người sinh sống trong thành phố phía Bắc có chút cảm giác mới mẻ.

Một giờ sau xử lý xong toàn bộ, Vương Tuấn dọn dẹp chiến trường dưới lầu, lưu lại cho khách trọ trên lầu dưới lầu một phần, Vương Tuấn lần đầu tiên tới cửa nhà người khác tặng quà, Vương Tuấn tóm lấy hàng xóm đến xem náo nhiệt mạnh mẽ nhét cho không ít củ ấu và trứng vịt, đài sen. Lần này Trần gia chuẩn bị thực sự nhiều lắm! Vừa vặn giải quyết tình trạng lẵng hoa không đủ dùng.

Vương Tuấn vận dụng suy nghĩ khoa học, lực phân tích lý trí, chất đầy lẵng hoa lên cốp xe ghế ngồi trước sau trong xe anh, hơn nữa đảm bảo đặt rất vững chắc tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào, Vương Tuấn khởi động xe chạy tới đơn vị của Trần Tố.

Vương Tuấn là cố ý sai Trần Tố đi, dựa theo cách nói của Trần Tố trên xe về nhà người trong đơn vị bọn cậu không coi là nhiều, hôm nay vừa lúc cục trưởng trực ban, Vương Tuấn liền muốn giải quyết hết sự tình đặt trong lòng nhiều năm, Vương Tuấn không lo lắng vấn đề tiền đồ gì đó của Trần Tố, thấy hiện tại Trần Tố ngay cả giấc ngủ nướng bản thân cậu vẫn luôn cho là hạnh phúc cũng không ngủ được, Vương Tuấn đã cảm thấy không đi làm cũng tốt. Hơn nữa, anh tới đơn vị của Trần Tố còn có lý do rất đường hoàng, mẹ Trần Tố trước trước sau sau căn dặn mấy thứ này phải tặng lãnh đạo.

Trên đường lái xe gọi điện thoại cho Trần Tố, Trần Tố tặng gần hai mươi phần đã vài tiếng rồi thế nào còn không thấy hồi âm?!

Trần Tố không về được! Bị nhà lão trung y bắt lại chơi hơn một tiếng, hiện tại lại bị bà ngoại Tống Uy tóm lấy cùng nhau nghiên cứu VCD tiết mục ngắn Việt kịch đặc sắc mới phát hành, trong lúc bận rộn Trần Tố cho Vương Tuấn số điện thoại phòng trực ban đơn vị cậu để Vương Tuấn có thể cổng lớn đơn vị hai mươi bốn giờ đều có cảnh vệ canh gác.

Có thể là Trần Tố gọi trước một tiếng, nhân viên trực ban phòng cảnh vệ sau khi xác nhận ghế trước sau và cốp xe Vương Tuấn đều là lẵng hoa liền cho qua.

Vương Tuấn thuận lợi tiến vào, trong ngoài là khu nhà ngay ngắn màu sậm rất trang nghiêm, xanh hóa cũng là lấy cây long não xum xuê làm chủ đạo, lái xe vào bên trong liền thấy có người vẫy tay với xe anh, có người vặn vặn tay chờ khuân đồ.

Đỗ xe, xuống xe, mọi người bắt tay một vòng xem như cách giao tiếp của người thành phố, người trực ban thật đúng là không ít, mỗi người cầm một đống đồ chuyển lên lầu giống như một phái đoàn, không biết mới rồi Trần Tố đã thông báo trước gì đó?

Người khác không ngạc nhiên, Vương Tuấn cũng không có ý kiến, ngẩng đầu tìm phòng cục trưởng trực ban hôm nay ở chỗ nào?

"Phóng cục trưởng?" Một vị đếm đài sen không giỏ ngẩng đầu chỉ lên lầu: "Từ chỗ đó lên lầu bốn đi về phía đông cánh cửa khắc hoa xa hoa nhất chính là phòng làm việc cục trưởng, kỳ thực, trên cửa có bảng tên, vừa nhìn sẽ biết."

"Cám ơn." Vương Tuấn đi.

Vương Tuấn gõ cửa tiến vào, bên ngoài là phòng thư kí, không có ai. Bên trong còn có một gian, phòng trong truyền ra tiếng đánh máy, Vương Tuấn đi đến gian trong, tuy rằng tốc độ tắt máy rất nhanh, Vương Tuấn vẫn nhìn thấy được nội dung trước khi tắt máy phản quan qua kính mắt của vị cục trưởng đang ngồi trên ghế da này, vị cục trưởng trực ban này vừa rồi đang chơi mạt chượt trên mạng.

Cục trưởng đại nhân nhìn Vương Tuấn, vươn tay cầm báo chí một bên lên nói: "Anh có chuyện gì? Bây giờ đang là ngày nghỉ, có chuyện gì đến ngày 8 chính thức đi làm lại tới báo cáo tình huống đi." Vô cùng có phong thái quan trên xem báo uống trà.

Vương Tuấn không muốn dùng nhiều tinh lực, nếu đã tới thì không giấu nữa, trực tiếp nói ra ý đồ tới đây và hỏi ra nghi vấn, cho dù cấp trên của Trần Tố không biết chuyện bọn họ vậy cũng công khai luôn cho rồi, Vương Tuấn muốn biết bọn họ nhìn nhận vấn đề này thế nào! Bản thân tự nói so với bị người khác moi ra vẫn tốt hơn!

Nghe xong Vương Tuấn nói, cục trưởng ngẩng đầu nhìn Vương Tuấn buông tờ báo trong tay, "Thẩm tra chính trị? Không có cái đó."

"Không có?" Vương Tuấn nhìn vị cục trưởng đậm chất quan liêu chừng bốn mươi tuổi được quốc gia đề xướng trong lớp trẻ này.

(chắc mấy bạn biết thường những người chức cao thường lớn tuổi hơn nhiều ha?)

Cục trưởng tháo kính xuống chậm rãi lau lau: "Quan hệ của cậu và Trần Tố chỉ cần là người trong cái tòa nhà này đều biết."

Con ngươi Vương Tuấn co rút một chút, cục trưởng cúi đầu mạn bất kinh tâm *(thờ ơ)* lật báo thuận miệng nói: "À, có thể là bản thân Trần Tố không biết bọn tôi đều biết thôi."

"Các người điều tra?!" Ánh mắt Vương Tuấn lạnh lùng.

"Làm sao có thể? Chúng tôi cũng không phải cơ quan tình báo, chuyện điều tra không thuộc quản hạt của chúng tôi." Cục trưởng giương mắt, "Là tự Trần Tố tiết lộ."

Tự Trần Tố tiết lộ? Không có khả năng, Trần Tố đối với quan hệ hai người là toàn tâm toàn ý, nhưng Trần Tố không phải là tiền vệ, Trần Tố sẽ không gạt anh tự đảm đương như vậy, Vương Tuấn không tin!

Trong ánh mắt cục trưởng có nghiền ngẫm, một vị cán bộ năm mươi có hơn bưng chén trà đi dạo lắc lư tiến vào từ trên xuống dưới nhìn Vương Tuấn.

"Đây là tài liệu hồ sơ cá nhân phải điền khi đi làm, à, đây là trang lúc đó Trần Tố bỏ trống." Cục trưởng tiện tay rút trong ngăn kéo ra một trang giấy đưa Vương Tuấn.

Vương Tuấn nhận lấy nhìn hai cái, phía trên không có vấn đề gì quá lớn, ngoại trừ ở Bắc Kinh học lại một năm thì không nhìn ra có điểm đáng ngờ nào khác, oh, trong khoản người nhà có hai chữ Vương Tuấn, nhưng là lại gạch đi. Trên lý thuyết, trên cơ bản, trên nguyên tắc, một khoản viết sai trên bản khai cá nhân như vậy là có thể nhìn ra Trần Tố có quan hệ với anh? Như vậy đám người này cũng quá lợi hại rồi? Vương Tuấn mới không tin!!

Cục trưởng nói: "Xem xong chưa? Vậy xem tờ này đi!" Dưới mấy phần văn kiện trong ngăn kéo lại rút ra một tờ không phải bản khai mà là văn hàm chính quy in ấn thống nhất trong đơn vị, Trần Tố viết báo cáo gì đều dùng nó, trên bàn Trần Tố còn có vài bản loại giấy này.

Đây là cái gì? Nhìn tiêu đề phía trên, con ngươi Vương Tuấn đều co rút lại thành một điểm, khai báo tài sản? Có ý gì? Đây là ý gì?!

Mặt trên viết rõ rành rành tài sản cá nhân có khu nhà riêng ba lầu sáu hộ nhỏ, còn có tài sản riêng là nhà trọ cho thuê mười năm ở các nơi còn đang cho thuê hoàn lãi vay, còn có, có một chuỗi dài số không di sản phu nhân Cố mẹ Vương Tuấn tặng, phía sau con số lớn điền chữ 'Từ thiện'!

Đây là ý gì? Hiện tại nhân viên công vụ TQ còn phải trình báo tài sản? Không! Cái này không phải vấn đề! Hiện tại vấn đề quan trọng không phải cái này!

Đặt hai tờ giấy ở cùng một chỗ mà xem, chỉ cần là người đầu óc không có vấn đề sẽ biết có chuyện! Chỉ cần còn có người có chút đầu óc vừa nhìn hai phần văn kiện viết như vậy căn bản sẽ không thể không nghi ngờ có chuyện!

Trong bản khai cá nhân ghi rõ ba mẹ ở nông thôn trồng trọt mở tiệm tạp hóa và một anh trai làm nhân viên nhỏ ở thị trấn và một em trai làm công ở nhà xưởng phía Nam còn có một em gái tốt nghiệp tiểu học không nghề nghiệp căn bản không có khả năng để cho cậu thôi học trường nghề xong còn cung ứng cho cậu nhà riêng ba tầng sáu hộ, vả lại chính cậu còn đang học đại học không có nguồn kinh tế để có nhà trọ ở khắp nơi, huống chi mỗi tháng khoản tiền trả lãi vay ngân hàng cũng là thu nhập gần một năm hiện nay của cậu, càng không nói tới một chuỗi con số không là di sản người khác tặng, mà người tặng di sản này còn ghi rõ là mẹ Vương Tuấn Cố phu nhân! Đây là tài liệu cá nhân Trần Tố viết trước khi đi làm? Vương Tuấn cho tới bây giờ không cho rằng Trần Tố có bao nhiêu thông minh, nhưng mà, cái đầu một sợi gân não

này của Trần Tố đúng là không phải hỏng hóc bình thường mà!

Có ý xem náo nhiệt thưởng thức Vương Tuấn biến sắc mặt, lão cán bộ cũng liếc sang phần trình báo tài sản tự Trần Tố biết, cục trưởng đại nhân rốt cuộc buông nhật báo không có gì hay để xem xuống vui vẻ nói: "Xem xong cái này cậu có cảm giác gì?"

Vương Tuấn run run tờ trình báo tài sản trong tay nói: "Đây là ý gì?"

"Oh." Cục trưởng đại nhân khôi hài chìa tay chỉ chỉ khoản tình huống gia đình lúc trước viết: "Cái này chỉ là thực hiện lệ cũ, ý tứ qua loa."

Vương Tuấn lại một lần nữa giơ văn hàm trình báo tài sản trong tay, sắc mặt Vương Tuấn rất khó xem, chữ này đúng là chữ viết của Trần Tố, nhân viên công vụ TQ khi nào thì phải trình báo tài sản?!

"Tôi cũng không rõ ràng lắm, Trần Tố điền xong tài liệu cá nhân thì bắt đầu viết thư trình báo tài sản, đến bây giờ tôi ta còn muốn biết tại sao ấy chứ!" Cục trưởng đại nhân nhìn Vương Tuấn, có ý đồ muốn từ chỗ Vương Tuấn đạt được câu trả lời chính xác cho chuyện quấy nhiễu ông nhiều năm này.

Trí nhớ Vương Tuấn lóe lên, trong nháy mắt, Vương Tuấn đã biết nguyên nhân rồi!

Khi Tống Uy tòng quân và Cao Viễn phải đến tòa án đi làm, bọn họ liền như thường lệ nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói bọn họ trình báo tài sản để dùng làm tấm mộc cho thu nhập xám* trong tương lai, Trần Tố nghe được một chút, nhất định là tưởng thật! Cho rằng làm nhân viên công vụ thì phải trình báo tài sản cá nhân, không sai được, người khác không dám nói, nếu như là Trần Tố thì có khả năng lắm!

*(*thu nhập nửa bất hợp pháp)*

Mặt Vương Tuấn giật giật, Lưu Trấn Đông là tai họa!! Tuy rằng lúc đó Vương Tuấn cũng nói, nhưng la lớn tiếng nhất chính là Lưu Trấn Đông, Lưu Trấn Đông thực sự là tai họa!!!

Sắc mặt Vương Tuấn thật đúng là khó xem, Vương Tuấn có nghĩ thế nào đi nữa cũng hiểu chuyện của anh và Trần Tố sớm muộn sẽ bị đưa ra ánh sáng, thế nhưng thật sự một chút cũng không ngờ rằng ngày đầu tiên Trần Tố đi làm đã bị người ta nhìn thấy nguyên hình con thỏ trắng khoác da hồ ly, cái này thật sự là làm cho người quen nhịn cũng nhịn không được mà! Ánh mắt anh liếc lên trên tờ trình báo tài sản cầm trong tay còn đặc biệt nhắc tới di sản là Cố phu nhân mẹ Vương Tuấn tặng, Trần Tố thật sự là #### mà, không nói nổi nữa.

64. Tia Nắng Ban Mai - Chương 64

"Đặt trong phòng hồ sơ cũng là một trang gạch xóa như thế." Cục trưởng đại nhân chỉ chỉ bản khai cá nhân hơn bốn năm trước trên bàn, đẩy cho Vương Tuấn biểu thị không cần nữa.

"Các ông có ý gì?" Vương Tuấn theo dõi ông, thật sự không nên cho Trần Tố ra ngoài làm việc mà, ngày đầu tiên đã thành đồ chơi của người khác, xem ra bảo vệ quá mức cũng có chuyện, Vương Tuấn phải suy nghĩ thật kĩ nếu như tương lai một ngày nào đó có một phần vạn của vạn xác suất anh chết trước Trần Tố, sau đó Trần Tố phải làm sao bây giờ? Suy xét kết quả chính là vô luận như thế nào anh cũng kiên quyết không thể chết sớm hơn Trần Tố một giây!

"Không có ý gì nha!" Vị lão cán bộ rảnh rỗi kia cũng bưng tách trà bộ dạng vô cùng quan liêu, "Trần Tố là nhân tài ưu tú trẻ tuổi nhất trong cục chúng tôi, công tác cẩn trọng, thái độ đoan chính, tính tích cực cao, hơn nữa quyết chí tự cường, là một đồng chí tốt không thể tốt hơn!"

Vương Tuấn lạnh lùng nhìn vị lão cán bộ.

"Vị này chính là Phó cục trưởng có lai lịch nhất đơn vị chúng tôi." Cục trưởng giới thiệu vị lão cán bộ bị Vương Tuấn lạnh nhạt.

"Cậu thanh niên này chả biết hài hước gì hết." Lão cục phó xoay sang cục trưởng đại nhân.

Cục trưởng đại nhân gật đầu cũng cho rằng cái cậu Vương Tuấn quá không hiểu hài hước, "Được rồi, chúng ta nghiêm túc nghiên cứu thảo luận đề tài này, Vương Tuấn, cậu tên là Vương Tuấn phải không?" Cục trưởng nhìn thoáng qua phần tên người nhà Trần Tố đề sai trong tờ giấy trên bàn, "Cậu nhìn nhận đơn vị chúng tôi thế nào?"

"Cơ quan thanh sạch!" Vương Tuấn lãnh đạm nói: "Nếu muốn tiền đồ không thể chọn loại đơn vị này! Bất quá cũng có thể xem như đòn bẩy."

Lão phó cục trưởng nháy mắt mấy cái gật đầu đồng ý, cục trưởng đại nhân nói: "Phân tích thấu triệt, thẳng trọng tâm, muốn có tiền đồ đều sẽ không chạy tới nơi này, đây là đơn vị nghiên cứu dân sinh thông thường, chỉ là rất đường hoàng trước tên đơn vị có gắn thêm danh từ lệ thuộc quốc gia, trong trung tâm chính trị quốc gia Bắc Kinh này, đơn vị như chúng tôi rất nhiều."

Vương Tuấn thừa nhận, cái này, anh hiểu rõ. Tĩnh tâm lại, Vương Tuấn nhìn hai lão hồ ly đang giở giọng, nói: "Trần Tố không thông minh."

Bọn họ gật đầu thừa nhận, người thông minh sẽ không ai viết ra loại thư trình báo tài sản này, chính là không có tờ trình báo này, người trong phòng làm việc nhiều năm sẽ không thể dùng mấy hiệp là có thể nhìn thấu triệt Trần Tố, Trần Tố là người trong suốt, ánh mắt sắc bén sau mắt kính đó là giả dối.

"Tôi biết cậu ấy làm việc rất nghiêm túc, nhưng cậu ấy làm việc chăm chỉ không phải bởi vì Trần Tố trời

sinh muốn vì dân phục vụ vì nước quên mình, chỉ là vì cậu ấy là một người bình thường lại có thể tiến vào tầng lớp mà cậu ấy tha thiết ước mơ mà nỗ lực không muốn tuột sau người khác." Vương Tuấn ăn ngay nói thật.

"Trên đời này người thông minh rất nhiều, càng là người thông minh thì càng nghĩ nhiều." Lão phó cục trưởng gật đầu, "Chân chính vì quốc gia trả giá tâm lực đều là đám người bình thường trong vô thức chăm chỉ tuân theo pháp luật làm người. Người quá thông minh suy nghĩ quá nhiều, chuyện làm ra cũng càng nhiều, ngược lại sẽ không chuyên tâm dụng tâm vào một lĩnh vực."

"Cậu ta không được xem là thông minh, nhưng cậu ta chuyên tâm*, cậu ta biết tiến vào đơn vị thế này cậu ta phải làm gì? Nên làm gì? Làm việc ở đây bốn năm chưa từng có bất kì thay đổi nào." Thái độ cục trưởng đại nhân nghiêm túc.

*(*Gốc là /tâm vô bàng yên/ chuyên tâm vào làm một chuyện gì đó, không phân tâm những chuyện khác ngoài nhiệm vụ)*

"Chuyện thẩm tra chính trị không có kiên cố như các cậu tưởng tượng, nơi này của chúng tôi là nguyện ý lặng yên tiêu tốn hai mươi năm thậm chí ba mươi năm giao tiếp với các con số tư liệu chân chính vì quốc gia vì dân sinh mà làm việc, không phải tiền đồ của những người thông minh tuyệt đỉnh, thấy Trần Tố quý trọng đồng phục của cậu ta thế nào liền biết cậu ta là dạng người chân chính nhiệt tình yêu thương công việc này rồi, ở nơi này, sẽ làm việc, người thông mình chịu làm việc nhiều đấy, mà Trần Tố là một người muốn làm việc!"

"Cậu biết Trần Tố mang cho chúng tôi thêm bao nhiêu phiền phức không? Trước đây một năm bận ba năm tháng là được rồi, lúc khác uống chút trà xem báo nghỉ ngơi, từ sau khi cậu ta đến tháng nào cũng đều vắt óc suy tính tìm đề tài thảo luận gì gì tới nghiên cứu, khiến cho mấy cậu thanh niên chỗ chúng tôi đều đằng đằng sát khí." Lão cục phó lẩm bẩm, "Vừa rồi lúc cậu ta gọi điện cho phòng trực ban nói cậu mang trứng gà tới còn bỏ thêm một câu với mấy nhóc trực ban, hết lễ liền lập tức mở hội thảo luận cái gì về khoảng cách giàu nghèo, thực sự là ở không đi tìm việc mà!"

"Tôi không hy vọng có bất kỳ lời đồn nào xuất hiện, bằng không tôi lập tức để cậu ấy thôi việc, tôi có thực lực kinh tế để cậu ấy làm chuyện cậu ấy muốn làm." Vương Tuấn nói rõ thái độ của mình cùng bọn họ ngả bài.

"Cậu cho là chỗ chúng tôi là nơi nào? Là rạp hát quán trà tán gẫu nói chuyện phiếm hả?" Hai vị trưởng phó cục cùng nhau cho Vương Tuấn một cái lườm trắng mắt, "Bọn tôi bận cả ngày đó."

Vương Tuấn nhìn tách trà, báo chí trong tay họ và máy tính mới rồi còn đang chơi mạt chược trên mạng, cục trưởng đại nhân chột dạ vội ho một tiếng nói: "Bây giờ là ngày nghỉ theo pháp định, bọn tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút nha."

"Phẩm hạnh và đức tính một người từ tiếp xúc và chung đụng mới có thể cảm nhận được, Trần Tố ngoại trừ quá mức chăm chỉ muốn chết ra, nhân phẩm đoan chính, càng tôn trên kính dưới, trong đám thanh niên rất hiếm thấy, tôi cũng không phải thế hệ mới, nhưng cha mẹ các cậu đều ủng hộ thì liên quan gì tới bọn tôi? Còn có một câu cậu phải nhớ kĩ, chúng tôi là đơn vị phục vụ vì nước vì dân, là đơn vị vì quốc kế

dân sinh đưa ra ý kiến phân tích khoa học và đề nghị cho chính sách điều tiết khống chế, ở chỗ này, lợi ích nhân dân, ích lợi quốc gia vĩnh viễn cao hơn lợi ích Đảng! Quốc gia cần người toàn tâm toàn ý như Trần Tố." Lão cục phó đạm đạm nhạt nhạt.

Vương Tuấn còn có rất nhiều thứ muốn hỏi, nhưng Vương Tuấn không nói gì nữa, Vương Tuấn cầm tờ bản khai và 'Trình báo tài sản' Trần Tố viết trên bàn bỏ vào túi áo liền xuống lầu.

Có một số việc rất đơn giản, chỉ là bây giờ lòng người trở nên phức tạp, nhìn vấn đề đã trầm luân trong tư duy phức tạp, chuyện này hiện tại cứ như vậy, buông lỏng tâm kết *(khúc mắc)*, về sau có phát triển thế nào anh đều sẽ lẳng lặng quan sát, vô luận tương lai có thay đổi gì, Vương Tuấn đều ở bên cạnh Trần Tố không thay đổi mới là bất biến chân chính!

Rời khỏi cánh cổng Trần Tố rất đắc ý, trước đèn đỏ, Vương Tuấn gục trên tay lái không biết mình đang có tâm tình gì, tuy rằng, Vương Tuấn cũng biết, đây không phải loại địa phương tương đối đơn thuần như trường học, nhưng, Vương Tuấn vẫn không thể tiêu tan, dù cho như vậy, cũng không đến mức ngay ngày đầu tiên đã bị nhìn ra chứ! Gục trên tay lái, Vương Tuấn lần đầu tiên uể oải như thế!

65. Tia Nắng Ban Mai - Chương 65

Vương Tuấn về đến nhà, Trần Tố vẫn chưa về, Vương Tuấn ỉu xìu đem mấy cái giỏ trong phòng khách chia ra tặng khách trọ lầu trên lầu dưới những nhà còn sáng đèn, còn tốt bụng dặn trứng gà sống trứng vịt chín bánh ú ăn không hết phải bỏ tủ lạnh vân vân, về nhà quét tước vệ sinh, thế nào mà vài ngày không ở nhà đóng cửa sổ còn nhiều bụi thế này, thật là, không khí thế này còn để cho người sống hay không!

Trời tối sầm, rốt cuộc Trần Tố về tới nơi, vừa vào cửa liền thấy Vương Tuấn ủ rũ cúi đầu khiến Trần Tố tương đối giật mình, ở cùng Vương Tuấn cũng gần mười năm, cho dù là lần khi Vương Tuấn cùng Vương gia ký văn kiện buông tha quyền kế thừa tài sản và đoạn tuyệt tất cả duyên phận, Vương Tuấn cũng không có biểu hiện ủ rũ như vậy, đã xảy ra chuyện gì? Công ty sập tiệm?

Nhìn Trần Tố vào cửa, Vương Tuấn cuối cùng vẫn không kiếm cớ mắng chất lượng không khí Bắc Kinh, nhìn chàng trai trước mắt lộ ra thông minh ưu nhã vô cùng…. Toàn là giả!

Vừa nghĩ tới cái ông cục trưởng giả vờ giả vịt mạn bất kinh tâm và lão phó cục trưởng cáo già mười phần, mà con thỏ khoác da hồ ly của anh lần này thật sự rớt vô hang hồ ly, đáng giận nhất là, đây là là một đám cáo già thành tinh, nhìn Trần Tố trong sáng, Vương Tuấn càng thấy uể oải! Anh quá coi thường nhân sĩ xã hội rồi, lần này đáng để anh nghiêm túc suy nghĩ sâu xa và tự xét lại!

"Công ty anh sập tiệm rồi?" Trần Tố rất giật mình, đây chính là công ty rất cừ khôi mà, nửa năm trước đến một lần còn rất thịnh vượng, thế nào sập rồi?

Vương Tuấn uể oải làm Trần Tố rất đau lòng, Trần Tố buông chìa khóa vỗ vỗ ngực, "Anh yên tâm đi, chúng ta có nhiều phòng ở như vậy, dù dựa vào cho thuê cũng có thể nuôi sống chúng ta."

"Không phải, công ty không có chuyện." Vương Tuấn không dậy nổi tinh thần rầu rĩ nói: "Chỉ là mệt mỏi. Em ăn chưa?"

"Ăn chỗ Tống gia xong mới về, bà ngoại Tống Uy rất thích bánh ú mẹ em gói." Đó thật sự là bà cụ rất dễ thương, không ở lại ăn cơm tối thì không cho đi, nghe thấy không phải công ty đóng cửa mà là mệt mỏi, Trần Tố vào phòng trải chăn để Vương Tuấn nghỉ ngơi một chút, mấy ngày nay thật sự mệt mỏi.

Biết ngay mà, Vương Tuấn cũng đã ăn trước rồi. Theo Trần Tố vào phòng ngủ, Vương Tuấn chuẩn bị đem chuyện ngày hôm nay nói cho Trần Tố vẫn một mực không hay biết gì, "Hôm nay anh tặng đồ đến đơn vị em rồi, gặp được cục trưởng và cục phó…"

"Thật không!!" Trần Tố rất giật mình quay đầu lại, "Anh nói chuyện với cục trưởng, cục phó của em? Cục trưởng bọn em rất nghiêm khắc đó! Cục trưởng bọn em vừa nghiêm khắc vừa khôn khéo, bất quá, em vẫn sợ lão phó cục nhất, đó là một vị lão đồng chí nghiêm nghị, yêu cầu công việc rất nghiêm cẩn! Yêu cầu đối với tụi em rất nghiêm khắc!"

Nghe Trần Tố thao thao bất tuyệt, trước mắt lại hiện lên hình ảnh cục trưởng đại nhân mạn bất kinh tâm len lén chơi mạt trượt trên mạng và vị lão phó cục nâng tách trà vẻ mặt gian trá lại nhìn nhìn gương mặt kính nể của Trần Tố trước mắt, Vương Tuấn càng nhụt chí, Trần Tố trông mặt mà bắt hình dong không phải một lần hai lần, quên đi.

Vương Tuấn nắm hai tay Trần Tố thật chặt trong lòng bàn tay, đối diện hai mắt Trần Tố nghiêm chân chân thật thật nghiêm nghiêm túc túc nói: "Trần Tố! Anh sẽ không chết trước em, tương lai chờ sau khi em chết, anh sắp xếp mọi chuyện xong xuôi liền lập tức đuổi theo." Thái độ của Vương Tuấn kiên quyết không gì sánh được!

"Anh, anh thật đúng là." Trần Tố kinh ngạc mặt thoáng cái đỏ lựng, "Biết rồi, không nên đặt lời này bên môi, chúng ta sống những ngày của hai ta, làm việc thật tốt, làm người bình bình đạm đạm đến già là được."

Nhìn Trần Tố đỏ mặt xấu hổ, cái gì cũng không thèm nghĩ nữa, mặc dù Vương Tuấn không phải người giống Trần Tố đi một bước nhìn nửa bước, nhưng dưới loại tình huống này anh không thể nào đi một bước trông ba bước, vẫn là thuận theo tự nhiên đi, một ngày nào đó tin đồn nổi lên tứ phía thì đơn giản từ chức thôi, dù sao ở bất kỳ tình huống gì anh đều sẽ có cái ôm ấm áp cho Trần Tố dựa vào.

Trao đổi nụ hôn sâu đậm, trong tình nồng ý đậm, thân thể Trần Tố tản ra mùi thuốc nhàn nhạt, Trần Tố mở thân thể, Vương Tuấn tinh tế lưu lại từng dấu từng dấu đỏ sậm, Trần Tố nắm lấy ga giường than nhẹ, Vương Tuấn đang muốn… Đột nhiên lúc này truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt trên hành lang. Thanh âm rất lớn, khắc khẩu rất kịch liệt!

Nơi này luôn rất an tĩnh, trên lầu là hộ cũ ở nhiều năm, dưới lầu cũng là khách trọ bình quân ba năm đổi một lần, đều là những hộ gia đình vật-hợp-theo-loài muốn thanh tịnh, cãi nhau như vậy trước đây thật đúng là chưa từng phát sinh, Trần Tố không yên tâm đẩy đẩy Vương Tuấn bảo anh đi xem tình huống gì.

Đùa gì thế, lúc này? Vương Tuấn vào lúc này làm gì có tâm tư quản chuyện vớ vẩn nhà người ta nha, tăng lực cắn một cái trước ngực Trần Tố để lực chú ý của Trần Tố quay lại, Trần Tố ăn đau có chút ngượng phục hồi tinh thần lại tiếp tục cùng Vương Tuấn triền miên, một giây kế tiếp, một tiếng đồ sứ vỡ nát thật lớn truyền tới từ hành lang khiến Trần Tố giống như con mèo bị đạp phải đuôi, Trần Tố một phát đẩy văng Vương Tuấn trên người mình ra thoáng cái từ trên giường nhảy dựng lên nắm áo ngủ bên giường phủ lên cài đai áo liền xông ra ngoài!

Kéo cửa ra, Trần Tố nhìn tình huống bên ngoài thất thanh thét lên: "Bình hoa của tôi! Đây là đồ sứ đại hạ giá mua ở Cảnh Đức Trấn, hơn sáu trăm đồng đó! Ai đánh vỡ? Ai đền!!!"

*(*Cảnh Đức Trấn: địa cấp thuộc tỉnh Giang Tây. Thành phố này được mệnh danh là "thủ đô gốm sứ" do ở đây là nơi sản xuất gốm sứ có chất lượng với lịch sử 1700 năm. Theo Wiki)*

Vương Tuấn nằm nghiêng trên giường lớn trong phòng ngủ, duy trì tư thế bị Trần Tố đẩy ra vẻ mặt đen thùi.

Tiếng cãi nhau đánh nhau bên ngoài vì Trần Tố xông ra trong mười giây yên tĩnh không tiếng động, có người cả tiếng đáp lại Trần Tố ngày mai cầm tiền mặt bồi thường, cửa trên lầu sập lại.

Khách trọ dưới lầu xem náo nhiệt trên hành lang nói tiếng cảm ơn Trần Tố, cảm ơn tặng trứng gà v.v.., không có náo nhiệt xem cũng liền trở về nhà.

Nắm bình hoa vỡ vụn, Trần Tố trở vào nhà đóng cửa, "Hai nhà trên lầu đánh nhau, thật là, bao nhiêu tuổi rồi, còn đánh nhau!" Nhìn bình hoa nát bét trong tay, Trần Tố thu nhiều tiền thuê nhà như vậy cũng hào phóng hơn chút, theo lời kêu gọi của Vương Tuấn – người có yêu cầu cách điệu cao – trong một lần triển lãm đồ sứ lớn ở Cảnh Đức Trấn đặc biệt mua cái bình lớn khắc hoa giá gốc hơn hai ngàn giảm giá còn sáu trăm hai chục lại bị hai người kia phá bể, sáu trăm hai mươi đồng đó! Đây chính là sinh hoạt phí hai tháng của chính mình đó, thật là đau lòng nha!

Trần Tố đau lòng mang theo mảnh vỡ quay về phòng ngủ, "Vương Tuấn, ngày mai nhất định phải bảo trên lầu đền…!"

Trần Tố nhìn Vương Tuấn nằm nghiêng vẫn không nhúc nhích gắt gao theo dõi cậu, Trần Tố chột dạ thả mảnh vỡ trong tay nhảy lên giường nằm xuống bên người Vương Tuấn, chớp chớp con mắt đối diện Vương Tuấn run a run, run tới nổi Vương Tuấn vô lực ụp mặt vào lòng Trần Tố sâu sắc tự kiểm điểm.

Trần Tố vươn tay sờ sờ sợi tóc luôn rất cứng của Vương Tuấn, Vương Tuấn nên cắt tóc rồi, dài hơn trước đây, hô hấp của Vương Tuấn làm cổ hơi ngứa, trong lòng Trần Tố dậy sóng, nhẹ nhàng mà gặm đầu vai rắn chắc của Vương Tuấn, đưa ngón tay vẽ vòng vòng trên vai Vương Tuấn.

Đối với khiêu khích của Trần Tố, Vương Tuấn ngẩng đầu nghiến răng nghiến lợi, "Hôm nay xem anh làm sao thu thập em!" Một phen kéo áo ngủ Trần Tố, cậu vợ này mặc kệ là không được, lần này anh sẽ không thể bị Trần Tố giả bộ đáng thương lừa gạt!

66. Tia Nắng Ban Mai - Chương 66

Dưới ánh đèn thấp thoáng được chỉnh mờ, trên chiếc giường màu trắng, thân thể hai người đang dung hòa với nhau, sinh mệnh chính là sinh sôi không dứt như vậy, là bản năng sinh mệnh, là nghi thức thần thánh của sinh mệnh không dứt!

Giờ này khắc này Trần Tố cũng không cách nào ngượng ngùng chống cự, bởi vì cho tới bây giờ đây không phải là chuyện nhục nhã, chỉ cần là cùng Vương Tuấn làm thì không phải chuyện nhục nhã, Trần Tố thẳng thắn thành khẩn trước tham luyến dục vọng của mình đối với Vương Tuấn!

Vương Tuấn cường tráng khiến Trần Tố xác thực vô lực thừa nhận, người đàn ông này là của cậu không phải sao! Mở rộng tứ chi, đại não không cần suy nghĩ bất cứ gì, theo bản năng đánh mất lý trí, Vương Tuấn mất kiểm soát càng xâm nhập vào, càng đánh sâu vào tim cậu, Trần Tố trong mờ mịt thất thần đắm chìm trong ngọn lửa cơ thể, vươn hai tay xoa nhẹ lên khuôn mặt vui sướng vặn vẹo nhỏ mồ hôi của Vương Tuấn, nhìn bộ dạng Vương Tuấn không khống chế được, Trần Tố một lần lại một lần dưới sự trùng kích của Vương Tuấn trào ra tiếng rên vỡ vụn, như là thuyền nhỏ lung lay trong mưa rền gió dữ.

Cánh môi quấn quýt bởi vì tình cảm mãnh liệt không cách gì hô hấp thuận lợi chỉ đụng chạm một chút rồi không thể không tách ra, nhưng, một giây kế tiếp lại bắt đầu không ngừng dây dưa, không phải hôn sâu, chỉ là nhấm nháp nhẹ nhàng đụng chạm, ghi tạc sâu sắc hơi thở của đối phương vào chỗ sâu trong kí ức.

Sớm vượt qua thời gian kích tình mãnh liệt, thế nhưng, lúc này tối nay, tâm Vương Tuấn và Trần Tố cộng hưởng kích tình, dây dưa, vô pháp phân tách.

Tỉ mỉ tẩy rửa cho Trần Tố, Vương Tuấn cả người thư sướng cùng Trần Tố nằm xuống, nằm xong liền nhìn thấy đầu giường, đúng nha, về nhà rồi, đây chính là nhà của anh và Trần Tố!

Ngôi nhà ấm áp, một nửa kia trong sinh mệnh ấm áp nằm bên, Vương Tuấn đưa tay ôm lấy Trần Tố của anh tương y tương bạn *(gắn bó kề bên)*, nhìn trên mặt Trần Tố lộ ra mệt mỏi nhợt nhạt, Vương Tuấn cúi đầu hôn lên trán Trần Tố, hiện tại anh ít khi nào mất khống chế như thế, Trần Tố thật sự phải nằm tới hết lễ rồi, ai bảo Trần Tố tự làm mấy chuyện trêu ghẹo người khác.

"Xin lỗi." Lộ ra cưng chìu sâu đậm, Vương Tuấn ôm chặt Trần Tố nhẹ nhàng thì thầm bên tai cậu. Trần Tố đã sớm mơ màng ngủ say đáp một tiếng chui chui vào lòng Vương Tuấn, Vương Tuấn thỏa mãn! Hạnh phúc!

Tuần lễ vàng kết thúc vào một ngày sắc xám, tia nắng sớm của một ngày mới vĩnh viễn mọc lên từ phương Đông, cuộc sống một ngày mới thật yên lặng bắt đầu.

Đưa Trần Tố khăn tay, Trần Tố phải đi sớm hơn Vương Tuấn, Trần Tố thay giày xong sắp ra khỏi cửa, Vương Tuấn nói: "Đơn vị các em nếu có lời đồn gì em nhất định phải nói với anh."

"Anh nói cái gì vậy!" Trần Tố đảo trắng mắt nói: "Anh cho rằng bọn em là chỗ nào? Là rạp hát quán trà tán gẫu nói chuyện phiếm hả?!"

Nhìn chằm chằm bóng lưng Trần Tố đi mất, Vương Tuấn cảm thấy có cần tìm hiểu cơ quan chỗ Trần Tố rốt cuộc làm cái gì không? Đơn vị Nhà nước nào không rảnh rỗi? Thế nào mà Trần Tố đảo trắng mắt và câu nói kia đều y chang hai ông trưởng phó cục kia thế?!

Ngày đầu tiên đi làm sau Tuần lễ vàng, Vương Tuấn liền không cho Lưu Trấn Đông – mới trốn tới Đông Nam Á chơi một vòng trở về – sắc mặt tốt, hiện tại Lưu Trấn Đông đối với anh mà nói chính là đại danh từ tai vạ.

Buổi chiều, Vương Tuấn đi xem một miếng đất muốn đấu thầu, Lưu Trấn Đông đi hoạt động ngoại giao.

Xem đất xong rồi, nhìn đồng hồ trên cổ tay, lúc này quay lại văn phòng cũng không cần thiết, Vương Tuấn liền về nhà trước. Hôm nay Trần Tố có hội nghị thường kỳ trễ một chút mới về.

Sắp vào hạ, Vương Tuấn muốn đem rèm cửa sổ với vỏ sofa đi giặt, hai ngày trước chỉ toàn thân mật với Trần Tố, hai ngày nghỉ cuối cùng cái gì cũng không làm. Không quá vài ngày, công ty sẽ bị vây trong trạng thái siêu bận rộn, sau đó còn có vài cuộc xã giao nhất định phải xử lý, sợ là không làm được việc nhà.

Vương Tuấn tiến vào hành lang, đèn cảm ứng sáng rỡ, một vị khách lầu trên chậm rãi bước xuống, trên tay gã mang theo túi hành lí giản dị đứng ở cửa lầu hai ánh mắt ảm đạm nhìn chằm chằm Vương Tuấn, "Phòng ở năm nay cũng sắp đến hạn rồi, tôi muốn chấm dứt thuê nhà, đây là tiền bình hoa."

Vương Tuấn nhận lấy hai cái chìa khóa và một phong thư đựng tiền gã đưa tới, xem độ dày phong thư có vẻ là đưa nhiều hơn rồi, Vương Tuấn còn phải tìm tiền đặt cọc năm đó gã thuê phòng.

Gã nhìn Vương Tuấn nói: "Từ khi tôi đến đây đã tám năm rồi, anh vẫn cùng một chỗ với chủ nhà, đến bây giờ vẫn vậy, tôi cũng chưa từng nghe thấy hai anh cãi nhau chia tay gì, giữa đồng chí phải như thế nào mới có thể làm được tới như vậy? Nỗ lực thì nhất định có thể được hồi báo sao?"

"Chúng tôi không phải đồng chí." Vương Tuấn đối với cái xưng hô này phản cảm cực kì, xưng hô như thế khinh thường tình cảm giữa anh và Trần Tố, "Chúng tôi là duy nhất của nhau, chúng tôi là vợ chồng."

Là khinh thường! Đương nhiên là khinh thường, Vương Tuấn không biết đồng chí bình thường sinh hoạt thế nào, thế nhưng Vương Tuấn không ai quản thúc từ mười mấy tuổi liền hợp với Lưu Trấn Đông được cưng tận trời, Tống Uy vì đối nghịch gia đình cường ngạnh quá kích mà tận lực phóng túng chính mình lại thêm một Cao Viễn trời sinh xấu xa cùng nhau chơi đùa trong phố đèn đỏ, mười tám mười chín tuổi càng ỷ vào tiền tài không hạn chế từ Vương gia tự mình kinh doanh clb đêm, ngoại trừ thuốc phiện ra bốn người bọn họ cái gì mà chưa từng thấy? Cái gì chưa chơi? Theo lời Cao Viễn nói, đó là chơi đủ rồi, chán ngấy thì quay về. Là chán ngấy đủ người thay hình đổi dạng, kỳ thực, trong lòng bọn họ đều biết, trong phố đèn đỏ có người bình thường, người có tiền, người có quyền, còn có đại minh tinh huy hoàng trước mặt người khác đều trầm luân trong hỗn loạn.

Đối với thứ này, Vương Tuấn chưa từng có cảm giác, bởi vì đó là chuyện không liên quan tới anh, đó là nguyện đánh nguyện chịu, cảm tình phức tạp không xác định người ta không ngừng mờ mịt tìm kiếm lại không ngừng vũng vẫy trong hư vô đều giãy dụa trong tiền tài và giao dịch, trường hợp như vậy họ thấy rất nhiều, cho dù là hiện tại khi xã giao nhìn thấy những hình ảnh hiếm hoi bên người đều là mang theo sắc xám*. Dùng hình ảnh như vậy để hình dung cuộc sống gia đình tốt đẹp của anh và Trần Tố không phải khinh thường thì là gì?

*(*ý là hình ảnh không tốt đẹp ấy)*

"Vợ chồng không có luật hôn nhân thừa nhận?" Gã nhướng mi nhìn Vương Tuấn, "Tôi hận hai người, căm hận muốn đốt cái nhà này đốt chết mấy người! Các người quá hạnh phúc! Dựa vào cái gì các người quá mức hạnh phúc?! Vậy mà, vì sao tâm huyết tôi nỗ lực mười năm lại cái gì cũng không chiếm được!" Gã la hét.

Vương Tuấn liếc nhìn gã đột nhiên không ổn định tâm tình bạo phát, "Chỉ cần bỏ ra tâm huyết là không thể không có hồi báo." Vương Tuấn mở rộng cửa ý bảo gã tiến vào nói chuyện, tâm tình gã đang sát biên giới không khống chế được.

Gã rảo bước tiến vào. Lần trước gã đến là khi buồn ngủ mông lung bị Lưu Trấn Đông gõ cửa kéo dậy, trong khói thuốc lá chơi mạt chượt chỉ chốc lát sau liền không hiểu gì hết thua mất một số tiền lớn, khi đầu óc mới thanh tỉnh lại đã tan cuộc bị đuổi ra ngoài, lần này mới coi như là lần đầu tiên minh mẫn xem cách bày trí căn hộ này.

Cách bày trí xác thực khiến gã ngoài ý muốn, có màu sắc cũ kĩ ngoài ý muốn, có dấu ấn của năm tháng, giá sách dựa tường đầy sách nồng đậm cảm giác thư sinh hiện nay trong nơi ở thanh niên rất hiếm gặp.

Gần đây, Trần Tố lại mua thêm không ít sách, đây là một khoản tiêu dùng và sở thích xa xỉ nhất của Trần Tố, Vương Tuấn cũng phi thường ủng hộ sở thích này của Trần Tố.

67. Tia Nắng Ban Mai - Chương 67

Gã đẩy cửa từng gian phòng ra xem, phòng ngủ chính không dùng đến, trên giường lớn thuần trắng đặt ảnh chụp khung đen hình mẹ Cố và hoa bách hợp khô chỉnh tề, gã nhìn hai cái xoay người đẩy cửa thư phòng, gã nhìn chăm chú thật lâu giường đôi thật to trong thư phòng chậm rãi nói: "Tôi biết hắn mười năm, ở chỗ này cũng tám năm, cái gì cũng đều nghĩ tới hắn, cái gì cũng đều vì hắn, không ràng buộc hắn, không hối thúc hắn, không đòi hỏi hắn, một lòng cưng chìu hắn, tôi chưa bao giờ ép hắn cho tôi tình yêu, chỉ cần trong lòng hắn có một chút xíu hình ảnh của tôi đã đủ hài lòng, thế nhưng này cũng không được! Hắn vẫn đi rồi, không quan tâm tất cả muốn rồi khỏi tôi –" Gã tự lẩm bẩm: "Tôi cái gì cũng không muốn, chỉ cần hắn có thể nhớ kỹ tôi, yêu cầu như vậy cũng không đạt được, nguyện vọng nho nhỏ như vậy cũng không thể thực hiện, này không công bằng." Gã đờ đẫn hai mắt phát ngốc.

Vương Tuấn rót cho gã ly rượu đỏ bảo gã đi ra, gã nhận lấy đến phòng khách ngồi xuống bên tay vịn sofa, sofa không mới lại có cảm giác thoải mái, gã đờ đẫn nhìn bày trí trong phòng sạch sẽ nhưng lại hiện ra mùi

vị năm tháng.

Vương Tuấn thưởng thức rượu ngon để gã nhìn hết bày trí trong phòng, thấy gã trầm tĩnh lại mới bắt đầu nói chuyện, "Không cần lo lắng, nếu như cậu chỉ là hèn mọn muốn hắn nhớ kỹ cậu, chỉ cần đem cậu đặt vào một góc trong lòng, như vậy, cái nguyện vọng hèn mọn này hẳn là đã sớm thực hiện." Vương Tuấn khẳng định lẫn cam đoan, "Cậu bây giờ có thể cất tiếng cười to, tôi cam đoan cậu đã thực hiện cái nguyện vọng hèn mọn này rồi, cậu bây giờ cuồng loạn phát giận chẳng qua là muốn vượt qua cái nguyện vọng hèn mọn này mà tham lam tiến thêm lên một mục tiêu càng thêm xa xỉ với cậu mà thôi."

Bị Vương Tuấn lột trần tâm ý, gã nhìn chằm chằm Vương Tuấn, "Xin đừng liên tục nói cái gì nguyện vọng hèn mọn để châm chọc tôi, thực sự không dễ nghe!"

Khóe miệng Vương Tuấn câu lên một độ cung, "Yêu đương không phải ngoài miệng nói một chút là được, còn phải xem người dùng kế, tội gì ngu muội mở miệng nói yêu, lúc nên làm tiểu nhân thì đừng làm quân tử."

Nhìn Vương Tuấn lộ ra chính khí nghiêm nghị, gã híp mắt, "Anh hình như là đã hao hết tâm cơ."

"Đó là đương nhiên!" Vương Tuấn nhướng mày, "Mỗi thời mỗi khắc tôi đều chú ý mỗi một biến hóa của người tôi yêu, hiện tại mỗi một bước đi đều là vì tương lai càng lâu dài, tình yêu thuần khiết đơn thuần không phải thứ tôi muốn, tôi muốn là toàn bộ của người tôi yêu, toàn bộ của em ấy đều do tôi nắm giữ."

"Vậy anh chiếm được cái gì?" Gã lạnh lùng truy vấn.

"Toàn bộ em ấy đều cho tôi, tôi còn muốn cái gì? Muốn em ấy moi tim ra xào rau nấu canh?" Vương Tuấn đối với câu hỏi của gã không khỏi châm chọc, trên bản chất bọn họ vẫn là bất đồng, gã nỗ lực lâu rồi nên tham luyến hồi báo, mà Vương Tuấn không giống, Vương Tuấn song song với nỗ lực cũng đã chiếm được hồi báo, bản thân cưng chìu Trần Tố đã là những chuyện vui sướng hạnh phúc của Vương Tuấn rồi.

Vương Tuấn nhìn người ưu tư sinh kích động trước mắt, Vương Tuấn nhìn ra được người này sắp bạo phát, sắp giơ vũ khí lên chém người, muốn đem chân ái từng cất giấu trong tim ra cắn nát trong lòng bàn tay rồi! Vương Tuấn biết, Vương Tuấn đã từng có cảm giác như vậy! Vương Tuấn đã từng trải nghiệm sâu sắc cảm giác này, đó là tình tự quá kích hại người hại mình, lúc đó Vương Tuấn đè nén suy nghĩ đó mới có được hạnh phúc hiện tại.

Người liên tục vài năm ở đây mỗi năm đưa mười hai vạn tiền thuê hai gian phòng không nhiều lắm, có tiền cỡ này thì đã sớm mua một căn hộ tốt. Gã có tài lực để đả thương người khác! Vương Tuấn biết gã có! Đối với bọn họ mà nói Bắc Kinh có mấy vòng giao tế như vậy, huống chi Vương Tuấn còn có một mật thám chuyên môn chạy đi giúp vui là Lưu Trấn Đông, mấy năm nay người này thành công trong ngành internet mới nổi rất được quan tâm, là một tinh anh đời mới, loại người này tuổi trẻ, khôn khéo, thông minh, sắc bén, lợi hại, loại người này muốn cố ý đả thương người khác thì sẽ bất kể hậu quả, chuyện đả thương người chính là thương tích đầy mình, cho nên, Vương Tuấn mới có thể mở rộng cửa mời gã vào nói chuyện với gã một chút, mới có thể trăm năm mới có một lần xen vào việc của người khác.

Nghe Vương Tuấn nói, nhìn khóe môi châm chọc của Vương Tuấn, gã là người có đầu óc, tình tự quá kích dần dần ổn định lại, gã lâm vào trầm tư, Vương Tuấn không để ý tới nữa, lúc này, cửa mở, Trần Tố tan tầm đã trở về.

Ngoài ý muốn thấy khách trọ trên lầu ở trong nhà mình, mặc dù tiếp xúc mấy năm, nhưng không có thói quen qua lại nhà nhau, hai bên đối với riêng tư cá nhân đều tương đối bảo thủ, gã tới đền tiền bình hoa? Trần Tố nhìn gã lại nhìn Vương Tuấn, đền bình hoa sao gương mặt nghiêm trọng vậy?

"Khách lầu trên học nghiên cứu sinh năm nay tốt nghiệp, hôm nay trả phòng, chính hắn muốn mua nhà, còn có đây là tiền đền bình hoa." Vương Tuấn đưa phong thư tiền và chìa khóa trả phòng cho Trần Tố.

"Vậy ha." Trần Tố nở nụ cười, "Anh tốt nghiệp nha, chúc mừng!" Trần Tố còn học hơn một năm, "Anh chờ một chút, tôi trả tiền cọc cho anh." Trần Tố mang theo máy tính xách tay tùy thân trở về phòng đóng cửa lấy tiền, Trần Tố luôn giấu tiền để ở nhà trong khe hở ván giường của chiếc giường Simmons, muốn lấy ra còn phải tốn chút công phu.

"Anh nói cái gì anh ta đều tin tưởng sao?" Gã nhìn Vương Tuấn.

"Không, tôi nói Trái Đất vuông, em ấy tuyệt đối sẽ không tin!" Vương Tuấn thản nhiên.

"Được rồi, tôi đổi cách nói." Gã chuyển thái độ, thỉnh giáo: "Ngài là dùng phương pháp gì khiến anh ta tin mỗi một câu của ngài? Tỷ như lời nói dối ngày hôm nay."

Vương Tuấn nhìn gã, "Cậu thật sự là không hiểu cái gì gọi là hài hước hết, đây là hài hước không hại đến đại thể, tôi không phải kèn đồng, vợ cũng không phải máy ghi âm, tại sao tôi lại muốn đem chuyện nhà các cậu truyền tới truyền lui trong nhà tôi nhỉ?"

Gã giương mắt, nhìn Vương Tuấn vẻ mặt hờ hững, gã ngộ ra Vương Tuấn căn bản không để trong lòng tâm tình hừng hực như lửa của gã, qua loa câu đầu tiên liền xong, hiển nhiên, chuyện của người khác không liên quan tới hai người họ!

Đúng nha! Có liên quan gì tới bọn họ chứ! Hơi thở của gã trong nháy mắt thong thả hơn rất nhiều, rất nhiều. Tâm tình sôi trào khôi phục lại lãnh tĩnh, chuyện tình cảm cá nhân giận chó đánh mèo lên người khác là rất ngu xuẩn! Có thể tố khổ, oán giận, giận chó đánh mèo với người khác, thế nhưng quay đầu lại chuyện của mình vẫn phải để tự mình để giải quyết, tâm tình của mình vẫn phải tự mình điều chỉnh, tương lai của mình vẫn phải để tự mình nắm trong tay, chuyện như vậy người hiện đại có trách nhiệm có lý tính hẳn là phải tự mình giải quyết nhưng khi thần kinh vỡ toang hầu như trở thành tai họa do chính mình làm ra. Vừa rồi gã là muốn bạo phát, là muốn đả thương người, hiện tại, gã dần lắng tâm tình xuống.

Trần Tố hao hết khí lực cuối cùng moi được tiền dưới cái giường Simmons nặng nề, gã đứng lên nói: "Tôi trả một phòng, một phòng khác vẫn tiếp tục thuê, đứa nhỏ nhà chị tôi tháng chín muốn tới đây học bài, về điều khoản thuê phòng tôi sẽ nghiêm túc giải thích cho nó, mấy năm này được ngài chiếu cố, cảm tạ!" Gã trả căn phòng thuê cho bạn để lại phòng của mình.

"Kỳ thật," Trần Tố nhận lại tiền thế chân một gian phòng và chìa khóa, nhìn gã, Trần Tố hơi do dự lại hơi ngượng ngùng: "Có một câu tôi từ sớm đã rất muốn nói với anh, anh thuê phòng còn không bằng mua phòng đó, bây giờ giá phòng rất hợp lí."

"Không phải." Gã cười nhạt một tiếng: "Đối với tôi mà nói, tiền không là vấn đề, vấn đề là tôi thích hoàn cảnh nơi này, trước đây chọn chỗ ở lâu dài, điều khoản cho thuê của ngài khiến tôi rất an tâm, nó chạm đến tôi, nơi này không phải khách sạn, nơi này là nhà, cho nên ở bên ngoài khóc lóc om sòm phát điên, trở về nơi này chính là cuộc sống đơn thuần nghỉ ngơi phát ngốc." Gã và Trần Tố bắt tay theo lễ tiết nói lời tạm biết: "Thực sự không muốn rời đi nơi này, nhưng thật sự không thể lưu lại nữa, tôi tốt nghiệp rồi cũng nên đi."

Trần Tố nghe đến mờ mịt, điều khoản cho thuê này là Vương Tuấn phí hết tâm tư đặt ra, bất quá có thể tiếp tục cho thuê phòng vẫn là khiến người ta cao hứng, đều là hộ cũ an toàn lại tiện, Trần Tố ân cần trả lại chìa khóa phòng mà gã còn thuê, cho thuê nhiều năm rồi phòng ốc có vài chỗ vẫn nên dọn dẹp một chút, gã lại một lần nữa nói lời cảm tạ.

Vương Tuấn mang tính tượng trưng tiễn gã ra cửa, kỳ thực chính là quăng gã ra khỏi cuộc sống riêng tư của mình.

Ra tới cửa gã xoay người nói: "Cuối cùng, tôi còn có một việc muốn thỉnh giáo."

"Tôi không biết." Vương Tuấn dứt khoát không nghe câu hỏi liền từ chối tán gẫu với gã, Vương Tuấn muốn đóng cửa, Vương Tuấn không có hứng thú với chuyện của người khác, hơn nữa về bản chất mà nói bọn họ không phải người cùng một hướng, trong mắt Vương Tuấn, gã vẫn là một tiểu quỷ ấu trĩ, cho dù có thông minh hơn Trần Tố một chút, Vương Tuấn không muốn cùng tiểu quỷ nói chuyện người lớn.

Gã có chút tức giận bất bình, chặn cửa không đi, nhìn chằm chằm Vương Tuấn kháng nghị Vương Tuấn ích kỷ.

Vương Tuấn đỡ cửa thật muốn dập nó vào, mặt người này thật là dày, khó có được một lần tốt bụng để cái tên tinh thần không ổn định này vào nhà khuyên bảo một chút còn muốn không đi? Vương Tuấn lạnh lùng nói: "Cậu là người thông minh, tôi không tin cậu ngoại trừ ý loạn tình mê không nắm giữ quỹ đạo công tác của cậu ta, tôi có thể khẳng định thỉnh thoảng các người gặp nhau trên đường cậu ta sẽ không tâm hoảng ý loạn." Vương Tuấn cũng không phải người điếc, hôm trước cãi nhau đập nát bình hoa Trần Tố vừa nhảy ra bọn họ liền vô thanh vô tức, đó là bởi vì bị lôi vào nhà, mà phòng người này vừa vặn ngay trên đầu họ, phát ra động tĩnh rất nhỏ, Trần Tố mê man không chú ý, anh lại không phải ngu ngốc, tiếng va chạm đánh nhau xen với tiếng hỗn tạp khác còn không đoán ra được? Chắc chắn là phủng người ta trong lòng bàn tay nhẫn nhịn tới hôm trước mới ăn sạch nhưng người ta lại chạy mất, gã mới vác cái bộ dạng chó nhà có tang này đi cắn người chung quanh.

Vương Tuấn thật tức giận, thật là không có kiến thức, ngay cả loại chuyện này cũng xử lý không tốt, anh đây không tới mấy ngày liền tóm được Trần Tố trốn trong núi lớn xa xôi mang về, thật sự là một chút đầu óc cũng không có.

Gã nở nụ cười: "Tôi hiện tại dường như có thể biết anh làm sao tóm chặt được chủ nhà của chúng ta rồi,

tôi sẽ chế tạo một loạt 'thỉnh thoảng'."

"Đó là chuyện nhà cậu!" Vương Tuấn đóng cửa lại, trong chớp mắt đóng cửa gã đã hoàn toàn quét sạch đờ đẫn và cực đoan một tiếng trước, mang theo khoái trá ngả ngớn cân nhắc tính toán xuống lầu.

Vương Tuấn cảm giác mình có tiềm chất là nhà tâm lý học, xem anh khuyên bảo tên nhóc không đầu óc thuận lợi thế này, đâu có giống chuyên gia tâm lý nhiều năm trước Lưu Trấn Đông tìm tới cho anh, nói một tràng danh từ vô dụng nghe không hiểu, tốn một số tiền lớn còn không có tí kiến nghị mang tính xây dựng nào. Nếu như không phải Vương Tuấn anh hao tổn tâm cơ tung thiên la địa võng tỉ mỉ chế tạo thì làm sao có thể nắm chặt tận xương được một Trần Tố không lãng mạn không tình thú không thần kinh còn không có tham luyến chứ, nói giỡn, cũng không nhìn một chút Trần Tố là ai, đó là một cái gân thẳng đuột không có chỗ quẹo*, anh dễ dàng sao? Thời gian trong lúc đó, làm gì có tinh lực nói cho người ngoài nha, trên đời này làm gì có bữa cơm ăn không phải trả tiền nha!

68. Tia Nắng Ban Mai - Chương 68

"Vương Tuấn." Trần Tố lại hao hết khí lực nhét tiền về giường Simmons nặng nề, Trần Tố đi ra tìm Vương Tuấn muốn lên phòng trống trên lầu xem xem.

Vẫn luôn thu nhiều tiền thuê nhà như vậy Trần Tố khá ngượng ngùng, mấy năm nay đều không tăng giá. Kỳ thực đó là do Trần Tố không dám tăng lên, nếu như mất một khách trọ thì làm sao giờ? Hiện tại cho thuê nhiều năm rồi cũng cần sửa chữa vài chỗ hư hỏng trong phòng.

"Ơi." Vương Tuấn cao giọng đáp, "Không đói bụng sao? Lát chúng ta ra ngoài ăn đi." Vừa nãy tên nhóc không đầu óc kia cứ lỳ ra không chịu đi, Vương Tuấn không tiện động thủ nấu cơm tối, chút mặt mũi này Vương Tuấn vẫn cần.

Lên lầu xem đại khái một chút, có vết tích đánh nhau chưa thu dọn sạch sẽ.

Trần Tố nhìn vết máu chưa rửa sạch, vết máu không nhiều lắm, chỉ một chút, còn chưa tạo thành hình ảnh án mạng giết người hiện lên trong đầu Trần Tố, Vương Tuấn chuyển tầm mắt nói: "Đều cũ rồi, anh tìm người tân trang lại một chút."

Đáp lời Vương Tuấn, hai người xuống lầu nương theo gió đêm vừa tản bộ vừa đi đến tiệm cơm không lớn nhưng rất sạch sẽ tao nhã vẫn thường đến, Trần Tố dự tính tài chính cho lần sửa chữa này khống chế trong chừng mực nào, phải đến chợ bán sỉ hỏi thăm giá cả trước, Vương Tuấn tính nhân cơ hội sửa chữa này thuận tiện đổi cái gì thêm cái gì cho nhà mình.

Trần Tố lấy sổ nhỏ tùy thân ghi lại những thứ mình nghĩ để ngừa quên mất. Vương Tuấn gọi món, dặn người phục vụ vài thứ kiêng kị, hôm trước Trần Tố tặng lão trung y bánh ú bị ông cụ giữ lại chơi, trước khi đi chẩn mạch viết phương thuốc đưa Trần Tố dặn cậu giao cho Vương Tuấn, lần này đi Thượng Hải tảo mộ, Trần Tố tâm tình không tốt nên thể chất hơi hư nhược, lại phải uống chút đồ bổ, uống thuốc Đông y

có vài món và gia vị phải chú ý kiêng ăn.

Nhiều năm trước, khi Vương Tuấn mới phát sinh quan hệ với Trần Tố lão trung y đã từng nhắc nhở Vương Tuấn, khi đó sau khi lão trung y khám cho Trần Tố đã nói với Vương Tuấn tính tình Trần Tố không rộng mở không phải là người có duyên phúc, Vương Tuấn phải tăng cường chú ý, nếu có một ngày tình cảm giữa họ có biến đổi, đó chính là đòi mạng Trần Tố, trong Trung Y nói đó là tâm tình tích tụ, thực tế liếc mắt là biết Trần Tố là người cứng đầu, ngày nào đó xảy ra chuyện chính là đoản mệnh, cho tới nay, Vương Tuấn vẫn luôn nhớ rất kỹ những lời này, phi thường chú ý thân thể Trần Tố. Vô hình trung có cảm giác nắm trong tay sinh mạng của Trần Tố, người này là duy nhất của anh, Vương Tuấn càng chú ý tất cả mọi thứ của Trần Tố.

Nhân viên kế hoạch trong công ty Vương Tuấn lập kế hoạch rất thỏa đáng, sửa chữa tốn thời gian và tinh lực, hiệu quả rất tốt, khách trọ lầu trên lầu dưới cũng rất hài lòng, ai mà không muốn nơi mà mình tốn nhiều tiền để ở được sửa càng thoải mái hơn nha. Thừa dịp có giảm giá, Trần Tố tỉ mỉ chọn lựa mua năm bộ gia cụ loại nhỏ tinh tế giảm tới 60% đổi hết cho họ, những cái cũ thì lựa ra cái nào còn tốt chuyển đến phòng cho thuê Trần Tố mới mua, cho người quét sơn mới một lần cũng giống như mới thôi, Trần Tố tính toán thật sự là quá vẹn toàn trí thông minh của mình rồi, Vương Tuấn gập báo mỗi ngày nhất định phải xem lại, mở máy tính bắt đầu làm việc coi như cái gì cũng chưa nghe tới, gia chủ *(chồng)* không phải là cậu, anh không cần nói cái gì.

Làm xong hết, nhận được sự hài lòng và ủng hộ của khách trọ, ngày nhận tiền thuê hàng năm vào tháng tám, Trần Tố nhận tiền cũng không quá chột dạ nữa.

Một gian phòng trống trên lầu, Trần Tố tự mình in mấy tờ quảng cáo nhỏ ra ngoài dán, Trần Tố đợi hai tuần lễ cũng không có ai tới thuê.

Hôm nay, Trần Tố lại ra ngoài dán một lần, dự định một tuần này còn không có động tĩnh thì ủy thác cho Sàn giao dịch bất động sản* cho thuê. Trần Tố dán xong quảng cáo còn chưa đi xa đã có người tới cầm tờ quảng cáo xé xuống dán quảng cáo của mình lên, này thì Trần Tố đã biết tại sao hơn mười ngày còn không có ai tới xem nhà, sau khi trở về Trần Tố liền mua keo cường lực trước trước sau sau dính chặt một đống mấy tờ quảng cáo đã chuẩn bị trước lên vách buồng điện thoại công cộng, lần này trừ phi là dùng dao cạo xem ai có bản lĩnh xé xuống! Trần Tố rất hả hê.

(* : nơi người ta tìm thông tin thuê, mua nhà hoặc đăng kí thông báo cho thuê, bán nhà)

Bất quá, keo cường lực Trần Tố mua rốt cuộc uổng phí, chân trước mới dán xong chân sau về nhà đã có người thuê, đó là mẹ của khách lầu dưới đến thăm con thuận tiện giao tiền thuê một năm biết phòng đó trống liền giới thiệu người quen tới, bọn họ mỗi tháng tới thăm con đang ở đây học tập một lần, cho tới nay họ tương đối thoả mãn với môi trường an tĩnh và bầu không khí có văn hóa nơi này, càng yên tâm với chủ nhà một thân đồng phục. Ngày này, phòng cho thuê của Trần Tố lại khôi phục đủ quân số.

Nghênh đón Olympic tổ chức tại Athens*, mỗi một ngày đều có thể nghe được tin tức tốt truyền tới từ quốc gia cổ xưa ở Địa Trung Hải khiến người trong nước phấn chấn, một tấm, hai tấm… Từng tấm huy chương vàng rực rỡ đại biểu dân giàu nước mạnh, quốc ca hùng dũng một lần lại một lần vang lên ở quốc gia cách xa vạn dặm, nhân dân cả nước phấn chấn kích động dâng trào từng trận lại từ trận ái quốc, phong trào yêu thích Olympic rầm rộ, khi tennis và chạy vượt rào cự ly ngắn đạt được thành tích cao nhất ngoài

dự kiến không còn đơn thuần là chấn kinh cả thế giới, chấn kinh cả châu Á, cũng xúc động cả người TQ, lần đầu tiên, lần đầu tiên người châu Á đứng trên bục cao nhất hạng mục chạy cự ly ngắn, nó vẫn luôn bị người chủng người khác ôm hết huy chương vàng hôm nay lại được một người TQ kiêu ngạo treo trên cổ, Trần Tố vì người anh em đồng bào đó thở phào một hơi thật dài, lần trước tổng số huy chương vàng vẫn luôn ở tình trạng âm thịnh dương** suy vẫn khiến Trần Tố thân là đàn ông cũng rất để ý, lúc này, Thượng Hải có một chàng trai to lớn giành lại mặt mũi cho nam đồng bào cả nước, ra khỏi biên giới bất luận đại giang nam bắc, là thành thị hay là nông thôn đều chỉ có một danh từ, đó chính là 'Người TQ'.

(*Olympic Hy Lạp diễn ra năm 2004.

Âm thịnh dương suy là chỉ lấy được huy chương phần lớn là nữ giới, còn nam thì ít)

Người TQ thật đáng yêu, mỗi ngày trên các loại phương tiện truyền thông đều vang lên quốc ca hùng tráng không dứt cũng là ca khúc sục sôi nhất trên đời!

Tâm tình kích động phấn chấn theo thế tiến công ùn ùn sục sôi của truyền thông vẫn luôn kéo dài, vào thời điểm các trường đại học gửi thư thông báo trúng tuyển vô cùng quan trọng, Trần Tố vừa nhìn chằm chằm Olympic vừa lên mạng tuyển chọn đối tượng cần giúp đỡ, đây là chuyện rất tốn tinh thần, gần đây đơn vị lại rảnh rỗi, những việc chưa làm kịp lúc thời gian cấp bách Trần Tố cầm đến đơn vị làm tiếp, có được ý kiến và kiến nghị của mọi người khiến chuyện tốt này được hoạt động lâu dài, có trí tuệ của tập thể, tiếp thu ý kiến mọi người khiến cơ chế và chế độ càng thêm hoàn thiện, đây cũng là thu hoạch lớn nhất Trần Tố đạt được. Khi mọi người nhất trí tán thành, còn lấy kinh phí đi công tác của đơn vị đến nông thôn tham dự điều tra nghiên cứu và thăm hỏi, đây cũng là một phương thức rèn luyện để lý tưởng tiếp cận thực tế, trong đơn vị cho rằng rất cần thiết, rất có lợi với thanh niên, có thể hình thành chế độ, thế nhưng không nên mang tính cưỡng chế, lấy tự chủ tự phát làm tiền đề, nhận được sự đồng thuận của nhân viên trong đơn vị, không phải mỗi người đều có thời gian và tinh lực để tham gia, không cưỡng ép quá đáng mới là thể chế tốt.

Trần Tố bận rộn làm chuyện mình thích, Vương Tuấn cũng bận rộn công việc anh thích, người nào về nhà trước thì quét dọn bụi bặm một ngày tích lại.

Trần Tố về nhà trước liền tỉ mỉ nấu cháo, nước cơm nồng nàn, cho Vương Tuấn xã giao trở về uống ấm bụng; Vương Tuấn về tới trước sẽ làm mấy phần điểm tâm tinh xảo, đương nhiên còn phải để lại mấy phần trong tủ lạnh để lúc anh không về đột xuất thì Trần Tố hâm lên ăn. Có hạnh phúc chờ đợi và được chờ đợi, vào đêm đen gắn bó cận kề lẫn nhau chính là hạnh phúc an tâm nhất.

Olympic lần này tâm tình phấn khởi vì nước vẻ vàng kết hợp với giới truyền thông sục sôi tiến công trên toàn quốc kéo dài thẳng đến mùa đông, vào buổi sáng sớm lạnh lẽo phương Bắc, Trần Tố còn đang trong chăn ấm áp nhận được điện thoại của mẹ, Trần Khiết kết hôn rồi, Trần Hạo chuyển công tác tới một chi ngành trên huyện làm cán bộ, buôn bán của Trần Khải cũng không tệ lắm, giá phòng trong huyện rõ ràng tăng lên, sau cùng mẹ bảo hôm nay là Đại Đông, là ngày quan trọng của nhà nông, phải hóa vàng mã cho các cụ ở trên, mẹ lải nhải dặn dò phương thức hóa vàng ở quê, xã hội có tiến bộ cũng phải hóa vàng tế lễ các cụ, đó là truyền thống ngàn năm của người Hán, bất kể có hợp lý hay không là cũng phải tiếp tục, Trần Tố thấp giọng đáp lời, ba tiếp điện thoại im lặng nửa ngày mới nói một câu làm việc cho tốt, có cơ hội lại về nhà liền dứt tiếng lúng búng không biết nói cái gì, mẹ tiếp điện thoại thẳng thắn ném một câu cuối cùng bảo bọn họ chú ý sức khỏe liền treo máy.

Trần Tố cảm tạ yêu mến và quan tâm sâu đậm của người nhà ở quê hương xa xôi, Trần Tố xoay người nói lại một lần với Vương Tuấn nãy giờ vẫn đang nghe, Vương Tuấn lặng lẽ không nói gì.

Đứng dưới con đường nhỏ sau khu nhà mà mẹ Cố thường đi chợ đốt tiền giấy, người đi ngang qua đều nhìn bọn họ ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, đúng nha, đây là mê tín, nhưng đây cũng là phương thức con cái ký thác tình cảm, Trần Tố không có ngượng ngùng gì, Vương Tuấn yên lặng nhìn Trần Tố đốt từng tờ từng tờ.

Mỗi ngày đều làm việc và sinh hoạt còn có học tập hăng hái, khi sóng thần Đông Nam Á* nuốt sống vô số sinh mệnh mới làm tâm tình phấn chấn cả năm nay của Trần Tố giảm xuống, Trần Tố ngoại trừ bày tỏ đồng tình cũng không để ý lắm, TQ có quá nhiều nhu cầu cần phải giải quyết còn chưa giải quyết xong, tai nạn và trắc trở của bất kỳ quốc gia nào cuối cùng đều cần chính họ đối mặt giải quyết, Trần Tố thấy rất rõ ràng, tác dụng của Hội Chữ Thập Đỏ quốc tế là lan truyền tình thương, nhưng chân chính cứu lấy mình vẫn là tinh thần và sức mạnh của chính quốc dân ấy, dựa vào người khác giúp đỡ thì không cách nào chân chính giải quyết triệt để, nước khác là vậy, nước mình cũng là vậy.

69. Tia Nắng Ban Mai - Chương 69

Tại trung tâm thủ đô mỗi một ngày đều nghe thấy chuyện lớn chuyện nhỏ trong nước ngoài nước, đại sự quốc tế mỗi năm vẫn là mấy chuyện cũ rích không đổi từ lâu như quan hệ Palestin với Israel, vấn đề Iraq, chuyện quốc nội cũng là phương châm thiết lập chủ nghĩa xã hội hài hòa trên văn kiện khiến Trần Tố mở không ít hội nghị học tập, còn có phóng tàu Thần Châu VI* cũng là tin tức lớn trong năm 2005, thế nhưng, những chuyện đó không có bao nhiêu quan hệ với Trần Tố, chính là giá nhà đất gia tăng mạnh trong bản tin kinh tế khiến Trần Tố cảm thấy giá nhà thật sự tăng lên rõ rệt, Trần Tố tính toán bất động sản đầu tư mấy năm trước sẽ tăng giá trị lên bao nhiêu, lợi tức ngân hàng thấp xuống một chút.

(*Tàu Thần Châu VI được phóng lên vào 12/10/2005 từ Trung tâm vũ trụ Tửu Tuyền trong vùng Nội Mông Trung Quốc, chở hai nhà du hành vũ trụ là Trung tá Phi Tuấn Long 40 tuổi và Trung tá Nhiếp Hải Sinh 41 tuổi. Sau khi bay 76 vòng quanh Trái đất trong vòng 115 giờ 32, trên quỹ đạo cách Mặt đất 343km, tàu vũ trụ "Thần Châu VI" đã hạ cách an toàn xuống khu tự trị Nội Mông, cách điểm dự kiến một km. Nguồn: vietbao)

Chuyện lớn chuyện nhỏ có liên quan chặt chẽ tới cuộc sống quốc dân mới là tin tức tốt chính sách tốt!

Lại một năm cũ qua đi năm mới bắt đầu, chuyện khiến Trần Tố vui vẻ nhất chỉ có vào năm mới bắt đầu này Quốc Vụ Viện tuyên bố chính thức bãi bỏ thuế nông nghiệp toàn diện.

Dưới sự hỗ trợ thực lực kinh tế toàn diện và thí điểm vài năm nay, trong sự điều chỉnh của các ngành, rốt cuộc dưới sự hỗ trợ quốc lực tổng hợp hủy bỏ chế độ thuế nông nghiệp kéo dài hơn hai ngàn năm. Nhân khẩu TQ đông đảo, điều chỉnh một chính sách cần hệ thống khổng lồ toàn diện điều tiết khống chế, muốn mỗi người đều thoả mãn là không có khả năng, không thể nghi ngờ, việc này khiến người thành phố mấy đời không trồng trọt đều vỗ tay tán thưởng chính sách tốt đẹp lợi nước này!

Chính sách này vừa ra khiến Trần Tố...Không! Là khiến nông dân toàn quốc, có thể khiến thế hệ nông dân

mới cảm thấy không lớn, nhưng những người lớn tuổi một chút đều thì thầm vạn tuế luôn miệng.

Trần Tố ra đời ở nông thôn tuy rằng luôn học bài ít làm việc nông, cũng hiểu rõ bây giờ việc đồng áng cũng không nhiều hơn thế hệ trước, nhưng nhìn ba già nua trước cả tuổi lại hoàn toàn có thể cảm thụ được chính sách có lợi cho dân này là chuyện tốt chuyện lớn khiến quần chúng nông dân thu nhập thấp phấn chấn tới cỡ nào!

Chính sách ấm áp bắt đầu năm mới hoàn toàn trái ngược với gió rét căm căm bên ngoài, vào đêm đen kịt trốn trong phòng ấm áp cũng là một loại hưởng thụ nhà.

Nhóm khách trọ cũng sắp được nghỉ, nơi đây lại trở thành thế giới của riêng hai người, Trần Tố và Vương Tuấn trò chuyện liên miên năm nay mua hàng Tết gì, nói không ngừng mấy ngày đầu năm tới nhà nào chúc Tết.

Theo quy định quốc tế mà nói Tết Tây vừa qua chính là năm mới, nhưng trong lòng người TQ, qua Tết Âm lịch mới là biểu tượng qua một năm, 'Tết' vẫn là ngày lễ quan trọng nhất của người TQ, cũng là ngày lễ Trần Tố chú trọng nhất, đó là ngày phải mặc quần áo mới.

Dựa vào nhau, đêm lẳng lặng, hai người cùng ngủ.

Nửa đêm tiếng điện thoại trong đêm yên tĩnh phá lệ chói tai, Vương Tuấn lập tức tỉnh.

Đó là tiếng chuông điện thoại của Trần Tố.

Bởi vì công việc bất đồng, Vương Tuấn và Trần Tố đều có điện thoại, nhưng vì thời gian đặc biệt nên vẫn có điện thoại cố định, Vương Tuấn và Trần Tố đều là người bảo thủ thích yên tĩnh, đều không tùy tiện đưa số điện thoại cho người khác, đã trễ thế này còn có người gọi điện thoại tới, nhất định là đơn vị Trần Tố có chuyện? Vương Tuấn đến phòng khách lấy máy cho Trần Tố nghe.

Trong đêm đông lạnh như vậy lại là hơn nửa đêm còn có người thuê phòng? Trần Tố nằm trong ổ chăn ấm áp còn buồn ngủ mông lung giương mắt nhìn chằm chằm điện thoại dán bên tai cậu nghĩ có phải có người đang chơi trò đùa dai không? Đối phương từ đâu lấy được số này? Là thấy trên tờ quảng cáo? Trần Tố nhớ tới chuyện lần trước mua phí keo cường lực, không thể nào là tờ quảng cáo lần trước còn đấy chứ?! Cách lần dán quảng cáo đó cũng là chuyện gần hai năm rồi, nhất định là ai đó đang đùa dai!

Vương Tuấn luôn ngủ không sâu không thể giống Trần Tố dính gối là ngủ như heo được, là ai đang đùa giỡn như vậy? Lưu Trấn Đông? Sẽ không, Lưu Trấn Đông chỉ là miệng tiện, người cởi mở nhất. Tiếp xúc lâu như vậy, Trần Tố cũng rõ Lưu Trấn Đông tính tình thích kể chuyện cười bất nhã, nhưng, hắn không phải người có thường thức cơ băn, huống hồ, Trần Tố cũng không phải người hài hước, Lưu Trấn Đông sẽ không có nhãn lực cao đến thế.

Thanh âm bên đầu điện thoại kia lộ ra run rẩy của người hít khí lạnh, người nọ nói là thấy quảng cáo cho thuê trên buồng điện thoại.

Đó là chuyện gần hai năm trước mà? Vương Tuấn ngồi bên giường nghe nhìn nhìn Trần Tố, keo cường lực Trần Tố mua coi như không uổng phí, Vương Tuấn ở bên cạnh bĩu môi ý bảo Trần Tố treo điện thoại đối phương.

Loại thời điểm này hẳn là nên đi khách sạn! Khu này có khách sạn tương đối sang trọng, thế nhưng, cũng có nhà trọ một đêm chỉ tốn hơn mười mấy hai mươi đồng nha, Trần Tố có chút tức giận, người này không biết cái gì gọi là quan niệm thời gian sao? Hiện tại mấy giờ rồi? Chỉ cần là người bình thường có một chút đạo đức công cộng đều sẽ không gần một giờ sáng gọi tới thuê nhà, lại còn đánh thức Vương Tuấn của cậu.

Trần Tố không khách khí muốn treo máy, bên kia truyền đến tiếng người ho khan, trong gió đêm im ắng thanh âm kia phá lệ rõ ràng, từ trong thanh âm nghe ra được tiếng non nớt của trẻ con nhỏ tuổi, Trần Tố do dự, đã trễ thế này, nếu không có nguyên nhân bất khả kháng, có thể sẽ không như vậu, người gọi điện thoại tới ăn nói rất có lễ phép, hắn còn đang không ngừng thấp giọng nói xin lỗi, trong giọng nói lộ ra run rẩy lạnh giá bất đắc dĩ.

Trần Tố không do dự nữa: “Xin đợi tôi năm phút.”

Vương Tuấn nhìn Trần Tố xoay người rời giường mặt nhăn mày nhíu, anh cũng nghe được tiếng ho khan non nớt, Vương Tuấn không muốn hỏi, nhưng Trần Tố không đành lòng không đi xem, “Người ta nhất định thực sự có chuyện gì khó xử, huống chi còn có đứa bé.” Trần Tố nói thật nhỏ: “Em đi một lát sẽ trở lại.”

“Để anh đi.” Vương Tuấn nửa đêm tỉnh giấc là không ngủ được nữa, Vương Tuấn không cho Trần Tố mặc quần áo, nói: “Anh đi đưa bọn họ ít tiền để họ tới nhà trọ là được.”

“Không được, em đi với anh.” Trần Tố sao có thể yên tâm, mùa đông khắc nghiệt, bên ngoài vừa lạnh vừa đen sao có thể để Vương Tuấn một mình ra ngoài, nhìn Vương Tuấn mặc quần áo, Trần Tố hối hận chính mình mềm lòng.

Trần Tố kiên trì, Vương Tuấn quấn một tầng áo khoác dài của mình cho cậu mang theo mấy trăm đồng ra cửa. Trần Tố Vương Tuấn thương lượng cho họ một ít tiền ở nhà trọ, dù sao cũng không còn phòng cho thuê.

Thở ra hơi lạnh, sáng sớm vạn vật yên tĩnh, ánh đèn đường mờ mờ trong khu nhà cũ càng lộ ra cũ kĩ âm trầm, Trần Tố nắm tay Vương Tuấn đút vào túi áo khoác cùng Vương Tuấn tay trong tay đi ra ngoài tiểu khu, Trần Tố không quên đem theo cái xẻng nhỏ dùng để chỉnh lí chậu hoa, lát nữa đuổi hai người kia đi xong, Trần Tố quyết định nhất định phải hủy diệt cái quảng cáo dùng keo vạn năng dán dính cứng trong trong ngoài ngoài kia.

Rất xa, trong buồng điện thoại nho nhỏ có hai thân ảnh chen chúc, Trần Tố đua xẻng nhỏ cho Vương Tuấn, chính mình đi tới nghênh đón.

Thấy hai thân ảnh đi về phía họ, bọn họ từ trong buồng điện thoại chật hẹp đi ra, Trần Tố đi tới nhìn xem, cảm giác nhìn gần rất kỳ quái, đó là một người trung niên và một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, có thể là cha con, bọn họ thật sự rất đơn bạc, nhưng kỳ quái chính là quần áo đơn bạc của họ cũng không

bình thường!

Bất ngờ là họ mặc rất đẹp, không, là chính trang *(trang phục dự tiệc, nghiêm chỉnh)*vô cùng đẹp. Trần Tố từng thấy, Vương Tuấn khi đi tham dự nơi quan trọng cũng sẽ mặc chính trang như vậy, nhưng trong đêm đông nhìn qua càng giống như từ bữa tiệc xa hoa ấm áp bị đuổi ra vậy, thê lương không thành lời.

"Trễ thế này còn quấy rầy ngài, thực sự xin lỗi." Người cha sắc mặt tái nhợt trông rất có giáo dưỡng, giọng nói mang theo lạnh run, trên mặt có ẩn nhẫn, thiếu niên sau lưng càng không ngừng run vai liều mạng áp chế tiếng ho khan trong miệng.

Nhìn một đôi cha con ăn mặc tinh xảo lại hết sức thê lương, Trần Tố cũng không tiện lấy ra mấy trăm đồng trong túi, nhìn cũng biết họ không cần tiền, mà là ấm áp. Gọi cuộc điện thoại nhờ giúp đỡ đó dường như là dùng hết tất cả tự tôn của người cha này, đầu người cha luôn cúi thấp, ngón tay nắm thật chặt. Trần Tố nhìn Vương Tuấn, Trần Tố thực sự không thể dùng mấy trăm đồng đuổi họ đi, là không đành lòng.

Vương Tuấn dùng ánh mắt ý bảo Trần Tố mang họ về, đối với sự thông cảm của Vương Tuấn Trần Tố rất cảm kích, Vương Tuấn không phải người thích xen vào chuyện người khác.

Thấy thiếu niên kia rất lạnh, Trần Tố nói với Vương Tuấn một tiếng dẫn bọn họ đi trước, Vương Tuấn sẽ theo sau.

Vương Tuấn đi cạo tờ quảng cáo Trần Tố dán bên buồng điện thoại, cũng không biết Trần Tố làm thế nào, xem ra không phá hoại của công là không thể tiêu diệt triệt để được nó. Bởi vì trời lạnh lại sắp nghỉ lễ, bình thường quảng cáo giấy dán một tầng lại một tầng bên ngoài không bị cái mới thay thế thì đều theo gió mưa bong ra từng mảng, lộ ra quảng cáo tận cùng bên trong gắt gao dính chặt lấy bảng đen của Trần Tố, quên đi, Vương Tuấn phí hết sức lực đều vô dụng liền buông tha, mai lấy sơn đen ra quét một lần liền không sao.

Trần Tố mang theo bọn họ nhanh chóng về nhà, vào phòng, hệ thống sưởi hơi ấm áp trong phòng khiến hai người ngừng run rẩy.

Bề ngoài và nội thất gian nhà hoàn toàn bất đồng, từ trang trí trong nhà có thể nhìn ra đây không phải nhà cho thuê thông thường, trong phàn nhàn nhạt mùi thuốc và kệ sách đầy nhà khiến người ta cảm thấy khí tức ấm áp của phần tử trí thức.

"Xin lỗi, thực sự xin lỗi!" Người cha kia cúi đầu càng không ngừng nói xin lỗi, "Tôi thật không ngờ ngài sẽ ra gặp chúng tôi, tôi cũng không ôm hy vọng, kỳ thật,… tôi không có tiền trả tiền thuê phòng."

Trần Tố đương nhiên không bất ngờ, nếu có tiền sẽ không núp trong buồng điện thoại gọi cuộc gọi quấy rầy vào hừng đông, nếu đã mời người ta về nhà thì không tính toán cái gì nữa, thấy đứa nhỏ kia vừa lạnh vừa đói lại mệt mỏi còn có vẻ như có bệnh, Trần Tố bảo họ không nên câu nệ như vậy, phải đợi Vương Tuấn về mới biết được trong nhà có thuốc cảm hay không.

Người cha đưa ngón tay bị cóng tới cứng ngắc vào trong túi lấy ra một hộp nhung tinh xảo đưa cho Trần Tố cúi đầu thấp giọng nói: "Ngày mai tôi nghĩ biện pháp nhất định đưa cho ngài tiền thuê nhà, đây là nhẫn kim cương, có thể thế chấp cho ngài."

Trong lúc nói chuyện, Vương Tuấn đã trở về, bọn họ nghiêng người để Vương Tuấn tiến vào, người đàn ông trung niên lúc nghiêng người trông thấy khuôn mặt dưới ánh đèn của Vương Tuấn thất thanh kêu lên: "Vương Tuấn?! Giám đốc Vương?!"

Vương Tuấn bình thản nhìn y một cái, chính vì nhận ra y là ai, Vương Tuấn mới chủ động để Trần Tố dẫn bọn họ về nhà.

"Giới thiệu một chút, phu nhân *(vợ)* của tôi, Trần Tố." Vương Tuấn giới thiệu Trần Tố, "Vị này chính là một vị làm chung ngành anh biết. Giang Minh Hoa. Đây là con trai anh Giang Diệp nhỉ."

Thiếu niên kia trốn sau lưng cha, kinh hoảng và bất an trên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến Trần Tố cảm thấy đáng thương, người đàn ông tên Giang Minh Hoa kia vẻ mặt khiếp sợ nhìn Vương Tuấn không thể tin!

Vương Tuấn quen họ? Trần Tố ngoài ý muốn và giật mình, vậy bọn họ nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi? Người Vương Tuấn quen đều có tiền, Vương Tuấn là giai cấp tiểu tư sản mà.

70. Tia Nắng Ban Mai - Chương 70

Giang Minh Hoa nhìn Vương Tuấn mà giật mình, có cảm giác thế giới quá nhỏ.

Nhìn Vương Tuấn, Giang Minh Hoa nói thật nhỏ: "Nếu không phải chính tôi cũng không biết nên đi đâu, nếu không phải tờ quảng cáo cho thuê cũ kĩ mà chính tôi cũng không ôm hy vọng, tôi nhất định cho rằng đây là ngài cố ý an bài."

"Nếu không phải tôi tận mắt chứng thực tờ quảng cáo đó thật sự còn, tôi cũng không tin." Vương Tuấn thả xẻng nhỏ trong tay xuống, vừa rồi tờ giấy kia có làm thế nào cũng không lấy xuống được, "Nếu không phải thế, tôi cũng tưởng anh đang dùng khổ nhục kế."

Giang Minh Hoa trông trái trông phải quay đầu nhìn Trần Tố một lúc lâu, anh ta thấp giọng nói: "Cảm tạ ngài, gọi cú điện thoại đó tôi thật không nghĩ tới sẽ nhận được sự giúp đỡ của ngài." Giang Minh Hoa nói thật nhỏ: "Dù sao, đầu năm nay người tốt thực sự rất ít." Trong mắt Giang Minh Hoa có tự trào phúng: "Tôi đã quên mất tin tưởng người khác thế nào rồi."

"Nếu ngài có bạn bè có thể dựa vào, ngài sẽ không nửa đêm đi tìm người cho thuê phòng không phải sao." Trần Tố nhìn anh ta nói: "Là ngài đối nhân xử thế quá thất bại, hay là kết giao bạn bè quá thất bại?"

Giang Minh Hoa trầm mặc nhìn Trần Tố, lời Trần Tố nói khiến anh ta kinh ngạc nhận ra.

"Ngài chớ để ý." Trần Tố nhìn biểu tình trầm mặc của anh vội vàng xua tay nói: "Tôi không có ác ý."

Giang Minh Hoa nhìn Trần Tố, nếu không phải thật sự không quen biết người này, anh nhất định cho rằng người này hiểu rõ chuyện của anh như lòng bàn tay, người này có một đôi mắt trong suốt lóe sáng thấu lòng người.

Lời nói của Trần Tố không thể nghi ngờ là gay gắt, nhưng lại là người tốt thẳng thắn trong đêm tối, người có thể vào đêm đông giá rét rời khỏi căn nhà ấm áp đội gió lạnh tới gặp một người xa lạ gọi điện thoại tới không nhiều lắm, chí ít, Giang Minh Hoa anh làm không được.

Thái độ Giang Minh Hoa nặng nề, anh ta lặng lẽ nói: "Quấy rầy rồi. Cái này, mời ngài nhất định nhận lấy, coi như thế chấp." Anh ta đưa hộp nhận nhất định muốn Trần Tố nhận lấy.

Trần Tố không từ chối, vị Giang Minh Hoa này nhìn qua rất có nguyên tắc cũng rất cô hàn *(cô đơn lạnh lẽo)*, còn có cảm giác bi quan chán đời, cô độc bi ai, khiến người ta nhìn mà lo lắng.

Trần Tố hai tay tiếp nhận tiện thể trưng bày trên giá sách.

Nhận lấy hộp nhẫn để khiến Giang Minh Hoa an tâm, không giấu trong phòng cũng là thái độ tôn trọng Giang Minh Hoa. Trần Tố nhìn ra được Vương Tuấn đối với người này vẫn có vài phần kính trọng, đây thật là không dễ dàng, trong mắt Trần Tố, con mắt Vương Tuấn mọc trên đỉnh đầu đó.

Trần Tố dời chăn về phòng ngủ chính, mẹ Vương Tuấn ra đi nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hai người quay về phòng ngủ chính, lấy chăn mới cho họ dùng.

Vương Tuấn không nhìn nổi Trần Tố cứ cách vài ngày lại dịch cái giường Simmons móc tiền liền mua cho Trần Tố một két sắt nhỏ để tiền, lần này trong lúc đổi phòng Trần Tố cũng không cần di chuyển cái giường nặng nề đó nữa.

Đồ ăn trong tủ lạnh bỏ vào lò siêu sóng mấy phút là được, Vương Tuấn đưa thuốc cảm trong nhà dự phòng sẵn cho hai cha con họ uống, tìm quần áo cho họ tắm rửa.

Nhìn Trần Tố bận rộn tới lui, Giang Minh Hoa yên lặng nhìn nhẫn bạch kim tinh tế trên ngón tay người thanh niên có ánh mắt lợi hại này, chiếc nhẫn nho nhỏ trong mắt Giang Minh Hoa sáng lên đến chói mắt!

Không thể nghi ngờ, Vương Tuấn có tiền lại có vẻ ngoài còn phong nhã hào hoa trong mắt không ít người là miếng thịt to béo bở, huống chi hai giám đốc công ty bọn họ đều chưa kết hôn, hai năm qua không biết bao nhiêu mỹ nữ chạy tới công ty đó, một lòng muốn bắt được rùa vàng, đây đều là tin đồn chê cười rất thú vị trong ngành. Chỉ cần hỏi công ty nhà ai mỹ nữ như mây, đương nhiên đều chỉ tập đoàn Thần Hi từ từ phát triển lớn mạnh bởi Vương Tuấn, Lưu Trấn Đông và một ông chủ thần bí trẻ tuổi điều khiển từ

xa, chuyện cười không phải trò đùa này rất nổi tiếng trong ngành. Thế nhưng, cũng có tin đồn nói Vương Tuấn có vợ, chứng cứ chính là nhẫn kết hôn trên tay Vương Tuấn, nhưng lời đồn này ai tin nha! Đầu năm nay nam nhân có tiền đều trì hoãn kết hôn, nhẫn đó đã mang nhiều năm, đeo nhẫn cũng là mốt mà, nói không chừng là bùa hộ mệnh đó. Bình thường có cái gì bề trên, tiền bối, mượn chuyện xã giao tóm lấy Vương Tuấn giới thiệu cháu nhà mình hoặc là con gái bạn bè, nhiều lần, Vương Tuấn rất không kiên nhẫn, có cơ hội liền công khai nói anh có vợ rồi, vợ anh còn là một vị đồng giới.

Tuy rằng từng nghe nói Vương Tuấn thường chính miệng nói như vậy với đại chúng, nhưng thật ra không ai tin tưởng, bởi vì chưa từng gặp qua.

Cái tin đồn này đúng là Vương Tuấn tự mình nói, Giang Minh Hoa từng nghe qua một lần, nhưng không có ai tin thật, Giang Minh Hoa cũng không tin, xem như là một câu xã giao trốn tránh chèo kéo quan hệ, lại thật không ngờ đây là chuyện thật đến không thể thật hơn. TQ không cởi mở như thế, sự thật cũng không khoan dung như vậy, không ai lại sẽ tự mình chủ động công khai tính hướng bản thân. Giang Minh Hoa anh ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Hôm nay, Giang Minh Hoa tận mắt nhìn thấy, Vương Tuấn thật sự có một vị phu nhân cùng đeo nhẫn giống nhau, Vương Tuấn đeo cái nhẫn đó đã nhiều năm, Giang Minh Hoa biết, Vương Tuấn nói mình có vợ cũng đã nhiều năm.

Không phải hạ thấp cũng không phải tự hạ thấp mình, giữa khác phái có hôn nhân làm minh chứng tình yêu, mà tình yêu đồng giới không dám chân chính lộ diện dưới ánh mặt trời có cái gì để chứng minh? Ngoại trừ hai người đều tâm linh tương thông, một người nỗ lực nhiều hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì, Giang Minh Hoa căn bản không dám yêu cầu xa xỉ người đó có thể ở trước mặt người khác cùng anh giao lưu ánh mắt, huống chi là truy cầu danh phận? Mà Vương Tuấn Trần Tố lại như chuyện đương nhiên, Giang Minh Hoa mờ mịt, thời đại thay đổi rồi? Hay là tình yêu của mình thật sự có vấn đề?

Bảo bọn họ đi nghỉ ngơi, Trần Tố và Vương Tuấn cũng trở về phòng. Về chuyện Giang Minh Hoa, Trần Tố không muốn hỏi, xem ra Vương Tuấn cũng không quá rõ, Vương Tuấn và Trần Tố không có hứng thú rình xem việc riêng nhà người ta.

Về phòng, thấy thời gian còn sớm, Trần Tố vẫn có thể ngủ thêm mấy tiếng, Vương Tuấn mở chăn để Trần Tố ngủ.

"Vừa rồi anh nói giỡn 'phu nhân' cái gì nha, em không phải phụ nữ." Trần Tố nhớ tới lời Vương Tuấn nói vừa nãy bắt đầu tính sổ.

"Em không thích xưng hô này?" Vương Tuấn nhìn Trần Tố có chút bực bội, anh ở bên ngoài xã giao thường nhắc tới phu nhân gì gì đó, người quen đều biết đó là chỉ Trần Tố, bọn Lưu Trấn Đông cũng thường lén gọi thế, chỉ là chưa bao giờ nói trước mặt Trần Tố thôi, Vương Tuấn đều tập mãi thành quen, hơn nữa mỗi lần nói ra miệng đều cảm thấy thỏa mãn vô cùng nha. Dùng từ ngữ nghiêm túc như vậy giới thiệu Trần Tố cho Giang Minh Hoa, là tôn trọng Giang Minh Hoa cũng là tôn trọng Trần Tố, Vương Tuấn không ngờ Trần Tố lại không thích danh xưng này.

"Em không phải phụ nữ, anh coi em thành phụ nữ sao?" Trần Tố hơi mất hứng cởi áo khoác bò lên giường.

"Dĩ nhiên không phải, em cho rằng anh coi em như thế thân của phụ nữ sao?" Vương Tuấn rất ngoài ý muốn Trần Tố lại mất hứng, anh hỏi nguyên nhân Trần Tố mất hứng.

Trần Tố nhìn Vương Tuấn một lúc lâu, Trần Tố lắc đầu thừa nhận ngoại trừ lúc mới đầu sống chung Vương Tuấn có hơi độc tài, Vương Tuấn chưa từng không tôn trọng cậu.

"Anh không thích cách xưng hô thời đại mới như 'ái nhân' *(cũng là vợ)*, chữ 'ái' *(yêu)* suốt ngày đặt ở bên môi có cảm giác thức ăn nhanh không thích hợp với chúng ta. Trên đời này, em là của anh, anh cũng là của em, anh muốn để mọi người đều biết em là của anh, anh cũng là của em!" Vương Tuấn nói: "Nếu như em không thích, vậy anh phải gọi em thế nào trước mặt người khác? Dùng 'Trần Tố của tôi' 'Bạn đời nhà tôi'?"

"Cũng… cũng không phải không thích." Ngón tay Trần Tố vân vê nút áo: "Em chưa chuẩn bị tâm lý mà."

"Anh không muốn giấu diếm quan hệ của chúng ta với bất kì ai, cho dù, vì thế mà em mất việc, anh cũng không quan tâm." Vương Tuấn kéo kính Trần Tố xuống bắt cậu ngủ.

Trần Tố híp híp đôi mắt không có kính nói: "Đừng nói càn, chỉ cần anh không phải giễu cợt em, em không có ý kiến gì nha." Trần Tố rất để ý việc Vương Tuấn có thể kéo chân cậu ở đơn vị, Trần Tố rất quý công việc ăn cơm Nhà nước kia. Muốn nói thế nào thì nói thế đó đi, dù sao bên nhau cũng đã nhiều năm thế rồi.

Nói thật ra, nếu như Vương Tuấn không giới thiệu cậu cho Giang Minh Hoa, hoặc là giới thiệu 'Ái nhân' hay gì đó, Trần Tố sợ là nghe xong càng mất hứng. Đầu năm nay, trong trường đại học, trong xã hội, nam nam nữ nữ sống chùng nhiều hơn rồi, chữ 'yêu' không rời miệng, suốt ngày dính chung một chỗ, vừa tốt nghiệp đổi công tác đều tự mình bay tán loạn, lại có mấy cặp có thể tu thành chính quả? Trong chốc lát đã hiểu ra, lời kia của Vương Tuấn rất có đạo lý, hai người bọn họ đều là người bảo thủ, cậu là của Vương Tuấn, Vương Tuấn là của cậu. Lần tới có cơ hội, Trần Tố cũng giới thiệu Vương Tuấn là phu nhân của cậu là được rồi. Nghĩ ra biện pháp giải quyết như vậy, Trần Tố hài lòng cực kì, ngủ.

Nhìn Trần Tố vừa ngộ ra liền ngủ mất, Vương Tuấn hơi buồn cười, thấy Trần Tố lúc ngủ còn đang cười híp mắt lại không biết cậu đang nghĩ chuyện kỳ quái gì rồi.

Vương Tuấn dựa vào bên giường lấy laptop xem văn kiện, Vương Tuấn không thấy buồn ngủ nữa.

Bất quá, giấc ngủ này vẫn không ngủ ngon, từ bên thư phòng truyền tới tiếng ho đè nén từ phổi phát ra liên tục không dứt, Trần Tố lại tỉnh, nghe tiếng ho này cho dù Vương Tuấn không hiểu y học cũng cảm thấy không thích hợp, đứa nhỏ nhát gan khiếp đảm kia thực sự bệnh nghiêm trọng rồi.

Trần Tố đến thư phòng xem, đi vào liền hoảng loạn chạy ra gọi Vương Tuấn mặc quần áo đi bệnh viện. Giang Minh Hoa sốt cao, Giang Diệp càng không thích hợp.

Tìm quần áo, ba chân bốn cẳng giúp cha con họ mặc vào đi bệnh viện, Vương Tuấn bảo Trần Tố lấy tiền, đầu năm nay, không có tiền thì đừng đến bệnh viện.

"Vương Tuấn!" Trần Tố cuống quít kêu: "Mật mã là cái gì?"

Nhìn Trần Tố, Vương Tuấn nhức đầu, Trần Tố cư nhiên hỏi anh mật mã két sắt? Từ lúc anh mua cái két về, Trần Tố giống như là tìm được món đồ chơi mới mẻ, tờ một trăm trong nhà đều nhét vào trong, Vương Tuấn chưa bao giờ hỏi chi phí trong nhà, Trần Tố gần như mỗi ngày đều mở ra xem còn quên mật mã?

Trần Tố rối ren, trong lúc nhất thời thế nào cũng không nghĩ ra được.

Trong bóp Vương Tuấn vẫn còn vài ngàn đủ làm thủ tục cho bệnh viện, Vương Tuấn thấy Trần Tố thực sự không nghĩ ra được, anh lập tức gọi điện thoại cho Lưu Trấn Đông, lúc này chỉ có thể tìm Lưu Trấn Đông thích chõ mũi vào chuyện người khác, trong điện thoại ném một câu bảo hắn mang năm ngàn tới liền lập tức treo, đỡ phải nghe Lưu Trấn Đông oán giận, tai không nghe thật là tốt.

Khám gấp nửa đêm ít đi mấy thủ tục dư thừa, sắp xếp cho cha con Giang Minh Hoa xong vẫn khiến bọn họ rối ren một trận, hai cha con đều phải nằm viện trị liệu. Nhìn quần áo và tác phong của Vương Tuấn, người trực ban thu phí nhận một ngàn tiền ứng trước, không quên dặn dò trời vừa sáng phải mau chóng giao thêm phí dụng nằm viện.

Trời sáng rồi, Vương Tuấn và Trần Tố nhờ hộ lý tạm thời chăm sóc Giang Minh Hoa và Giang Diệp. Bọn họ về trước, Trần Tố còn phải đi làm, tính thời gian, Lưu Trấn Đông cũng sắp đến rồi.

"Em nhớ ra rồi!" Trần Tố và Vương Tuấn sóng vai ra cửa bệnh viện, nhãn tình Trần Tố sáng lên: "Em nhớ ra mật mã rồi! Là sinh nhật anh."

Mật mã là sinh nhật anh sao? Liếc sang Trần Tố, Vương Tuấn nhợt nhạt cười: "Chúng ta ăn bên ngoài đi."

"Vẫn là mua về đi." Trần Tố nói: "Nói không chừng Lưu Trấn Đông chờ tới nóng nảy."

Vương Tuấn không có ý kiến, mua bánh bao bình thường không hay ăn về nhà, rất xa, Lưu Trấn Đông đợi dưới lầu nhà bọn họ.

"Tin lớn nha!!!" Lưu Trấn Đông vô cùng có tinh thần vẫy tay với họ la: "Tin lớn! Giang Minh Hoa rớt đài rồi! Đối thủ một mất một còn của chúng ta Giang Minh Hoa lần này rớt đài rồi!!!"

71. Tia Nắng Ban Mai - Chương 71

Vương Tuấn đến gần mở rộng cổng lên lầu, "Anh ta đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai nha, tin lớn!" Lưu Trấn Đông phát huy đầy đủ bản lĩnh mật thám của hắn lén la lén lút ghé vào tai

Vương Tuấn nói: "Chuyện này không có mấy người biết đâu, tôi chỉ nói với cậu thôi đó —" Lưu Trấn Đông nghiêng đầu nhìn Trần Tố dựng thẳng lỗ tai nghe lén, nói: "Trần Tố, cậu còn không đi làm? Không còn sớm đâu."

Trần Tố đến gần muốn nghe bát quái một chút nói: "Tôi cũng muốn nghe."

"Đi làm đi." Lưu Trấn Đông đưa tay đẩy Trần Tố sang một bên, "Đi làm đi, đây không phải chuyện cậu nên biết."

Bọn họ vẫn có ý thức bảo hộ Trần Tố, mấy chuyện bất chính bất thường trong xã hội mọi người đều có ý thức ăn ý không lộ cho Trần Tố biết. Hạnh phúc của Vương Tuấn không dễ dàng, Trần Tố cũng không phải người rất độ lượng, có vài hiện trạng xã hội để Trần Tố lưu tâm sẽ không tốt, Trần Tố vẫn cứ làm công việc nhàn rỗi không kiếm ra tiền, tính toán số liệu, tốn chút thời gian của cậu là được, biết mấy chuyện không tốt bên ngoài chỉ tăng thêm phiền toái không cần thiết.

"Cậu nói đi." Vương Tuấn mở rộng cổng lên lầu về nhà ăn sáng, Trần Tố đói bụng rồi. "Tối hôm qua, Giang Minh Hoa ở nhà bọn tôi, Trần Tố gặp Giang Minh Hoa rồi."

"A!!!" Lưu Trấn Đông lấy làm kinh hãi cực kì, giật mình nhảy dựng lên, kéo Vương Tuấn vội vã truy hỏi: "Thế nào? Giang Minh Hoa tới chỗ cậu bán bí mật thương nghiệp của Vọng Thiên?"

"Cái gì bí mật thương nghiệp?" Vương Tuấn ngẩng đầu lên nói: "Anh ta hơn nửa đêm trông thấy quảng cáo cho thuê nhà Trần Tố dán từ lâu nên tìm tới, nhìn qua, ngoại trừ một cái nhẫn kim cương, anh ta dường như hai bàn tay trắng, con anh ta Giang Diệp theo cùng nữa."

"Giang Diệp là con nuôi mười năm trước Giang Minh Hoa nhận nuôi." Lưu Trấn Đông nhìn Trần Tố ánh mắt tỏa sáng vẻ mặt tò mò, Trần Tố không quá quan tâm tin đồn nhà người khác, thế nhưng loại bát quái đưa tới cửa này vẫn có hứng thú nghe một chút.

Lưu Trấn Đông nhìn Trần Tố nói: "Giang Minh Hoa kia là tổng giám đốc một công ty có cùng ngành với công ty chúng ta, không ít vụ làm ăn của ta bị anh ta cướp mất."

Như vậy Giang Minh Hoa nhất định rất lợi hại, Trần Tố ngửi thấy mùi ngon, một chút cũng không tưởng tượng nổi Vương Tuấn mọc mắt trên đầu có ngày lại bị nghẹn, thảo nào Vương Tuấn khách khí với Giang Minh Hoa, đó là kính trọng nhỉ. Trần Tố thúc giục Lưu Trấn Đông vào đề tài chính.

"Là như vầy, chuyện này tôi nghe người đáng tin cập nói," Lưu Trấn Đông bắt đầu vừa ăn vừa sinh động như thật kể tin lớn sáng sớm hắn nghe được.

"Tên Giang Minh Hoa tinh ranh như hồ ly kia lại cùng ông chủ họ Diệp công ty bọn họ kết gút mắt quan hệ tình nhân những mười mấy năm. Hôm trước không phải sinh nhật bốn mươi tuổi của ông chủ Diệp sao, tôi còn đại biểu công ty chúng ta đi tặng quà dự tiệc nữa, có người nói, đêm hôm đó Giang Minh Hoa cùng hắn đến khách sạn xa hoa mừng sinh nhật, vừa lúc, rất trùng hợp, một tình nhân trẻ tuổi họ Diệp

bao dưỡng bên ngoài cũng đi theo, ngay tại chỗ tranh giành tình nhân náo loạn cả lên, Giang Minh Hoa không nói một lời liền đưa con nuôi Giang Diệp đi, nghe đâu vô cùng tức giận chia tay ông chủ Diệp ngay tại chỗ. Hôm sau, trời vừa sáng, ông chủ Diệp lén mở hội nghị nội bộ tước luôn vị trí tổng giám đốc của Giang Minh Hoa, kỳ thực, làm như vậy là dễ hiểu, Giang Minh Hoa là trụ cột của Vọng Thiên, nếu Giang Minh Hoa muốn kéo người ra làm riêng, chỉ sợ một nửa người giỏi của Vọng Thiên đều đi cùng Giang Minh Hoa, họ Diệp có thể không sợ sao, chính là chiêu này quá tàn ác. Nơi ở của Giang Minh Hoa cũng là của Vọng Thiên, không phải tài sản cá nhân của anh ta, sau khi Giang Minh Hoa và con nuôi rời khách sạn đều không hề xuất hiện." Bởi vì có Trần Tố ở đây, có vài tin đồn khó nghe Lưu Trấn Đông không thể nói ra, nghe đâu lúc đó Giang Minh Hoa rất chật vật.

Vương Tuấn nghe nhiều những chuyện này rồi, chỉ là bất ngờ quan hệ giữa Giang Minh Hoa và ông chủ Diệp, không có một chút vết tích nào, một chút cũng nhìn không ra, họ Diệp kia còn có vợ, thảo nào lúc đầu bọn anh tốn không ít công phu còn đồng ý không ít tiền tài cũng không đào* Giang Minh Hoa ra được, Giang Minh Hoa cư nhiên cùng ông chủ Diệp là quan hệ tình nhân, khó trách, Giang Minh Hoa thông minh tài giỏi, nhưng lại có chút bướng bỉnh, đêm qua trông anh ta lộ rõ lãnh tâm, xem ra đã đau lòng không nhẹ.

(*đào ở đây cùng nghĩa với cụm từ "đào góc tường nhà người khác" ấy, dụ dỗ lôi kéo người khác về phe mình)

"Chuyện này có bao nhiêu người biết?" Vương Tuấn pha cà phê đặc cho Trần Tố, một đêm không ngủ, hôm nay Trần Tố nhất định mệt mỏi rã rời.

"Nhiều nhiều ít ít cũng có vài người truyền ra, lại không ai nói lời khó nghe gì về Giang Minh Hoa, có đồng tình, có không cho là đúng, lời khó nghe ngược lại không mấy ai nói, Giang Minh Hoa bình thường đối nhân xử thế không quá nhiều lời, nhưng thật ra hiện tại Vọng Thiên bị vây trong trạng thái khốn khó, không có Giang Minh Hoa, Vọng Thiên không phát triển gì. Được rồi, Giang Minh Hoa làm sao ở trong nhà hai người?" Lưu Trấn Đông liếc nhìn phản ứng của Trần Tố.

Trần Tố cũng đang nhìn Lưu Trấn Đông, Lưu Trấn Đông mẫn cảm phẩy phẩy tay lập tức nói: "Ồ, cá nhân tôi không có ác ý với Giang Minh Hoa, Giang Minh Hoa chỉ là đối thủ thương nghiệp, người tốt lắm." Hiện tại Lưu Trấn Đông cũng không quá rõ ánh mắt trong mắt kính của Trần Tố là lợi hại thật hay giả.

Trần Tố nhìn Lưu Trấn Đông, thảo nào Giang Minh Hoa uể oải bất kham như vậy, không phải là đi một ngày rồi chứ? Trời giá rét còn mặc ít như thế, thảo nào đứa bé Giang Diệp kia bệnh nghiêm trọng như vậy, thực sự là đáng thương.

Vương Tuấn nhợt nhạt cau mày nói: "Chuyện Giang Minh Hoa đừng nhắc lại, hiện anh ta đang trong bệnh viện, con anh ta bị bệnh rất nghiêm trọng." Vương Tuấn bảo Trần Tố đi làm, Trần Tố rất đồng tình cha con Giang Minh Hoa, cùng một chỗ mười hai mươi năm lại bị lừa gạt tình cảm, hơn nữa nghe Lưu Trấn Đông nói người này rất có cốt khí rất ngạo khí, trông tâm tình u ám hôm qua đừng luẩn quẩn trong lòng gì nha, Trần Tố căn dặn Vương Tuấn cũng không thể không quan tâm, nếu thế giới nhỏ hẹp như vậy gặp được chính là duyên phận.

"Vẫn nên nghe Trần Tố đi." Lưu Trấn Đông nhìn Trần Tố đi làm, nói: "Lời vị phu nhân hiền đức nhà cậu nói tôi cảm thấy nên nghe đó, trước đây, chúng ta không phải là nghe theo cậu ta mới bình bình hòa hòa đi tới bây giờ sao, dù sao chỉ cần Giang Minh Hoa không ở Vọng Thiên là tốt cho chúng ta rồi, thêm một

người bạn càng tốt hơn ít đi một địch nhân."

Vương Tuấn lườm Lưu Trấn Đông, sao mà mấy người này đều cho là anh sẽ phản đối? Cho dù phản đối, Vương Tuấn cũng không thể mặc kệ người bị bệnh nặng được, anh cũng không phải máu lạnh.

"– Giang Minh Hoa thực sự không nói chút tin tức gì của Vọng Thiên?" Lưu Trấn Đông chưa từ bỏ ý định, nghiệp vụ của Vọng Thiên rất giống của Thần Hi bọn họ, tết nhất có mấy hạng mục đều đang đánh hỗn chiến với Vọng Thiên, chỉ cần Giang Minh Hoa tiết lộ một chút tin tức của Vọng Thiên, họ đã phát tài rồi.

"Giang Minh Hoa không phải loại người như vậy, anh ta đoạn tuyệt quan hệ với Vọng Thiên cũng sẽ không đâm dao sau lưng người ta." Vương Tuấn thản nhiên nói: "Nếu như không phải hiểu rõ tính cách anh ta, tôi làm sao quản chuyện không đâu?"

"Ô." Lưu Trấn Đông phấn chấn tinh thần, "Dù sao thì chỉ cần Giang Minh Hoa không ở Vọng Thiên, chúng ta thắng một nửa rồi, cũng tốt! Cũng tốt!"

"Xem ra Giang Minh Hoa có lẽ phải ở bệnh viện vài ngày." Vương Tuấn nói: "Bảo cấp dưới cố gắng."

"Đã biết, thừa dịp anh ta không ở đây còn không đục nước béo cò nha, anh ta ở bệnh viện nào?" Lưu Trấn Đông hiếu kỳ muốn nhìn người đàn ông tinh khôn như hồ ly kia hiện tại là bộ dạng gì.

Vương Tuấn không để ý tới sự hiếu kì của hắn, hai người tỉ mỉ tính toán một chút, Lưu Trấn Đông chạy về công ty an bài vài thứ, Vương Tuấn đi đóng bổ sung tiền nằm viện liền lập tức về công ty mở hội nghị điều chỉnh thương nghiệp.

Lúc theo Vương Tuấn ra cửa Lưu Trấn Đông thấy thứ trên giá sách thuần gỗ, "Đây là cái gì?" Hộp trang sức bằng nhung màu xanh sẫm trước mắt nằm trên giá sách màu gỗ rất tương phản, đây không phải là đồ nhà Trần Tố, không có khí tức của nhà Trần Tố.

"Vật duy nhất trên người Giang Minh Hoa, nói là nhẫn kim cương, thế chấp cho Trần Tố, tôi không có xem." Vương Tuấn nhìn thoáng qua không để ý, anh muốn ra ngoài.

Lưu Trấn Đông hiếu kì rất mạnh lấy tới mở ra lập tức kêu oai oái, Vương Tuấn nhíu mi, Lưu Trấn Đông không thể an tĩnh một chút sao.

"Vương Tuấn, cậu xem nè!!" Lưu Trấn Đông chuyển cái hộp nhẫn tới cho Vương Tuấn xem, đặt trong cái hộp màu xanh sẫm tinh xảo là viên kim cương rất lớn bắn ra ánh sáng tứ phía, cho dù là Lưu Trấn Đông cũng giật mình, đây chính là giá trị xa xỉ, Giang Minh Hoa vì họ Diệp bỏ giá lớn mà.

Vương Tuấn xem xem vẫn hờ hững như trước, kim cương như vậy rất đẹp, nhưng mà, anh chưa từng nghĩ sẽ mua cho Trần Tố, kim cương sáng rực thế này không phù hợp tồn tại trong cuộc sống bình dị của hai người, nó quá đẹp đẽ quá lạnh lẽo bén nhọn, mặc dù nó thật sự đẹp.

Xuống lầu, Vương Tuấn nhớ ra, hỏi: "Tại sao Cao Viễn lâu như vậy không liên lạc? Cậu ta muốn thi cái gì Liên Hiệp Quốc ấy, thi thế nào rồi?"

"Ôi, hùng tâm tráng chí tham gia, nhận kết cục ảm đạm rồi, cậu ta còn đang đau buồn đó." Lưu Trấn Đông cười nói: "Xếp hạng còn tuột về sau, này chứng minh nhân tài nước ta rất nhiều."

Giang Minh Hoa và Giang Diệp vẫn nằm viện, đặc biệt là Giang Diệp, tình huống Giang Diệp không tốt lắm. Tuy rằng nhờ hộ lý chuyên nghiệp, Trần Tố vẫn thường đến thăm họ, cũng không biết thế nào, gần đây Vương Tuấn lại rất bận rộn, mỗi ngày thật trễ mới về nhà.

Hương vị mùa xuân bắt đầu càng ngày càng đậm, trường học lần lượt bắt đầu nghỉ tết, đơn vị Trần Tố cũng sắp bắt đầu nghỉ, không ai có tầm tư vào công việc, Trần Tố vụn trộm lập kế hoạch đi mua hàng tết.

Hơn một tuần, Giang Minh Hoa sốt cao và viêm phổi đều khỏe hẳn, nhưng vẫn ở lại bệnh viện chăm sóc Giang Diệp.

Giang Minh Hoa thấy Trần Tố tan tầm đến thăm bệnh, không tiếp xúc mấy lần anh cũng nhìn ra được Trần Tố không khôn khóe như bề ngoài, là một người rất rất bình thường, nhưng chính là một người tuyệt không xuất chúng như vậy lại có được sự tôn trọng và bảo vệ của Vương Tuấn tuổi trẻ tài cao trong giới thương nghiệp, vì sao? Rốt cuộc phương hướng tình cảm bản thân xảy ra vấn đề gì? Giang Minh Hoa vẫn không biết cũng không nghĩ ra rốt cuộc là tại sao mà mình lại rơi vào tình trạng này, nhìn Trần Tố rất bình thường, Giang Minh Hoa muốn từ mỗi tiếng nói cử động của cậu tìm ra đáp án anh vẫn không nghĩ ra được.

"Cậu, không về sao?" Khuya lắm rồi, Trần Tố ở bệnh viện ăn tối với họ một lúc lâu, cậu còn chưa có ý định về.

"Đừng lo, Vương Tuấn gần đây bề bộn nhiều việc, phải xã giao, không đến nửa đêm sẽ không về." Trần Tố nhìn túi nước muối của Giang Diệp có phải quá nhanh rồi không.

"Cậu không lo chút nào sao?" Giang Minh Hoa nhìn Trần Tố, xã giao buổi tối đại biểu cho cái gì, Giang Minh Hoa rất rõ ràng, đó là thế giới của đàn ông, không liên quan tới thể chế xã hội, chỉ cần có cung và cầu, sẽ có tham lam và dục vọng!

Không phải gây chia rẽ, mà là một loại câu hỏi khát cầu câu trả lời, Giang Minh Hoa chú ý phản ứng của Trần Tố.

"Lo lắng? Vì sao?" Trần Tố không hiểu nhìn Giang Minh Hoa, "Tại sao phải lo lắng?"

Tại sao phải lo lắng? Giang Minh Hoa cũng nhìn cậu, trong mắt người này có ngây thơ non nớt của trẻ con, mà, đây có phải cũng là một loại ngạo mạn không?

"Anh nói xe hả?" Trần Tố ngộ ra, cười cười nói: "Vương Tuấn lái xe rất ổn, tôi thường nói anh ấy phải chú ý an toàn."

Giang Minh Hoa không nói gì, người này tựa hồ hoàn toàn không biết cái gì là thế tục xã hội.

Trần Tố nhìn tốc độ truyền dịch của Giang Diệp, cảm thấy Giang Minh Hoa nói lo lắng dường như không phải chỉ tốc độ xe, đầu óc Trần Tố nghĩ có cái gì phải lo lắng đâu, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra có cái gì không an tâm, nghĩ nghĩ, có chút không hiểu nhìn Giang Minh Hoa mong muốn có được một vài gợi ý.

72. Tia Nắng Ban Mai - Chương 72

Giang Minh Hoa chuyển đề tài: "Hai người — cãi nhau chưa?"

"Cãi rồi." Trần Tố cười rộ lên, "Đương nhiên cãi nhau rồi, nhà ai sống mà không cãi nhau nha, Vương Tuấn cái gì cũng tốt, chính là quá sạch sẽ lại quá thích tiêu tiền." Trọng tâm câu chuyện mở ra liền thao thao bất tuyệt.

Giang Minh Hoa không cần mấy lần liền nhìn ra được vị phu nhân Vương Tuấn thường xuyên nhắc tới này thực sự không tiếp xúc tới mặt xấu xa của nhân tâm nhân tính, nói dễ nghe một chút chính là ngây thơ, nói khó nghe một chút chính là ngốc. Giang Minh Hoa mờ mịt, vì sao thông minh như mình lại không cách nào tìm ra đáp án tình yêu?

"Hai người," Giang Minh Hoa nói thật nhỏ: "Sống cùng nhau nhiều năm rồi nhỉ? Xin lỗi, tôi hình như quá phận rồi."

"Đừng lo." Trần Tố biết chuyện bát quái của Giang Minh Hoa cũng không thèm để ý, "Là khoảng mười năm."

"Tôi, tôi và một người đàn ông yêu nhau tròn mười bảy năm, chỉ nghĩ cùng một chỗ với hắn chính là nhân sinh, hắn muốn cái gì, tôi đều sẽ cố gắng cho hắn, cho dù là kết hôn sinh con, cho dù là hắn có người bên ngoài, tôi đều có thể chịu được, nhưng,..." Giang Minh Hoa đờ đẫn nói: "Yêu, sẽ biến mất theo thời gian nhỉ."

Từ khi mới bắt đầu đã biết trước rồi, mấy năm nay người bên gối biến hóa thế nào anh làm sao không có cảm giác? Chẳng qua là vẫn nhịn, liên tục nhẫn nại bào mòn tinh thần y, hiện thực yên lặng chịu đựng nấp trong bóng tối công khai ra là tổn thương và tuyệt vọng như vậy, duy trì tự tôn, ly khai không quay đầu lại, quan hệ duy trì vài chục năm rốt cuộc ép gãy cọng rơm cuối cùng, trái tim thương tổn cực độ đã chết rồi! Anh vẫn luôn mệt chết đi, hiện tại, một tia tình cảm cuối cùng hoàn toàn kéo đứt. Tương lai ở trước mắt là một mảng mờ mịt, nếu không phải vì Giang Diệp sinh bệnh, Giang Minh Hoa sẽ không gọi cú điện thoại cầu cứu kia, khi đó anh thầm nghĩ vĩnh viễn đi trong gió rét đi tới cuối sinh mệnh.

"Cái này, hình như không phải tình yêu mà?" Trần Tố chớp mắt, trong đầu Trần Tố không tưởng được hình ảnh Vương Tuấn kết hôn sinh con còn muốn sống chung với cậu, Vương Tuấn nếu như kết hôn vậy còn ở cùng cậu làm gì? Không, phải nói, nếu như Vương Tuấn kết hôn sinh con, Trần Tố đã sớm ném anh đi, đuổi Vương Tuấn ra khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ với Vương Tuấn có trách nhiệm với người với mình.

Lời Giang Minh Hoa nói Trần Tố không đồng tình, nỗ lực một phía không phải là tình yêu. Việc nhà do Vương Tuấn làm, thế nhưng, mỗi ngày Trần Tố đều chú ý mỗi một thay đổi chút xíu của Vương Tuấn. Vương Tuấn là người cường thế, cũng là người làm việc lưu loát, Trần Tố theo không kịp tiết tấu của Vương Tuấn, nhưng mà, cũng không phải Trần Tố đơn thuần hưởng thụ sự cưng chìu của Vương Tuấn, mỗi ngày đánh xi giày cho Vương Tuấn, nhớ mua cho Vương Tuấn tương ớt hạng nhất anh thích ăn, ngày nghỉ phơi chăn, để mùi nắng nhiễm vào chăn cho Vương Tuấn ngủ ngon giấc..., chuyện như vậy rất nhiều, đây là sinh hoạt, quan tâm lẫn nhau mới là cảm tình chứ? Giang Minh Hoa nói chẳng qua là nỗ lực đơn phương, đó không phải là tình yêu.

Trần Tố nghĩ nghĩ nói: "Tôi có thể không hiểu được cái gì gọi là tình yêu, lúc mới đầu tôi và Vương Tuấn cùng một chỗ cũng không phải vì yêu hay gì đó, khi đó, Vương Tuấn luôn nói có chết cũng phải kéo tôi theo chôn cùng, rất dọa người. Mấy năm trước, tôi dùng tiền anh ấy còn thấy giống như kim đâm, khi đó, có cảm giác bán mình, về sau, xảy ra không ít chuyện, lại dần dần thích anh ấy, đương nhiên liền cùng nhau sống qua ngày, của anh ấy chính là của tôi, của tôi cũng là của anh ấy."

Trần Tố nhìn Giang Minh Hoa luôn nhìn chằm chằm cậu: "Coi như hai bên không có ngăn cách gì, nhưng mà, tôi không cho rằng Vương Tuấn chính là nhân sinh của tôi nha. Tôi có công tác, có sự nghiệp, có rất nhiều chuyện cần làm, còn có cha mẹ ở dưới quê, cho dù tương lai chúng tôi có chia ly, thống khổ là nhất định, nhưng tôi còn phải sống, nhân sinh là của chính mình không phải sao? Huống hồ, Vương Tuấn cũng có sự nghiệp và bạn bè của anh ấy. Tôi thích kiếm tiền đọc sách, Vương Tuấn có tư tưởng thích xa hoa, sợ thích của chúng tôi hoàn toàn không giống. Vương Tuấn sẽ không trói buộc tôi, tôi cũng sẽ không phản đối Vương Tuấn lãng phí, càm ràm là có, hai chúng tôi có cùng chung một ngôi nhà, đương nhiên, đây có liên quan tới điều kiện kinh tế, không có điều kiện kinh tế nhất định thì chúng tôi phải tiết kiệm mà sống." Đề tài của Trần Tố kéo đi xa, vẫn là rất tán thành điều kiện kinh tế ưu việt, không có điều kiện kinh tế tốt, Vương Tuấn xài tiền bậy bạ cậu sẽ không mặc kệ.

Nghe Trần Tố nói liên miên Giang Minh Hoa lặng lẽ trầm tư, sống qua ngày sao? Chỉ đơn giản là sống qua ngày thôi sao?

Sống qua ngày, chính là giản đơn như vậy! Điều anh vẫn chưa bao giờ nghĩ thông chính là cảnh giới sống qua ngày đơn giản như vậy, cuộc sống của anh không phải tình yêu, chỉ là nhu cầu lẫn nhau giữa đồng chí, đó không phải sống.

Luôn có nhận thức không dám đối mặc, Giang Minh Hoa biết cảm tình của bản thân trước kia là vô lực cỡ nào, rốt cuộc nhận ra bản thân truy tìm trong sương mù dày đặc là cái gì, đó chính là 'sống qua ngày' đơn giản nhất bản thân muốn nhưng lại luôn không dám nghĩ tới và cũng không cách nào đạt được.

Nhìn bộ dạng Giang Minh Hoa ngây ngô, Trần Tố phải về nhà cũng không tiện đi, Giang Diệp truyền dịch bên kia rụt rè vội muốn đi vệ sinh, Trần Tố vội vàng kêu Giang Minh Hoa.

Lần kia Giang Diệp theo cha đi một ngày, da bàn chân đều tróc hết, Giang Diệp không nói, lúc đó bọn họ

không biết còn để cậu bé tắm dính nước, vẫn là y tá phát hiện, đều nổi mủ, không thể mang giày.

Trần Tố cầm bịch nước muối, Giang Minh Hoa đỡ Giang Diệp đến WC, một lát đi ra, người từ hàng lang đối diện đi tới khiến Trần Tố càng hoảng sợ.

"Giáo sư Giang!" Nhìn giáo sư trung niên nghiêm chỉnh mang kính mắt lạnh nghiêm trước mặt, Trần Tố nghiêm nghị, vị này chính là thầy hướng dẫn thạc sĩ của cậu, là một học giả rất nghiêm nghị, Trần Tố rất kính nể vị giáo sư Giang này.

Kính mắt lộ lãnh quang nhìn Trần Tố, giáo sư Giang gật đầu, "Đến thăm người quen." Giáo sư Giang đẩy kính mắt nhìn Giang Minh Hoa, Giang Diệp bên người Trần Tố.

Trần Tố không giỏi nói chuyện, nhưng nửa đường đã gọi thầy lại thì cũng phải tìm chủ đề chứ, vị giáo sư cũng họ Giang này rất nghiêm túc, luận văn của Trần Tố vài lần bị y vô tình bác bỏ, Trần Tố rất kính sợ y, "Giáo sư Giang, vị này chính là thân thích nhà em, họ Giang giống ngài, Giang Minh Hoa tiên sinh, đây là con anh ấy Giang Diệp."

Khách sáo nhìn nhau gật gật đầu, bất kể có phải nói dối hay không, đây cũng là một loại lễ tiết xã giao thời đại mới.

Giáo sư Giang nghiêng người để bệnh nhân qua trước, y phải đi rồi. Điện thoại trong túi Trần Tố vang lên, tiếng chuông kia biểu thị Vương Tuấn đã về, Trần Tố lập tức tìm điện thoại, từng tiếng chuông kêu lên, Trần Tố buông túi nước biển của Giang Diệp trong tay trước khi rơi xuống đất giáo sư Giang trở tay tiếp nhận, Trần Tố lại càng hoảng sợ, vội vàng xin lỗi.

"Nhanh nghe điện thoại đi." Giáo sư Giang lãnh đạm ý bảo Giang Minh Hoa đỡ đứa nhỏ về phòng bệnh.

Giang Diệp nằm về giường bệnh sợ hãi nhìn giáo sư Giang giúp cậu bé treo túi nước muối, vị thúc thúc nhìn qua rất nghiêm nghị này khiến cậu bé rất cẩn thận.

Giang Diệp nhát gan khiếp đảm ai cũng nhìn ra được, cũng nhìn ra được Giang Diệp đã từng sinh tồn trong hoàn cảnh sống thế nào, cũng phản chiếu được Giang Minh Hoa và vị tình nhân kia sinh hoạt khẩn trương và không an định như thế nào.

Nhìn Giang Diệp thận trọng, Giang Minh Hoa không đành lòng đưa tay sờ sờ đầu cậu bé.

Nhận nuôi Giang Diệp là anh cố ý, đặt tên cho đứa nhỏ một chữ Diệp là muốn có một mộng tưởng không thể tồn tại, mà, anh lại thật sự chểnh mảng sự trưởng thành của Giang Diệp, nhìn đứa nhỏ được anh nhận nuôi rồi lại bị mình sao lãng, vì tham luyến của mình, cho rằng nỗ lực đơn phương chính là mình yêu đối phương, mà càng là tự ti rỗng tuếch. Vì nguyện vọng của mình mà để đứa nhỏ kẹt trong cuộc sống hèn mọn, anh có tội!

Khi Giang Minh Hoa vươn tay ra, Giang Diệp ngạc nhiên, ánh mắt lập lòe nhìn chằm chằm Giang Minh Hoa, "Ba, con lập tức sẽ khỏe, người đừng không cần con."

Lệ nóng từ trong mắt Giang Minh Hoa chảy ra, đã từng cho rằng không còn được ai cần nữa, cũng không cần ai ngoài mình, thầm nghĩ vĩnh viễn đi trong gió cho đến lúc chết đi, đóng chặt tâm lại, trong đêm lạnh băng, đứa bé này chỉ lặng lẽ theo anh đi không ngừng, mà khi đó chính mình lại ích kỷ chỉ nghĩ tới mình.

Giang Minh Hoa biết mình chưa hoàn toàn bị thế nhân vứt bỏ cảm xúc chiếm lấy trái tim lạnh băng, Giang Minh Hoa rơi lệ, không ngừng rơi những giọt lệ nóng, đem nước mắt mấy năm nay không chịu không muốn cũng không dám rơi rơi đủ một lần.

Giang Minh Hoa đột nhiên không nói một tiếng mà rơi lệ khiến Trần Tố vội vã tiếp điện thoại xong đến đây tạm biệt có chút tay chân luống cuống, vị giáo sư Giang nhìn Giang Minh Hoa liên tục rơi lệ.

Trần Tố lúng túng, vẫn là giáo sư Giang bảo Trần Tố về đi, lúc này khuyên bảo không có tác dụng, Giang Minh Hoa không phải khóc, đó là rơi lệ, muốn đem nước mắt chôn trong lòng chảy ra hết.

Nhìn Giang Minh Hoa rơi lệ trên mặt không có thống khổ đau lòng, Trần Tố cũng an tâm một chút, cậu phải về, Vương Tuấn sẽ lo lắng.

Thấy Trần Tố vào nhà, Vương Tuấn hỏi: "Em đến bệnh viện nói chuyện gì không vui với Giang Minh Hoa?"

"Làm sao anh biết?" Trần Tố rất giật mình, cậu không có biểu thị cái gì hết nha.

Trần Tố suy nghĩ gì đều viết lên mặt, sống cùng Trần Tố nhiều năm như vậy, cái này, Vương Tuấn còn không nhìn ra.

"Người khác là người khác, chúng ta là chúng ta." Vương Tuấn không hỏi tới, nghĩ cũng biết Giang Minh Hoa tình trường khó chịu nói cái gì với Trần Tố, Vương Tuấn bảo Trần Tố đi tắm, nên nghỉ ngơi, "Em là Giang Minh Hoa sao?"

Trần Tố nhớ tới lời Giang Minh Hoa nói trong bệnh viện, Trần Tố lắc đầu, cậu không phải Giang Minh Hoa!

Trần Tố có chút lấy làm lạ, Giang Minh Hoa có thể đối phó Vương Tuấn thông minh như vậy, đó nhất định là người càng thông minh, anh ta làm sao không nhìn thấu chuyện tình cảm đơn giản như vậy?

Đối với nghi vấn Trần Tố đang lầm bầm, Vương Tuấn thản nhiên, người thông minh luôn luôn sẽ phức tạp hóa vấn đề đơn giản, đương nhiên, còn có sự trói buộc của tư tưởng chính mình, nếu như, Giang Minh Hoa là đồng chí dạng tư tưởng khai hóa *(suy nghĩ cởi mở)* cũng không có thống khổ như vậy, nhưng cố tình anh ta lại là dạng đầu óc cố chấp, có loại kiên quyết khiến người ta không nói được gì.

Vương Tuấn để Trần Tố dựa vào anh mà ngủ, nhìn Trần Tố dính gối liền ngủ, Vương Tuấn biết Trần Tố vẫn tin tưởng anh. Quan hệ của bọn họ không bắt đầu từ tình yêu, là cứng rắn sống chung cho tới bây giờ không thể chia lìa, tình yêu, có thể không phải đứng trước người nào cũng đều có ma lực, nhưng, sống thì mỗi ngày đều phải trôi qua. Bọn họ cứ bình bình đạm đạm qua những ngày của mình tới già là được.

73. Tia Nắng Ban Mai - Chương 73

Khách trọ tới nói tạm biệt thuận tiện mang những vật có giá trị tới để trong phòng trống trong nhà chủ nhà.

Học sinh vừa nghỉ, cảm giác năm mới càng sâu sắc hơn, hai người Giang Minh Hoa vốn chính là nằm trong bệnh viện phụ thuộc trường học, lần này thanh tĩnh dọa người, trường học và bệnh viện trống trải tự nhiên có cảm giác như tiểu thuyết kinh dị.

Mặc kệ nói thế nào, người ta thế chấp nhẫn kim cương thật to cho bọn họ, chuyện gì đến cuối năm vẫn nên để sang một bên, có lời gì xử lý thế nào qua năm rồi nói tiếp.

Nhìn ra được, Giang Minh Hoa tuy rằng còn có chút im lặng, nhưng khí sắc vẫn tốt, vốn vẫn cho rằng mời Giang Minh Hoa về nhà ăn tết sẽ bị từ chối, Trần Tố còn chuẩn bị khuyên bảo một phen, thế nhưng, không ngờ tới, Giang Minh Hoa nhẹ nhàng nói tiếng quấy rầy liền đáp ứng.

Thu dọn quần áo hai tuần ở trong bệnh viện, ngày thứ hai sau khi học sinh nghỉ lễ, Giang Minh Hoa và Giang Diệp còn cần điều dưỡng dời đến nhà Trần Tố, chỉ bất quá phía sau bọn họ nhiều thêm một vị giáo sư Giang, là lúc hai người xuất viện vô tình gặp được nên đến hỗ trợ cầm đồ, thuận tiện nói một câu, luận văn cuối kì năm nay của Trần Tố xem như qua cửa.

Trần Tố có tâm lý sùng kính thầy giáo cực độ, vị giáo sư nghiêm túc này càng làm cho Trần Tố mang theo lòng kính sợ.

Dâng trà đưa điểm tâm, sau khi giáo sư Giang nghiêm túc nhận xét việc học của Trần Tố, liền dời mục tiêu cảm thấy hứng thú với đề ôn tập cấp hai Trần Tố mua cho Giang Diệp, y giải đề cho Giang Diệp, bất quá đại khái là giáo sư cao cấp nên không thể làm theo cách thức dạy học của giáo dục thi cử của TQ, thường thường một đề bài sau khi y xử lý lại phức tạp gấp trăm lần.

Vương Tuấn đối với vị giáo sư tiên sinh tới giúp một tay này không nói một câu. Bên gối đầu, Trần Tố không ít lần đề cập vị giáo sư Giang thường ném luận văn của cậu, để Trần Tố có thể cầm được bằng tốt nghiệp, anh không đi trêu chọc vị giáo sư lấy việc công làm việc tư này.

Giờ ăn tối đã tới, làm người lớn tuổi nhất, thân phận cao nhất trong phòng vị giáo viên thạc sĩ liền ngồi ghế chủ vị, một ngày làm thầy cả đời làm thầy mặc dù chỉ là nói ngốc, nhưng, Trần Tố luôn luôn tôn trọng thầy giáo.

Vương Tuấn không phải người nói nhiều, Trần Tố cũng không phải, Giang Minh Hoa càng yên tĩnh, Giang Diệp cũng sẽ không líu ríu, chỉ có giáo sư Giang gắp thức ăn cho Giang Diệp, hỏi tuổi Giang Diệp vân vân, lại hỏi bài vở Trần Tố có thắc mắc gì không, không ngoài dự liệu, Trần Tố vội vã nói đương nhiên có. Vương Tuấn hạ mắt ăn cơm, Trần Tố đọc sách chết không có thắc mắc mới là kì lạ, hy vọng Giang Minh Hoa đừng có hiểu lầm Trần Tố cố ý giữ vị giáo sư này.

Đối với vấn đề Trần Tố nên ra, vị giáo sư này rất mất tự nhiên biểu thị vui mừng, học trò có thái độ học tập nghiêm túc như vậy làm y rất hài lòng, bất quá, trời không còn sớm, mai y lại đến phụ đạo cho Trần Tố.

Có thể được thầy đơn độc phụ đạo, Trần Tố thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói không dám để thầy nhọc công đại giá, chính mình đi quá thỉnh giáo.

"Không khách khí, cậu là học trò tôi rất tâm đắc, tôi tới cũng là tiện đường, tiện đường." Giáo sư Giang mất tự nhiên yêu mến an ủi học trò Trần Tố.

Vương Tuấn nhìn bóng lưng Trần Tố cung cung kính kính tiễn thầy xuống lầu lầm bầm hai tiếng, đây là cái nhà lâu sâu nhất trong tiểu khu, y đi đâu mà tiện đường? Học trò tâm đắc? Mệt y nói được ra miệng, học kì trước còn ba bốn lần ném bản thảo luận văn của Trần Tố, khiến cho Trần Tố một hồi sắc mặt xám ngắt, người này đánh cái chủ ý gì quá rõ ràng, chỉ có một mình Trần Tố không nhìn ra, ngay cả Giang Diệp còn nhìn ra được, y nói chuyện với Giang Diệp, mà con mắt chưa từng rời khỏi Giang Minh Hoa.

Về phần giáo sư Giang có tới hay là không tới, Vương Tuấn và Trần Tố đều không có thời gian suy nghĩ, bởi vì, đến cuối năm rồi, thực sự bề bộn nhiều việc.

Học sinh nghỉ học không có quan hệ gì với người lớn đi làm, ngày nghỉ của người lớn còn đang trông mong.

Tết nhất rồi, Vương Tuấn và Trần Tố đều bề bộn nhiều việc, trên cơ bản đều không ở nhà, trông nhà lại là hai vị khách cha con Giang gia, Giang Minh Hoa chăm chú nhìn vào hình thức sinh hoạt của họ.

Trần Tố bề bộn nhiều việc, vội vàng mở cuộc họp năm, hội đàm, tiệc trà, ca vũ hội mừng năm mới còn phải đại biểu trong cục tham gia họp thường niên, hội đàm vân vân trong hệ thống, bởi vì người thích hợp trong cục chỉ có Trần Tố, cục trưởng đại nhân và phó cục trưởng đại nhân đều tranh thủ lúc rảnh rỗi chuẩn bị hưởng thụ niềm vui gia đình.

Vương Tuấn đương nhiên cũng vội vàng, công trạng cả năm của công ty không tệ, đặc biệt là thế tiến công nghiệp vụ cuối năm liên quan tới con đường phát triển mở rộng trong niên độ tiếp theo của công ty, cho nên, họp thường niên không thể thiếu, còn có tiệc động viên, còn có tiệc an ủi một ít nhân viên không về quê mừng năm mới, đương nhiên càng có rất nhiều nhạc hội và tiết mục kịch quốc tế quốc nội ở thủ đô vào cuối năm khiến Vương Tuấn rất bận rộn.

Giang Minh Hoa nhìn chằm chằm vào hai người có thời gian sinh hoạt và sự nghiệp có thời gian hoàn toàn không tương giao.

Vương Tuấn, Trần Tố hai người bọn họ có sở thích, thói quen thậm chí thẩm mỹ hoàn toàn không giống nhau. Giang Minh Hoa gặp Trần Tố vài lần vẫn luôn cho rằng là tâm lý bảo thủ của Trần Tố không thể cùng Vương Tuấn thành đôi thành cặp, sự thực không phải như vậy, bọn họ thật sự có ham thích, thói quen và sự nghiệp hoàn toàn bất đồng. Trần Tố có sự nghiệp của mình lại chẳng hề có diện mạo xuất chúng chỉ có khí chất tự tin, không thể nghi ngờ, trong sự nghiệp cậu yêu thích, Trần Tố ném vào toàn bộ thông minh tài trí của cậu, mà ở phương diện sinh hoạt, người này chỉ dùng đơn thuần và tín nhiệm mà đối đãi.

"Cảm ơn!" Tiếp nhận tách trà thơm mát Giang Minh Hoa bưng tới cho cậu, Trần Tố bận tới rất muộn mới về cảm tạ từ tận đáy lòng.

Mỗi một lần nghe Trần Tố cám ơn, Giang Minh Hoa đều rất cảm kích, đã bao nhiêu năm, anh vì người kia làm cơm nước bao nhiêu năm đều là chuyện đương nhiên, chẳng bao giờ có được cũng chưa từng nghĩ tới được người khác cảm kích.

Người này không phải đặc biệt nhằm vào anh mà cảm tạ, Vương Tuấn mỗi ngày làm cơm cho cậu vân vân, Trần Tố cũng sẽ nói lời cảm ơn Vương Tuấn từ đáy lòng. Không phải có lệ, mà là nghiêm túc nói cảm ơn. Người này nghiêm túc cảm kích vì đã làm cơm cho cậu, cảm tạ người làm việc. Giang Minh Hoa có thể hiểu được người lạnh lùng cao ngạo như Vương Tuấn tại sao lại toàn tâm toàn ý vì cậu làm những việc nhà bình thường, không chỉ là bởi vì Trần Tố không thể xử lý việc nhà, càng nhiều hơn chính là song song với nỗ lực cũng nhận được tôn trọng tự đáy lòng của người này.

Trần Tố chưa bao giờ cho rằng người khác làm cho cậu chuyện gì là đương nhiên, Trần Tố cảm ơn Giang Minh Hoa, Trần Tố càng biết ơn sự bảo vệ của Vương Tuấn, gia đình không phải một người nỗ lực là có thể gắn bó, cần hai người cùng nỗ lực và tôn trọng. Một người nỗ lực, một người khác cho rằng là chuyện đương nhiên, đó chính là bắt đầu của vết nứt, trên đời dễ thay đổi nhất chính là lòng người, một khi trong lòng có vết nứt, đó chính là bắt đầu của tâm linh không tương thông.

Giang Minh Hoa yên lặng nhìn cuộc sống bình thường đến không thể bình thường hơn của hai người, không có ngôn từ hoa lệ, thậm chí không cùng một tuyến thời gian, đây, trong mắt Giang Minh Hoa vẫn là rất bất khả tư nghị.

Xem, trải nghiệm, Giang Minh Hoa vốn không nên nương nhờ trong nhà người ta, nếu thế chấp giá thấp nhẫn kim cương anh dùng hết tất cả tiền tích góp và nhiệt tình sau cùng, Giang Minh Hoa có đủ tiền ít nhất cũng có thể thuê được phòng ở tốt, nhưng, Giang Minh Hoa không muốn rời khỏi nơi ấm áp như vậy vào lúc này. Tết, đối với Giang Minh Hoa nhi mà nói thật sự là quá lạnh nhạt quá vắng lạnh, năm mới đối với anh và Giang Diệp mà nói chính là cô độc phát ngốc và đau lòng, Giang Minh Hoa còn có vài chuyện nghĩ chưa ra, Giang Minh Hoa luôn cảm thấy Trần Tố sẽ cho mình đáp án, tâm tình không muốn rời đi khiến Giang Minh Hoa cư xử rất cẩn thận, không phát ra tiếng, không gây chú ý, cảm giác lẳng lặng, nhìn, cảm nhận.

Mấy ngày trước năm mới, rốt cuộc, Trần Tố được nghỉ trước, lúc này cũng không có ai rảnh rỗi còn lăn lộn ở đơn vị, Trần Tố mặt mày hồng hào tinh thần mười phần, xắn tay áo chuẩn bị thu mua hàng tết nhà mình đã lên kế hoạch xong, lấy danh sách mua sắm viết từ một tháng trước khiến Giang Minh Hoa giật nảy mình, Trần Tố muốn nhét đầy cả nhà sao

Vương Tuấn nhìn danh sách hàng tết chằng chịt một đống thật dài chậm rãi nói: "Em mang theo Giang

Diệp đi giải sầu đi, anh, ngày mai còn có chút chuyện."

Vốn, Vương Tuấn không có ý định mời Giang Minh Hoa tới ở, là Trần Tố tốt bụng. Lúc đó Vương Tuấn cho rằng Giang Minh Hoa sẽ không không biết điều như vậy, thật không ngờ, Giang Minh Hoa cư nhiên thực sự vào ở, Vương Tuấn lại ngoài ý muốn, nhưng, Vương Tuấn cũng không nói gì nữa, nhìn ra được, Giang Minh Hoa đã rất cẩn thận, rất sợ chạm vào không gian của hai người mà cẩn thận và dè dặt. Cảm thụ một mình qua năm mới Vương Tuấn rõ ràng nhất, nói vậy nhiều năm rồi Giang Minh Hoa cũng là một mình mừng năm mới đi, đặc biệt là Giang Diệp tuổi không nhỏ nhưng vẫn nhát gan khiến người ta thương cảm, có đồng cảm như vậy, Vương Tuấn càng không tiện làm mặt lạnh, quên đi, coi như là duyên phận đi, anh liền nhịn.

"Được." Trần Tố không có để ý Vương Tuấn thoái thác rõ ràng, hăng hái bừng bừng thương lượng với Giang Minh Hoa hạ thủ từ con đường buôn bán nào, Giang Minh Hoa từ trong ánh mắt cuồng nhiệt của Trần Tố đọc hiểu được nguyên nhân Vương Tuấn lùi bước.

Đối với lời mời của Trần Tố, Giang Diệp phi thường mong ngóng, đối với đứa nhỏ mười mấy tuổi mà nói, tận mấy tuần không ra ngoài là rất ngột ngạt, nhìn khát vọng trong mắt Giang Diệp bệnh nặng mới khỏi sắc mặt còn có chút tái nhợt, Giang Minh Hoa đáp ứng.

Mặc dù chưa nói tới người người tấp nập, từ sau tết tây trên cơ bản đã bị vây trong sóng triều toàn dân mua sắm, mấy ngày cuối cùng của năm dân chúng bắt đầu mua sắm không có vết tích thủy triền, cuối cùng cũng không có cảnh tượng nơi nơi kín người trong TV.

Từng sắc đỏ thẫm trước mắt cảm nhận khí tức năm mới, Giang Minh Hoa, Giang Diệp mới sáng sớm bị Trần Tố đẩy ra ngoài, Trần Tố tích cực nghiêm túc tỉ mỉ lựa chọn từng câu từng chữ những câu đối mừng năm mới, chữ 'Phúc' đỏ thẫm dán ngoài hàng lang phải xinh đẹp nhất.

Nhìn Trần Tố tỉ mỉ chọn câu đối tết, bản thân Giang Minh Hoa tinh tường, người này nghiêm túc mà sống, sống qua mỗi một ngày.

Buổi trưa chen trong KFC ăn một bữa, trên mặt Giang Diệp có vui vẻ không ức chế được, con nít TQ có mấy thoát khỏi mị lực của KFC, McDonald, Trần Tố vẫn là thừa dịp lúc đó Vương Tuấn ở Sơn Tây trên đường mua sách ăn hai lần. Vương Tuấn không ăn loại thức ăn nhanh này cũng không cho cậu mua, cho nên, lần này Vương Tuấn không chịu đi dạo phố với cậu, Trần Tố còn vụng trộm vui vẻ đó.

Giang Minh Hoa sát biên giới trung niên không phải người sáng sủa, Giang Minh Hoa rất ít đến những nơi như vậy, anh uống Coca mùi vị không ngon lắm nhìn bốn phía đủ loại gương mặt tươi cười, trong đám người qua qua lại lại, Giang Minh Hoa thấy được cái bóng quen thuộc, không ngờ, Giang Minh Hoa không có một chút đau lòng nào.

Giang Diệp đưa tay kéo kéo tay áo cha, Giang Minh Hoa nhìn Giang Diệp vẻ mặt lo lắng, anh cười cười, không có việc gì. Tay Giang Diệp không buông tay áo cha ra, Trần Tố cảm giác được cái gì, Giang Minh Hoa bình thản làm Trần Tố yên tâm, Trần Tố không nói gì nữa, tiếp tục tiến công khu mua sắm, xuất phát thôi, thời gian còn sớm lắm.

Vương Tuấn rốt cuộc "bận" xong, một đống đồ Trần Tố mua về là Giang Minh Hoa sắp xếp lại, Vương Tuấn rốt cuộc có thể bớt chút công việc. Giang Minh Hoa cũng rất ý tứ, chia sẻ việc nhà với Vương Tuấn. Trước đây có người lạ tới liền trốn được một lát, đuổi mấy thằng bạn thỉnh thoảng tới cọ ăn cọ uống về là được, hiện tại, mỗi ngày ở chung một chỗ, nếu còn cố giữ mặt mũi để Trần Tố xuống bếp mọi người khẳng định suy dinh dưỡng, đến nay, mặt mũi này cũng không thể cần nữa.

Hai ngày cuối cùng của năm cũ, thứ mua sau cùng đương nhiên là hoa tươi.

Hoa, là không thể thiếu, lúc trước lần đầu tiên là bồi mẹ Vương Tuấn đi dạo chợ hoa, sau đó hàng năm tiêu tốn không ít tiền mua hoa đều là thói quen. Hai năm qua, Trần Tố cũng thông minh rồi, dù sao nhà mình có xe, lái xe đến chợ bán sỉ hoa và cây cảnh ngoài ngoại ô, năm ngoái muốn mua cây Kim Quất trào lưu mới trên TV, nhưng tới cuối năm sớm đã không còn, năm nay nguyên đán vừa đến liền ầm ĩ đòi mua với Vương Tuấn, Vương Tuấn sớm đã thanh toán tiền đặt cọc giữ lại vài cành, kêu vườn hoa giao hàng là được, thế nhưng, Trần Tố muốn ra ngoài, trước tết dù sao vẫn muốn đi thăm không nhiều người quen ở Bắc Kinh, vẫn là một đường thuận tiện.

Vương Tuấn cảm thấy chủ ý này không tồi, chủ yếu là Trần Tố hàng tết Trần Tố mua nhiều quá, lấy một ít tặng người khác là chuyện tốt. Trần Tố nói với Giang Diệp đi một chỗ giống như vườn thực vật chơi, lừa Giang Minh Hoa và Giang Diệp cùng đi với hai người, Giang Minh Hoa Giang Diệp nên ra ngoài đi lại.

Sáng sớm, chuẩn bị xong, xuất phát.

Đây cũng là vô tình gặp được? Vương Tuấn nhìn giáo sư Giang cách cửa nhà không xa.

Giáo sư Giang sáng sớm đi tản bộ nhìn Trần Tố, học trò tốt Trần Tố không cô phụ công bồi dưỡng lập tức nói: "Chào buổi sáng, giáo sư Giang."

"Chào." Giáo sư Giang nói: "Ra ngoài à?" Giáo sư Giang nhìn Giang Minh Hoa và Giang Diệp.

"Vâng, sắp Tết rồi, bọn em đến ngoại ô mua hoa, ngài muốn đi cùng không? Nhà ấm chỗ đó lớn lắm."

"Được nha." Giáo sư Giang gật đầu rất vừa lòng thái độ tôn kính thầy giáo và lời mời của Trần Tố, "Cùng đi đi."

Vương Tuấn hiện tại có thể không cần hoài nghi mà là xác nhận, vị giáo sư Giang này căn bản là ôm cây đợi thỏ, mùa đông khắc nghiệt gió lạnh vù vù thế này thật không dễ dàng mà.

Vương Tuấn nhìn lướt qua Giang Minh Hoa mặt không thay đổi, Vương Tuấn không tin Giang Minh Hoa ăn cơm nhiều hơn mình vài năm bản thân cũng rất thông minh sẽ không không nhìn ra ý tứ vị giáo sư này.

Giang Minh Hoa không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng là hối hận đã đi ra, cơ mà, người đã ra rồi, cũng không tiện về nữa, yên lặng theo bọn họ đi về phía bãi đậu xe.

74. Tia Nắng Ban Mai - Chương 74

Thật không phải là Trần Tố cố ý, Trần Tố không quá nhạy cảm chuyện bát quái tạm thời còn không có nghĩ tới phương diện này, hôm qua thương lượng xong rồi, Giang Minh Hoa cũng biết lái xe chạy chiếc xe Trần Tố, Trần Tố ngồi xe Vương Tuấn.

Trần Tố mời giáo sư Giang ngồi vị trí thủ tịch* trong xe bọn họ, giáo sư Giang tiện tay đón lấy chìa khóa xe Trần Tố đưa cho Giang Minh Hoa, y cũng có bằng lái. Vương Tuấn không nói tiếng nào đem quà tặng bỏ vào ghế sau xe mình, Giang Minh Hoa có không muốn cũng phải cùng giáo sư Giang chung một xe.

(*vị trí quan trọng nhất trong xe, ghế sau chéo với ghế lái. Nguyên do là ghế sau thì ngồi thoải mái hơn đằng trước, tiện lên xuống, và chỗ đó an toàn nhất nếu có tai nạn xảy ra. Qui định này là từ ngoại giao mà ra, tất nhiên là ý nghĩa của nó trong ngoại giao sâu xa và phức tạp hơn nữa)

Cây kim quất đã đặt hàng trước nhìn rất vui thích, so với cây còn dư lại càng lộ vẻ hoa lệ, trong vườn hòa còn có vài cây bán không được, ví dụ như hoa mơ.

Mấy năm nay lưu hành kịch Hong Kong, trong kịch Hong Kong "mơ" hài âm với "mốc", khiến hoa mơ khí khái bừng bừng trong văn hóa văn nhân TQ không có người hỏi thăm, ông chủ vườn hoa tiếc hận thở dài, đây đều là giống tốt nhất đã trải qua nhiều năm ươm trồng, hôm nay lại không có người thưởng thức, cũng phản ánh thế đạo này thật sự không đúng.

Giáo sư Giang và Vương Tuấn mỗi người mua một gốc cây mơ lùn bonsai.

Giáo sư Giang mua làm gì không biết, Vương Tuấn mua nó là tiện đường tặng lão trung y, ông cụ kia cá tính thẳng thắn rất hợp khẩu vị Vương Tuấn, ông cụ sẽ không để ý hài âm cái gì đó.

Một đường quanh co lòng vòng chạy tới nhà Tống gia trước, có cây kim quất đại ý kim ngọc mãn đường khiến cha mẹ đã về hưu của Tống Uy rất thích, năm mới rồi, nhà ai không muốn thứ vui mừng nha. Giang Diệp nhát gan làm cho bà ngoại Tống Uy thương yêu một phen, cho một bao tiền mừng tuổi dày. Lại chạy tới nhà Lưu Trấn Đông, Lưu Trấn Đông biệt tăm biệt tích, trưởng bối Lưu gia hỏi Vương Tuấn cũng không biết tung tích hắn rất không nhẫn nại, càm ràm độc đinh nhà họ Lưu đều đã ba mươi mấy rồi, còn không có đối tượng nghiêm túc khiến người khác rất bận tâm, thực sự là mỗi nhà mỗi cảnh, đặt Đại Kim Quất trong đại sảnh rộng mở trông thế nào cũng cảm thấy rất lóe sáng, thế là, Giang Diệp đứa nhỏ duy nhất trong đám người lại lấy được một bao tiền mừng tuổi đỏ thẫm thật to. Không dừng lại rẽ vào nhà lão trung y, nơi này con cháu cả sảnh đường, con cái cháu chắt các nơi đều quay về mừng năm mới, trong trong ngoài ngoài đứng đầy người, mấy cô gái tỉnh ngoài chưa từng gặp Vương Tuấn đều gật đầu với anh, sau khi quen biết lão trung y những năm Vương Tuấn một mình đón năm mới hồi đó sẽ thuận tiện đưa điểm tâm tới cho ông cụ ăn đã thành thói quen. Người lớn đang nói chuyện, Giang Diệp là tiểu bối bị đuổi ra ngoài cùng chơi với mấy đứa cháu nhà ông cụ, ông cụ cực kì thích chậu hoa mơ, hôm nay, hoa tốt muốn mua đều không có chỗ bán…

Phía sau còn có một chiếc xe tải *(xe chở cây ấy)*, người có mắt đều không giữ họ lại ăn cơm, quá mức khách

sáo cũng là một loại gánh nặng, trò chuyện là tốt rồi, quân tử chi giao nhạt như nước, như vậy rất tốt.

Kéo hai gốc cây treo đầy quả quất hoàng kim nhỏ về nhà, một gốc đặt tại trước cửa sổ hàng lang, một gốc đặt trong nhà, không khí vui vẻ không thể chê, hôm nay tặng không ít cũng thu hoạch không ít, thu hoạch lớn nhất chính là Giang Diệp tiền mừng tuổi quá trời.

Đi dạo một ngày, giáo sư tiên sinh còn không về nhà? Vương Tuấn nhìn vị giáo sư chắp tay sau lưng làm bộ làm tịch nhìn sách trên giá sách của Trần Tố, cả một ngày rồi đó.

"Đã trễ thế này, ngài cực nhọc rồi, ngài muốn ăn cái gì?" Trần Tố không cô phụ sự kỳ vọng của thầy giáo mời y ở lại cơm nước xong mới về. Giang Minh Hoa mượn cớ không ra ngoài.

Giáo sư Giang mở tủ lạnh bắt đầu làm cơm, Vương Tuấn ý bảo Trần Tố về phòng nói chuyện.

"Giáo sư của bọn em không có nhà à?"

"Không biết." Trần Tố làm sao có thể biết chuyện cá nhân nhà thầy giáo? Hiện tại, Trần Tố cũng cảm thấy không được bình thường.

Quên đi, Vương Tuấn không muốn hỏi tới, chịu đựng đi, nhìn cũng biết, vị giáo sư tiên sinh này rất biết lợi dụng chuyện công làm việc tư, nếu như làm khó dễ Trần Tố vậy thì phiền toái rồi.

Giáo sư Giang làm việc nhà rất khéo tay, chỉ có Trần Tố ngại ngùng đứng một bên, người khác đều về phòng làm chuyện của mình.

Bữa cơm này ăn rất đẹp, giáo sư Giang nấu rất ngon, còn đều là khẩu vị miền nam Trần Tố thích.

Ngày mai là đêm 30 rồi, giống những năm trước, Cao Viễn và Lưu Trấn Đông đều sẽ đến ăn cơm trưa, cũng là một loại tập quán của đám bạn thân Vương Tuấn, này không dễ dàng, mấy năm cũ đều là đoàn tụ với người nhà, mà đã nhiều năm như vậy, bọn họ đều là tụ hội với Vương Tuấn cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Ăn cơm tối xong, Trần Tố tiễn giáo sư Giang xuống lầu, Vương Tuấn nhìn chậu hoa mơ y mua đặt trên tủ giày, giáo sư Giang ra ngoài mang giày không thể không nhìn thấy chứ.

Trần Tố lạnh run quay vào nhà thấy chậu hoa mơ trên tủ giày giật mình nói: "Nha, thầy quên mang hoa mơ về rồi."

"Đừng lo, ngày mai y nhất định sẽ tới lấy." Vương Tuấn bảo Trần Tố đi nghỉ ngơi, ngày mai còn muốn bao sủi cảo, Cao Viễn và Lưu Trấn Đông muốn tới dùng cơm, còn phải bận rộn.

Trần Tố đáp lời, Giang Diệp đi ra đưa một đống tiền mừng tuổi hôm nay thu hoạch được cho Trần Tố, Trần Tố trông thấy mà cười, lần này không có tặng quà không công, phát tài rồi. Trần Tố nói Giang Diệp lấy đi, đây là tiền mừng tuổi trưởng bối cho văn bối, là chuyện may mắn, Giang Diệp có thể được cha dạy, khẽ gật đầu một cái liền về phòng.

Đêm 30 năm cũ, trời vừa sáng, chuông cửa lầu dưới liền vang, giáo sư Giang tới, lúc này chỉ có Vương Tuấn tỉnh.

Giáo sư Giang là vị học giả nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ trong giới học thuật, khi tới thăm nhà có lễ độ và uy nghiêm, bất quá chuyện y làm thực sự không uy nghiêm thế nào cả.

Vương Tuấn liếc sang nhà bếp, vị giáo sư qua qua lại lại trong bếp đang một tay cầm sách nấu ăn một tay cầm cái xẻng nghiêm túc nghiên cứu thực đơn dinh dưỡng, vị giáo sư dạy thạc sĩ này mới sáng sớm tới nhà người khác chiếm bếp vô cùng lẽ thẳng khí hùng. *(cây ngay không sợ chết đứng)*

Vương Tuấn không nói lời nào, giáo sư Trần Tố tôn kính rõ ràng ngắn gọn nói với Vương Tuấn lúc mở cửa thái độ đã không kiên nhẫn, hạng mục luận văn của Trần Tố qua hay không chính là nằm trong lòng bàn tay y. Y cư nhiên uy hiếp rõ rành rành như thế, người này thực sự là không biết xấu hổ.

Bữa sáng sang trọng.

Sáng sớm, bày bàn ra, năm người hai phe, Trần Tố vẫn duy trì trung lập tuyệt đối, trên mặt bàn cũng chia thành hai đối lập tuyệt đối, bên Trần Tố là cháo và mấy phần thức ăn chay Vương Tuấn làm, bên cha con Giang Minh Hoa chính là gà cá trứng tôm cua… mới sáng sớm giáo sư Giang tỉ mỉ chuẩn bị. Nếu như không phải lúc y ân cần gắp món ăn cho Giang Diệp, nhãn thần thủy chung không rời khỏi Giang Minh Hoa, người khác còn tưởng rằng y là muốn trâu già gặm cỏ non đó.

Đối với giáo sư Giang thân thiện không kiêng kỵ không khách khí, Giang Diệp đứa nhỏ này thật sự không nuốt trôi, mấy ngày trước còn là thúc thúc chưa quen thuộc, chưa qua mấy ngày đã thân thiện như vậy.

Giang Minh Hoa không nói lời nào, kỳ thực, anh cũng không phải không nhìn ra, chỉ là quá buồn cười lại quá vô lực rồi, huống hồ anh không có tinh lực nói chuyện phong nguyệt nữa, bất quá, cái tuổi này còn có người không có chuyện gì chạy đến lấy lòng, và động lực được người khác cần tới ngược lại tương đối tự mãn, cảm giác không tệ, nhưng, hoàn toàn không có khả năng. Nhìn bữa sáng trên mặt bàn có ảo giác Mãn Hán toàn tịch *(bữa tiệc xa hoa)* cũng thực sự không hiểu nổi thầy giáo thạc sĩ đại học danh tiếng có giáo dưỡng có thân phận có sự nghiệp có kiến thức rốt cuộc nhìn trúng anh cái gì.

Bữa sáng ăn rất gian nan, thế nhưng, buổi trưa còn có khách tới không thể lãng phí thời gian nữa.

Nhào bột, làm nhân, bắt đầu gói sủi cảo.

Giáo sư Giang nhào bột, y rất khóe tay. Nhân là Trần Tố làm, Giang Minh Hoa hối hận đón năm mới ở đây, lúc này muốn đi cũng không ổn, hơn nữa, chính mình làm khách lúc này không ra hỗ trợ cũng không

được.

Bản thân Vương Tuấn nhàn rỗi lên mạng chơi game trong phòng rèn luyện thân thể, đã nhiều năm không có chơi, cứng tay rồi. Năm nay là năm thanh nhàn nhất của anh và Trần Tố.

Chuông cửa lầu dưới vang lên.

"Là Cao Viễn tới." Nghe tiếng chuông ôn hòa có tiết tấu liền biết không phải Lưu Trấn Đông ấn chuông, Lưu Trấn Đông ấn chuông vang liên tiếp cứ như xe cứu thương.

Cao Viễn mang theo giỏ hoa quả đang lưu hành, y vừa vào cửa cảm thấy thật bất ngờ khi phòng khách có một đống người, trong nhà này có nhiều người thế rất hiếm gặp.

"Lưu Trấn Đông nói anh thi rớt rồi? Đúng không?" Trần Tố bưng tới nước trà thơm ngát tò mò hỏi, tin tức này đương nhiên là Vương Tuấn bên gối đầu kể cho cậu, hỏi như vậy không phải châm chọc mà là hiếu kỳ.

Cao Viễn còn đang trong u buồn răng ngứa ngứa, lần này rớt tương đối mất mặt, tên Lưu Trấn Đông miệng rộng này cái gì cũng truyền ra ngoài.

Cao Viễn cười híp mắt nói: "Uhm, tôi đang chuẩn bị lần kế tiếp càng nỗ lực, được rồi, gần đây có phải không thường thấy Lưu Trấn Đông tới quấy rối, đúng không?"

"Đúng nha." Trần Tố rất kỳ quái, trước đây, Lưu Trấn Đông bình thường một tháng sẽ đến vài lần, giờ mấy tháng rồi ít thấy bóng hắn, lần trước bởi vì Giang Minh Hoa nằm viện tiền và thẻ đều không mang đủ nên mới tìm Lưu Trấn Đông, được Cao Viễn nhắc tới, Trần Tố cũng thấy không thích hợp.

"Cậu ta đang yêu đương, sắp tu thành chính quả rồi." Cao Viễn cười mỉm.

Lời này Vương Tuấn không tin, mỗi ngày đi làm không thấy Lưu Trấn Đông có dị dạng gì nha, huống chi là cá tính Lưu Trấn Đông cái gì cũng không giấu được, nếu có việc như vậy còn không tự mình hô lên, Vương Tuấn liếc Cao Viễn, lời nói dối này thật không cao minh.

"Là thật." Cao Viễn hừ một tiếng nói: "Là cậu ta ngại nói, đó chính là một tiểu nha đầu. Năm kia, hai người không phải tới Thượng Hải tảo mộ sao, lần đó Lưu Trấn Đông mời, tôi với cậu ta đi nước ngoài chơi một vòng, quen ở sân bay, nha đầu kia từ nhỏ sống ở Mỹ lần này về nước thăm người thân, trong sân bay không gia giáo không chừng mực nói vài lời không xuôi nghe, Lưu Trấn Đông ngay tại chỗ cùng cô ấy cãi vã." Cao Viễn nhìn Trần Tố cười nói: "Cậu đóng Lưu Trấn Đông nói với cô ta cái gì."

Trần Tố nghe được rất hiếu kỳ, lập tức lắc đầu, ai có thể đoán ra nha.

Cao Viễn nhìn Vương Tuấn cũng tò mò mỉm cười nói: "Lưu Trấn Đông nói, 'Cô giống như một nha đầu

thô lỗ sống nhờ trong nhà giàu mới nổi nói những lời lạnh nhạt không gia giáo không giáo dưỡng với cha mẹ ruột nghèo khó.' Hù tên tiểu nha đầu kia cả kinh.

Trần Tố nghi ngờ: "Kỳ quái, lời này sao nghe quen tai thế?"

Vương Tuấn nhìn Trần Tố, lời này đủ đâm người, bất quá, lời này, Vương Tuấn chưa từng nghe qua.

Cao Viễn cười nói: "Câu này là lần Tống Uy đính hôn, cậu nói lúc cãi nhau với vợ Tống Uy."

"Đúng rồi." Trần Tố vỗ tay, lúc đó vì chuyện đồ sứ mà khấy loạn tiệc đính hôn xa hoa của Tống Uy, lần cãi nhau đó, Vương Tuấn và Tống Uy nói chuyện ở góc, không nghe được quá trình cãi nhau, lời này là nguyện văn của Trần Tố lần đó.

Cao Viễn nói với Vương Tuấn: "Toàn bộ quá trình không thiếu một chữ, trên cơ bản chính là lập lại một lần lời Trần Tố giáo huấn vợ Tống Uy. Lần đó, Lưu Trấn Đông nói ra rất huênh hoang, tên tiểu nha đầu kia tức gần chết một câu cũng nói không nên lời, về sau không biết ở đâu lại gặp Lưu Trấn Đông liền bám lấy cậu ta, hai người không thấy nha đầu đó sùng bái Lưu Trấn Đông thế nào đâu làm Lưu Trấn Đông thích chết."

"Chuyện này là thật?" Vương Tuấn hỏi không xác định.

"Thật!" Cao Viễn nói: "Cậu thật sự xem Lưu Trấn Đông không tim không phổi cái gì cũng đều la lên? Cậu ta ngại cho các cậu thấy bộ dạng đứng đắn lộ ra trước nha đầu kia." Cao Viễn tức giận nói: "Tiểu tử này cư nhên bán đứng tôi, lẽ nào tôi lại không bán đứng hắn?"

—

75. Tia Nắng Ban Mai - Chương 75

"Tôi, Tống Uy, Lưu Trấn Đông đều có nửa kia rồi, cậu chừng nào mới mời bọn tôi ăn kẹo cưới?" Vương Tuấn nhìn Cao Viễn.

"Hiện tại tôi có tâm trạng này sao?" Đụng trúng tâm linh tinh tế bất kham bị đả kích, Cao Viễn ưu buồn nói: "Cho dù là không hợp cách cũng đừng quá đáng vậy chứ, đời này tôi còn chưa từng thi được xếp hạng như vậy, tôi còn là cán bộ trẻ tuổi có tiền đồ nhất trong tòa án đó, đây là vết nhơ đời tôi, sang năm dù thế nào cũng phải huyết tẩy vết nhơ trước!"

Cao Viễn tiếp tục u buồn, Vương Tuấn nhìn y cũng không nhiều lời nữa. Nghe Lưu Trấn Đông lén kể, Cao gia kinh doanh sản xuất, gần đây xuất hiện vấn đề rất lớn, trưởng bối đều cầu Cao Viễn trình độ học vấn cao nhất nhà về kế thừa, anh chị em khác cũng buông lời ẩn ý, lần này, Cao Viễn phải về Nam ăn Tết.

Đứa nhỏ lớn lên trong tịch mịch cùng lúc hưởng thụ cô đơn cũng là cơ đơn đáng sợ nhất, dựa vào lẫn nhau hưởng thụ ấm áp người khác không thể cho, Vương Tuấn có hoàn cảnh giống Cao Viễn nhất hiểu rõ y, Cao Viễn không phải người có gia đình, càng không có khả năng bị người nhà quản thúc, trong bốn người, Cao Viễn là người lạnh lùng nhất, chút tài phú đó của Cao gia y không cho vào mắt, cười nhìn nó biến mất trong sóng triều kinh tế mới là chuyện Cao Viễn vui vẻ nhất. Cao Viễn chẳng hề để tâm cái gọi là người nhà, ngày cuối cùng mỗi năm về nhà không phải vì tìm kiếm thân tình, chỉ là vì hàng năm đi xem trò khôi hài diễn ra vì tiền thôi.

Lưu Trấn Đông tới. Tiếng nhấn chuông hỏa cấp hỏa liệu (lo lắng không yên) cứ như nhà ai đã xảy ra chuyện.

Lưu Trấn Đông vào nhà thấy Giang Minh Hoa trong phòng khách, hắn lấy làm kinh hãi thật to, Giang Minh Hoa nhẹ gật đầu với hắn. Chuyện Lưu Trấn Đông sẽ tới, hôm qua Trần Tố đã nói qua với anh. Trần Tố cứ mãi nói với anh Lưu Trấn Đông là miệng thẳng tuột, nói chuyện không có đầu óc, nhưng hắn là người tốt.

Lưu Trấn Đông thật là biết giả bộ nha, Trần Tố thật bội phục hành động của Lưu Trấn Đông, nếu không biết Lưu Trấn Đông biết chuyện nhà Giang Minh Hoa, cho dù là Vương Tuấn cũng sẽ không nhìn ra Lưu Trấn Đông giả vờ kinh ngạc, trách không được, Lưu Trấn Đông lại có thể giấu chuyện yêu đương thật cẩn thận chặt chẽ, vốn còn muốn hỏi Lưu Trấn Đông về cô bé kia, nhìn Lưu Trấn Đông như vậy, Trần Tố biết điều không đề cập nữa, người ta không muốn nói nhất định có nguyên nhân không muốn nói.

Bất quá, Trần Tố hiểu lầm Lưu Trấn Đông rồi, Lưu Trấn Đông thật không nghĩ tới Giang Minh Hoa cư nhiên còn ở nhà Trần Tố mừng năm mới. Cá tính Vương Tuấn quái gở nhất, anh rất chú trọng cuộc sống riêng tư với Trần Tố. Từ sớm, Vương Tuấn vẫn không đề cập chuyện Giang Minh Hoa, Lưu Trấn Đông cho rằng cha con Giang Minh Hoa đã sớm biến mất trong biển người rồi.

"Yo!" Chào hỏi Cao Viễn, Lưu Trấn Đông giật mình hỏi Vương Tuấn: "Giang Minh Hoa thế nào còn ở đây?"

"Trần Tố mời." Vương Tuấn không muốn nói vấn đề này. Bọn họ tới vừa vặn giờ cơm, về phần chuyện riêng của Lưu Trấn Đông, Vương Tuấn không muốn hỏi, đến lúc, Lưu Trấn Đông sẽ tự nói.

Vương Tuấn giới thiệu đại khái tình huống ba người ngoài, đặc biệt nhắc nhở vị trung niên hơn bốn mươi mang kích viền bạc kia mọi người không nên trêu chọc, người kia còn đáng ghét hơn bề ngoài, sẽ làm khó dễ Trần Tố.

Lưu Trấn Đông nháy nháy mắt, cảm giác nhạy bén lập tức ngửi được mùi bát quái mãnh liệt, đóng cửa lại theo đuôi Vương Tuấn hỏi, Cao Viễn cũng vểnh tai nghe, bát quái ai không thích nghe nha, huống chi là bát quái phát sinh bên cạnh!

Trần Tố tới lui đưa nước trà, nên ăn cơm trưa rồi, bất quá, cách lúc ăn cơm còn phải một lúc, bởi vì, giáo sư Giang ra ngoài một chút, y nói lập tức quay lại.

Trao đổi ánh mắt, Lưu Trấn Đông, Cao Viễn vững tin có náo nhiệt xem, đi ra đoạt vị trí tốt chuẩn bị xem náo nhiệt. Vương Tuấn tiếp tục chơi game nhiều năm anh không chơi.

Tiền lì xì cho Giang Diệp coi như biến tướng của thu mua, hỏi hỏi Giang Diệp hơn mười tuổi, Cao Viễn sưu tầm tư liệu bát quái trực tiếp, đây cũng là biểu hiện của bệnh nghề nghiệp.

Đồ ăn mang lên bàn, đều đã làm cả rồi, chỉ cần cho vào lò vi sóng quay một chút là được, chờ giáo sư Giang quay lại thì bắt đầu bắt sủi cảo ra khai tiệc.

Giáo sư Giang quay lại, đổi một thân quần áo mới, tóc còn thêm chút gel rất sáng, cả người tinh thần sáng láng, trong mắt mang theo quang mang lòe lòe.

Hấp dẫn nha! Con mắt Lưu Trấn Đông liếc sang, ngoài miệng đòi ăn cơm, vừa vẫy Vương Tuấn mau ra đây xem náo nhiệt.

Giáo sư Giang giơ hộp trang sức bằng nhung hướng Giang Minh Hoa đang bày bàn chính thức cầu hôn, mở hộp trang sức, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản không mất trang trọng.

(Cái gì nhanh dữ vậy = =??!!)

Nhìn thái độ Giang Minh Hoa lãnh đạm, Trần Tố đối với chuyện đột nhiên phát sinh này rất khiếp sợ, Giang Minh Hoa còn không có nói chuyện với thầy mấy câu, đừng nói gì đến phong hoa tuyết nguyệt.

Giang Minh Hoa sớm đã không có tâm tình này, nhìn y, đối với chuyện này, Giang Minh Hoa không có giật mình, cũng không có kích động, càng không có mắt hoa si.

Vương Tuấn đi ra nhìn thấy, Giang Diệp rất lo lắng không tiếng động nhìn cha.

Dưới mọi con mắt chăm chú, giáo sư Giang rất nghiêm túc cũng rất cường thế, thái độ không có được đáp án sẽ không thôi.

"Được nha." Giang Minh Hoa một hơi đồng ý. Thái độ của Giang Minh Hoa làm cho quần chúng xem náo nhiệt đều ngoài ý muốn, bất quá, Giang Minh Hoa biểu tình đạm mạc biểu thị còn có câu sau. "Anh đáp ứng tôi một điều kiện, tôi liền đáp ứng."

"Được!" Không dông dài, nhìn vị giáo sư này, Cao Viễn cảm thấy vị giáo sư tiên sinh này hình như thật sự không dễ chọc, cá tính rất gọn gàng dứt khoát.

"Lấy kết hôn* làm tiền đề, chỉ một điều kiện này." Giang Minh Hoa châm chọc. Kết hôn, đây là không thể nào, trò hề này dừng ở đây đi.

(*chỗ này ý là nghi thức kết hôn, lễ cưới, chứng nhận chính thức v.v..)

Những người đứng xem đều đang nhìn chăm chú hai người, con mắt Trần Tố đều nhảy loạn rồi, cái này — nhanh quá rồi đi, dường như bọn họ từ khi gặp mặt mới hơn một tháng mà, Trần Tố chưa từng thấy giữa hai người nói lời nào, không, không phải như vậy, thầy cậu là đồng chí? Vấn đề này quá lớn rồi, thế giới này thực sự nhỏ như vậy?

Y nghe Giang Minh Hoa nói, nhìn Giang Minh Hoa vô ngôn vô ngữ không rên một tiếng, thời gian trôi qua —

Y lẳng lặng nhìn Giang Minh Hoa, Giang Minh Hoa hờ hững nhìn y, nhìn chăm chú hai phút đằng đẵng, Giang Minh Hoa cười nhạt, có tự giễu lại có giải thoát.

Đây là hiện thực chân thật, là hiện thực không thể yêu cầu xa vời.

Không thể yêu cầu xa vời lại tham lam muốn có được, Giang Minh Hoa không cảm thấy bi thương, chí ít trường hợp như vậy không thật sự trải qua đau đớn tuyệt vọng thấy xương. Đáp án nằm trong dự liệu, nhiều năm trước năm tháng đã mài mòn mong muốn trong cổ tích của anh, mong muốn chẳng bao giờ biểu đạt ra với anh mà nói cũng chưa bao giờ tồn tại trong hiện thực.

Giang Minh Hoa đứng dậy muốn về phòng, trò hề này nên kết thúc.

"A!" Y kinh ngạc nhảy tới một bước ngăn Giang Minh Hoa muốn về phòng nói: "Em nói cho anh cơ hội, em còn chưa nói ra điều kiện em muốn đâu."

Chưa nói điều kiện? Điều kiện vừa rồi Giang Minh Hoa nói mọi người nghe rất rõ ràng, điều kiện của Giang Minh Hoa chính là chính thức kết hôn, hôn nhân được pháp luật thừa nhận, y không nghe được? Y nghe không hiểu sao?

"Điều kiện của tôi chính là kết hôn, phải có hôn nhân pháp luật thừa nhận." Giang Minh Hoa nhìn t thản nhiên nói: "Nếu như anh đáp ứng tôi liền cùng một chỗ với anh."

Trong mắt y có chút nghi hoặc, "Anh chính là muốn cùng một chỗ với em, là muốn kết hôn với em nha, đây là điều kiện?"

"Tôi nói là pháp luật thừa nhận." Giang Minh Hoa cảm thấy y là đang giả bộ ngốc hay là lẫn lộn tai mắt? Giang Minh Hoa rõ ràng biểu đạt, "Tôi muốn là hôn nhân chính thức, được luật pháp thừa nhận, có tài sản chung, được hưởng nghĩa vụ chung và trách nhiệm pháp luật, thừa nhận Giang Diệp được kế thừa hợp pháp." Giang Minh Hoa nói thẳng ra cũng không sợ y lại giả ngốc.

Mọi người nghiêng đầu nhìn vị giáo sư vừa rồi biểu hiện rất cường thế, hiện tại khuôn mặt hoang mang của y khiến người ta cảm thấy rất khó chiu.

Một lúc lâu, giáo sư tiên sinh rốt cuộc hiểu rõ cái gì, thoáng cái trên mặt cười như hoa, y nhìn chằm chằm Giang Minh Hoa cười rộ lên, cười đến mức tim mọi người vừa nhảy vừa run, "Ý tứ của anh chính là như thế nha, anh sớm xem Giang Diệp là con trai mình."

Ai quản ý tứ của anh nha! Giang Minh Hoa đã nói trắng ra rồi, mà y còn muốn lừa gạt qua cửa? Đừng nói nhẫn nại của Giang Minh Hoa sắp bị mòn sạch, ngay cả những người đứng xem đều cảm thấy y lại nói tiếp Giang Minh Hoa tính tình tốt cũng sẽ mắng chửi người, vị giáo sư này muốn lừa gạt qua ải sao? Cũng không nhìn một chút Giang Minh Hoa là ai.

Lưu Trấn Đông hảo tâm khuyên can, tình thế bắt đầu có hơi thở khẩn trương, "Giáo sư Giang, TQ không có điều khoản cho phép hôn nhân đồng tính, càng không thừa nhận tính hợp pháp người đồng tính sống chung." Lưu Trấn Đông tốt bụng nhắc nhở vị giáo sư tiên sinh này, mọi người ở đây xem náo nhiệt đều không phải người ngu, người không quá thông minh chỉ có một mình Trần Tố, y muốn lừa dối cũng tìm sai đối tượng rồi.

"Tôi biết nha." Giáo sư Giang cười tươi như hoa, y cười nói: "Thế nhưng tôi là giáo sư thỉnh giảng quốc tịch Mỹ nha, quốc tịch của tôi không phải Hoa tịch nha, quốc gia sở tại của tôi thừa nhận hôn nhân đồng tính, kết hôn là chuyện đương nhiên, cầu hôn em đương nhiên là để chính thức kết hôn nha."

Giáo sư ngoại tich? Vị giáo sư tóc đen mắt đen da vàng nói tiếng phổ thông rõ ràng này là ngoại tịch? Đầu tất cả mọi người hầu như đồng loạt chuyển sang Trần Tố.

Trần Tố xem tình thế phát triển chóng mặt bị từng đôi mắt sáng quắc nhìn lại càng hoảng sợ, cậu làm sao biết thầy lại là giáo sư ngoại tịch? Trần Tố đi làm đến trường bận rộn hai bên, huống chi, Trần Tố không để ý việc này, đối với Trần Tố mà nói, giáo sư chính là người có kiến thức, là người đáng tôn trọng.

Thảo nào người này chừng bốn mươi đã thành giáo sư, Vương Tuấn đã sớm cảm thấy vị giáo sư nhìn qua nghiêm túc thực tế rất bỉ này không quá giống kết quả dưới sự giáo dục của TQ, hóa ra là giáo sư ngoại tịch, hèn chi.

Vị họ Giang này quả nhiên rất có ánh mắt, rất biết rèn sắt khi còn nóng, khi mọi người tập thể ngoài ý muốn khiếp sợ thất thố y nắm lấy ngón tay Giang Minh Hoa cũng ngoài ý muốn khiếp sợ thất thố đeo nhẫn vào trước.

Đây là nhẫn đính hôn, bữa cơm này coi như là tiệc đính hôn, giáo sư Giang mời người làm chứng ăn cơm, còn không quên trấn an con trai Giang Diệp đang phát ngốc, thật tốt, ngay cả con trai cũng có rồi, còn cùng một họ, họ cũng không cần sửa, hôn sự đương nhiên là cành nhanh càng tốt, thế nhưng còn phải làm không ít thủ tục liên quan.

"Anh làm sao lại muốn kết hôn với tôi?" Giang Minh Hoa nhìn chiếc nhẫn bạch kim trên ngón tay, đây là thứ anh đã từng tha thiết ước mơ, nhìn hào quang bạch kim trên ngón tay Trần Tố, anh đã từng ước ao như vậy, mà khí ánh hào quang này xuất hiện trên tay anh, Giang Minh Hoa không biết cảm giác của mình là gì, vui vẻ là không có, có chăng chỉ là chua xót.

76. Tia Nắng Ban Mai - Chương 76

"Nơi có em rất thoải mái. Từ lần đầu tiên gặp ở bệnh viện, anh đã khẳng định ba người chúng ta là người một nhà, tôn giáo cũng tốt, mê tín cũng được, định mệnh cũng vậy, anh đều thầm muốn cùng em, Giang Diệp thành lập một gia đình. Vốn anh không nên gấp gáp như vậy, hẳn là nên để em và Giang Diệp hiểu rõ anh hơn một chút, nhưng, tuổi tác chúng ta không nhỏ nữa, lãng phí thời gian là chuyện thanh niên nên làm." Y bình thản nói: "Yêu, không cần lý do."

"Đó có thể là lỗi giác của anh, không phải ở cùng tôi thoải mái, mà là chỗ này rất thoải mái." Giang Minh Hoa không cảm động, đối với người gần bốn mươi như anh, mộng tưởng cổ tích từ lâu đã tan thành mây khói. Cho dù là cùng với người họ Diệp kia, Giang Minh Hoa cũng không có oán hận nữa, những ngày ở cùng người kia không phải toàn là thống khổ, cũng có hồi ức tốt đẹp, Giang Minh Hoa không muốn đi so sánh ai, trong gia đình người kia, bản thân không phải cũng giả bộ thành nhân vật trong suốt sao, tình trạng hiện tại cũng là tự anh lý giải tình yêu sai lầm và đối đãi lệch lạc, quả đắng tự mình trồng thì tự thu hoạch. Chuyện lúc trước, Giang Minh Hoa không thể nào thực sự quên hết mười mấy năm quá khứ, nhưng mà, không thể nghi ngờ, hiện tại, kí ức trước kia không thể chi phối cuộc sống và tư duy của anh nữa.

Đối với lời nói của giáo sư Giang, tâm ý của giáo sư Giang, Giang Minh Hoa dùng tâm tình ôn hòa mà đối đãi, thậm chí có đạm mạc, bọn họ dù sao vẫn chỉ là người lạ. Mặc dù như thế, Giang Minh Hoa cũng cảm ơn y, lòng tự tin của một người cũng cần người khác đẩy một cái, Giang Minh Hoa cảm thấy đây là giấc mộng cũng đáng giá, anh của hiện tại có tự tin đối mặt cuộc sống tương lai.

"Đúng nha." Lưu Trấn Đông xen vào, Giang Minh Hoa nói không sai, nơi này là một chỗ rất ấm áp, vị giáo sư tiên sinh này có thể là sinh ảo giác.

"Anh không phải một người khinh suất„ hơn nữa anh qua tuổi khinh suất rồi." Y đẩy đẩy gọng kính viền bạc nhìn Giang Minh Hoa nghiêm túc chậm rãi nói: "Anh cũng không phải thằng nhóc trẻ tuổi. Anh là đồng tính, cái này, anh chưa bao giờ giấu diếm. Không nói ra, chỉ là không cần thiết tuyên truyền ra khắp nơi." Y rất lãnh tĩnh, rất chú ý phản ứng của Giang Minh Hoa, "Nói thật, trước khi về nước giảng dạy, anh vẫn có bầu bạn*, anh thừa nhận. Lúc còn trẻ cái gì cũng đều gặp qua, điên qua, biết hết, quay đầu nhìn lại, đó đúng là lúc tâm tình bản thân tác quái muốn phát tiết, chuyện trước kia ngày thứ hai sau khi anh và em biết nhau liền kết thúc toàn bộ. Lúc cùng với em cho dù chỉ là im lặng ngồi đó cũng cảm thấy thoải mái ấm áp."

(*cái từ bầu bạn này nó vi diệu như từ "partner" trong tiếng Anh ấy, có thể chỉ quan hệ người yêu, nhưng tui thấy càng giống bạn giường cố định hơn)

"Anh hình như rất ích kỉ, chỉ lo cảm giác của mình mà không hỏi xem cảm giác và ý tứ của người khác." Nơi lời này chỉ có cái người thích xen vào chuyện người khác là Lưu Trấn Đông, "Anh không tôn trọng ý kiến Giang tiên sinh sao? Anh ấy chưa chắc có cảm giác giống anh, nói không chừng, Giang tiên sinh còn không thích ngồi chung một chỗ với anh đó."

Giang Minh Hoa không đồng ý, mới vừa rồi xác định y không có khả năng bàn tới hôn nhân mới gật đầu cái rụp, đơn thuần là đặt cược sai lầm.

Y nhìn Giang Minh Hoa rõ ràng không cho là đúng, y có tự tin, "Điều kiện em đưa ra, anh đáp ứng rồi, coi như là đánh bạc, anh đã thắng! Cho dù là nhất sương tình nguyện anh cũng có tự tin sẽ làm cho em hạnh phúc, làm con trai Giang Diệp của chúng ta hạnh phúc." Giáo sư Giang chuyển tầm mắt sang bọn họ, đặc biệt là Trần Tố và Vương Tuấn, Trần Tố bị y nhìn tới sợ hãi, y nhìn chằm chằm Vương Tuấn nói: "Các người đều là người chứng hôn, hôm nay các người đều phải làm chứng."

Đối với uy hiếp trắng trợn, Vương Tuấn nhịn nhục gật đầu, không có biện pháp, luận văn tốt nghiệp của Trần Tố còn trong bị siết trong tay y, đây là lợi thế uy hiếp! Vương Tuấn thật muốn chém y, vì Trần Tố lại lần nữa nhịn xuống.

"Lấy tuổi tác chúng ta không có thời gian dư thừa để lãng phí, tương lai có rất nhiều lạc thú nhân sinh phải hưởng thụ, anh nhất định cho hai người hạnh phúc." Giáo sư Giang vô cùng hài lòng Vương Tuấn bị uy hiếp gật đầu và Trần Tố không biết làm sao gật đầu theo.

Lưu Trấn Đông cảm thấy không cần tạt muối lên vết thương Giang Minh Hoa cũng gật đầu, Cao Viễn nhìn người trước mặt, người này không chỉ tự đại mà còn sắc bén lại rất không từ thủ đoạn, y thật sự là giáo sư học thuật? Hơn nữa còn là giáo sư nước ngoài về nước? Y là thầy thạc sĩ của Trần Tố, thảo nào Vương Tuấn lại khuất nhục tiếp nhận uy hiếp, người này rất giống bọn họ đó.

Cao Viễn, Lưu Trấn Đông, Vương Tuấn hoàn toàn tin tưởng y ở nước ngoài nhất định cũng chơi rất điên, cũng là loại hình chơi chán rồi nên dừng lại, rất gần tần số của họ, có loại lỗi giác đây là tiền bối của họ vậy. Quả nhiên rừng càng lớn, chim gì cũng có.

Chuyện này có chút không hồi kết mà lại chấm dứt, giáo sư Giang là muốn kết hôn, mà Giang Minh Hoa đưa ra điều kiện kết hôn đạt được câu trả lời hoàn mỹ lại lùi bước, bất quá, xem ra, Giang Minh Hoa trên sự nghiệp vừa khôn khéo vừa giảo hoạt ở phương diện tình cảm lại không theo kịp bước chân đối thủ, rõ ràng kẻ mặt dày này Giang Minh Hoa ứng đối không nổi.

Đối với giáo sư Giang thân thiện tự xưng "baba", Giang Diệp không cần đổi họ rất mờ mịt, đưa ngón tay bấu chặt quần áo cha Giang Minh Hoa, thuở nhỏ ở cô nhi viện được Giang Minh Hoa nhận nuôi Giang Diệp có tâm tính nhát gan hơn tuổi thật, sợ bị vứt bỏ, sợ cô độc, cái này những đứa nhỏ cùng tuổi bình thường ăn no cùng cha mẹ nói cái gì thế hệ khác biệt* không thể hiểu được, bộ dạng cậu bé khiến mọi người nhìn mà đau lòng.

(*cái này không biết edit sao, thường vào "thời kì nổi loạn" các bé thường nói "Ba mẹ không thể hiểu được con!" ấy, kiểu như thế, thường không thích cha mẹ quản chặt quá, quan tâm quá, trong khi Giang Diệp lại rất sợ bị cha bỏ rơi)

"Tới! Tới! Mau ăn cơm!" Tuy rằng hai người họ Giang còn trường kỳ kháng chiến, bữa cơm này vẫn phải ăn mau, máy bay sẽ không chờ Cao Viễn, ăn xong còn phải tranh thủ tiễn Cao Viễn ra sân bay.

Không phải cố ý giữ lại ba người cùng họ Giang, mà là lệ cũ hàng năm. Cao Viễn, Lưu Trấn Đông mỗi 30 tết đều cùng Vương Tuấn ăn cơm, sau khi cơm nước xong, Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông cùng nhau tiễn Cao Viễn lên máy bay về phía Nam, trước đây trong đội ngũ còn có một Tống Uy, mấy năm nay Tống Uy tham gia quân ngũ nghi thức này cũng không thay đổi, Cao Viễn cũng là một người tịch mịch.

Sau khi trở về, không thấy Giang Diệp Giang Minh Hoa.

Sau khi thu dọn sạch sẽ trên bàn có một lá thư, là giang minh minh viết, trong thư cảm kích Vương Tuấn và Trần Tố thu lưu, để anh ở chỗ này tìm được đáp án cho cuộc sống mới. Mang Giang Diệp đi rồi, về phần chi phí phí dụng vẫn luôn nhận được chiếu cố và quan tâm chỉ có thể sau này trả lại, hiện tại trên người anh không nhiều tiền lắm phải kiếm một ngôi nhà cho Giang Diệp, Giang Minh Hoa cường điệu về sau nhất định hoàn lại.

Trong thư không nói tới vị giáo sư Giang kia, Trần Tố đọc thư nhiều ít còn có chút lo lắng, ngày mai đã là mùng một rồi, sao lại đi vào lúc này, lúc này có thể đến chỗ nào?

Trần Tố tự nhiên sẽ không cho là Giang Minh Hoa có khả năng dọn tới nhà giáo sư Giang, đó là chuyện không có khả năng, mặc dù Giang Minh Hoa dường như là đồng tính trời sinh, nhưng, Giang Minh Hoa là người bảo thủ thận trọng.

Một lát sau, giáo sư Giang tới biết được cha con Giang Minh Hoa đã đi rồi cũng không kích động không bất ngờ, hình như là Giang Minh Hoa gạt y ra ngoài liền lập tức chạy, đọc thư y không nói gì xoay người muốn đi, y dừng một chút, ý bảo Vương Tuấn ra ngoài nói chuyện, Vương Tuấn nhìn y, y rất có thái độ nắm chắc, nhìn nhãn thần sâu sắc kia, Vương Tuấn biết y không phải người sẽ buông tha, người này không phải chỉ nói ngoài miệng mà thôi.

"Trần Tố không thông minh, cậu ta xác thật rất chăm chỉ." Y thản nhiên nói: "Lần này, luận văn của cậu ta được điểm số rất cao, trên phương diện học tập cậu ta thông minh hơn nhiều trong cuộc sống, cậu không nên xem thường cậu ta."

Điển hình của gừng càng già càng cay, y cười cười đi mất, Vương Tuấn ngứa răng muốn chết.

Thoáng cái mọi người đều đi, không báo trước một tiếng đã đi hết, không gian trở lại trạng thái hai người trở nên lớn vô cùng, Trần Tố đứng giữa nhà có chút ngẩn người.

Vương Tuấn vào nhà lấy ra một đống câu đối đỏ ý bảo Trần Tố bắt đầu dán câu đối. Lầu trên lầu dưới hành lang cửa cầu thang đều phải dán, chuyện bận rộn còn nhiều lắm.

"Tịch mịch sao?" Vương Tuấn khiến hành lang rực rỡ hẳn lên rửa dấu đỏ trên tay xong, anh xoay người vươn hai tay ôm lấy Trần Tố vào lòng. Mọi người đi rồi, Vương Tuấn lại không cảm thấy tịch mịch, chỉ cần Trần Tố ở trong lòng anh, anh sẽ không tịch mịch.

"Có một chút." Trần Tố dựa vào lòng Vương Tuấn nhìn bốn phía trong nhà nói: "Dường như thoáng cái liền trống rỗng, thoáng cái đều đi hết, vốn em còn tưởng Giang Diệp bọn họ sẽ ở lại đến nguyên tiêu, cũng náo nhiệt đến nguyên tiêu đấy."

"Bọn họ chỉ là khách qua đường, chỉ là khách qua đường lướt qua chúng ta, không cần để ý." Vương Tuấn nói thật nhỏ: "Trần Tố, chúng ta kết hôn đi, hôn nhân chân chính."

Trần Tố không hề bất ngờ đề nghị của Vương Tuấn, dựa vào cánh tay Vương Tuấn, Trần Tố hưởng thụ ôm ấp rộng lớn của Vương Tuấn, "Chúng ta không phải cuộc sống hôn nhân chân chính sao? Em, không muốn vứt bỏ công tác."

Cánh tay Vương Tuấn siết chặt hông Trần Tố. Rất chặt, chặt chẽ siết lấy làm Trần Tố hơi đâu biểu thị tâm tình Vương Tuấn không vui.

Trần Tố nhẹ cười nói: "Đơn giản chỉ vì một tờ giấy hôn thú, em không muốn vứt bỏ công tác, thế nhưng, nếu như lấy biệt ly với anh làm đại giới *(giá đắt)*, em sẽ không quan tâm công tác." Trần Tố hơi hơi buồn, công tác là bảo bối của cậu, thế nhưng, tr làm sao có thể vứt bỏ cuộc sống cùng Vương Tuấn chứ! Tuy rằng không thể lựa chọn, thế nhưng, chỉ cần là hai chọn một, đáp án của Trần Tố cũng không do dự.

Đối với đáp án của Trần Tố, Vương Tuấn mặc dù còn có chút tiếc nuối, nhưng cũng là thoả mãn. Vương Tuấn biết Trần Tố yêu quý công việc này thế nào, mỗi người đều có nấc thang thích nhất và thích nhì của mình, mà bản thân chính là vị trí tối cao yêu quý nhất của Trần Tố là đủ rồi, Trần Tố có công việc của mình là tươi sáng và sung túc, Vương Tuấn không muốn làm cho nhân sinh của Trần Tố trống rỗng, đây cũng là một biểu thị của tình yêu.

Hạ bánh trôi, mở TV, trời bên ngoài dần dần đen, Vương Tuấn ôm lấy Trần Tố bắt đầu gọi điện thoại chúc tết, gọi cho Trần gia ở huyện nhỏ xa xôi, cho Cố gia ở Thượng Hải, còn có Tống Uy ở biên cương. Vợ Tống Uy có thai, Tống Uy báo cho Vương Tuấn ngày dự sinh của vợ, lặp đi lặp lại dặn Vương Tuấn nhớ cho kĩ ngày đó mới cúp điện thoại.

Chuyện Tống Uy muốn Vương Tuấn nhớ kỹ ngày vợ y sinh con, Trần Tố dựa vào Vương Tuấn cùng nghe rất không hiểu. Vương Tuấn lầm bầm, từ khi Tống Uy tòng quân mỗi lần trở về thăm người thân đều sẽ tống tiền anh và Lưu Trấn Đông, già mồm là xem như quyên cho quốc phòng, may mà Tống Uy không tham chính, nếu không lấy cái tính đó của Tống Uy, nhất định là một tham quan.

(*tham chính = tham gia chính trị)

Vương Tuấn hình dung Tống Uy khiến Trần Tố vui vẻ cười, thoáng cái đã mười mấy năm rồi, chuyện năm đó rõ ràng ngay trước mắt, cố tình, ai cũng không nhắc lại chuyện lúc đầu, không phải là lảng tránh, mà là, hôm nay mà nói, hai người không muốn phá hư bầu không khí tình nồng này.

Đôi môi đan vào nhau, đụng chạm, nhẹ mút, tiếng ăn mừng hàng năm trong TV truyền ra ánh sáng hạnh phúc, Trần Tố tin tưởng Giang Minh Hoa và tiểu Giang Diệp sẽ hạnh phúc, người, là sinh vật yếu ớt nhất, đồng thời, người, cũng là kiên cường nhất, có mong muốn với cuộc sống tốt đẹp, bọn họ sẽ truy cầu hạnh phúc, từ những hàng chữ trong thư Giang Minh Hoa lưu lại Trần Tố có thể cảm nhận khát vọng với tương lai của Giang Minh Hoa. Anh ta nhất định sẽ hạnh phúc, Trần Tố vững tin!

77. Tia Nắng Ban Mai - Chương 77

Không có người khác quấy rầy, không có hơi thở của người khác, không gian chỉ thuộc về hai người khắng khít kề cận. Mỉm cười, Trần Tố hướng tới tương lai. Sẽ không thay đổi, Trần Tố nhìn nhãn thần sâu đậm của Vương Tuấn đạt được xác nhận vĩnh cửu.

Vương Tuấn cười nhẹ dựa cằm vào mái tóc mềm mại chưa bao giờ vuốt gel của Trần Tố, là số phận cũng được, là mê tín cũng được, là độc dược cũng được, hai người cùng một chỗ chính là cuộc sống của họ.

Trong tân xuân ấm áp truyền thông mang đến công văn trung ương bãi bỏ học phí chín năm giáo dục bắt buộc cho học sinh nông thôn miền Tây. Chuyện này, cảm nhận của Trần Tố lại không lớn.

Chín năm giáo dục bắt buộc của quốc gia là chuyện đương nhiên! Trong một khoảng thời gian, chính sách quốc gia có khuynh hướng phát triển lệch về kinh tế mà không để mắt tới giáo dục cơ bản, đây vốn là lệch lạc chính sách giai đoạn trước, vốn là quốc sách phải điều chỉnh, lại lấy hình thức chính phủ phát công văn, cũng chỉ là hình thành trên ý nghĩa thực tế là giáo dục bắt buộc ở Tây bộ, kỳ thực trong thành phố từ cấp huyện trở lên vẫn như trước còn có bệnh hình thức, thế nhưng, có bệnh hình thức còn tốt hơn không có gì.

Nguyên tiêu vừa qua, Trần Tố liền chìm vào vực sâu bận rộn.

Nói là vực sâu có hơi khoa trương, ý tứ chính là bề bộn nhiều việc, bận rộn không có cách cùng Vương Tuấn an tĩnh bồi dưỡng tình cảm.

Học kỳ sắp kết thúc, biện hộ luận văn tốt nghiệp phải chuẩn bị thật cẩn thận, chức vụ công tác càng phải nghiêm túc, còn phải chú ý xuất ngoại khảo sát học tập, Trần Tố trăm bận thật vất vả trông mong cái bóng Tuần lễ vàng 1/5.

Vương Tuấn đã sớm tính toán 1/5 đi xa, không muốn du lịch đại vận chuyển với toàn quốc, Vương Tuấn và Trần Tố quyết định đi phượt*. Không có mục tiêu, thoải mái đến phía Tây có tầm nhìn trống trải, điều hòa tâm tình ở lâu trong đô thị mà có có chút nặng nề nhỏ hẹp.

(*nguyên gốc : đi du lịch bằng xe nhà)

Vận sức chờ tới sáng sớm 1/5 bị Lưu Trấn Đông vô cùng lo lắng + tiếng chuông cửa khuấy đảo toàn bộ.

Sáng sớm bị bắt ra khỏi nhà đẩy lên một chiếc xe buýt hào hoa tham gia cái gì nghi thức hôn lễ thời đại mới của thanh niên mới thú vị, rất khác biệt, cách điệu cao, có phẩm vị, Lưu Trấn Đông kết hôn rồi!

Mang theo cả đám mờ mịt mới sáng sớm bị chộp tới giống Vương Tuấn và vị tân nương xinh đẹp nói tiếng Trung còn chưa sỏi tới phía Tây tự trải nghiệm khu vực nghèo khó điển hình, thuận tiện quyên góp tiền mặt vốn để chuẩn bị làm hôn lễ xa hoa trợ cấp cho một trường tiểu học hy vọng ở địa phương để cải thiện hoàn cảnh dạy học, hùng hồn biểu thị về sau mỗi một ngày kỉ niệm liền quyên số tiền phải tốn trên tiệc ăn mừng cho tiểu học hy vọng, trong thùng xe còn có máy tính, tuy rằng tất cả đều là máy tính công ty thải

ra, bất quá, cho giáo viên tiểu học dùng để dạy học vẫn dư dả.

Nhìn Lưu Trấn Đông hạo nhiên chính khí* được vị tân nương vừa xinh đẹp lại ngây thơ nhìn bằng ánh mắt sùng bái không gì sánh được, Trần Tố không đành lòng nghiêng đầu sang chỗ khác để tránh khỏi nhịn không được bật cười quấy rối Lưu Trấn Đông diễn kịch.

(chính nghĩa bừng bừng)

Các trưởng bối Lưu gia tận lực bảo trì ôn hòa và mỉm cười bắt chuyện với nhà gái đồng dạng cũng là đặc biệt về nước tham gia hôn lễ 'cách điệu cao' đột phát này. Thân thích bên Lưu gia ai cũng không dám nhìn Lưu Trấn Đông, không phải lo lắng Lưu Trấn Đông sẽ làm lộ, mà là lo lắng bản thân mình làm lộ.

Nghe Lưu Trấn Đông miệng đầy sự nghiệp từ thiện, sắc mặt Vương Tuấn thật khó xem, nếu như biết hôn lễ ô long thế này, Vương Tuấn căn bản sẽ không vì bạn bè kiểu này mà buông tha chuyến hành trình lãng mạn tự do tự tại của hai người, Tuần lễ vàng khó có được bị đạp hư.

Nghe Lưu Trấn Đông nghiêm nghị chính trực giới thiệu sự nghiệp từ thiện, cơ mặt các trưởng bối Lưu gia vừa run vừa nhảy, Trần Tố đứng một bên nhìn mà khổ sở thay họ.

Hôn lễ 'cách điệu cao' cứ như thế kết thúc trong ý nghĩa giáo dục. Cuối cùng xe buýt xa hoa chở nhóm thân thuộc tham gia hôn lễ cùng cô dâu chú rể đi hưởng tuần trăng mật. Cũng chỉ có Lưu Trấn Đông mới tha toàn bộ thân nhân nhà trai nhà gái cùng đi hưởng tuần trăng mật, bốn ngày cuối cùng Tuần lễ vàng, coi như nghỉ ngơi mấy ngày giữa chốn sơn thủy. Hôn lễ này coi như không tham gia uổng phí, chỗ hẹn trước rất thanh tĩnh rất hưu nhàn, điểm này, Lưu Trấn Đông coi như cũng làm một chuyện đứng đắn khiến người khác thở phào một cái, mọi người đều bị hắn có dự mưu có kế hoạch tóm tới, Tuần lễ vàng của mỗi người đều bị hắn phá hủy, có bồi thường như vậy, coi như lấy lại vốn. Cá lọt lưới duy nhất chính là Cao Viễn, Cao Viễn là người bày ra hôn lễ này còn có kì thi quan trọng nhất phải chuẩn bị, không rảnh theo Lưu Trấn Đông nháo ô long.

Lễ 1/5 rốt cuộc kết thúc vui vui vẻ vẻ, Trần Tố tốt nghiệp đang ngay ở trước mắt.

Hàng loạt công tác chuẩn bị giai đoạn trước và dụng tâm sưu tầm tư liệu, bảo vệ luận văn căng thẳng qua cửa, Trần Tố như nguyện được đội mũ thạc sĩ.

Trần Tố nhìn ra, giáo sư Giang khí sắc rất tốt, Trần Tố không tiện hỏi y chuyện Giang Minh Hoa, cũng không biết có tìm được Giang Minh Hoa Giang Diệp chưa, trên ảnh lưu niệm và lưu bút tốt nghiệp cuối cùng, lần đầu tiên Trần Tố biết tên vị giáo sư Giang này, tên y là Giang Minh Hoa.

(*Tên của Giang Minh Hoa cha Giang Diệp là , còn tên giáo sư Giang là , chữ Minh đồng âm /míng/)

Tên cùng họ cùng âm khiến Trần Tố khiếp sợ, không khỏi nhớ tới đêm 30 năm ngoái y nói một câu "Anh khẳng định ba người chúng ta là người một nhà, tôn giáo cũng tốt, mê tín cũng được, định mệnh cũng vậy…" Y vẫn không nói ra tên mình, nhưng Minh Minh* chúng sinh quyết định duyên phận, Trần Tố tin

vào duyên!

(*chữ Minh này là mang nghĩa là Âm phủ)

Giá nhà vốn tăng lên qua Tuần lễ vàng bắt đầu thái quá, tốc độ tăng thật sự không thua gì phi cơ trực thăng lượn quanh bầu trời, là thị trường mạnh mẽ hay là dân giàu nước mạnh?

Các đồng nghiệp trong phòng làm việc cũng nghị luận ầm ĩ về giá nhà, đề tài luôn luôn vây trong chính trị hiện tại toàn bộ đổi thành vấn đề giá nhà liên quan tới lợi ích cá nhân. Chính trị nước ngoài là bát quái, lấy ra nói đùa là được, nhưng vấn đề phát sinh ngay bên cạnh dính líu tới lợi ích bản thân mới là chú ý chân chính của họ. Rõ ràng, giá nhà không nghi ngờ đã vượt qua mức giá. Bây giờ giá nhà không phù hợp tình hình trong nước, tăng trưởng tiền lương của công nhân viên chức phổ thông không theo kịp tốc độ giá nhà tăng vọt, Trần Tố và các đồng nghiệp phân tích vấn đề giá nhà, năm 2008 ngay trước mắt, trong vòng mấy năm sau đó sẽ không đình chỉ tăng trưởng. Hai năm trước trung ương điều tiết bất động sản đã từng là một chuyện lớn trong niên độ kinh tế năm đó, hiện tại xem ra là thất bại không thể nghi ngờ.

Sưu tập và phân tích tư liệu trực tiếp, đây không phải là phạm trù công tác của họ, chỉ là muốn phân tích, muốn mổ xẻ. Thị trường chứng khoán và tỉ giá hối đoái ngày tết đang tăng lên, thế nhưng, tiền lương dân chúng không có biến hóa lớn, tình trạng kinh tế như vậy khiến người ta phải chú ý kĩ.

Đối với nhân viên công vụ mà nói, ba Tuần lễ vàng trong một năm cái thứ nhất bị Lưu Trấn Đông lãng phí hết, Vương Tuấn từ hạ tuần tháng tám đã bắt đầu tính toán Tuần lễ vàng 1/10 đi đâu nghỉ ngơi.

Buổi tối cơm nước xong, Trần Tố dọn dẹp bàn phòng khách, bên tai nghe Vương Tuấn còn đang lấy hôn lễ Lưu Trấn Đông ra nói, Trần Tố cũng buồn cười, lần hôn lễ của Lưu Trấn Đông chơi thật vui, còn có ý nghĩa hơn đến khách sạn tốn giá trên trời mở tiệc chiêu đãi hơn mấy trăm bàn khách.

Về sau Trần Tố mới biết được đoàn thể bên nhà gái đặc biệt từ nước ngoài chạy tới vốn là để ngăn cản trò đùa kết hôn không cho bất luận kẻ nào biết trước này. Lúc đó, bọn họ vừa nhìn thấy Lưu Trấn Đông vừa yêu nước vừa thiện tâm, nhà giàu mới nổi bọn họ còn có chút do dự, đến khi nháo tới Lưu gia thì phát hiện Lưu gia còn có cảnh vệ có nữ giúp việc có xe bus cho cán bộ cao cấp bọn họ liền không một tiếng phản đối. Kỳ thực, khi đó Lưu gia là bởi nhà gái nháo tới mới biết được chuyện trọng đại bảo bối độc đinh mấy đời của Lưu gia ngày mai kết hôn. Vừa nhớ tới cơ mặt ba mẹ Lưu Trấn Đông lúc đó vừa run vừa giật, cho dù là chuyện cách hiện tại mấy tháng, Trần Tố vẫn là nhịn không được muốn cười.

Tháng chín, Vương Tuấn đã quyết định, 1/10 là mùa thu hoạch, đến lúc đó, chỗ nào ít người liền đi chỗ đó, vẫn là đi phượt, theo đuổi tự do tự tại.

Đối với quyết định của Vương Tuấn, Trần Tố tự nhiên không phản đối, bọn họ đều bề bộn nhiều việc, đi sớm về trễ, hai người đi thả lỏng đón lễ giao lưu tình cảm, không có cố kỵ tự do tự tại muốn đến đâu thì đến lãng mạn cỡ nào nha. Vương Tuấn sớm hạ thủ đem công việc vào 1/10 đẩy hết cho Lưu Trấn Đông trước hai tháng, ai bảo Lưu Trấn Đông không nói một tiếng đã phá hoại Tuần lễ vàng 1/5 của hai người, Lưu Trấn Đông náo loạn với Vương Tuấn hai lần, Vương Tuấn tự nhiên không buông tha.

Chuông cửa điện tử thông với lầu hai reo lên, nơi này mỗi hộ đều có hệ thống chuông cửa riêng, người có thể đến đây không nhiều, tiếng nhấn chuông ôn hòa này không thể nào là Cao Viễn, Cao Viễn đang tích cực chuẩn bị tẩy huyết nhục lần trước mà. Kích tình với công việc và thái độ học tập nghiêm túc của Cao Viễn đều là tấm gương học tập của Trần Tố.

Mở cửa, thấy khách tới, Trần Tố thật bất ngờ, là ba người Giang Minh Hoa, Giang Diệp, và giáo sư Giang Giang Minh Hoa.

Gần nửa năm không gặp, Giang Diệp cao hơn không ít, ánh mắt nhát gan trên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trước đã biến mất, tuy rằng còn có chút điềm đạm, cũng bắt đầu lộ ra anh khí của con trai. Giang Minh Hoa thay đổi không coi là nhỏ, trên mặt hồng hào bình thản và tao nhã, cuộc sống hài hòa đầy đủ thể hiện trên tinh thần diện mạo của họ, bọn họ là cố ý tới mời Trần Tố và Vương Tuấn tới tham gia hôn lễ, mới tuần trước, Giang Minh Hoa đáp ứng lời cầu hôn của giáo sư Giang Giang Minh Hoa cùng họ cùng âm cùng tên với mình, thủ tục xuất ngoại của Giang Minh Hoa và Giang Diệp đều đang giải quyết, hôn lễ tổ chức vào 1/10. Giang Minh Hoa rất muốn Trần Tố và Vương Tuấn tham dự, ngoại trừ Giang Diệp ra anh không có người khác thừa nhận là thân nhân của anh, Giang Minh Hoa mong được Trần Tố và Vương Tuấn chúc phúc.

Vẻ mặt Giang Minh Hoa hơi xấu hổ, mang theo ngượng ngùng kể tình huống lúc đó, ban đầu anh mang Giang Diệp chạy, còn chưa quá mười ngày đã bị tóm được. Giáo sư Giang sớm sưu tập tư liệu của Giang Diệp, y rõ như lòng bàn tay tuổi tác và trường học của Giang Diệp.

Nghỉ đông vừa kết thúc, khi Giang Minh Hoa tới trường Giang Diệp làm thủ tục chuyển trường, giáo sư Giang đã sớm ở phòng làm việc ôm cây đợi thỏ. Lần đó nếu không có giáo sư Giang giải vây, Giang Minh Hoa và Giang Diệp khắc khẩu cùng tên họ Diệp cũng tìm tới kia nhất định rất khó xử. Sau cùng, vẫn là giáo sư Giang nhờ quan hệ chuyển trường cho Giang Diệp, sau đó giáo sư Giang đuổi kịp hai người, Giang Minh Hoa không thể vứt được y nữa.

Trong lúc nhẹ nhàng nói chuyện, Giang Minh Hoa ôn hòa, khi biết tên giáo sư Giang là Giang Minh Hoa đương nhiên là giật mình, là duyên số sắp đặt sao? Giang Minh Hoa cũng là giật mình bất ngờ, rất có ý tứ duyên phận.

Nhất định phải tham gia! Trần Tố lại vui vẻ vô cùng, việc vui như vậy đương nhiên nhất định phải tham gia, đây là nhân sinh đại hỷ sự đó! Cũng là cuộc sống mới của Giang Minh Hoa.

Trước khi đi, giáo sư Giang thuận tiện ôm đi chậu mơ y vẫn chưa lấy đi.

Tiễn bước ba người, quay đầu lại thấy Vương Tuấn biểu tình chật vật, Trần Tố bật cười, tính toán của Vương Tuấn lại thất bại. Mặc dù lại một lần nữa đập nát tính toán của Vương Tuấn, Trần Tố vẫn rất cao hứng.

Thủ tục xuất ngoại giải quyết rất tiện, vé máy bay khứ hồi đặt trước cũng rất thuận lợi, Tuần lễ vàng 1/10 biển người xuất ngoại du lịch cuộn trào mãnh liệt khiến Trần Tố bất ngờ, thu nhập người TQ cao như vậy rồi?

Hôn lễ đơn giản mà trang trọng, dưới sự chủ trì của Cha sứ và chúc phúc của người nhà, Giang Minh ( ) Hoa và Giang Minh ( ) Hoa trịnh trọng trao nhẫn, nhẫn cưới nho nhỏ cũng là tượng trưng tinh thần người hạnh phúc không thể lý giải.

Nhà Giáo sư Giang có không ít thân thích tới dự lễ, rõ ràng, tính hướng của giáo sư Giang đã công khai, nhóm thân bằng quyến thuộc đều biểu hiện rất nhiệt tình và vui mừng với Giang Minh Hoa Giang Diệp, nhiệt tình và vui mừng quá phận này cũng có thể khiến người ta liên tưởng đến vị giáo sư Giang này đã từng là người khiến người ta bận tâm cỡ nào.

Hôn lễ đơn giản mà trang trọng khiến Vương Tuấn ước ao, Vương Tuấn quay đầu nhìn Trần Tố chân thành chúc phúc bọn họ, nhìn Trần Tố vui vẻ chúc phúc họ, anh muốn hôn lễ như vậy, nhìn bộ dạng này của Trần Tố thì có vẻ không biến thành bạo lực gia đình là không thể thành công làm Trần Tố buông tha cái công tác cậu thích kia rồi, lúc này, Vương Tuấn rất hối hận chính mình quá cưng chìu Trần Tố, trước đây vậy mà lại không mặc cả, hôm nay có muốn phát giận cũng luyến tiếc.

Trần Tố xem mà cao hứng, Vương Tuấn trông mà phiền muộn nhụt chí, vẫn là lại tính toán làm sao đón lễ tết cuối cùng *(trong năm)* trong thế giới hai người đi, may mà ở giữa còn có một tết Tây đấy.

…

Đón tuyết rơi diện rộng ở phương Bắc vừa vặn hạ xuống, trong đám người đứng trong xe lửa có một vị hành khách không thể che giấu được hưng phấn.

Vì một hạng mục đầu tư mà đàm phán nhiều ngày tại Hà Bắc, hắn làm một trong những người phụ trách phải theo lãnh đạo huyện đi kí tên. Tuyết rơi phương bắc vừa vặn hạ xuống, mọi người xa nhà nhiều ngày đều muốn trước tết chạy về nhà, một đêm trước ngày về hắn nhận được điện thoại từ nhà, mẹ già mừng rỡ mang đến tin vui vợ hắn Trần Khiết hoài thai rồi. Biết được tin vui như vậy, người qua tuổi bốn mươi như hắn hưng phấn không thể hình dung, kỳ quái là, người đầu tiên hắn nghĩ tới lại là vị anh vợ đang làm bảo vệ cho đơn vị quốc gia ở Bắc Kinh!

Sau khi kết hôn với Trần Khiết vô ý nói đến vài chuyện lúc trước, hắn biết được chính là vị anh vợ này thúc đẩy hôn nhân của họ, hắn rất cảm kích vị anh vợ chỉ mới gặp mặt một lần này. Từ chỗ Trần Khiến, một người tính cách không sáng sủa như hắn có được cuộc đời mới, công việc thay đổi rất sinh động, bởi vì lý lịch và cá tính vẫn luôn ôn hòa rất có nhân duyên, năm nay còn thăng chức. Trong nhà truyền tới tin tức Trần Khiết mang thai, hắn làm sao không cảm kích anh vợ chứ? Trước khi về nhà, cho dù phải đội tuyết lớn hơn nữa cũng phải tới chỗ anh vợ bái năm mới, mời anh vợ ăn một bữa báo tin tốt, cùng chia sẻ phần vui sướng này.

Tuyết rơi báo năm được mùa, tuyết rơi bên ngoài khiến một năm mới nồng đậm hy vọng, hạnh phúc choáng váng xuống taxi trước cửa đơn vị anh vợ, cách đường nhìn cổng đơn vị của anh vợ, hôm nay là buổi chiều cuối cùng trước ngày nghỉ luật định, hắn cuối cùng cũng đuổi kịp trước nghỉ lễ… …

–Hết chính văn—

—

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn được chiếu cố, hôm nay liền kết thúc, kỳ thực, đây là lần đầu tiên tôi viết văn, nguyên nhân viết nó, là bởi vì gần đây đọc quá nhiều văn quá mức phức tạp, kỳ thực, những chuyện trên đời nếu lấy ra nói, kỳ thực đều rất đơn giản, đều là bị người ta phức tạp hóa, nghĩ nó đơn giản nó liền đơn giản.

Mở đầu văn này tôi cho rằng chính là viết trên Tấn Giang, cho nên mới ngắn như vậy, về sau đã có kinh nghiệm ^___^ Trong cả truyện hẳn là có không ít mặt u ám, tôi buông tha rồi.

Còn có, có người nói biểu hiện của Vương Tuấn về sau vô lực, kỳ thực, không phải như thế, bởi vì, trọng điểm tôi viết là Trần Tố, nếu như lấy Vương Tuấn làm diễn viên chính, muốn viết chuyện trên thương trường của Vương Tuấn cũng không thể biên ra, tôi vẫn là bỏ qua.

Cả truyện có một chỗ dư thừa, chính là một đoạn Vương Tuấn trấn an khách trọ lầu trên là phá lệ thêm vào, là muốn hưởng ứng lời đề nghị của bạn, trong câu chuyện cuối cùng, tôi cũng do dự, sợ là không thu được kết quả tốt ^_^, tôi xem như kết thúc, truyện này có thể lưu lại ấn tượng tốt cho các vị, tôi thật cao hứng.

Sau cùng, tôi muốn nói một câu, viết sách không khó, thế nhưng viết cho người khác đọc rất khó, bởi vì phải bận tâm khẩu vị và yêu cầu của người khác, còn phải tổ chức ngôn ngữ, kỳ thực, lúc ban đầu viết tôi mới phát hiện, phần trước có một đoạn, đoạn Trần Tố trốn tới Tứ Xuyên té xỉu, dường như mọi người cảm thấy là thấy bọn họ tới nên xỉu, kỳ thực, ý của tôi là trước khi cậu ấy nhìn thấy đã xỉu rồi, nên tránh được một kiếp ^_^

78. Tia Nắng Ban Mai - Chương 78: Phiên Ngoại Năm Mới (1)

Nguyên đán sắp tới, xu hướng truyền thông giống như động kinh đều tập trung vào kiểm kê niên độ, kinh tế, tài chính, tình hình chính trị, điện ảnh, mọi thứ cùng đến, phồn hoa đa dạng. Trong trăm việc bận, Lễ tình nhân phương Tây cũng vội vàng đuổi tới trước Tết. Xem tin tức trong TV, bông hồng thật đẹp lại mạ vàng y như bông giả bán hơn sáu trăm đồng, Trần Tố không khỏi cảm khái thanh niên bây giờ ngay cả cái gì gọi là lãng mạn chân chính cũng không biết. Giả trở thành thật, thật trở thành giả, trong mắt Trần Tố, giá hoa chính là giá hoa, tiền tài không thể đại biểu thẩm mỹ, mặc dù bản thân Trần Tố không lãng mạn lại vô cùng thực tế, thế nhưng dùng tiền đốt ra lãng mạn Trần Tố tuyệt không xem trọng, nói trắng ra là ăn no rửng mỡ, có lẽ giá trị quan của thanh niên từ nhỏ đã không nắm bắt đúng.

Đối với lễ tình nhân Tây phương này, Trần Tố không có ý kiến đặc biệt gì, hiện tại cũng quen rồi — trước một tuần các loại truyền thông đều đăng một đống tin, muốn không biết rất khó. Nhìn thần thái không bình tĩnh của đám thanh niên quá lứa, cũng khó trách, mấy ngày nữa là Tết rồi, mọi người vốn không yên có ý định muốn vội vàng về nhà, nhưng lễ tình nhân phương Tây còn muốn vô giúp vui, khiến cho các bạn nam thanh niên nữ thanh niên không biết là gấp gáp hay là chờ mong, dù sao bầu không khí rất khẩn trương.

Đây là chuyện không có biện pháp nào, ai bảo bọn họ tự cao thái quá, khiến cho mấy năm nay phần lớn thanh niên tiến vào đều là lưu manh, một lễ tình yêu phương Tây nho nhỏ khiến cho đằng đằng sát khí, cho dù là các bà chị quan tâm tới thế hệ kế tiếp của phòng làm việc và công đoàn, vào cuối năm cũng không thể thoáng cái tìm cho bọn họ bạn trai bạn gái.

(Theo tui đoán thì là đang nói về phòng làm việc của Trần Tố, tại vì lễ tình yêu sát ngay tết nên đám thanh niên (ế) trong phòng làm việc rục rịch muốn tìm người yêu, mấy bà chị lớn hay làm mai này nọ nhưng mà cuối năm phần lớn người cũng về quê rồi, chắc thế.)

Hiện nay, giá nhà cao như vậy, cho dù có Quỹ nhà ở cộng thêm các loại phúc lợi, nếu không có người nhà giúp đỡ, những thanh niên mới công tác không lâu này trả không nổi số tiền đặt cọc lớn. Vấn đề nhà ở là tiêu chuẩn để tìm bạn gái, con gái bây giờ rất quý báu và thận trọng, một đám thanh niên đợi trong trường học tới hơn hai mươi mấy ba mươi thật sự có không ít loại hình mọt sách, đều vụng về không biết nói lời yêu thương, vị chủ nhiệm trẻ tuổi Trần Tố cuối cùng nhìn không nổi nữa, thừa dịp công ty Vương Tuấn tổ chức vũ hội cuối năm vào ngay hôm lễ tình nhân, Trần Tố tìm đám thanh niên quá lứa đằng đằng sát khí ấy, vừa mới tan làm, đồng phục còn không thèm thay liền chạy tới hội trường sang trọng.

Bất ngờ, không ai chú ý nhiều tới họ, bởi vì có một nhóm mặc đồng phục khác đã ở đó.

Cao Viễn cũng mang tới đám thanh niên quá lứa trong hệ thống tòa án bọn họ, một là thân cận, hai là tiện thể ăn uống chùa, thấy Cao Viễn thông minh nhìn xa trông rộng, Trần Tố thực sự kính phục không ngớt, Vương Tuấn đứng một bên lông mày đều dựng ngược, loại chuyện này cũng muốn kính phục?!

An bài xong nhóm thanh niên quá lứa cùng đơn vị, Trần Tố ăn mấy miếng bánh ngọt liền xuất phát. Lão phó cục chủ quản công đoàn và mấy việc lớn có bệnh xương cổ, Trần Tố phải thay thế đi tham gia vài tiệc trà hội đàm trong ngành, có thể nhận được vật kỉ niệm, năm ngoái được phát một bộ tập viết cao cấp.

Theo Trần Tố ra khỏi hội trường, Vương Tuấn cũng xuất phát đi nghe nhạc hội. Tới Nguyên Đán, Vương Tuấn lại bắt đầu cuộc hành trình xem nhạc hội cuối năm của anh, mua một đống vé các loại nhạc hội, mua cho tới Nguyên Tiêu sang năm.

Trần Tố không nghe được loại nhạc hội như vậy, muốn cậu nghe cái gì mà nhạc giao hưởng tao nhã, Trần Tố sẽ tim đập rộn lên sốt ruột bất an, vẫn là cầm tranh ti trúc* trong âm hưởng nước mình thoải mái hơn. Vương Tuấn đã sớm không vì sở thích bất đồng này mà giày vò Trần Tố.

(*Cầm tranh ti trúc = Cổ cầm, đàn tranh, đàn sáo.

Nhạc giao hưởng thường có tiết tấu nhanh và hùng hồn, nhạc của Beethoven là ví dụ điển hình, nên Trần Tố nghe không quen bị "đau tim", =))))

Trần Tố từ hội trường tọa đàm về nhà trước liền dọn dẹp bàn, lôi ra một xấp bưu thiếp trong túi công văn, thật là, lần này cư nhiên phát một xấp bưu thiếp Cục bưu chính cưỡng chế đẩy mạnh tiêu thụ, cũng không sớm lấy ra dùng, lúc này không biết trước năm mới có thể gửi tới Thượng Hải và quê nhà mình không.

Hiện tại, ngành điện tín tương đối phát đạt, khiến khoảng cách thời không và khu vực rút ngắn vô hạn, thế nhưng, cũng giống như con người chia âm dương, xuân thu, đối lập, bây giờ khoảng cách tâm hồn giữa người với người lại càng lớn.

Trần Tố viết mấy lời chúc mừng phát tài lên bưu thiếp gửi cho ba mẹ huynh đệ tỷ muội, viết lời chúc thân thể khỏe mạnh gửi cho ông ngoại, cậu và các em họ Vương Tuấn ở Thượng Hải, suy nghĩ một chút, vẫn là gửi cho cha Vương Tuấn ở Thượng Hải tấm bưu thiếp viết hạnh phúc khỏe mạnh.

Vô luận tương lai phát triển thế nào, tài sản của Vương Anh Đường phân chia thế nào đều không phải chuyện Vương Tuấn quan tâm, bất quá, Trần Tố vẫn là tương đối quan tâm, dù cho tương lai Vương Anh Đương để lại cho Vương Tuấn một vạn thì đó cũng là tiền nhà, không nên uổng phí. Một vạn có thể mua hơn năm ngàn cân gạo, đổi ra cũng gần nửa năm sinh hoạt phí của họ, còn có, nếu như đi bán sỉ táo chính là cần một xe tải hạng nặng thật lớn mới có thể chở hết, nếu như tặng cho đơn vị phúc lợi có thể cho các bạn nhỏ ăn hoa quả tươi ngon một tháng.

Trần Tố tỉ mỉ tính toán, cảm tình vẫn là cần liên lạc, có tội là người chứ không phải tiền, không phải sao.

Bưu thiếp còn sót lại, Trần Tố dựa theo địa chỉ trường học của các học sinh vẫn luôn giúp đỡ viết mấy lời động viên khích lệ, mong các em quý trọng cơ hội học tập, thay đổi vận mệnh chính mình. Một xấp bưu thiếp thật dày cứ như vậy dùng hết, Trần Tố rất có cảm giác thỏa mãn, trong lúc chúc phúc người khác, mình cũng nhận được người khác chúc phúc, điểm này, Trần Tố tin tưởng không nghi ngờ.

Viết xong, dãn gân cốt một cái, không biết tình hình nhóm thanh niên quá lứa đi thân cận thế nào rồi, ở đơn vị đã lâu, biết trong cơ quan chính phủ cũng có bí quyết ứng xử, làm không bằng nói, nói không bằng nhìn, làm nhiều sai nhiều, ít làm ít sai, không làm không sai, Trần Tố không lo lắng nhiều như thế, vốn Trần Tố nhìn lão phó cục chủ tịch công đoàn bận trước bận sau làm mai cho mấy thanh niên quá lứa, Trần Tố còn có chút khẩn trương, —không ngờ tới, không có ai để ý tới cậu, Trần Tố vừa an tâm vừa không cam lòng, tốt xấu gì mình cũng là thanh niên có chí hướng mà, thế nào mà không có ai đề cập tới cậu một lần? Quên đi, tâm tư này nếu như bị Vương Tuấn biết cậu liền xui xẻo, vẫn là cùng Vương Tuấn sống thôi, như vậy an toàn.

Trần Tố thu dọn bưu thiếp, sáng mai còn phải nghe thủ trưởng báo cáo, lúc ra ngoài tiện đường gửi đi.

Mở ti vi vừa nghe tin tức, vừa cầm bàn ủi ủi đồng phục, tuy rằng không thường động thủ, nhưng việc nhà vẫn cần phải chia nhau ra làm, đánh xi giày đều là công việc của Trần Tố.

Trần Tố giũ giũ đồng phục đã ủi xong, rất vừa lòng lại không cam lòng, ngày đó em rể tới đơn vị tìm cậu báo tin vui, bộ dạng em rể nhìn thấy đồng phục của cậu sợ run người Trần Tố vẫn rất hưởng thụ, đáng tiếc, giống như một tay cờ bạc trúng được giải độc đắc vé số muốn đem ra khoe khoang lại không thể khoe được phải nhẫn nhịn rất khổ cực, Trần Tố cũng ít nhiều có thể hiểu lý do người nhà còn giấu diếm, người TQ có thể chế đại gia đình rất đậm, cũng là quan hệ xã hội, mặt mũi xã hội. Ở nông thôn, một đứa nhỏ có tiền đồ sẽ là sự kiêu ngạo của người cùng họ trong thôn, thế nhưng, ngay sau đó chính là quan hệ lui tới và nhờ vả vô hạn, đây là thông lệ thế tục, nếu là như vậy, không chỉ quấy rầy cuộc sống của hai người, nghiêm trọng hơn còn có thể quấy rầy nhân sinh của họ, Trần Tố lý giải thiện ý của người nhà.

Vương Tuấn trở về, Trần Tố tiếp nhận bánh ngọt Vương Tuấn đặc biệt mua về cho cậu, treo áo khoác Vương Tuấn cởi ra, hai ngày trước khi nghỉ lễ, Trần Tố rốt cuộc không cần đi làm nữa, mấy ngày nay, Trần Tố đại biểu cục trưởng bận rộn nhiều việc và lão phó cục có bệnh xương cổ đi dự một ít hội họp là được, không khác gì nghỉ lễ thật sự. Mà công ty Vương Tuấn nghiệp vụ cũng xem như kết thúc, đều coi như được nghỉ. Nên chuẩn bị cho Tết Âm lịch, Trần Tố và Vương Tuấn thương lượng đi mua hàng Tết.

Đối với vấn đề mừng Tết, Vương Tuấn chọn chính là xuất ngoại mừng năm mới.

Hiện tại phương thức mừng năm mới rất nhiều, không ít người đều chọn du lịch mừng năm mới, đặc biệt là người trẻ tuổi, tránh né phương thức tụ tập mừng năm mới, hai người ở địa phương xa lạ vô câu vô thúc (không trói buộc) hưởng thụ thế giới hai người, ra nước ngoài rồi xem còn ai có thể lại quấy rầy tới họ. Vương Tuấn còn dự tính tính toán thời gian đi xem hai nơi bất động sản ở nước ngoài được mẹ anh để lại.

Vương Tuấn còn đang nhiệt tình tính toán, đề nghị này mới ra tới miệng đã bị Trần Tố bác bỏ.

Trần Tố cho rằng: Tết, là ngày lễ đoàn viên, ăn Tết chính là người nhà đoàn tụ, quét bụi cũ, dán câu đối, đón giao thừa xem chương trình tân niên (mấy năm nay xác thực không thể nào xem vào), nhưng, đây là phương thức mừng năm mới của người TQ, nước ngoài lúc nào cũng có thể đi, năm mới thì không được. Trông căn nhà rực rỡ hẳn lên ăn sủi cảo bánh trôi hoặc là dạo hội chùa rất nhiều thứ để chơi, một năm hơn ba trăm sáu mươi ngày mới được một năm mới rất không dễ dàng nha, đương nhiên không thể â nước ngoài mừng năm mới!

Nhìn Trần Tố rất coi trọng ngày lễ truyền thống, Vương Tuấn không còn lời nào để nói, dường như là đứa nhỏ Trần gia sẽ chờ năm mới mới có thể mặc quần áo mới, Vương Tuấn buông tha tranh chấp vấn đề này với Trần Tố ý thức tiểu nông nồng đậm.

Được rồi, vậy không ra nước ngoài mừng năm mới, vậy đi trong nước đi. Vương Tuấn tính toán, trong dịp Tết, người du lịch nhất định sẽ không nhiều, nếu như ở trong nước, chỗ nào cũng có thể xem chương trình tân niên, vừa du lịch, vừa mừng năm mới, hai cái đều không chậm trễ.

Phương án điều hòa của Vương Tuấn bị Trần Tố đầu cũng không nhấc thẳng thắn bác bỏ.

Lý do phản bác của Trần Tố cực kỳ đầy đủ: Khó có được nghỉ đông, năm trước chen trong đống người náo nhiệt mua hàng Tết là một chuyện hạnh phúc bao nhiêu nha, có không khí năm mới, lại có thống khoái móc tiền mặt ra, thời khắc này, thế nhưng Trần Tố rất coi trọng cơ hội tiêu tiền, không liên quan tới giàu nghèo, không liên quan tới lãng phí, năm mới chính là muốn mua nhiều, ăn nhiều, hàng năm có thừa. Cơ hội thống khoái tiêu tiền một năm mới được một lần làm sao có thể buông tha? Nhìn đồ ăn chất đầy tủ lạnh và quần áo mới tinh phải mặc vào ngày đầu tiên của năm mới, cảm giác cơm no áo ấm đó, treo câu đối đỏ thẫm chính tay mình chọn lên hai bên cửa, muốn vui bao nhiêu có bấy nhiêu!

“Không được!”

Vương Tuấn đối mặt Trần Tố ngay cả mí mắt cũng không nháy ‘tự tư tự lợi’ (ích kỉ) phủ quyết ý kiến suy tính kĩ lưỡng của anh, bắt đầu tức giận rồi.

Chẳng lẽ anh vì mình muốn đi chơi mới muốn ra nước ngoài? Còn không phải là vì thế giới hai người của họ sao! Chẳng lẽ anh là hưởng thụ vì mình?!

Thấy Vương Tuấn oán giận, Trần Tố đang ghi từng khoản từng khoản hàng Tết muốn mua tiểu tâm dực dực ngồi thẳng, vừa rồi phủ quyết quá nhanh quá bá đạo rồi, mấy năm này thoải mái lâu quá thiếu chút nữa đã quên Vương Tuấn là người khó chơi cỡ nào, bất quá, Trần Tố vẫn có biện pháp cứu hỏa, sống chung lâu vậy, đối phó người khác, Trần Tố không có sức lực, đối phó Vương Tuấn, Trần Tố vẫn còn một bộ pháp.

Trần Tố vội vã ném tờ giấy viết hàng Tết dựa vào Vương Tuấn, chuyện thứ nhất phải làm chính là hạ thấp tư thái, trước tiên tiêu trừ cơn tức của Vương Tuấn.

Vương Tuấn vỗ bàn, "Xuất ngoại hay là đi Hải Nam, em, tự chọn một!" Vương Tuấn lấy khí thế từ trên cao nhìn xuống Trần Tố lại đang ra vẻ thông minh. Trước đây, anh nhường Trần Tố cho nên không vạch trần cậu, hôm nay anh không cho chính là không cho. Từ hôm 1/10 về nước, Vương Tuấn vẫn khó chịu, một tờ giấy chứng nhận hôn nhân có thể làm Vương Tuấn khát vọng như vậy, Vương Tuấn đều không nghĩ tới, hôm qua, thừa dịp lễ tình nhân, liên hoan cuối năm của công ty, bị Cao Viễn, Trần Tố liên thủ biến tướng thành đại hội xem mắt, hai người còn thống nhất khẩu khí nói, thanh niên mới công tác ở đơn vị bọn họ không nhà không xe, không tìm được bạn gái thích hợp, công ty anh tiền lương cao như vậy, phụ nữ đều toàn là mỹ nhân, không ít cô còn có xe có nhà, coi như là tài nữ phối tài tử, tụ hội cuối năm biến thành đại hội xem mắt cũng không có cái gì, thế nhưng không ít nữ nhân quay sang phóng điện với Trần Tố, Trần Tố lại còn cười hì hì, quá đáng lắm rồi.

Trần Tố không biết mình bị giận chó đánh mèo một cách vô tội đầu óc còn đang suy nghĩ chuyện khác, suy tính làm sao để Vương Tuấn dời mục tiêu, Vương Tuấn không phải dễ lừa gạt, hi sinh nhan sắc? Không được, sẽ có mùi vị giao dịch, Trần Tố lập tức phủ quyết ý nghĩ như vậy, huống hồ, nhan sắc lại vô dụng với Vương Tuấn, lần trước bên cậu đi công tác nói là đi ba ngày, Trần Tố hơn mười ngày mới có thể về, trên đường về nhà, Trần Tố đã đánh chủ ý dùng sắc dụ tiêu trừ cơn tức của Vương Tuấn, không ngờ rằng, Trần Tố mới tạo hình xong Vương Tuấn cười đến đau bụng, khiến Trần Tố buồn bực tới mấy ngày. Làm nũng? Không được, lớn già đầu rồi, đều qua ba mươi rồi, dùng phương pháp này chính Trần Tố cũng thấy nổi da gà, nghĩ cũng biết, như vậy hiệu quả sẽ chỉ làm Vương Tuấn tự tiếu phi tiếu trên dưới quan sát cậu vài lần, càng phiền muộn.

"Vương Tuấn," Trần Tố kéo ống tay áo Vương Tuấn vội vàng nói: "Được rồi, là em sai rồi, đều là lỗi của em." Nhận lỗi trước là thủ đoạn thứ hai, Vương Tuấn luôn ăn mềm không ăn cứng, nhận sai trước tuyệt đối là thượng sách.

Vương Tuấn nhìn chằm chằm Trần Tố. Trần Tố mấy năm nay trở nên thông minh không ít, lần trước, Trần Tố còn ngốc ngốc dùng sắc dụ để giải quyết, hiện tại đều biết dùng tới sách lược, anh ngược lại muốn xem Trần Tố làm sao thuyết phục được anh. Vương Tuấn đã quyết định, lần này tuyệt đối không cho Trần Tố trở mình, cái này liên quan tới vấn đề địa vị trong nhà.

"Vợ Lưu Trấn Đông kết hôn đến giờ sao còn chưa có con? Tuổi Lưu Trấn Đông cũng không nhỏ nữa." Trần Tố kéo Vương Tuấn ngồi xuống sofa ấm áp dựa vào anh hỏi.

Đánh trống lãng*, đây là sách lược đối ngoại điển hình của nhân vật chính trị, đây là đang nói sang chuyện khác.

(*Gốc :Nhà vua nhìn trái phải rồi nói sang chuyện khác, ám chỉ vua Tề Tuyên Vương lo ngại khi Mạnh Tử hỏi ông về chính sách trị vì, ý chỉ cố ý lảng tráng câu hỏi bằng cách chuyển chủ đề)

Khóe mắt Vương Tuấn ngắm Trần Tố đang mè nheo trên cánh tay anh, Vương Tuấn lạnh lùng nghiêng đầu đe dọa nhìn Trần Tố: "Chọn xong chưa?"

Thất bại, không có thành công chuyển được chủ đề. Trần Tố nói: "Em tất cả đều nghe theo anh, như vậy, chúng ta thương lượng một chút, cách năm mới còn có hai ngày mà, chí ít làm xong vài chuyện rồi hẳn ra ngoài mừng năm mới ha."

Cũng phải, đồ Tết phải mua ít lại, lần này không ở nhà mừng năm mới, không cần thiết chất đầy trong nhà, một buổi sáng là có thể giải quyết vấn đề mua hàng Tết.

"Được." Vương Tuấn đồng ý, hàng Tết hay không, Vương Tuấn không để ý, nói chung, không cần nhét đầy cả nhà, mỗi một lần qua năm mới hàng Tết đều phải ăn tới mấy tháng. Ít đồ Tết, Vương Tuấn đã cảm thấy là một hồi thắng lợi.

Kế tiếp chính là hoạt động mỗi năm qua qua lại lại chúc Tết mấy nhà quen duy nhất ở Bắc Kinh. Mấy năm nay, mỗi năm đều qua lại, không phải là vì tương lai có được hồi báo gì hay là làm bước đệm trước, mà là hai người ở Bắc Kinh cũng chỉ nhận thức những người bạn và trưởng bối này.

Cho tới nay, bạn bè Vương Tuấn chỉ có mấy người này, bạn bè mang đến cho hai người những mối xã giao, mà họ cũng mang đến cho bạn bè hữu nghị. Vứt đi giao dịch tiền bạc, quan hệ mọi người càng bền chặt. Trần Tố càng là ngoài đồng nghiệp thì không có người quen, mấy tên hồ bằng cẩu hữu của Vương Tuấn cũng chính là bạn bè của Trần Tố rồi.

Tống Uy ở quân khu, vài năm mới có thể về nhà một lần, tuy nói, Tống gia cái gì cũng có, hai người hàng năm chỉ mang đến một ít hoa cỏ, muốn chính là náo nhiệt, huống chi, bà ngoại Tống Uy rất đáng yêu, không đi chúc Tết, bà cụ sẽ trách cứ; Lưu gia càng không thiếu cái gì, thế nhưng, Lưu Trấn Đông và Vương Tuấn là quan hệ hợp tác trên phương diện làm ăn, hơn nữa Lưu Trấn Đông và Vương Tuấn là bạn rất thân thiết, không đi cũng không được; mà Cao Viễn càng như vậy, 30 hàng năm mời Cao Viễn ăn trưa sau đó sẽ đưa y lên máy bay về quê, cái này đều thành luật định; còn có, đừng quên, lão trung y rất hợp ý hai người không tới một chút, ông cụ tính tình sảng khoái sẽ giết tới nơi. Khi đến chúc Tết cũng nhận được chúc phúc năm mới, chia sẻ chúc phúc và niềm vui với người khác.

Phân tích, nghiên cứu tới cùng, Vương Tuấn nhìn chằm chằm Trần Tố, Trần Tố vô tội nhìn Vương Tuấn, mặt Vương Tuấn đanh lại, dựa theo suy luận này, cho ra kết luận chính là: Bọn họ căn bản không có thời gian thích hợp trong ngày Tết Âm lịch trải qua thế giới hai người!

Vương Tuấn có chút ủ rũ, Trần Tố thoải mái vỗ vỗ vai Vương Tuấn, có ràng buộc cũng có được hy vọng và tương lai nha.

Không nên thương tâm như vậy mà, nhìn bộ dạng Vương Tuấn vô lực, Trần Tố rất đồng tình Vương Tuấn, Vương Tuấn vẫn không phải người thích náo nhiệt, bất quá, không có cách nào, Tết, vẫn là đón ở nhà mới

có cảm giác 'mừng năm mới'.

Trần Tố cười cười, "Anh không phải còn muốn nghe nhạc hội sao..." Theo ánh mắt Trần Tố lướt tới một đống vé giới thiệu vắn tắt tinh xảo trên bàn. Trần Tố cho một kích sau cùng, Vương Tuấn càng phiền muộn, đúng nha, vé VIP nhạc hội đều mua cả rồi, còn nói cái gì ra nước ngoài mừng năm mới nha.

Trần Tố cười híp mắt nói: "Trời không còn sớm nên đi ngủ, tắm rửa đi, em chà lưng cho anh."

Nghiêng đầu, Vương Tuấn nhìn Trần Tố cười híp mắt với anh, Vương Tuấn bắt đầu cảm thấy nụ cười của Trần Tố thế nào càng ngày càng giống mùi vị nham hiểm của Cao Viễn vậy?

Cao Viễn vẫn là tấm gương học tập của Trần Tố, cái tấm gương này thực sự khiến Vương Tuấn cảm thấy rất có ý thức nguy cơ, Vương Tuấn cảm thấy rất cần thiết phải tiến hành phân tích mổ xẻ Cao Viễn, để Trần Tố biết chân diện mục của y, đều là Cao Viễn làm hư Trần Tố. Quả nhiên, lời ông bà nói vẫn rất có đạo lý, học xấu thì dễ, học tốt thì khó.

Đối với đề nghị của Trần Tố, Vương Tuấn vẫn rất có hứng thú, được rồi, đặt quyền uy gia trưởng trong phòng của không tệ, nói chung, ván này, Vương Tuấn thất bại.

Trần Tố mím môi cười, thành công! Đây là một hồi toàn thắng!

Nhìn Trần Tố vui vẻ tuyệt không biết che giấu, Vương Tuấn lầm bầm, tối nay Trần Tố muốn đi ngủ chính là nằm mơ, mai anh không có khả năng để Trần Tố vui vẻ đi ra phố mua hàng Tết phải ăn tới mấy tháng, xem ai cười đến cuối cùng.

79. Tia Nắng Ban Mai - Chương 79: Phiên Ngoại Năm Mới (2)

Đêm không người quấy rầy, Trần Tố bị gặm sạch trong phòng tắm được Vương Tuấn ôm ra, Trần Tố hối hận muốn chết, nói là không dùng nhan sắc kế, thế nào cuối cùng vẫn thành vật hy sinh nhan sắc vậy?

Bị lừa đáng lắm, Trần Tố lại phạm bệnh cũ, đi một bước quên nhìn thêm một bước, phòng tắm là địa phương cậu có thể tới sao, là chính mình đưa tới cửa, Trần Tố dựa vào Vương Tuấn ngốc nghếch hoang mang.

Vương Tuấn không quá ham muốn, nhưng là làm tình với Trần Tố vẫn rất tích cực, tới cuối năm vẫn thả Trần Tố không ăn, lần này Trần Tố lại tự mình khiêu khích anh, Trần Tố nằm dưới thân anh tùy ý lay động thân thể thần chí mất hướng, Vương Tuấn vô cùng thích thú, cuộc sống đời thường để Trần Tố làm chủ đi, trong phòng, anh vẫn độc đoán. Đêm sâu thẳm, Vương Tuấn nâng cổ Trần Tố, hôn sâu! Không thể chia lìa! Không muốn chia lìa! Sẽ không chia lìa!

Mua sắm hàng Tết làm Trần Tố thống khoái ném tiền ra một phen, chỉ có lúc này, Trần Tố mới tiêu tiền không thèm tính toán, Vương Tuấn xách đồ đi dạo với Trần Tố, đây cũng là thế giới hai người mà.

30 Tết, sáng sớm giống những năm rồi bắt đầu chạy tới từng nhà tặng quà, không có thân nhân bên người, nghi thức như vậy lại quen rồi.

Đến nhà họ Tống, bà ngoại dễ thương của Tống Uy còn cầm bao lì xì hỏi bé trai khiến người ta yêu thương năm ngoái tại sao không đến. Giang gia chính thức định cư trong nước, đang trang hoàng nhà cửa, sáng nay còn gọi điện chúc bình anh, xem ra năm mới không có thời gian xuất hiện. Mẹ Tống Uy rất muốn khoe khoang hình đầy tháng cháu gái, béo múp, vô cùng đáng yêu, cha Tống Uy vẫn tiếc nuối chưa có được đứa cháu trai.

Từ nhà Tống gia đi ra, Lưu Trấn Đông ôm cây đợi thỏ chờ bọn họ, trên chiếc xe tải nhỏ toàn là khăn mặt vật dụng và một ít điểm tâm đặt làm, đây là muốn đưa đến viện dưỡng lão cho các ông bà cụ dùng. Lưu Trấn Đông mặt mày hồng hào, khóe miệng sắp nứt ra rồi. Nhìn hắn thế này, là có thể biết, hắn hạnh phúc. Hạnh phúc là cái gì? Nếu như cần định nghĩa để giải thích đơn giản chính là thấy đủ.

Trời lớn bao nhiêu, nhân tâm sâu đậm bấy nhiêu. Định nghĩa của hạnh phúc chính là thấy đủ! Biết ơn!

Cô con dâu nửa Tây của Lưu gia có thể không biết tình hình quốc nội, học đủ dáng dấp người vợ truyền thống trên phim truyền hình Hàn Quốc, năm đó trong lễ kết hôn cơ mặt trưởng bối Lưu gia vừa run vừa giựt hiện tại vừa nhìn thấy cô con dâu đầy miệng ngọt ngào này liền cười tươi như hoa. Người lớn Lưu gia chỉ cảm thấy đáng tiếc một chỗ, chính là nàng dâu này hơi ngốc, kết hôn với Lưu Trấn Đông gần một năm còn không thấy rõ chân diện mục của hắn, lúc nhìn Lưu Trấn Đông còn là một dạng sùng kính, bởi vậy nhìn ra không quá thông minh.

Nhìn cô mặc một thân đường trang đỏ thẫm từ trong phòng đi ra, Trần Tố lấy làm kinh hãi, mấy tháng không gặp, thế nào cô lại mập như vậy? Năm nay là năm heo vàng, thế nhưng không cần phải nuôi bản thân thành heo nhỏ chứ.

"Béo? Cái này gọi là phúc hậu." Lưu Trấn Đông trắng mắt liếc Trần Tố, vui tươi hớn hở theo sát chạy sau vợ. Vương Tuấn đồng tình hắn, đây là tình yêu che mờ hai mắt nha, nhìn Trần Tố bên cạnh, Vương Tuấn cũng cảm thấy Trần Tố tốt hơn.

Bất quá, cô cũng bắt đầu giảm cân. Trong toàn bộ quá trình giảm béo, chạy bộ, nhảy dây, bơi là chủ yếu, vẫn là không nên đả kích lòng tự tin của cô mới tốt. Nhìn cô tròn vo, Trần Tố cười trộm, cô thật tương xứng với năm nay nha, năm nay là năm heo vàng, chính là cô tròn đến độ hơi khiến người khác nhìn không nổi, may mà Lưu Trấn Đông cư nhiên giống như nhìn không thấy, còn đang nói cô ăn nhiều một chút.

Thấy Lưu Trấn Đông thương vợ như thế, Trần Tố không bất ngờ. Lưu Trấn Đông cho tới bây giờ đều là ngoài miệng không dễ nghe, người, lại là vị hiền hòa nhất trong đám bọn họ.

Bởi vì từ lúc đi học đã thành thói quen, hôm 30 Tết này, cả đám sẽ tới chỗ Vương Tuấn, Trần Tố ăn cơm trưa, cô tương đối hiếu kỳ với nhà của Vương Tuấn, Trần Tố. Lưu gia cũng không khỏi không quen, cái thói quen này đã giữ vững nhiều năm, hôm nay muốn đổi đều không tiện mở miệng, quên đi, con cái có bạn bè là chuyện tốt.

Do tặng đồ cho viện dưỡng lão xong liền trực tiếp cùng hai người Vương Tuấn về nhà, tiện đường, hai vợ chồng Lưu Trấn Đông cũng theo tới trạm cuối cùng Vương Tuấn muốn đi – nhà lão trung y, chuẩn bị chúc mừng năm mới vị lão trung y rất có duyên với Vương Tuấn rồi đi viện dưỡng lão.

Cô là một cô gái rất sảng khoái, tay lớn chân lớn đoạt lấy bao quà sau xe khỏi tay Trần Tố, hớn hở giống y Lưu Trấn Đông, ứng với câu châm ngôn: Không phải người một nhà thì không vào chung một nhà.

Ông cụ kéo Vương Tuấn đi xem chậu hoa mơ ông tỉ mỉ chăm sóc một năm nay đã ra hoa, quay đầu thấy cô một thân đỏ thẫm, ông cụ híp mắt trên dưới trái phải trước sau nhìn cô, nếu không phải ông là ông cụ già đến không thể già hơn nữa, Lưu Trấn Đông làm chồng đều sắp hô to phi lễ.

Ông cụ nhìn Lưu Trấn Đông: "Đừng để con bé khiêng đồ nặng, cô vợ nhỏ này có tin vui, mấy tháng rồi đấy, bụng đã lớn thế, các cậu không nhìn ra?"

A???!!!

Cô chưa từng có phản ứng buồn nôn. Bởi vì vợ chồng trẻ mới cuối, nhà Lưu gia mặc dù lớn, nhưng vẫn để hai người ở gian riêng, cô béo cũng là từ lúc kết hôn chậm rãi mà có, từ khi kết hôn, sức ăn của cô tăng rõ rệt, yêu cầu này vẫn là triệt để thỏa mãn, cho nên gần đây càng béo nghiêm trọng, Lưu Trấn Đông không để ý, bởi vì cô rất có tinh thần rất hăng hái, mỗi ngày đều vận động, hôm nay còn ở trong sân nhảy dây

một trăm cái, trong đó, còn biểu diễn ba cái liên tiếp ở không trung cho mẹ Lưu xem, cho dù có tâm, cũng không ai liên tưởng nỗi tình trạng vận động này với phụ nữ có thai.

Lão trung y tấm tắc, lắc đầu tà mắt nhìn mấy thanh niên căn bản không tin lời ông, "Nếu theo cậu nói, con bé đến bây giờ còn chưa làm rớt con xem như phần mộ tổ tiên nhà cậu phong thủy tốt rồi, nhìn thôi cũng nhận ra có thai bốn tháng rồi, bụng đều gồ lên, này còn chưa nhìn ra được?"

Vương Tuấn nhìn biểu tình vui vẻ của ông cụ, chuyện này của Lưu Trấn Đông trăm phần trăm sẽ trở thành đề tài trà dư tửu hậu của người khác, đáng đời.

"Thật sự???" Lưu Trấn Đông nhìn chằm chằm ông cụ, xoay người nhìn vợ mình, Lưu Trấn Đông thừa nhận, so với nửa năm trước cô mập hơn không ít.

Có được xác nhận khẳng định, Lưu Trấn Đông lập tức lấy điện thoại gọi điện cho cha mẹ báo cáo tin tức tốt, cha mẹ vẫn chờ ôm cháu đó. Hai người mới kết hôn nửa năm, mẹ Lưu cha Lưu không giục, nhưng vẫn lén để ý chuyện này, chính hắn cũng trưởng thành rồi, đây chính là huyết mạch một đời Lưu gia bọn họ.

Nghe con trai gọi điện thoại tới, cha mẹ kinh ngạc xác nhận đi xác nhận lại ba lần, cha Lưu mắng trong ống nghe không dứt, nhớ tới con dâu vì giảm béo, mỗi ngày ở trong sân nhảy dây nửa ngày, đuổi theo con chó Bắc Kinh nhà họ nuôi huyên náo gà bay chó sủa. Vừa nhớ tới hôm nay con dâu mấy lần biểu diễn liên tiếp ba vòng trên không, mẹ Lưu sắp phát bệnh tim tới nơi.

Đối với chứng cuồng loạn của cha mẹ, Lưu Trấn Đông không sao cả nói với người nhà còn phải đi viện dưỡng lão tặng quà vân vân, tới nhà Vương Tuấn ăn trưa mới về nhà, nghe đến mấy cái này, tam tự kinh (ngụ ý chửi thề) nhiều năm không niệm của cha Lưu toàn bộ bộc phát, không nói hai lời, mệnh lệnh cưỡng chế: Lập tức về nhà!!!

Lưu gia đã vài đời độc đinh, vừa nghĩ tới hôm nay cô con dâu nửa hải ngoại này còn ở trong sân nhún lên nhún xuống nhảy dây, trái tim đáng thương của hai ông bà đều vọt lên cổ họng.

Sắp có cháu, làm sao có thể cho con trai sắc mặt tốt nha, cha Lưu quan uy mười phần mệnh lệnh lập tức về nhà, đầu dây bên kia tiếng võ bàn rung trời, ông thật sự nóng nảy, xem ra về sau Lưu Trấn Đông không có ngày lành là khẳng định.

Nhìn cô vợ béo ú nu lộ ra bụng nhỏ, Lưu Trấn Đông có cảm giác nằm mơ, sắp có đời sau rồi, chính mình sắp trở thành cha rồi. Vừa nghĩ như thế, Lưu Trấn Đông cũng bắt đầu cẩn thận, dù sao, tuổi hắn không còn nhỏ, hiện tại, Lưu Trấn Đông chỉ thấy may mắn một chỗ, vợ rất không quen với thuốc giảm cân có thể gây tiêu chảy, trong ngăn kéo trong nhà có một đống cũng chỉ uống một gói, chuyện này không thể để người khác biết, vợ nhà mình mang thai bốn tháng, làm chồng cư nhiên không biết, sẽ bị người khác chê cười.

Xin lỗi Vương Tuấn, Trần Tố, liên hoan hôm nay xem ra là không ăn được. Bọn họ cũng có thể từ trong điện thoại nghe ra lo lắng và "oán giận" của cha mẹ Lưu Trấn Đông, chuyện ô long thế này, sẽ không chạy thoát một trận giáo huấn của trưởng bối Lưu gia đâu.

Lưu Trấn Đông mang theo cô vợ cũng kinh ngạc vô cùng như làn khói chạy về nhà, ném một xe tải đồ cho Vương Tuấn, nhờ hai người mang tới viện dưỡng lão.

Lưu Trấn Đông chạy, Vương Tuấn không tức giận, bởi vì xác định Lưu Trấn Đông không thể xuất hiện vào đêm 30, cho dù là Mùng 1, Mùng 2, v.vv, Lưu Trấn Đông cũng sẽ không có tâm tư xuất hiện, thiếu một tên thích gây chuyện như hắn, lỗ tai thanh tĩnh hơn phân nửa, Vương Tuấn coi như là thành tâm chúc phúc hắn.

Vương Tuấn và Trần Tố không có thời gian, còn phải chuẩn bị bữa trưa chiêu đãi Cao Viễn. Nghe nói thế, mọi người trong nhà ông cụ đều rất sẵn lòng hỗ trợ đưa đồ đến viện dưỡng lão. Vốn không nghĩ muốn tích đức cái gì, thuần túy chỉ là muốn tặng từ thiện, ai đưa đều giống nhau, bọn họ rất thích làm việc thiện như thế.

Trên xe, Trần Tố còn đang tính toán trưa nay ăn cái gì. Vương Tuấn đề nghị, dù sao Lưu Trấn Đông sẽ không tới, năm ngoái còn có một nhà ba người họ Giang ở chỗ này giúp đỡ coi như náo nhiệt, mà hôm nay mời khách chỉ có một mình Cao Viễn, đơn giản đến nhà Cao Viễn ăn một bữa, coi như là Cao Viễn mời khách.

Trần Tố còn chưa từng tới nhà Cao Viễn, nghe xong đề nghị của Vương Tuấn, Trần Tố cũng tương đối hứng thú.

Giống như Vương Tuấn trước đây, Cao Viễn sống một mình, là một khu chung cư lớn người nhà mua cho sau khi thi lên đại học, đoạn đường rất đẹp, đoạn đường như vậy hiện tại vừa tung ra có thể kiếm gấp bội.

Thời gian còn sớm, Cao Viễn khẳng định còn trong nhà chưa ra ngoài, giống Vương Tuấn, bọn họ trên cơ bản đều không thích mang theo di động, số điện thoại cũng không tùy tiện cho người khác, điện thoại chuyên dùng cho công việc tới ngày nghỉ trên cơ bản đều trong trạng thái tắt máy, bọn họ tương đối chú trọng không gian cá nhân của mình.

Ấn điện thoại vô tuyến dưới lầu, có nhà nghe, Cao Viễn ở nhà. Nhưng, nghe tiếng, Cao Viễn rõ ràng có ý tứ không muốn để họ vào.

Hai người vẫn vào được, đối với nơi ở của Cao Viễn luôn phong độ nhanh nhẹn, Trần Tố vẫn có chút ảo tượng, sự thật chứng minh, hiện thực và tưởng tượng là đối lập.

Đứng trong phòng, Trần Tố trái phải trước sau nhìn quanh, Vương Tuấn lặng lẽ không lên tiếng. Không đánh tiếng trước mà chạy tới chính là để Trần Tố xem cái ổ của "thần tượng" của cậu là như thế nào.

Nhìn sách báo trải đầy cả phòng khách, rèm cửa sổ rũ xuống một nửa không được sửa sang tích đầy bụi, sofa bằng bố có bao nhiêu tầng màu sắc quỷ dị nhìn không ra màu gốc, mà trên đó còn có một đống vải màu đậm càng thêm quỷ dị, cái này không thể nào là cái chăn chứ? Trên bệ cửa sổ trong phòng bày một loạt chậu hoa tinh xảo, hoa cỏ trong đó héo rũ nhìn không ra là rơm rạ hay là cái gì, sàn gỗ vốn sang trọng càng đầy dấu chân dính nước, góc tường còn dồn một đống túi nilon to – đó là quần áo chưa giặt hay là rác chưa ném vậy?

Trần Tố nhìn Cao Viễn áo mũ chỉnh tề nói: "Cao Viễn, tìm một người vợ đi."

Cao Viễn cười híp mắt liếc Vương Tuấn. Vương Tuấn đánh cái chủ ý gì y còn không biết sao, chờ, thù này, y nhất định sẽ báo. Vương Tuấn nhướng mi, Cao Viễn lại còn muốn báo thù anh, Vương Tuấn mới không sợ đó, Cao Viễn chỉ có mấy chiêu, anh còn không cho vào mắt, thừa khả năng đối phó Cao Viễn.

Chỗ này có thể ở sao? Nhìn nhìn phòng bếp, trong bếp càng chất đống vô số chén bát chưa rửa. Nhìn nơi này, Trần Tố có thể hiểu nổi khổ đàn ông độc thân như Cao Viễn, Vương Tuấn tình nguyện tự mình động thủ, tình nguyện tự hao tâm tổn trí cũng không chịu để cho người khác vào nhà quét dọn, Cao Viễn cũng như vậy đi, bọn họ đều là người có cá tính, không muốn bại lộ cuộc sống bản thân cho người xa lạ.

Bất quá, hiện trạng của Cao Viễn dường như lại không giống Vương Tuấn, đứng trong "đống rác", Trần Tố có chút lo lắng, "Cao Viễn, làm bạn bè, tôi muốn cho anh một lời khuyên, nghe xong, anh có lẽ sẽ tức giận, thế nhưng, tôi nói là lời thật."

Cao Viễn khiêm tốn nghe.

"Đầu năm nay con gái rất quý giá, ở đơn vị bọn tôi người nào kết hôn rồi về đến nhà đều phải làm việc nhà, đầu năm nay, đàn ông cũng không thể không làm một chút chuyện nhà nào, Tống Uy gọi điện thoại còn nói đa số là anh ta trông con, Lưu Trấn Đông không phải cũng làm việc nhà sao, còn có, Vương Tuấn cũng — nga, nhà tôi là do tôi phụ trách việc nhà.

Tống Uy là làm bộ làm tịch tố khổ dọa dẫm dụ dỗ bọn họ mua sữa bột tả giấy; Lưu Trấn Đông ngày nào không ăn chung với gia đình, ăn ở nhà cha mẹ xong kéo vợ chạy; còn có, ai không biết nhà hai người đều là do Vương Tuấn làm việc nhà nha, bọn họ cũng không phải người mù, đám anh em bọn họ lo cho mặt mũi Vương Tuấn mới không vạch trần. Cao Viễn lầm bầm.

"Cao Viễn, hiện tại là thời đại mới, anh thế này thật sự không được." Làm bạn, Trần Tố thật sự lo lắng cho tương lai Cao Viễn.

Vương Tuấn cầm một quyển tạp chí xem, Trần Tố giáo dục chính trị trong vòng mười phút chắc là sẽ không dừng, Trần Tố liếc mắt một cái, cấp tốc rút cuốn tạp chí trong tay Vương Tuấn, hung hăng trừng Vương Tuấn, đó là một quyển tạp chí nước ngoài, bên trên toàn là mỹ nữ bán khỏa thân.

Vương Tuấn thật oan uổng, chỉ là không muốn xem Cao Viễn giả bộ nhã nhặn mới tìm chuyện làm.

Cao Viễn 'mời' Vương Tuấn ra ngoài mua "hàng Tết", xem ra bọn họ vẫn nên giao lưu câu thông đoàng hoàng một chút, lại thuận tiện thuận đường mua đồ ăn sẵn về.

Trần Tố đối diện căn phòng không biết nên hạ thủ từ đâu mà phát sầu, chuông cửa điện thử dưới lầu reo, hai người kia nhanh như vậy đã trở lại? Trần Tố nhấn nút mở cửa, một lát có người gõ cửa, Trần Tố bận rộn thả vỏ bia rỗng trong tay xuống mở cửa, người tới là một cô gái trẻ tuổi, cô ngoài ý muốn nhìn Trần Tố, Trần Tố cũng bất ngờ. Nhìn cô, mắt Trần Tố đều sáng lên, cô là bạn gái Cao Viễn?

"Xin mời vào!" Trần Tố hoan nghênh nha, cô gái đoan trang thế này nhìn là biết rất mạnh mẽ, rất xứng đôi với Cao Viễn nha.

Người đàn ông xa lạ trước mặt vô cùng nhiệt tình, cô gái kia lui ra sau hai bước nhìn số nhà, hoài nghi nói: "Xin hỏi, đây là nhà Cao Viễn Cao thẩm phán phải không?"

"Phải, phải, mời vào, anh ta ra ngoài rồi — cô là bạn gái Cao Viễn?" Trần Tố thật sự là vui vẻ cho Cao Viễn nha, ánh mắt Cao Viễn thật khá.

Cô gái thật bất ngờ nói: "Không, không phải, chúng tôi chỉ là cùng đơn vị, tôi là cấp dưới anh ấy…"

Là đồng nghiệp của Cao Viễn, như vậy cũng là một vị cao tài sinh học tập ưu tú, thật không đơn giản nha, là một nữ thẩm phán trẻ tuổi nhỉ. Nha, Trần Tố thấy thế nào cũng cảm thấy cô gái này rất phóng khoáng, không phải loại hình tinh xảo, tướng mạo phổ thông thế nhưng rất giỏi giang, rất hợp Cao Viễn nha. Cao Viễn luôn nói không có người thích hợp, trước mắt không phải quá hợp rồi sao, Trần Tố cảm thấy làm bạn tuyệt đối phải giúp Cao Viễn, buông tha cô gái như thế là chuyện rất thua thiệt, Trần Tố nhiệt tình mời cô vào ngồi một chút.

Đối với vị nam tự cười tủm tỉm lộ ra ánh sáng lạnh này, cô lịch sự từ chối, không phải sợ, mà là, Cao Viễn cho tới bây giờ chưa từng mời người khác tới chỗ anh ta ở, Cao Viễn trong đơn vị có danh xưng hổ biết cười (ngụ ý nham hiểm) chính là ăn người không nhả xương (ăn tươi nuốt sống), cô rất rõ ràng vị tiên sinh được cho là 'tốt bụng' này của viện bọn họ, nếu không phải bạn thân nhờ cô tiện đường lấy vài văn kiện, cô mới không tới nhà Cao Viễn đâu.

Cô khách khí nói: "Cảm ơn, làm phiền ngài, thẩm phán Cao không có nhà, tôi không muốn quấy rầy, tạm biệt."

Trần Tố vội vã cản đường cô, nói: "Cô đừng khách khí, nhất định nên vào ngồi một chút."

Cô rất khách khí cũng rất có lễ phép từ chối lần hai, còn chiếu cố giữ lại mặt mũi cho vị tiên sinh cứ muốn giữ cô lại: "Thẩm phán Cao có thói quen không mời đồng nghiệp tới nhà, tôi thật sự không thể quấy rối."

Trông thế nào, nghe thế nào đều là một cô gái tốt có giáo dưỡng có tri thức, Trần Tố cười cười nói: "Không mời đồng nghiệp vào nhà là có nguyên nhân…" Trần Tố mở toàn bộ cửa ra cười khan, "Nguyên nhân chính là cái này."

Cô đứng ngoài cửa nhìn chằm chằm sau cửa lớn rộng mở có thể thấy một đống quần áo chưa giặt trong một góc phòng khách và nửa cái khăn trải bàn màu sắc quỷ dị kéo lê trên đất, giống như lúc nãy Trần Tố có cảm giác mục trừng khẩu ngốc, cái này ở trên người ai đều không phải chuyện lớn gì, nhưng không cách nào liên tưởng đến trên người Cao Viễn, cùng hình tượng của Cao Viễn thật sự cách quá xa. Trong ấn tượng của mọi người, Cao Viễn bất cứ lúc nào cũng đều có hình tượng và dáng điệu quý công tử ưu nhã, mà nhà vị Cao Viễn vẫn có hình tượng "quý công tử" này là ổ heo có thể không khiến cô giật mình sao!

Cô xa xa nhìn thấy một đống màu nước tương quỷ dị chất trên sofa, đó là? Chăn?

"Đàn ông độc thân đều là như vậy." Thấy cô kinh ngạc không ngớt, Trần Tố mỉm cười nói, "Hành vi che giấu nhược điểm rất đáng yêu nhỉ."

Cô mím môi nhẹ nhàng cười, trong nháy mắt, hình tượng Cao Viễn nho nhã toàn bộ hủy diệt sạch sẽ.

—

80. Tia Nắng Ban Mai - Chương 80: Phiên Ngoại Năm Mới (3)

"Nhanh vào trong." Trần Tố lần thứ hai nhiệt tình mời cô, để khách đứng ngoài cửa nói chuyện không phải đạo đãi khách.

Cô còn chưa muốn vào, cô và Cao Viễn chính là quan hệ cấp trên cấp dưới, làm một thư kí nho nhỏ cô không muốn cùng thẩm phán Cao tiền đồ nhất viện có bao nhiêu liên hệ, cô chỉ là giúp bạn lấy văn kiện để ngày nghỉ nghiên cứu án kiện mà thôi, cô vào vẫn là rất mạo muội, là do cả hai cùng ở trong một khu cô mới bằng lòng tiện đường ghé qua — ngoài ra, cô cũng không muốn tiến vào nhà hổ biết cười, đối với Cao Viễn đeo mặt nạ thật dày, cô dùng ánh mắt nhỏ mà sáng nhìn thế nào cũng quá rõ ràng rồi.

Trần Tố nhìn cô thật sự rất cảm khái, vừa lễ phép vừa hiểu chuyện còn không dễ dàng vào nhà đàn ông, cô gái thế này chết cũng không gặp nhiều, là cô gái rất biết giữ mình trong sạch nha, Trần Tố tính toán làm sao lừa cô vào nhà mới được, cô còn chưa phải bạn gái Cao Viễn, Trần Tố rất tiếc nếu Cao Viễn buông tha cô gái tốt thế này.

"Cao Viễn ra ngoài thăm người thân rồi. Cô muốn tìm văn kiện gì nha, cô vào tự tìm có được không?" Trần Tố cười rất vô hại.

Người này thế nào giống hổ biết cười vậy? Sợ hãi, không thể nào đi, trong mắt người này không có một chút tà niệm, cô xem người tương đối chuẩn, người này nhìn mình đầy mắt đều là thưởng thức thân thiện không phải tà niệm. Đây là người tốt, cô không nên không yên lòng, thịnh tình không thể chối từ, cô từ chối ba lần cũng không tiện từ chối nữa, biết Cao Viễn không có nhà, cô rất muốn nhìn xem ổ heo của Cao Viễn.

(Bị lừa rồi chị ơi!!!!)

Vào cửa mới biết, tình huống bên trong so với cô thấy ngoài cửa còn đáng sợ hơn, cô muốn đi về, muốn tìm đồ cần tìm trong đống rác là chuyện không quá khả thi. Cô muốn về nhà, 30 Tết rồi, nhà ai không bày bàn ăn tiệc đoàn viên nha, thế nhưng, cô chưa kịp chạy mất.

Trần Tố "giúp" cô tìm, muốn tìm ra văn kiện trong đống rác chồng chất thật sự rất khó nha, trong lúc tìm thuận tiện giúp đỡ nhau dọn dẹp luôn. Trần Tố thuần thục đưa cho cô một miếng khăn lông đen thùi lùi thoạt nhìn giống giẻ, lúc làm việc nhà, chuyển dụng cụ cho Vương Tuấn vẫn luôn là chuyên môn của Trần Tố.

Cô bất đắc dĩ tiếp nhận giẻ lau đưa tới trước mặt nhìn bốn phía đờ ra, cô phải từ chối! Cô tuyệt đối nhất định phải từ chối.

"Chúng ta cùng nhau động thủ đi." Trần Tố mỉm cười gọi cô.

Nhìn người trước mắt lộ ra mỉm cười, cô ngại từ chối bắt đầu mờ mịt tìm văn kiện thuận tiện lao động, không biết có tới kịp tiệc đoàn viên đêm 30 hôm nay bên nhà thân thích không nữa.

Trần Tố đem mấy cái sách a đĩa a đàn ông xem không tốt cột hết lại, đây là sở trường của Trần Tố, nhà mình không cần đều do Trần Tố cột lại bán ve chai, cái này, Trần Tố rất sở trường.

Quần áo cho vô máy giặt, đống chén mấy ngàn năm trong phòng bếp ngâm nước rửa chén trước, trong lòng gấp gáp, tay chân lại nhanh nhẹn.

Cô nhanh nhẹn tháo rèm cửa sổ, kéo mở cửa sổ phẩy đống bụi trên rèm đi, đem đống hoa cỏ xếp bên bệ cửa sổ héo rủ đến nỗi người ta phải giật mình vứt hết ra ban công, nhắm mắt làm ngơ. Từ ban công trở vào, thuận tiện dùng hai ngón tay kẹp dống chăn màu nước tương trên sofa ra ngoài. Cô là bị quỷ ám, không nhìn nổi cũng là cô tự tìm.

Trần Tố trông mà khâm phục, chắc là Vương Tuấn cũng làm việc nhà thế này, việc nhà trong mắt Trần Tố căn bản không biết hạ thủ từ đâu trong tay cô lại có trạng thái cuồng phong quét lá rụng, Cao Viễn không thu dọn đồ đạc, thế nhưng trong nhà thứ nên có đều nhiều hơn người khác mấy bộ, một cách thành thạo, cô không phí bao nhiêu sức lực đã dọn dẹp phòng khách rực rỡ hẳn lên.

Trần Tố theo phía sau cô, "Cô nương, cô năm nay bao nhiêu tuổi?"

Cô nương? Trong lúc bận rộn cô quay đầu lại nhìn nam nhân cười tủm tỉm như hồ ly này, bất quá, đây không phải là nụ cười say đắm, bạn hổ biết cười thế nào cũng cười y như hồ ly nha?

"Ô." Thấy cô vô cùng kinh ngạc, Trần Tố vội vàng nói, "Cái từ 'tiểu thư' hiện tại dùng rất tràn lan, người phục vụ quán rượu cũng gọi tiểu thư, KTV pub* lại càng không càng phải nói, cá nhân tôi cảm thấy gọi cô gái trẻ tuôi là tiểu thư thì hơi…" Trần Tố uyển chuyển giải thích.

(tiểu thư hay cô nương đều là 'cô gái' như nhau, chỉ là danh xưng thôi.

Chỗ "pub" này, thật ra nó là 'vũ trường', bản thân tui rất ghét từ này, nên mạn phép dùng pub thay thế. Nhân tiện, 'pub' khác với 'bar' nhé)

Cô suy nghĩ một giây cũng gật đầu thừa nhận, đầu năm nay, cái từ tiểu thư này là trăm phần trăm theo nghĩa xấu, được rồi, thấy cô gái cười híp mắt sẽ không tính toán Trần Tố nói tiếp: "Tôi và Cao Viễn biết nhau hơn mười năm rồi, ba mươi bốn, chưa từng một lần chân chính yêu đương, tính tình anh ta thân thiết ôn hòa săn sóc còn rất lãng mạn, nhưng lại rất hài hước, đối với bạn bè lại rất nghĩa khí, là người tốt."

Bận rộn bận rộn, cô xoay người nhìn chằm chằm Trần Tố nói: "Ngài nói, ngài quên thẩm phán Cao hơn mười năm?"

"Đúng nha." Trần Tố rất cảm khái, khi bọn họ quen biết, đám Cao Viễn vẫn còn đi học, còn là một đứa trẻ hư đó, thoáng một cái đều đã mười mấy năm trôi qua, thời gian thực sự không buông tha ai nha.

Nhìn người này cảm khái hàng vạn hàng nghìn, cô bắt đầu nhìn kĩ, nếu như không phải đi nhầm chỗ, như

vậy chính là hổ biết cười màu xám cô biết thật ra là màu đen. Bạn bè quen mười mấy năm còn nhìn không rõ chân diện mục con hổ biết cười thật là một chuyện đáng sợ...

Cô đẩy cửa phòng tắm nhìn vào trong lại hít một ngụm khí lạnh, Trần Tố thăm dò nhìn thoáng qua, bên trong dùng thành ngữ chồng chất như núi cũng tuyệt không quá đáng. Quá đáng rồi, nhớ năm đó, Vương Tuấn đi Sơn Tây làm việc, cậu cũng không có biến phòng tắm thành khoa trương tới mức này.

Nhìn núi quần áo dơ trước mặt, đầu cô đau đau, cô bắt đầu tỉnh ngộ, cô căn bản không nên tới đây, cô xắn tay áo trước mặt rửa tay về nhà, xoay người, cô trừng túi bột giặt chưa xé mở được đưa tới trước mắt, người này không phải là muốn cô giặt quần áo cho họ Cao đấy chứ? Cái này hơi quá phận rồi, trong đơn vị, cô và hổ biết cười cả đời không qua lại với nhau, dựa vào cái gì muốn cô giặt quần áo cho họ Cao nha! Cô cuối cùng đã hiểu — nơi đây không thích hợp ở lâu!

Nhét cho cô túi bột giặt, Trần Tố tích cực đi tìm mắc áo, đẩy một cánh cửa đang đóng ra, hiện tại Trần Tố có chuẩn bị tâm lý, trong phòng có cái gì phá cách, Trần Tố cũng sẽ bình tâm mà đối mặt, bất quá, chính là làm xong hết thảy chuẩn bị tâm lý, đẩy cửa ra, Trần Tố vẫn không thể ức chế được khẽ kêu một tiếng.

Nghe được tiếng kinh hô trầm thấp của Trần Tố, cô lập tức xông tới, lại có náo nhiệt gì? Cơ hội khó có được vạch trần cái mạng che thần bí của hổ biết cười, cô cũng không thể làm không công nha.

Từ bên người Trần Tố nhìn sang, đó là một gian thư phòng, cả tường đều dán đầy giấy khen, trên kệ thủy tinh sát đất toàn bộ đều là đủ loại cúp, thậm chí còn có một loạt hoa hồng nhỏ làm bằng giấy thủ công niên đại lâu đời, thật chỉnh tề bày trong kệ thủy tinh.

Nhìn cái phòng này, Trần Tố cảm khái, chính mình chưa từng có được một tờ giấy khen, trên tường toàn dán của Trần Hạo, Trần Khải.

Nhìn giấy khen và cúp, cô dường như có thể hiểu chính mình không có chuyện gì làm ghi danh cái gì mà cuộc thi Liên Hiệp Quốc, vốn chỉ là thử xem, không thi đậu là chuyện đương nhiên, thế nhưng, không ngờ rằng, thẩm phán Cao tiền đồ rực rỡ trong viện bọn họ cũng thi, lúc đó, mọi người ầm ĩ lên mạng tra kết quả, không ngờ rằng, thứ hạng của cô lại còn trước cả thẩm phán Cao tốt nghiệp đại học danh tiếng, tất cả mọi người nói cô may mắn, cô cũng thừa nhận là may mắn, nhưng, sau lần đó, Cao Viễn gặp cô đều mang mặt nạ thật dày, ngoài cười nhưng trong không cười.

Nhìn cái này, cô không nói gì, hiện tại cô biết tự tin và ngạo mạn vô hình của Cao Viễn là từ đâu tới. Nhìn giấy khen và cúp phải dùng cả một gian phòng mới chứa hết, cô dường như có thể lý giải Cao Viễn bị cô làm vỡ mộng cỡ nào.

Lặng lẽ đóng cửa lại, Trần Tố cùng cô xoay người, không nói gì đem kí ức này lưu lại trong lòng, dường như có thể thấy thế giới kiêu ngạo ẩn sâu trong nụ cười mỉm vĩnh viễn lộ ra ôn hòa vô hại của Cao Viễn.

Cao Viễn, Vương Tuấn ở bên ngoài vui vẻ "giao lưu" xong trở về.

Đẩy cửa ra, nhìn nhà mình, Cao Viễn có chút mục trừng khẩu ngốc. Hẹn Vương Tuấn ra ngoại thuần túy là giao lưu "tình cảm", còn việc nhà, không ai ôm hy vọng với Trần Tố, nhưng khi nhìn thấy căn nhà như vậy, quả thực chính là toàn diện rực rỡ hẳn lên nha, Trần Tố thực sự đạt tiêu chuẩn.

"Đây là em làm?" Vương Tuấn từ sau Cao Viễn chen vào cửa, nhìn phòng khách trơn bóng tỏa sáng, phòng rửa tay truyền tới thanh âm chuyển động của máy giặt.

Vương Tuấn không cho rằng cái này là Trần Tố làm, bởi vì, chút công phu làm việc nhà đó của Trần Tố, anh vẫn rõ như lòng bàn tay, nếu như Trần Tố giặt quần áo, cậu có thể làm đơn giản chính là động tác bỏ quần áp dơ vào trong máy giặt mà thôi.

"Không phải." Trần Tố cười tủm tỉm chớt mắt với Cao Viễn bảo y đoán, Vương Tuấn nhíu mày đưa tay vỗ Trần Tố một cái, Trần Tố sao lại cười mờ ám thế, Vương Tuấn không thích Trần Tố như vậy.

Nghe được tiếng mở cửa, cô từ phòng vệ sinh đi ra.

Chăm chăm nhìn cô, Cao Viễn hoàn toàn không thể tin tưởng.

Cô cầm bàn chải chà bồn cầu nhìn Cao Viễn vốn không nên xuất hiện, dáng tươi cười tán thưởng ưu nhã của Cao Viễn đều cứng ngoài da mặt, nụ cười nhanh chóng biến mất.

Sắc mặt cô cũng rất khó xem nha, cô rất bực bội, không phải nói Cao Viễn đi thăm người thân không về sao? Sao y lại ở đây?

Một khắc nhìn thấy Cao Viễn, cô cũng đang rất không hiểu hành động của chính mình, nhất định là bị đầu độc, tuyệt đối là bị đầu độc! Đầu năm nay có những chuyện không thể nói rõ ràng, là bị đầu độc!!!

"Đến, giới thiệu một chút, cô nương này là đồng nghiệp Cao Viễn, còn vị này chính là bạn Cao Viễn Vương Tuấn, cũng là phu nhân nhà tôi."

Phu nhân nhà tôi? Cao Viễn vốn sắc mặt cứng ngắt lạnh lẽo muốn ra lệnh đuổi khách cấp tốc xoay đầu nhìn chằm chằm cơ mặt giựt giựt của Vương Tuấn, một giây kế tiếp, Cao Viễn thả đồ trong tay xuống té nhào lên ghế sofa màu sắc quỷ dị như trước cuồng tiếu không ngớt.

Vương Tuấn nhướng mày nhìn Trần Tố.

Trần Tố nói xong câu nói vẫn luốn muốn nói một năm nay, không được một giây đã cảm thấy không thích hợp, tại sao kì lạ vậy? Có cảm giác ác hàn, da gà đều nổi hết lên.

"Em là phu nhân của anh." Vương Tuấn lạnh lùng trừng Cao Viễn cười đến mất hình tượng sắp lăn xuống sàn nhà, Cao Viễn cười hơi quá đáng rồi nha.

“Phu nhân –?” Trần Tố lặp đi lặp lại thì thầm vài tiếng, cau mày nói: “Vương Tuấn, tiếng xưng hô này sao không tự nhiên vậy nhỉ? Hay là đổi cái xưng hô khác đi.”

“Gọi bạn đời thế nào?” Cô còn chưa đi, “Cá nhân tôi cảm thấy gọi bạn đời rất thích hợp.” Cô cẩn thận nhìn Trần Tố, xác định xem cậu là đang hài hước hay là nghiêm túc.

“Cà phê bạn đời*?” nói: “Bạn đời? Dường như cũng không thuận miệng lắm.” Cao Viễn nghe xong càng cười đến sặc sụa, ôm bụng thật sự chịu không nổi. Vương Tuấn mặt vô biểu tình nhấc chân đạp lên lưng Cao Viễn.

(* : tên tiếng Trung của Coffee-mate, một dòng sản phẩm của Nestle, được giới thiệu vào năm 1961, ở Mỹ nó có tới 25 hương vị khác nhau)

Ánh mắt léo sáng của cô không chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Tố và Vương Tuấn. Con người trong suốt lấp lánh nhìn chằm chằm Vương Tuấn, Trần Tố, nhìn tới nổi Cao Viễn thấy ác hàn không ngớt.

Nếu không phải cô căn bản không nhìn Cao Viễn, nếu không phải cô chặt chẽ nhìn chằm chằm không chỉ là Trần Tố mà còn có Vương Tuấn, thật hoài nghi cô bị làm sao rồi.

“Hai người cùng một chỗ nhất định rất nhiều năm rồi nhỉ.” Cô nhiệt tình hỏi.

“Chừng mười năm rồi.” Trần Tố còn đang bị cái từ ‘phu nhân’ làm phiền lòng.

“Nha!” Cô phát ra tiếng thét nho nhỏ khiến tóc gáy toàn thân Cao Viễn đều dựng lên, cô hưng phấn nói, “Hai người làm sao quen biết? Thanh mai trúc mã? Hay là tình yêu bạn học? Hay là? Nếu không, là nhất kiến chung tình?!”

Đáng tiếc đều không phải, là hủy thi diệt tích. Trần Tố cười không nói.

Cô có ý gì? Cô hưng phấn như thế làm gì?

Trần Tố túi đồ ăn Cao Viễn làm rớt ở cửa nhà, cô thấy thế ân cần nhận lấy, xách tới phòng bếp lại gia công thêm một chút thức ăn chính họ mang về, trong bận rộn một tay cầm xẻng*, tay khác gọi một cuộc về nhà nói không về ăn cơm.

(*cái đồ dẹp dẹp để đảo đồ ăn khi xào ấy, chính xác thì nó gọi là cái gì nhỉ?)

Thấy cô nhanh nhẹn đi xào rau, tay chân lanh lẹ khiến người ta nhìn mà ngạc nhiên, phụ nữ chính là phụ nữ a.

"Xem, thật biết chịu khó nha." Trần Tố cảm khái thực sự là tìm không ra chỗ nào không hài lòng, người vợ chịu khó thế này khó tìm đó nha. "Cao Viễn, anh phải nỗ lực thật tốt nha." Trần Tố dặn dò nam nhân độc thân này.

Người vợ? Cao Viễn lập tức hưởng ứng bằng một biểu tình vặn vẹo, giơ tay làm thủ thế đàn ông mắng người, "Cô ta? Người phụ nữ chanh chua của ba viện?" Trong đơn vị, y và cô hai bên nhìn nhau không vừa mắt, cả đời không qua lại với nhau, thế nào lại kéo cô ta và mình vào một chỗ?

"Cao Viễn!" Trần Tố đè tay Cao Viễn xuống, nghiêm túc nói: "Sao anh có thể kỳ thị phụ nữ như vậy? Phụ nữ là một nửa bầu trời nước ta."

Cao Viễn cố gắng cười, nói: "– thánh nhân có mây, chỉ riêng tiểu nhân và nữ tử khó dưỡng." (nuôi)

"Vậy, thánh nhân không phải do nữ nhân sinh ra? Thánh nhân sắp xếp mẹ mình như thế là không đúng."

Cao Viễn một hơi thở xém nghẹn chết, á khẩu không trả lời được.

Vương Tuấn không nói gì, theo anh biết, chắc là Trần gia theo xã hội mẫu hệ, Trần gia chính là lấy phụ nữ làm đương gia.

Cao Viễn đang giãy chết: "Trên đời này có hay không có phụ nữ đều như nhau, không có đàn ông mới không làm được việc."

Cô nghe thấy bốc hỏa, lời này nên ghi lại để mấy người hâm mộ Cao Viễn trong viện nghe một chút, Cao Viễn chính là trong ngoài bất nhất thế này đây, bên ngoài, tỏ vẻ ưu tiên phụ nữ, kì thật, y căn bản là người theo chủ nghĩa đại nam nhân sống sờ sờ.

"Sinh con." Trần Tố nghiêm túc nói, "Nếu không, chỉ cần anh có bản lĩnh sinh được một đứa bé, tôi liền thừa nhận phụ nữ không bằng đàn ông."

Miệng Cao Viễn há lại khép, khép lại há không phát ra được tiếng nào.

Cao Viễn nhìn chằm chằm Vương Tuấn, sao Trần Tố lại đối chọi với y, Trần Tố khi nào thì nhanh mồm nhanh miệng thế?

Nói chung, logic của Trần Tố chính là mẹ vĩ đại nhất, mẹ là phụ nữ, như vậy, có thể liên hệ với phụ nữ vĩ đại nhất.

Cao Viễn mở báo ra xem không nói. Hiện tại Cao Viễn hiểu, vì sao bình thường Vương Tuấn lúc nói chuyện với Trần Tố sẽ giả câm giả điếc mắt không chớp xem báo, đây rõ ràng là hành vi nghe không được trốn cũng không được, tư duy của họ không giống với Trần Tố, thế nhưng, họ lại căn bản không có biện pháp

tránh đường vòng với tư duy của cậu, bởi vì, không thể không thừa nhận, Trần Tố nói đúng.

Nghe đối thoại của bọn họ, cô cảm thấy thú vị cực kì, xem ra Trần Tố này rất có phong độ hơn cô nghĩ.

Đồ ăn cô xử lý qua rất ngon, bởi vì không có rượu, lại không có Lưu Trấn Đông thích đây chuyện, thuần khiết ăn, một hồi liền coi như ăn xong, mùi vị không tệ, Cao Viễn chưa ăn sáng ăn nhiều nhất. Cao Viễn bị lột trần mặt nạ không thèm giả bộ nữa, trở về bản tính.

Cao Viễn buồn bực cầm báo xem quảng cáo, cô còn chưa đi? Không, vẫn là chờ cô rửa hết chén bát tồn đọng trong bếp hơn một tháng mới đuổi cô ra ngoài.

"Việc nhà là ngài làm?" Nhìn động tác hỗ trợ dọn dẹp bàn nhanh chóng của Trần Tố, cô hỏi.

Trần Tố ở nhà chỉ có nhiệm vụ bưng mâm nghe vậy trả lời: "Phải, đương nhiên là tôi làm việc nhà." Trần Tố cười mỉm, "Làm sao có thể để anh ấy làm việc nhà chứ, anh ấy bận lắm."

Cao Viễn cười lạnh một tiếng run run hạ tờ Nhân dân nhật báo* trong tay ngắm Vương Tuấn, Vương Tuấn xem báo tân niên, ngoảnh mặt làm ngơ.

(*nhật báo = báo hàng ngày)

Đồ trên bàn trong lúc nói chuyện phiếm với Trần Tố thuận tiện dọn dẹp xong, Trần Tố trước trước sau sau xoay quanh cô, xử lý phòng bếp không tốn bao lâu, trong bếp có toàn bộ dụng cụ rửa, bếp bị chất đống thành thế này, nguyên nhân chính là Cao Viễn quá lười.

Cô gọi hoa quả, thậm chí còn tiện tay ghét thành hình hoa bưng ra ngoài, Trần Tố rất tán thưởng sáng kiến thuận tay mà thành của cô, đây là cô gái rất hiểu cách sống.

Vương Tuấn muốn về, Trần Tố vây quanh phụ nữ khiến Vương Tuấn nhìn không nổi, bất quá, Vương Tuấn cũng xác định cô gái này không phải coi trọng Trần Tố, Trần Tố cũng không phải có ý tứ với cô.

Chuông cửa vang lên, Cao Viễn còn đang ảo não, nằm úp sấp trên sofa một chút cũng không có hình tượng.

Lúc này có thể là ai? Chỗ này của Cao Viễn cho dù là mấy người bạn thân như Vương Tuấn cũng không hay tới. Lúc này tới đây chỉ có người nhà Cao Viễn.

Trong nháy mắt mở cửa, Cao Viễn bày ra mỉm cười chiêu bài, nụ cười này thật sự là bình dị gần gũi thân thiết ôn hòa lại vô hại.

Vương Tuấn đứng lên, bọn họ nên đi rồi.

Cô thấy Cao Viễn trong nháy mắt mang lên mặt nạ vô hại trong lúc vô cùng kinh ngạc cũng thức thời lập tức đứng dậy, cô còn muốn rửa tay.

Đi vào là một vị phu nhân rất có phong cách Tây, bà là mẹ Cao Viễn? Mẹ Cao Viễn vừa vào cửa liền đằng đằng sát khí, thế nhưng vừa thấy trong phòng khách có mấy người lập tức giống y như Cao Viễn cấp tốc thay đổi sắc mặt, bà kinh ngạc nhìn quanh một chút, hiển nhiên, bà rất hiểu đức hạnh con trai nhà mình, hiện tại dọn dẹp chỉnh tề như vậy, là mẹ lại thấy giật mình.

"A, là Vương Tuấn nha." Diễn vai phu nhân phong phạm (khí phách) cười yếu ớt, bà chào hỏi Vương Tuấn, nhìn Trần Tố không quan biết cũng ưu nhã gật đầu.

"Con có bạn gái." Cao Viễn mỉm cười nói, "Tương lai cũng có con cái, mẹ, ngài muốn con của con cũng phải sinh tồn dưới hơi thở Cao gia sao?"

Mẹ Cao Viễn cười cứng ngắt, lập tức nhìn chằm chằm bụng nhỏ của cô.

Cô đang mặc áo khoác lông chính mình vắt trên sofa, theo ánh mắt mẹ Cao Viễn cúi đầu nhìn bụng mình, có có chút mạc minh kỳ diệu cộng thêm hết hồn, cái này không mắc mớ gì tới cô nha, cô là thanh niên quá lứa, nhưng cũng là khuê nữ hoa cúc đứng đắn à nha.

Mẹ Cao Viễn nhìn cô gái duy nhất trong phòng, không nhìn cô còn nhìn ai? Trong phòng này chỉ có cô là phụ nữ, làm mẹ, con trai đức hạnh gì bà còn không biết, trong nhà dọn dẹp sáng bóng, vừa nhìn cô nương này là thấy gọn gàng ngăn nắp, cũng không thể là hai người đàn ông áo mũ chỉnh tề kia làm đi, Vương Tuấn, bà không phải chưa từng gặp, như vậy, còn sót lại chính là cô, nhất định là cô làm.

Mẹ Cao Viễn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên đánh giá cô, quan sát từ đầu đến chân, thân hình không thấp, ngũ quan không thể nói là mỹ lệ, thế nhưng rất đoan chính, tóc đuôi ngựa mang theo sự ngay thẳng của người phương bắc, không xinh đẹp, không trang điểm mặt có chút tàn nhang, bất quá, không ảnh hưởng sự thanh tú, lông mi chỉnh tề, mũi cao, có tướng vượng phu. Hai mắt có thần không kiêu ngạo không siểm nịnh không sợ người, mẹ Cao Viễn biết con trai là người ngoài nóng trong lạnh, còn ngạo mạn, đã nhiều năm như vậy, bà chưa từng thấy con trai mang cô gái nào về nhà, nhìn cô, mẹ Cao Viễn có thể hiểu ánh mắt con trai, đó là một nữ tử rất tốt.

Mẹ Cao Viễn rất hài lòng, vậy thì xác định thôi, bà cầm tay cô bé này, người bình thường một chút, thế nhưng, phố với Cao Viễn cũng tương đối thích hợp. Bởi vì quan hệ hôn nhân không bình thường của mẹ, Cao Viễn không có cảm giác an toàn với phụ nữ, mà cô gái mộc mạc này nhất định khiến Cao Viễn rất có cảm giác an toàn. Mẹ Cao Viễn cởi nhẫn bảo thạch thật to trên tay xuống đeo cho cô, kích cỡ vừa vặn.

Cô nhìn chằm chằm mặt nhẫn bảo thạch cực đại trên ngón tay, đây là bảo thạch trong truyền thuyết? Cái này phải nhìn nhiều thêm hai cái, qua rồi là không thấy nữa đâu.

Mẹ Cao Viễn vỗ vỗ con trai đối với hành vi tặng nhẫn của mẹ kinh ngạc không ngớt, nói: "Nếu con sớm kết hôn một ngày, mẹ sớm không phiền tới con, được rồi, tụi con chuẩn bị khi nào làm đám cưới? Nhanh định ngày đi, cháu mẹ sắp ra đời rồi." Bà nói, "Ba con một lát tới đây, mẹ là tới thông báo trước cho con."

Lúc này, Cao Viễn thế nhưng một câu cũng không nghe vào. Cao Viễn cầm lấy tay cô tháo nhẫn trên ngón tay, tay cô bị kéo đến đau nhức, không cần Cao Viễn kéo, cô cũng sẽ không đeo, thế nhưng vẫn là rút không ra, nhẫn gắn chặt trên đốt tay. Bên tai nghe lời nói của mẹ Cao Viễn, cô bị dọa rồi, trời sắp sập rồi, tại sao có thể có người nhét cô và hổ biết cười vào một lồng tre chứ?

"Giúp Cao Viễn một chút." Vương Tuấn cầm lấy áo khoác trên ghế sofa lúc đi ngang qua người cô, Vương Tuấn thấp giọng nói: "Sau này, chúng tôi mời cô ăn cơm." Mọi nhà đều có quyển kinh khó đọc, mẹ Cao Viễn mỗi lần tới nhất định sẽ đưa tới sự tình khó dễ Cao Viễn.

Cô lập tức đình chỉ động tác rút nhẫn nhìn chằm chằm Vương Tuấn, Vương Tuấn gật đầu khẳng định, xoay người nói: "Dì, bọn con cáo từ."

Trần Tố theo Vương Tuấn lễ độ tạm biệt, bọn họ "tiễn" Vương Tuấn, Trần Tố xuống lầu, thuận tiện giao lưu một chút vấn đề làm bộ.

"Đi thong thả." Lần thứ hai được Vương Tuấn khẳng định "mời", cô rất hài lòng, hai mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm bảng số xe Vương Tuấn. Nhìn cô, Trần Tố cảm thấy cô không giống thư kí toàn án, càng giống chuyên gia hình sự.

Nhiệt tình vẫy tay với Vương Tuấn Trần Tố nói tạm biệt, nhìn xe lái khỏi tầm mắt, cô xoay người lại thản nhiên cười nói, "Thẩm phán Cao, chúng ta chung sống hòa bình nhé."

Đón gió lạnh, Cao Viễn nhìn chằm chằm cô thản nhiên mà cười, chợt cảm thấy hàn ý càng đậm, trong hệ thống người nào không biết Tôn Lợi* tam viện bọn họ một khi dùng tới mỹ nhân kế, như vậy đối tượng kia nhất định phải xui xẻo. Nhìn Cao Viễn híp mắt trừng cô, cô mỉm cười nói: "Như vậy, chúng ta thương lượng một chút làm sao giúp anh đây, yêu cầu của tôi không cao, trước khi đi làm tới nhà Vương tiên sinh làm khách một lần là được."

(*Tên chị ấy , chữ nghĩa là hoa nhài, nó có hai phiên âm, Lợi với Lị, mà Lị kì quá, nên lấy Lợi. Lần đầu tiên nhân vật phụ có tên đấy)

"Ngày mai sẽ dẫn cô đi." Cao Viễn lạnh lùng, y cũng không muốn thiếu cô cái nhân tình. Bất quá, xem ra, cô tương đối trông mong tới nhà Vương Tuấn Trần Tố, vì sao?

" Ngày mai không được, ngày mai tôi phải đi xem mắt." Cô cười giống y như hồ ly tinh khoác da thỏ con ôn hoà hiền hậu.

Rời khỏi khu dân cư nhà Cao Viễn, Vương Tuấn rất yên tâm, cô gái kia rất có mắt, hơn nữa còn rất giỏi giang. Cô gái có thể nhìn thấu mặt nạ của Cao Viễn không nhiều lắm, cô gái có thể làm Cao Viễn thu hồi mặt nạ càng ít hơn, hôm nay có cô ở đây, Cao Viễn nhất định sẽ ứng đối như thường.

"Vương Tuấn," Trần Tố thắt dây an toàn, ở trên TV luôn thấy động tác này, Trần Tố rất thích, rốt cuộc chạy theo mô đen, "Anh thấy cô ấy thế nào? Em cảm thấy cô ấy với Cao Viễn rất xứng đôi."

Vương Tuấn mỉm cười, Trần Tố cho rằng nhận được tán đồng. Bất quá, đáng tiếc là, Vương Tuấn đang suy nghĩ cái khác. Mẹ Cao Viễn tới đây đón năm mới, chút tiểu xảo của Cao Viễn không thể phát huy được, mẹ Cao Viễn rất dính con trai, nhân tiện, Vương Tuấn cũng không cần lo lắn mấy ngày Tết Cao Viễn sẽ mang đến cái gì ngáng chân hai người.

Thật tốt quá, giải quyết xong Lưu Trấn Đông, hiện tại lại giải quyết luôn Cao Viễn, Tống Uy ở quân khu sẽ không về, như vậy, Mùng 1 Tết, chính là thế giới hai người bọn họ, Vương Tuấn cười rất vui vẻ. Cuối cùng có thể trải qua thế giới hai người, có thể thanh tĩnh chính là thắng lợi!

Trần Tố nhìn Vương Tuấn dường như tâm tình rất tốt, Vương Tuấn thật đúng là cuồng ngày nghỉ rồi, không phải chỉ là hai kì lễ hoàng kim bị mất sao, thế nhưng, hồi 1/5, sau khi kết thúc hôn lễ ô long của Lưu Trấn Đông không phải đã mời hai người tới nơi sơn thủy nghỉ phép sao, lúc đó, Vương Tuấn chơi rất thích ý, quốc khác 1/10 ra nước ngoài tham gia hôn lễ hai người họ Giang, giáo sư Giang chiêu đãi cả hai đi du lịch một phen, Vương Tuấn cũng rất tập trung tinh thần nghỉ ngơi. Năm mới mà chỉ hai người đón sẽ tịch mịch, nếu không phải nghe nói ở quê đang mưa, lúc này, Trần Tố thật muốn lái xe về nhà náo nhiệt một phen, quên đi, thấy Vương Tuấn tâm tình vui vẻ, vẫn là không nêu ý kiến đó ra, huống hồ, bắt đầu từ Mùng 2, Trần Tố còn phải tới đơn vị trực ban. Thấy Vương Tuấn tâm tình tốt, tâm tình Trần Tố cũng càng vui sướng.

Buổi chiều 30, so với bình thường, xe cộ ít đến đáng thương, hiếm khi đường thông suốt về tới nhà bắt đầu dán câu đối hai bên cửa, Trần Tố bắt ghế dán câu đối, mỗi năm cậu đều rất để bụng chuyện dán câu đối, 'Phúc' là hướng tới và theo đuổi cuộc sống tốt đẹp.

Năm nay không mua cây kim quất. Trên ban công bình thường tích một đống hoa hoa cỏ cỏ, Vương Tuấn sẽ thuận tay tùy tùy tiện tiện tưới nước đám hoa cỏ này, cư nhiên sinh trưởng phấn khởi, còn có mấy chậu sắp nở hoa, cho nên, năm nay không cần ra ngoài mua nữa.

Trời lạnh, tâm lại nóng, dựa chung một chỗ xem TV, tựa vào nhau, Vương Tuấn không nhiều lời, Trần Tố cũng không nói, từ ngữ dư thừa không phải nội dung cuộc sống bọn họ, tâm linh tương thông mới là yêu.

81. Tia Nắng Ban Mai - Chương 81: Phiên Ngoại Năm Mới (4)

Tiếng chuông cửa? Vương Tuấn đứng dậy, Trần Tố lui vào trong chăn, Vương Tuấn nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, chưa tới năm giờ sáng, đầu năm Mùng 1 Tết ai đùa giỡn nhàm chán vậy? Là Cao Viễn trả thù? Vương Tuấn thừa nhận, nếu như là Cao Viễn thì có thể. Cao Viễn so với biểu hiện bên ngoài càng ấu trĩ hơn, nhưng mà mẹ y tới, hẳn là sẽ không nhàn hạ vậy đi?

Tiếng bấm chuông không giống Cao Viễn, nếu như là hành động trả thù ấu trĩ của sẽ từ từ bấm chuông, chậm rãi bấm, thật ưu nhã quấy nhiễu.

Tiếng bấm chuông này không phải của Cao Viễn, vậy sẽ là ai?

Bất kể là ai, Vương Tuấn nhất định không có bánh trái ngon cho hắn ăn, nào có người sáng sớm đầu năm lại tới bái phỏng, cái này không phải thuần túy tới quấy rối sao? Vương Tuấn vén chăn cầm một bộ quần áo ra mở cửa, sắc mặt đủ đen.

Ngoài ý muốn nha, ngoài ý muốn nha, ở cổng bấm chuông không tha lại là Tống Uy mặc một thân quân trang mùa đông, trên mặt đất bên cạnh có một ba lô quân dụng thật to, một tay còn ôm một đứa bé quấn trong áo khoác quân đội xanh lá mạ, dựa theo thời gian lần trước Tống Uy đòi tiền mừng mà tính, con gái Tống Uy cũng được sáu bảy tháng rồi.

"Cậu — ly hôn?" Vương Tuấn nhìn Tống Uy.

Tống Uy có vẻ rất mệt mỏi. Tống Uy vốn chính là loại hình thiếu niên âm khí rất nặng, trải qua mười năm sinh hoạt quân đội, Tống Uy lộ vẻ tháo vát và uy nghiêm, thế nhưng gió sương cũng gặp, so với bọn Vương Tuấn càng nổi bật hơn nhiều.

Tống Uy ôm con chen qua bên người Vương Tuấn, không quên bảo đối phương thay y cầm cái ba lô thật to kia.

"Mùng 1 Tết, cậu thật biết nói câu chúc mừng." Tống Uy lườm Vương Tuấn một cái nói, "Vợ chồng bọn tôi vẫn tốt."

Tống Uy lên lầu vào nhà, hệ thống sưởi hơi trong phòng xoa dịu toàn thân Tống Uy, thoải mái nha.

"Vậy cậu tới làm gì?" Vương Tuấn không muốn phát hỏa, từ khi Tống Uy tòng quân hai ba năm mới thấy một lần, bạn thân gặp mặt hẳn là nên ôm nhau không kiêng nể vui cười một hồi mới đúng, thế nhưng, rõ ràng hôm trước bọn họ gọi điện Tống Uy cũng không nói muốn về nhà mừng năm mới, hơn nữa, nhìn Tống Uy phong trần mệt mỏi hẳn là mới quay lại Bắc Kinh, sáng sớm Mùng 1 không về nhà còn chạy tới nhà anh làm chi?

Tống Uy thuần thục thả con gái lên ghế sofa cởi bỏ áo khoác đang bọc lấy bé, bé con cột nơ con bướm bằng lụa đỏ thẫm vẫn còn ngủ say, Tống Uy vừa kiểm tra tả vừa đáp lại câu hỏi của Vương Tuấn: "Bọn tôi thật vất vả chạy về, vợ tôi nói người đầy bụi đất quá khó coi, người nhà sẽ lo lắng, vừa xuống xe lửa là muốn tìm thẩm mỹ viện, cũng thật là, hôm nay Mùng 1 Tết rạng sáng đen kịt còn có người mở cửa tiệm, tôi có biện pháp nào? Làm đẹp trọn bộ ít nhất cũng phải năm tiếng, tôi vừa nghe liền chạy tới chỗ cậu, tôi ở đây đợi." Y ngước mắt nhìn Vương Tuấn nói, "Cậu yên tâm, tôi sẽ không ăn cơm trưa ở nhà cậu, năm mới ai lại ăn ở nhà người khác nha. Không hoan nghênh?" Vừa nói, y vừa ôm sườn lợn kho tàu trong tủ lạnh liếc nhìn Vương Tuấn.

Nhìn Tống Uy thuần thục kéo tủ lạnh lấy ra sườn lợn, tôm, các thứ Trần Tố chất trong tủ lạnh chuẩn bị cho năm mới, Vương Tuấn thật muốn chém y, nói và làm lại hoàn toàn tương phản.

"Hoan nghênh." Vương Tuấn nói thầm một tiếng, làm bạn với mấy người ngôn hàng bất nhất* này, Vương Tuấn cũng rất bất đắc dĩ.

(*hành động và lời nói không giống nhau)

Hệ thống sưởi hơi trong nhà đầy đủ, Tống Uy thấy ấm hơn, đồ trong tủ lạnh trực tiếp đặt vào lò vi sóng, thừa dịp đồ ăn đang quay, Tống Uy chăm sóc công chúa nhỏ nhà y một chút.

Nhà này có một phòng không dùng tới, thế nhưng đã một năm không dùng, không người ở, gian phòng tự nhiên có vẻ lạnh lẽo, nhưng bỏ con trên ghế sofa trong phòng khách cũng không tốt lắm, Vương Tuấn dưới sự thúc giục của Tống Uy bất đắc dĩ bỏ đứa nhỏ vào trong chăn của Trần Tố, không có cách nào nha, ai bảo đây cũng là con gái nuôi của anh, cái này không phải Vương Tuấn đòi, là ba đứa nhỏ nằng nặc đẩy cho anh và Trần Tố làm con gái nuôi, vì thế, Vương Tuấn còn ở sau lưng Trần Tố thanh toán tiền một chiếc vòng vàng dưới sự 'vơ vét tài sản' của Tống Uy.

Nể tình vài năm không gặp, Vương Tuấn có thể đuổi Tống Uy ra ngoài? Trước đây khi Tết đến, bọn họ cũng không quá quan tâm người nhà mình, mà tận lực bồi Vương Tuấn. Kỳ thực, mấy tên hư hỏng bọn họ, vừa cầm được tiền mừng tuổi thật dày của người nhà là hoàn thành nhiệm vụ lễ Tết, cùng nhau cầm tiền mừng tuổi chạy tới chơi mạt chược đánh bạc ăn tiền. Mấy cái Tết ấy Vương Tuấn không có người nhà trói buộc, bọn họ cũng chỉ có thể chạy tới chỗ Vương Tuấn, mặc dù nói là lợi dụng lẫn nhau, thế nhưng, mặc kệ nói thế nào, Vương Tuấn trong lúc tịch mịch vẫn ghi tạc tình nghĩa này trong lòng.

Tống Uy ăn ngon lành, nhìn qua, Tống Uy vừa mệt vừa đói, có thể thấy được vợ y nhất định cũng không dễ dàng. Vương Tuấn có thể tưởng tượng tại sao Tống Uy phải chạy tới nhà anh, vợ chồng Tống Uy tương đối đặc biệt trong gia đình sẽ không lấy trạng thái tinh thần này trực tiếp về nhà — con cái cũng có suy tính của con cái, vài năm mới về nhà một lần, con cái sẽ không cho cha mẹ biết toàn bộ khó khăn của mình. Sau khi có con, Tống Uy hoàn toàn hòa tan quan hệ cứng ngắc với cha mẹ mình.

Chỉ có làm cha mẹ, mới có thể hiểu được tình yêu sâu đậm của cha mẹ.

Đặt đũa xuống, Tống Uy cầm quần áo vào phòng cho khách tắm rửa, y luôn thích sạch sẽ, lần này ngồi xe lửa đường dài thật sự không dễ dàng.

Vương Tuấn không lo sẽ đánh thức Trần Tố, chất lượng giấc ngủ của Trần Tố luôn rất tốt, trừ phi cậu nguyện ý tỉnh lại, bằng không, cho dù cãi nhau kế bên không không làm Trần Tố tỉnh. Có mấy tên hồ bằng cẩu hữu này Vương Tuấn thật bất đắc dĩ nha.

Tống Uy đang tắm, Vương Tuấn cầm mấy món quần áo Trần Tố vứt rải rác đi vào phòng ngủ, không đợi Vương Tuấn từ phòng ngủ đi ra, chuông cửa lại một lần nữa vang lên.

Nghe tiếng chuông cửa chậm rì rì, nhất định là Cao Viễn, đây là Cao Viễn trả thù. Hôm nay nếu không có Tống Uy ở đây, Vương Tuấn sẽ ngắt toàn bộ hệ thống chuông điện nhất định không mở cửa, hiện tại đã có một không quan tâm nhiều thêm hai ba, đi mở cửa thôi.

Vương Tuấn nhìn chằm chằm người ngoài cổng, Cao Viễn tâm trả thù mãnh liệt tới quấy rối Vương Tuấn tuyệt không kì quái, sau khi ngay trước mặt Trần Tố vạch trần bộ mặt thật của y Vương Tuấn sẽ không trông mong Cao Viễn không tới trả thù, nhưng vì sao cô cũng tới? Hơn nữa, nhìn qua còn lộ ra bộ dạng

chưa tỉnh ngủ.

Cô thấy Vương Tuấn mới sáng sớm đã có vẻ tinh thần sảng khoái, tới nhà hai chồng chồng làm khách cô rất kỳ vọng, nhưng tuyệt đối không phải cảnh tượng lên sân khấu này.

Bốn năm giờ sáng hôm nay, Cao Viễn ôm một đống hoa hồng chạy đến nhà dì cô đang ở tạm, đánh thức toàn bộ thân thích còn đang ngủ.

Là ác mộng! Là trả thù! Là hèn hạ vu oan hãm hại! Cô nói với Cao Viễn hôm nay muốn đi xem mắt, Cao Viễn căn bản là cố ý.

Thấy ánh mắt thưởng thức của thân thích, cô rùng mình, không đợi cô giải thích, Cao Viễn 'thâm tình' nhìn cô, nói với người giám hộ là dì cô mang bạn gái đi xem ánh bình minh đầu năm mới. Cô còn chưa có phục hồi tinh thần đã bị dì đóng gói đuổi khỏi nhà — trước khi ra cửa, em họ đã bắt đầu gọi điện thoại về quê, báo cáo chị họ vẫn luôn chọn ba nhặt bốn không ai thèm lấy rốt cuộc có bạn trai rồi.

Cái thù này kết rồi, Cao Viễn trắng trợn cố ý hủy hoại danh dự của cô, phải biết rằng, hôm nay là ngày cô đi xem mắt, đó là một đối tượng điều kiện rất tốt, vì hôm nay, cô còn đặc biệt trang điểm.

Đứng ở cửa hành lang, cho dù cô không muốn đi với Cao Viễn, đối diện cửa chống trộm nặng nề đóng chặt và hàng lang tối thui trước bình minh, cô cũng không có dũng khí gõ cửa vào nhà ngủ tiếp.

Vì thế, cô cứ như vậy theo tới, mặc kệ nói thế nào, sáng sớm còn chưa có nơi nào để đi, mà tên hổ biết cười này sau khi trả thù cô, lại còn muốn một mình bỏ trốn, muốn ném cô.

Cô là ai? Cô dễ bị lừa vậy sao? Cô căn bản không cho Cao Viễn cơ hội, sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của Cao Viễn, trong mắt cô, Cao Viễn giống như thằng nhỏ lớn xác bốc đồng.

Kí lai chi tắc an chi*, nếu đã ra ngoài cũng phải đi xem nhà chồng chồng trong hiện thực, cho nên cô theo sát Cao Viễn mà tới.

(* : Nguyên bản để chỉ nếu đã chiêu hàng tới thì phải an bài cho họ. Về sau để chỉ nếu đã tới, thì phải an tâm ở chỗ này. Theo baidu)

Nhìn Cao Viễn nhướng mày khiêu khích anh, Vương Tuấn cảm thấy buồn cười, lại nhìn cô từng bước ép sát, Vương Tuấn dường như thấy được tương lai của Cao Viễn.

Tới một Tống Uy, Vương Tuấn không có biện pháp cản, hiện tại nhiều thêm Cao Viễn cũng không sao. Đối với sự 'độ lượng' của Vương Tuấn, Cao Viễn đang chờ xem Vương Tuấn mặt lạnh rất là ngoài ý muốn.

Cao Viễn* nhìn Vương Tuấn không có sắc mặt mưa gió, nghĩ Vương Tuấn thật sự sửa tính rồi? Không đến

mức đó đi, Trần Tố thật đúng là biết quản chồng.

(*Chỗ này trong raw là Tống Uy, cơ mà mấy người đang ở ngoài cổng, Tống Uy còn đang tắm trên lầu, nên tui nghĩ đây là Cao Viễn)

"Chúc mừng năm mới, cung hỉ phát tài."

Lời xã giao vẫn phải nói, Cao Viễn cười híp mắt, cô cũng cứng mặt cười.

Vương Tuấn chặn cửa một lúc lâu, không có đuổi cũng không mời họ vào, năm mới chúc Tết là chuyện vui mừng, nhưng trời còn chưa sáng đã tới chúc Tết, cái này trăm phần trăm là cố ý quấy rối, bất quá, cái này không liên quan tới cô.

"Lạnh quá nha, ngoài trời lạnh lẽo, chúng ta vào nhà nói chuyện đi." Cao Viễn chen vào trong, Vương Tuấn đang suy nghĩ có cần để bọn họ đứng ngoài thêm một lát không.

Mắt liếc tới thân ảnh quen thuộc xa xa: "Lưu Trấn Đông?"

Cao Viễn theo Vương Tuấn nhìn sang, dưới đèn đường, đó là Lưu Trấn Đông. Thế nào? Lưu Trấn Đông đầu Mùng 1 cũng tới quấy rầy Vương Tuấn? Lưu Trấn Đông và Vương Tuấn cũng có sổ phải tính?

Vương Tuấn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Trấn Đông đến gần. Tống Uy là vài năm không gặp, Vương Tuấn coi như nhịn, Cao Viễn là rõ ràng tới quấy rối, Lưu Trấn Đông hắn tới làm gì? Cũng là quấy rối? Ăn no rửng mỡ, bọn họ liên hợp lại sáng sớm tới chỗ anh tìm tra?

Người còn chưa tới nơi, Lưu Trấn Đông từ xa giơ cái giỏ trong tay: "Tôi tới đưa trứng gà đỏ*." Đối diện ánh mắt lạnh lẽo của Vương Tuấn, "Đừng nhìn tôi như vậy, ba giờ sáng, tôi đã bị đuổi ra khỏi nhà, cha mẹ bảo tôi tới từng nhà tặng trứng gà đỏ, tôi cũng không muốn sáng sớm đi xem sắc mặt người ta."

(*quà tặng ăn mừng việc vui, một loại phong tục của người Hán.)

Lưu Trấn Đông ngủ không đủ nhìn qua không có tinh thần. Bây giờ, bụng vợ mình có cục cưng, cha mẹ căn bản không thèm quản hắn sống chết, còn chưa biết trai hay gái đã mua vài giỏ trứng gà, hưng phấn hít gió một đêm, thực sự không chờ nổi tới sáng, mẹ kích động quá độ đã sớm đạp Lưu Trấn Đông đang ngủ mơ ra khỏi nhà, viết một danh sách tặng trứng cho từng nhà, thuận tiện thông tri tất cả thân thích tới ăn tiệc đoàn viên và chúc mừng.

Trưởng bối Lưu gia hưng phấn như vậy, kỳ thực, cũng có thể hiểu được. Lưu gia không dễ dàng Lưu Trấn Đông vốn chính là độc đinh mấy đời, thảo nào Lưu gia lại khoa trương như vậy, bất quá, còn sáu tháng nữa đứa nhỏ mới ra đời, cần gióng trống khua chiêng vậy sao?

Lưu Trấn Đông vốn là không muốn lên nhà sưởi ấm, dựa theo kế hoạch, hắn thầm muốn vô thanh vô tức đặt giỏ trứng ở cổng, gọi điện thoại thông báo là được rồi. Thế nhưng không ngờ rằng, hắn tới liền thấy Vương Tuấn đang đứng ở cổng, Cao Viễn cũng ở, ngoài ý muốn nhất chính là còn một cô gái không quen biết đứng chung một chỗ với Cao Viễn, Lưu Trấn Đông cực kỳ nhạy bén với bát quái thoáng cái phấn chấn tinh thần, lòng tràn đầy hoài nghi — mặt ngoài bất động thanh sắc — theo Cao Viễn lên lầu, dù sao, lúc này, trời còn chưa sáng, muốn hắn gõ cửa từng nhà tặng trứng gà đỏ, hắn cũng không có bao nhiêu dũng khí.

Mọi người lên lầu, Cao Viễn chúc mừng Lưu Trấn Đông có tin vui, Lưu Trấn Đông cũng tương đối vui vẻ. Đẩy cửa ra, cô đi phía sau họ theo bản năng lui ra sau nửa bước, đàn ông kinh hô cũng không thua gì phụ nữ thét chói tai, có cảm giác sấm dậy đất bằng.

Tống Uy quấn áo ngủ của Vương Tuấn từ trong phòng tắm đi ra bị Lưu Trấn Đông mới vào cửa nhận ra, một giây kế tiếp Tống Uy đã bị một cước đạp xuống đất.

Nhìn một người đàn ông xa lạ quấn áo ngủ dây dưa với bọn họ, mắt cô mở thật to, suy nghĩ xem quan hệ của bọn họ là thế nào.

Tống Uy bị đặt trên thảm tức chết rồi, Lưu Trấn Đông cho y bảy tám đạp, Cao Viễn cũng cho y chín đám, này mà là bạn bè gì, sao bọn họ lại tới? Sao vừa gặp đã đánh y, nghĩ y đi lính là làm kiểng sao?

Tống Uy lật chân gạt ngã Lưu Trấn Đông, xoay người nắm cổ chân Cao Viễn kéo ngược, giơ nắm đấm đòi lại cả vốn lẫn lời — không chịu thiệt là bản năng của y.

Bị vặn ngược tay, Lưu Trấn Đông vỗ vỗ đầu hàng, trước đây thể năng Tống Uy kém nhất trong họ hôm nay lại lợi hại nhất, quả nhiên phong thuỷ luân chuyển thay phiên.

Thấy mắt cô sáng chói, Vương Tuấn nghĩ cần phải giải thích một chút: "Cậu ta cũng là bạn Cao Viễn, công tác ở tỉnh khác, hai ba năm mới có thể về một lần."

Là bạn thân nha, cô chớp mắt, nhìn Cao Viễn tóc tai rối bời, bị ép trên mặt đất giống một đứa trẻ bướng bỉnh, làm sao nhìn ra cái gì mà hình tượng thẩm phán nha, tình hữu nghị giữa đàn ông khiến cô tưởng ~ tượng ~ bay ~ xa. Lúc này, cô nhớ ra, vị chủ nhân khác của nhà này đâu?

"Trần Tố còn đang nghỉ ngơi." Vương Tuấn giải thích.

Mấy tên đàn ông ba mươi mấy tuổi cậu đánh tôi một quyền, tôi đá cậu một cước, rất náo nhiệt, hưng phấn khỏi nói, Tống Uy cách mấy năm mới có thể gặp, nói thế nào cũng là một chuyện bất ngờ và vui mừng, Tống Uy phát hiện cô gái duy nhất theo chân họ tiến vào.

Tống Uy là người có cảm giác nhạy bén, cô không thể là cô vợ nửa Tây của Lưu Trấn Đông Trần Tố giới thiệu trong điện thoại, cô hoàn toàn không liên quan tới phong cách phương Tây, một thân áo lông xanh lam và khăn quàng cổ trắng, không có trang sức dư thừa, chính là loại hình Cao Viễn thưởng thức — cô

khẳng định chính là bạn gái Cao Viễn. Tống Uy giơ tay, tự giới thiệu: "Tôi, Tống Uy, bạn thân Cao Viễn. Cao Viễn xin nhờ cô rồi."

"Không..." Cô chưa kịp sửa, Lưu Trấn Đông cũng nắm tay cô lắc lắc, giọng vang cả phòng: "Tên nhóc Cao Viễn này có chút tâm tiểu nhân, bất quá, người rất tốt." Thao thao bất tuyệt, cho dù cô muốn giải thích thì cũng không xen mồm vào được, vị Lưu tiên sinh này không phải nói nhiều bình thường. Bất quá, người nói nhiều đều thẳng tính, không có ý xấu.

Mà, Tống Uy chào hỏi cô đầu tiên không đợi Cao Viễn giải thích đã chạy đi thay quần áo, khiến cho Cao Viễn rất là phiền muộn.

Tống Uy tùy tiện mặc quần áo tẩy đi sa sút, tinh thần sáng láng nói: "Mạt chược lần trước chơi trước khi tôi kết hôn quăng đâu rồi?"

Lưu Trấn Đông nhấc bình hoa đặt ở góc tường, từ trong tầng ngăn lấy ra bộ mạt chược hấn mua, mọi người bắt đầu bày bàn bày ghế lập sòng.

Tống Uy chiếm lấy một góc bàn, uể oải khi đi đường bay sạch, hai mắt càng lấp lánh hữu thần, lớn tiếng kêu mau bắt đầu. Hệ thống sưởi hơi trong nhà rất đầy đủ, vừa rồi nháo một hồi, mọi người đều đổ mồ hôi, kéo quần áo, xắn tay áo, ngậm thuốc, thuần một đám người núi.

Đẩy bài, Cao Viễn, Lưu Trấn Đông thấy hơi đói, buông bài, hai người đều trở mặt với Vương Tuấn, tủ lạnh nhà Trần Tố chất cái gì, tới sớm vậy, hai người còn chưa ăn sáng đâu.

"Tôi muốn ăn sủi cảo." Lưu Trấn Đông tự gọi món, "Đói chết rồi, từ tối qua đã không ăn miếng nào."

"Sườn non kho nhà này không tồi." Tống Uy rất uy tín nói, "Cái kia, ai muốn ăn tôm? Mang giùm tôi một phần. Nhanh một chút, nhanh xào bài. Vương Tuấn, cậu còn đứng đó làm gì?"

Đây là nhà ai? Cô nhìn nhìn Vương Tuấn thái độ vẫn hờ hững bên cạnh.

Lưu Trấn Đông kéo tủ lạnh cướp đoạt nguyên liệu nấu ăn mắt lom lom nhìn cô gái duy nhất nơi này, cô chỉ đành nhận lấy, nhìn mấy tên đàn ông ba phút đánh nhau, một phút giao lưu tình cảm, ba mươi giây tìm đồ ăn, năm giây đẩy mạt chược, cô cái gì cũng chưa tham gia liền thành người nấy cơm — được rồi, cô cũng đói bụng — nói chung, thấy thế nào, cũng là chủ nhà này còn xui xẻo hơn cô, có vị chủ nhà bị châu chấu ghé thăm giúp đỡ, tâm tình cô cũng bình tĩnh hơn. Đối với năng lực xử lý việc nhà của cô, Vương Tuấn rất yên tâm, tay chân rất lanh lợi.

Đẩy mạt trượt, bắt đầu nói chuyện phiếm, bọn họ truy vấn sao Tống Uy lại ở chỗ Vương Tuấn, biết vợ Tống Uy ngâm mình trong thẩm mỹ viện đuổi Tống Uy tự đi chơi, bọn họ còn rất đồng cảm Tống Uy, xem ra đại nam nhân Tống Uy ở nhà cũng không có uy nghiêm gì. Tống Uy trợn trắng mắt cười lạnh nói: "Lưu Trấn Đông, cậu không có tư cách nói tôi. Cao Viễn, cậu còn chưa kết hôn, càng không có tư cách nói tôi."

"Mắc mớ gì chỉ nói hai người bọn tôi? Vương Tuấn không phải cũng ở đây sao." Cao Viễn muốn kéo cả Vương Tuấn xuống nước.

Vương Tuấn mới không thèm nói mấy chuyện không dinh dưỡng này, anh vẫn không mở miệng. Tống Uy cười hắc hắc, trong bọn họ 'vợ quản nghiêm' trước nhất bự nhất chính là Vương Tuấn, mọi người tự hiểu trong lòng, nếu không, phơi bày mặt nạ của Vương Tuấn, Vương Tuấn mang thù không để họ vào cửa cũng không thất thường, sủi cảo và đồ ăn khác Vương Tuấn, Trần Tố cùng làm ăn ngon lắm.

Lưu Trấn Đông khoe khoang chuyện năm nay sẽ làm baba, khiến mọi người trêu chọc một hồi, dù sao vẫn nghiêm túc chúc mừng.

Nhà bếp được dọn y như nhà mẫu khiến cô làm cơm tâm tình rất tốt, chờ mấy người ăn xong, thu dọn đồ thừa, cô rốt cuộc có cơ hội nhìn thật kĩ căn nhà này.

82. Tia Nắng Ban Mai - Chương 82: Phiên Ngoại Năm Mới (5)

Tuy rằng trải qua một hồi 'long tranh hổ đấu', có hơi lộn xộn, thế nhưng, không thể nghi ngờ, nơi này so với cái ổ heo của Cao Viễn hoàn toàn khác nhau, cả phòng đầy sách lan tỏa mùi hương thoang thoảng, bất quá, dường như không phải mùi sách, là mùi thuốc.

Để có thể quang minh chính đại 'thâm nhập' nhà hai chồng chồng, cô đặc biệt cầm giẻ lau giả vờ vừa lau vừa xem.

Gian nhà đơn giản hơn cô dự đoán, chỗ Cao Viễn tuy là ổ heo, nhưng gia cụ xa hoa vẫn nhìn ra được. Hơn nữa, hôm qua lúc tiễn họ xuống lầu, xe Vương Tuấn lái đẳng cấp không hề thua xe chuyên dụng hạng nhất của lãnh đạo trong đơn vị, đối với sự xa hoa của nhà Vương Tuấn và Trần Tố, cô vẫn làm ra một loạt huyễn tưởng — thật sự rất bất ngờ, chỗ Vương Tuấn tương đối đơn giản. Sofa vải bố đã cũ, nhưng lại lộ ra ấm áp, ngồi lên nhất định rất thoải mái.

Tủ sách gỗ thô dựa tường, vân gỗ rất thanh nhã, bên trên bày rất nhiều sách hiện tại ít gia đình có, không phải giả vờ, mà là sách chuyên dụng, một ít tiểu thuyết thịnh hành cũng có, căn nhà bài trí chỉnh tề không lớn như dự đoán, càng đơn giản hơn dự đoán.

Cô nhìn giá sách gỗ thô mà ước ao, đưa tay nhẹ nhàng mà vuốt ve, hiện tại, mình mới đi làm hai năm, còn sống nhờ nhà dì, khi nào cô có gia đình cũng muốn đóng tủ sách xinh đẹp như vậy, đặt những cuốn sách xinh đẹp.

Trên bàn sách dựa vào cửa sổ đặt một chậu hoa sơn trà hé nụ, nhìn khung hình thủy tinh trên bàn, cô mở to mắt, ảnh một chụp một mình của vị Trần Tố hôm qua, cô nhìn chằm chằm đồng phục của Trần Tố. Trên bàn còn có mấy quyển album thật lớn, cô nhìn mà mắt ngứa ngáy.

"Ách –" cô ngắm ngắm các nam nhân tán dóc bên kia, lại ngắm ngắm album, lưỡng lự nha, lưỡng lự! Quyết định rồi, bất cứ giá nào! "Vương Tuấn, tôi có thể xem quyển album này không?"

Vương Tuấn nghiêng đầu, Trần Tố lại quăng đồ lung tung: "Xin cứ tự nhiên."

Cô thật sự hưng phấn thêm cảm kích nha, bạn Cao Viễn lòng dạ hẹp hòi cư nhiên đều là người sảng khoái, thực sự là lời rồi!

"Đừng cho cổ xem, tôi thấy cái cô này tâm thuật bất chính." Cao Viễn bất mãn Vương Tuấn dung túng, Vương Tuấn là bạn y mà, làm gì mà cô ta cứ mở miệng là Vương Tuấn, Vương Tuấn?

(ghen?)

"Cao Viễn, vợ cậu nhất định là người không cần bận tâm nhất trong số chúng ta đấy." Lưu Trấn Đông nhìn thân ảnh cô nhanh nhẹn làm cơm cho họ xong còn cần cù quét dọn cảm khái không thôi, "Nhà Vương Tuấn, chúng ta không nói, trong lòng tự hiểu, cô vợ nhà tôi là tôi nguyện ý cưng chìu cô ấy, Tống Uy, vợ cậu thì sao?"

"Chỉ cần không ăn cơm tập thể ở căn tin, bữa cơm của tôi có bánh mì sữa tươi còn có cà phê." Tống Uy thản nhiên.

"Rất xa hoa mà." Lưu Trấn Đông ngoài ý muốn.

"Nếu kết hôn ba năm cũng ăn ba năm, cậu thử xem." Tống Uy trợn trắng mắt, y lại luôn là người theo chủ nghĩa ăn thịt.

Lưu Trấn Đông đồng tình nhìn Tống Uy, vợ hắn không có tâm đắc nấu ăn, chí ít, bọn họ có thể ở nhà chồng ăn chung uống chung miễn phí, "Nhưng, cho dù là vậy, bọn tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, tại sao nhỉ? Chính là vì 'yêu' đó." Lưu Trấn Đông vỗ vỗ bả vai Cao Viễn nói, "Nghe lời anh em, qua thôn này không còn tiệm nào đâu."

"Đúng nha, đầu năm nay, ở đâu còn có tình yêu, chuyện tình yêu kinh thiên động địa trên đời chỉ có trong tiểu thuyết. Trong muôn ngàn chúng sinh hai người gặp nhau, phải cùng một chỗ, không rời không bỏ, sau này cùng nắm tay nhau đi qua nhân sinh, đây là 'duyên'!" Tống Uy cũng cho rằng như vậy.

"Đương nhiên là có tình yêu kinh thiên động địa." Cao Viễn cười lạnh phản bác.

"Cậu nói tôi nghe xem." Lưu Trấn Đông không cho là đúng, ngoại trừ tiểu thuyết ra, ở đâu có cái gì đặc biệt kì quái, cho dù trong thời đại hòa bình này có, cũng là đám người yêu nhau rãnh rỗi làm chuyện buồn nôn khóc sướt mướt. Đương nhiên, thể loại như Trần Tố và Vương Tuấn, với tư cách bạn bè, Lưu Trấn Đông tự động tách biệt với bình thường.

“Kinh thiên — Đổng Vĩnh và bảy nàng tiên*, động địa — Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.” Cao Viễn nghiêm túc.

(*Theo ‘Thiên tiên phối’ – một truyền thuyết dân gian TQ, cái này có dựng thành phim, xem thêm ở đây)

Vương Tuấn đưa mắt nhìn Cao Viễn, đó giờ vẫn là Trần Tố theo Cao Viễn học giả bộ ưu nhã, hiện tại, Cao Viễn cũng theo Trần Tố học kể chuyện cười ngu.

“Hiếm thấy nha, cậu cũng kể chuyện cười.” Tống Uy bất ngờ, y còn tưởng rằng kể chuyện cười nhạt là độc quyền của mình.

Lưu Trấn Đông nói: “Bọn tôi là người từng trải, người anh em, không nên trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Bọn tôi thấy rõ nha, cậu xem Trần Tố ngốc ngốc, nhưng chính là cậu ta nắm chặt Vương Tuấn trong tay không thể động đậy…” Lưu Trấn Đông giả bộ cười với Vương Tuấn mắt lạnh lườm hắn, “Vợ Tống Uy hiền thục, cho dù cô bất động thanh sắc khống chế Tống Uy thuần chủ nghĩa đại nam nhân trong tay, cậu có thể tưởng tượng hình ảnh Tống Uy ôm con thay tả không? Đang đêm hôm chỉ một câu nói liền đuổi Tống Uy đi còn bản thân thì tới thẩm mỹ viện; lại xem vợ tôi, làm nũng với tôi hai lần, đến giờ tôi còn chưa lao vào cái tròng mỹ nhân kế đâu. Còn có nha, việc gì trong nhà không phải chúng ta làm, cậu lại nhìn xem vợ cậu, nhìn cô ấy chịu khó chưa kìa! Người anh em, bọn tôi khổ nha, cùng lắm là xem quá khứ đau khổ làm niềm vui — so với bọn tôi, cậu căn bản là rớt vô hủ mật, đừng có thân ở trong phúc mà không biết hưởng.”

Cao Viễn lười đấu võ mồm với Lưu Trấn Đông, Lưu Trấn Đông là một tên nói nhiều, kéo tới kéo lui với hắn sẽ không dứt nổi.

Tôn Lợi vừa làm bộ cầm khăn lau bàn, vừa xem từng trang từng trang album, nhìn chằm chằm ảnh chụp phía sau, đó là cảnh hôn lễ đúng không?! Chụp cảnh hôn lễ trong giáo đường, bất quá diễn viên không phải Vương Tuấn, Trần Tố, mà là một đôi nam nam khác — hôm nay nhặt được báu vật rồi!!!

Cô đang làm gì vậy? Bọn họ cùng nhau dùng khóe mắt ngắm cô gái ngồi trên ghế sofa mỗi lần lật một trang lại thở mạnh một hơi, ảnh chụp Vương Tuấn và Trần Tố có cái gì quỷ dị sao?

Vương Tuấn nhìn một cái, quyển kia là năm ngoái đi tham dự hôn lễ Giang Minh Hoa, Trần Tố bận tới bận lui chụp hình, hẳn là không có cảnh gì không phù hợp thiếu nhi mà. Cô thận trọng hay là lỗ mãng, còn phải quan sát mới được.

Chuông cửa vang lên, là là ai nữa? Hôm nay thật đúng là náo nhiệt nha.

Vương Tuấn cau mày đẩy bài, Tống Uy vờ như không nghe thấy, Lưu Trấn Đông giương mắt nhìn Cao Viễn, Cao Viễn tức giận nói: “Không liên quan tới tôi. Chỗ này lại không phải nhà tôi.”

Giằng co, ai cũng không chịu đi mở cửa.

Nghe được tiếng chuông cửa, cô nhìn đám đàn ông bận rộn, buông đạo cụ — giẻ lau, rất tự giác xuống lầu mở cổng.

Còn có người Mùng 1 Tết tới đây? Cao Viễn Lưu Trấn Đông nhìn nhau hình như có thể biết là ai, Vương Tuấn như trước không nói gì.

Giống như Cao Viễn, Lưu Trấn Đông dự đoán, quả nhiên là hai người Giang Minh Hoa cùng tới chúc Tết.

Hai người họ Giang quần áo sạch sẽ lịch sự mang theo lẵng hoa chúc Tết tiến vào, cô mặt cười tha thiết theo sau, nụ cười kia khiến người ta nhịn không được hiểu lầm — Cao Viễn ác độc nghĩ — thật giống như cô nhìn thấy người yêu cũ nhiều năm không gặp.

Bọn họ tới chúc Tết.

Náo loạn một hồi, ăn một bữa, đánh hai ván, lúc này thái dương đã treo cao, nếu không phải xuống lầu mở cổng, cô cũng không biết. Hôm nay lại là một ngày đẹp trời. Thừa dịp mấy người bắt chuyện nhau, cô kéo hết rèm cửa sổ, mở cửa sổ ra, tắt đèn, để ánh dương quang chiếu vào, cái mùi thuốc lá này phải tản bớt đi.

"Là thầy của Trần Tố? Ngài thật là trẻ nha." Bắt tay giáo sư Giang, Tống Uy ngắn gọn giới thiệu bản thân, "Biết chơi mạt chược không?"

Cao Viễn đổi tay với giáo sư Giang, Cao Viễn không si mê mạt trượt, cũng không có người vào bàn thay thế, lúc có người y đều chỉ xem không chơi.

Lưu Trấn Đông nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua thật nhanh, hắn vốn phải đi về, đáng tiếc bị Tống Uy kéo lại đánh thêm một ván — thắng tiền Lưu Trấn Đông rất dễ, Tống Uy nghĩ buông tha Lưu Trấn Đông như vậy rất không khôn ngoan.

Chỉ cần không khác người, mọi người đều rất dễ ở chung, giáo sư Giang cởi áo khoác bắt đầu thuần thục hỏi rõ quy tắc chơi, bắt đầu nhập cuộc. Lưu Trấn Đông thuận tiện chúc mừng hai người họ Giang, y thản nhiên nhận lời chúc, Lưu Trấn Đông lại không quên khoe khoang thêm một lần chuyện mình sắp làm ba, giáo sư Giang chúc mừng.

Giang Minh Hoa quen thuộc thói quen sinh hoạt nhà này, cởi áo khoác vào bếp pha trà cho họ, lúc này, Trần Tố chưa rời giường là bình thường.

"Tôi muốn cà phê, đặc nhất." Thấy Giang Minh Hoa vào bếp, Lưu Trấn Đông thì thầm, có hơi mệt, đánh xong ván này về nhà thôi.

Cao Viễn cũng muốn, Tống Uy nói: "Xin nhờ anh, tôi cũng muốn đặc nhất."

Cô vừa thông khí cho căn nhà liền bám theo Giang Minh Hoa hỗ trợ. Kỳ thực, nước sôi cô đã nấu rồi, chỉ là cà phê nhà Vương Tuấn cư nhiên phải nấu, dụng cụ đốt tiền này cô lại không biết xài, cô thuộc phái cà phê gói.

Có thể gặp chồng chồng kết hôn chân thực, tâm tình cô còn muốn xán lạn hơn ánh dương bên ngoài. Giang Minh Hoa trung niên tao nhã khiến cô rất hưng phấn, theo sau anh thuận tiện học hỏi cách dùng bếp nấu cà phê, đây đối với co mà nói là một đạo cụ mới mẻ, cô là phái hiện thực, chưa bao giờ vào tiệm cà phê uống một ly mấy chục lần, thậm chí mấy trăm đồng — đương nhiên, được người khác mời khách không nói tới.

Trong phòng vang lên tiếng khóc trẻ con khiến bốn người đang chơi mạt chượt đồng thời ngừng lại.

"Ai?" Lưu Trấn Đông hết nhìn đông tới nhìn tây, Tôn Lợi từ phòng bếp nhảy ra nhìn về phía căn phòng phát ra tiếng, Giang Minh Hoa cũng thật bất ngờ đi ra, dựa theo nhận thức ở chung của anh với Vương Tuấn, Trần Tố, Vương Tuấn và Trần Tố còn chưa có dự định và chuẩn bị tâm lý nhận con nuôi.

Cao Viễn nhìn Vương Tuấn không có biểu tình, lại nhìn Tống Uy: "Là công chúa nhỏ nhà cậu?"

Tống Uy nhìn bài, biểu tình do dự nha do dự, ba giây sau, y cấp tốc quyết đoán: "Vương Tuấn, con gái nuôi cậu đang khóc kìa."

Vương Tuấn nãy giờ vẫn không chấn kinh giống bọn họ giương mắt lạnh lùng nhìn cha ruột đứa nhỏ, mạt trượt là tổ tông y sao, cho tới nay, anh cho rằng Tống Uy nếu không tới quân đội, nhất định là sự sỉ nhục của giới kinh doanh, bất quá bây giờ Vương Tuấn cải biến suy nghĩ, người này không vào quân đội, khẳng định trăm phần trăm chính là con sâu bài bạc.

A!!!!!!!!!!!

Đây là hét thảm? Vương Tuấn nghiêng người đồng thời giơ tay đẩy đầu Lưu Trấn Đông nhìn lén bài anh, đánh bài với mấy người này, thật tổn hại hình tượng của anh mà.

"Vương Tuấn!" Tiếng kêu thảm của Trần Tố quanh quẩn cả nhà, Trần Tố khoác áo ngủ cực kỳ hoảng sợ từ trong phòng lao tới, "Vương Tuấn, trong chăn em có một đứa nhỏ!"

Con nít cũng không phải con gián, Trần Tố có cần giật mình như vậy không?

Nói nhảm! Nếu có một người giới tính "đực" nằm mơ, vừa mơ thấy bản thân sinh con ngay lập tức nghe thấy một tiếng trẻ con khóc, mở mắt ra, trước mắt lại xuất hiện một đứa bé nho nhỏ, ai không khiếp sợ!

Lời nói sợ hãi của Trần Tố vừa ra, nhìn thấy cả nhà đầy người liền ngẩn ra.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn Trần Tố mặc áo ngủ một nửa lỏng lỏng lẻo lẻo, tóc tán loạn có cảm giác tình sắc nói không nên lời.

"Đó là công chúa nhỏ nhà tôi, chắc là phải đổi tả, trong balô để ở góc tường đó, làm phiền cậu." Tống Uy ý bảo cái ba lô quân dụng đặt trong góc tường.

Trần Tố chạy về phòng, mặc dù Trần Tố cận thị không nhẹ, nhưng, cậu vẫn thấy được ánh mắt tàn khốc của Vương Tuấn nhìn qua đây.

Trần Tố trở vào phòng, đã một lúc rồi, bé con còn đang khóc lớn, bé gái lại khóc vang như vậy? Không hổ là con cháu quân nhân!

"Vương Tuấn." Đứa nhỏ khóc không ngừng khiến Trần Tố thúc thủ vô sách, mặc quần áo đàng hoàng, thò đầu ra, Trần Tố cầu cứu Vương Tuấn, "Anh tới một chút, em nói anh cái này."

Vương Tuấn đè bài đang đấu tranh tư tưởng, người khác đều cúi đầu làm như cái gì cũng không biết không thấy, cha ruột đứa nhỏ tỉ mỉ xếp bài, tính toán ra con nào an toàn nhất. Giáo sư Giang phong thái trấn định. Giang Minh Hoa chỉ xem không lên tiếng — nơi này có phụ nữ, loại chuyện này hình như đều là phụ nữ làm nhỉ.

"Tôi, tôi vào hỗ trợ được chứ?" Cô chớp mắt, bản lĩnh giả câm giả điếc của đấng mày râu, hôm nay cô được chứng kiến toàn diện. Nghe đứa bé là một cô công chúa, mặc dù cô chưa từng đổi tả cho con nít, là phụ nữ, cái này không làm khó được cô.

Trần Tố thật sự rất cảm tạ cô.

Cô cũng là rất hưng phấn mà quang minh chính đại tiến vào phòng ngủ chồng chồng nhà người ta, cô khẩn trương, tò mò, hưng phấn không nói nên lời.

Trước sau như một, bên trong càng sạch sẽ gọn gàng hơn cô tưởng, càng đơn giản hơn cô nghĩ.

Có người giúp Trần Tố thay tả cho em bé, bọn họ đều nên làm gì thì làm đi.

"Nha!!!"

Tiếng phụ nữ thét chói tai khiến tất cả đàn ông ở đây cùng nhau nhíu mày theo bản năng. Đối với nam nhân mà nói, phụ nữ thét chói tai tần số thực sự rất chói tai. Trước đây đúng là không nhìn ra cô là loại thích hét, Cao Viễn ngồi bên cạnh Lưu Trấn Đông nhìn bài vừa nghĩ vừa lướt tới phòng ngủ.

Giang Minh Hoa bưng cà phê từ phòng bếp đi ra cũng kinh ngạc nhìn sang.

Cô lao khỏi phòng ngủ, nhảy đến giữa phòng khách, có thể nói là hoa dung thất sắc, gương mặt thất kinh ngây ngốc nhìn họ, có chút chưa hoàn hồn.

Phi lễ? Trần Tố sao? Bọn họ đều quay đầu nhìn chằm chằm hướng phòng ngủ Vương Tuấn — chỉ có Tống Uy nhanh chóng thấy hết bài của Lưu Trấn Đông bên cạnh — lúc quay đầu lại, giáo sư Giang bên kia tựa tiếu phi tiếu bảo vệ bài mình, đánh một ván, y hiểu rất rõ nhân phẩm đám bạn này của Vương Tuấn.

"Vương Tuấn." Trần Tố lộ người ra, lắp bắp nói: "Tống Uy, anh không phải nói sinh con gái, là một thiên kim sao? Tại sao lại là bé trai?"

Bé trai? Ai cũng biết nhà Tống Uy sinh con gái, Tống Uy còn lột không ít vòng tay, vòng cổ ở chỗ Vương Tuấn, Lưu Trấn Đông, không lẽ lúc ở trên xe ôm lộn rồi?!

Nhìn Tống Uy cũng không kinh hãi, Vương Tuấn liếc Tống Uy, Tống Uy luốn thích nói chuyện cười nhạt, nhưng, chuyện cười nhạt lần này chơi không vui đâu.

"Tôi muốn con gái." Tống Uy vô tội cực kỳ.

Lưu Trấn Đông chớp mắt, nhảy dựng lên chạy đi xem đứa nhỏ, Tống Uy cấp tốc đổi bài của Lưu Trấn Đông, giáo sư Giang do dự một giây, không nhìn uổng lắm, cũng nhanh chóng nghiêng người nhìn một cái, Vương Tuấn đè bài đẩy đầu Tống Uy nghía qua đây, đánh bài với mấy người này — thật sự là tổn hại phong độ mà.

Lưu Trấn Đông hai tay ôm đứa nhỏ đã cởi quần áo ra, Giang Minh Hoa muốn cười, bé con thắt nơ con bướm đỏ thẫm, hạ thân bóng loáng lại là bé trai hàng thật giá thật.

Không ai có bao nhiêu hứng thú với thân thể con nít, tương đối mà nói, họ đều cảm thấy phản ứng của cô tương đối thú vị.

Cô cũng rất xấu hổ, kỳ thực, cô không phải là bởi vì đứa bé là con trai mà thét lên, chỉ là một đứa bé khỏa thân, cho dù cô gái chưa lập gia đình cũng không đến mức ngạc nhiên, chưa ăn qua thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao? Cô thất thanh kêu lên thuần túy là bởi vì vừa rồi, lúc cô cởi quần cho bé, nhóc con cư nhiên đối diện mặt cô mà tiểu, cô là người thích sạch sẻ, trong lúc né tránh, nhất thời thất thanh kêu lên, đáng tiếc vẫn trúng trên áo lông, đơn thuần là ngoài ý muốn.

Cô lao ra ngoài là muốn cởi áo, nhìn một phòng đàn ông nhìn cô chằm chằm, cô lúng túng hình như hôm nay mình bị hiểu lầm thành thiếu nữ ngây thơ rồi.

Ha ha!!!! Cao Viễn cất tiếng cười to.

Mọi người lại ngó sang Cao Viễn càn rỡ cười to, Cao Viễn cười quá khoa trương, cười đến nổi sắp trượt xuống bàn.

Mặt cô đỏ lên, một phen cởi dép lê đánh Cao Viễn đang ôm bụng cười to, bốn người quét mắt sang Cao Viễn, tám con mắt đều mang theo đồng tình. Cao Viễn né tránh không kịp, lưng bị đánh hai cái, Cao Viễn đứng dậy đánh lại, đối diện Cao Viễn thẹn quá thành giận, một giây kế tiếp, cô chạy vào phòng ngủ Trần Tố không ra ngoài, hận Cao Viễn ngứa răng.

Các nam nhân chuyển đầu, né tránh ánh mắt giết người của Cao Viễn, mọi người xem như không có gì phát sinh chuyển đề tài, Lưu Trấn Đông lắc đầu, "Tống Uy, cậu không sợ cha mẹ cậu lên cơn đau tim thở không nổi sao."

"Đùa hơi quá rồi, cũng không xem cha mẹ cậu lớn tuổi cả rồi." Vương Tuấn dính cảm cúm với chuyện cười rất lạnh của Tống Uy.

"Tôi – nguyện – ý." Tống Uy rất hài lòng hiệu quả này.

Hết nói.

Đổi tả cho đứa nhỏ cũng không phải chuyện lớn, thế nhưng, đối với hai người chưa từng có kinh nghiệm vẫn là chuyện rất phiền phức, cũng may, có một Giang Minh Hoa có kinh nghiệm.

Trên người đứa nhỏ rất đậm mùi sữa, Tôn Lợi đi pha sữa cho bé, Giang Minh Hoa và Trần Tố kết hội tắm cho bé, thuận tiện từ trong ba lô tìm ra một bộ váy công chúa xinh đẹp nhất để thay.

Phòng tắm trong phòng ngủ, hai người sửa soạn đẹp đẽ cho bé con rồi bế ra. Đứa nhỏ không lạ người, chớp đôi mắt to ôm bình sữa bú vui vẻ.

Cô vui cực, bé trai thắt nơ lụa đỏ thẫm thật đáng yêu, không ngờ rằng, bạn Cao Viễn đều thú vị như thấy, cô cầm lược cẩn thận chải kiểu tóc xinh đẹp cho bé.

Trần Tố thay quần áo đi ra, bắt chuyện với họ, cảm thấy kỳ quái không thấy Giang Diệp đâu. Giang Minh Hoa đang lấy bánh trôi cho Trần Tố, cười cười với cậu: "Sáng sớm hôm nay vốn là muốn đi cùng, gặp được bạn học bị kéo đi chơi rồi."

Con lớn không giữ được.

Nhạc chuông Cát Tường Tam Bảo vang lên, Lưu Trấn Đông và Tống Uy đồng thời ngừng tay lấy điện thoại ra, là của Lưu Trấn Đông. Từ hôm qua, Lưu Trấn Đông liền đổi nhạc chuông thành Cát Tường Tam Bảo. Tống Uy từ lúc 'con gái' ra đời, cũng đổi thành Cát Tường Tam Bảo.

(Cát Tường Tam Bảo là một ca khúc tiếng Mông Cổ do Bố Nhân Ba Nha Nhĩ – người dẫn chương trình đài phát thanh quốc tế TQ, người Mông – sáng tác. "Cát Tường Tam Bảo là một đồ đằng của tộc Mông – một con ngựa thồ ba món bảo vật đại biểu như ý cát tường. Theo Bố Nhân Ba Nha Nhĩ, bài hát này sáng tác cho sinh nhật con gái tròn 3 tuổi vào năm 1994. Năm 1998 xuất bản trong album của Bố Nhân Ba Nha

Nhĩ. Năm 2006 trong chương trình tất niên của đài truyền hình trung ương TQ, Bố Nhân Ba Nha Nhĩ và vợ Ô Nhật Na, cháu gái Anh Cách Mã cùng biểu diễn bài này)

Là mẹ Lưu gọi tới, mẹ Lưu gầm thét, vừa sáng, thân thích đều tới nhà, mà con trai ra ngoài tặng trứng gà đỏ từ sáng sớm còn chưa thấy bóng, mẹ Lưu sợ con trai gặp chuyện không may vội gọi tới xác nhận, về phần con dâu, còn đang trong chăn ngủ rất ngon.

Lưu Trấn Đông ném bài, Cao Viễn thay vào, hắn luống cuống tay chân tìm áo: "Mọi người Mùng 2 tới nhà tôi chơi, tôi mời khách!"

"Không được! Mùng 1, tôi ở nhà tôi; Mùng 2 tới nhà vợ; Mùng 3, các người đều tới nhà tôi; tối Mùng 3, tôi đã đi." Tống Uy sờ bài đầu còn không ngẩng lên, "Cái kia, tiền mừng tuổi 'công chúa' nhà tôi đừng có quên."

"Biết rồi." Lưu Trấn Đông tức giận nói, "Cậu cũng đừng tham tiền như thế có được không, cậu không nói, tôi cũng biết!"

"Hôm nay Mùng 1, vốn không cần tôi nói, các người nên tự ngoan ngoãn cống hiến tiền mừng tuổi ra đây." Tống Uy trừng Lưu Trấn Đông, "Là các người không có thành ý, tôi đương nhiên phải nói." Thấy Lưu Trấn Đông móc bóp, Tống Uy liếc mắt, "Cậu muốn cầm hai trăm đồng đuổi công chúa nhà tôi đi?"

Đối với chủ đề không có dinh dưỡng này, ba người khác mắt như không thấy, tai như không nghe.

Lưu Trấn Đông cầm bóp da méo cả miệng, đảo trắng mắt, ảo não thầm thì: "Quân đội mấy người đều tăng gấp đôi tiền lương rồi, ăn, mặc, ở, đi lại đều là quốc gia phụ trách, cậu cần nhiều tiền thế làm chi?"

"Thế nào, không phục? Cho rằng bọn tôi làm lính nghèo trời sinh? Nghĩ bọn tôi tạo bom nguyên tử còn không bằng bán trứng luộc nước trà? Phải biết, chỉ một câu nói này của cậu, làm xói mòn bao nhiêu nhân tài quốc phòng rồi."

"Quân nhân vốn chính là vũ khí chính trị, là không nên tồn tại, xói mòn cũng đi tham gia xây dựng xã hội." Lưu Trấn Đông vừa thắt nút áo, vừa không quên đấu võ mồm với Tống Uy.

"Nói lời đẹp ý hay Quỳnh Dao gì đó, quốc gia là ai bảo vệ? Gặp lũ lụt, gặp hỏa hoạn, ai chạy đến tuyến đầu? Lực lượng quốc phòng quốc gia chính là giấy thông hành sinh tồn quốc tế, không có uy hiếp bằng quốc phòng kinh niên, cậu cho là, nhân khẩu chiếm 1/5 thế giới là một tiêu chí đánh giá quốc gia lớn mạnh sao? Cải cách mở cửa ăn cơm no mới hai mươi năm nói điên nói khùng cái gì vậy? Nhìn địa đồ TQ xem, có một đống điểm đầu người, không nên nói mấy câu phong hoa tuyết nguyệt ngớ ngẩn đó. Quốc gia không có chiến tranh chính là may mắn cho dân, may mắn cho dân tộc, cái gọi là nhân quyền, tự do đều thành lập trên hòa bình và ổn định của quốc gia. Hoa hồng sáu trăm đồng một bông, nếu như chiến tranh bắt đầu, sáu hào cũng không ai bán, so với một cái bông giả, cậu, sống sướng riết ngu. Nói không bằng chứng gây nguy hiểm cho quốc gia!"

“Anh cũng xem được tin tức đó?” Trần Tố ôm chén cơm đi ra, Mùng 1, bữa sáng của cậu là bánh trôi.

“Kỳ thực, tôi cũng muốn mua nha, bất quá, tôi chống lại được mê hoặc. Bởi vì, ở chỗ tôi không có bán.” Tống Uy lắc đầu, lễ tình nhân năm nay bọn họ còn bị tách ra hai chỗ khác nhau. Cũng may đổi được một kì nghỉ xuấn, không bị thiệt.

Lưu Trấn Đông câm miệng, nói chuyện với Tống Uy thật sự là tự tìm ngược. Lưu Trấn Đông nói: “Biết rồi, hôm Mùng 3, tôi nhất định sẽ mang theo chi phiếu tới làm khách.”

“Cám ơn.” Tống Uy nói, “Nói không giữ lời làm chó.”

Tống Uy nhanh chân chạy mất, xem như không nghe thấy.

Nhìn thời gian, Cao Viễn cũng phải về, nếu không về, mẹ thật sự sẽ nương nhờ chỗ y quấy nhiễu một tháng, lòng dạ hẹp hòi của y là di truyền nguyên xi từ mẹ — mẹ trả thù chính là phiền y, phiền chết y. Cao Viễn tính tóa đánh xong ván này ném cô bỏ chạy.

“Ngày mai bận không?” Giang Minh Hoa hỏi Trần Tố, “Nhà bọn tôi xây xong rồi, muốn mời các cậu tới ăn bữa cơm.”

Ban đầu, sau khi Giang Minh Hoa và giáo sư Giang chính thức kết hôn, anh vẫn muốn trả lại tiền cho Trần Tố, thế nhưng, nói gì Trần Tố cũng không chịu nhận. Ở Bắc Kinh, Giang Minh Hoa và giáo sư Giang quan hệ nhân tế hạn hẹp tự nhiên xem Trần Tố là một phần thân nhân của hai người, hơn nữa, sinh hoạt của Trần Tố và Vương Tuấn rất hòa hợp, qua lại với người có cuộc sống hạnh phúc cũng có thể khiến cuộc sống chính mình càng có hy vọng.

Đối với lời mời của Giang Minh Hoa, Trần Tố thật cao hứng, hôm Mùng 2, ngoại trừ phải đi trực ban thì không có chuyện gì, buổi tối, Vương Tuấn muốn đi nghe nhạc hội, lúc về thuận tiện đón cậu đi là được: “Nhất định sẽ tới, không thành vấn đề.”

Nhìn cô vừa ôm đứa bé, con mắt lóe a lóe vẻ mặt mong đợi, Giang Minh Hoa nói: “Cô… Có thời gian rảnh không? Cùng Cao tiên sinh tới chơi.”

Được Giang Minh Hoa mời, cô thật sự là cực kì hưng phấn, lỗ tai tự động loại bỏ danh từ ‘Cao tiên sinh’, cô tận lực súc tích tiếp nhận lời mời.

Nhạc chuông Cát Tường Tam bảo lại vang lên, Tống Uy lập tức đứng dậy nhanh chóng dùng tốc độ chuyên nghiệp mặc quân trang, có thể nói tư thế oai hùng bức người, xách balô Tôn Lợi vừa sửa sang lại, vươn tay với Vương Tuấn.

Nhìn tay Tống Uy vươn tới, Vương Tuấn biết mình kết sai bạn rồi, sao mà giống quỷ đòi nợ vậy?

"Cho tôi mượn chìa khóa xe ba ngày." Tống Uy không tới thẩm mỹ viện bồi vợ, một là muốn qua chỗ Vương Tuấn ngủ một lát, hai là mượn xe Vương Tuấn. Năm mới phải đi thăm hỏi, không có xe rất phiền phức, Bắc Kinh không có việc gì đi mở rộng lớn vậy để làm chi? Còn có, bạn cùng xuất ngoại du học với cô ấy, hiện tại đều là nhân tài cao cấp lương trăm vạn một năm, lần này có mấy người về nước ăn Tết, mai còn nói muốn tụ họp. Y biết, ngày quyết định dấn thân vào quốc phòng, vợ liền từ bỏ cuộc sống xa hoa, thế nhưng, chút mặt mũi này, Tống Uy vẫn cần. Vương Tuấn luôn chú trọng bề ngoài, nếu không phải y mặc quân trang có điệu bộ hơn mặc tây trang hàng hiệu, y thật sự sẽ lật tủ quần áo Vương Tuấn lên trấn lột vài món mang đi.

Thấy Tống Uy phải đi, Cao Viễn cũng muốn tiện xe đi luôn, Tôn Lợi cũng phải về, trưa còn phải đi xem mắt nữa, thấy Cao Viễn ra vẻ tùy thời muốn ném cô bỏ chạy, cô tương đối cảnh giác, sáng nay ra ngoài vội vàng, tron túi không mang đồng nào đâu. Trên thái độ, cô rất lễ độ, trên hành động, cô từng bước ép sát — cô còn trông cậy Cao Viễn mang cô tới chỗ Giang Minh Hoa làm khách đó.

Giáo sư Giang tính tiền kiếm được, không thắng không thua, cần phải về rồi, trời không còn sớm, Giang Diệp sắp về. Thuận tiện, cô giúp Trần Tố dọn dẹp bàn.

Mọi người đều về, Trần Tố và Vương Tuấn xuống lầu nói chuyện cười đùa tiễn họ tới cửa chính tiểu khu, nhìn thân ảnh hộ đi xa, Trần Tố và Vương Tuấn im lặng quay về nhà.

Hàng xóm ra vào nở nụ cười xuân gật đầu với Trần Tố Vương Tuấn, hai bên chào hỏi "Chúc mừng năm mới!" Khuôn mặt tươi cười sáng lạn chào hỏi mọi người, khiến Trần Tố một đường đi về cảm thấy rất hạnh phúc.

Về nhà, nhìn gian phòng vốn náo nhiệt có chút trống trải, yên tĩnh khiến Trần Tố trở tay không kịp, cho dù là Vương Tuấn cũng cảm thấy vắng lạnh, nhìn nhau, Vương Tuấn nói: "Chúng ta ra ngoài xem hội chùa đi, thế nào?"

Trần Tố thật cao hứng đề nghị này của Vương Tuấn, mặc áo khoác mới cởi ra liền ra cửa. Trần Tố nghĩ ngày mốt tới nhà Tống Uy làm khách, hôm nay thuận tiện tới hội chùa mua vài món đồ chơi trẻ con tặng đứa nhỏ. Hôm nay, bé con tới là ngoài ý muốn, hai người đều không chuẩn bị gì. Tưởng tượng cha mẹ và bà ngoại Tống Uy phát hiện bé con vẫn nghĩ là công chúa nhỏ hóa ra lại là một hoàng tử nhỏ, bọn họ sẽ phản ứng thế nào? Nghĩ đến đây, Trần Tố liền không nhịn được muốn cười.

Cùng Vương Tuấn ra ngoài, khóa kỹ cửa sổ, xuống lầu, Vương Tuấn đi phía trước kéo cửa sắt, trước mặt có một đám người, từ đầu vai Vương Tuấn nhìn sang, Trần Tố rất kinh ngạc, thật là nhiều người.

"Hàng năm đều là các cậu tới nhà tôi chúc Tết, năm nay, tôi mang cả nhà tới chúc Tết các cậu!" Lão trung y đối diện cười vui vẻ, "Các cậu muốn ra ngoài?"

"Không, không phải." Vương Tuấn chậm rãi trả lời.

Nhìn các vị khách phải ngồi hai bàn mới đủ, náo nhiệt nha!

Trần Tố nhìn nụ cười áp lực của Vương Tuấn, đưa tay ôm cháu gái nhà ông cụ, nhiệt tình mời mọi người vào nhà, đồ trong tủ lạnh còn rất nhiều đó.

Vốn con cái thấy ông cụ không nói một tiếng đã mạo muội tới chơi còn có chút xấu hổ, thế nhưng, thái độ hiếu khách của Trần Tố, Vương Tuấn làm cho họ buông bỏ cẩn trọng dưỡng thành trong xã hội, gặp mặt đã nhiều năm, cũng không xa lạ gì, đều sôi nổi tiến lên bắt chuyện với Vương Tuấn, Trần Tố, nhóm tiểu bối nhỏ hơn một lứa tò mò chạy nhảy lên lầu.

Đúng nha, trong thành phố xa lạ, trong những năm tháng tương lai, hai người sẽ gặp được nhiều loại bạn bè, giống như gặp được lão trung y, còn có thể gặp Giang Minh Hoa, giáo sư Giang, Giang Diệp, Tôn Lợi còn có càng nhiều càng nhiều bạn bè có duyên trong tương lai. Tương lai, bên cạnh hai người vẫn sẽ lướt qua vô số khách qua đường, có duyên, cũng không có duyên phận, đây chính là cuộc sống.

Đón ánh dương quang rực rỡ, cuộc sống tương lai chính là hi vọng.

83. Tia Nắng Ban Mai - Chương 83: Thủ Vọng Đồng Hành (1)

Trong thành phố ngày càng phát triển phồn hoa, chỉ trong tiểu khu cũ vẫn được bảo lưu mới có thể nhìn thấy rừng ngô đồng Pháp, cành lá vắt ngang to như người khổng lồ, chúng nó che nắng che mát ngăn trở thế tục huyên náo bên ngoài tường. Vào thời điểm Olympic mong đợi đã nhiều năm bắt đầu, thời cuộc thay đổi trong chốc lát khiến người xem hoa cả mắt.

Cùng với bão tuyết tàn sát tứ phương, năm ngoái nước Mỹ đột nhiên gặp phải nguy cơ tín dụng, gây khủng hoảng cho thị trường bất động sản, thị trường chứng khoán trong nước. Trong lúc bấp bênh, ánh mắt của các doanh nghiệp tập trung vào Lưỡng Hội, mong chờ chính sách điều tiết mới nhất của Trung Ương lên đài.

(Năm 2008, khủng hoảng tín dụng và nhà đất của Mỹ gây nên khủng hoảng tài chính vô cùng nghiêm trọng không chỉ cho Mỹ mà còn cả thế giới)

(Lưỡng Hội: Đại hội nhân dân toàn quốc và Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân TQ)

Trong thời gian "Lưỡng Hội", Tân Cương bùng nổ sự kiện khủng bố, khói lửa ở Ngawa*, bùng phát không hề dự báo, lấy tư thế giương nanh múa vuốt, nổi lên tầng sóng dữ đầu tiên trong năm. Cùng lúc đó, sóng ngầm trào lưu phản hoa *(anti-Chinese)* trên thế giới bắt đầu nổi lên, trong quá trình truyền lửa Olympic mà người phương Tây định nghĩa là "Hòa bình", có đủ mọi bài báo, văn chương. Phân tranh nổi lên như thủy triều. Xem, internet đang lưu truyền từng tấm hình, học sinh hải ngoại ủng hộ cờ đỏ năm sao, tụ họp thành một biển sắc đỏ ở châu Âu. Mà cách xa một biển, dưới bối cảnh tư bản mở rộng, Hàn Quốc tùy tiện đường hoàng bạo phát miệng lưỡi, trước màn ảnh thế giới không chút kiêng kị cướp cờ đỏ của chúng ta, đẩy ngã nó, giẫm đạp lên. Truyền thông nổi tiếng nước ngoài cũng đem ra đạo đức nghề nghiệp tiêu chuẩn kép *(nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc)* và ngụy nhân quyền, đúng lúc phô bày vô cùng nhuần nhuyễn… Vào giờ phút này, một vị "nhân tài" kỳ dị mới xuất thế, "Sarkozy"** trở thành cái tên quen thuộc nhất với người TQ lúc bấy giờ, cái tên này giống như là "Dễ thay đổi". Mà "Làm người

không nên quá CNN" cũng lập tức trở thành từ thịnh hành nhất internet mùa đó. Chỉ là, từ thịnh hành này có thể lắng trong lòng người TQ bao lâu, cái đó thì không thể biết được.

(*theo wiki, năm 2008 ở Tân Cương xảy ra vụ tấn công tại một đồn biên phòng thuộc thành phố Kashgar, 16 người chết, 16 người bị thương, vụ này xảy ra ngay trước Olympic 4 ngày, xem thêm. Trong khi đó Ngawa vào 12 tháng 5, 2008 thì xảy ra động đất (chứ không phải khủng bố), khoảng 20.258 người đã chết, 45.079 người bị thương, 7.696 người mất tích cho tới thời điểm ngày 6 tháng 6 năm 2008, Ngawa là Châu tự trị dân tộc Tạng-Khương, xem thêm)

(**Nicolas Sarcozy: Tổng Thống Pháp nhiệm kì 2007-2012. Năm 2008, ông hướng EU đến mối quan hệ hợp tác với TQ)

[….Còn 1 đoạn rất dài về tình hình kinh tế, chính trị, xã hội, quan điểm chính trị.. nhưng tui xin bỏ cuộc tại đây….]

Cũng trong lúc đó, nhà kinh tế học toàn thế giới hẹn nhau ca ngợi, dường như cơ hội trước mắt đều hướng tới TQ. Giống như đốt đèn quang minh, truyền thông trong nước ùn ùn phụ họa, trong lúc vui mừng phấn khởi, Ngân khố quốc gia có gần hai trăm triệu Đô dự trữ ngoại hối, dường như trở thành lợi thế TQ nắm giữ tương lai thế giới. Vì vậy, chìm đắm trong giấc mộng cường quốc nổi lên, <TQ không cao hứng>, dưới sự chuẩn bị tỉ mỉ được xuất bản ra lò.

Chỉ cái tên sách này, cũng đủ làm rung động đông đảo giới văn hóa và dư luận. Quả thật như vậy, dưới mệnh đề thương nghiệp này, các đài radio và blog lớn, nổi lên một trận nghị luận nóng, đương nhiên, nếu bỏ qua các bài quảng bá, kỳ thật cũng coi như một bước tiến lớn của tự do ngôn luận.

Vương Tuấn khép cuốn <TQ không cao hứng> Trần Tố mua đã lâu nhưng không xem, nhẹ nhàng day day huyệt Thái Dương, quả nhiên, dưới tác động thuần thương nghiệp, thất vọng là tất nhiên.

Tuy nói không bàn về dân chủ dân tộc, không phải chủ nghĩa dân chủ chân chính, nhưng quyển sách này dưới định vị thương nghiệp, lấy sự kiêu ngạo và tự tôn của học giả, đối với chính sách tài chính và kinh tế, phương hướng quốc phòng, tư duy dùng binh và mồm miệng dung hòa giấc mộng cường quốc nổi lên, lập thể hóa mong muốn dân tộc mình cường thịnh và logic vượt trên nước bạn, khuyếch đại mù quáng cảm xúc dân gian, không biết là sẽ cho ra kết quả một thế hệ trẻ kích động hướng tới tương lai, theo tuổi tác càng tăng trở thành người lớn tầm thường không có chí tiến thủ, hay là học giả đã từng ôm trong lòng tư tưởng lý tính, tư duy dưới sự thôi thúc của vòng thời gian mà bị giam cầm đến cứng ngắc đây? Chỉ có thể nói, với thành tích sách dễ bán, nó không mất đi thành công.

Trong an tĩnh, tiếng mở cổng truyền tới, nghe tiếng động nhảy nhót đạp lên bậc thanh, Vương Tuấn nở nụ cười. Bước chân Trần Tố đi về vui vẻ như thế, nhất định là chuyện thành công rồi.

Vương Tuấn đứng lên, giơ tay đặt sách vào góc trong cùng trên giá, xắn tay áo, phải chuẩn bị cơm tối.

"Vương Tuấn, em về rồi." Buông túi, Trần Tố đổi giày tại huyền quan, trong giọng nói lộ ra vui vẻ.

"Em xin nghỉ được rồi, cục trưởng đặc biệt phê chuẩn, năm ngày!" Cất giày, Trần Tố ló đầu vào phòng bếp đang truyền ra tiếng nước.

"Bao gồm cuối tuần?" Vương Tuấn từ phòng bếp hỏi ra.

"Không bao gồm. Hai ngày nghỉ tuần này cộng thêm hai ngày nghỉ tuần sau, tổng cộng có chín ngày nghỉ." Một bước tiến vào bếp, Trần Tố hưng phấn không dứt vui vẻ dựa vào Vương Tuấn.

Sáng chín giờ chiều năm giờ, nhân viên công chức nhìn qua đều tựa hồ rất nhàn nhã, nhưng thực tế, ít có thời gian của chính mình. Cho dù lúc không có việc gì cần làm, cũng không rời cương vị công tác được. Xuất ngoại, hội họp, nghiên cứu thảo luận, giao lưu v.v.., chiếm cứ phần tới thời gian nhàn hạ thường ngày, ngoại trừ hai ngày nghỉ, cũng chỉ có tiết thanh minh, 1/5, 1/10 các loại nghỉ ngắn nghỉ dài có thể sắp xếp, nếu như người ở xa về quê thăm người thân, cho dù giao thông có thuận tiện, thời gian cũng đều vô cùng gấp gáp, có thể xin nghỉ năm ngày, thêm hai cái cuối tuần trước sau cũng gần như một cái nghỉ đông. Hôm nay, giấy xin nghỉ chính thức đưa xuống, đám người trong phòng làm việc đều ước ao không thôi.

"Dựa theo anh nói, em nói với cục trưởng, muốn cùng kế toán viên cao cấp đi kiểm tra tình huống tài chính bộ phận ủng hộ cơ cấu. Cục trưởng, cục phó mới đồng ý cho em nghỉ." Dựa vào Vương Tuấn dụi dụi một chút, xắn ống tay áo, rửa tay, Trần Tố chuẩn bị hỗ trợ một phen, ngẩng đầu nói: "Vương Tuấn, bên hiệu trưởng Trương, chúng ta đầu tư chủ yếu vào một khoảng chuyển giao tri thức, thẩm tra đối chiếu căn bản không cần tám chín ngày, xin nghỉ không tốt lắm đâu."

"Không tốt chỗ nào, xem như vì anh nghỉ một cái phép." Vương Tuấn bất mãn. Cần cần cù cù mười năm như một ngày, lần đầu tiên nghỉ phép, Trần Tố cư nhiên còn muốn đổi ý?

"Biết rồi." Lại kề sát Vương Tuấn đang xụ mặt dụi dụi một chút, Trần Tố cười rộ lên, lời vừa rồi cũng chỉ là nói nói mà thôi, lần này có thể xin nghỉ dài hạn, bản thân cậu cũng vui vẻ biết bao.

Mấy năm gần đây, mỗi người bọn họ đều có sự nghiệp riêng, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Trần Tố làm việc nghiêm cẩn, được lãnh đạo ngày càng công nhận, thường thường sẽ được chia thêm một ít công việc, khiến khoảng cách hai điểm một đường thẳng tắp nguyên bản dần dần chạy theo đường cong. Chẳng bao lâu sau, cùng một thành phố, cùng một nhà, hai người muốn gặp mặt, lại có xu hướng phải hẹn trước. Lần này, nhân dịp một tháng tương đối rảnh rỗi, Vương Tuấn thuyết phục Trần Tố xin nghỉ mấy ngày, thứ nhất để hai người hảo hảo hẹn hò, làm một cái tuần trăng mật nhỏ. Thứ hai, quả thật cần đi khảo sát thực địa sản nghiệp trong quá khứ chỉ có thể tiến hành quản lý qua mạng.

Bất kể thế nào, dòng thời gian trôi đi không tiếng động, vẫn làm Trần Tố có chút cảm khái, nói: "Vào đơn vị thoáng cái đã nhiều năm như vậy, làm càng lâu, thế giới ảo giác trong đơn vị hình như càng dày đặc, có thể ra ngoài nhìn một chút, cầu còn không được."

Nghĩ như vậy mới bình thường, Vương Tuấn cười cười.

Cùng bận rộn trong bếp, không tránh khỏi phải đụng chạm vào tay vào vai nhau, ừm, thật thích cảm giác hai người cùng làm cơm trong bếp, tràn đầy ấm áp gia đình.

Bật lửa đổ dầu, xào cải non, thêm vào nấm hương xào một chút, hương vị độc nhất của nấm hương bay ra, không bao lâu, món rau xanh xào nấm hương Trần Tố thích ăn nhất ra lò. Đang dọn bàn, Trần Tố ngửi thấy cười híp mắt.

Trong thế kỉ mới cực kì theo đuổi cá tính, theo đuổi phi trào lưu, loại hình thức cuộc sống yên lặng giống như thời gian ngừng lại của bọn họ, vốn chẳng chút nào có thể đề cử, cho nên vẫn cứ tham luyến thế giới hai người nương tựa gắn bó nhau, thuần túy là do hai người căn bản không có được thế giới hai người chân chính và thời khắc an tĩnh. Điều này khiến Vương Tuấn bất mãn muốn nguyền rủa, đến hôm nay liền phát tác.

Khi hai người trao đổi ánh mắt vô cùng thân thiết, lại bắt đầu một hồi bận rộn ấm áp, trong phòng khách vang lên tiếng chuông điện thoại, đánh vỡ sự ấm áp này.

Vương Tuấn giơ chân dài không chút che giấu muốn đạp điện thoại, Trần Tố cười rộ lên, "Đừng nóng giận mà, chín ngày nghỉ, chín ngày lận đó."

Cú điện thoại không thức thời gọi tới này, là do bạn thân của cả hai gọi tới. Trần Tố đi nghe điện thoại, Vương Tuấn quay về bếp giơ nồi xẻng, leng keng lanh canh gỗ nồi, dùng ngôn ngữ thân thể biểu hiện bất mãn.

(trời ơi dễ thương quá vậy)

Hiện tại cuộc sống mỗi nhà đều muôn màu muôn vẻ, đi kèm theo, nhà Vương Tuấn Trần Tố thầm muốn an tĩnh sau công việc cũng không thể không náo nhiệt. Bạn bè nhiều, hạnh phúc và băn khoăn của bạn bè, đương nhiên chiếm cứ một bộ phận trong cuộc sống hai người.

Sau khi thầm thì, Trần Tố gác điện thoại, dựa vào cửa bếp, cười khẽ với Vương Tuấn đang lặt đậu cô-ve.

Nhìn bộ dạng Trần Tố cười như không cười, Vương Tuấn có chút ngoài ý muốn. Theo công tác thuận lòng thuận ý, tính tình hướng nội của Trần Tố từ từ đổi mới, chỉ là thần sắc trêu tức này, đó giờ chưa từng thấy nha.

"Làm sao vậy? Điện thoại của ai?" Thấy Trần Tố như vậy, Vương Tuấn hỏi.

"Anh đoán xem là ai gọi tới." Dựa bên cửa bếp, Trần Tố lục lục lọi lọi trên bàn. Năm này qua năm khác, có thêm bỏ thế nào, trong khe hở tường gạch men của bếp cũng lặng lẽ dính vết dầu mỡ tẩy không sạch, Vương Tuấn cũng tỏa ra mùi vị người trong khói lửa.

Chơi đoán chữ sao? Vương Tuấn chuẩn bị làm món thứ hai không bác bỏ đề nghị của Trần Tố, suy nghĩ một chút, "Cao Viễn gọi điện tới? Tôn Lợi mang thai?" Vừa nhắc tới Cao Viễn, Vương Tuấn không tự chủ được nhếch nhếch khóe miệng.

Cuối xuân năm ngoái, trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của các đồng nghiệp, Tôn Lợi và Cao Viễn hoàn thành hôn lễ, chính thức xây dựng gia đình nhỏ thế kỉ mới.

Cưới một cô vợ hiền tính toán tỉ mỉ, khiến Cao Viễn bên ngoài vẫn rất ngăn nắp càng thêm tỏa sáng, không đợi thời kì tân hôn ngọt ngào chấm dứt, Cao Viễn lập tức không hề chuẩn bị rơi vào trách nhiệm thành viên đại gia tộc.

Sau lúc thông gia hai nhà gặp mặt, Cao Viễn đột nhiên phát hiện mình cư nhiên quang vinh trở thành tấm gương mẫu mực để giáo dục đời kế tiếp trong cả gia tộc nhà mẹ đẻ của Tôn Lợi. Từ đó về sau, mỗi lần gặp các thân thích bên nhà mẹ đẻ của Tôn Lợi, chỉ cần có mặt thế hệ mới chưa trải sự đời, lời dạo đầu của các trưởng bối đều cố định trên một con đường, đại thể là như vầy: "Xem anh rể cả (dượng cả, anh rể họ (ngoại), anh rể họ (nội) v.v.., cuối cùng ngại phiền phức, toàn bộ gọi chung là anh rể cả) của mấy đứa chẳng những là cao tài sinh, bây giờ còn tích cực thi lên, còn đang đảm nhiệm cố vấn pháp luật cho quỹ từ thiện…(v.v.., từ ca ngợi quá nhiều, chỉ có thể không tính tới) mấy đứa phải lấy anh rể làm lý tưởng, làm tấm gương."

(ngoặc trên của tác giả)

Đối mặt ca ngợi không chỗ nào không có, Cao Viễn được toàn bộ trưởng bối nhà mẹ đẻ của Tôn Lợi xem trọng, đối mặt ánh mắt các em trai em gái tôn kính ước mơ thêm chút u ám, có thể còn mang theo chút ghen ghét, đều đáp lại bằng nụ cười thân thiết khiêm tốn thản nhiên, khiến Tôn Lợi tự đáy lòng tuyên thệ đi cùng chú rể một đời một kiếp trong hôn lễ thương hại không ngớt.

Cưới vợ, đại biểu có cha vợ mẹ vợ. Nhân dịp thời cơ tốt Olympic tháng 8, Cao Viễn cầm mấy tấm vé chung kết cầm chắc huy vàng, mời trưởng bối tới Bắc Kinh trải nghiệm kích động mùa Olympic trăm năm, cũng thuận tiện để y tận một chữ hiếu.

Được con rể mời, cha vợ mẹ vợ tuổi không lớn lắm liền tới, chuyến này ngoại trừ xem Olympic Bắc Kinh, hai vị trưởng bối cũng tiện thể đảm nhiệm chức trách bảo mẫu miễn phí cho con gái con rể. Không có biện pháp, hai người Cao Viễn Tôn Lợi đều là nhân viên công vụ, sáng sớm đi làm, bữa trưa giải quyết trong căn tin đơn vị, buổi chiều sau khi tan việc, thường thường mỗi người đều có việc, xử lý gia đình nhỏ của con gái con rể, tự nhiên là chức trách không thể thoái thác của trưởng bối. Như vậy, không được mấy cái chớp mắt, một năm cứ như vậy qua đi, trong khoảng thời gian này, áo đưa tới tay, cơm dâng tận miệng, Cao Viễn quen thói thuận lý thành chương, cho tới dạo này xảy ra một ít ma sát với cha vợ mẹ vợ. Nguyên nhân là, kết hôn hơn một năm, Tôn Lợi còn chưa có dấu hiệu mang thai, điều này trở thành chuyện lo lắng nhất của hai vị trưởng bối luôn một lòng ngóng trông có một đứa cháu ngoại. Vì vậy, cha vợ mẹ vợ ngóng cháu ngoại tới sốt ruột đặc biệt chạy tới các tiệm sách lớn của Bắc Kinh, xách một đống lớn sách và CD về thực đơn dược thiện bài thuốc gia truyền về, thủ vững trong phòng bếp tận sức nghiên cứu.

Trưởng bối quan tâm hậu bối, là tâm ý của trưởng bối, hậu bối cảm kích là được. Nhưng vấn đề là — nội dung tinh hoa của dược thiện toàn bộ nhằm vào tráng dương bổ thận.

Không sai, hai vị phụ huynh Tôn gia tin tưởng tuyệt đối con gái nhà mình, cực độ quan tâm dinh dưỡng của con rể. Dưới sự nuôi nấng tỉ mỉ của cha vợ mẹ vợ, nếu không phải Cao Viễn vẫn kiên trì thói quen vận động, muốn trong thời gian ngắn mập ra hai vòng bụng bự, tuyệt đối dễ dàng.

Bất kể thế nào, lòng tự trọng của Cao Viễn ít nhiều bị kích thích, nương nhờ trong nhà Vương Tuấn Trần Tố, tận tình uể oải tới mất lần.

Đây là cuộc sống gia đình bình thường? Nương nhờ trên ghế sa lon nhà Trần Tố Vương Tuấn không chịu đi, Cao Viễn uể oải buồn bực suy nghĩ, nếu là ba năm trước, đánh chết y cũng không tin bản thân sẽ rơi vào tình cảnh như thế. Có thể là thái độ vào tai trái ra tai phải của Vương Tuấn, khiến Cao Viễn đặc biệt tới kể khổ không thỏa mãn được, xoay người đi tìm Lưu Trấn Đông kể.

Vì vậy, không hề ngạc nhiên, cách một đêm không trăng gió to, sau khi bị cha mẹ vợ đốc thúc ăn hết dược thiện thành tâm thành ý chuẩn bị, sau khi trốn trong phòng cách âm chơi với vợ say sưa nhập mộng, bản thân còn đang giao chiến với người trời, Cao Viễn nhận được điện thoại của Tống Uy chẳng biết đang ở nơi nao, nội dung nói chuyện không rõ, dù sao hôm sau gặp mặt, Cao Viễn võ trang đầy đủ liền giết tới nhà Lưu Trấn Đông, thi hành bạo lực với Lưu Trấn Đông vừa cười ha hả vừa mở cửa, nếu không phải ngay tại chỗ thu được hai hộp nhân sâm lâu năm núi Trường Bạch chính tông, ân oán này tuyệt đối còn chưa xong.

(Lưu Trấn Đông gọi điện kể chuyện cho Tống Uy, Tống Uy gọi về cười nhạo Cao Viễn =))

Nhìn Vương Tuấn nhếch miệng theo phản xạ, Trần Tố cũng bật cười. Sau đó, theo như Cao Viễn tự mình chế giễu kể lại, ngày đó từ chủ tịch Lưu Trấn Đông thu được hai hộp nhân sâm lâu năm, bị y khoe mẽ tặng cha vợ trong Ngày của cha, ngày đó đã được cha mẹ vợ chế biến đa dạng trôi xuống bụng y, không phun máu mũi, coi như vẫn có phúc.

"Đoán sai rồi, không phải điện thoại của Cao Viễn, là bà ngoại Tống gia gọi tới. Bà cụ căn dặn em, ngày mai là đại thọ tám mươi hai tuổi, bảo chúng ta nhất định phải qua dùng cơm."

Bà ngoại Tống gia? Nhắc tới bà ngoại Tống gia, Vương Tuấn đảo đậu cô-ve xào trong nồi một trận, lại sinh ra trận phiền não, khẽ nhướng mày, hừ một tiếng. Đầu đông năm ngoái, một hàng con cháu tổ chức đại thọ tám mươi cho bà ngoại Tống gia, hiện tại bất quá non nửa năm, ở đâu ra đại thọ tám mươi hai?

Thấy Vương Tuấn lẩm bà lẩm bẩm, Trần Tố lắc đầu cười không ngừng. Có thể cậu là người duy nhất có kiên nhẫn bồi bà ngoại Tống gia chơi bài hoa, bà ngoại Tống Uy đặc biệt thích cậu qua chơi, một tháng không đi một hai chuyến, lần sau gặp lại sẽ bị oán giận rất lâu. Thế cho nên, Vương Tuấn bình thường ra vào Tống gia đưa đón cậu, số lần bị khách đến thăm cho rằng là công tử nhà Tống gia nhiều đến mức Tống gia lười giải thích. Còn may, Vương Tuấn còn có thể chịu đựng.

84. Tia Nắng Ban Mai - Chương 84: Thủ Vọng Đồng Hành (3)

Năm ngoái, được mở mang kiến thức về quan niệm giáo dục của cục cưng nhà người ta, xúc động người vẫn luôn không có việc gì làm là cô, ở trong nhà tự kiểm điểm rất nhiều ngày, cô sáng tỏ thông suốt vận dụng tất cả tài nguyên, sưu tập một lượng lớn tư liệu lý luận giáo dục, mất ăn mất ngủ vì tương lai Tiểu Giai Giai định ra [Tài liệu phát triển toàn diện cho Lưu Giai Giai] và [Kế hoạch tinh anh từ khi còn nhỏ] đưa cho cha chồng mẹ chồng và chồng xét duyệt, tiếp thu ý kiến đám đông, cùng nhau thảo luận học tập.

Xét duyệt tài liệu con dâu đưa cho, ông nội bà nội Tiểu Giai Giai lập tức không làm.

Nói đùa, nếu làm theo cái chương trình xâm phạm nghiêm trọng quyền sinh tồn của thiếu nhi này, Tiểu Giai Giai nhà họ còn có thể giữ được mạng nhỏ không? Lập tức khẩn cấp triệu hồi con trai con dâu, vì tương lai của Tiểu Giai Giai, tư tưởng phương Đông và tư tưởng phương Tây va chạm mạnh cứ như sao Hỏa đụng Địa Cầu trong Lưu gia, đại chiến mẹ chồng nàng dâu trong nhà Lưu Trấn Đông, bừng bừng khí thế lập tức khai triển.

Lưu ý, cái gọi là tư tưởng phương Đông là bà nội Lưu gia chủ trương tự do giáo dục, cho cháu gái một tuổi thơ vui vẻ. Còn cô con dâu nửa Tây của Lưu với tư duy phương Tây, chủ trương giáo dục tinh anh, cô sinh trưởng dưới môi trường tự do dân chủ thuần phương Tây, đối với tương lai của Tiểu Giai Giai tràn đầy khát khao. Cô vững tin, trưởng thành dưới tài liệu cương lĩnh cô soạn ra, Tiểu Giai Giai trong một tương lai không xa, nhất định trở thành nhân tài cao thượng, có nội hàm, không có gì sánh kịp.

(có nội hàm: như kiểu con người sâu sắc ấy)

"Trong kế hoạch tinh anh, mắc xích hàng đầu chính là [Từ khi còn nhỏ]." Con dâu Lưu gia khuyên bảo mẹ chồng đứng về phía cô, "Chúng ta đều là vì tương lai Tiểu Giai Giai, nữ nhân hà tất làm khổ nữ nhân chứ."

Nghe xong lời này, mẹ Lưu đem tư thái mẹ chồng hung ác bày ra vẹn toàn, trừng con dâu, trực tiếp dùng bộ mặt diễn cảm bất mãn của bà.

Hôm nay, nguyên nhân chính tại sao mẹ chồng nàng dâu Lưu gia không thèm phân biệt nơi chốn lại khai triển đại chiến không cùng tư tưởng, là bởi vì ông ngoại bà ngoại chạy tới cứu hỏa.

Sau khi xem xét bản fax [Tài liệu phát triển toàn diện cho Lưu Giai Giai] thông gia gửi tới, hai người cực kì không hiểu nổi đã từng cân nhắc, là kích thích gì khiến con gái lớn lên trong tư tưởng giáo dục tự do lại định ra kế hoạch như phát xít này? Cho dù IQ tăng cao, EQ cũng nhất định không đầy đủ. Lúc này, hai người bỏ chuyện trên tay xuống, lên máy bay, nhanh chóng chạy tới tới tham gia liên hợp tác chiến tiêu diệt tính tình càn quấy của con gái.

Lưu Trấn Đông không tham dự vào, quét mắt đủ loại biểu tình trên mặt đám người tới nhà hắn xem náo nhiệt, trong đó, Tống Uy nhiệt tình nhất, Vương Tuấn lại là người phiền muộn nhất.

Trước đó vài ngày, Lưu Trấn Đông mang theo bản photo [Kế hoạch tinh anh từ khi còn nhỏ] vợ chuyên tâm vạch ra đem cho Vương Tuấn xem. Bởi vì lòng hiếu kỳ quá nặng, Vương Tuấn lướt qua một lần, giữa những hàng chữ, phảng phất giống như trực tiếp tái hiện tuổi thơ của Tống Uy, hàn khí dâng lên. Tiểu Giai Giai đối mặt tương lai phía trước, tương đối không lạc quan.

Đối với cha mẹ vừa vào cửa đã dùng mẹ chồng bao vây tiêu trừ phê phán cô, vợ Lưu gia súc tích tiếp tục công tác thuyết phục, "Không thèm phân tích, một mực phủ định, có phải võ đoán quá hay không? Quá mức tự do, tuyệt đối không phải tự do chân chính, không có quy củ, làm sao có thể thành tiêu chuẩn?" Cô tiếp thu giáo dục tự do của tư bản chủ nghĩa, đối với tư tưởng giáo dục tinh anh, không chỉ ước mơ, còn tích cực chuẩn bị đem nó phát huy rạng rỡ.

Trong tay cô có ví dụ chứng minh logic của cô tuyệt không xuất hiện bất kỳ lệch lạc nào, ví dụ mang tính thuyết phục lớn nhất, hôm nay vừa vặn đều ở trước mặt mọi người. Xem, Vương Tuấn sự nghiệp thành công, Cao Viễn phấn đấu trên chiến tuyến tư pháp, Tống Uy bối cảnh vững chắc lại dấn thân vào quốc phòng, còn có vợ Tống Uy du học trở về hiến thân vào sự nghiệp quốc phòng, đây đều là những nhân tài đầy hứa hẹn trưởng thành trong giáo dục.

"EQ của bọn họ đâu có vấn đề? Sự nghiệp của bọn họ phát triển không ngừng, tích cực tham gia sự nghiệp từ thiện, năm ngoái lúc động đất, tuy rằng không quyên bao nhiêu tiền mặt, nhưng vẫn đều yên lặng quyên góp giúp đỡ học tập. Không nói nhà khác, chỉ cần xem Lưu Trấn Đông nhà chúng ta, tập hợp một thân phẩm chất ưu tú hiếu thuận, trung thành, cần cù, thiện lương v.v.., quả thực giống như thánh nhân, thiên hạ có chị em nào dám nói được gả cho người tốt hơn, hạnh phúc hơn con, có bản lãnh đứng ra!"

(ai nói EQ đám người này không có vấn đề?)

……

Nhìn chằm chằm giữa trang báo [Tân Hoa nhật báo], cha Lưu dự thích lâm vào yên lặng. Nhìn chằm chằm con dâu khoe khoang chồng mình, mẹ chồng chỉ thẳng con nửa ngày, ngây ra không tìm được lời phản bác.

Đối mặt đường nhìn khen ngợi quét qua đây, "nhóm tinh anh" được từ ngữ ca ngợi bao quanh yên lặng mỉm cười. Ừm, trừ cái này ra, bọn họ còn có thể nói cái gì? Lưu Trấn Đông đến nay còn được vợ sùng bái có thể làm sao? Chỉ có thể tiếp tục duy trì trung lập, không lên tiếng, không dính vào, không biểu đạt bất kỳ ý kiến và kiến nghị gì.

Mím môi, Giang Diệp nhỏ tuổi lòng dạ không sâu nhịn không được, "phì" cười ra tiếng, Tôn Lợi và vợ Tống Uy cố ý xoay người thưởng thức tranh chữ của danh nhân cận đại trên tường cũng cười.

Nhìn con rể sự nghiệp thành công, ông ngoại bà ngoại Tiểu Giai Giai thỏa hiệp. Nhân duyên đụng mặt ở sân bay này của con gái, hai người chưa từng chân chính xem trọng, nhưng qua vài lần tiếp xúc, phẩm hạnh thấp kém của con cháu cán bộ cao cấp đều không xuất hiện trên người con rể cư xử cà lơ phất phơ, khi nghe con gái nói con rể còn cùng bạn bè kết hợp làm quỹ từ thiện, càng làm hai người – vẫn luôn coi trọng nhân phẩm hơn gia thế – thoả mãn không gì sánh được.

Lần phân bua này, khiến hai người đặc biệt chạy tới cứu hỏa nhiều thêm suy nghĩ, sau đó quyết định bảo trì trung lập. Tuy sống ở nước ngoài, cách quốc gia có hơi xa, nhưng trong xương vẫn tồn tại bản chất tư duy học hỏi là trên hết của người Hoa, tuyệt không thua kém người trong nước, nếu con gái đang vì nhân sinh của đời kế tiếp lập kế hoạch phát triển lâu dài, làm người thế hệ trước, bọn họ tạm thời xem thế nào đã.

Trận đại chiến mẹ chồng nàng dâu này, vì ông ngoại bà ngoại Tiểu Giai Giai đương trường phản chiến, con dâu nửa Tây của Lưu gia hung hãn giành được toàn thắng.

Con dâu đến nay còn không nhìn thấu bản chất của con trai, thương yêu ôm lấy cháu gái lạch bạch chạy tới, mẹ Lưu tiếp tục lo âu chuyện vẫn lo lắn từ trước tới nay: Theo khoa học chứng minh, quyết định đứa

nhỏ có thông minh hay không, gen di truyền của mẹ chiếm cứ yếu tố rất lớn, cháu gái không thể chỉ lớn người không lớn đầu óc, nếu không, độc đinh nhà họ Lưu coi như thảm rồi.

Hội bàn luận tương lai phát triển của Tiểu Giai Giai, lần thứ hai kết thúc, Tiểu Giai Giai dựa vào đầu gối bà nội ngẩng đầu cười, liếc mắt nhìn anh trai nhỏ trong cánh tay chú Vương, có chút bất mãn, bình thường chú Vương đều ôm bé mà, lập tức nhảy khỏi cái ôm của bà nội, quấn qua.

Không để ý tới đám bạn của con trai, chỉnh lại tâm tình một chút, cha mẹ Lưu gia chào hỏi nhà thông gia đặc biệt đường xa tới đây, người lớn hai nhà giao lưu với nhau.

Cuộc chiến hôm nay kết thúc rồi? Mọi người tản ra tứ phía lại tụ chung một chỗ, nên xuất phát rồi.

Một phen bắt Tiểu Giai Giai lên, vợ Lưu gia nhất định phải đi theo, cô rất muốn biết hiện trạng của bạn nhỏ Trương Dương, Thẩm Dục lấy [Luận ngữ] ru ngủ.

Một hàng xe riêng dưới sự chỉ huy của Lưu Trấn Đông, toàn bộ lái vào hầm để xe, xe buýt mới tinh được đặt trước đã đậu ngoài tiểu khu, tài xế đi cùng có hai người, đều là trung niên có kinh nghiệm nhất định, thay phiên lái xe, an toàn càng thêm được đảm bảo.

Chuyến này một nhà ba người họ Tống theo cùng. Tối hôm qua, tiếp điện thoại xong, Lưu Trấn Đông lập tức vọt tới Tống gia, cùng Tống Uy náo loạn một hồi, lần này Tống Uy nghỉ thăm người thân rất dài, rất sảng khoái đáp ứng đề nghị đi phương Nam chơi hai ngày, chỉ có một điều kiện nhất định, phải thêm tên hai vợ chồng họ vào quỹ từ thiện.

Thật sảng khoái! Nghe xong lời này, lại cào Tống Uy mấy cái, lúc này Lưu Trấn Đông mới gọi tài xế xe buýt của công ty, bảo họ hôm sau lái xe tới. Đương nhiên, tiền tăng ca nhất định sẽ gấp bội. Đầu năm nay, mọi chuyện tốt nhất đều phải công tư phân minh.

"Chà, dùng xe buýt xa hoa thế này chở mọi người, đủ xa xỉ." Leo lên xe buýt mới tinh, giáo sư Giang nhạo báng. Không phải dùng để chạy vận chuyển kiếm tiền, chỗ ngồi trên xe không bị thay đổi, khoảng trống rất rộng, tầm nhìn và không gian rất thoải mái.

"Ừm, nhìn thấy các vị đại gia bỏ ra rất nhiều rất nhiều tiền, liền không cảm thấy xe này có thành phần xa xỉ." Lưu Trấn Đông hừ hừ cười. Dựa theo dự tính, vốn là đặt vé máy bay đi, nhưng gần đây trong tin tức đều là H1N1, thời khắc đặc thù như vậy, nếu không cẩn thận bị cách ly bảy ngày thì phiền toái. Được rồi, dù sao cũng là trong nước, so với hiệu suất máy bay trên trời, hiệu suất phương tiện dưới đất không đáng so sánh, tự mình thuê xe đi hiệu suất thấp thì thấp, hiếm có cơ hội mọi người tụ tập chung một chỗ, cùng nhau tán gẫu, xem như giao lưu tình cảm cũng tốt.

Lên xe, đàn ông đi sau, các cô chọn chỗ trước.

Đem bao lớn bao nhỏ đặc sản Bắc Kinh đặc biệt chuẩn bị đặt trên những chỗ ngồi trống, Giang Diệp và hai baba ngồi chung một chỗ, khẩn cấp chờ xuất phát. Cậu bé đã sớm nghe Cố Cảnh Thái nói, phụ huynh

bên kia đều rất hiền lành, cũng rất hào phóng, khẳng định sẽ tặng quà gặp mặt, cậu bé cũng mơ tưởng mong đợi.

Đằng sau, liếc mắt đã thấy bày ở hàng cuối cùng là một bàn mạt chược được đặc chế, Tống Uy lập tức xắn tay áo mạnh bạo đập Lưu Trấn Đông, lầm bầm cười, "Đúng là anh em. Tới tới tới, bắt đầu thôi."

Không để ý tới mấy tên đàn ông hiếm khi giở thói lưu manh, các quý cô ngồi vây quanh một chỗ, trò chuyện cũng rất náo nhiệt. Trong đó, vợ Tống Uy Lộ Thiên Nghi xinh đẹp lại có tri thức mị lực, đương nhiên trở thành tiêu điểm. Quý cô xinh đẹp nhường này, chẳng những quân hàm không thấp, còn là tổ viên quan trọng của tổ nghiên cứu khoa học, thật sự là người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Ai nói phụ nữ không bằng đàn ông, nhìn vị nữ sĩ một thân xinh đẹp trí tuệ này, vốn học tập tấm gương sáng, không thể bỏ qua, vợ Lưu gia gọi con gái, "Giai Giai, con phải giống mẹ anh Tống này, vừa thông minh lại giỏi giang nha."

Giờ này khắc này, Tiểu Giai Giai đang tranh cãi ầm ĩ cùng anh trai nhỏ chiếm cứ bắp đùi chú Vương.

Ngó em gái đang kéo chân nhóc, Tống Tiểu Uy ngồi ngay ngắn trên đùi cha nuôi hừ một tiếng, quay đầu đi không chịu nhường. Dáng vẻ phiền muộn nghiêm túc, Trần Tố ngồi bên cạnh thấy mà thú vị, vươn tay ôm lấy Tiểu Giai Giai đang không hài lòng, ôi, thân thể con nít mềm nhũn, ôm vào tay thật thoải mái, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đứa nhỏ không nháo không quấy.

Ôm Tiểu Giai Giai trong lúc không để ý đã lớn lên một ít, Trần Tố nhớ tới lần trước cùng mẹ gọi điện thoại, cháu trai cháu gái lục tục đi học, thành tích học tập vẫn luôn bồi hồi ở mức trung bình, lại không biết lấy chuyên cần bù thông minh, mẹ rất lo lắng việc này. Cũng nhắc tới chuyện kinh doanh, hiện tại, buôn bán tại địa phương đều không quá tốt. Hiển nhiên, lần sóng thần tài chính quốc tế này, không cách nào tránh khỏi ập vào nghề dệt có số lượng hành nghề nhiều nhất nước, phần lớn sản phẩm dệt may xuất khẩu chuyển thành tiêu thụ tại chỗ, một lượng lớn vật phẩm tốt mà rẻ đánh thẳng vào thị trường quần áo bậc trung, nếu không phải cửa hàng là nhà mình, tình huống liền không ổn.

Ở trong lòng chú Trần không bao lâu, Tiểu Giai Giai liền ngồi không yên. Trần Tố buông Tiểu Giai Giai ngoáy tới ngoáy lui ra, lúc này bé con sáp lại gần Vương Tuấn, bé lại kéo anh trai nhỏ quấy rối lần hai. Cũng không biết vì sao, Tiểu Giai Giai không sợ Vương Tuấn, ngược lại có chút sợ hãi cậu. Đẩy đẩy mắt kính, Trần Tố nhìn chằm chằm Tiểu Giai Giai, thật không thể hiểu mà.

Huyên náo phía trước không hề ảnh hưởng đến các nam nhân đẩy mạt chược, tự sờ một Đông phong, Cao Viễn ném ra, nói: "Tôi nghe Lưu Trấn Đông nói, vợ chồng hai người quyết định vẫn ở lại quân đội, không chuyển nghề quay về Bắc Kinh? Có thật vậy không?"

Lần này vợ chồng Tống Uy về là có nguyên nhân, đối mặt lựa chọn chuyển nghề hay ở lại quân đội, Tống gia mong muốn Tống Uy xuất ngũ về thủ đô định cư, tiến vào hệ thống hành chính. Con đường bằng phẳng như vậy, lại bị vợ chồng Tống Uy cùng từ chối. Xuất ngũ hay là tiếp tục ở lại quân khu, vợ chồng Tống Uy chọn cái sau. Quyết định này khiến Tống gia và Lộ gia trở tay không kịp.

Tống Uy dường như vĩnh viễn đi ngược với ý nguyện của người nhà, không hề hứng thú với tòng quân, đây là ấn tượng của người họ Tống cho tới nay. Hiện tại Tống Uy lại không muốn rời quân đội về bản địa phát triển, khiến Tống gia rất không tưởng tượng nổi.

Sớm đã không còn ở tuổi sắc bén xông lên phía trước, cũng không còn sự mâu thuẫn thỏa hiệp và không thỏa hiệp. Vợ chồng Tống Uy đối mặt tuổi nhi lập *(30)* tự mình lựa chọn, đối với cha mẹ vẫn luôn dùng lập trường cường ngạnh chỉ thị con cái, đều giữ vững im miệng không nói, không biểu thị ủng hộ, cũng không biểu thị phản đối, bởi vì bản thân họ đều là một bộ phận của cơ quan quốc gia. Cho dù như vậy, vấn đề giáo dục đời sau vẫn cần châm chước, vì thế, phụ huynh hai nhà uyển chuyển đưa ra kiến nghị, "Tiểu Uy đã sắp đi nhà trẻ, có thể suy nghĩ cho đứa nhỏ một chút, để Tiểu Uy ở lại Bắc Kinh không."

Đây là bất đắc dĩ, vợ chồng Tống Uy quả thật quyết chí ở lại quân đội phát triển, vấn đề giáo dục Tống Tiểu Uy đang dần lớn lên, lại bày ra trước mắt. Ở TQ, bất luận ở gia đình nào vấn đề giáo dục con cái đều vĩnh viễn xếp hạng quan trọng nhất. Mặc dù bây giờ hoàn cảnh và điều kiện ở quân khu đã không như trước kia, nhưng hiển nhiên, hoàn cảnh giáo dục và lực lượng giáo viên vẫn không thể so sánh với trường học trọng điểm bản địa. Thời đại là thực tế, là ai cũng tránh không được cái con đường giáo dục thi tuyển này, vấn đề giáo dục con cái, nên mau chóng đặt lên chương trình nghị sự.

"Mọi người đoán xem, Tống Uy trả lời thế nào." Lưu Trấn Đông tối hôm qua chạy tới nhà Tống gia một chuyến, bĩu môi nói, "Đối mặt cha mẹ, cha vợ mẹ vợ chân thành khẩn khiết hỏi, Tống Uy nói [Nga, con đã nghĩ rồi, Tiểu Uy để cho Vương Tuấn Trần Tố nuôi, hai người bọn họ có không ít di sản có thể thừa kế, Tống gia chúng ta tuyệt đối không thua thiệt]"

Giương mắt nhìn Lưu Trấn Đông miệng rộng, người đánh chủ ý lên di sản tương lai của Vương Tuấn – Tống Uy phong thái thản nhiên, "Làm sao, tôi nói sai cái gì sao? Từ lúc con trai còn đang trong bụng mẹ nó chưa chui ra, Vương Tuấn Trần Tố đã là cha nuôi của nó, người ngoại quốc gọi là [cha đỡ đầu], để bọn họ nuôi nấng cũng là đương nhiên mà."

Nghe đến đó, giáo sư Giang haha cười lớn, về phần các quý cô tự tập phía trước, hứng thú quay đầu nhìn sang. Giang Diệp không có hứng thú với đề tài của các "dì", sáp mà nhóm các chú bên này, nghe thấy quá thú vị, chờ mong nghe tiếp câu chuyện.

Ngồi đằng trước, Vương Tuấn không có ý định tham dự vào đề tài buồn chán này, làm như không nghe thấy, về phần Trần Tố dần dần lĩnh hội được phong cách mặt lạnh kể chuyện cười này của Tống Uy, cũng tự động lựa chọn xem nhẹ.

"Sau đó thế nào?" Giáo sư Giang thúc giục, "Nhanh kể, nhanh kể, hẳn là bị đánh đi."

"Không." Tống Uy tiếc nuối lắc đầu, "Cha mẹ tôi tựa hồ không có tế bào hài hước."

Lưu Trấn Đông bên cạnh lanh mồm lanh miệng, nói thẳng: "Sắc mặt cha mẹ y với cha vợ mẹ vợ ngay tại chỗ xanh mét, cầm quải trượng của bà ngoại chặn lầu trên lầu dưới, đuổi theo đánh y, cảnh tượng gà bay chó sủa muốn bao nhiêu náo nhiệt có bấy nhiêu náo nhiệt."

Nhún chân, tung một con Đông phong, Cao Viễn hối hận đầy mặt, sớm biết tối qua vui vậy cũng chạy qua xem một chút.

Tống Uy cửa trên ăn Đông phong liếc Cao Viễn, không thấy y bị đánh, hối hận chồng chất như vậy sao.

"Nói thật, không hối hận?" Lưu Trấn Đông có chút tiếc nuối cho tiền đồ của Tống Uy.

Tống gia, Lộ gia trong quân đội, bản địa đều có mạng lưới giao thiệp nhất định, vợ chồng Tống Uy lấy quân hàm hiện nay xuất ngũ, ở Bắc Kinh hoặc chọn một tỉnh tham gia chính trị, một đường đi lên, rất có triển vọng chính trị.

"Đây là vợ chồng bọn tôi cùng quyết định sau khi thương lượng. Đơn giản là muốn làm thật tốt kỳ vọng thôi." Vuốt bài trong tay, Tống Uy nói, "Công tác của bọn tôi trong quân đều đã có chỗ đứng, thứ trong tay mỗi người đều đã làm nhiều năm, không muốn buông tha vào thời khắc quan trọng nhất. Huống hồ, về vật chất, vợ chồng bọn tôi so với cùng lứa ít lo lắng hơn nhiều. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có suy nghĩ dư thừa gì. Trong quân đội, giữa một đám đồng dạng là nhân tài ưu tú, muốn ngạo mạn cũng không thể, lăn lộn chung một chỗ bưng cà men ăn cơm Nhà nước rất nhàn nhã tự tại."

Xếp bài mình, giáo sư Giang tiếp tục tính toán làm sao chiếu chết nhà trên, ngăn chặn nhà dưới, giương mắt nhìn Tống Uy, chà, lại là một tinh anh người tựa như tên, hồi đó nhìn không ra, thật có lỗi.

Lời này của Tống Uy cũng không phải cảnh giới cao siêu, cũng không tồn tại cái gọi là sứ mệnh tương lai TQ, mà y quả thật có hậu thuẫn. Năm đó từ trường học đi ra, sau khi phân chia một ít tiền lời vốn có, phần tiền của Tống Uy và Cao Viễn cuối cùng đều kín đáo đưa cho Vương Tuấn nhiều lần từ chối. Vốn bọn họ chỉ muốn giúp Vương Tuấn một chút, không nghĩ tới, đến khi sự nghiệp của Vương Tuấn có chút thành tựu, số tiền này được Vương Tuấn tính vào cổ phần công ty, mặc dù phân ngạch chỉ là hàng đơn vị, nhưng tiền lời nhiều năm, đã tương đối cao. Không phải lo lắng sinh hoạt, chỉ cần biểu diễn năng lực bản thân, Tống Uy và Cao Viễn đều nỗ lực và kiên trì trong lãnh vực của mình, từ lâu không quan tâm tiền lương mỗi tháng.

Nga, Tống Uy một lòng muốn kiếm tiền lớn thật sự trưởng thành rồi. Nhìn bạn thân, không biết tại sao, tuôn ra một loại tư vị chua xót khổ sở không hiểu, để che giấu loại cảm giác này, Lưu Trấn Đông cười ha ha, nói: "Yên tâm, tôi có ăn nhất định cậu có uống. Tiền tính cái gì, biểu diễn năng lực, mới là chuyện không phí cuộc sống."

Ấy, nghe lời hào hùng này, Tống Uy đáng tính toán tài sản của Lưu Trấn Đông lập tức khẩn cấp xem bài, mấy ngày này nhất định phải từ túi tên nhà giàu tài đại khí thô này rút chút béo bở, trợ cấp tiền son phấn cho vợ.

Mấy người lớn hoà thuận vui vẻ, giữa bé trai với bé gái đã rất phân biệt rõ ràng rồi.

Tiểu Giai Giai và anh trai Tống vì vấn đề phân chia đồ chơi, quan hệ khẩn trương thăng cấp thêm một bậc.

Không trêu chọc không có nghĩa là không bị quấy rầy, khi tập tranh yêu thích nhất Tống Tiểu Uy mang tới cũng bị Lưu Giai Giai túm mất, Tống Tiểu Uy lập tức liệt Tiểu Giai Giai vào hàng ngũ không được hoan nghênh.

Thân là cha ruột, trong lúc bận rộng, Tống Uy ngẩng đầu nhìn một cái tình huống của con trai, thấy Tiểu Giai Giai dương nanh múa vuốt chiếm đoạt tài sản của Tống Tiểu Uy, lập tức biểu thị bất mãn: "Ai, Lưu Trấn Đông, nhà cậu sinh là con gái sao? Có nghĩ lấy chồng chưa?"

"Hiện tại con gái đều nuôi như con trai, thế nào, lạc hậu rồi sao." Lưu Trấn Đông xoay người lườm lườm, bây giờ con gái đều quyết đoán hơn cả con trai, hắn rất hài lòng con gái mình, đây là quyết đoán, có biết không.

Trừng Lưu Trấn Đông không chỉ không biết giáo dục con gái, còn một bộ dương dương tự đắc, Tống Uy xoay xoay cổ hô: "Tiểu Uy, đánh em nó."

"Đừng nói nhảm, Tiểu Uy, anh trai phải biết nhường em gái, đây là lẽ phải." Lưu Trấn Đông nhanh chóng ngăn cản.

Quay đầu, Tống Tiểu Uy mặc kệ baba bất lương, tự mình chơi ngón tay, dáng vẻ không muốn nhìn tới đám người to to nhỏ nhỏ, khiến cái dì ở một bên vui vẻ.

"Được rồi, chúng ta kết thông gia thế nào?" Tống Uy hăng hái bừng bừng thắng được tiền mặt bỏ vào cái túi đã chuẩn bị từ trước.

"Cảm ơn đã cất nhắc, bất quá không cần, nhà tôi chỉ tìm con rể ở rể thôi." ltf nhìn thấu bản chất bất lương của Tống Uy lời lẽ nghiêm túc từ chối.

Giáo sư Giang vẫn luôn không nói cái gì, đối mặt ánh mắt nhìn qua, mỉm cười nói: "Nhà chúng tôi không có con gái nhỏ vừa độ tuổi, cho dù có, về mặt kinh tế, sợ rằng không thể đạt tới tiêu chuẩn ngài yêu cậu." Những người lớn mưu cầu danh lợi ghép đôi cho đứa nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, thật đúng là thú vui ác tính không bình thường.

"Được rồi, Cao Viễn, vị kia nhà cậu có mang?" Tống Uy bị từ chối lần hai chuyển sang mục tiêu kế tiếp.

"Xin thứ cho tôi từ chối, tôi không muốn làm baba xấu can thiệp tự do hôn nhân của con gái." Cao Viễn bị Tống Uy nhìn chằm chằm lầm bà lầm bầm, nếu không phải nể tình mấy năm mới gặp được, chỉ riêng nội dung bất lương trong điện thoại lần trước, y đều muốn đập Tống Uy một trận, bất quá, hiện tại hắn là đánh không lại.

"Tôi chỉ là quan tâm hỏi han một chút thôi, thật không phóng khoáng." Tống Uy bĩu môi, Cao Viễn bốc đồng trước sau như một, cư nhiên có thể cưới được vợ, thật không có thiên lý.

"Có hay không có đều giống nhau, tôi không muốn, con nít ồn chết đi được."

Nhìn Cao Viễn mạnh miệng, "Nếu không muốn, mỗi lần thấy Lưu Giai Giai cứ ôm không buông làm gì?" Giáo sư Giang không có chuyện liên quan tới mình cũng tìm một câu tán gẫu. Bị gạt qua một bên im hơi lặng tiếng, không phải thói quan làm người của y.

Nói gì vậy, Cao Viễn bất mãn, câu này của giáo sư Giang nghe giống như y là biến thái vậy. Còn không phải bởi vì Lưu Trấn Đông kiên quyết không cho y ôm, y mới khăng khăng muốn ôm thôi.

Làm thẩm phán nhiều năm, hành sự tự nhiên cũng ổn trọng hơn. Buông tha chuyện tỏ ra thông minh, Cao Viễn lập tức chuyển chủ đề nhạy cảm nói về vợ chồng họ, nói: "Hai người lưu lại trong quân đội cũng tốt, nhưng đứa nhỏ làm sao đây? Dù sao cũng phải đi nhà trẻ, điều kiện quân cho dù tốt, vẫn không dễ chịu bằng trường học Bắc Kinh chứ? Nó nhỏ như vậy đã để ông nội bà nội nuôi? Cậu cũng nên suy nghĩ cho Tống Tiểu Uy nhà cậu." Để Tống Tiểu Uy cho ông nội bà nội trông hộ, Cao Viễn vẫn rất sợ tác phong quân phiệt ngoan cố nhà Tống Uy, cực kỳ không dễ xem, đây cũng không phải chủ ý tốt.

"Cậu nói cái gì vậy?" Tống Uy liếc mắt, "Ngày đầu tiên tôi sinh ra, chính là vì vinh quang và mong đợi của cha mẹ mà sống, lẽ nào từng tuổi này, tôi còn phải vì nhân sinh đời kế tiếp mà sống sao? Một người nào có nhiều thời gian để lập lại vậy? Tôi có con đường của tôi, con tôi cũng có con đường nhân sinh của nó."

Câu này không sai, Tống Uy thời niên thiếu bị "thống trị đàn áp", có chút bóng ma trong lòng, Cao Viễn không nói, bên tai truyền tới tiếng Lưu Trấn Đông bật cười.

"Làm sao? Làm sao?"

Giơ tay chỉ Tống Uy, Lưu Trấn Đông cười haha nói: "Tối hôm qua tôi giết tới nhà cậu ta, vừa vặn đụng phải chú Tống lấy lòng cháu nội. Cậu không thấy đâu, Tống Uy ngồi bên cạnh, nhìn tới nhe răng toét miệng, nước miếng sắp chảy xuống tới nơi, bộ dạng đó muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười."

Hơi tưởng tượng, Cao Viễn lập tức giật mình, ngay cả bộ dạng chú Tống nghiêm nghị tới hà khác cười lên y còn không tưởng tượng ra được, càng không cách gì tưởng được bộ dáng chú Tống lấy lòng cháu nội, nghĩ thế nào cũng thấy ớn cả người.

"Đều là cha mẹ, này rất bình thường." Giáo sư Giang quay đầu nhìn thoáng qua, Tiểu Giai Giai được nuông chìu còn đang ồn ào với Tống Tiểu Uy, "Đúng rồi, Tống Tiểu Uy hình như tâm tình không tốt a, làm sao vậy?"

"Không có gì, đang giận lẩy thôi." Tống Uy hừ một tiếng, "Sáng sớm hôm nay cư nhiên giở thói ngang ngược không nghe lời, tôi lấy hình chụp nó đeo nơ lụa đỏ lõa mông, in phóng đại ra giơ cho nó xem."

……

Giơ ngón cái, Lưu Trấn Đông than thở, "Ác quá."

"Không có chi, không có chi." Tống Uy cẩn thận nghễnh đầu, hơi hơi sờ cằm.

Sờ bài của mình, giáo sư Giang cảm thán, cuối cùng y cũng rõ nguồn gốc vẻ mặt âm trầm của Tống Tiểu Uy rồi, có ba bất lương thế này, nhóc con kia muốn không mất tinh thần cũng không được.

Thật đáng thương, dù sao tấm hình đeo nơ lụa đỏ cởi truồng đó là Tôn Lợi chụp, Cao Viễn nhiều ít có chút trách nhiệm liên quan lập tức bày tỏ đồng tình với Tống Tiểu Uy bị baba bất lương khi dễ.

Nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ đoan chính ngồi trên đầu gối Vương Tuấn, Trần Tố thương hại đưa tay sờ sờ, thật đáng thương mà.

"Chị… chồng chị thật thú vị." Quay đầu xem các nam nhân còn lớn tiếng ầm ĩ hơn các cô, các cô xoay người cùng nhau bày tỏ quan điểm từ tận đáy lòng với Tống Uy phu nhân Lộ Thiên Nghi.

"…" Cô lễ độ, hàm súc hơi nhếch môi, nói: "Kỳ thật, dạo này tôi mới biết được anh ấy có khiếu hài hước thế."

Thật không? Tôn Lợi cảm thán. Quả nhiên là bạn bè Cao Viễn, mỗi người ẩn giấu thật sâu, không lộ vết tích.

Xoay vòng sờ bài, cuối cùng vẫn đem đề tài dời lên người Cao Viễn.

Trong một đám bạn bè lăn lộn với nhau từ nhỏ này, bên ngoài ôn hòa, bên trong hờ hững hơn bất luận kẻ nào, đây chính là bản chất của Cao Viễn, chỉ có khi y có huyết mạch của mình, nhân sinh của Cao Viễn mới có thể chân chính ổn định.

"Trung y Tây y đều khám rồi, hai vợ chồng bọn tôi đều không có vấn đề gì, cho nên không có thai, bác sĩ nói có thể là do khẩn trương. Cũng đã tới chỗ lão trung y, một câu [tất cả bình thường, lúc nên có thì có, thanh niên gấp cái gì!] liền đuổi bọn tôi về nhà."

Đúng vậy, vậy là tốt rồi. Đề tài nhạy cảm này trong sự phối hợp ăn ý liền ngưng lại.

Phía sau pha trò, đằng trước cũng không yên tĩnh. Bị mẹ và các dì thiện ý lừa gạt, vung vẩy cánh tay béo mũm mĩm, Tiểu Giai Giai sáng sủa vui vẻ, ê ê a a phô bày tài nghệ, mỗi một khúc đồng dao non nớt đều được người cả xe hoan hô.

Nghe tiếng ca của Tiểu Giai Giai, Lưu Trấn Đông vui vẻ vô cùng. Tiểu Giai Giai nhà hắn tập hợp hết một thân ưu điểm của hắn và vợ, khuôn mặt đẹp, cá tính sảng khoái, rộng rãi không sợ thiệt, tiểu thiên sứ như vậy trên thế gian này là độc nhất vô nhị.

“Được rồi, không biết Tiểu Giai Giai nhìn thấy Thẩm Dục còn có thể nhận ra không?” Liếc bộ dạng đắc ý của Lưu Trấn Đông, Cao Viễn ám chỉ.

“Dừng!” Lưu Trấn Đông la hét, “Thuần khiết, thuần khiết một chút có được không.”

“Không thuần khiết chính là cậu đó.” Cao Viễn hừ hừ.

Dòm hai tên cãi nhau, giáo sư Giang vẫn bảo trì khiêm tốn cười híp mắt, xem ra, Lưu Trấn Đông ngoài miệng thật cứng, trong lòng lại âm thầm đau buồn cho tương lai của Tiểu Giai Giai.

“Ai! Vương Tuấn, đừng có chen một chỗ với Trần Tố nữa, qua đây, qua đây.” Tống Uy kêu la. Đều ngồi cách bạn đời của mình, dựa vào cái gì Vương Tuấn và Trần Tố ở chung một chỗ khanh khanh ta ta?

Xem nhẹ bọn họ nói chuyện tào lao, Vương Tuấn mắt điếc tai ngơ tiếp tụckhông quan tâm.

Thái độ ngạo mạn không thỏa hiệp này, lập tức dẫn tới tiếng ồn ào. Giang Minh Hoa và Giang Diệp đều cười đứng dậy nhìn sang, Tống Uy phu nhân lần đầu tiên chân chính tiến vào vòng tròn quan hệ cá nhân của Tống Uy, xem từ đầu tới cuối, cô không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt đám nam nhân đạp ghế ầm ĩ, hành vi của bọn họ thật sự buồn cười.

“Vương Tuấn! Vương Tuấn!” Theo tiếng ồn ào càng ngày càng cao, Trần Tố không chịu nổi, nhanh chóng ôm lấy Tống Tiểu Uy, cười cười thúc Vương Tuấn, “Đi đi, đi đi.”

“Một đám to mồm.” Từ đôi môi kiên nghị phun ra bốn chữ, Vương Tuấn vẫn đứng lên, không đợi đi qua, đã có người muốn đổi tay.

Một đôi tay túm Tống Tiểu Uy khỏi đầu gối Trần Tố chuyển giao cho mẹ xinh đẹp của đứa nhỏ. Chỉ là, khi Tống Uy tuyệt không chủ động rời bàn mạt chược lại ngồi vào vị trí bên cạnh Trần Tố, bên trong xe an tĩnh rất nhiều.

Nhìn Tống Uy đổi tay ngồi xuống vị trí Vương Tuấn mới ngồi, trong trí nhớ hầu như chưa từng tiếp xúc Tống Uy gần như vậy, Trần Tố giật mình. Giao du nhiều năm, trong vòng giao thiệp hẹp đến không thể hẹp hơn của cậu, Trần Tố kính nể Tống Uy. Loại kính nể này đến từ cảm giác nhìn không thấu và cự ly mơ hồ không thể đột phá. Bất kể tô điểm thế nào, Tống Uy đều là một người vô luận bên trong hay bên ngoài đều âm lãnh và đạm mạc, mà vừa vặn người như vậy, mỗi một lần lộ ra tình cảm con người, đều có thể làm mềm phòng tuyến sâu bên trong nội tâm bạn bè.

Tống Uy đổi tay với Vương Tuấn ngồi chỗ này không phải nghỉ ngơi, y có lời muốn nói với Trần Tố.

Có Vương Tuấn thêm vào, phối hợp với giáo sư Giang lão luyện thành thục, trên cơ bản liền ngăn chặn đề tài không dinh dưỡng. Huống hồ, Tống Uy máu cờ bạc mười phần đã nhanh như chớp chiếm vị trí bên người Trần Tố, bản thân chuyện này đã là bát quái lớn siêu cấp quỷ dị. Mỗi người đều vểnh tai, tích cực

chờ sự tình phát triển.

Tiếng náo nhiệt chợt ngừng, khiến bên trong xe yên lặng gần như ngưng trọng. Hai tài xế phía trước thay phiên lái xe hiếu kỳ vô cùng, càng nín thở mà đợi.

Tống Uy muốn làm gì? Không đến mức thật sự muốn đem Tống Tiểu Uy giao cho Trần Tố nuôi đấy chứ? Nhìn thoáng qua Vương Tuấn không biểu tình gì, Cao Viễn mấp máy miệng hỏi dò.

Không thể nào, Lưu Trấn Đông nhếch khóe môi xua tay, đừng thấy Tống Tiểu Uy lớn lên giống ba nhóc, một bản thu nhỏ âm u, nhóc chính là bảo bối của Tống gia với Lộ gia đấy, vì vấn đề Tống Tiểu Uy ở nhà ai, ông nội bà nội và ông ngoại bà ngoại đã ngoài sáng trong tối tính toán rõ ràng, Tống Uy dám mang Tống Tiểu Uy giao cho Vương Tuấn Trần Tố nuôi thật, tai họa gia đình ngay lập tức.

Vậy, đến cùng Tống Uy muốn nói cái gì với Trần Tố?

Xe bay nhanh trên đường cao tốc, bên trong xe một mảng tĩnh lặng, Trần Tố ngồi sóng vai với Tống Uy đều có chút lúng túng, Tống Uy có lời gì muốn nói với cậu sao?

Lại cách một đoạn, Tiểu Giai Giai không nhịn được giùng giằng chân nhỏ trên đùi mẹ, Tống Tiểu Uy chạy đến chỗ trống đằng sau cướp lại tập tranh nhóc thích nhất bị Tiểu Giai Giai quăng lung tung.

Xoa xoa cần cổ ngóng lên mỏi nhừ, liếc mọi người phía trước lắc đầu, thời gian chuẩn bị cũng quá dài đi, Tống Uy là nhẫn nhịn, hay là âm trầm? Dò không rõ chân tướng trong đó, thật đúng là không tiện nói.

Tống Uy động rồi, vươn tay ra, Trần Tố không hiểu gì hết cũng lập tức đưa tay thăm dò nắm lấy.

Nhìn Trần Tố, Tống Uy nói: “Cho tới nay, có câu nói luôn nghẹn trong họng, vẫn không nói với cậu.”

Cái gì? Cái gì? Trong không khí lờn vờn khí tức màu hồng mập mờ, vợ Lưu gia đè chặt vợ Cao gia hưng phấn không rõ, ổn trọng, ổn trọng, tuy rằng quả thật tràn ngập ánh sáng hồng nhạt mập mờ, nhưng tuyệt đối không có khả năng phát sinh gì gì đó.

“Ngài… Mời nói.” Tay còn bị Tống Uy nắm không buông, Trần Tố vội vàng nói, “Tôi có cái gì không đúng, xin chỉ ra chỗ sai.”

“Thật lâu trước đây tôi… Đi đi đi, đi qua một bên.” Tống Uy nghiêng đầu trừng Tống Tiểu Uy từ sau lưng ghế ló đầu ra, “Người lớn nói chuyện, con nít đừng sáp vào.”

Tống Tiểu Uy tò mò rụt đầu về, vợ Lưu gia đúng lúc ôm lấy Tiểu Giai Giai nhào qua ngóng nhìn, nói đi, nói mau, mọi người đang nghe đó.

Đuổi đám nhóc con dư thừa đi, Tống Uy tiếp tục nói: "Trước đây, đại khái là lúc Vương Tuấn và cậu chuyển tới gần Bắc Đại ấy, bọn tôi đã thương lượng có nên vì sự cố phát sinh lúc mới quen mà kiểm điểm xin lỗi không, vụ thương lượng này vẫn kéo dài cho tới nay, bọn tôi vẫn như trước lưỡng lự không tiến lên. Nguyên nhân là bọn tôi tin chắc rằng, vô luận thời gian có quay lại lúc đó bao nhiêu lần, dựa vào tâm tình và tính cách lúc đó, chúng tôi đều sẽ làm như vậy. Thay đổi, là chúng tôi sau này, cũng không phải chúng tôi lúc đó."

Là chuyện này a, Trần Tố nói không nên lời.

Trần Tố thật sự nói không nên lời, có thể sự kiện "Hủy thi diệt tích" trong lòng một người có cá tính, có tôn nghiêm mạnh mẽ, sẽ là một vết rạn rất sâu không thể bù đắp, nhưng đối với Trần Tố lúc đó có chút ngu muội, tính cách có chút trì độn, yêu cầu với cuộc sống rất thấp mà nói, chỉ cảm nhận được vui mừng sống sót sau tai nạn. Về sau lại phát sinh rất nhiều chuyện, không ngừng khảo nghiệm tự tôn của cậu. Chờ tới khi cảm thấy vững chắc, Vương Tuấn đối với cậu không muốn xa rời và yêu thương, không ngừng lấp đầy thiếu sót và tiếc nuối của lời xin lỗi trên miệng.

"Bọn tôi cảm thấy, xin lỗi cậu rồi, liền đồng nghĩa với việc phủ nhận ý trời khiến chúng ta quen biết lúc đó. Cho nên, bọn tôi đều quyết định không biểu thị xin lỗi trên đầu môi." Tống Uy nhéo nhéo xương trên tay Trần Tố, mấy bước quay lại phía sau, giơ chân đá Cao Viễn nhường chỗ.

Hóa ra là "xin lỗi" a, hừ, phương thức xin lỗi ngụy trang thành "không xin lỗi" này, thật đúng là không được tự nhiên, lại còn gây ra màu phấn hồng đầy không khí, làm hại thật nhiều người tâm địa không thuần khiết tim đập thật mạnh, thật là.

Trần Tố giống như nhận được lời xin lỗi chân thành nở nụ cười, người đã lớn chừng đó rồi, còn chơi trò không được tự nhiên, thật buồn cười

85. Tia Nắng Ban Mai - Chương 85: Thủ Vọng Đồng Hành (4)

Hành trình vui vẻ vĩnh viễn ngắn ngủi.

Chạy như bay trên trên đường cao tốc, khi bàn mạt chược đã đổi tay mấy lần, kèm ở giữa là bữa ăn ngon, lại tựa bên cạnh vợ con, ngủ nghỉ một hồi, mở mắt ra, xa xa đã có thể thấy đô thị rừng rậm nghìn vạn nhân khẩu.

Đã đến nơi, thấy sắc trời không còn sớm, lúc này trực tiếp tới cũng không tiện, thương lượng một chút, tìm khách sạn tốt, từng nhà thuê phòng. Tắm rửa một phen, sửa sang áo mũ, cánh đàn ông hô bạn gọi bè tới quán rượu mua say, các cô mời nhau đi trải nghiệm xu hướng mới *(chắc là thời trang)*. Về phần các bạn nhỏ còn chưa tới giờ ngoan ngoãn đi ngủ, liền giao cho anh trai Giang Diệp cả hai bên đều không tiện theo. Khách sạn lớn có khu thiếu nhi chuyên biệt, còn có khu phim ảnh, có thể chơi, có thể xem phim.

Giang Diệp bị các chú các dì và baba ném trong khách sạn thật phiền muộn, dưới sự yêu cầu khẩn khiết

muốn hóng gió của hai đứa nhỏ, chỉ có thể mỗi tay nắm chặt một đứa, đi ra ngoài dạo một vòng. Giờ khắc này, Giang Diệp chân thành kỳ vọng, hai nhóc này có thể nhu thuận hiểu chuyện như Trương Dương Thẩm Dục.

Còn ngồi chưa nóng, mắt còn chưa xem đủ mấy hiện tượng bất lương, Trần Tố còn chưa chân chính thể nghiệm một chút cảm giác giai cấp tư sản xa xỉ thối nát, sau mấy ly "đồ uống vị trái cây" ngọt ngào, ngã trái ngã phải gục xuống, khiến cho Vương Tuấn vừa từ toilet đi ra nhìn thấy, lập tức giơ nắm đấm cho Lưu Trấn Đông, Cao Viễn, Tống Uy mỗi người mấy cú.

Nhìn Vương Tuấn ôm Trần Tố đi, ba người bị đánh đã sớm giở bộ mặt lưu manh, thờ ơ giơ cao ly rượu, cụng ly, giải phóng muôn năm! Giải quyết trạm gác ngầm muôn năm!

(ý là sợ Trần Tố về bẩm báo cho vợ nên mấy ổng chuốc say Trần Tố cho về luôn)

Nhìn ba tên cải lão hồi xuân la hét đổi chỗ, hai người họ Giang ở một bên xem kịch vui cười cười, vừa rồi Tống Uy, Cao Viễn giật dây Lưu Trấn Đông, cố ý xúi giục quầy bar, dùng vài vị trái cây pha rượu, ngấm ngầm đưa cho Trần Tố làm đồ uống, mấy loại rượu độ cồn không giống nhau, quả nhiên gạt ngã Trần Tố.

Không cùng đám ồn ào đó đổi địa điểm, dưới bàn, mười ngón tay nhẹ nhàng giao nhau, trong sắc tối đẹp đẽ thanh tĩnh, hai người họ Giang hưởng thụ lãng mạn thuộc về bọn họ.

Mang Trần Tố say mèn về khách sạn, Vương Tuấn tức giận, mấy tên nhóc đã trưởng thành này thật quá đáng, biết rõ Trần Tố không thể uống rượu, còn cố ý dùng hỗn hợp rượu giăng bẫy.

Đặt Trần Tố mềm nhũn xuống, tiện tay cho người phục vụ đã giúp một tay một tờ tiền boa, người phục vụ khép cửa phòng xa hoa lại ra ngoài.

Nhìn Trần Tố trên giường vẻ mặt ửng đỏ, aizz, đến tột cùng là uống mấy ly "thức uống" rồi, sao say thành như vậy.

Cởi quần áo bị vò thành một cục trên người, lộ ra hồng ngân lưu lại cả đêm qua trên da thịt. Dùng nước nóng vò khăn lông, giúp Trần Tố lau người, thân thể ửng đỏ mặc khăn lông di động, hạ thân lẳng lặng úp sấp lặng yên ngóc đầu, Trần Tố không kiên nhẫn cuộn người, nức nở lấy tay đi tìm phân thân mẫn cảm trướng lên.

Vương Tuấn bên mép giường bận rộn giúp vợ lau người, bữa ăn trong tay, nhất thời trong lòng nổi lên ngọn lửa, trong trí nhớ kích tình đêm qua còn chưa phai, dễ dàng hiện ra trước mắt lần nữa, nhẹ thở ra một hơi, đứng dậy khóa cửa phòng khách sạn, thả rèm che, che khuất xuân sắc vô tận.

Cởi quần áo, lộ ra thân thể khỏe mạnh định kỳ vận động, bước lên mép giường, cúi người chặn lấy vợ đang bị vây trong sóng lớn, bắt lấy đôi môi phảng phất mùi trái cây, đuổi theo chơi đùa, đầu lưỡi ngọt vô cùng lượn lờ cùng một chỗ.

Mơ hồ giãy dụa thắt lưng, muốn có được càng nhiều âu yếm. Trần Tố bật tiếng ngâm vang, không chút kiêng kỵ phát tiết tâm nguyện chân thật, không có ngượng ngùng cũng không rụt lui, chỉ có tích cực truy tìm.

Xem ra muốn nhanh chóng làm tiểu ma men Trần Tố tỉnh lại là không thể nào. Mút vào anh đào đỏ lần nữa đứng thẳng, trên thân thể Trần Tố, Vương Tuấn tuyệt không tồn tại tâm lý nhân nghĩa đạo đức, tận tình hưởng thụ mỗi tác da thịt của Trần Tố, cuối cùng hôn lên phân thân ngẩng cao của Trần Tố, xúc cảm môi nóng, khiến Trần Tố hai tay bị chặt chẽ giam cầm, không thể tự an ủi hoan hô ra tiếng, say mê nâng cao thắt lưng, dùng ngôn ngữ cơ thể thuyết minh muốn được càng nhiều nóng bỏng.

Loại nguyện vọng chân thành này, chưa bao giờ bị từ chối, phun ra nuốt vào vui sướng của vợ, nắn bóp cặp mông đẫy đà, thoả thích hưởng thụ tiếng hoan ca vợ phát ra từ nội tâm, vào thời khắc mấu chốt nhất, Vương Tuấn đã không kiềm chế được nữa, đỡ phân thân ngẩng cao, theo dịch bôi trơn tìm vào cúc hoa, nhất thời khiến Trần Tố dưới thân đang hưởng thụ âu yếm, nức nở nâng thắt lưng.

Mới bắt đầu biểu hiện ra khó chịu, lập tức thành không thỏa mãn, nội bích hậu đình tự co rút, mời thứ lớn như vậy vào bên trong, co rút đột nhiên, thiếu chút nữa khiến Vương Tuấn động tình bắn ra.

Thời khắc mấu chốt, trầm thấp ô một tiếng, dịch nóng vọt vào chỗ sâu nhất, dũng đạo chặt chẽ bao lấy anh, kịch liệt run rẩy co rút, bị lấp đầy trong tiếng thở dài thỏa mãn, Vương Tuấn máu nóng chảy lên đầu. Hai tay nâng hai chân Trần Tố, gác trên bờ vai rộng, ưỡn thắt lưng hữu lực, tùy ý tung hoành ngang dọc. Mỗi một lần ra vào, đều có thể dẫn tới một tiếng nức nở vỡ vụn cửa Trần Tố, đó là ca ngợi dành cho anh. Cùng với tiếng ca ngợi này, anh chắc chắn sẽ cho Trần Tố càng nhiều càng nhiều.

Giấc sớm vào ngày nghỉ, vĩnh viễn thích ý như vậy, không vội đuổi theo xe buýt, không vội chấm công. Ấy, không đúng a, nhìn nhìn cái màn hình tròn trên đầu, đây là đâu vậy?

Nga, đúng rồi, là trong phòng khách sạn.

Lười biếng duỗi tứ chi, lúc đứng dậy, Trần Tố lập tức cảm nhận được dị trạng, thắt lưng nhức mỏi, chân cũng có chút nhức, giọng nói rất khàn, chuyện gì xảy ra, ấn tượng mỏng manh trong đầu, thân thể lại có cảm xúc chưa xóa sạch.

"Dậy rồi à." Vén màn giường, Vương Tuấn nhìn Trần Tố trần như nhộng mỉm cười.

Mặt đỏ lên, kéo chăn che thân thể sớm bị hôn trăm ngàn lần, Trần Tố ngượng ngùng quay mặt đi. Đêm qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì, mặc dù có chút không nhớ rõ, nhưng nếu là thương yêu đến từ Vương Tuấn, ngoại trừ trên mặt có chút ngượng ngùng ra, không có gì bất mãn.

Trần Tố đi rửa mặt, cả người đầy dấu hôn cũng được, mỗi khi xong chuyện, Vương Tuấn đều sẽ xử lý rất thỏa đáng.

Lúc đi ra, Vương Tuấn đã gọi phục vụ phòng, bày bữa sáng phong phú bên cửa sổ sát đất, Trần Tố không

quá hiểu lãng mạn nhìn đến cũng tràn đầy mật ngọt trong lòng.

"Không ăn cùng có được không?"

"Anh đề nghị mỗi nhà tự ở trong phòng mình hưởng thụ ánh nắng sớm." Vương Tuấn đưa sữa tươi cho Trần Tố.

Nhìn đô thị rừng rậm ngoài cửa sổ, tâm tình nhiều năm trước và hôm nay không giống nhau, chỉ là thời khắc có thể nhàn nhã thả lỏng thế này, càng lúc càng không nhiều lắm.

(đang ở Thượng Hải...?)

"Em nghĩ, bọn họ nhất định sẽ nhớ kỹ thời khắc lãng mạn hôm nay." Vươn người qua, cho Vương Tuấn một cái hôn chào buổi sáng, sắp xếp thế này cho dù Trần Tố không quá hiểu phong tình, cũng cảm thấy lãng mạn không thôi, nhất định sẽ được mọi người tích cực hưởng ứng.

Đám bạn bè nhìn qua rất náo động này, kỳ thật mỗi người đều là người tính tình cô lập mà đạm mạc, (khụ khụ, Lưu Trấn Đông không tính.) chỉ có lần tụ hội ngắn mấy năm một lần này, mới có thể tháo mặt nạ xuống, để cho chính mình, cũng để cho người khác thở một hơi, sau đó, cũng đều tiếp tục che giấu kín kín đáo đáo.

Dựa theo thời gian đã hẹn trước, thành viên các gia đình nhỏ mặt mày tỏa sáng, đúng hẹn tụ tập dưới lầu. Đương nhiên, trong đó cũng có sắc mặt không tốt. Giang Diệp, Tống Tiểu Uy, Tiểu Giai Giai đều bĩu môi, biểu thị bất mãn. Tối hôm qua bọn nhỏ ra ngoài dạo một vòng, ngoan ngoãn quay lại khách sạn vào thời gian an toàn, cư nhiên không tìm thấy một vị phụ huynh nào. Cô cậu nhóc bị ba mẹ bỏ quên phải ngủ trong giường trống trong phòng anh Giang Diệp, sáng sớm tỉnh lại, cũng ăn sáng trong phòng anh Giang Diệp, đến lúc này, không có một người lớn nào tới an ủi hỏi thăm bọn nó, quá đáng quá mà.

Bộ dạng đứa nhỏ làm mình làm mẩy, các vị phụ huynh xem vào mắt, đều biểu thị yêu thích. Hôn khuôn mặt béo nộn của con gái, Lưu Trấn Đông ra sức ca ngợi kiểu tóc của con gái, Tống Uy nắn mặt nhỏ của con trai, aizz, thằng nhóc này sao không biết đủ chứ? Như vậy không tốt.

Lấy lòng vờ vĩnh, rất nhanh khiến bọn nhỏ tâm địa đơn thuần được thoải mái, được rồi, không bực bội nữa, làm hòa thôi.

Lên xe, bởi không phải giờ cao điểm, đi đường vòng thêm mấy chục dặm, cuối cùng được như nguyện, trước tám giờ sáng đã đến nơi.

Cổng lớn thiết kế rất có khí thế, là sau khi xây dựng thêm.

"Hiện tại phải vứt bỏ truyền thống [rượu thơm không sợ ngõ sâu], vào thời đại chỉ xem bề ngoài, chỉ có bề ngoài là nhất định phải làm gấp bội." Nguyên là nguyên lời Trương Chấn, bây giờ nhìn tới, cực kỳ chính

xác. Cổng trường học so với năm ngoái nhìn thấy to hơn rất nhiều, xem từ hiệu quả thị giác, phạm vi trong trường cũng càng to thêm.

"Nga, nhìn qua rất có quy mô nha." Đi qua cửa điện tử thấp bé, nội bộ nhìn một cái không sót thứ gì, rất nhiều quần thể kiến trúc đánh số thứ tự, quy mô trường học, vượt qua mong đợi của Lưu Trấn Đông.

"Hiệu trưởng Trương là phái thực lực." Nhìn về phía trước, tuần tự đi vào, loại mở rộng thêm quy mô này, khảo nghiệm "phần mềm" quản lý v.v..

Có thể là do cuối tuần, trong trường qua lại không ít thanh niên, có mặt quần áo lao động thực tập, cũng có trang phục thường, các học viên mỗi lứa tuổi, kết bạn ra ra vào vào cửa nhỏ cạnh phòng thường trực, rất rảnh rỗi.

Thấy xe buýt bọn họ, bảo vệ giữ cửa ra dấu coi như chuyên nghiệp, hướng dẫn xe bọn họ dừng vào bãi đậu xe.

Ồ, không tệ lắm nha, rất chính quy.

Đậu xe vào chỗ được chỉ định, ngoại trừ Giang Diệp muốn cầm một đống đặc sản tặng quà, người khác đều tay không xuống xe, tò mò đánh giá.

Đi qua an ninh trường học, tựa hồ còn phải đăng ký, quản lý bên ngoài còn rất có trình tự.

Đi tới cửa điện tử, Giang Diệp đột nhiên sáng mắt lên, kiễng mũi chân, phất tay hoan hô, "A! Cố Cảnh Thái!" Rất ngoài ý muốn, vốn muốn tiện thể thăm trường học chú Trần Tố đầu tư, lại gọi Cố Cảnh Thái tới hội họp, không nghĩ tới vừa xuống xe đã thấy rồi.

Trong đám thanh niên đang nhàn nhã qua qua lại lại trong ngoài trường, một cậu bé cước bộ rõ ràng chạy vội tới cửa trường, lập tức khiến mọi người chú ý.

"Giang Diệp!" Xa xa, cước bộ ngừng lại, chỉ thấy Cố Cảnh Thái phất tay thật cao, "Anh tới đây."

Thấy Cố Cảnh Thái vội vàng như vậy, Giang Diệp vội vã nói một tiếng với các ba các chú, vòng qua cửa điện tử tiếp đón.

Nhìn thân thể cậu thanh niên nhanh chân nhảy lên, mấy người ngụy ông chú đều bước vào tuổi nhi lập phát sinh tiếng thở dài, thanh niên thật tốt.

Dĩ nhiên, đối diện tình bạn đã lâu không gặp của hai thiếu niên trông cứ như phim điện ảnh, ngoại trừ trong đầu người có thành phần không lành mạnh, nhóm thúc thúc đã từng trải qua tuổi trẻ đều tin chắc, thằng nhóc Cố Cảnh Thái này, tuyệt đối không phải bởi vì gặp được Giang Diệp mới biểu hiện kích động

như vậy, hiển nhiên, giống như có người đang đuổi theo cậu ta.

Nhìn Tôn Lợi đi qua cửa điện tử trước tiên, thần sắc kích động muôn phần nhìn phương xa kịch liệt nhấn máy chụp hình, hai người họ Giang than nhẹ, ai, lại nữa rồi.

Lược bỏ chào hỏi, Cố Cảnh Thái kéo Giang Diệp chạy ra ngoài cửa trường, không đợi cùng các chú vẫy tay, trong không trung truyền tới tiếng loa phát thanh, phá vỡ sự yên lặng của vườn trường cuối tuần.

"Xin bảo vệ ngoài cửa chú ý, xin đem vị bạn học đang muốn chạy ra ngoài trường trở lại trước cửa lầu hành chính… Chú ý, cái vị chạy thẳng ra ngoài tôi nói, chính là bạn học Cố Cảnh Thái hiện tại đang có ý đồ nhảy qua cửa. Không muốn bị bảo vệ khoa áp giải, xin mời xoay người một trăm tám mươi độ, tự mình quay về đầu thú." Vào một ngày ánh dương chiếu rọi, trong khu nhà mới xây, tiếng phát thanh lành lạnh, quanh quẩn trong sân trường rộng lớn.

Đứng sửng ở cửa phòng trực ban, nhân viên bảo vệ khoa làm nhiệm vụ xếp thành một hàng, nhìn Cố Cảnh Thái đã sắp đến cửa trường học, thân hình giống như điểm huyệt trong nháy mắt dừng lại, hơi hơi cười, mấy học viên lục tục ra vào cửa trường bên phòng thường trực đã ầm ầm cười to.

Nhìn Cố Cảnh Thái cứng ngắt giống như bị dính bùa đứng im, Giang Diệp bị lôi kéo cũng nở nụ cười, làm sao vậy?

Tiếng phát thanh là từ đâu ra? Trần Tố cách cửa điện tử nhìn vào trong quan sát bật cười, nhóm khách tới chơi cũng đồng dạng phì cười, cùng tìm kiếm nơi phát ra tiếng.

Thấy rồi, từ bên cao ốc phòng học bên kia có một người đi qua bên này.

Một tay đẩy kính mắt, một tay cầm loa phóng thanh bằng nhựa rất lớn, người đó nhàn nhã đi về phía Cố Cảnh Thái bị đứng hình. Không thể nghi ngờ, tiếng phát thanh vô cùng thú vị đó, chính là từ vị này mà đến.

Cố Cảnh Thái vẻ mặt uể oải, thu hồi bước chân giải thích với Giang Diệp: "Trường học tổ chức cho con cháu giáo viên nội bộ đi chơi gần đây, để cho con cái giáo viên đang trong kì nghỉ không có việc gì làm không đi quấy rầy công việc của ba mẹ, anh chính là bị lừa tới làm lao công miễn phí." Đương nhiên, lời này chỉ có mọi người cách một cánh cửa điện tử nghe được.

Ồ, loại trường này còn tổ chức cho con cháu giáo viên trong trường đi du lịch sao? Phúc lợi không tệ, rất có nhân tính nha. Bất quá, bị bắt làm tình nguyện thế này không tốt. Làm tình nguyện nếu như không tình nguyện, hiệu suất làm việc sẽ giảm bớt.

"Miễn phí hồi nào." Kẹp loa phóng thanh, băng qua ánh mặt trời, người cất bước đi tới đều nghe thấy hết, mang theo không hài lòng ân cần nói, "Có lần nào tôi không hướng luật sư Trịnh xin cho cậu phụ cấp tiêu vặt sao? Cậu đây là không có trách nhiệm, phát tán tin đồn."

Cố Cảnh Thái từ chối cho ý kiến kéo Giang Diệp, đưa ra kháng nghị, nói: "Tiểu Phương, hôm nay em có bạn tới chơi, muốn xin nghỉ. Không đến mức ngay cả quyền lợi xin nghỉ cũng không có chứ?"

"Khụ!" Vị này treo ống nhòm trên cổ, dùng bàn tay rảnh rang giơ cao thẻ tên trước ngực lên thị chúng, nói: "Xin chú ý từ ngữ, về công, tôi là chủ nhiệm giáo vụ hiệu trưởng Trương đặc biệt mời tới; về tư, tôi là bạn ba của và chú cậu, là trưởng bối của cậu, xin hãy gọi chú là "chú Phương"."

Chủ nhiệm giáo vụ hiệu trưởng Trương đặc biệt mời? Trần Tố, Cao Viễn, Giang Minh Hoa lập tức chú ý, người trẻ tuổi thoạt nhìn nhiều ít có chút lỗ mảng này, là chủ nhiệm giáo vụ rất quan trọng trong ban lãnh đạo trường học? Có phải quá trẻ hóa rồi không?

Áp sát Cố Cảnh Thái mặt mày đưa đám, Tiểu Phương cười nói: "Muốn xin nghỉ sớm, tên đã trên dây, thân là anh trai, sao có thể có hành vi trốn chạy? Quá không nên, đã phạm phải nguyên tắc chân thành." Dùng giọng quan giáo huấn Cố Cảnh Thái, Tiểu Phương nhìn về phía Giang Diệp bên cạnh.

"Em chính là anh Giang Diệp ở Bắc Kinh mà Trương Dương Thẩm Dục nhắc tới? Có thích các em trai đáng yêu không?"

Nhìn người này, Giang Diệp gật đầu, có nha, cậu bé đặc biệt thích Trương Dương Thẩm Dục tươi sáng hào phóng.

Thấy Giang Diệp gật đầu, Tiểu Phương ném Cố Cảnh Thái không xin nghỉ trước còn có ý đồ trốn đi qua một bên, tiến nhanh tớ bắt lấy vai Giang Diệp, làm cho Giang Diệp không thích cùng người khác tiếp xúc tay chân nhất thời khẩn trương.

Đối với phản ứng rõ ràng của Giang Diệp, vị này tựa hồ hoàn toàn không hay biết, dùng giọng điệu thân thiết quen thuộc từ trước tới nay nói, "Giống Cố Cảnh Thái cũng là sinh viên đại học phải không? Có công tác thực tập hè không? Không cần tìm, ở đây có sẵn công việc tình nguyện có thể làm, tôi sẽ đóng mộc vào báo cáo thực tập cho em. Đồng thời, thông báo cho ba mẹ em biểu hiện ưu tú của em, bảo đảm đốc thúc thuyết phục bọn họ tăng tiền tiêu vặt cho em."

Giang Diệp bị nắm vai, nhìn "chú" này cười đến thật là thân thiết, Cố Cảnh Thái bên cạnh vội vã khuyên cậu bé: "Đừng để ý tới Tiểu Phương, anh ta đang lừa em làm bảo mẫu cho con nít đó."

"Nói gì vậy?" Tiểu Phương nghiêm mặt nói: "Bây giờ tỷ lệ muốn có em trai em gái, trên cơ bản ngang bằng với trở thành Chủ tịch nước đó, Giang Diệp, lẽ nào em muốn buông tha cơ hội khó có được một lần này sao?"

"…Cảm tạ thầy dành cho em cơ hội hiếm có như thế, em rất vinh hạnh." Giang Diệp đã chính thức trở thành một trong đội quân thanh niên xã hội dự bị trong tương lai, nhịn không được cười rộ lên, người này thật dí dỏm.

Một đoàn các chú khôn khéo không thôi ở đằng sai, Giang Diệp không sợ người này dám lừa cậu.

Có được lời này, Tiểu Phương buông Giang Diệp, trái xem phải nhìn, vô cùng kinh ngạc, vươn tay vỗ mạnh vai Giang Diệp, ha hả cười nói: "Thật sự là đứa nhỏ ngoan, không lãng phí miệng lưỡi, rất sảng khoái, năm nay bao nhiêu tuổi? Có bạn gái chưa? Nếu chưa, tôi giới thiệu bạn gái cho em."

"Tiểu Phương, anh đừng tùy tiện ghép đôi…" Cố Cảnh Thái bên cạnh vội vàng chen vào gạt bỏ, lập tức bị Tiểu Phương một chưởng quét sang một bên.

"…" Thấy Cố Cảnh Thái lại lần nữa bị vứt sang một bên, lại nhìn nhìn chủ nhiệm Phương tươi cười sáng lạn, Giang Diệp được gọi làm đứa nhỏ ngoan nhắc nhở: "Em đã lớn rồi."

"Thanh niên bây giờ không thích chịu trách nhiệm, không muốn vì người khác bỏ ra thời gian của mình, thật bất ngờ, em không giống vậy." Tiểu Phương nhìn Giang Diệp vui vẻ nói: "Em hãy nghe tôi nói, tôi làm một tổng kết sơ bộ, một người trong quá trình trưởng thành, IQ dĩ nhiên quan trọng, nhưng chân chính quyết định không gian phát triển tương lai lại là tình thương. Lấy việc dẫn dắt các em trai đi chơi làm nền tảng, trong lúc chăm sóc, trong cuộc sống yêu thương và tập thể học được giao thiệp, quản lý, quan hệ giữa người với người, năng lực tổ chức, vô cùng có lợi cho sự phát triển trong tương lai của thanh niên, nhất định sẽ không lãng phí vô ít thời gian em bỏ ra."

"Phải không?" Giang Diệp hơi hoài nghi, bảo cậu bé trông Thẩm Dục, Trương Dương, cậu rất vui, nhưng không cần nói khoa trương vậy đi.

"Không sai!" Chủ nhiệm Phương trẻ tuổi khẳng định: "Tin tưởng người khác, cũng là một trong các tiêu chí trưởng thành."

Ừm, ý tứ chính là nói, không tin lời người này, chính là biểu hiện của ấu trĩ? Giang Diệp tức cười. Theo thái độ của Cố Cảnh Thái với người này, hẳn là người tương đối quen thuộc, vị này sẽ không lừa gạt nhỉ.

Gạt người, tên này nhất định là một tên lừa gạt.

Ngó người thanh niên này ngay trước mặt bọn họ lừa gạt Giang Diệp, ôm con gái nhà mình tản bộ, nhìn về phía Cố Cảnh Thái bị một cước đá văng lủi qua bên bọn họ, Lưu Trấn Đông hỏi: "Tên nhóc kia… Làm bán hàng đa cấp sao?"

"Tiểu Phương là chủ nhiệm giáo vụ trường học." Cố Cảnh Thái sờ sờ chóp mũi, "Tiểu Phương rất tận trách với công việc, nhân duyên cũng phi thường rộng, chú Trương và chú Trịnh rất tin cậy Tiểu Phương."

"Phải không? Lưu Trấn Đông không hề ngần ngại mà tỏ vẻ hoài nghi hết sức.

Ngắm người trẻ tuổi ngay dưới ánh mặt trời sáng trưng lúc tám giờ, quang minh chính đại "dụ dỗ" con trai nhà mình, giáo sư Giang gật đầu nói: "Nhìn qua không thấy chỗ chạc mấy, lý lẽ trong lời nói lại không tệ."

Được Giang Diệp nhận lời, Tiểu Phương quay lại, Cố Cảnh Thái đã gọi bảo vệ mở cửa lớn ra, cậu ta biết, những người này đều là bạn hợp tác quan trọng của chú Trương, không thể chậm trễ. Đón những vị khách từ phương xa đến, chủ nhiệm Phương trẻ tuổi nghiêng người nhìn biển số xe của họ.

"A? Các vị là từ Bắc Kinh tới đây?" Quan hệ của hiệu trưởng Trương thật là rộng, bạn bè khắp các thành phố lớn cả nước. Vừa hoan nghênh bạn mới, vừa giới thiệu chính mình, "Tôi là chủ nhiệm giáo vụ trường, hiệu trưởng Trương và luật sư Trịnh đi khu dạy học mới giải quyết chút vấn đề, lúc này hẳn mới tới bên kia, xin chờ nửa tiếng để bọn họ xử lý một chút sự cố, tôi sẽ thông báo họ qua đây."

Nói như vậy, liền có chút bộ dạng chững chạc. Bất quá, câu tiếp theo lập tức khiến các vị khách quý từ phương Bắc tới nhất trí không nói gì.

"Bạn của hiệu trưởng Trương cũng là bạn của tôi. Các vị gọi Tiểu Phương là được, đừng khách khí nha." Tiểu Phương cười híp mắt, đi qua giới thiệu cho Giang Diệp một chút.

Bạn của bạn chính là bạn?

Ai cùng cậu ta làm bạn bè? Nói đùa. Liếc thanh niên có chút ngả ngớn này, Tống Uy, Cao Viễn, Lưu Trấn Đông cùng nhau tà mắt, cười nhạt. Vương Tuấn không tỏ vẻ gì, nhưng không tỏ vẻ chính là tỏ vẻ.

Trần Tố rất tán đồng quan niệm "trong nhà dựa cha mẹ, ra ngoài dựa bạn bè", lại không cảm thấy Tiểu Phương nói có gì sai, bất quá, cậu vẫn là âm thầm đau buồn cho tương lai người thanh niên sáng lạng này, không thể nghi ngờ, Tiểu Phương đối mặt đám quý ông này, còn có chút ngạo mạn như vậy, cũng đừng một lời không hợp, gây ra cãi nhau nha.

Dưới sự giới thiệu của Giang Diệp, Tiểu Phương bắt tay giáo sư Giang lớn tuổi nhất đám cười nói: "Ngài là giáo sư Giang mà Trương Dương Thẩm Dục nói là phi thường uyên bác phải không, vị này chính là Giang baba đi, hai vị có con trai như vậy thật có phúc nha."

"Khách khí, khách khí, thanh niên nên kết giao bạn bè, nên gách vác một chút trách nhiệm xã hội." Hai người họ Giang bị nắm tay lắc lắc, đối với người thanh niên không hề cảm thấy kì quái Giang Diệp có hai baba này, nhất thời có hảo cảm, đầu năm nay, người không quá ngạc nhiên không nhiều lắm.

Chìa tay sang bên, Giang Diệp đảm nhận vai trò giới thiệu rất nghiêm túc, tới lượt chú Vương càng nghiêm túc.

Nặn ra nụ cười chuyên nghiệp, mạnh mẽ nắm bàn tay của Vương Tuấn, đột nhiên, trên mặt hiện ra kinh ngạc, bất quá không phải là đối với Vương Tuấn.

Ánh mắt lướt qua bờ vai rộng của Vương Tuấn, Phương Hữu Dung nhìn phía sau Vương Tuấn.

Theo ánh mắt Tiểu Phương chuyển đường nhìn qua, sau lưng Vương Tuấn là Lưu Trấn Đông, trong tay

Lưu Trấn Đông là Tiểu Giai Giai, đang tò mò lắc lư cái đầu, trái phải nhìn nơi xa lạ này.

Làm sao vậy?

"Đây là… Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục!"

"Cái gì?!" Lời này vừa ra, Lưu Trấn Đông đang quan sát kĩ người thanh niên này lập tức mặc kệ. Cái gì là Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục? Đây là Tiểu Giai Giai của Lưu gia hắn. Vợ Lưu gia bên cạnh nghe thấy cũng khẩn trương, con gái cô, khi nào thì thành "Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục" rồi? Tiểu Giai Giai không biết gì, nhìn chú (anh trai) không quen biết cười khanh khách.

Người lớn tuyệt đối không tán thành, lấy lại nụ cười hàm súc, Tiểu Phương không bình luận thêm, nhìn về phía các cô toát ra vẻ đẹp trí thức, "Có thể để tôi đoán không, vị nào là 'chị lớn' chụp ảnh các nhóc con mờ ám cực kì đây."

Không đợi Tiểu Phương suy đoán, toàn bộ ánh mắt rơi vào trên người Tôn Lợi còn đang bấm máy tận dụng triệt để. Ngoại trừ cô, không ai có loại thú vui này. Năm ngoái ở nhà Vương Tuấn Trần Tố tiếp đón hai người bạn nhỏ, copy hình chụp đáng yêu vào trong máy tính, Tôn Lợi tỉ mỉ biên tập, "thành phẩm" cuối cùng thông qua internet chuyển hết cho hiệu trưởng Trương. Cao Viễn có chút nhận thức, dưới ánh mặt "oán hận nóng cháy" của Lưu Trấn Đông, đưa mắt nhìn lên thiên không, ai, không sai, xem ra nhất định là do ảnh chụp Tôn Lợi biên tập mà nên.

Nghe câu này của Tiểu Phương, nhìn "chị lớn", Cố Cảnh Thái đã bị bỏ rơi thật lâu bên cạnh, vẻ mặt thâm thúy. Năm ngoái đến nhà chú Vương làm khách, cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ chụp ảnh sẽ là một môn nghệ thuật. Ngày đó, vị nữ sĩ này đưa cho họ ảnh chụp ở nhà chú Vương, lúc chuyển tới, ban đầu mở ra mọi người đều xem vui vẻ, thế nhưng, càng xem càng thấy không thích hợp, từ đó trở đi, vừa thấy Thẩm Dục Trương Dương chơi đùa dây dưa với nhau, những người lớn vây xem đều phơi bày tâm tình vừa cẩn thận vừa phiền não, đến nay vẫn chưa tan.

Phải không… Tôn Lợi cười híp mắt, lời này nghe rất có cảm giác thành tựu. Vị chủ nhiệm giáo vụ trẻ tuổi này rất tinh mắt nha.

Thấy trong đó có người không hiểu gì, Tiểu Phương lấy di động ra, cho Tống Uy rõ ràng hoang mang không hiểu thưởng thức.

Nhìn cái di động vừa ra khỏi túi lập tức dưới ánh mặt trời chói lọi bắn tia sáng ra tứ phía, đám Cao Viễn Lưu Trấn Đông ngẩn người.

Một chủ nhiệm giáo vụ được mời, cư nhiên có cùng một chiếc VS xa hoa cao cấp số lượng có hạn của Thụy Sĩ với Vương Tuấn? Quá xa xỉ rồi. Lại tỉ mỉ đánh giá một phen, là chính phẩm, không phải hàng nhái. Xem ra bối cảnh người này không phải chỉ là chủ nhiệm giáo vụ đơn giản như vậy.

Tiểu Phương cầm điện thoại, nhấn nút bấm kim cương, chọn tập tin camera, dưới sự hỗ trợ của màn hình

rộng và độ pixel cao, rõ ràng quan sát được cả phòng Thẩm Dục, những vị trí có thể thấy được, đều dán poster đã bị biên tập lần hai chỉ còn ảnh Tiểu Giai Giai và Thẩm Dục.

Hai đứa nhỏ nằm chung một chỗ, nhìn qua cảm thấy rất buồn cười, những người khác thấy thú vị, đều lấy điện thoại ra, mọi người yêu cầu chuyển sang điện thoại mình, càng nhìn càng dễ thương, cái này phải lưu lại, tương lai dùng cho album "yêu say đắm" trong hôn lễ của Tiểu Giai Giai, nhất định rất hot.

Vợ chồng Tống Uy không rõ đề tài "Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục", tiến lên nhìn một cái, chà, bé trai này thật thanh tú, ghép chung với nhóc con Lưu gia thì khỏi phải nói, Tống Uy châm chọc Lưu Trấn Đông không biết đủ.

"Đây là xâm phạm quyền chân dung!" Đối với đám bạn không chút che giấu cười trên nỗi đau của người khác, Lưu Trấn Đông nổi giận, thật quá đáng, cách xa ngàn dặm còn bị YY, thói đời này thật khó lòng phòng bị. Hắn quyết định, nhất định phải giết tới nhà hiệu trưởng Trương, đòi về toàn bộ ảnh chụp của con gái.

Tiểu Phương chuyển hình bất diệc nhạc hồ, nghe vậy cười haha, phất tay vỗ lưng Lưu Trấn Đông, cười nói: "Ngài đa tâm rồi, chẳng qua là để ông nội bà nội Thẩm Dục giải sầu mà thôi."

Thình lình trúng một cú, Lưu Trấn Đông lảo đảo một chút, chưa kịp tính sổ tên nhóc không lớn không nhỏ này, Tiểu Phương đã cùng Tôn Lợi vui vẻ đi mất.

Giơ ngón cái thật cao, Tiểu Phương tán thưởng không ngớt, "Ảnh chị chụp thật sự quá tuyệt, xem ảnh chụp Trương Dương Thẩm Dục đến Bắc Kinh làm khách chị chuyển tới, đủ khiến bà nội bọn nhỏ buồn bực nửa tháng. Bất đắc dĩ, hai ông nội cùng nhau phóng lớn ảnh chụp chung của Thẩm Dục và Tiểu Giai Giai, treo đầy phòng, mới tiêu tan phiền muộn của các bà nội. Tác dụng phụ là khiến Thẩm Dục buồn bực mấy ngày, hiện nay còn đang treo đấy."

Nghe câu này, Tôn Lợi vui vẻ cười toe toét, nga, vị chủ nhiệm giáo vụ trẻ tuổi đẹp trai này, tính cách lại sang sảng, cả miệng toàn mật ngọt, là nhân tài giao thiệp đây. Tôn Lợi thẳng thắn cùng Tiểu Phương thành lập tình bạn vững chắc, đem album ảnh trải qua xử lý lần hai sao chép vào điện thoại, để cùng nhau học tập. Đương nhiên, Tôn Lợi cùng Tiểu Phương thành lập quan hệ tốt đẹp, tiện thể giới thiệu Cao Viễn.

Trừng Tiểu Phương dỗ ngon dỗ ngọt vợ y, Cao Viễn – ngay cả tên còn chưa được giới thiệu hết đã bị ném qua một bên – tin chắc cậu thanh niên này khẳng định từng làm bán hàng đa cấp, ít nhất cũng đã trải qua khóa tập huấn bán hàng đa cấp.

Đối với Tôn Lợi, Tiểu Phương cả miệng đều ngọt ngào; nhưng đối với Lưu Trấn Đông, đó tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nói cái gì vậy! Không được nhà hắn đồng ý, đã tùy tiện sử dụng quyền chân dung của Tiểu Giai Giai nhà hắn, trong nhà còn treo ảnh chụp Tiểu Giai Giai nhà hắn, không biết hối lỗi, Thẩm Dục còn buồn bực?!

Không đúng! Tại sao có thể như vậy, Lưu Trấn Đông bênh vực con gái quyết định, thấy được thằng nhóc Thẩm Dục này, nhất định phải nhéo mặt nhỏ của nó.

Xem video được bắn qua bằng Bluetooth, Giang Diệp vui vẻ chia sẻ cho hai baba, hai người nhìn mà tấm tắc lắc đầu, Tôn Lợi tuyệt đối có thể mở tiệm chụp ảnh, tài năng a.

Trong tiếng cười, mặt trời dần dần lên cao chói chang.

Nhanh chóng mời mọi người vào tòa hành chính, đồng thời cũng tiếp tục xã giao bị cắt ngang bởi sự hấp dẫn của Tiểu Giai Giai.

Nhảy qua bên cạnh Vương Tuấn vừa mới bắt tay, nắm lấy tay người nãy giờ vẫn luôn trầm tĩnh quan sát, lại cười nói: "Ngài nhất định chính là người mà Trương Dương thường nhắc tới, có thật nhiều thật nhiều sách, vừa nghiêm khắc lại vừa ôn nhu, chú Trần."

Hai tay bị nắm lấy lắc lắc, Trần Tố vốn không nhiều lời, ngoài Lưu Trấn Đông còn chưa từng thấy người nào siêu cấp tự thân thiết như thế, rất ồn nhưng lại có chút thú vị, rất tự nhiên.

"Ngài là… Chờ một chút…"

Tống Uy bị Tiểu Phương nhìn, liếc người thanh niên đem một đám tâm cao khí ngạo đánh bại từng người này, vị này cũng muốn nói mình?

"Không đúng, ngài không thể nào là chú Cao mà Thẩm Dục nói, người nhìn qua đầy mặt ý cười nhưng lại nghĩ cách tính kế người khác, tuyệt đối không phải." Tiểu Phương khẳng định.

Ô, con nít bây giờ, đều là quỷ thành tinh sao?

Dưới ánh mắt giễu cợt của Tống Uy, Cao Viễn bị học sinh tiểu học nhìn thấu bản chất, chỉ đành đứng ra, cười nói: "Tôi mới là 'chú Cao', vị này là bạn của chúng tôi – Tống Uy và vợ y."

Lắc lắc tay vợ chồng Tống Uy, Tiểu Phương nhiệt tình hoan nghênh, thình lình vươn một ngón tay, chui vào dưới nách bé trai vẻ mặt âm u ngồi trong cánh tay baba, thọt lét, Tống Tiểu Uy sợ nhột, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời vặn vẹo, kéo cổ áo baba, giật nảy lên cười haha.

Bầu không khí hài hòa, hoàn mỹ không tì vết.

86. Tia Nắng Ban Mai - Chương 86: Thủ Vọng Đồng Hành (5)

Nhân tài.

Quan sát người tên Tiểu Phương này, thuần thục sử dụng lời nói và ngôn ngữ thân thể, lôi kéo những vị khách đường xa, không kể những thứ khác, chỉ xem từ năng lực giao thiệp này, Tiểu Phương tuyệt đối là nhân tài.

Trêu chọc Tống Tiểu Uy cười ha ha, quanh co một chút khách sáo vờ vĩnh, Tiểu Phương mời các quý cô tri thức. Đột nhiên, tiếng động cơ từ xa đến gần, một chiếc ô tô màu bạc chạy với tốc độ cao, phóng về phía bọn họ, dọa Tiểu Phương giang hai cánh tay, nhảy ra trước mặt các vị khách quý. Xe ô tô phóng nhanh cũng đúng lúc phanh lại cách họ năm bước.

Trông Tiểu Phương nhảy ra trước mặt họ, bàn ra tư thái thấy chết không sờn, mọi người đều bị kinh ngạc, quá khoa trương rồi đi.

Giơ chân ngắn, Tống Tiểu Uy nhảy khỏi ôm ấp của ba, nhanh như chớp chuyển tới trước mặt Tiểu Phương, nhìn chằm chằm cánh tay đưa ra, chú (anh) Tiểu Phương bảo vệ bọn họ, trong ánh mắt nhóc con kia tràn đầy sùng bái.

Aizz, lớn lên trong quân khu, Tống Tiểu Uy mơ ước về các sự tích anh hùng sùng bái sai người rồi.

Giáo sư Giang cách Tống Tiểu Uy gần nhất lắc đầu, mong muốn chuyện này không ảnh hưởng tới quỹ đạo nhân sinh về sau của nhóc con. Về phần Lưu Trấn Đông lúc trước bị Tống Uy châm chọc, lấy cùi chỏ đẩy đẩy ba Tống Tiểu Uy, hừ hừ.

Được rồi, đây cũng là đạo đãi khách của người ta, chỉ bằng tư thái thấy chết không sờn khoa trương muốn chết này, các vị khách đường xa đến đây ít nhiều cũng lắng đọng, ấn tượng đầu tiên đối với người thanh niên này được xét duyệt lại lần nữa.

"Thịnh Tam, bình thường anh rất đáng tin cậy, sao hôm nay lại lái xe như thế?!" Không chú ý bản thân được cậu nhóc sùng bái, Tiểu Phương rất giận, cuộn tay áo, tiến lên ồn ào.

Nam nhân nhảy xuống khỏi xe, giơ cổ tay với Tiểu Phương đang xông tới, chỉ lên mặt đồng hồ, cao giọng đáp: "Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra? Không phải nói 8h30 xe mới chạy sao? Hiện tại mới 8h, xe liền sắp chạy?"

Trong cửa xe truyền tới tiếng khóc oa oa, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Hai cái tay nhỏ vỗ màn che nắng dán trên cửa sổ xe, Thịnh Tam mở cửa xe, bé gái toàn thân một màu hồng nhạt nhảy từ trong xe ra, lau nước mắt lớn bằng hạt đậu, chạy tới xe buýt bên cạnh, tay chân cùng sử dụng leo lên. Không bao lâu, bên trong xe truyền tới tiếng khóc lớn, "Ba ơi, không có ai, trống không."

Tiểu Phương xoay qua chỗ khác, trừng Thịnh Tam luôn luôn ổn trọng đang xách bé con xuống, an ủi cô bé, nói: "Đừng khóc, đừng khóc, đây không phải xe chúng ta ngồi, xe của chúng ta còn chưa tới."

Ô, thì ra là thế. Ba cô bé lấy ba lô màu hồng từ trong xe, tiện tay giao cho Cố Cảnh Thái bên cạnh, Thịnh Tam hướng các vị khách có chút "hoảng sợ" xin lỗi: "Xa xa nhìn thấy một đám người trước xe, còn tưởng rằng là phụ huynh tiễn các bạn nhỏ, bé con gấp gáp khóc ngay tại chỗ, làm mọi người hoảng sợ, xin lỗi."

Bé con hồng nhạt yên tâm, lau nước mắt trên mặt, ngượng ngùng núp vào bên người baba, nhẹ giọng nói thầm một tiếng, "Xin lỗi, là con gấp quá, giục baba mau lái xe tới."

"Tại sao có thể vì bản thân sốt ruột mà gây áp lực cho ba nha?" Tiểu Phương giáo dục cô bé, "Chuyện hôm nay, nhất định phải nghiêm túc tự kiểm điểm. Chỉ có một lần, tuyệt đối không thể có lần sau!"

Cô bé bị phê bình, đối với hành vi ban nãy của mình, cảm thấy rất ngượng ngùng, sợ hãi từ phía sau baba đi ra, nắm làn váy màu hồng nhạt, bày ra tư thế nhún gối cung đình, hướng các cô các chú biểu lộ áy náy chân thành.

…

Nhìn tư thế này, nhóm người trưởng thành muốn không cười cũng không được, thật là đáng yêu, rất có gia giáo, vừa rồi quả thật rất vội, vậy liền tha thứ thôi.

Buông máy ảnh, lấy khăn ướt ra, Tôn Lợi ngồi xổm xuống lau vết nước mắt chưa khô trên mặt cô bé. Chà chà, bộ dạng điềm đạm đáng yêu thật dễ thương. Tống Tiểu Uy ôm vở vẽ của mình nhìn chú (anh) Tiểu Phương chính nghĩa lẫm liệt, hai mắt tỏa sáng.

Lấy điện thoại ra bấm gọi, Tiểu Phương nói, "Bạn học Trương Dương xin chú ý, Thịnh Tây* tới rồi, mời cấp tốc qua đây đón người."

(*tên nhóc này là chữ ‘ ’, chữ này ko có trong tiếng Hoa =_=, tui tìm được từ na ná nó ‘ ’, nhưng chữ này thường dùng để dịch tên nước ngoài =”=)

Thịnh Tam thấy Tiểu Phương loạn ghép đôi bất mãn lắc đầu, theo sau chân hiệu trưởng Trương ổn trọng, Tiểu Phương thế nào vẫn là cái đức hạnh này. Dời ánh mắt sang mấy khuôn mặt xa lạ trước mặt, mỗi người khí thế đều không bình thường, Thịnh Tam ra hiệu cho Tiểu Phương, nói: "Giúp tôi giới thiệu một chút đi, mấy vì đây là?"

Xét thấy nguyên tắc "Bạn của bạn chính là bạn, Tiểu Phương nhiệt tình giới thiệu từng người bạn mới cho Thịnh Tam.

Nhận lấy danh thiếp đưa tới xem, quả nhiên, có thể lái được con BMW mới, vị này không phải viên chức công chức trường này.

Xem ra quan hệ giữa một nhà hiệu trưởng Trương và những người bạn này phi thường tốt, giống Tiểu Phương, người tên Thịnh Tam này, không hề xa lạ hai người họ Giang tương đối lớn tuổi được giới thiệu đầu tiên, thật không biết hai đứa con trai nhà hiệu trưởng Trương tuyên dương bọn họ thế nào nữa.

Ấn tượng của Thịnh Tam đối với vợ chồng Cao Viễn và vợ chồng Tống Uy không tệ, lời nói cử chỉ tuyệt không phải loại quần là áo lụa lái BMW tùy tiện làm bậy như đã tưởng, rất ổn trọng. Vươn tay, gập thắt lưng, Thịnh Tam còn bắt tay nhóc con Tống Tiểu Uy đứng bên cạnh ba mẹ. Khiến Tống Tiểu Uy được đối xử ngang bằng rất vui, hiển nhiên, cậu nhóc tuổi còn nhỏ, có ý thức rất mạnh muốn ngang hàng với người lớn.

Khi giới thiệu tới Vương Tuấn, thần tình Thịnh Tam dị thường vui vẻ, cười nói: "Nga, ngài chính là 'chú Vương' mang theo Trương Dương Thẩm Dục tham quan 'vườn Thanh Hoa' của Bắc Đại* a! Đại danh của ngài, trong nhóm bạn bè chúng tôi như sấm bên tai, trong đám bạn chúng tôi có mấy người tốt nghiệp Thanh Hoa, đã sớm nhớ kĩ ngài, cũng đặc biệt muốn kết bạn với ngài."

(*hình như chỗ này là nói móc, Thanh Hoa với Bắc Đại là hai trường đại học lớn của Bắc Kinh)

Bắt tay đối phương, Vương Tuấn luôn rất khó cùng người bên cạnh giao thiệp, thật sự không biết hình dung tâm tình mình lúc này thế nào, cái loại "danh tiếng như sấm bên tai" này, anh tuyệt đối không tưởng tượng tới được, đối với Trần Tố, vẫn là một câu "Ngài chính là 'chú Trần' mà Thẩm Dục nói là vừa nghiêm khắc lại ôn nhu" giống Tiểu Phương. Mà Lưu Trấn Đông tiếp đó lại bị một câu "Nga, đây là Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục a, hoan nghênh hoan nghênh." của Thịnh Tam, lần thứ hai tan vỡ, vợ Lưu gia không ngừng bận rộn an ủi chồng lại lần nữa tan nát cõi lòng.

Tan nát cõi lòng thì tan nát cõi lòng, đứng từ góc độ khác thì điều này cho thấy vòng giao thiệp của hiệu trưởng Trương hài hòa như tình thân vậy. Vào thời đại ham muốn hưởng thu vật chất như hiện tại, hợp tác cùng người có mạng lưới giao thiệp tốt thế này, Trần Tố Vương Tuấn thật tinh mắt.

"Anh Trương Dương!" Cô bé ngoan ngoãn đợi bên cạnh ba thỉnh thoảng quay đầu xem tình huống bên trong trường học, thấy bóng người từ phía xa đi tới, quét bỏ khí chất thục nữ, giơ tay hưng phấn la hét chạy tới.

Có thể là quá hưng phấn, không chạy mấy bước, dưới chân mất thăng bằng một cái, đầu rạp xuống đất nằm trên nền xi măng bị nắng chiếu chói chang. Rõ ràng nghe được tiếng chạm đất giòn giả, Thịnh Tam và Tiểu Phương quay đầu nhìn lại đồng thời cùng điều chỉnh tâm tình, tùy thời chuẩn bị nghe bé con gào khóc.

Thật bất ngờ, bé con yêu kiều đưa chân nhỏ đạp một cái, dũng cảm nhảy dựng lên, nhanh như chớp lần thứ hai lui ra thật xa, không chút do sự nhắm ngay mục tiêu.

"Thân thủ thật mạnh mẽ, cô bé dũng cảm như thế, tương lai nhất định có thể trở thành cô gái mới trong thời đại mới." Nhìn thân ảnh nho nhỏ màu hồng chạy ra xa, Tống Uy cảm thán tự đáy lòng.

Mím môi đè nén ý cười, vợ Tống Uy khẽ đẩy chồng. Trên địa bàn người khác, đừng cay nghiệp như thế

được không.

"Thịnh Tam…" Nghe bên tai truyền tới tiếng châm chọc nhiều hơn ca ngợi, Tiểu Phương nghiêm nghị nói: "Xin tin tưởng, tôi thật không phải là muốn gây xích mích ly gián, nhưng, tôi chân thành cho anh một lời khuyên, đem con gái qua nhà hiệu trưởng Trương nuôi đi, tiết kiệm phí nuôi nấng để dành cho của hồi môn sau này."

Trông về phía trước, Thịnh Tam không nói một lời, làm cha nhóc con Cố Tây, giờ khắc này, tâm tình hắn rất khó nói, chỉ đành chuyển ánh mắt nhìn về phía "Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục" đang lay động đôi mắt to tròn, để xua tan tâm tình phức tạp.

Người này muốn làm gì? Chống lại tầm mắt đối phương, Lưu Trấn Đông che chở con gái trong tay, cảnh giác nói: "Nhà bọn tôi chỉ tuyển con rể ở rể."

"Phải không?" Lại một baba ngốc nhất sương tình nguyện *(ý kiến 1 chiều???)*, Thịnh Tam và Tiểu Phương cùng hoài nghi cái khả năng này.

Dừng lại ngắn ngủi, theo tiếng cười có chút hả hê của Cao Viễn, mọi người đều nở nụ cười, Trần Tố bật cười đẩy Vương Tuấn bên cạnh thần tình có chút khó nói, quả nhiên là bạn Trương Chấn và Thẩm Văn Hoa, quá thú vị.

Sau khi nhìn nhau cười to, bầu không khí hòa thuận ấm áp, xem đồng hồ đeo tay, cũng sắp 8h30, Thịnh Tam quyết định chờ con lên xe sẽ rời đi. Cùng Tiểu Phương mời khách quý phương xa vào lầu hành chính của trường, thời gian không còn nhiều lắm, Tểu Phương gọi điện thoại cho hiệu trưởng Trương và luật sư Trịnh bên giáo khu mới, biết được bạn bè từ Bắc Kinh tới, hiệu trưởng Trương lập tức biết là ai, nói sẽ qua ngay, dặn Tiểu Phương tiếp đãi cho tốt.

Hướng tới khu hành chính, Tống Uy nắn bóp đầu Tống Tiểu Uy, bất mãn với ánh mắt của con trai, cư nhiên sùng bái Tiểu Phương khôi hài kia, không được, không được!

Tống Tiểu Uy không cam lòng bị chà đạp chạy tới bên người cha nuôi, không muốn cùng một chỗ với baba. Đạp chân nhỏ, Lưu Giai Giai nhanh như chớp trượt khỏi tay ba, thấy thế vội vàng chạy tới ôm lấy chân chú Vương, giãy dụa thân hình nhỏ đẩy anh trai qua một bên, kiên quyết bảo vệ lãnh thổ tuyệt đối thuộc về bé. Bị em gái bá đạo làm cho hoang mang, Tống Tiểu Uy quay đầu lại, nếu không thể đánh em gái, như vật chỉ có thể không tuân theo thôi.

Nhìn hai đứa nhỏ loạn chuyển quanh Vương Tuấn, ngôn ngữ cơ thể như đang cướp giật địa bàn, khiến những người lớn cảm thấy mắc cười, cũng không khỏi có chút hoang mang, vì sao hai đứa này cư nhiên không sợ Vương Tuấn chút nào vậy? Chẳng lẽ Vương Tuấn từ lâu đã lặng lẽ từ cao nguyên đi xuống nơi người sống rồi?

(ý nói cuối cùng anh Tuấn cũng hòa nhập loài người)

…, giải thích như vậy cũng không đúng, nếu như cảm giác của con nít là chính xác, vậy tại sao bọn nó trên cơ bản đều không trêu chọc Trần Tố? Chẳng lẽ Trần Tố thật sự hoàn thành từ thỏ trắng tiến hóa thành hồ ly? Lắc đầu, nghĩ không thông, nghĩ không thông a.

Vào bóng râm, mở cửa lớn khu hành chính, một trận gió lùa tới, chợt cảm thấy ngấm cả người. Quả nhiên, thỏa mái nhất chính là gió tự nhiên.

Dắt em gái Thịnh Tây, Trương Dương nghênh đón mấy chú từ Bắc Kinh tới chơi.

"Anh Giang!" Tốc độ xông tới mang theo sức mạnh sự sống mãnh liệt, đụng cho Giang Diệp thiếu chút nữa ngã xuống, lảo đảo được baba bên cạnh đỡ lấy, xương sườn đau quá. Trương Dương không chút che giấu nhiệt tình hoan nghênh, làm Giang Diệp vui vẻ hỏng rồi.

Thấy cô bé ở một bên chịu đựng đau đớn, các dì đều lục túi, Tôn Lợi tìm được băng keo cá nhân, ngồi xổm xuống kiểm tra đầu gối và bàn tay của cô bé, xác nhận không nghiêm trọng, lúc này mới giúp cô bé dán lại, lần thứ hai được Thịnh tiên sinh phong độ tốt cảm ơn.

"Chào chú Giang, chú Vương, chú Trần,…" Năm ngoái còn khoẻ mạnh kháu khỉnh, bộ dạng thơ ngây đáng yêu, đảo mắt, đã có khí thế tiểu đại nhân rồi, lúc chào mọi người khí thế mười phần y như trước. Liên tiếp chào các chú, Trương Dương liếc mắt nhìn Lưu Giai Giai mạnh bạo vây quanh chú Vương, ầm ầm hô to, "Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục!"

Không thể nhịn được nữa, Lưu Trấn Đông không thể nhịn nổi nữa, giơ bàn tay dày rộng, vỗ vào sau lưng Trương Dương. Bàn tay gấu đập vào thịt, tiếng vỗ khiến một đám đều chấn động.

Trước nhất, vợ Lưu gia trả lại Lưu Trấn Đông một cái, muốn chết à, con nhà ai mà không phải tâm can bảo bối, muốn đánh là đánh chắc?

Thật là, tức giận với con nít cái gì? Đồng dạng trong nhà có bảo bối, Tống Uy lập tức khinh bỉ loại hành động này của Lưu Trấn Đông. Cùng lúc, Vương Tuấn, Cao Viễn cũng khinh thường hành vi ấu trĩ này của hắn.

Tôn Lợi và Trần Tố chống lại ánh mắt Tiểu Phương nhìn tới, đang chuẩn bị từ ngữ giải thích với Tiểu Phương được coi như một nửa giám hộ của Trương Dương, không đợi mở miệng, Tiểu Phương phẩy phẩy tay, vẻ mặt không sao cả. Cùng lúc đó, Trương Dương căn bản là không để ý một cú không nặng không nhẹ này, nhảy khỏi bóng râm, ngẩng đầu, hướng lên lầu kêu la: "Thẩm Dục! Thẩm Dục! Ê! Ê! Ê!"

Giống như bị kích động, mấy bạn nhỏ vốn rải rác chơi trong bóng râm cũng gia nhập ồn ào, "Thẩm Dục, Thẩm Dục, ê! Ê!" Tiếng ồn ào quanh quẩn trên bầu trời tòa nhà hành chính, khiến các chú các dì đường xa tới đây không biết nên cười hay là nên sầu.

Tiếng ồn ào không khiến lầu trên đáp lại tiếng nào, đẩy một đám nhóc ra, Tiểu Phương cười rộ lên: "Đi, qua một bên chơi đi, đừng quấy rầy Thẩm Dục làm thực nghiệm."

“Thực nghiệm? Thực nghiệm gì?” Con nít có thể làm được thực nghiệm gì?”

“Thẩm Dục là đứa nhỏ ngoan lập chí muốn làm nhà khoa học, chỗ đó có phòng thí nghiệm riêng cho nhóc ấy.” Thịnh Tam ngẩng đầu nhìn một cánh cửa sổ trên lầu hai giải thích, hiệu trưởng Trương phi thường có tâm với đứa nhỏ.

Lập chí làm khoa học gia? Buồn cười. Tống Uy mới không tin. Con nít tùy thời tùy chỗ sẽ bị thứ mới mẻ hấp dẫn tâm tư, có cái gì có thể chắc chắn, còn không phải chơi đùa muốn làm người lớn.

Không giống Tống Uy, Lộ Thiên Nghi đầy lòng hiếu kỳ. Đứa nhỏ bây giờ tiếp xúc nhiều vấn đề, tầm mắt rộng, kiến thức tự nhiên không tầm thường, từ lâu không thể so sánh với bọn họ năm đó. Nhưng mà, trong bối cảnh xã hội vô cùng thực tế, chí hướng của bọn nhỏ càng ngày càng có xu hướng thu hẹp, đối với điểm này, khiến cô phải âm thầm lo lắng cho sự trưởng thành của Tống Tiểu Uy.

Lưu Trấn Đông không hề biết tự kiểm điểm, theo đường nhìn của Thịnh Tam, ngó một cái cửa sổ trên lầu hai. Hừ, thằng nhóc Thẩm Dục bên đó sao? Sau khi xác nhận, dặn vợ trông chừng con gái, nhấc chân nhảy lên lầu, hắn tính xong rồi, nhất định phải bóp mặt thằng nhóc dám chiếm tiện nghi Tiểu Giai Giai nhà hắn.

Theo sát bước chân Lưu Trấn Đông, Cao Viễn giơ chân dài lao đi cực nhanh. Không giống Trương Dương bị đánh còn vô tâm vô phế không thấy sao cả, nhóc Thẩm Dục đó rất biết mang thù, nếu như Lưu Trấn Đông đánh nó thật, vật không tốt rồi, dù sao đang ở địa bàn người ta.

Nếu đã ra ngoài chơi, nên vui vẻ mới phải. Với suy nghĩ có náo nhiệt không xem thì uổng, cũng hiếu kỳ phòng thí nghiệm dành riêng cho đứa nhỏ là hình dạng gì, Lộ Thiên Nghi, vợ Lưu gia và Tôn Lợi cùng nhau lên lầu.

Mấy người lớn thích gây rối, không khiến Tống Tiểu Uy bị Tiểu Giai Giai gạt ra lưu tâm, dựa bên cạnh cột đá cẩm thạch, nhìn chằm chằm mấy anh trai thuần thục điều khiển ván trượt đằng trước, trong mắt đầy mong chờ.

Xoa xoa đầu Tống Tiểu Uy, Tiểu Phương cố tình gọi mấy học sinh tiểu học ưu tiên tiếp đãi các vị khách nhỏ từ xa đến, mấy anh trai rất nhanh nhường một ván trượt cho Tống Tiểu Uy.

Tuy rằng bị hành vi vô lương tâm của baba bất lương làm tổn thương lòng tự trọng nho nhỏ, nhưng trải qua mấy ngày điều dưỡng, đã khép lại kha khá, được mấy anh mời, dùng kỹ xảo lộn vòng thăng bằng học được trong quân khu, không bao lâu Tống Tiểu Uy đã thuần thục lắc lư ván trượt hình dơi bánh xe laser, vui vẻ giống như con cá bơi lội.

Thấy Tống Tiểu Uy và mấy anh vui sướng chơi chung, ba và mấy chú quan tâm đứa nhỏ đều rất an tâm, bất quá, quan tâm đứa nhỏ, không có nghĩa là chỉ quan tâm bạn của đứa nhỏ, còn phải quan tâm chí hướng rộng lớn của bạn nhỏ nhà khác mới phải.

Trần Tố kéo kéo Vương Tuấn đang hóng gió, cậu rất lo lắng Lưu Trấn Đông không biết hối cải, còn có ý đồ

muốn khi dễ bạn nhỏ. Tống Uy nhìn bên kia lôi lôi kéo kéo, cũng theo bậc thang đi lên. So sánh với Trần Tố không yên lòng, Tống Uy đơn thuần muốn đi xem náo nhiệt, không có ý tốt.

Vài bước theo lên lầu hai, một cánh cửa bên phía đông đã bị Lưu Trấn Đông đánh mở ra, mấy người lớn chen ở cửa lại an tĩnh khác thường.

Ỷ vào chiều cao, Vương Tuấn đứng phía sau liếc mắt thấy rõ bên trong cánh cửa.

Đây đúng là một phòng thí nghiệm. Mấy học sinh trung học, tiểu học mặc áo blu, đứng trên băng ghế dài vững chắc, rửa ly đong trong bồn nước, đang dùng ánh mắt đen láy nhìn mấy chú tụ tập ngoài cửa.

Khi nhận ra mấy chú đã từng tiếp đãi mình ở Bắc Kinh, Thẩm Dục buông ly, nhảy xuống ghế, vui vẻ nói: "Chú Lưu, chú Cao, chú Vương, chú Trần,..." Nga, lần này còn có một chú mới chưa từng gặp.

Thấy nụ cười này, Cao Viễn không bị bạn nhỏ mang thù khẽ cười.

Nhìn Tiểu Thẩm Dục trước mặt hội đủ trầm ổn, thanh tú, Lưu Trấn Đông đã sớm xắn cao tay áo rũ tay xuống buồn bực, aizz, không hạ thủ được a. Thẩm Dục càng lúc càng giống ba, có sự lợi hại không tương xứng tuổi tác, chỉ là, bé trai mới học tiểu học, đã lộ ra sự trầm ổn không xứng với tuổi tác, không tốt lắm đâu.

Cậu bé nhìn qua là có thể phán định rất xứng với Lưu Giai Giai. Tống Uy và vợ yêu Lộ Thiên Nghi theo vào đánh giá phòng thí nghiệm này, có chút kinh ngạc. Đây không phải nơi dỗ con nít, mà là một phòng thí nghiệm chân chính. Phòng thí nghiệm quét sơn trắng bốn phía, rộng gấp đôi tưởng tượng, không có thiết bị, trên bàn là ống nghiệm thủy tinh trong suốt v.v.., trong mắt họ rất đơn giản, nhưng, đối với học sinh trung học, học sinh tiểu học mà nói, lại không hề đơn giản chút nào.

Tuy rằng không quá thích lãnh địa của mình bị quấy rầy, Thẩm Dục vẫn hào phóng mời mấy chú đường xa tới vào xem thế giới nhỏ thuộc về bọn nó. Hai học sinh trung học khác trong phòng thí nghiệm, tò mò quan sát bọn họ một lúc, lại tiếp tục rửa dụng cụ thực nghiệm.

Đứng trong phòng mở máy điều hòa, nhìn dụng cụ thủy tinh vị ánh mặt trời chiết xạ trong suốt lấp lánh, cảm giác có chút sắc bén lại có chút ngưng trọng, cho dù là Tống Uy biết châm chọc khiêu khích nhất, cũng không muốn phát biểu chuyện cười nhạt. Ở đây, không phải khu vực nói chuyện cười nhạt.

Xem qua một loạt dụng cụ sạch sẽ chỉnh tề, và thuốc thử bình thường được dán nhãn, Cao Viễn xem tranh chữ màu đỏ trên tường trắng, cái này xem như vật trang trí duy nhất trong phòng thí nghiệm, trên tranh chữ màu đỏ dùng thuốc màu màu vàng viết chữ lớn – "Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất của kiểm nghiệm chân lý", mọi người ở đây đều có chút khó hiểu.

Tiểu Giai Giai được mẹ ẳm, thể hiện đầy đủ bản sắc hiếu kì của trẻ con, đung đưa đầu, nhìn quanh địa phương hoàn toàn xa lạ này, đối diện nụ cười của anh Thẩm Dục, cô nhóc không do dự, lập tức với ra trước, tay nhỏ có lực bắt lấy áo blu của anh không tha.

Buồn cười, tiếng cười mọi người tràn đầy phòng thí nghiệm. Cậu bé thanh tú chững chặc lại rất tự tin như thế, rất khó khiến người ta không thích.

Nắm tay em gái lấn thứ hai quấn quít lấy bé, Thẩm Dục thận trọng ngăn cản ngón tay lại muốn đụng đụng mấy thứ không cố định của em gái, trong tiếng cười của người lớn, Thẩm Dục đã hiểu chuyện có chút ngượng ngùng. Năm ngoái ở nhà chú Vương, em gái còn chưa biết đi, tay nhỏ chỉ lớn có chút xíu, hiện tại còn có thể chạy, thật thần kỳ.

Nhìn Thẩm Dục cẩn thận mang Tiểu Giai Giai đi tham quan phòng thí nghiệm, vợ chồng Lưu gia cùng tính toán.

"Tính khả thi của việc bắt cóc một cậu bé thông minh lanh lợi như vậy về nhà, hẳn không dễ dàng." Nhìn nhìn Tôn Lợi kích động không thôi tìm góc độc tốt chụp hình, Lộ Thiên Nghi bước đi thong thả bên cạnh tốt bụng khuyên nhũ hai vợ chồng Lưu gia có mưu đồ đánh chủ ý lên con trai nhà người ta.

"Đây là phòng thí nghiệm dành riêng cho em trai, thế nào, lợi hại không ạ." Trương Dương chui vào giữ chú Vương và chú Trần, xoay xoay đầu rất đắc ý, vinh quang của em trai chính là vinh quang của nhóc nha. Tuy rằng ban đầu thấy ba tặng phòng thí nghiệm này làm quà sinh nhật cho em, nhóc ghen tị muốn chết, một lần bất mãn chui trong này ăn vạ, chỉ hai ngày sau, nhóc đã thấy không có hứng thú, thế là, không còn ghen tị nữa.

Chà, anh trai nhỏ khoe khoan em trai thật khiến người thích, mấy người gần đó đều đưa tay xoa nhẹ đầu hổ nhỏ, khiến Trương Dương đã là học sinh tiểu học, phiền não xoay người chạy.

Trần Tố vẫn luôn có một chút khuynh hướng chủ nghĩa giáo điều, quay đầu nhìn khẩu hiệu trên tranh chữ màu đỏ, dò hỏi: "Vì sao treo cái này? Trong đó có chủ ý gì không?" Từ tiếp xúc lúc trước mà đoán, Trương Chấn và Thẩm Văn Hoa cũng không phải người treo "chủ nghĩa" yêu nước bên môi. Tuy điểm tựa của lý thuyết quả thật là thực tiễn, nhưng treo cái khẩu hiệu chính trị thuộc về thời kỳ quá độ đặc thù này, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

Ngẩng đầu nhìn tranh chữ to lớn, Thẩm Dục nói: "Ba nói [Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất của kiểm nghiệm chân lý, học sinh lý hóa không động thủ làm thí nghiệm, là trẻ đần độn chỉ biết giải đề] anh Tiểu Phương sau khi nghe được, liền đặc biệt treo lên."

Ồ, hóa ra cậu nghĩ phức tạp rồi, đem thái độ khoa học nghiêm túc nghĩ theo phương hướng thế tục.

Thế nào mà mỗi câu nói của Thẩm Văn Hoa đều mang theo đâm chọt vậy? Mắt liếc Trần Tố không khỏi hổ thẹn, Vương Tuấn không phản bác, câu này của Thẩm Văn Hoa mặc dù mang theo châm chích, nhưng đối với bọn nhỏ lập chí trở thành khoa học gia, chính là châm ngôn.

Quan sát hết toàn bộ phòng thí nghiệm, cho dù ai cũng sẽ không chút nào cất giấu nảy sinh ca ngợi trong lòng, học sinh tiểu học xem baba thành thần tượng sùng bái, người lớn nhìn vào đáng yêu thông minh không gì sánh được, Thẩm Văn Hoa thật biết cách dạy con. Đã là học sinh tiểu học rồi, không tiện ôm ôm hôn hôn, mấy chú cảm khái, đều đưa tay sờ sờ đầu Thẩm Dục non nớt lại chững chạc, đầu hai học sinh

trung học khác cũng vô tội bị quấy nhiễu hai cái. Mặc dù mặt cứng ngắt tỏ vẻ mất tự nhiên, nhưng cảm giác vinh quang được các chú các dì khen ngợi, các thiếu niên không che giấu được không ngừng nhếch nhếch khóe môi, chọc cho mấy người lớn không khỏi mỉm cười, xem, đây là sức mạnh của khen ngợi.

Thực tập buổi sáng hôm này là ôn tập chương trình thực nghiệm giáo viên hướng dẫn dạy hôm qua, xem thời gian, mấy học sinh và Thẩm Dục cùng thu dọn hết dụng cụ thủy tinh đặt vào giá cố định, sửa sang các thứ trên bàn, cởi áo blu, bỏ vào tủ quần áo riêng, đeo balô nhỏ, từng tiểu nam sinh tư thế oai hùng hiên ngang xuất hiện.

Ra khỏi thế giới cá nhân ấp ủ hi vọng này, vây quanh đóa hoa nhỏ của quốc gia, cùng nhau xuống lầu.

Ngoài lầu hành chính phi thường náo nhiệt, trong khoảng thời gian bọn họ lên lầu xuống lầu, trong ngoài phòng khách dưới lầu tăng thêm vài đứa nhỏ, đi qua đi lại, bất diệc nhạc hồ. Lớn lên trong quân khu, Tống Tiểu Uy và những người bạn mới chơi chung một chỗ, âm u lúc trước trên khuôn mặt nhỏ đã sớm không thấy, tiếng cười hào hứng.

Hai người họ Giang không lên lầu tham quan phòng thí nghiệm của Thẩm Dục, đang cùng Tiểu Phương trò chuyện nhiệt tình, dưới lời mời tích cực của Tiểu Phương, giáo sư Giang vốn chỉ là đi theo vợ, vui vẻ tiếp nhận một buổi diễn thuyết về triển vọng nhân sinh cho học sinh trong trường.

Nhìn Tiểu Phương sau khi được nhận lời lộ vẻ tung tăng, giáo sư Giang thật sự nở nụ cười, thanh niên này thật sự rất có tâm.

"Được rồi, bối cảnh kinh tế hiện tại là sóng ngầm tài chính, thế nhưng ngài có thể đừng thêm vào vấn đề này không? Đối với các học viên tìm kiếm huấn luyện kỹ năng, ưu tiên thỏa mãn yêu cầu sinh tồn nhất mà nói, kinh tế quốc tế cách họ rất xa, cho dù chỉ là khuyến khích, các học viên càng hy vọng được nghe những thứ để bọn họ có thể suy nghĩ về tương lai."

Đương nhiên, đó là một đề nghị rất tốt, giáo sư Giang lập tức đồng ý. Trong trường học lấy huấn luyện kỹ năng làm chủ, thêm vào chủ đề kinh tế thế giới, vô cùng thoát ly thực tế, y ủng hộ quan điểm này.

"Vậy…" Đề nghị nêu ra được ủng hộ, Tiểu Phương nhìn giáo sư Giang, "Tôi có có một thỉnh cầu nho nhỏ, trong quá trình diễn thuyết, ngài có thể khắc chế tâm tình một chút không, đừng nói mấy ngôn luận như [xã hội là không công bằng, xin tiếp thu hiện thực]."

Mọi người từ lầu hai đi xuống hướng tới bên này, bị bầu không khí hấp dẫn, Tiểu Phương có thể khiến giáo sư Giang giả dối khôn khóe nhất nhìn với con mắt khác làm họ có chút ngạc nhiên, đến khi lại gần, đều bị đề tài này hấp dẫn.

"…" Giáo sư Giang nhìn Tiểu Phương, nói gì vậy? Y nhìn qua rất giống phẫn thanh*? "Là vị giáo viên nào nói ra trong lúc phát biểu? Hắn là nên mau chóng thanh trừ khỏi đội ngũ giáo viên."

(thành phần thanh niên TQ có khuynh hướng dân tộc chủ nghĩa một cách cực đoan)

"Hắc. Là luật sư Trịnh nói. Bất quá ngay từ đầu anh ấy đã bị quét khỏi hàng ngũ giáo viên nghiệp dư rồi, do tôi thay thế." Tiểu Phương thẳng vai, ha ha cười nói, "Anh ấy trực tiếp bị đuổi về đội ngũ luật sư, không cho phép lên lớp nữa."

Ồ, nhìn đằng sau Tiểu Phương, giáo sư Giang cất tiếng cười. Đánh mắt nhìn sang, Trần Tố lắc đầu, lúc Tiểu Phương nói xấu người ta, đã quên quay đầu nhìn một chút rồi.

Hoàn tất vài sự kiện vụn vặt đột phát, luật sư Trịnh cùng Trương Chấn chạy tới, giơ tay cho Tiểu Phương lại nhạo báng sau lưng y một cú, cái tên Tiểu Phương này, chuyện hơn tám trăm năm trước, cứ không chịu quên mà lấy ra chế giễu, hại y cũng cùng Tiểu Phương không nghiêm túc.

Cất tiếng cười trung khí mười phần, hiệu trưởng Trương nhiệt tình hoan nghênh bạn hợp tác tới đây.

Nhìn hai vị này sốt ruột không rời, may là đã biết hai người bọn họ là người một nhà theo quan hệ tình thân, nếu không, loại trạng thái này, sẽ làm người khác sản sinh âm thầm lo lắng.

Thu hồi ánh mắt liếc xéo, Tống Uy nhìn hiệu trưởng Trương cao giọng mà cười trước mặt, vì sao người này lại có nhân duyên cực tốt.

Hiệu trưởng Trương bày tỏ nhiệt liệt hoan nghênh với mấy người bạn mới, luật sư Trịnh cư xử hàm súc thể hiện là người thanh đạm có trí thức, giao tiếp khéo léo thể hiện xét duyệt trước khi thâm giao.

Bất kể như thế nào, trước khi nói chính sự, phải giải quyết bọn nhỏ đang chạy nhảy trước mặt trước.

Hiện tại có vấn đề quấy nhiễu Giang Minh Hoa vẫn luôn đợi trước lầu hành chính. Giáo sư Giang khe khẽ nghiêng thân một chút, bĩu môi về phía mấy đứa nhỏ trước sau trái phải chạy như điên. Mấy đứa nhỏ trước mắt, tuổi lớn một chút, cùng lắm là học sinh trung học; nhỏ một chút, rõ ràng còn chưa lên tiểu học, trong đó, uy tín của Thẩm Dục tựa hồ rất cao, thấy bé nắm tay một em gái, mấy học sinh tiểu học lúc trước theo Trương Dương ồn ào, mặc dù có huống nháy mắt ra hiệu, lại không có hành vi ồn ào.

Ngó mấy bạn nhỏ chạy qua chạy lại bên người, giáo sư Giang cảm khái thừa nhận, Tiểu Phương nói không sai, trước mắt trong nước, nhà ai có thể có một đống em trai em gái như thế, quả thật xác suất còn thấp hơn trở thành chủ tịch nước. Bất quá, để Cố Cảnh Thái, Giang Diệp hai thanh niên bản thân còn chưa trưởng thành mang theo một đống đầu củ cải thế này, không lo sao?

Trẻ con cũng quá nhiều rồi. Nhìn mấy chục em trai em gái, Giang Diệp phát giác không đúng, cẩn thận xác nhận, hỏi một chút, tổng cộng có bao nhiêu bạn nhỏ tham gia du lịch?

"Đại khái ba mươi mấy…" Tiểu Phương chớp mắt, "Làm sao vậy?"

Làm sao vậy? Tiểu Phương cư nhiên còn hỏi lại bọn họ làm sao vậy? Giang Minh Hoa nghẹn bên cạnh Giang Diệp nói không nên lời. Đồng thời, ngay cả Vương Tuấn nghe xong cũng khó chịu. Lần thứ hai lo

lắng cho đám nhỏ qua qua lại lại, Tống Uy, Cao Viễn cảm thán tự đáy lòng, Tiểu Phương này cư nhiên thật sự lừa gạt Giang Diệp trước mặt bọn họ!

"Ba mươi mấy?" Giang Diệp quá sợ hãi lúc này chuyển con mắt sang Cố Cảnh Thái.

Cố Cảnh Thái bị Giang Diệp liếc mắt tới có chút chột dạ, nga, không phải cậu muốn cố ý giấu diếm, chỉ là bản thân cậu sớm đã thành thói quen, không để ý vấn đề nhân số, đối mặt nghi vấn của Giang Diệp, cậu vội vã nói sang chuyện khác, dò hỏi: "Được rồi, Tiểu Phương, hôm nay tới chỗ nào chơi?"

"Giang Tây, một tuần." Tiểu Phương hời hợt trả lời một câu.

A? Giang Tây? Một tuần? Là bảy ngày?

Không đợi hai người họ Giang hỏi, Cố Cảnh Thái bên cạnh đã quát lên, "Chờ một chút! Một tuần? Không phải nói một ngày sao!"

"Ai nói? Người nào nói?" Híp mắt, Tiểu Phương cất giọng nói, "Em có chứng cứ chứng minh không? Không có chứng cứ không cần đổ oan người khác."

Nhìn Cố Cảnh Thái há to mồm nói không ra lời, lại nhìn nhìn Tiểu Phương ném ra khái niệm pháp luật, Giang Diệp hiểu không thể trông cậy vào Cố Cảnh Thái nữa, không đợi mấy baba đứng ra, Giang Diệp vốn cho rằng chỉ cần bồi mấy bạn nhỏ đi chơi vườn bách thú, sân chơi một chút. hiện tại quyết tâm kiên định, nhất định phải rút lui, trách nhiệm này quá lớn.

"Em thấy việc này…"

"Chậc chậc." Nắm rõ Giang Diệp muốn lùi bước, Tiểu Phương lắc lắc đầu nói, "Thanh niên tại sao có thể vừa gặp trắc trở đã lùi bước không tiến lên? Tại sao có thể đã nhận lời hứa hẹn lại đơn giản buông tha? Nam tử hán hứa hẹn chính là danh dự, là không thể sai lời." Rõ ràng, đối phó hai học sinh, Tiểu Phương đã lăn lộn trong công việc, rất thành thạo.

Nhìn Giang Diệp á khẩu không trả lời được, lại nhìn nhìn Cố Cảnh Thái uể oải cực kỳ, hiệu trưởng Trương, luật sư Trịnh cùng nhau cười nghiêng người lảng tránh, thái độ này, rõ ràng cho thấy chỗ dựa vững chắc phía sau Tiểu Phương chính là hai người này.

Quả nhiên, nguồn gốc không chỉ có Tiểu Phương, mà là đám người lớn nắm quyền thế.

87. Tia Nắng Ban Mai - Chương 87: Thủ Vọng Đồng Hành (6)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trách nhiệm, đó là một mệnh đề rất khó cho ra câu trả lời chính xác trăm phần trăm.

Trên con đường nhân sinh, khăng khăng truy vấn tỉ lệ mấy phần ngàn không thể lảng tránh đó, tương lai mới thật sự dễ vỡ. (???)

Chuyện này cứ quyết định như thế, dẫn đầu ngoại trừ Cố Cảnh Thái, Giang Diệp, còn có một cô bé cao gầy chạy tới gần sát giờ, cô bé tên Tiêu Linh. Nhờ Cố Cảnh Thái giới thiệu một chút mới biết, cô bé là con gái của đối tượng tái hôn của mẹ Cố Cảnh Thái, tuổi xấp xỉ Cố Cảnh Thái, năm ngoái tốt nghiệp trường y, trước mắt đang đào tạo chuyên sâu tại đại học y đó. Do tương lai chuẩn bị làm y tá trưởng phụ trách quản lý hồ sơ sức khỏe các bạn nhỏ, đây là sắp xếp hết sức khéo léo.

Có lẽ đều biết nội tình của nhau, trong bầu không khí "người một nhà" nồng đậm, vứt tầng sa mỏng ngăn cách qua một bên, Giang Diệp cởi mở tâm tình cùng cô bé trò chuyện vui vẻ. Nhìn tổ ba người tùy ý tự nhiên, mấy chú cố ý quan tâm đám thanh niên đều rất yên tâm.

Quên đi, nếu đã bị Tiểu Phương quang minh chính đại ám toán, liền thích ứng hoàn cảnh thôi. Dù sao, đối với thanh niên, đi xa cũng là một loại rèn luyện. Quay đầu đang muốn nói với Tiểu Phương gian xảo hai câu, bên cạnh đã không có bóng dáng Tiểu Phương. Trái phải nhìn nhìn, Tiểu Phương cùng hiệu trưởng Trương, luật sư Trịnh đang giao lưu với hai học sinh trung học vừa nãy cùng xuống lầu, Thẩm Dục cũng ở đó.

Tiểu Giai Giai thật sự rất thích Thẩm Dục, vây quanh Thẩm Dục chuyển động liên tục, vợ chồng Lưu gia gần đó, tò mò muốn nghe một chút nhà khoa học tương lai sẽ có phiền não gì, cần ba và mấy chú giúp đỡ?

Tán gẫn không quá lâu, tiếng nghiêm túc phê bình từ đó truyền tới, dẫn tới sự quan tâm của các dì tràn đầy yêu thích với bé trai nho nhã. Thẩm Dục làm chuyện sai gì mà bị phê bình? Nhanh chóng đi qua xem.

Bị phê bình không phải Thẩm Dục, là hai học sinh trung học kia. Sự tình không phức tạp, bọn nhỏ hướng chú Trương, chú Trịnh tổ chức chuyến đi xa đưa ra yêu cầu không muốn theo cùng, hai người càng muốn ở lại phòng thí nghiệm làm thực nghiệm mình thích.

Thỉnh cầu này ngay lập tức bị bác bỏ, đồng thời phê bình thái độ không xem trọng chuyến đi xa này của bọn nhỏ. Luật sư Trịnh và Tiểu Phương hoàn toàn vô điều kiện đứng về phía phụ huynh, không cho van xin.

Kỳ quái, hiếm thấy học sinh trung học có tình cảm mãnh liệt như vậy với khoa học, các vị phụ huynh vì sao lại ép bọn nhỏ tham gia hoạt động tập thể mà bọn nó không thích? Nhóm ba mẹ ở đây đều vểnh tai chú ý.

Thấy hai học sinh trung học uể oải, Lưu Trấn Đông nhảy ra giúp đỡ, "Tôi cho rằng yêu cầu của hai đứa rất xác đáng, tôi rất tán thành. Đứa nhỏ tương lai muốn trở thành khoa học gia, phải đào tạo chuyên nghiệp, đi chơi xa quá tốn thời gian." Dù sao con gái nhà mình không thể đi chơi xa được, nếu Thẩm Dục ở lại không đi cũng rất tốt.

"Mong đợi con cái thành tài là mong muốn lớn nhất của mỗi vị phụ huynh, nhưng tuyệt không thể nóng vội hỏng việc." Nghe Lưu Trấn Đông nói, hiệu trưởng Trương liên tục xua tay.

"Lúc nhỏ, mỗi một ngày thiếu niên trải qua, đều không thể thay thế. Thế giới tập trung hóa, càng cần thú vui đa chiều." Luật sư Trịnh thẳng thắn giải thích với Lưu tiên sinh rõ ràng đang quấy rối, "[Lấy giáo dục đạo đức thay thế suy nghĩ, lấy lễ giáo quản chế tư tưởng.] trong trường học đã khiến chúng ta trả giá bằng thiếu sót triết học, khuyết thiếu suy ngẫm lại, càng trói buộc nhận thức thế giới quan của đời sau. Cho nên trong phân đoạn giáo dục gia đình, chúng ta không thể tiếp tục đi đường vòng nữa."

"Lấy giáo dục đạo đức thay thế suy nghĩ, lấy lễ giáo quản chế tư tưởng." Yên lặng nhẩm lại những lời này, rất nhanh móc ra giấy bút ghi chú lý luận giáo dục triết lý mười phần này, vợ Lưu gia nhìn về phía con gái nhà mình, lại nhìn nhìn chữ viết trên vở, chẳng lẽ phương án giáo dục tinh anh cô khổ tâm định ra cho tương lai Tiểu Giai Giai là sai rồi?

Thấy vợ đang cẩn thận suy tư, Lưu Trấn Đông vuốt cằm, xem ra Tiểu Giai Giai nhà hắn có thể từ vực sâu giáo dục thi cửa, giương cánh bay lên rồi, chuyến này đi không uổng.

"Lý luận khoa học sâu xa, thường thường đến từ lý giải nghệ thuật, từ nhìn nhận đối với sự sống tạo hóa." Hiệu trưởng Trương nghiêm nghị nói, "Tổ chức cho các em đến với thiên nhiên, đến với tập thể, là để các em đi khám phá, đi cảm nhận, đi mở rộng tư duy, trong tương lai mới không bị những khuôn khổ đã định sẵn ràng buộc."

Lập lại câu đầu tiền của hiệu trưởng Trương, Tống Uy liên tục nhìn hiệu trưởng Trương, luật sư Trịnh cảm thấy kính nể, quả nhiên là làm giáo dục, lý tưởng đầy giáo dục rất có trình độ.

Ngó ngó Tống Uy bên cạnh bị những điều trước mắt lừa gạt, Cao Viễn có chút hả hê. Rõ ràng, lời nói văn nghệ như thế, không thuận miệng như thế, lại mang theo tư duy lý luận, nhất định là Thẩm Văn Hoa truyền bá cho hiệu trưởng Trương.

Phân tích lệch lạc của Tống Uy, rất nhanh liền được giải thích. Đối mặt kính nể của bạn mới, Trương Chấn cảm thấy phải giải thích một chút, đưa tay xoa xoa đầu Thẩm Dục, mỉm cười nói: "Lời này là ba Thẩm của bọn nhỏ tổng kết ra, tôi chỉ trích dẫn thôi."

Nga, tư duy của Thẩm Văn Hoa quả nhiên mang đầy tính chất khoa học, thanh niên kiệt suất như thế, không theo sự nghiệp giáo dục thật sự quá có lỗi với người khác, giáo sư Giang đứng ngoài nghe thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thuyết phục Thẩm Văn Hoa đổi nghề.

Lại thấy Giang Minh Hoa nghiền ngẫm lời này, giáo sư Giang phân tích: "[Lý luận khoa học sâu xa, thường thường đến từ lý giải nghệ thuật, từ nhìn nhận đối với sự sống tạo hóa.] lời này không phải không có lửa thì sao có khói, cũng không phải Thẩm Văn Hoa phát ngôn đầu tiên."

"Còn có điển cố?"

"Có, điển cố có thể kéo ra rất nhiều. Rất nhiều khoa học gia cấp thế giới đều vào lúc tuổi già cảm khái như vậy, mượn một vị khoa học gia chúng ta tương đối quen thuộc làm ví dụ, Dương Chấn Vũ biết chứ." Không đợi mọi người trả lời, giáo sư Giang nhìn về phía hai học sinh trung học chăm chú lắng nghe, "Dương Chấn Vũ vào lúc sáu mươi tuổi, đã từng nói câu này, [Chạm tới đáy kiến thức vật lý, mới phát hiện, hóa ra không phải vấn đề vật lý, mà là vấn đề triết học.]"

"Thế nhưng, ở nước ta, khoa học và nghệ thuật hoàn toàn cách xa nhau. Từ hồi trung học đã bắt đầu chia lớp tự nhiên và xã hội, phần lớn đại học hoặc văn hoặc lý hoặc kỹ thuật. Chỉ cường điệu khoa học cầm quyền, khoa học quyết định sách lược, cơ sở khoa học lý luận cách tân, lại hạn chế tác phẩm nghệ thuật. Phàm là bất lợi cho đoàn kết chính trị, phàm là không ở trong xu hướng chính yếu, đều thuộc vào nhóm bài xích. Chủ trương khoa học như vậy, nhiều lắm là mang đến cách tân cho kỹ thuật, ví dụ như kỹ thuật lai giống lúa nước của Viên Long Bình, căn bản không thể có phồn vinh của tính sáng tạo trên cơ sở khoa học lý luận."

Nhóm học sinh trung học cái hiểu cái không suy nghĩ những vấn đề mới, "Xin hỏi… Triết học là cái gì?"

"Ở TQ, dùng tư tưởng Mao Trạch Đông chủ nghĩa Mác-Lê Nin thay thế triết học, nhưng đây tuyệt đối không phải 'triết học' bọn ta đang nói." Giáo sư Giang không cho ra câu trả lời tiêu chuẩn, lấy tay xoa đầu nhóm thiếu niên, nói, "Thứ đó cần tự mình lĩnh ngộ, vì con người là khác biệt."

Nhóm học sinh trung học còn có chút ngây thơ bị đầu độc, hoan hoan hỉ hỉ tiếp nhận phê bình giáo dục, lúc này nâng cao tinh thần, toàn tâm chờ đợi chuyến đi xa chạy nhanh đi xếp hàng.

Nhìn đám thiếu niên, những người lớn không thể trở lại tuổi thanh xuân cảm thán không thôi, có những người lớn để ý quan tâm bọn nhỏ trưởng thành, bọn nhỏ may mắn làm sao.

Giáo sư Giang nói: "Hiệu trưởng Trương, Thẩm Văn Hoa thật không có ý định trở thành nhân sĩ giới giáo dục sao? Tương đối mà nói, hiện tại quốc gia thiếu chính là những nhà giáo dục trăm năm trồng người, không phải khoa học gia."

Nhìn giáo sư Giang có thể truyền đạt toàn bộ ý nghĩ của Thẩm Văn Hoa, Trương Chấn cười xua tay, nói: "Em ấy nói bản thân là phần tử trí thức, 'phần từ' là độc lập. Em ấy yêu nước vô điều kiện, nhưng chính

đảng quốc gia này lại không thương người như em ấy. Em ấy nguyện ý làm liệt sĩ, nhưng tuyệt không muốn làm con cờ. Ngày nay, chỉ cần nhằm vào thể chế giáo dục chỉ ra chỗ sai, chính là cái xà lộ đầu đầu tiên."

(mấy phần này tui chém không thương tiếc, thật sự không hiểu cái khỉ gì hết)

Giáo sư Giang nhất thời không nói gì. Trần Tố nhẹ nhàng quay đầu đi, bản thân là một cái đinh ốc trong cơ quan quốc gia, chỉ trích giống như châm chọc đến từ thành phần tri thức trong dân như vậy, là cực kỳ nghiêm khắc, điều lệ tự do và hiến pháp trong Đảng, quả thật cần điều chỉnh lại. Cao Viễn, Tôn Lợi thì thôi đi, năm ngoái đã biết Thẩm Văn Hoa đạm mạc sắc bén, hiện tại một kích ngay mặt, chỉ có thể ngượng ngùng. Thân ở chiến tuyến tư pháp đã nhiều năm, quốc gia này, đầu tiên là Đảng viên, sau đó là công dân. Điều lệ Đảng cao hơn hiến pháp, quyền hành chính cao hơn hình pháp, kỷ ủy cao cấp hơn nhiều pháp viện, những thứ này là hiện thực, đều là nỗi bi ai người làm tư pháp bọn họ.

Nhìn Thẩm Dục bị Lưu Giai Giai quấn quít lấy, thân ảnh nhỏ rất thẳng tắp, đây là tư thái rường cột tương lai sao? Vương Tuấn trầm tư, giống như giáo sư Giang nói lúc nãy, hiện nay trong nước thiếu nhất không phải khoa học gia, mà là nhân sĩ trí thức có thể đưa ra phân xét giám thúc nền giáo dục hiện hành. Vương Tuấn quyết định sớm liên hệ Thẩm Văn Hoa nói chuyện một chút.

Tống Uy và Lộ Thiên Nghi kín đáo cùng nhau giả ngu. Từ chối cho ý kiến, bọn họ có bối cảnh gia đình cán bộ cao cấp, quanh năm mượn thứ này đạt được rất nhiều đường tắt, bọn họ không muốn công kích cũng không muốn đón ý hùa theo, hiến thân quốc phòng, bảo vệ quốc gia, mới là nghĩa vụ của bọn họ.

Nhìn đám người phát ra khí tức phản tỉnh chính mình, Trịnh Đình Hiên chậm rãi quay đầu đi, Thẩm Văn Hoa khoe khoang văn hóa với Trương Chấn, kỳ thật làm gì cao thượng như vậy. Theo y biết, không biết là chủ ý, hay là kích động, Thẩm Văn Hoa đã nảy sinh hứng thú với phương diện giáo dục, đã bắt đầu phát triển nền tảng đối đáp.

So sánh với những người khác cẩn thận suy tư, Lưu Trấn Đông càng quan tâm phản ứng vợ mình. Múa bút thành văn, vợ Lưu gia ghi chép lý luận giáo dục của mọi người, tỉ mỉ tiêu hóa, ngay khi mọi người đang trầm tư, cô lấy ra văn kiện mang chỉ đạo phát triển tương lai của Tiểu Giai Giai từ trong túi xách, nhờ hiệu trưởng Trương chỉ ra chỗ sai.

Đơn giản nhìn tiêu đề văn bản, hiệu trưởng Trương lập tức nghẹn lời. Luật sư Trịnh nhìn lướt qua bước một bước qua bên cạnh không cho ý kiến.

"Dựa theo quy luật thị trường mà nói, kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp thay đổi." Tiểu Phương cũng ngó qua tiêu đề trang bìa lắc đầu, "Nhân sinh không thể sắp đặt. Ngài nhất định đã uổng phí công sức rồi."

Ai cũng không nhận lấy xem qua, chính là câu nói của Tiểu Phương, nhân sinh không thể sắp đặt, kế hoạch vĩnh viễn theo không kịp thay đổi, đây là thường thức, cũng là hiện thực tuyệt không có ngoại lệ.

Xem một cái sẽ chết à! Lưu Trấn Đông bất mãn với cả đám không một người cổ vũ. Không giống một đám người lớn ỷ vào học thức chuyên môn bản thân mà trêu chọc, bị tâm hiếu kì sai khiến, Thẩm Dục lật xem, từng trong đống quy tắc đọc cụ thể từng điều, đọc tới cuối cùng, Thẩm Dục đưa tay xách Tiểu Giai Giai vẫn chuyển động không ngừng quanh người bé, nhanh như chớp nhảy ra thật xa.

"…" Cho dù coi như là muốn tỏ vẻ bảo vệ, cũng không cần thiết xách thiên kim nhà hắn như xách con mèo mà đi vậy chứ! Ngó Thẩm Dục trốn bên ngoài, Lưu Trấn Đông lẩm bẩm, vợ Lưu gia tiếp tục tự xét lại.

Lúc này, tổ ba người bên ngoài tòa nhà trò chuyện rất ăn ý, cùn đi qua tìm phụ huynh. Xem giờ, thời gian dự định lên đường đã không sai biệt lắm, các vị phụ huynh giao lưu một chút, chủ nhiệm giáo vụ Tiểu Phương hành động, đem mũ đỏ, cờ đỏ cộng thêm mấy dụng cụ cần thiết khác, chia cho ba vị dẫn đầu trẻ tuổi.

Tiêu Linh cùng Cố Cảnh Thái quan hệ giống như anh em ruột hiển nhiên đã quen, giao cho Giang Diệp trọn bộ [Mười vạn câu tại sao] vừa lãnh được, mấy thứ này toàn bộ dọn lên xe.

Thu dọn mấy thứ vụn vặt còn lại, Tiêu Linh dặn dò Giang Diệp lần đầu tham gia hoạt động, "Từ giờ trở đi, đối với tất cả các câu hỏi mấy bạn nhỏ nêu ra, có thể lừa, có thể nói mò, có thể dỗ, chín là tuyệt đối không thể nói với những người bạn nhỏ lòng hiếu kỳ rất nặng câu [Không biết.]"

Cầm một chồng [Mười vạn câu tại sao] kèm cả tranh minh họa, Giang Diệp đã làm xong chuẩn bị tâm lý lần thứ hai tâm tình phức tạp. Hai baba Giang Diệp đồng dạng cũng không bình tĩnh, nhìn con trai nhà mình cẩn thận che chở, ngay trước mắt bản thân bị lừa gạt thành đối tượng chịu sai khiến, không ủ rũ cũng không thể nữa.

Giơ loa phóng thanh bằng nhựa, Tiểu Phương bắt đầu phát thanh.

"Xin chú ý, xin chú ý, mời tất cả các bạn lớn nhỏ tập hợp trước khu phòng học."

Nghe được tiếng phát thanh, bọn nhỏ nhàn rỗi bốn phía chơi đùa, buông ván trượt, cởi giày trượt batin, vội vàng ra ra vào vào trong tòa nhà, không bao lâu, lưng đeo ba lô du lịch, đeo bảng tên dành riêng cho những bạn nhỏ, tập trung bên khu phòng học, thời đại càng xem trọng cá tính đường hoàng, không hòa mình trở thành danh từ "có cá tính", có thể thấy tình huống ngần này bạn nhỏ tập trung một chỗ ngoài trường học đã càng ngày càng ít, thoáng cái có thể thấy nhiều như vậy, rất thú vị.

Đứng trên bậc thang trước khu lầu, những người lớn nhìn nhóm nhi đồng thế kỷ mới được mặt trời 8h30 soi sáng dưới bậc thang, những người lớn, không muốn bị tuổi tác rượt đuổi lại rơi vào sự tấn công của năm tháng, cảm thán không thôi, năm tháng không buông tha ai a.

"Xếp hàng, tay to nắm tay nhỏ. Ý thức cá biệt không theo xu thế vô cùng nghiêm trọng, mời tạm thời quay về xu thế, vô luận em nguyện ý hay không nguyện ý, xã hội chân chính là xã hội quần thể, xin không cần khoe khoang ý thức không theo xu thế trước mặt các em trai em gái, đừng cho là các em trai em gái nhỏ tuổi hơn các em sẽ đơn giản bắt chước hành vi bất lương, làm tổn hại địa vị cao thượng của bản thân trong lòng các em trai em gái."

Liếc hai học sinh tiểu học còn đang tranh thủ thời gian so tài PPS, lại nhìn nhìn Tiểu Phương mặt không đổi sắc châm chọc khiêu khích, nga, mồm miệng thật cay độc, cư nhiên cùng một dạng với Tống Uy, thật đúng là xem thường cậu ta rồi.

"Bạn nhỏ mặc áo thun màu vàng đứng ở phía đông chú ý một chút, tạm thời thu liễm một chút ý thức độc lập tự chủ, trở về trào lưu quần thể đi." Tiểu Phương giơ loa nhựa thân thiết hướng dẫn, "Thầy Phương cam đoan với em, tạm tgời trở về, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng sau này em phát triển cá tính độc lập."

Theo ngữ điệu trêu chọc của Tiểu Phương, các học sinh nhỏ tập hợp trước tòa hành chính nhìn sang. Mà bạn nhỏ mặc áo thun vàng không vào hàng kia, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lẻ loi xách theo ván trượt, chính là Tống Tiểu Uy nhìn qua bọn họ bên này.

"Còi xuất phát sắp thổi, đừng để tụt lại phía sau a." Trương Dương nghểnh đầu đứng trước nhất chạy tới, kéo em trai vào trong đội ngũ.

Tà mắt nhìn Tiểu Phương trêu chọc con trai mình, Tống Uy sáp lại Vương Tuấn Trần Tố, thấp giọng nói: "Các cậu làm sao quen biết mấy nhân tài này?"

Mím môi không nói gì, Vương Tuấn Trần Tố căn bản không cách nào trả lời câu hỏi này, vẫn duy trì diện mạo ổn trọng tiếp tục bàng quan.

Xếp hàng, tay trong tay, cảnh tượng học sinh tan học niên đại bảy mươi tám mươi trong trí nhớ, đã sớm bị ngựa xe như nước thế kỷ mới thay thế. Kí ức khi còn nhỏ lại tái hiện, cảm động mơ hồ khiến Tôn Lợi giơ máy ảnh, thêm cả tâm ý thành kính, quay chụp lại hình ảnh từng có.

Tiểu Phương không lâu trước cùng Tôn Lợi kết thành một phe, tranh thủ lúc rảnh tay gia nhập hàng ngũ chỉ đạo. Trước ống kính, bọn nhỏ không biết cái gì gọi là sợ người lạ đúng lúc bày kiểu tạo hình, đối diện ống kính chớp chớp mắt, dùng dáng vẻ đẹp nhất lưu lại hình ảnh đẹp nhất, những người lớn vô tâm vô phế trông mà nhếch khóe môi.

Tất cả vận sức chờ phát động, trong đội ngũ, có cánh tay giơ cao cao xin phát biểu khiến mọi người chú ý. Là Thẩm Dục xin phát biểu. Giơ ngón tay chỉ em gái nắm lấy bé không buông, Thẩm Dục nói: "Em gái quá nhỏ, còn chưa tới tuổi tham gia đi chơi xa."

Thịnh Tây cả người phấn hồng cũng ở bên cạnh gật đầu, em trai nhà cô bé mới biết đi cũng rất muốn mang theo đó, nhưng em quá nhỏ, phải chờ lớn lên, mới có thể theo bọn nó đi chơi.

"Đúng đó, dựa theo quy định nội bộ của chúng tôi, bạn nhỏ năm tuổi trở lên mới có thể tham gia đi chơi xa." Tiểu Phương đồng ý, hùng hồn phất tay nói, "Trước cứ ôm đi, đợi khi lên xe, sẽ đem em gái trả lại cho ba mẹ, nhẫn nại thêm một chút."

Nghe xong lời này, Lưu Trấn Đông còn đang tính toán con trai nhà người khác, lập tức trợn mắt với cái ót của Tiểu Phương, cái gì gọi lại nhẫn nại thêm một chút? Tên nhóc này thật không biết nói chuyện.

"Cái kia, Tống Tiểu Uy mới tới thì sao? Trương Dương cũng giơ tay phát biểu, "Tống Tiểu Uy đã thật cao rồi, lại rất ngoan, sẽ không nháo, có thể đi cùng bọn em không?"

Thấy con trai ánh mắt đầy mong chờ, Lộ Thiên Nghi đã nghe nói đây là hành trình gần một tuần cúi người xuống, ôn hòa nói: "Tiểu Uy, phải nghiêm túc cám ơn anh trai đã mời, con biết đó, lần này không thể." Đối với bọn họ mà nói, tuy rằng lần nghỉ này sắp xỉ nửa tháng, nhưng đối với người xa nhà đã lâu mà nói, bọn họ chỉ có quyền ra ngoài chơi hai ba ngày, nếu thật sự để Tống Tiểu Uy ra ngoài chơi một tuần, cha mẹ hai nhà sẽ chém vợ chồng bọn họ.

"Chờ con chính thức tới trường, có nghỉ hè nghỉ đông, lại tham gia kế hoạch du lịch với các anh được không? Đến, anh Giang Diệp qua đây bảo đảm một chút." Tống Uy ý bảo Giang Diệp đã đội nón đỏ tiên phong ra mặt lừa gạt. Với con nít, hứa hẹn của anh trai, còn đáng tin cậy hơn ba mẹ nhà mình.

Dưới yêu cầu của chú Tống, Giang Diệp bị đẩy ra làm bia đỡ đạn, đang dùng tới danh dự anh trai, cam đoan một phen với Tống Tiểu Uy đang méo cái miệng nhỏ nhắn.

Coi như hiểu chuyện, Tống Tiểu Uy cuối cùng thỏa hiệp, lưu luyến không rời bước ra khỏi đội ngũ. Rời nơi xếp hàng mấy bước ngắn ngắn, mới bạn thân mới quan đều lấy tay xoa xoa đầu chíp bông của Tống Tiểu Uy, tỏ vẻ đồng tình.

Thấy đầu con trai mình không ngừng bị sờ tới sờ lui, tâm tình Tống Uy thật không dễ hình dung. Ai, ngôi sao tương lai tập hợp toàn bộ hy vọng của hai nhà Tống, Lộ bị đối đãi như vậy, thật muốn bốc hỏa.

Loại bỏ quân dự bị, chuẩn bị đã không sai biệt lắm. Lần thứ hai xác nhận nhân số, không dư thừa thành viên lẫn vào, Tiểu Phương giơ loa làm tổng động viên sau cùng, "Đều chuẩn bị sẵn sàng rồi phải không, đến, chúng ta cùng thuật lại khẩu hiệu và tư tưởng của chúng ta một lần! Đến, cùng nhau lớn tiếng nói cho các ba, các chú, các dì, các anh nghe một chút."

"Kiên quyết chống lại gia sư, kiên quyết không cho gia sư cơ hội vơ vét tài sản trong nhà!" Theo Tiểu Phương cao giọng hướng dẫn, bọn nhỏ ngao ngao gầm thét.

Cùng lúc những người lớn bật cười, "phụt" một tiếng, Cao Viễn đang uống nước, phun hết ra ngoài, bắn hết một thân mát lạnh lên lưng Tống Uy đứng phía trước.

Quay đầu nhìn chằm chằm nước trái cây trên lưng áo sơ mi trắng, Tống Uy lại lần nữa biểu hiện bất mãn với Cao Viễn, từ khi vào trường học này, đã thấy ô long nhiều như vậy, còn kinh ngạc như thế sao. Nấp sau tấm lưng dày rộng của Vương Tuấn, Trần Tố cũng không nhịn được, quá buồn cười rồi. Vương Tuấn bị Trần Tố đẩy ra làm bia đỡ đạn nhìn thấy lắc đầu, một đám người hiệu trưởng Trương vừa làm việc, vừa hưởng thụ vui đùa, phương thức làm việc thật đúng là không giống người thường a.

Tư vị làm người dẫn dầu thật tốt a. Tiểu Phương vui vẻ cười, không tự nhiên gật đầu, "Không sai! Mọi người nhớ rất kĩ, bây giờ bắt đầu điểm danh."

Điểm danh trước khi xuất phát, là do anh Cố Cảnh Thái làm. Thông tin cá nhân của mỗi một bạn nhỏ và gia đình đều nằm trong máy tính xách tay của Cố Cảnh Thái, là hồ sơ bí mật quan trọng, cần bảo quản nghiêm ngặt.

Lúc trước dự tính có hơn ba mươi, thống kê cuối cùng nhân số còn hai mươi bảy, một nửa là con cái nhân viên trong trường, một nửa là con mấy nhà bạn bè cùng tán đồng quan niệm giáo dục này. Đương nhiên, nếu không phải chuyến du lịch đường dài mang tính độc lập lần này có yêu cầu nhất định, nếu chỉ là hoạt động ngắn hạn một ngày mà nói, bạn nhỏ đứng trong này sẽ là con số gấp bội.

Bọn nhỏ xếp hàng đồng loạt xuất phát, ngoại trừ vợ chồng Lưu Trấn Đông phải đi lĩnh con gái nhà mình về, Thịnh Tam đặc biệt đưa con gái tới, cũng tạm biệt mọi người. Mặc dù không có giao lưu sâu sắc, ấn

tượng hai bên lại vô cùng tốt, về sau nếu có cơ hội, nhất định còn có thể gặp nhau.

"Lái xe nhất định phải chú ý an toàn." Tiểu Phương vừa chú ý mấy bạn nhỏ vừa quay đầu dặn dò, hiện tại tai nạn giao thông thường xuyên, vì người nhà chính mình, an toàn là trên hết.

"Bên phải xoay, đi đều bước."

Nhìn mấy thân ảnh thẳng tắp của mấy bạn nhỏ, trật tự chuyển hướng ra cửa trường, chuẩn bị xuất phát.

A, cổng điện tử trường học ngay cả xe du lịch chuyên dụng cho mấy bạn nhỏ cũng không tùy ý cho qua, lại không tiếng động mở ra, một chiếc xe trờ vào.

Nhìn thân xe giống như loan màu dưới ánh mặt trời, Lưu Trấn Đông nheo mắt, ngả ngớn huýt sáo, chà, Rolls-Royce Phantom.

(dòng Phantom hiện tại ở Việt Nam là hơn 80 tỷ, do sự thay đổi của mức thuế)

Quả nhiên là một trong những con xe xa xỉ bậc nhất giá trị bảy chữ số, vô thanh vô tức tấp vào làn đỗ xe trống không trước tòa hành chính, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, khí thế phú quý bức người.

"Các vị không cần thấy kì quái, nhất định phải làm như không nhìn thấy." Nhìn chằm chằm thứ đồ chơi giống như lướt đi dừng tại bên hông, Thịnh Tam nghiêm nghị.

Câu này có ý gì? Đối với danh xe sấp xỉ tám con số, muốn làm như không nhìn thấy, thật sự không dễ dàng a.

Đẩy cửa xe, người từ trên đi xuống, lấy bộ dáng người mẫu xe (car model) tiêu chuẩn, dựa vào cửa xe nhìn chăm chú một đám đầu củ cải đang nghiêng đầu nhìn hắn dưới bậc thang.

Tạm thời miễn bàn bộ dạng người mẫu xe tiêu chuẩn này, một thân vị này mặc, đủ để hấp dẫn ánh mắt của người nơi này. Trên vai và cổ áo kia, có ký hiệu đặc thù thuộc ngành cảnh sát nào đó, trên vai rộng lớn, mấy lần gạch cho thấy cấp bậc không tầm thường. Chỉ là có chút kỳ quặc, giữa tiết hè tháng bảy, hắn cư nhiên còn mặc áo tay dài mùa xuận, vị này đến tột cùng là nghiện trang phục, hay là người mẫu xe?

Mấy bạn nhỏ xếp hàng bước đều, vừa đi vừa vẫy vẫy tay với hắn, quen thuộc tranh nhau ồn ào, "Chào chú Thịnh."

Híp ánh mắt dài nhỏ, giống như kiểm duyệt, đẹp trai mười phần nâng tay chào, khiến mấy bé trai đều nghỉ chân giơ cao tay, trả về quân lễ. Giang Diệp quản lý mấy bạn nhỏ thấy vậy, hiếu kỳ vô cùng, ai vậy nha? Có phong thái của chú Vương, bĩ khí của chú Lưu, ngụy ôn hòa của chú Cao, lợi hại mà chú Trần hay thể hiện, ách, thật quỷ dị của một chú khác, cảnh phục trên người đến tột cùng là thật hay giả? Quay đầu nhanh chóng hỏi Cố Cảnh Thái.

Tống Uy và Lộ Thiên Nghi thấy rõ, này là đồng phục của quân cảnh* đặc thù, bất quá hiển nhiên là đang mặc trái mùa.

(*chỉ binh sĩ cảnh sát quản lý theo kiểu quân đội hóa, ví dụ: binh sĩ cảnh sát vũ trang, theo baike. Giống Quân cảnh vệ trong Attack on Titan á)

Thấy xe này, lại thấy người này, hiệu trưởng Trương đứng đầu nơi này, từ đầu chí cuối đều là cười híp mắt, không biểu thị gì. Luật sư Trịnh thật sự nhìn không nổi, quay đầu nhìn về phía Thịnh Tam: "Anh trai cậu thật đúng là… có cá tính, hắn không thể đổi quần áo sao?"

Nghe xong lời này, đám người Cao Viễn kinh ngạc, cái gì? Cái tên siêu cấp khoe khoang này, là anh trai Thịnh Tam cực kỳ chín chắn sao?

Là anh ruột? Không thể nào, vô luận là khí chất hay là khí thế, hoàn toàn không giống, nếu là không phải bị lộn trong bệnh viện, vậy thì đột biến gene rồi.

Đối với hoài nghi của mọi người, Thịnh Tam xoay người không nói. Bộ dạng bị đả kích, người bên cạnh thấy mà không khỏi mỉm cười. Xem ra, có anh trai như vậy, Thịnh Tam tựa hồ cũng không sống quá tốt.

Thịnh Tam phiền não xoay người đi, vừa lúc thấy Tôn Lợi giơ máy chụp hình, lập tức cản lại, nói: "Đừng chụp hắn. Công việc của hắn có chút… cái kia."

Cái kia?

Cái gì?

Cao Viễn đồng dạng cũng là bộ tộc đồng phục không cho là đúng, từ dấu hiệu trên quần áo xem ra, không phải là hải quan bắt buôn lậu sao, cần gì cẩn thận như vậy?

Bất kể thế nào, cảm giác thần bí càng dễ dàng hấp dẫn người khác, mắt Tôn Lợi chớp chớp.

Vợ Lưu gia cùng đội ngũ mấy bạn nhỏ đi tới chỗ xe buýt, Lưu Trấn Đông lưu lại. Theo đội ngũ bọn nhỏ đi xa, trong bóng râm trước tòa hành chính, trở về tĩnh lặng ngắn ngủi.

Đi xuống bậc thang, hiệu trưởng Trương và luật sư Trịnh hoan nghênh vị này, nhìn ra được, bọn họ là bạn bè rất quen thuộc. Nắm tay hiệu trưởng Trương, anh trai Thịnh Tam cười nói: "Không thể tới kịp để tham dự nghi thức hoàn thành cuối tháng của ngài. Hiện tại, tôi chúc mừng trước."

"Khách khí rồi." Hiệu trưởng Trương cười ha hả.

Anh trai Thịnh Tam đánh giá các vị khách. A, lại có không ít vị khách mới không quen biết, vòng bạn bè của hiệu trưởng Trương thật đúng là rộng khắp.

"Thịnh Tam." Hắn cười khẽ, giơ tay trước hết chào hỏi em trai thân ái nhà mình.

"Hai người có mâu thuẫn?" Thấy Thịnh Tam chào anh trai nhà mình liền đi, hiệu trưởng Trương tuyệt không muốn xen vào việc của người khác thuận miệng hỏi một chút.

Thổi thổi vạt áo, hắn hừ một tiếng: "Có thể là còn đang ghen ghét tôi đi."

Ngắm ngắm đồng phục trên người hắn, luật sư Trịnh lầm bầm, "Thật không có thiên lý."

Anh trai Thịnh Tam quay đầu liếc mắt nói: "Luật sư Trịnh, tôi nghe thấy đấy."

"…" Luật sư Trịnh vội ho một tiếng, tai thật thính mà, khẽ cười nói: "Xin hãy xin như tôi chưa nói gì. Bất quá, hôm nay không phải ngày nghỉ sao? Mặc đồ lao động vào ngày nghỉ không tốt đi."

"Đồ lao động?" Nâng mắt một mí, vén góc áo được thêm vào đồ án kim loại đặc thù, lại nhướng mi.

Luật sư Trịnh xua tay cười không nói.

Khoe khoang, khoe khoang đến nơi đến chốn mà, đây là nhận thức chung đối với tên này của một đám người tới từ phương Bắc.

Bất quá, nhìn dáng dấp lỗ mảng vị này khoe khoang đồng phục mình, một đám người tầm mắt có chút cao, cư nhiên đều không cảm thấy đáng ghét. Dù sao, ngay trong bọn họ cũng có một người đặc biệt thích đồng phục chính mình, đương nhiên, không lỗ mảng như vị này.

Dưới sự giới thiệu của hiệu trưởng Trương, tuy rằng cảm thấy phi thường bất khả tư nghị, nhưng vị trước mặt, đúng là anh ruột của Thịnh Tam ổn trọng – Thịnh Tắc Cương.

Trước sau như một, những người đến từ Bắc Kinh cách xa ngàn dặm, lần thứ hai nhận thức quan hệ tốt đẹp trong vòng bạn bè của hiệu trưởng Trương. Đối với Vương Tuấn dẫn mấy bạn nhỏ vô tri đi dạo "vườn Thanh Hoa của Bắc Kinh", Thịnh Tắc Cương phản ứng "Như sấm bên tai" giống mấy người bạn khác của hiệu trưởng Trương, khiến cho hai người họ Giang, bọn Cao Viễn thay Vương Tuấn rất nghiêm túc cảm thấy không đáng. Hành vi hài hước duy nhất trong hơn ba chục năm, cư nhiên bị ghi nhớ không thể trở mình, những người này thật đúng là… cái kia.

Giới thiệu tới Trần Tố, Trần Tố đã chuẩn bị cho tốt để nghe đánh giá "nghiêm túc lại ôn hòa" lần nữa, Thịnh Tắc Cương đầu tiên là lộ vẻ kì dị, sau đó cười rộ lên, "Ngài chính là Trần Tố khiến Tiểu Phương phiền muộn ngủ không yên a, nghe danh đã lâu."

"Khiến Tiểu Phương phiền muộn? Trước hôm nay, tôi chưa từng gặp Tiểu Phương a." Cùng vị này bắt tay, chóp mũi lướt qua mùi nước hoa nam tính, Trần Tố thật sự không thể tin tưởng, một vị cảnh viên có thể có bộ dạng tiểu tư như vậy, chẳng lẽ giống lời đồn tren phố, có vài cơ quan thật sự hủ bại đến trình độ khó coi sao?

"Nga, đừng hiểu lầm." Thấy Trần Tố hơi lộ ra kinh ngạc, Thịnh Tắc Cương phong độ mười phần mỉm cười nói: "Tiểu Phương là fan trung thành của quan niệm làm giáo dục của hiệu trưởng Trương. Sớm mấy năm trước, đã hạ quyết tâm muốn theo sát bước tiến của hiệu trưởng Trương tiến tới. Không nghĩ tới, dưới tình huống cậu ta theo dõi toàn diện, hiệu trưởng Trương vẫn cùng ngài đạt thành hiệp nghị đầu tư trước. Sau khi Tiểu Phương biết được, vạn lần uể oải, bất quá, buồn bực mười hai tiếng liền khôi phục."

Thật không, thấy Trần Tố, nhưng Tiểu Phương không có biểu hiện ra bất kỳ khác thường gì, cư nhiên có khúc mắc như vậy với Trần Tố? Nhìn không ra, Tiểu Phương nhìn qua tuyệt không chững chạc, vẫn rất trầm ổn nha. Tiểu Phương lại có xuất thân như vậy, các vị ở đây đúng là đều nhìn lầm rồi.

Hiệu trưởng Trương từng vì vậy mà bị người Thịnh gia năm lần bảy lượt "nghiêm túc phê phán" cười ha hả. Ai, được người ta sùng bái, làm thần tượng người ta thật không dễ dàng a.

Bắt tay Tống Uy rõ ràng có ý tứ dò xét hắn, theo ánh mắt hàm ý của y nhìn thoáng qua con xe màu xanh saphire, cười nói: "Đó là tôi giúp bạn lấy từ chỗ bắt buôn lậu, so với giá thị trường thấp hơn mấy phần, tiền lời thu được toàn bộ thuộc về quốc khố."

Thịnh Tắc Cương cuối cùng đưa mắt dừng trên người Vương Tuấn và Trần Tố, "Đồ tốt chỗ bắt buôn lậu rất nhiều, nếu có hứng thú muốn giúp tăng quốc khố, cứ liên hệ tôi."

Nghe xong lời này, ánh mắt Lưu Trấn Đông bên cạnh sáng chưng.

Nói chuyện tới đây thì ngừng. Đơn giản là sẽ gặp lại, Thịnh Tắc Cương phất tay tạm biệt.

Nhìn theo con xe xa hoa, giống như bay lượn lái ra cổng trường. Mọi người chung quanh cùng nhớ tới một việc, người nọ làm gì vậy? Là đơn thuần tới chúc mừng sớm hiệu trưởng Trương? Hay là đặc biệt cầm món hời tới dụ dỗ bọn họ chảy nước miếng?

Xe buýt bên ngoài lái đi, vợ Lưu gia ôm Tiểu Giai Giai khóc nức nở quay lại.

Ai, vợ Lưu gia thở dài, lần này dù đẩy anh Giang Diệp ra hứa hẹn, cũng không hoàn toàn triệt tiêu bất mãn của Tiểu Giai Giai.

Lưu Trấn Đông tiếp nhận Tiểu Giai Giai đang đạp chân nhỏ, dùng lực múa may cánh tay, kháng nghị mẹ cường quyền. Nga, đáng thương quá, miệng nhỏ bành ra như con cá vàng rồi.

Đẩy đẩy chồng đang trêu đùa con gái, vợ Lưu gia quay đầu lại nhìn cửa điện tử đã khép lại, kỳ quái hỏi: "Người kia là ai? Sao Tiểu Phương lại lên chiếc xe đó?"

Tiểu Phương?

Đúng a, Tiểu Phương cảm giác tồn tại mười phần, cư nhiên vô thanh vô tức biến mất không thấy. Thấy trong tay luật sư Trịnh nhiều ra kính viễn vọng, loa phóng thanh, lại nhìn nhìn con xe xa hoa đi mất không thấy, liếc mắt hiệu trưởng Trương phong ba không sợ hãi, mọi người đều sinh ra chút cảm giác kỳ quái, Tôn Lợi vẫn duy trì mất tự nhiên trông về phương xa, rung động đầy mắt.

"Anh trai Thịnh Tam là Thịnh Tắc Cương, tên Tiểu Phương là Phương Hữu Dung, đại thể chính là như vậy." Hiệu trưởng Trương hàm hồ cười cười.

Tắc Cương, Hữu Dung, hữu dung nãi đại, vô dục tắc cương*, người cũng như tên, chỉ cần không phải ngu ngốc, trên cơ bản đều có thể hiểu.

(*2 cụm này đều nằm trong 2 câu đối 8 chữ của một nhà anh hùng dân tộc thời Mạc Thanh, tạm dịch là khoan dung/tha thứ là to lớn; không cần/muốn/cầu thì lại có được'. Nói chung là một cặp)

"Anh trai Thịnh Tam đến cùng là làm nghề gì?" Nhiều chuyện không chỉ mình Trần Tố, Tống Uy cũng tò mò, thật muốn vạch trần cái tên mặc chính trang cảnh phục, lại khoe khoang túi tiền.

"..., kỳ thật bọn tôi cũng không rõ lắm tình hình cụ thể, trước đây chỉ biết hắn làm thương mại xuất nhập khẩu, bây giờ làm gì, chúng tôi đều không rõ lắm." Luật sư Trịnh cũng là lần đầu tiên nghe Thịnh Tắc Cương nhắc tới chuyện buôn lậu, "Chỉ biết một điều, tài sản cá nhân Thịnh Tắc Cương rất lớn, đủ để hắn hưởng dụng bất luận xa xỉ phẩm nào."

Nghe thật thần bí, được rồi, xem như nhân tài đi. Đè xuống lòng hiếu kỳ, tạm dừng truy vấn.

Tiến lên phòng họp trên lầu, điện thoại luật sư Trịnh vang lên. Là Tiểu Phương gọi, trong điện thoại, Tiểu Phương căn dặn luật sư Trịnh tuyệt đối không buông tha giáo sư Giang đã đáp ứng làm diễn thuyết.

Giáo sư Giang bên cạnh nghe thấy cười nói: "Tôi hình như có thể hiểu được nguyên nhân các vị mời cậu ta làm chủ nhiệm giáo vụ, người ở tuổi cậu ta trên cơ bản còn đang trong tháp ngà, cậu ta có tâm như vậy, thật không thấy nhiều."

Loay hoay kính viễn vọng và loa phóng thanh chuyên dụng của Tiểu Phương, luật sư Trịnh bĩu môi, "Tiểu Phương không nhỏ, cuối năm đã tròn ba mươi rồi."

Dưới chân khựng một cái, giáo sư Giang vô cùng kinh ngạc nói: "Sắp ba mươi? Nói dối tuổi hả." Nhớ năm đó, còn chưa tới ba mươi nhi lập, mỗi người ở đây đều đã sâu sắc trầm ổn đối diện con đường nhân sinh, nào có ầm ĩ như vậy? (khụ, ở đây cần nói rõ, ngoại trừ vợ Lưu Trấn Đông.)

Đối mặt nghi vấn, hiệu trưởng Trương cười, "Tiểu Phương có thể như vậy, có lẽ là liên quan tới xuất thân hoặc là tính cách."

"Còn không bằng nói là bị Thịnh gia chìu, cậu ta mới lớn thành như vậy." Luật sư Trịnh không đồng ý lắc đầu, bất quá quên đi, cái tên Tiểu Phương rất được nuông chìu, nhưng không được sủng mà kiêu.

Thật không. Mọi người cùng nhau ngắm ngắm Trần Tố, cái vị bên này, cũng là luôn được phủng được chìu, thế nào không thấy cậu ta có xu thế đó?

Dưới ánh nhìn chằm chằm lạnh lẽo của Vương Tuấn, mọi người cười ha hả, cái đề tài này cứ thế nhảy qua, còn dây dưa tiếp, không tránh khỏi sẽ liên lụy tới trên người bạn mình.

Đặt Tiểu Giai Giai gào khóc xong mệt rã rời lên ghế sa lon rộng lớn trong phòng họp, không cần nửa tiếng, nhóc con đã khôi phục sức sống.

Một bên, Tống Tiểu Uy bị mấy anh trai bỏ lại, ỉu xìu ghé vào bệ cửa sổ trông ra bên ngoài, bóng lưng nho nhỏ có chút cô đơn. Được mẹ xinh đẹp từ ái an ủi, tâm tư nhỏ cũng dần an ổn lại.

Đã sớm nhận được điện thoại thông báo, kế toán đã đến, có thể chính thức đối chiếu sổ sách.

Anh em tốt, tính toán rõ ràng, đây là tiêu chuẩn thứ nhất để gắn bó bình thường lâu dài trong thương nghiệp. Giang Minh Hoa và luật sư Trịnh lưu lại kiểm tra sổ sách, những người khác dưới sự hướng dẫn của hiệu trưởng Trương, cùng đi tham quan khu phòng học mới vừa mở rộng.

Khu phòng học mới xây dựng trên một tòa công xưởng bỏ hoang, ngoại trừ xây mới hai tòa nhà, ba nhà xưởng cũ vốn có cũng không đập đi xây lại, ngược lại được lợi dụng hữu hiệu. Sau khi gia cố nhà xưởng cũ, hợp lý tách ra các khu khác nhau, trát vôi mới, sửa lại làm phòng học, hợp chung với khu phòng học ban đầu. Thay đổi như vậy, không chỉ làm khu phòng học lớn hơn, còn tiết kiệm rất lớn chi phí, mở rộng khu thực tập càng hữu hiệu.

Nhìn khu phòng học mới đang vào giai đoạn quét vôi cuối cùng, nghe tiếng công nhân bận rộn và tiếng hiệu trưởng Trương gần gũi bắt chuyện, mọi người không khỏi thoả mãn. Hiển nhiên, hiệu trưởng Trương thường qua lại giữa công trình, thật có tâm.

Mười năm gần đây, hạng mục đào tạo có tiền nhất náo nhiệt nhất, chính là đào tạo máy tính. Đối lập, thợ tiện, thợ nguội v.v.., hạng mục đào tạo kỹ năng thuần công nhân lại từ từ xuống dốc.

Từ sau cải cách mở cửa, [….lược bỏ 7 khổ nói về đào tạo thợ công, trợ giúp học sinh khó khăn…]

"Lần này, bạn bè quyết định đem doanh nghiệp nội huấn* đặt vào trường học chúng tôi thao tác, chúng tôi phi thường coi trọng cơ hội này, đây đối với trường học mà nói, cũng làm cơ hội mở rộng sản nghiệp tương lai, chúng ta phải làm càng tốt hơn mới được. Đương nhiên, khó khăn cũng rất nhiều, hiện nay khó khăn lớn nhất chính là thiếu giáo viên, mờ giảng viên đã có kinh nghiệm dạy học lại có kinh nghiệm thực tiễn, trở thành một chuyện khó khăn, ban lãnh đạo đang tiến hành nghiên cứu thảo luận."

(*chỉ việc doanh nghiệp triển khai hoạt động huấn luyện và bồi dưỡng có kế hoạch, có hệ thống để nâng cao tố chất, năng lực, hiệu quả làm việc của nhân viên)

Quả nhiên là người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có tấm lòng và tư tưởng làm việc như vậy, trường học muốn không thành công cũng không dễ. Tống Uy biết chọc ngoái người khác nhất ở một bên quan sát, bản chất người làm thương nghiệp và nhà giàu mới nổi khác nhau chính là chỗ này.

Dưới sự dẫn đường của hiệu trưởng Trương, thu lại tâm tình chơi đùa, mọi người đều xem kĩ khắp nơi. Khu thực tập đang tiến hành trải gạch nền, Trần Tố thấy đốc công đốc thúc công nhân, thật ngoài ý muốn, lại là Trần Khải.

Hiệu trưởng Trương và anh cả Trần Hạo của Trần Tố có quan hệ bạn học một năm, nhớ rõ lão tam Trần gia Trần Khải thỉnh thoảng chạm mặt, để cậu ta ôm đồm công việc không yêu cầu kĩ thuật quá cao là lót gạch men và trát vôi tường trong tường ngoài mấy khu phòng học mới này.

Lần đầu tiên nhận công trình lớn như vậy, Trần Khải cực kỳ quý trọng cơ hội này, từ khi khởi công đã dọn vào công trường ở, ngày đêm tọa trấn, hiện tại chính là giai đoạn kết thúc.

Thấy hiệu trưởng Trương mỗi ngày đều tới xem xem, mang theo một đám khách trong đó có anh hai và anh Vương, Trần Khải kinh ngạc, nhưng là rất nhanh liền hiểu ra.

Để hai anh em Trần gia nói chuyện riêng, sau khi chào hỏi sơ sơ, những người khác đi thăm nơi khác.

Làm ăn là làm ăn, dựa vào nhân duyên tốt, người quen của hiệu trưởng Trương giúp đỡ thiết kế kiến trúc khu phòng học miễn phí, bên nhận thầu cũng khách khí, gạch men v.v.. đều từ cảng phía nam trực tiếp nhận hàng, được ưu đãi chiết khấu rất lớn. Tài chính sử dụng, so với dự tính còn ít hơn vài phần.

Một đường đi xem, sau khi xem xét kĩ kiến trúc thực dụng hóa, vận tải nguyên liệu, mức độ an toàn, khiến Lưu Trấn Đông, vốn làm về bất động sản rất quen thuộc các phân đoạn kiến trúc, rất hài lòng, trên cơ bản không có gì có thể soi mói, chiếu theo tiến độ này, cuối tháng tổ chức nghi thức hoàn công không có vấn đề gì.

Vừa đi vừa xem. Chờ khi Trần Tố đuổi kịp, Vương Tuấn hỏi: "Nói gì với Trần Khải?"

"Em dặn nó quý trọng cơ hội, thành thật làm việc, đừng phụ lòng hợp tác của hiệu trưởng Trương. Cũng dặn nó nhất định phải tôn trọng hiệu trưởng Trương, ngày nghỉ mang cháu trai cháu gái tới, tận khả năng tham gia hoạt động hiệu trưởng Trương tổ chức cho bọn nhỏ, như vậy có thể giúp cho quá trình trưởng thành của cháu trai cháu gái." Nhìn Vương Tuấn, Trần Tố cười nhẹ: "Em cũng học ứng xử quan hệ xã hội, khiến anh giật mình rồi?"

"Kết hợp quan hệ xã giao trong công việc, là năng lực nên có của người sống trong quần thể xã hội." Vương Tuấn nói, "Nghĩ không sai, anh rất tán thành."

(Là sao?? ="=)

Kỳ thật Vương Tuấn có rất nhiều cơ hội để giúp anh em Trần gia, đều bị Trần Tố cản lại. Không phải Trần Tố không muốn trong nhà tốt hơn, mà là anh cả chị dâu đều đi làm có lương sống rất tốt. Trần Khiết tài trí có hạn, không đủ làm hành chính. Về phần Trần Khải, ở huyện mở hai cửa hàng dụng cụ nội thất, thu nhập rất tốt, mà cậu ta đã dưỡng thành từ nhỏ, đối với việc kiếm tiền có tư duy liều lĩnh một đêm phất lên, nhưng đến nay cũng không chân chính chìm xuống. Vì thế, Trần Tố mới nhiều lần cản Vương Tuấn.

Tiền tài quá nhiều, đối với một người chưa chuẩn bị tốt mà nói, không phải là chuyện tốt.

Cảm thán, Trần Tố cảm ơn sự giúp đỡ của hiệu trưởng Trương. Sau khi anh em đều có gia đình, ngoại trừ tình thân sâu sắc không ly không rời đối với ba mẹ, tình thân giữa các anh em, thêm vào thân thích họ hàng, lặng lẽ nhạt đi. Rời nhà đã lâu, đối với đời kế tiếp của anh chị em, cũng không có nghĩa vụ. Hôm nay, khi thấy nhiều đứa nhỏ tích cực hướng tới như vậy, trong sự hộ tống của người lớn khỏe mạnh lớn lên, Trần Tố cũng sinh ra chờ mong với thế hệ con cháu, có thể trong hoàn cảnh và phạm vi này tiến thêm một bước, cậu trịnh trọng căn dặn Trần Khải, mong muốn Trần Khải có thể nắm chặt.

88. Tia Nắng Ban Mai - Chương 88: Thủ Vọng Đồng Hành (7)

Tỉ mỉ quan sát trong khu phòng học mới nửa ngày, ngoại trừ thỏa mãn, không có ý kiến phản đối.

Người thường xem náo nhiệt, trong nghề xem chi tiết, từ khi làm về bất động sản, Lưu Trấn Đông cũng tự học về kiến trúc, từng điểm cải tạo của khu phòng học mới, đều dựa trên cơ sở kiến trúc vốn có duy trì mức độ lớn nhất, tiết kiệm trọn vẹn tài nguyên, tránh kiến trúc trùng lặp, rất có tài a.

"Lúc về giới thiệu cho chúng tôi người bạn giúp ngài thiết kế cải tạo khu phòng học đi."

Hiệu trưởng Trương rất sảng khoái đáp ứng, lập tức lấy số điện thoại cho Lưu Trấn Đông. Lúc về tiếp xúc thế nào, vậy phải xem bọn họ tự mình sắp xếp.

Sắc trời gần giữa trưa, sắp chuẩn bị ăn cơm trưa rồi. Bữa trưa ăn trong căn tin trường học.

Căn tin năm tầng là kiến trúc ngăn nắp nhất trong trường. Lầu một lầu hai là phòng ăn, lầu ba là hội trường lớn, định kỳ tổ chức tiết mục "biểu diễn thời trang" của lớp thiết kế, lầu bốn là trung tâm hoạt động trong nhà, có bóng bàn các loại phương tiên giải trí, mỗi cuối tuần, còn có vũ hội, tương tự đại học. Bất quá, trung tâm hoạt động trong nhà ở lầu bốn có thu lệ phí, dù sao, tất cả thiết bị đều không rẻ. Tầng năm hiện để đó không dùng, để mở rộng trong tương lai.

Bàn ăn rất sạch sẽ, học sinh tới ăn cơm cũng rất nhiều, học sinh mang băng rôn làm nhiệm vụ, giúp các giáo viên trực ban duy trì trật tự. Bởi hơn phân nửa học sinh trong trường đều từng làm công bên ngoài, sau đó vì nâng cao tay nghề mà tới đây đào tạo chuyên sâu, trên người học sinh còn giữ ít thói xấu nhất định trong xã hội, bất quá, khi hiệu trưởng Trương đến, tiếng ầm ĩ lập tức trầm xuống. Hiển nhiên, hiệu trưởng Trương trước mặt bạn bè cười haha, đằng sau còn có một mặt cực kì nghiêm nghị.

Quan sát phẩm hạnh một người, phải từ hành vi tinh tế; quan sát một doanh nghiệp, phải từ văn hóa làm việc. Nhìn trong căn tin trường sáng sủa sạch sẽ, đây chính là một loại biểu hiện kĩ năng mềm của trường học.

Đứng giữa căn tin, vẻ mặt Lưu Trấn Đông không tưởng tượng nổi, hiệu trưởng Trương không mời bọn họ tới nhà hàng sao? Nếu là thật, vậy để hắn mời khách không được sao?

"Căn tin trường học là ký hợp đồng với bên ngoài, một năm kí một lần, để tránh chất lượng vệ sinh giảm xuống. Nơi này có hệ thống quản lý vệ sinh toàn diện, cố gắng đạt được tốt nhất."

Hiệu trưởng Trương lấy khay inox từ tủ khử trùng, bảo mọi người tự chọn món mình thích, y quẹt thẻ.

Cả nhà Tống Uy đã quen lăn lộn trong căn tin quân khu, một nhà ba người tụ chung một chỗ chọn món; hai người họ Giang cũng không khách khí, chọn mấy món xa hoa có dinh dưỡng; bởi vì đơn vị cách nhà quá xa, Cao Viễn thỉnh thoảng ăn căn tin không nói gì, phương thức xã giao phương nam và phương bắc thật đúng là không giống nhau, chỉ có thể nhập gia tùy tục; nhìn học sinh nối tiếp không dứt, vợ Lưu gia rất hưng phấn, bưng khay cùng Tôn Lợi tiến lên trước. Vương Tuấn cả đời chưa từng ăn cơm căn tin, quét mắt nhìn Lưu Trấn Đông ôm Tiểu Giai Giai đã đói bụng, anh cũng đang tính toán, có thể tự trả tiền chuyển chỗ khác không?"

"Đừng lộ vẻ bị chìu hư." Rất thích phương thức dùng cơm không lãng phí thời gian và vật chất kiểu này, Trần Tố bỏ qua hai người bọn họ, lấy khay inox trong tủ khử trùng đi lấy cơm.

Được rồi, vậy ăn đi.

Đi theo sau lưng vợ mình, Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông có tính khiết phích nhất định, cách tủ thủy tinh nhìn vào trong, vừa liếc mắt đã thấy phương tiện hâm nóng hiện đại hoá, hoàn cảnh cũng không tệ lắm. Các đầu bếp mặc áo blu trắng, đầu đeo mũ đầu bếp màu trắng cũng rất sạch sẽ nhanh nhẹn.

Hiệu trưởng Trương đề cử cho mọi người món đặc sản của căn tin — sườn kho thơm, gà xào thái hột lựu. Cho tới khi mọi người bưng khay ngồi xuống một cái bàn dài, phát hiện màu xanh giống nhau, cả đám nhìn nhau, cảm giác thật kỳ quái.

Còn chưa bắt đầu ăn, có người tiến đến, "Phó hiệu trưởng Trịnh, chủ nhiệm Phương vừa gọi điện thoại cho tôi, nói có một vị giáo sư Bắc Đại muốn làm diễn thuyết cho chúng ta, bảo bọn tôi hỏi ngài sắp xếp thời gian cụ thể, phải sớm thông báo xuống dưới."

Chuyên trách luật sư, kiêm Phó hiệu trưởng – Trịnh Đình Hiên, nhìn về phía giáo sư Giang, thương lượng sơ sơ, cuối cùng quyết định hai giờ chiều nay.

Nhận được xác thực, thanh niên đến hỏi ý kiến chạy đi, quay lại chỗ ngồi, lập tức bị những thanh niên khác vây lấy, cùng nhau chia sẻ tin tức, giáo sư Giang chú ý phản ứng của những người này rất hài lòng. Hiển nhiên, những thanh niên này tuy rằng không thể tiếp thu giác dục bậc cao, nhưng thái độ ham học hỏi của họ, tuyệt không thua kém các học sinh trong tòa thành học thuật. Trần Tố tăng thêm trợ giúp cho các thanh niên trình độ trung bình, là cực kì chính xác.

Giơ đũa chậm chạp không chịu hạ xuống, Lưu Trấn Đông còn đang cùng đồ ăn trong khay inox phân cao thấp, thật khiến người khác xem không vừa mắt, một nam tử hán hơn ba mươi, làm gì mà lề mà lề mề, hiệu trưởng Trương và luật sư Trịnh người ta đều tập mãi thành quen ăn cơm trong căn tin trường, đảm bảo vệ sinh đương nhiên là hạng nhất rồi. Vợ Lưu gia bên cạnh, gắp sườn kho thơm chua chua ngọt ngọt nhét vào miệng Lưu Trấn Đông.

Ăn miếng thứ nhất liền không để ý miếng thứ hai, cũng không khó ăn như dự đoán. Hương vị phương nam rất khác biệt so với phương Bắc, sườn trộn lẫn vị trái cây của thơm, chua chua ngọt ngọt, vào giữa mùa hè

rất hợp khẩu vị.

"Hiệu trưởng Trương, xin hỏi một chút, chủ nhiệm Phương không tới dùng cơm sao?"

Đầu bếp đội mũ trắng nâng một hộp đồ ăn đi tới, hỏi thăm: "Đùi gà chiên chủ nhiệm Phương đặt trước, đã bấm phiếu rồi, không tới sao?"

Đón lấy đùi gà chiên ướp đầy hương vị trong tay đầu bếp, đặt vào giữa, hiệu trưởng Trương xua tay nói: "Cậu ta tạm thời nghỉ ngơi vài ngày, cái này giữ lại bọn tôi ăn. Đừng khách sáo a, xem như Tiểu Phương mời khách."

Liếc một khay đùi gà, món ăn phương nam, thiên về ngọt cũng thôi đi, sao ngay cả đùi gà cũng nhỏ vậy? Lưu Trấn Đông đang nghĩ ngợi, con gái nhà mình giương tay nhỏ muốn một cái, Tống Tiểu Uy cũng không khách khí, không bao lâu, sáu cái đùi gà chỉ lớn không bằng một nửa ngoài chợ bán, đã bị hai đứa nhỏ chia sẻ vào bụng. Mấy người lớn sớm đã không thèm thịt trông mà lườm nguýt không ngớt, bình thường ở nhà phải dụ mới ăn, ra ngoài, có đối thủ cạnh tranh, cư nhiên tranh cướp ngang ngược, thật muốn mạng mà.

Hiệu trưởng Trương cười nói: "Đây không phải thịt gà công nghiệp, là đùi gà mái nông thôn nuôi, mùi vị ngon hơn bình thường nhiều."

Nhắc tới Tiểu Phương, tự nhiên muốn hỏi một chút bằng cấp và năng lực quản lý của Tiểu Phương. Ban lãnh đạo trường ưu tú là quan trọng nhất trong sự nghiệp phát triển trường.

"Tiểu Phương tốt nghiệp cấp ba liền tới thành phố là sale, năng lực giao tiếp rất tốt. Mấy năm trước lần nữa tiến vào đại học học quản lí marketing, mỗi lần tới ngày nghỉ, Tiểu Phương đều tích cực tham gia hoạt động quản lí nơi này, phương án bọn tôi đề ra, đều có trí tuệ của Tiểu Phương trong đó. Điểm ưu tú nhất của Tiểu Phương, chính là làm việc rất dụng tâm." Hiệu trưởng Trương nói, "Trong đám bạn bè, mặc dù Tiểu Phương lớn lên tính tình có chút buồn cười, nhưng cậu ta dụng tâm trước sau như một, bọn tôi tuyệt không nghi ngờ."

Thấy hiệu trưởng Trương đánh giá Tiểu Phương rất cao, mọi người gật đầu, tuy nói tiếp xúc ngắn ngủi, rất khó thấy rõ bản chất một người, nhưng hiển nhiên, bên cạnh một người cực kỳ xa hoa giàu có, lại có thể có được đánh giá cao của hiệu trưởng Trương thuộc phái thương nghiệp, có thể thấy được là một thanh niên rất tốt, đáng tiếc, thời gian tiếp xúc có chút hấp tấp.

Cùng làm việc với một người sáng suốt, thời gian trôi qua chính là trôi chảy.

Một ngày tiếp xúc, Tống Uy lần đầu tiên quen biết hiệu trưởng Trương, cho ra kết luận: "Đó là một thương nhân rất cẩn thận, đằng sau thận trọng, không thiếu mánh khóe biết rõ quy tắc ngầm của thị trường, từ một điểm dùng em trai Trần Tố là có thể nhìn ra. Không hề bảo thủ, cũng không mở cửa quá rộng, vững vàng tiến về phía trước, trình độ kĩ thuật và trình độ nhân tình làm rất rõ ràng đúng chỗ.

"Không tệ." Tống Uy soi mói vô cùng, vỗ Tống Tiểu Uy buồn ngủ trong lòng mình, gật đầu với Trần Tố.

Trong phương diện hợp tác nếu chỉ có rõ ràng, dưới bối cảnh an toàn như vậy, sự nghiệp sẽ không có vấn đề quá lớn, nhưng nếu muốn mở rộng, sẽ không quá dễ dàng. Lựa chọn vị hiệu trưởng Trương rất rõ ràng lại rất biết mánh khóe này làm bạn hợp tác, rất ý nghĩa.

Liên quan tới chi tiêu tiền bạc, các khoản vừa xem hiểu ngay, khoản chi lớn nhất chủ yếu là đất và công trình xây dựng khu phòng học mới. Các khoản rất chi tiết, một vài khoản chi vụn vặt, không có chứng từ xác thực, đều được viết vào sổ sách khác, xem như hiệu trưởng Trương bỏ vốn, vài khoản mục này xử lý theo trình tự khác, tuy rằng không quá phù hợp nguyên tắc kế toán, nhưng không có biện pháp, tình hình trong nước như vậy, không phải mỗi một thứ đều có hóa đơn.

Không có quá trình quan liêu hóa, các khoản xử lý rất nhanh. Kế toán cùng Giang Minh Hoa đối chiếu sổ sách, là một người có kinh nghiệm công tác trên mười năm, cô chính là vì thể chế hợp lý và phúc lợi nhân tính hóa của ngôi trường này mà đặc biệt cạnh tranh vào làm. Đối với cô, sự phát triển của đứa nhỏ được xếp lên hàng đầu, trường học định kì tổ chức hoạt động tập thể cho con cái giáo viên nhân viên, không chỉ mở rộng tầm mắt cho đứa nhỏ, càng để cho mấy đứa con một ở nhà được nuông chìu có được cơ hội giao tiếp va chạm.

"Trong mắt cha mẹ đứa nhỏ nào không phải trân quý nhất? Nhưng vì nguy hiểm có thể xuất hiện, mà nuôi con trong nhà, đây là cha mẹ không chịu trách nhiệm với con cái." Nữ kế toán cười, "Xã hội tiến bộ, chúng ta là cha mẹ, quan niệm cũng phải tiến bộ. Hiện tại, chúng ta đều đang học cách buông tay, để bọn nhỏ học cách tự bay."

Nghe xong những lời này, Giang Minh Hoa có chút tự thẹn, làm ba, anh thất trách trong quá trình Giang Diệp lớn lên, anh vẫn tận lực bồi thường, nhưng quan tâm quá độ, lại trở thành chướng ngại vật để Giang Diệp tung cánh. Hiện tại Giang Diệp có thể cố gắng phá tan âm u của thời kỳ thiếu niên, nhưng kiểm điểm nội tâm của Giang Minh Hoa, còn đang kéo dài, hiện tại tiền tài đã không phải vấn đề, giáo dục, trái lại trở thành vấn đề lớn. Không sai, trước khi đứa nhỏ thành tài, còn phải thành người trước đã.

Hành trình buổi chiều là qua lại toàn bộ phạm vi khu dạy học, khu thực tập và khu sinh hoạt, hiển nhiên, hiệu trưởng Trương đặc biệt coi trọng khu thực tập, cũng gặp phải không ít nan đề.

Hiệu trưởng Trương lần nữa nêu ra những nan đề này, "Thợ thủ công có năng lực không tính là khó tìm, nhưng có thể đem lý luận liên hệ vào thực tế, giáo viên hướng dẫn thích hợp thật sự quá khó tìm, đây trở thành chuyện cấp bách trường học cần giải quyết." Tình hình xã hội liên quan lẫn nhau, một mắc xích chệch đường ray, lại muốn dựa vào sức một mình xâu chuỗi lại, còn khó hơn tưởng tượng rất nhiều.

Buổi chiều, giáo sư Giang làm một buổi toạ đàm về phương diện ứng dụng quan hệ giao tiếp, các học sinh tham gia tọa đàm phản ứng dị thường mạnh mẽ.

Từ vòng vây các thanh niên chí tiến thủ bừng bừng đi ra, giáo sư Giang thật lâu không thấy thanh niên kích động như vậy cảm khái muôn vàn.

Tương lai TQ, nên là học thuật cao cấp và công nhân kỹ thuật kết hợp cùng hướng về phía trước, chỉ có cao tầng và trung tầng cùng nâng cao thực lực, mới có thể chân chính tăng cường thực lực quốc gia.

Lần đầu tiên tiếp xúc sự nghiệp Trần Tố bọn họ vẫn luôn kiên trì, giáo sư Giang sâu sắc cảm nhận được ý nghĩa trong đó. Có thể những nỗ lực này đối với xã hội mà nói, gần như chỉ là muối bỏ biển, lại đủ để được bất luận kẻ nào tôn trọng.

Cùng lúc với việc nắm giữ tài phú dồi dào, phải nên gánh vác trách nhiệm xã hội nhất định. Những đạo lý dễ hiểu này, trong xã hội cấp tốc bành trướng tài phú, thật đáng tiếc, đại đa số những người giàu có, đều lựa chọn tận lực quên đi.

Nắm chặt tay hiệu trưởng Trương, giáo sư Giang nói: "Khóa học hôm nay rất có cảm giác, cuối tháng tôi sẽ cùng Giang Minh Hoa tới tham gia nghĩ lễ hoàn công. Tôi sẽ ở lại vài ngày, làm thêm mấy buổi giảng như thế này." 'khóa học' hôm nay, là nghe đồng nghiệp cùng tọa đàm tạm thời soạn ra, lần này về nhà, y nhất định chăm chỉ soạn bài.

Ách, hiệu trưởng Trương, luật sư Trịnh vừa mới đặc biệt đi dự thích một chút, cực kì hoan nghênh việc này. Vị giáo sư Giang này nói rất hay, nói cho cùng vẫn là giáo sư đại học, từng lời trôi chảy, hơn xa Tiểu Phương lừa bịp.

Hôm nay là một ngày vui vẻ, nghi thức hoàn công cuối tháng, để Giang Minh Hoa, giáo sư Giang đại diện đi dự, về phần bọn họ đều có lĩnh vực công tác của mình, muốn lại tề tụ với nhau, tất nhiên không dễ dàng. Hành trình kết thúc, mọi người cực kì thỏa mãn chuyến đi này chính thức tạm biệt hiệu trưởng Trương, luật sư Trịnh. Đi qua một bên, Trần Tố và Trần Khải nói chuyện điện thoại, tạm biệt.

Nhiệt tình giữ lại đến điểm thì dừng. Tiễn những vị khách phương xa tới cổng trường, Lưu Trấn Đông sớm quên mất tường nhà hiệu trưởng Trương dán đầy ảnh ngọc của Tiểu Giai Giai, nếu như tương lai con gái có thể lừa gạt được Tiểu Thẩm Dục, cũng không tệ lắm.

"Đúng rồi, mấy bức ảnh ngài chụp, đến lúc đó đừng quên gửi cho nhà chúng tôi." Hiệu trưởng Trương dặn dò Tôn Lợi, tuy rằng rất có thể sẽ bị đâm một kích, nhưng vẫn không muốn bỏ qua mỗi một bước trưởng thành của con trai. Luật sư Trịnh thấy Tôn Lợi chụp cho Cố Cảnh Thái mấy bức hình cũng phụ họa, chỉ cần có cái bóng của Cố Cảnh Thái, nhà y đều muốn.

Còn đang hàn huyên, điện thoại hiệu trưởng Trương vang lên, vừa nhìn số gọi tới, lúc này hiệu trưởng Trương vui mừng hớn hở, ném khách. Chạy qua một bên thì thầm.

Là điện thoại của ai, vừa thấy đã hiểu.

"Ba Thẩm Dục khi nào về nước?" Giang Minh Hoa hỏi luật sư Trịnh. Cảm tình cho dù tốt, thời gian dài xa cách vạn dặm, cũng bất lợi cho tình cảm.

"Thẩm Văn Hoa dự định cuối năm chính thức về nước, trong nước đã có phòng thí nghiệm mời anh ấy." Ý thức được Giang Minh Hoa thầm lo lắng, luật sư Trịnh cười cười, "Thẩm Văn Hoa là một người có lý trí có thể tự an bài nhân sinh chính mình." Đều là người một nhà, y quan tâm việc này, cũng có tính toán nhỏ của mình, quan hệ Trương Chấn và Thẩm Văn Hoa thoái hóa, quan hệ trực tiếp đến hài hòa ổn định của cả gia tộc. Không thể không nói, Thẩm Văn Hoa quyết đoán áp đảo, vững vàng chiếm cứ đỉnh kim tự tháp

trong gia tộc bọn họ, nếu như cái đỉnh này sụp, phía dưới liền phiền toái.

Đúng nga, Thẩm Văn Hoa là khoa học gia tiêu chuẩn, đôi mắt vô cùng lý tính, hẳn chỉ có hiệu trưởng Trương mới dám đụng vào. Giang Minh Hoa thời trẻ quá mệt quá khổ, hiện tại chỉ muốn ở trong gia đình ấm áp nghỉ ngơi, thành khẩn chúc phúc Thẩm Văn Hoa. Một người có năng lực trong một lĩnh vực đã không dễ dàng, mà có thể dưới sự chăm sóc của người yêu, bạn bè, người thân không hề lo lắng về sau, giữ vững phương hướng, càng khó có được.

Cúp điện thoại, hiệu trưởng Trương đi qua, mặt mày phấn chấn, hạnh phúc tràn đầy không chút che giấu. Lưu Trấn Đông ôm vợ ôm con nhìn mà có chút chịu không nổi. Tống Uy đã biết một chút, ôm con trai, lôi kéo vợ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đi mất.

Nhìn hai bên một chút, chuyện gì xảy ra? Xe bọn họ sao còn chưa tới?"

"Xe chúng ta đâu?" Ôm con, vợ Lưu gia nhìn trái nhìn phải ở giao lộ không thấy phương tiện giao thông đâu.

"Buổi sáng anh để họ về rồi. Ngày mai chúng ta có việc, bọn họ ở lại không tiện." Lưu Trấn Đông tích cực giơ tay, gọi taxi tới.

A? Vậy mọi người làm sao về?

Xoay người nhìn Lưu Trấn Đông, Vương Tuấn nói: "Hiệu trưởng Trương, ngày mai có thể mời ngài rút chút thời gian không, muốn nhờ ngài làm người giới thiệu, bọn tôi muốn gặp Thịnh Tắc Cương một lần."

"Được." Hiệu trưởng Trương đáp ứng. Người thông minh cùng người thông minh nói chuyện rất đơn giản, bớt lời khách sáo, dăm ba câu xác định thời gian địa điểm.

Bắt mấy chiếc taxi, trước đến khách sạn còn chưa trả phòng. May mắn, khi bọn họ đến, ngoại trừ Giang Diệp mang thêo một đống đặc sản Bắc Kinh, mọi người đều là quần áo nhẹ nhàng, một ít đồ tùy thân đều ở trong khách sạn, không rơi rớt đồ trên xe.

Vương Tuấn, Giang Minh Hoa, Lưu Trấn Đông và Cao Viễn chuyên ngành phát luật kinh tế, ngồi xuống trước bàn hội nghị trong phòng khách sạn của Trần Tố, Vương Tuấn. Tống Uy rời xa thị trường nhiều năm chủ động tránh đi, dựa bên cạnh xem, giáo sư Giang không tham gia đầu tư kinh tế, cũng đứng một bên. Đối với tình hình kinh tế, y rất biết bình luận, nếu là quản lý tiền bạc chân chính, y vẫn là đừng dính vào thì hơn.

Nhìn nhìn trái phải ngậm miệng không nói không rằng, Giang Minh Hoa nói thẳng: "Ý kiến cá nhân tôi là: Tốt. Đương nhiên, trên phương diện vận hành còn cần cân nhắc thêm, xác thực thêm."

Lưu Trấn Đông lập tức tán thành ý kiến của Giang Minh Hoa. Giang Minh Hoa rời công tác chưa lâu, là

nhà quản lí chuyên nghiệp có biết bao năm kinh nghiệm, lúc anh thành danh trong sự nghiệp, Vương Tuấn và hắn còn đang ở Sơn Tây đào thùng tiền đầu tiên đó.

"Thời cơ trước mắt còn không nắm chặt, vậy chính là thằng ngu. Về phần có thể có mờ ám hay không, tùy tình huống đưa ra đánh giá là được." Cao Viễn tự phong "Cố vấn pháp luật kinh tế ngự dụng" tích cực ủng hộ. Kiếm tiền tuy không phải toàn bộ nhân sinh, nhưng cơ hội đặt ngay trước mắt, có tiền để kiếm cần gì phải quái đản không đi kiếm.

Tránh né Giang Minh Hoa đối diện, quét mắt sang Lưu Trấn Đông, Cao Viễn hai bên trái phải, ngước mắt nhìn Tống Uy ghé vào cạnh bàn, Vương Tuấn nhướng mày, "Đều đã hẹn thời gian gặp mặt rồi, còn thương nghị cái gì nữa? Thế nào, các người có ý kiến gì không?"

Tống Uy dựa vào cạnh bàn hai tay khoanh trước ngực, nghiêm nghị nói: "Không có."

Giơ cao hai tay, Lưu Trấn Đông đáp: "Tôi cũng không có."

Làm "cố vấn pháp luật kinh tế" tự phong, Cao Viễn chỉnh tay áo, nói: "Tôi cũng không có."

"Tan họp!" Vương Tuấn vừa vào cửa liền bị vây lấy ép ngồi xuống, đứng dậy tuyên bố, Giang Minh Hoa đứng lên theo lắc đầu, thật là, thời gian địa điểm đều quyết định rồi, mấy tên này còn muốn giả bộ dân chủ cái gì.

"Như vậy được không?" Nhìn một đám đàn ông giống như chơi trò chơi, vợ Tống gia Lộ Thiên Nghi cẩn thận hỏi, vợ Lưu gia cùng ý kiến cùng ý kiến.

Ồ, các phu nhân* đối với cái thuật ngữ "Bắt buôn lậu" này rất có thành kiến nha.

(* : nghĩa đúng là bà chủ gia đình, bà nội trợ)

Cũng đúng, cái từ bắt buôn lậu này, nghe thế nào, cũng thấy mùi mờ ám.

"Buôn lậu thành phẩm dầu *(dầu mỏ)*, buôn lậu thuốc lá, buôn lậu CD các loại thương phẩm độc quyền quốc gia quy định, dựa theo quy định quốc gia định hướng bán trao tay. Về phần văn hóa phẩm đồi trụy, chất gây hại, súng đạn sẽ giao lại chó các bộ ngành xử lý; đối với hàng hóa, vật phẩm xâm phạm quyền trí tuệ, sau khi dỡ bỏ nhãn hiệu sẽ giao cho Hội Chữ Thập Đỏ TQ, dùng cho sự nghiệp công ích xã hội." Tôn Lợ bên cạnh phát huy sở trường chuyên môn, đem những dự luật có liên quan cõng ra, giải thích cho hai người, cũng toàn diện cảnh tỉnh các vị ngồi đây.

Suy nghĩ một chút, Tôn Lợi bổ sung: "Về phần bị xử lý tiêu hủy thường thấy trên truyền thông, trên cơ bản đều là ô tô phế thải, đĩa lậu, văn hóa phẩm đồi trụy, sản phẩm tuyên truyền phi pháp bụi bặm chồng chất."

Dù sao công tác trong ngành pháp chế, Tôn Lợi từng tiếp xúc một ít án kiện kinh tế tương tự, không quá giống như trong suy nghĩ của các cô. Cô rất rõ, bắt buôn lậu tịch thu được, tuyệt không phải chỉ là một vài món nhỏ trái pháp luật trong túi túi bao bao của hành khách tại sân bay, mỗi lần tra xét tịch thu được, số lượng đều cực kỳ lớn. Đặc biệt trong thế kỷ mới này, theo trình độ giàu có và đông đúc của người trong nước tăng lên, buôn lâu xa xỉ phẩm, chiếm cứ một tỉ lệ không thể ngó lơ trong vật phẩm buôn lậu. Những vật buôn lậu bị tịch thu này, cần phải xử lý thông qua con đường nhất định, làm đầy quốc khố. Vô luận là bán đấu giá công khai hay là định hướng bán trao tay, giá cả thấp hơn rất nhiều so với giá thị trường bị cộng thêm thuế nhập khẩu, lợi nhuận trong đó có thể nghĩ."

"Nếu là dựa theo quy định pháp luật bán đấu giá hoặc định hướng bán trao tay, vậy các anh hung phấn làm cái gì?" Nghe Tôn Lợi nói vậy, vợ Lưu gia càng không hiểu, "Đều không phải người phát sầu vì tiền, sao mà mỗi người đều them nhỏ dãi ba thước vậy, thật kỳ quái nga."

Thèm nhỏ dãi ba thước? Nhóm nam sĩ quét mắt sang cô vợ Lưu gia, người them nhỏ dãi ba thước, là chồng cô đấy. Sáng sớm vừa nghe một chút manh mối, Lưu Trấn Đông liền lập tức lén lút đuổi xe của bọn họ đi, vội vội vàng vàng, cứ như rất sợ người khác không biết tâm tư hắn ấy.

Trần Tố không tham dự vào, mang đồ uống tới phân phát, Tống Tiểu Uy, Lưu Giai Giai trốn một bên chiếm sofa xem kênh thiếu nhi, mỗi đứa được một ly kem.

"Trần Tố, cậu không hiếu kì sao?" Tiếp nhận đồ uống, không trả lời các cô nói bóng nói giá, Lưu Trấn Đông hỏi Trần Tố đang bận rộn.

"Đã hiếu kì, cũng không hiếu kì." Nghe câu hỏi của Lưu Trấn Đông, Trần Tố đi tới, đứng dựa vào Vương Tuấn. Mấy năm trước, khi cậu quyết định cùng Vương Tuấn không xa không rời, đã không bao giờ lo lắng với quyết định của Vương Tuấn nữa, cậu có tự tin, Vương Tuấn gánh vác thế giới hai người sẽ không vì truy cầu lợi ích mà làm chuyện gì trái với lệ thường.

Nhìn một vòng mấy vị thân nhân có điều cố kỵ, Trần Tố nở nụ cười, nói: "Tôi cảm thấy các vị lo lắng quá mức rồi, bọn họ làm sao có thể lấy tiền đồ bản thân và lòng tin của người nhà rat ham tiền phi pháp chứ? Sở dĩ coi trọng chuyện này, hẳn là có nguyên nhân."

Chà, lời này không sai. Cười ngượng một tiếng, vợ Lưu gia vỗ một cái sau lưng Trần Tố, ha ha cười nói, "Những thứ này chúng tôi đương nhiên biết, không phải phản đối, chỉ là hiếu kỳ. hiếu kỳ mà thôi."

Trần Tố bị vỗ lảo đảo về phía trước cũng cười gượng, lực tay vợ Lưu gia thật lớn.

Lời Trần Tố nói khiến các cô thoải mái, nhưng đã nói tới đây, thấy các cô quan tâm chuyện này như vậy, vẫn là giải thích chuyên sâu cho thỏa đáng

[…..lược bỏ phần nói về buôn lậu…. ai có ý định đi buôn lậu thì nói một tiếng, tui edit cho:))))))….]

"Đừng đem chuyện đơn giản nói cho phức tạp." Lưu Trấn Đông trực tiếp hỏi vợ: "Theo cách nói khác, mượn

chiếc xe sáng nay của Thịnh Tắc Cương, em cho rằng bộ phận bắt buôn lậu sẽ giống như xử lý đĩa lậu, lái xe lu ra cán vụn sao?"

"Đương nhiên không thể." Liếc trắng mắt, vợ Lưu gia rất bất mãn, chồng xem cô như đứa ngốc sao.

"Vậy không phải xong rồi sao." Lưu Trấn Đông nghiêm nghị.

Không đợi Lưu Trấn Đông ra vẻ ta đây, tiến hành giáo dục tình hình trong nước cho vợ, Vương Tuấn không nhịn được cắt đứt đề tài này: "Buôn lậu là vấn đề bất cứ quốc gia nào, bất cứ thể chế nào không thể tránh khỏi, bởi vì tồn tại, tự có thổ nhưỡng và lý do để tồn tại. Đừng có dây dưa không dứt cái đề tài này."

Quét một vòng nhóm người nhà quan tâm chuyện này, Vương Tuấn nói: "Chúng ta để bụng chuyện này, là bởi vì nó thông qua bộ ngành cơ quan Nhà nước xử lý, chỉ phải trải qua cái vòng [nộp lên quốc khố], tính bất hợp pháp vốn có, liền được hợp pháp hóa. Nói trắng ra, chính là một loại [rửa tiền] tính chất quốc gia."

"Nói thẳng quá rồi." Lưu Trấn Đông phẩy tay, "Hàm súc, hàm súc chúc đi."

"Đây là rửa tiền, thông qua con đường bắt buôn lậu hợp pháp, tiến hành chính thức tẩy trắng chính phủ hóa." Tống Uy thẳng thắn hỏi, "Thịnh Tắc Cương này không đơn giản, sẽ là dạng bối cảnh gì đây?"

Đi vào chủ đề chính, loại chuyện lợi ích này, cho tới bây giờ là có thể gặp không thể cầu, cho dù là Lưu Trấn Đông mạnh vì gạo, bạo vì tiền cũng rất khó cắm vào chén súp này, không nghĩ tới, ở đây, Thịnh Tắc Cương nửa thật nửa giả nói một câu, dường như cho bọn họ một con đường.

"Không biết, không nhận ra." Phất tay một cái, Lưu Trấn Đông nói, "Theo cách nói 'Bạn của bạn chính là bạn'. ngày mai gặp mặt, không phải biết rồi sao."

Mọi người gật đầu, mặc dù nói hôm nay ngay từ đầu, bị câu này của Tiểu Phương làm ngứa ngáy khó chịu, bây giờ nghe lại thấy dễ nghe hơn. Lợi ích trước mặt, mặt mũi đương nhiên lui về sau. Đương nhiên, có thể hợp tác hay không, cuối cùng vẫn cần lý trí phán đoán.

"Được rồi, cứ như vậy đi, về đi." Vương Tuấn hạ lệnh đuổi khách. Thật là, cái đám này phòng mình không ở, toàn tới chỗ anh nói chuyện tào lao, không thấy Tống Tiểu Uy và Lưu Giai Giai đi theo Trần Tố đòi ăn đòi uống sao. Về phần các vị thân nhân có hiếu kỳ hoặc là không nghĩ ra nữa, đóng cửa thổi gió bên tai đi.

"Các cậu không mời một bữa sao?" Tống Uy trừng Vương Tuấn cư nhiên xua đuổi khách, ít dính Trần Tố một chút sẽ giảm thọ à?

Không sai, Cao Viễn cũng bất mãn, vợ chồng bọn họ là vì thay Trần Tố kiểm định mới đặc biệt xin nghỉ tới đây, Vương Tuấn cư nhiên đuổi bọn họ, coi được không! Còn có, y và Tôn Lợi sau tân hôn chưa từng suốt ngày dính chung một chỗ, Vương Tuấn lại không ngại dính người.

Đẩy Vương Tuấn không được bạn bè thích qua một bên, lần này Vương Tuấn không tốt, hành vi công khai đuổi khách, nên bị trách cứ. Trần Tố cười vẫy tay nói: "Đã biết, bọn tôi mời khách."

Nếu Trần Tố ra mặt, mọi người rất nể tình, bữa cơm này không cọ không được. Hôm nay đi đi xem xem một ngày, đều mệt mỏi, nhóm đàn ông không có nhiệt tình dạo hộp đêm như hôm trước, các cô cũng không còn khí lực đi dạo phố, đều tự rửa mặt chải đầu tiến hành bữa ăn dưới ánh nến thuộc về nhà mình.

Lau nước trên mép tóc, Vương Tuấn tắm xong đi ra quét mắt một vòng, Trần Tố tắm rửa xong đang dựa vào bàn chỉnh lý bút kí. Giao nhớ những điều tâm đắc trong giao tiếp, là một loại cố chấp trong quá trình trưởng thành tiếp xúc thảo luận của Trần Tố. (??? câu này chẳng biết xếp từ đúng không nữa)

Ra khỏi Bắc Kinh cũng mất hứng thú xem tin tức, tắt TV, lên giường, vỗ vỗ gối đầu bên người, ý bảo Trần Tố thu bút đi qua.

"Em không hiếu kỳ sao?"

"Làm sao không hiếu kỳ." Trần Tố ngồi xuống cười nói, "Em là tò mò, sao Lưu Trấn Đông nhiệt tình như vậy? Ngay cả Cao Viễn, Tống Uy đều tích cực, có nguyên nhân gì sao?" Cậu nhìn ra, Vương Tuấn không phải mưu cầu danh lợi, sở dĩ dính vào, rõ ràng, thuần túy là muốn bọc hậu cho mấy người bạn lỗ mảng này.

"Là có chút nguyên nhân." Vương Tuấn châm chước dùng từ, chủ đề buôn lậu này có thể dễ dàng gợi ra kí ức, Vương Tuấn nói, "Bọn họ có phản ứng như vậy, thuần túy là hiếu kì nhiều hơn ham lợi ích."

(hình như hồi đó bốn anh có ý định cầm tiền đi buôn lậu mà bị Trần Tố thay đổi suy nghĩ)

Đúng. Trần Tố không muốn truy hỏi, nói: "Nào, nằm xuống nghỉ ngơi thôi." Tham quan trường học của hiệu trưởng Trương một ngày, mệt lắm rồi.

Cúi thấp người, hành trình một ngày này rất sảng khoái. Vương Tuấn đưa tay tháo mắt kính Trần Tố. Chợt bị lấy đi mắt kính, Trần Tố không thích ứng híp mắt lại, ánh mắt sắc bén xuyên thấu qua kính thủy tinh vốn có tức khắc như phủ sương.

Bị lấy đi mắt kính, trước mắt Trần Tố một mảng mơ màng, vội vàng mò về cái kính bị Vương Tuấn lấy đi một lần nữa đeo lại, số độ kính cậu không thấp. Trần Tố đeo kính lại một lần nữa ánh mắt sắc bén, Vương Tuấn nghẹn lời. Hiển nhiên, loại ánh mắt sắc bén này chính là điểm mấu chốt khiến Tống Tiểu Uy, Lưu Giai Giai kính nhi viễn chi* với Trần Tố.

(*kính trọng nhưng xa cách)

Nằm xuống bên cạnh Trần Tố, hành trình hôm nay rất vui vẻ, mỗi một lần tiếp xúc với đám người hiệu trưởng Trương, đều lưu lại ký ức vui vẻ, cảm giác này rất hài hòa. Ban đầu chỉ là một lần duyên phận chạm mặt, có thể có được thành quả như vậy, rất khiến người ta thoải mãn.

89. Tia Nắng Ban Mai - Chương 89: Thủ Vọng Đồng Hành (8)

Nếu Trần Tố không truy hỏi, Vương Tuấn cũng sẽ không chủ động giải thích, dù sao chuyện nhiều năm trước đã không làm, cũng không có ý gì.

Hơi nghiêng người dựa vào Trần Tố tin cậy anh, vừa lúc thấy bên cảnh xuân lộ ra bên trong vạt áo không buột chặt của Trần Tố, hai điểm đỏ ửng. Trong lòng nhộn nhạo, giơ tay ôm lấy gáy Trần Tố, đầu lưỡi Vương Tuấn cạy mở môi cậu tiến vào, cuộn lấy môi lưỡi hôn sâu tiêu chuẩn, rất nhanh khiến Trần Tố mềm nhũn trong lòng anh, Vương Tuấn đột nhiên xoay người bao trùm Trần Tố xuống dưới.

"Không được." Đẩy Vương Tuấn gặm nhấm mỗi tấc da thịt của cậu, Trần Tố than nhẹ, ngày mai còn có việc, nếu bị đám bạn nhìn ra, quá mất mặt.

Đúng nha, ngày mai còn có chính sự, không thể tùy ý, bất quá, âu yếm một chút không quá đáng nha.

Môi lưỡi trao nhau, âu yếm triền miên, tứ chi ma sát dây dưa, không bất ngờ rất có xu thế phá bỏ ranh giới bảo thủ. Giường chấn động, chăn đệm lộn xộn, nụ hôn của Vương Tuấn khiến Trần Tố trầm mê không thể tự thoát ra, không biết là do kì nghỉ này rất hài hòa rất nhàn nhã, hay là do căn phòng này đủ lớn, không phải cố kỵ tai vách mạch rừng, toàn thân toàn tâm Trần Tố say mê trong đó, cong đầu gối, đong đưa thắt lưng, sau tiếng nức nở thỉnh thoảng là dồn dập thở dốc.

Sau khi kích động thở dốc, vươn tay rút khăn giấy đặt đầu giường, Vương Tuấn giúp Trần Tố lau dịch nóng bắn trên người. Trần Tố kích tình xong quen được Vương Tuấn cưng chìu yêu thương, thả lỏng thân thể, dưới tiếp xúc an ủi của chồng, cảm giác một lần nữa dâng lên. Duỗi hai tay ôm lấy Vương Tuấn, chậm rãi kéo anh phủ lên thân thể mình, hai chân quấn quanh thắt lưng rắn chắc của Vương Tuấn, lắc lư ma sát tiếp xúc thân thể, khu vực mẫn cảm nhất của cả hai nháy mắt bị châm lửa, dưới sự hướng dẫn của Trần Tố, Vương Tuấn nhẫn nại, như nguyện được tiến vào vườn hoa thần bí thuộc về anh.

Rong ruổi trong tình ái, quả nhiên, âu yếm và hôn môi đơn thuần vẫn không thể thay thế kích tình, mỗi một lần giao hợp thật sâu cảm giác được nhịp đập của nhau, say mê bao bọc dung hòa lẫn nhau, điều hòa từ lâu đã mất đi công năng làm lạnh, hơi nóng tung bay.

Hoan ái tới cuối cùng, sung sướng chấn động trong lòng ngực hai bên thật lâu không tiêu tan.

Cùng sống chung tới bây giờ, về phương diện tình dục, thành kính mà lưu luyến si mê, trao đổi nụ hôn, tim đập gia tốc, thật sự kể ra trung trinh của cả hai.

Sáng sớm hơn năm giờ, tiếp tân gọi họ rời giường. Tối hôm qua, Lưu Trấn Đông đặt dịch vụ báo thức, đồng thời cũng thông qua khách sạn đặt vé xe sáng nay.

Nếu đã không có xe để sử dụng, lựa chọn xe trong thành phố cách đó không xa là tốt nhất nhanh nhất.

Ngày hôm qua nghỉ ngơi sớm, dậy sớm cũng không khó khăn. Sửa sang quần áo, Trần Tố cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra giỏ xách tùy thân, bên trong có thẻ căn cước của Trần Tố và Vương Tuấn, sau hôm nay, hai người bọn họ sẽ chạy trốn, lén tới nơi khác hưởng thụ ngày nghỉ còn dư lại.

Tụ tập trong phòng ăn buffet, một đêm ngủ say, loại bỏ mệt mỏi hôm qua, tinh thần mọi người đều không tệ, xét tính đặc thù hành trình hôm nay, mọi người đều có ý thức áo mũ chỉnh tề.

Đương nhiên, điểm sáng hôm nay vẫn là hai cục cưng. Tống Tiểu Uy thay lên quân trang hải quân mẹ Lưu xinh đẹp tỉ mỉ chọn cho nhóc, trên quần áo nhỏ màu trắng điểm xuyến vài dấu gạch màu lam, trên đầu đội nón hải quân màu xanh, không có vẻ âm u hôm trước, vừa sáng lạn vừa đáng yêu. Lưu Giai Giai mặc bộ váy thục nữ do mẹ Lộ tỉ mỉ chọn bé, cái đầu bình thường mẹ thích dán thật nhiều hoa thủy tinh, cũng được dì Tôn tỉ mỉ đan thành hai bím, mặc dù không có chút tô vẽ, hiệu quả vừa trong sáng vừa lịch sự tao nhã, khiến Tiểu Giai Giai lung lay đầu vô cùng thỏa mãn.

Nói là liên hoan, cũng chính là buffet, chào hỏi xong, mỗi nhà tự bưng dĩa chọn món mình thích. Tách khỏi mấy tổ gia đình hòa thuận vui vẻ, Trần Tố và Vương Tuấn ngồi bên cạnh hai người họ Giang, "Giang Diệp có điện thoại về không?"

"Tối hôm qua gọi. Trên đường lại đón thêm tám chín đứa nhỏ, tổng số ba mươi mấy." Giang Minh Hoa lắc đầu cười nói, "Nghe giọng điệu, tâm tình nó rất tốt. Giang Diệp nói nhóm học sinh tiểu học này từ nhỏ đã quen đi xa rồi, rất có tính kỷ luật."

Trẻ con nhất định phải lớn lên, che chở dưới cái gọi là "cánh chim yêu thương", đối với tương lai của đứa nhỏ chính là tai họa.

Giang Diệp có thể buông tha bóng ma, khỏe mạnh lớn lên, anh liền có thể mở được khúc mắc hổ thẹn vì bản thân thất trách trong quá trình trưởng thành của con trai mà tạo thành thương tổn, Giang Minh Hoa tự mình học được buông tay.

"Đúng rồi, mọi người đi bàn công việc, bọn tôi không làm khách nữa." Giang Minh Hoa và giáo sư Giang cùng nói, qua bên kia, bọn họ muốn tự mình hoạt động. Trần Tố cũng có ý nghĩ này, nếu Thịnh Tắc Cương điểm danh muốn nói chuyện với Vương Tuấn, thì để Vương Tuấn bọn họ ra mặt được rồi.

"Tiểu Phương biết chúng ta cùng tới, chúng ta lấy danh nghĩa khách cùng đi, sẽ không có gì không ổn." Lưu Trấn Đông xua tay giữ lại. Hắn tự có tính toán nhỏ, ngoại trừ ánh mắt chọn người yêu không được tốt, tiền bối Giang Minh Hoa trong sự nghiệp lại có ánh mắt độc đáo, nhân tài vốn sẵn không dùng, không phải sự thông minh của người làm ăn. Đương nhiên, đến cuối cùng có thật sự thực hiện hay không, quả thật cần xem tình huống thực tế.

"Nhìn ra được, hai oắt con nhà hiệu trưởng Trương, đem chuyện của chúng ta làm thành trò cười, truyền bá khắp nơi." Cao Viễn có suy tính nhìn Trần Tố, "Tôi cảm thấy Thịnh Tắc Cương có thể bởi vì biết lợi nhuận của chúng ta có trích phần trăm nhất định để vận hành quỹ, mới có thể cho chúng ta ăn chén súp này. Tôi kiến nghị cậu tốt nhất vẫn là đi một chuyến."

Phải không? Trần Tố suy nghĩ một chút, gật đầu. Lần này do Lưu Trấn Đông kéo quan hệ, cách đạt được mục đích còn rất xa. Giả như thật muốn đàm luận vào chính sự, cũng là đến thư phòng lén nói chuyện.

Đối với chuyện tới nhà Tiểu Phương Thịnh Tắc Cương làm khách, Tôn Lợi tuyệt đối không có ý kiến, người nhà những nhà khác cũng không ý kiến phản đối, việc này liền quyết định như vậy.

Sau bữa sáng vui vẻ, mọi người thu dọn bao túi tới trạm xe lửa xuất phát. Nhiều năm qua, từ nam chí bắc đều là ngồi máy bay hoặc tự lái xe đi, thỉnh thoảng hưởng thụ một chút xe lửa tốc hành cũng không tệ.

"Tiểu Giai Giai nhà mình vẫn là lần đầu tiên ngồi xe lửa nhỉ." Lưu Trấn Đông dặn dò Tôn Lợi, "Chụp cho Tiểu Giai Giai của bọn tôi nhiều vào." Tiểu Giai Giai mặc váy thục nữa hình tượng vô cùng đáng yêu, phải chụp lại thật nhiều ảnh, để phụ huynh hai nhà cùng hưởng.

Lời này khiến Cao Viễn bên cạnh sinh ra bất mãn, Lưu Trấn Đông thật đúng là xem Tôn Lợi thành nhiếp ảnh gia riêng rồi.

Ngồi ngay ngắn ở trong tay ba, Tiểu Giai Giai lần đầu tiên tiếp xúc nơi công cộng, tò mò toàn diện quan sát trạm xe lửa. Nắm tay ba, Tống Tiểu Uy cũng nhìn khắp nơi, trạm xe lửa chỗ này và lúc trước cậu nhóc tiếp xúc không quá giống nhau, càng hiện đại hóa hơn.

Kiến trúc công cộng thành phố phía Nam đều phát triển theo hướng hiện đại hoá, trí năng hóa và không gian lớn, vô luận là kiến thiết phần cứng hay là đóng gói phần mềm, càng tiên tiến hơn phương tiện công cộng phương bắc.

Từ một thành phố tới một thành phố khác, chỉ cần hơn nửa tiếng đi xe, đủ để mọi người cảm nhận được cái gì là không có khoảng cách. Thảo nào Tiểu Phương có thể chạy hai bên, quá gần.

Tâm tình bất đồng, cái nhìn với sự việc liền không quá giống nhau. Ra khỏi nhà ga, lên taxi, từ cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, thành phố lớn nhất lục địa TQ hiện tại bao phủ trong sắc lam ngụ ý hi vọng, tiềm lực và bao dung. Ven đường, vô số bảng quảng cáo về "Hải Bảo"* linh vật của Hội chợ triển lãm thế giới, tóc vểnh lên như gợn sóng và nụ cười tự tin, rất được người yêu thích, giơ ngón cái hoan nghênh ca ngợi các vị khách đường xa tới đây.

(* = viên ngọc của biển, linh vật của Hội chợ triển lãm thế giới năm 2010 ở)

"Đây là biểu tượng may mắn và biểu tượng văn hóa của Hội chợ triển lãm — "Hải Bảo". Xem, hình tượng của nó giống chữ " ", hình dạng là kết cấu chống đỡ lẫn nhau, giải thích quan niệm cuộc sống tốt đẹp cần nhờ vào chúng ta cùng sáng lập." Trần Tố giải thích cho Tống Tiểu Uy ngồi ngoan ngoãn trên đùi cậu dòm ra ngoài.

Tống Uy bên cạnh nhìn ánh mắt xuyên qua kính thủy tinh chiết xạ ra lãnh tĩnh nghiêm nghị của Trần Tố, cách một lúc, thật sự nhịn không được, đưa tay đẩy Vương Tuấn ngồi trước một chút: "Vương Tuấn, không thể đổi kính cho Trần Tố sao?"

Vương Tuấn ngồi trước hừ một tiếng: "Đổi mười mấy cái, đều như vậy."

Nga, Tống Uy không nói gì, chỉ đành một lần nữa quét mắt Tống Tiểu Uy thận trọng ngồi trên đùi Trần Tố, được rồi, hi vọng Tiểu Uy nhà y có thể mau chóng giác ngộ ra chân lý trông mặt mà bắt hình dong là không được.

Xe taxi đi đến tiểu khu hiệu trưởng Trương cung cấp địa chỉ, tốn thời gian bằng với đi xe lửa, nếu ngồi tàu điện ngầm, hẳn sẽ giảm bớt thời gian không ít. Trình độ hiện đại hoá một thành phố, trực tiếp liên quan tới hiệu suất của nó. Hiển nhiên, chứng cứ nhất thời, có chứa phán đoán bất công, thành phố này, đạt tiêu chuẩn.

Dựa theo thời gian định trước, bọn họ tới không bao lâu, hiệu trưởng Trương lái xe đến cũng tới rồi, chỉ là, biểu tình hiệu trưởng Trương quay kính xe xuống nhìn bọn họ có chút mất tự nhiên.

Thấy biểu tình hiệu trưởng Trương có gì đó không đúng, mỗi người nhìn nhìn thân bằng quyến thuộc bên người mình, làm sao?

Đỗ xe, hiệu trưởng Trương đi tới, dặn dò: "Mấy vị tới nhà hắn, ngàn vạn lần đừng kinh ngạc."

Nói gì vậy? Lời này khiến người khác nghe không lọt tai đâu.

Hiệu trưởng Trương sao lại nói như kiểu con buôn không đạo đức như thế? Ở đây đều là người có chút ánh mắt, từ thế kỉ này, tòa nhà hạng sang ở Bắc Kinh động một tí là ngàn vạn đã là chuyện vô cùng quen thuộc; một tòa tứ hợp viện ra hình ra dạng, hoặc là tòa nhà hạng sang giá năm mươi triệu đã sớm không còn tin tức. Có chút tiền mặt dư ra này, còn không bằng vớt lấy quyền khai thác năm mươi năm trên đảo độc lập vùng duyên hải trong nước, xây một lâu đài tư nhân cũng bất quá ngàn vạn, cho dù cả tòa chung cư trước mắt này đều là của một mình Thịnh Tắc Cương, trang trí có xa hoa hơn nữa, bọn họ cũng chưa chắc xem vào mắt, thẩm mỹ quan mỗi người không giống nhau, xa hoa từ lâu đã không phải thứ họ coi trọng.

Được rồi, nếu đã tới, xem xem một chút thôi.

Theo hiệu trưởng Trương dẫn đường, mọi người hơi lộ vẻ không phục đi vào tiểu khu, thấy xe ra vào, chắc là tiểu khu bình thường, còn chưa nhìn ra có khí thế xa xỉ của "Tomson Riviera".*

(đứng thứ 3 trong danh sách 10 bất động sản đắt đỏ nhất TQ năm 2010, tọa lạc ở trung tâm Thượng Hải)

Đang quan sát, một chiếc xe quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn lái tới trước mặt, Phantom màu lam hôm qua nhìn thấy, dừng lại bên cạnh họ.

Cửa kính xe hạ xuống, người lái xe chào hỏi: "Hiệu trưởng Trương, chào buổi sáng."

Nhìn nhìn xe, nhìn nhìn người, khu vực này đúng là thừa thải tiểu tư sản, đây chính là người bán xe?

"Lục Phong." Hiệu trưởng Trương vẩy vẩy tay, "Chào, mấy vị này là bạn đến từ Bắc Kinh."

Vừa nghe câu này, Lục Phong lập tức xuống xe, không đợi hiệu trưởng Trương giới thiệu, Lưu Trấn Đông lại lần nữa nghe được cái câu đã nghe mệt kia.

"Ôi, đây là Tiểu Giai Giai của Thẩm Dục sao?" Lục Phong vươn tay đón lấy Tiểu Giai Giai trong tay Lưu Trấn Đông quan sát.

Lần này đến phiên hiệu trưởng Trương ngượng ngùng, đừng đem con nít ra đùa giỡn, mấy bức ảnh trong phòng Thẩm Dục chỉ treo để các bà nội thoải mái thôi.

Nhìn chú xa lạ quan sát mình, Tiểu Giai Giai thừa kế tính cách hướng ngoại của ba mẹ hào hào phóng phóng nở nụ cười.

"Nga, thật là tiểu thục nữ đáng yêu, nào, gọi baba đi." Lục Phong cười, thật là một cô bé phóng khoáng, không tệ.

Baba? Đây là cái gì với cái gì a? Vị họ Lục này thật biết chiếm tiện nghi, Lưu Trấn Đông lập tức liếc mắt tỏ vẻ bất mãn. Giáo sư Giang nhẹ nhàng lắc đầu, tiện nghi này chiếm quá đáng rồi.

Hiệu trưởng Trương bên cạnh nghe mà lắc đầu, ai, Lục Phong để mắt tới con trai nhà y thì thôi, lại còn muốn chiếm luôn con gái nhà người ta, thật không thể chấp nhận.

"Thẩm Dục là con nuôi tôi, Tiểu Giai Giai chính là con dâu nhà bọn tôi rồi." Bế Tiểu Giai Giai trên tay, Lục Phong không quên chào hỏi bé trai mặt quân phục hải quân.

Phải không? Mọi người cùng nhau nhìn hiệu trưởng Trương vẫn luôn xua tay ra hiệu tuyệt đối không có chuyện này, nga, đã biết, đây cũng là một tên nhắm vào con nhà người khác.

Phong cách thành phố mau lẹ, giao tiếp ngắn ngủi nhanh chóng hoàn thành, Lục Phong đặc biệt qua lấy xe phải chạy về xưởng đóng tàu, hôm nay là bắt đầu một tuần, mọi người đang cố gắng làm việc, hắn cũng không thể lười biếng.

Nhìn Lục Phong rời đi, mọi người đối với người này ấn tượng cũng không tệ lắm, nhìn qua không chững chạc, cảm giác rất thân thiết. Người lớn thích con nít tự có một loại thành thật khác.

Vào hành lang, lên thang máy, bấm chuông cửa.

Thịnh Tắc Cương đáp lời mở cửa nghênh đón khách, Tiểu Phương không ở nhà.

Dưới lời mời của chủ nhân, bước qua huyền quan có chút nhỏ hẹp, các vị khách tiến vào bên trong không khỏi nhìn trái nhìn phải.

Đây là nơi nào? Một phòng trà tọa lạc trong chung cư?

Khụ, không phải phòng trà, căn hộ một phòng ngủ một phòng khách theo kiểu mở này, chính là nhà Thịnh Tắc Cương và Phương Hữu Dung. Phòng bếp hơi thu hẹp, nhà vệ sinh, phòng tắm tách ra rất khoa học và hiệu quả, lấy sáng rất tốt.

Ai, ăn cơm Nhà nước quá lâu, từ lâu đã quen có chút thành kiến với mỗi lời nói cử chỉ của kẻ có tiền, đám người Cao Viễn Tống Uy lúc nãy đều bôi nhọ hiệu trưởng Trương, thầm xin lỗi trong lòng. Thực sự là có lỗi với ý tốt của hiệu trưởng Trương.

Mong đợi trong lòng bị căn hộ nhỏ đanh cho tan nát, chênh lệch to lớn khiến các vị khách đều lâm vào xoắn xuýt ngắn ngủi, khó có thể bình luận, chỉ đành nói nhỏ: "Sở thích của vị này đúng là quỷ dị."

Không sai. Hiệu trưởng Trương tán đồng trong lòng cười gật đầu.

Lần trước, quyền tổ chức "Hội nghị đoàn thể phi chính phủ" bị Tiểu Phương đoạt mất, cả đám bạn bè chưa kịp chuẩn bị tâm lý tụ tập chỗ này, trạng thái như nằm mộng đó, còn không biểu đạt kín đáo như các vị đây.

Thịnh Tắc Cương mỉm cười nói: "Đừng khách sao, xin cứ tùy tiện ngồi."

Tùy tiện ngồi? Ngồi đâu a? Các vị khách nhét đầy căn hộ nhỏ chỉ đành tự tìm chỗ ngồi.

Căn hộ nho nhỏ nhưng đầy đủ chi tiết, giường áp cửa sổ*, khi có khách tới, có thể chuyển thành tương tự như tatami trong phòng trà, có thể chứa được nhiều người hơn.

(nói là cửa sổ nhưng là loại này, trong nhà Tiểu Phương chắc bự hơn trong hình vì là cái giường luôn, này chỉ là ghế thôi)

Tống Tiểu Uy bị người lớn bao phủ đạp giày, trèo lên tatami, nhìn giỏ xương rồng kim hổ* chỉa lông xù xì đặt trên cửa sổ, bề ngoài dương nanh múa vuốt thế này, thật không dễ dàng. Tiểu Giai Giai cũng bò lên tatami nhón mũi chân hết nhìn đông tới nhìn tây, căn hộ còn nhỏ hơn phòng đồ chơi của mình khiến cô bé hiếu kỳ vô cùng.

(*Echinocatus)

Cho dù không tận lực giới thiệu, trong căn hộ không hề che chắn mọi bài trí đều có thể vừa nhìn liền thấy, trên bàn sách có sẵn của căn hộ, ngoại trừ sách về quản lý doanh nghiệp có dán tên "Phương Hữu Dung", một khung ảnh thủy tinh lấy bối cảnh cửa sổ căn phòng này rất khiến người khác chú ý, ảnh chụp chính là xương rồng kim hổ sức sống dào dạt hiện đang đặt trên cửa sổ, hẳn là ngụ ý chủ nhân nhà này đi.

Bên khung thủy tinh đặt một ngọn tháp nhỏ xanh biếc trong suốt, nghệ thuật vô cùng.

"Tôi ở rể." Thấy các vị khách đánh giá căn hộ, Thịnh Tắc Cương mỉm cười, "Đây chính là nhà của tôi và Tiểu Phương."

Ở rể?

Nhìn chăm chăm các vị mặc bộ trang phục mùa hè mới nhất năm nay của LV đứng trong căn hộ không tới năm mươi mét vuông, là nên bội phục Tiểu Phương, hay là nên bội phục người trước mắt? Ngay cả Vương Tuấn cũng không muốn tỏ vẻ gì.

"Khụ, ngại quá, không biết ngài ở rể. Nếu đã tới, bọn tôi vẫn là tham quan một chút rồi rút lui thôi." Theo Giang Minh Hoa ngồi vào tatami cách vị trí phòng khách tương đối xa một chút xíu, giáo sư Giang không quên hài hước một chút.

Gừng càng già càng cay, câu này của giáo sư Giang, đúng lúc hóa giải bầu không khí lúng túng của các vị khách vì chuyến đi này mà đặc biệt ăn mặc chỉnh tề.

Nơi này nhìn qua không lớn, nhưng khi hơn mười vị khách vây quanh tatami và sofa ngồi xuống, cư nhiên không chen chúc như dự đoán.

Không giống Lưu Giai Giai tò mò vẫn còn đang quan sát chung quanh, Tống Tiểu Uy đứng trên giường nhỏ cao hơn người lớn một cái đầu dính sau lưng mẹ Lưu, nghiêng đầu hiếu kỳ nhìn chú "giải phóng quân" hôm qua. Đụng phải đường nhìn của Thịnh Tắc Cương, lúc này ưỡn cao thân thể nhỏ, bày ra một cái chào theo nghi thức quân đội non nớt.

Đứa nhỏ lớn lên ở quân khu, cảm tình đối với chú "giải phóng quân" không giống.

Thịnh Tắc Cương nở nụ cười, hướng "bé hải quân" chào theo nghi thức quân đội. Nhận được đãi ngộ bình đẳng, Tống Tiểu Uy vui vẻ nhảy loạn trên tatami, giống người điên, khiến Tống Uy quay đầu nhìn u buồn không thôi. Nhớ năm đó, y đối với bất luận kẻ nào, bất luận chuyện gì, đầu tiên đều là từ góc độ phê bình, sao con trai ưu tú dưới sự đào tạo tỉ mỉ của y lại thiếu mưu trí như vậy?

Được đứa nhỏ không chút tâm cơ thích, đối với người lớn là một phần thưởng. Thịnh Tắc Cương lấy hai hộp quà nhỏ từ trong ngăn kéo ra, màu xanh nhạt tặng Tống Tiểu Uy, màu đỏ cho Tiểu Giai Giai.

"Cám ơn chú." Giọng trẻ con non nớt vang vọng căn nhà, gia giáo và hiếu kì đối kháng lẫn nhau, cuối cùng,

hiếu kỳ không chút lo lắng chiếm thế thượng phong.

Vội vàng mở ra xem xem, Tống Tiểu Uy được dao Thụy Sĩ chính hãng màu đỏ, Tiểu Giai Giai được một vương miện pha lê Swarovski.

(dao Thụy Sĩ là loại dao đa năng có kéo có nhíp… chứ không phải nguyên con dao đâu

Swarovski là tên gọi của một loại pha lê/đá có xuất xứ từ Áo, là các loại đá lấp lánh đính trên trang sức của thương hiệu có tên tuổi. Đây cũng là loại pha lê/đá đẹp nhất, sang trọng và đắt tiền nhất trong tất cả các loại pha lê/đá trên thị trường)

Hiển nhiên, phần lễ vật không đắt nhưng đúng mực này đã được chuẩn bị trước. Vị này khẳng định bọn họ sẽ đến như vậy?

(không đắt @@??!!)

Tiếng chìa khóa chuyển động vang lên, Tiểu Phương đã về.

"Ngượng ngùng, hôm nay mới biết các vị tới làm khách, không thể chuẩn bị thứ gì, thứ lỗi a." Mang theo túi bảo vệ môi trường, Tiểu Phương bắt chuyện với nhóm bạn bè đầy phòng.

Các vị khách vì chuyến đi này đặt biệt ăn mặc chỉnh tề, cùng cười đáp lại, không có gì thứ lỗi hay không, là tự bọn họ suy nghĩ cứng nhắc, cho rằng người có tiền khẳng định ở trong khu nhà cao cấp, là bọn họ sai.

"Anh đang làm gì đó?" Tiểu Phương chào hỏi bạn bè, nhìn chằm chằm Thịnh Tắc Cương bên cạnh.

Dưới một loạt ánh nhìn chăm chú, Thịnh Tắc Cương độc chiếm ghế máy tính thức thời đứng dậy, nhường ghế ngồi. Tiểu Phương kéo ghế qua, mời hiệu trưởng Trương cùng các vị khách chen trên sofa ra ngồi riêng.

Cái gì gọi là đãi ngộ cấp thần tượng, mọi người được mở mang tầm mắt.

Từ trong túi bảo vệ môi trường lấy kem ra, Tiểu Phương nhiệt tình phân phát, không cho các vị khách cơ hội từ chối. Đương nhiên, chiêu đãi khách thỏa đáng nhất nên dùng trái cây, chỉ là trong nhà nhỏ đột nhiên tiếp đãi nhiều khách như vậy, nhiệt độ trong phòng có hơi cao, điều hòa làm lạnh còn cần một chút thời gian, mọi người ăn kem giải nhiệt trước cũng tốt.

Nhìn cây kem trong trí nhớ được nhét vào tay, không cần nghĩ nhiều, đây tuyệt đối không phải Häagen-Dazs dùng con đường xa xỉ đổ bộ vào TQ, nhìn bao bì, không tệ, là hàng trong nước đã nghe quen – kem ba màu.

Mở nắp hộp tỏa khí lạnh, nhìn ba màu trắng, hồng, nâu, Lưu Trấn Đông nhiều năm không ăn điểm tâm ngọt thở dài: Ai, qua gần nửa đời người, chuyện mới mẻ gì đều đã đụng phải, cuộc sống này, thật trêu đùa.

Bàn xếp nhỏ bên giường phát huy tác dụng, cảm giác cùng ba mẹ và các chú ăn kem, khiến hai bạn nhỏ rất vui vẻ, Tống Tiểu Uy không thích vị vani, nhớ nhung một khối chocolate Lưu Giai Giai bỏ một bên không động, cảnh bọn nhỏ đạt thành hiệp nghị trao đổi, khiến hai bà mẹ chú ý bọn nhỏ cảm thấy vô cùng thú vị.

"Mùi vị không tệ." Dùng cùi chỏ đẩy đẩy Vương Tuấn cầm kem còn đang mất tự nhiên, Trần Tố đào một muỗng nếm thử, cố nén không bật cười, câu vật họp theo loài một chút cũng không sai, hiệu trưởng Trương thú vị, các bạn của y cũng đều rất thú vị.

Được rồi, ăn thôi, xem như tìm về tuổi thơ đã không nhớ rõ.

Dưới bầu không khí này, muốn nói chuyện là tuyệt đối không thể, có tìm bậc thang như thế nào, cũng phải bỏ hũ kem ba màu trong tay đã rồi nói tiếp.

Nhìn các nam nhân thường ngày nghiêm cẩn, cùng nhau giơ que gỗ nhỏ đào kem, ánh mắt Tôn Lợi lòe lòe tỏa sáng trong lòng tiếc nuối đau lòng, đáng tiếc cảnh tượng khó gặp này. Có tiếc nuối nữa cũng phải nhịn, trực giác nhạy bén đang nhắc nhở cô, Thịnh Tắc Cương có bối cảnh công tác này, ánh mắt bên dưới mắt một mí kia rất thâm trầm, yên lặng quan sát mới là thượng sách.

Liếc vợ đang thầm tỏ vẻ tiếc nuối, Cao Viễn chép chép miệng, mùi vị này với y có hơi ngọt.

Dựa vào bàn, Thịnh Tắc Cương xử lý hộp kem của mình cũng bất mãn, Tiểu Phương nhà mình thích ăn, liền cho rằng người khác cũng thích ăn, đây là chính trị cường quyền.

"Tôi thích đoàn đội của anh." Thịnh Tắc Cương lên tiếng. Ăn kem không xung đột với nói chuyện.

Đoàn đội? Là chỉ Vương Tuấn, hay là Trần Tố? Quên đi, mặc kệ nói ai, Vương Tuấn, Trần Tố là một nhà.

Nga, thật đúng là ngoài ý muốn. Vị này muốn trực tiếp vào chủ đề sao? Vương Tuấn yên lặng đợi.

"Ngài tựa hồ rất hiểu bọn tôi." Tuy rằng Thịnh Tắc Cương nói chuyện với Vương Tuấn, Lưu Trấn Đông bên cạnh vẫn cười chen miệng vào. Không có biện pháp, Thịnh Tắc Cương bày ra tư thế bưng hộp kem, và Vương Tuấn bắt chéo chân liếm kem trên muỗng, tình cảnh đối lập này nửa điểm khí thế cũng không có. Tôn Lợi cần đứng vững trước áp lực, phát huy tài năng, chụp tấm ảnh trân quý tuyệt sẽ không tái diễn này mới đúng.

"Tôi không hiểu rõ các anh, chỉ có chút hiểu một mình Vương Tuấn thôi." Thịnh Tắc Cương khẽ cười.

Hiểu Vương Tuấn? Không thể nào. Cùng Vương Tuấn có quan hệ từ bạn xấu đến bạn hợp tác, Lưu Trấn

Đông cùng chung một vòng tròn giao thiệp với Vương Tuấn một lần nữa quan sát Thịnh Tắc Cương, hắn khẳng định, vị này tuyệt đối chưa từng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Nghe xong câu này, Vương Tuấn cũng một lần nữa quan sát Thịnh Tắc Cương. Không biết có tại tác dụng của máy lạnh hay không, không khí trong phòng nhỏ vốn hơi nóng bữa, bắt đầu có xu hướng trầm thấp.

Phiền toái rồi. Lưu Trấn Đông, Cao Viễn, Tống Uy lập tức nhớ tới trong thành phố này, có một vị phụ huynh cùng Vương Tuấn như một khuôn đúc ra, lẽ nào thế giới nhỏ như vậy? Thịnh Tắc Cương biết vị phụ huynh kia?

Nhìn nhìn hai người không chút che giấu đánh giá đối phương, đào xong muỗng cuối cùng, hiệu trưởng Trương đề nghị với Lưu Trấn Đông: "Được rồi, thiết kế sư ngài muốn gặp, cũng ở trong tiểu khu này, có muốn tôi giới thiệu không?"

"Nga, vậy sao? Vậy thì tốt quá. Nhất định phải nhờ ngài, giới thiệu một chút." Lưu Trấn Đông tăng tốc độ xử lý vật trong tay liên tục gật đầu, vị hiệu trưởng Trương này thật sự rất hiểu nắm bắt bầu không khí, thảo nào có thể kết bạn được nhiều người bất đồng thế."

"Thiết kế sư? Là nói Triệu Hiểu sao?" Tiểu Phương lấy khăn giấy ướt cho khách lau tay hỏi hiệu trưởng Trương.

Hiệu trưởng Trương gật đầu, nói: "Lưu tiên sinh rất tán thưởng quan niệm thiết kế của Triệu Hiểu, muốn tiếp xúc một chút."

"Đúng! Triệu Hiểu nhất định cao hứng không thôi." Không biết là ngồi không yên, hay là không muốn tham gia cuộc trò chuyện tiếp theo của bọn họ, Tiểu Phương giành trước dẫn đường chuồn đi rất nhanh.

Trong vòng ba phút, giống như Càn Khôn Đại Na Di, người đi nhà trống, không gian căn nhà vốn thu hẹp bỗng có vẻ trống trải. Loại biến chuyển trong nháy mắt này, khiến Trần Tố ngồi tại chỗ không nhúc nhích, hiểu được nguyên nhân Thịnh Tắc Cương chọn nó: Không phải chọn diện tích của nó, mà là chọn "không gian" của nó.

90. Tia Nắng Ban Mai - Chương 90: Thủ Vọng Đồng Hành (9)

"Anh nói anh hiểu tôi?"

Tình trạng bản thân sao có thể bị người ngoài đơn giản hiểu được? Cuối cùng là bị biết bao nhiêu? Loại cảm giác không tính là thoải mái này, là nguyên nhân duy nhất Vương Tuấn không đứng dậy rời đi.

Năm nay khi Thịnh Tắc Cương tới nhà hiệu trưởng Trương làm khách, tình cờ từ trong album hiệu trưởng

Trương lấy ra khoe con trai nhìn thấy Vương Tuấn, thấy khuôn mặt người trong ảnh giống y như vị trưởng bối hắn quen, muốn không nhiều chuyện một chút cũng khó. Thịnh Tắc Cương nói: "Từ khi anh đi học, thành tích mỗi một học kì, điểm số mỗi lần lên lớp, mỗi một quá trình gây dựng sự nghiệp khi còn đi học của anh, đều là tài liệu khoe khoang của chú Vương với các bạn già. Nhờ phúc của anh, mấy đứa nhóc bị in dấu phú nhị đại bọn tôi đều chịu không ít chèn ép. Đầu năm nay, mẹ tôi cũng nhướng mày tức giận, kéo theo tôi, đặc biệt tìm chú Vương khoe khoang tận mấy chuyến."

"Ồ, tôi không biết, hóa ra tôi còn có thể khiến người ta lấy làm vốn liếng khoe khoang đấy."

Nhìn Thịnh Tắc Cương bới móc, Trần Tố có chút lo lắng, rất muốn nhắc nhở vị này, đừng dùng ngữ điệu tự cho là hài hước này nói chuyện với Vương Tuấn, loại hài hước này, Vương Tuấn nghe không quen cũng nghe không hiểu.

"Là khoe khoang, nhưng không phải vốn liếng khoe khoang. Giống như hiệu trưởng Trương khoe Thẩm Văn Hoa, Trương Dương, Thẩm Dục vậy." Đối với giọng mỉa mai lãnh đạm của Vương Tuấn, Thịnh Tắc Cương đá phải tấm sắt nhẹ nhàng lướt qua, "Đúng rồi, biết không, năm ngoái Thẩm Văn Hoa về nước, hiệu trưởng Trương kéo anh ta đặc biệt đi thăm viếng, đến từng nhà bạn bè khoe khoang, khiến rất nhiều người bảo thủ đều thay đổi cách nhìn với đồng tính luyến ái. Đương nhiên, hiệu quả xấu chính là, tất cả trưởng bối từng tiếp xúc, đều tràn đầy lo lắng với tương lai của hai nhóc nhà hiệu trưởng Trương."

Mặc dù biết không đúng lúc, nhưng Trần Tố ngồi nghe vẫn không nhịn được, nhếch khóe môi.

Xua tay với Vương Tuấn nhìn qua đây, Trần Tố tỏ ý xin lỗi. Cậu không phải có ý giúp Thịnh Tắc Cương điều hòa không khí, chỉ là cách nói của Thịnh Tắc Cương, khiến cậu lập tức liên tưởng đến bộ dạng hiệu trưởng Trương đắc ý khoe khoang Thẩm Văn Hoa, rất khó khiến người ta không vui.

Mặc kệ Vương Tuấn có tình nguuyện hay không, Thịnh Tắc Cương rất có chừng mực trong kỹ xảo nói chuyện, đơn giản hòa hoãn bầu không khí vốn lạnh lẽo, bộc lộ năng lực giao tiếp thâm hậu. Vương Tuấn thu liễm tinh thần, phải chú ý rồi, người này không giống bề ngoài xa hoa của hắn, nếu khinh thường, xem nhẹ hắn, bị cuốn vào, sẽ bị làm trò cười đây.

Thịnh Tắc Cương nói: "Đương nhiên, dưới điều kiện không chân chính quen thuộc, tôi đã làm một ít tư vấn và điều tra, xác định nguồn gốc tài chính Trần tiên sinh dùng làm từ thiện, cũng biết được công ty ngài kinh doanh, lợi nhuận hàng năm ấn theo tỉ lệ nhất định, trích vào quỹ này. Trải qua nhiều năm buôn bán, hai người đã có một đoàn đội nhân tài chuyên nghiệp về quản lí, kinh doanh, chiến lược.

Nghe không sai, bọn họ quả thật làm như vậy, đẩy mạnh hoạt động quỹ tư nhân, gian nan hơn nhiều vận hành công ty, gây quỹ càng cần kỹ thuật hóa, ngoại trừ mướn nhân viên chuyên nghiệp quản lý thủ tục hóa, những người tự nguyện tham gia, cũng càng vất vả công lao. Vào mùa nhàn rỗi, mấy thanh niên trong đơn vị Trần Tố, trải qua công tác thống kê số liệu khoa học, đưa ra đề án vô cùng có tính kiến thiết về chế độ xây dựng, hệ thống hóa hoạt động v.v… của quỹ, dưới vô số sự quan tâm không kể công lao về nhiều mặt của các bạn bè, mới có tiến hóa tích cực hiện tại của quỹ.

Bất quá, điều tra bọn họ, Thịnh Tắc Cương là muốn thỉnh giáo, noi theo, hay là muốn khích lệ bọn họ? Chắc hẳn cả ba đều không phải nhỉ.

"Tôi tin tưởng, các vị hẳn là còn giữ hóa đơn dùng để ghi chép các khoản ra vào rất nhiều năm." Thịnh Tắc Cương hỏi Trần Tố.

"Phải, đều còn hóa đơn. Bất quá, chỉ giữ để đối chiếu sổ sách." Trần Tố gật đầu.

Những năm gần đây, từ lúc ban đầu biếu tặng vật tư bình thường cho viện dưỡng lão, cô nhi viện, đến hiện tại đầu tư trường học kỹ năng, lại giúp đỡ học sinh vùng xa, tất cả các khoản, hóa đơn đều được tỉ mỉ lập hồ sơ. Theo nguyên văn của Lưu Trấn Đông chính là: "Nếu làm chuyện tốt, tất cả chứng cứ làm việc tốt, đương nhiên phải giữ chỉnh tề, nếu tương lai có bất trắc hay là tình thế hỗn loạn, cầm những thiện ý đã tiến hành này, hối lộ lão thiên gia mở mắt một chút, cũng nói không chừng."

Thấy rõ Thịnh Tắc Cương đang đánh chủ ý gì, Trần Tố nhắc nhở: "Đối với mặt ngoài, những hóa đơn này hoàn toàn không có giá trị." Pháp luật trong nước, không có phương thức khen thưởng cho những người làm từ thiện, lấy mấy thứ này ra, còn rất có thể bị chụp mũ khoe giàu hoặc là quảng cáo.

"Tồn tại của một sự vật, nhất định có giá trị tồn tại của nó." Thịnh Tắc Cương nói, "Ngài có thể nhanh chóng chỉnh lý ra toàn bộ hóa đơn này không, tôi lấy này làm căn cứ, thuyết phục cấp trên của tôi."

A? Đây là ý gì? Chính là nói ngay cả khi ý kiến bọn họ bất đồng, liền quyết định chia cho họ chén súp này? Vì sao? Bởi vì quan hệ nhiều đời kia? Hay là vì bọn họ vẫn làm từ thiện? Đây cũng quá không đáng tin đi.

"Anh muốn hoa hồng bao nhiêu?" Đã biết cái mà đối phương gọi là "hiểu biết" mình là trình độ gì, Vương Tuấn cũng không có ý định nói chuyện tào lao nữa. Nếu Thịnh Tắc Cương trực tiếp như thế, vậy anh cũng tốc chiến tốc thắng thôi.

"Nếu tôi mở miệng muốn 1%, anh liền có lý do cáo từ rút ra, đúng không?" Thịnh Tắc Cương nở nụ cười, "Xin lỗi, tự tôn của tôi không cho phép tôi cho anh cơ hội như thế."

Vương Tuấn đang có ý đó lại vỡ kế hoạch vẫn đứng lên. Trần Tố cũng đứng dậy theo, tiếc nuối tạm biệt. Vị Thịnh tiên sinh tìm sai người rồi, đối với tiền tài, Vương Tuấn chưa bao giờ coi trọng.

"Không phải tôi muốn các vị chia một chén súp, mà là đang thỉnh cầu các vị có thể tham gia vào." Thấy Vương Tuấn, Trần Tố đứng dậy nhấc chân rời đi, Thịnh Tắc Cương dựa vào bàn không nhúc nhích, âm điệu trầm ổn: "Tiền đạt được từ kiểm soát bán đấu giá chảy vào quốc khố là quá trình, những hàng hóa này lưu thông trong xã hội, tiền tài một lần nữa tập hợp, cũng cần quyên về xã hội, như vậy mới có thể khiến tiền tư bản lần nữa lưu thông trong xã hội, mà không phải một con số đặt trong ngân hàng nước ngoài."

"Chuyện cao thượng như thế, vì sao không tự mình làm."

"Không phải mỗi người đều thích làm loại chuyện phí tâm phí sức này. Tôi cho rằng, tôi cố thể tận trung cương vị, đã là trả giá một phần tâm sức của mình, đừng yêu cầu tôi cao hơn nữa." Nắm lấy tháp nhỏ phỉ thúy trên bàn ngắm nghía, Thịnh Tắc Cương thản nhiên nói, "Ngoài công việc, tôi chỉ muốn hưởng thụ an tĩnh, tôi rất mệt mỏi."

Rất mệt mỏi…

Nhìn Thịnh Tắc Cương dùng ngữ điệu nhàn nhã nói "rất mệt", Trần Tố dừng bước, níu vạt áo Vương Tuấn cất bước muốn chạy, đưa ra ý kiến trung hòa: "Vì sao không để Tiểu Phương làm? Hiệu trưởng Trương, luật sư Trịnh đều đánh giá Tiểu Phương là thanh niên phi thường chăm chỉ, tích cực."

Nghe xong câu này, Thịnh Tắc Cương cười: "Cảm ơn đã khích lệ, luận về thái độ thái độ làm việc và sinh hoạt, Hữu Dung nhà tôi không nói hai lời. Bất quá, thái độ đối với tiền tài, thật sự có vấn đề. Nói thế nào đây, nếu sổ tiết kiệm của em ấy có năm chữ số, em ấy sẽ tích cực hướng về phía trước; có sáu chữ số, em ấy cảm thấy cảm thấy mỹ mãn; có bảy chữ số, em ấy sẽ lập tức mất ngủ bàng hoàng, trong vòng 3 ngày không có phụ đạo tâm lý, lập tức nhân sinh sẽ bị lạc phương hướng. Mỗi người đều có phạm trù năng lực của mình, tài trí của Hữu Dung nhà tôi, không thể quản lý thượng tầng."

A? Có người cố chấp với tiền tài vậy sao? Trần Tố nghe được liền có chút buồn cười.

"Cho dù vậy, ngài vẫn có thể giúp đỡ cậu ta." Trần Tố thản nhiên nói, "Năng lực khống chế vốn, thống nhất đoàn đội, không phải ai trời sinh cũng có thể có. Tôi chính là dưới sự giúp đỡ của Vương Tuấn và bạn bè, từng bước học được."

"Cấp trên biết Tiểu Phương là người nhà tôi, em ấy tham gia, tôi sẽ vị phạm kỉ luật." Thịnh Tắc Cương chuyển đề tài, "Đó là cơ cấu biệt lập rất mạnh, tôi còn muốn trước tuổi nhi lập nản lòng thoái chí, làm nhiều chuyện nghiêm túc."

"Tôi rất tán thành phạm vi và phương hướng từ thiện của các vị. Nhóm các vị lại có kinh nghiệm vận hành nhiều năm, tổ hợp hoàn mỹ, chỉ cần có chứng cứ thực tế xác minh giúp đỡ từ thiện trường kỳ, tôi có thể mượn thứ này đánh vỡ tính độc quyền tài nguyên, tiến hành tái phân phối." Nhìn Trần Tố, Thịnh Tắc Cương lại nói: "Tôi thật sự không muốn thấy những vật tư lớn mà rẻ này, sau khi qua tay, lợi ích hiện hữu đạt được, lại biến thành một dãy số trong tài khoản ngân hàng nước ngoài.

(*ồ, hiểu rồi, nếu là bình thường, những vật tư này sau khi qua tay thành tiền, những người kia thường sẽ đẩy tiền của mình ra nước ngoài => nguồn vốn chảy khỏi nước, Thịnh Tắc Cương muốn tiền này được xoay vòng trong nước, nên mới nhờ đám Trần Tố)

Cuộc nói chuyện này cũng quá chính nghĩa lẫm nhiên rồi, Vương Tuấn không nói một câu, Trần Tố lại nghe mà có chút nóng tai.

Đây là cất dấu nhiệt huyết cố chấp dưới lớp vỏ bọc xa hoa, hay là một tên ba hoa chính chòe, nói chuyện không đâu?

Qua tiếp xúc ngắn ngủi, thật đúng là không thể phán đoán. Bất kể thế nào, lời hắn nói nghe rất khó hiểu, chuyện này không những khó, còn cần đột phá hàng rào cấm kỵ, khiến người ta không khỏi nảy sinh tâm cảnh giác muốn lảng tránh.

"Vì sao chọn Vương Tuấn?" Trần Tố hỏi Thịnh Tắc Cương. Vẫn là chỗ cậu nghĩ không thông, theo Thịnh Tắc Cương nói, đã từng điều tra bọn họ, vậy nên biết Vương Tuấn căn bản không có hứng thú với cái gọi là từ thiện, ngoại trừ trấn giữ việc quản lý tài vụ, làm giúp vài hướng dẫn, Vương Tuấn không có hứng thú thật sự tham gia vào.

"Tôi thích người có lòng tự trọng cao, người như vậy tuy rằng vừa ngoan cố lại bá đạo, nhưng rất sạch sẽ." Thịnh Tắc Cương mỉm cười, "Tự trọng của người này, khiến anh ta tuyệt đối không cho phép mình bị tiền tài vấy bẩn."

...

Không sai, Vương Tuấn vừa ngoan cố lại bá đạo, là một người có tâm lý khiết phích, đối với vấn đề tiền tài, Vương Tuấn không có hứng thú bị làm bẩy. Trần Tố thừa nhận, Thịnh Tắc Cương rất tinh mắt.

Dừng lại ngắn ngủi, không có kết quả có tiếp tục thảo luận nữa cũng phí suy nghĩ, Trần Tố lựa chọn cáo từ trước. Không lâu sau đó, vô luận chuyện này được hay không được, đều cần các loại trình tự phức tạp thêm cả chỉnh sửa, chính sách, pháp chế, thao tác v.v.., cũng không phải lần một lần hai tiếp xúc ngắn ngủi là có thể quyết định được.

Thịnh Tắc Cương không gấp gáp ép người ta, cũng không có ý giữ khách. Một vài lời, với người có tâm, đến lúc thì dừng là được.

Trước khi tiễn khách, Thịnh Tắc Cương từ trong ngăn kéo bàn học, lấy ra một túi giấy rõ ràng đã chuẩn bị trước đó, giao cho Trần Tố, xem như quà gặp mặt nhỏ.

Xét thấy hiện nay quy tắc ngầm hoành hành, nhận vào tay, cẩn thận vẫn hơn, Trần Tố kiểm tra một chút.

Trong túi giấy đặt một cuốn vở lớn cỡ quyển sách, hơi giở ra, là một quyển album hình đen trắng cũ sưu tầm rất nhiều kí ức. Bên dưới túi giấy, có hai danh thiếp, một cái là của Thịnh Tắc Cương, một cái là... của Vương Anh Đường.

Nhẹ nhàng khép album cũ trong túi giấy, che lại hình đen trắng vừa quen thuộc lại xa lạ, Trần Tố nói tự đáy lòng: "Cảm ơn."

"Mẹ tôi là một người rất hoài niệm, thích cất giữ ít đồ vật bị người ta lãng quên, bây giờ vật hồi nguyên chủ."

Sau vài câu nói chuyện ngắn ngủi, bắt tay từ biệt.

"Trần Tố!"

Trần Tố sắp xuống lầu quay đầu nhìn về phía Thịnh Tắc Cương gọi lại cậu, hắn còn có lời muốn giao phó?

"Giống như hội nghị chúng ta thường họp, thế giới này, rất nhiều chuyện không nhất định cần phải tồn tại nhân quả."

Vương Tuấn quay đầu lướt qua Thịnh Tắc Cương, Trần Tố xoay người nhìn Thịnh Tắc Cương lại giật mình, đây là ý gì? Câu này là nhằm vào cậu? Cậu và Thịnh Tắc Cương từng tham gia hội nghị gì?

Ôm theo nghi ngờ, phỏng đoán, Trần Tố và Vương Tuấn ra khỏi chung cư. Giương mắt nhìn lại, ngoại trừ ngẩng đầu chín mươi độ nhìn lên tầm mắt không có vật cản, đường nhìn các góc độ khác đều trước sau như một bị rừng rậm xi măng xa xa gần gần che khuất.

Vươn tay với Trần Tố còn đang túm tay áo mình, ý bảo Trần Tố đặt tay vào lòng bàn tay anh, Vương Tuấn nói: "Đừng nghĩ nhiều, anh không giận."

"Cho dù anh tức giận, em cũng không buông." Trần Tố nắm tay Vương Tuấn.

"Em không cần để ý, nếu như anh còn có chấp niệm với chuyện cũ, cũng sẽ không ngồi đó nói chuyện tào lao với hắn."

"…, Thịnh Tắc Cương cũng không phải nói tào lao hết đâu?"

Ngó ngó Trần Tố bị một người xa lạ mới gặp, hai ba câu xúi giục liền dễ dàng dao động, suy nghĩ một chút, Vương Tuấn lại nói thêm: "Lời của hắn trái lại nhắc nhở anh, đối với mỗi một mắc xích, càng phải chặt chẽ nắm trong tay mới được."

Trần Tố nghiêng đầu, kinh ngạc nói: "Anh muốn tham gia? Em cho rằng anh không có hứng thú."

"Nếu hắn không đòi tiền hoa hồng, đối với cơ hội lớn đặt ngay trước mặt, không tiếp xúc nắm chặt sao được? Nếu như xác định không thể thực hiện, tạm thời lần mò giá cả thị trường cũng tốt." Thấy nghi vấn trong mắt Trần Tố, Vương Tuấn nói: "Trong thương nghiệp, tài phú chưa bao giờ tích lũy mà thành, đều là bạo phát mới có."

Trần Tố cười, lôi kéo Vương Tuấn, "Chúng ta sẽ đem lợi nhuận kiếm được dùng trong nước, đúng không?"

"Chỉ cần em nguyện ý, có thể." Vương Tuấn thản nhiên.

Gần nhau nhiều năm, loại nói chuyện thản nhiên không chau chuốt này, mới đả động nhân tâm nhất, Trần Tố nắm chặt tay Vương Tuấn, con đường phía trước, bọn họ cùng đi.

"Khụ, khụ, khụ!" Một trận tiếng ho khan liên tục từ ngã rẽ phía sau truyền đến.

Dừng cước bộ, Trần Tố Vương Tuấn quay đầu lại, khi bọn họ đi ra chỗ ngoặc bên cạnh cửa khu, mười mấy cặp mắt dòm hai người bọn họ.

Vội vàng buông ngón tay Vương Tuấn, vừa rồi ánh nhìn cậu tận lực ngó lơ, hóa ra đều đến từ đám bạn bè, thật ngượng ngùng.

Làm bạn bè qua lại nhiều năm đây vẫn là lần đầu tiên thấy cảnh thân mật của Vương Tuấn và Trần Tố, cũng không biết ai càng ngượng ngùng hơn.

Được rồi, nhìn Vương Tuấn Trần Tố hơn mười nắm còn ấm áp như vậy, đối với những người mong ước vĩnh hằng như bọn họ, đây là tấm gương tốt đặt trước mắt, đáng giá yêu quý.

"Sao các người còn ở đây?" Vương Tuấn quét mắt một vòng, không phải nói tới nhà thiết kế sư sao? Sao còn tụ ở đây không đi?

Thu lại ngượng ngùng chột dạ, Trần Tố đẩy đẩy Vương Tuấn bên cạnh, nói chuyện đừng không khách khí vậy chứ. Xem, bạn bè quan tâm bọn họ, nên cảm ơn mới đúng.

Nhìn động tác nhỏ của Trần Tố, bọn Tống Uy Cao Viễn cùng nhau bĩu môi. Không cần kích động, càng không cần cảm động, bọn họ không phải là bởi vì lo cho Vương Tuấn mới đứng đây không đi. Chỉ bất quá là đang tạm biệt hiệu trưởng Trương vừa nhận được điện thoại, chuẩn bị trở về trường thôi, không đợi nói hết, chợt nghe tiếng cửa điện tử chung cư mở ra, mắt thấy Vương Tuấn, Trần Tố dắt tay ra khỏi cửa. Tính tính thời gian, đối thoại của Vương Tuấn và Thịnh Tắc Cương, tối đa tiến hành không quá ba phút.

Đối thoại ba phút, có thể nói tới trình độ gì? Mỗi vị đứng đây, đều tràn ngập hiếu kì với cuộc đối thoại ngắn ngủi trong phòng. Theo vẻ mặt và cử chỉ của Vương Tuấn, Trần Tố, cuộc giao lưu ngắn ngủi này, nội dung và kết quả xem ra không tồn tại khúc mắc gì. Không thể tự ra trận một chuyến, Lưu Trấn Đông hiếu kì, hối hận muốn chết.

Có hiếu kì với cuộc trò chuyện ba phút hơn nữa, cũng phải giải quyết xong chuyện trước mắt đã. Lưu Trấn Đông vẫn tính toán bắt Thẩm Dục về nhà nuôi mấy ngày đề nghị: "Hiệu trưởng Trương! Tôi muốn tài trợ cho mấy bạn nhỏ tham quan thủ đô, thế nào?" Vợ Lưu gia liên thanh ủng hộ, vừa lúc giới thiệu Thẩm Dục cho ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại Tiểu Giai Giai.

Đề nghị này cũng được hai người họ Giang hưởng ứng tích cực, lần trước, Trương Dương Thẩm Dục ở nhà bọn họ mấy ngày, giống như một cơn gió lốc thổi qua. Đứa nhỏ tuy rất ồn ào, nhưng cũng đáng yêu vô cùng. Bọn họ nguyện ý gánh vác một phần chi phí.

Ngó con trai kéo chân mình, Tống Uy Lộ Thiên Nghi cùng tán thành, Tiểu Uy đến nay cũng chưa chân chính đi thăm danh lam thắng cảnh Bắc Kinh đâu, nếu như cùng một đám nhóc con tổ chức đoàn du lịch trại hè nhi đồng, giao lưu và du lịch kết hợp với nhau, rất giúp ích cho giao thiệp nhân tế của con trai.

Cao Viễn cũng tính toán suy nghĩ, quyết định vẫn là quên đi, nếu như bị cha mẹ vợ thấy nhiều con nít như vậy, còn không phải suốt ngày tìm cách bồi bổ y a, y còn quá trẻ còn muốn sống thêm nhiều năm. Không giống Cao Viễn suy nghĩ rất sâu xa, Tôn Lợi đã tính toán ghế ngồi trong nhà có đủ chiêu đãi nhiều bạn nhỏ vậy không.

Tạm thời đặt mấy câu nói kì quái phút cuối của Thịnh Tắc Cương qua một bên, Trần Tố cũng lên tinh thần, về nhà phải nhớ thông báo cho Trần Khải, đem cháu trai cháu gái sắp xếp vào, đây chính là cơ hội tốt.

Hiệu trưởng Trương còn chưa tỏ thái độ, Tiểu Phương đã cảm ơn mọi người, "Cám ơn sự hào hiệp của ngài, nhưng có hai chuyện xin ngài nhất định phải cam đoan."

"Cậu nói." Lưu Trấn Đông tài đại khí thô *(chỉ sự giàu có)* không sao cả, có điều kiện gì cứ nói.

"Thứ nhất, chúng tôi kiên quyết ngăn chặn người tài trợ chiêu đãi không thỏa đáng các bạn nhỏ." Tiểu Phương giải thích, "Trại hè là nơi để những bạn nhỏ rèn luyện trao đổi, nghìn vạn lần xin đừng sắp xếp khách sạn, hoặc là ở nơi tham quan sắp xếp cáp treo, các loại phương tiện dễ dàng v.v.., chính là phương tiên dễ dàng đạt được mục đích. Nơi dừng chân, tận khả năng sắp xếp ở trong nhà hoặc là ký túc xá tập thể, có thể xếp giường chung dưới sàn nhà là tốt nhất. Còn có, nhất định phải đốc thúc kiểm tra lễ làm khách của bọn nhỏ, lúc nên phê bình nhất định phải phê bình sửa đúng. Về phương diện này, tối sẽ fax [Sổ tay quy tắc người tài trợ] qua cho ngài xem."

Còn có Sổ tay quy tắc người tài trợ? Đủ chính quy.

Nghe có chút buồn cười, nhưng ngẫm nghĩ một chút, nửa điểm cũng cười không nổi. Con nít bây giờ kiêu ngạo xa xỉ như vậy, này thuộc về trách nhiệm của những người lớn dùng tài phú không ngừng thỏa mãn nguyện vọng vô tận của bọn nhỏ. Ảnh hưởng đến thế giới quan của đứa nhỏ, rất có thể sẽ ảnh hưởng tương lai của chúng. Nhìn Tiểu Phương, quả nhiên giống hiệu trưởng Trương nói, là một người rất dụng tâm.

Lưu Trấn Đông tán thành, "Chuyện này, tôi sẽ tuân thủ. Như vậy, chuyện thứ hai là gì?"

"Xin ngài tuyệt đối đừng đánh chủ ý lên Thẩm Dục. Mấy năm nay, tình huống bạn bè mang Thẩm Dục về nhà xong không trả lại xảy ra rất nhiều lần, hiệu trưởng Trương thường bôn ba giữa các thành phố đòi người, rất khó khăn."

Nhìn chằm chằm Tiểu Phương, Lưu Trấn Đông bị vạch trần ý đồ lầm bầm: "Điều kiện nhà tôi rất tốt…"

"Hiệu trưởng Trương, tôi thấy, vẫn là đừng chiếm cái tiện nghi này." Tiểu Phương quay đầu cười nói, "Lưu tiên sinh khẳng định muốn mang Thẩm Dục về nhà nuôi."

Thấy hiệu trưởng Trương đắc ý nhiều hơn bất đắc dĩ, ngay cả Tống Uy xưa nay không hay cười cũng nhịn không được.

"Biết rồi, biết rồi." Lưu Trấn Đông cười rộ lên theo cũng thỏa hiệp, nhớ thương con nhà người ta là không đúng. Kỳ thật, nếu như thật muốn bắt cóc nhi đồng, hắn lại có hứng thú với con cả Trương Dương của hiệu trưởng Trương hơn, thằng nhóc kia tính tính đỉnh đạc, rất có duyên với hắn.

Đây là một đám cao thủ có tài xây dựng không khí, đối thoại thú vị khiến bầu không khí tràn đầy hài hòa.

Nhìn nhau, lúc trước nói muốn đến nhà thiết kế sư, kỳ thật chỉ là lảng tránh chủ đề mẫn cảm giữa Thịnh Tắc Cương và Vương Tuấn thôi. Thế nhưng chẳng ai nghĩ tới, Vương Tuấn và Thịnh Tắc Cương chính thức đàm phán, không tới ba phút đã kết thúc, hiện tại có đi nhà thiết kế sư không? Hiệu trưởng Trương không chủ động đề cập, bọn họ cũng cần tỏ ý một chút mới được.

Dựa theo thương lượng lúc trước của Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông, quay về Bắc Kinh sẽ trực tiếp gửi lời mời vị thiết kế sư này. Thứ nhất tỏ vẻ chính thức, thứ hai, cũng là công tư phân minh. Chỉ là hôm nay đã ở trong khu cư trú của người ta, lại là bạn của hiệu trưởng Trương, vẫn là tiện đường làm quen một chút đi.

Bọn họ quyết định đến nhà thiết kế sư nói chuyện, Tiểu Phương tiếp nhận "trọng trách" dẫn đường cho bạn của bạn, hiệu trưởng Trương phải về, bảo vệ một phần sự nghiệp, cần dụng tâm làm việc.

Nhìn theo hiệu trưởng Trương rời đi, hai người họ Giang cũng cáo từ nhóm bạn đồng hành, hành trình kế tiếp, bọn họ tự sắp xếp.

Ngó hai người họ Giang ưu nhã rời đi, những người ở đây trên cơ bản đều không tốt số như vậy.

Vì lần xuất hành này, Trần Tố, Cao Viễn, Tôn Lợi sáng chín chiều năm *(chỉ dân làm hành chính)* đã xin nghỉ hai ngày, ngày mốt đi làm, chậm nhất ngày mai phải quay về. Đương nhiên, chuyện Trần Tố xin nghỉ nhiều thêm mấy ngày, hiện nay còn chưa tiết lộ ra ngoài. Vợ chồng Tống Uy có kì nghỉ dài dư dả đáng lẽ nhàn rỗi nhất, đáng tiếc, lần này đi chơi mới không tới hai ngày, mỗi đêm lão gia tử nấu cháo điện thoại với cháu nội, đều thúc giục bọn họ về sớm, người cha đã từng rất kiên cường bá đạo giờ đây lưu lạc thành ông lão nói nhiều, Tống Uy tương đối không đành lòng, đương nhiên, đối với hành vi ấu trĩ thường thường quấy rầy Tiểu Uy và ông nội thân thiết trò chuyện của Tống Uy, Lộ Thiên Nghi trực tiếp lý giải thành ghen tị. Bởi vậy, có lưu luyến nữa, ngày mai cũng phải cùng nhau trở về. Về phần Vương Tuấn, từ lâu đã lập kế hoạch du lịch hưu nhàn với Trần Tố mấy ngày nghỉ còn lại, chế độ quản lý công ty cho dù rất tốt, cũng có thể phát sinh những chuyện không tưởng được. Anh không về, vợ chồng Lưu Trấn Đông nhất định phải cùng bọn Cao Viễn Tống Uy về thủ đô. Ngày nghỉ, đối với người trưởng thành sớm đã là thứ xa xỉ.

Thấy hai người họ Giang rời đi, các cô cũng trao đổi một chút, mấy người đàn ông phải đi nói chuyện chính sự, kéo theo cả nhà đi, không phù hợp, các cô quyết định tự tìm chỗ chơi.

Thay vì nói tự tìm chỗ chơi, còn không bằng nói đi dạo phố. Một đống cao ốc san sát, trong đô thị tài chính lớn nhất nước có mấy ngàn vạn nhân khẩu này, ngoại trừ chi tiêu, cũng không có nơi nào chân chính để chơi.

Đối với quyết định của các cô, mấy người còn lại hàm súc bày tỏ tán thành. Đi dạo phố tiêu tiền, không liên quan phá của, chỉ là thiên tính. Đối với phái nữ mà nói, đơn giản nhìn quần áo trang sức xinh đẹp, đã

là hưởng thụ rồi, đáng tiếc, phương thức hưởng thụ này, từ trước đến nay vẫn bị nam giới kính nhi viễn chi.

Chuẩn bị cùng các bạn xuất phát, Tôn Lợi che túi tiền có chút khẩn trương, căn cứ theo kinh nghiệm đi dạo phố hôm trước, quan niệm tiêu tiền của cô và Lộ Thiên Nghi, vợ Lưu gia tuyệt đối không cùng đẳng cấp, những bà vợ này rất biết dùng tiền.

"Tôn Lợi không biết thu nhập thêm của cậu sao?" Tống Uy hỏi Cao Viễn, trong mấy cô vợ của bọn họ, Tôn Lợi tuyệt đối là cô vợ tốt chăm chỉ nhất. Bất quá, nên tiêu xài cũng phải tiêu xài, giống vợ y, vô luận là trước khi đi lính, hay là hiện tại quyết định ở lại trong quân đội, đều là thiên chi kiêu nữ theo sát thời đại, khẩu hiệu của cô chính là: "Không trang điểm bản thân xinh đẹp, uổng phí một thân phụ nữ."

"Đã nói, nói nhiều lần rồi, sắp thành xúi giục rồi." Lười Tống Uy xen vào việc người khác, Cao Viễn nói: "Tôn Lợi là một cô gái tư tưởng độc lập, có cách tiêu tiền của cô ấy, tôi không cần phải cứng rắn thúc giục cô ấy tiêu tiền."

Lời này không sai, cách sống mỗi người không giống nhau, Tôn Lợi chính là loại người thực dụng. Bất quá, lần này đi với Lộ Thiên Nghi, vợ Lưu gia, có muốn không chảy máu cũng rất khó.

Nhìn ba quý cô gọi taxi đi mất, những người còn lại cùng nhau cúi đầu nhìn nhóc hải quân, bé thục nữ bên chân bọn họ. Các cô không phải nói không muốn là chậm trễ chính sự của bọn họ sao? Vì sao lại để Tống Tiểu Uy, Tiểu Giai Giai lại đây?

Ôm lấy con trai con gái tạm thời bị mẹ bỏ rơi, được rồi, bắt kịp Tiểu Phương, tiếp tục hành trình làm khách, hi vọng lần này đừng cho bọn họ một chút "kinh hỉ" nữa.

91. Tia Nắng Ban Mai - Chương 91: Thủ Vọng Đồng Hành (10)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhà của thiết kế sư trong cùng tiểu khu, năm phút trước mới thông báo cho đối phương, chuẩn bị tương đối vội vàng.

Dưới sự nhiệt tình giới thiệu của Tiểu Phương, mọi người quen biết bạn của bạn — Lý Chí Viễn, Triệu Hiểu.

Bắt tay với thiết kế sư Triệu Hiểu, Cao Viễn vui mừng trong lòng, Tôn Lợi được "Đẹp chính là vương đạo" hun đúc năm này qua tháng nọ không có tới đây.

So sánh với căn nhà nhỏ lúc trước, căn nhà lớn được tạo thành từ hai căn hộ thông nhau có vẻ tương đối trống trải. Trang trí bên trong lấy xa hoa và đơn giản hỗ trợ lẫn nhau, rất tương xứng với thân phận thiết kế sư. Đương nhiên, đối với chuyện nơi này có hai chủ nhân nam, những vị khách đã quen tình huống như vậy đều không biểu hiện ra dị dạng.

Những người lớn giao thiệp với nhau, không ảnh hưởng đến sự hiếu kỳ với nơi xa lạ của đứa nhỏ, đường nhìn của Tống Tiểu Uy, Tiểu Giai Giai lập tức bị một con mèo Russian Blue nằm trên ghế sofa trong phòng hấp dẫn

(*giống mèo Nga mắt xanh)

Vẻ ngoài uy nghiêm của con mèo, hù dọa mấy nhóc một phút đồng hồ.

Rất nhanh, vì tranh đoạt quyền sở hữu chú mèo không hề sợ người lạ, hai đứa nhỏ bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt chủ quyền. Tiếp xúc toàn phương diện hai ngày, giữa hai nhóc con cũng quen thuộc, lần này, tính độc chiếm của Tiểu Giai Giai không được anh trai nhỏ Tống Tiểu Uy khoan dung nữa, thấy chú Lưu không để ý, Tống Tiểu Uy thình lình nhéo Tiểu Giai Giai một cái, chờ Tiểu Giai Giai bị đau muốn ồn ào, Tống Tiểu Uy chuồn qua bên người cha nuôi, nghễnh đầu, chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội, lắc lắc đầu, Tiểu Giai Giai hạ độc thủ không phân biệt tốt xấu, chỉ đành hành quân lặng lẽ, khiến những người lớn dùng khóe mắt liếc sang cười thầm không ngớt.

Mâu thuẫn giữa hai đứa nhỏ, hóa giải bằng việc Tiểu Phương xách ra một lồng nuôi trong suốt chứa hamster đáng yêu. Đương nhiên, cái này cũng đại biểu một vòng tranh đoạt chủ quyền mới bắt đầu nổi lên.

Con mèo mắt xanh tạm thời được mấy đứa nhỏ buông tha nhân cơ hội nhảy xuống sofa, bị mấy bạn nhỏ không biết nặng nhẹ sờ mó nắm bắt, nó nổi danh thích an tĩnh cũng chết vì phiền.

Không đợi nó vung đuôi bỏ đi, đã bị Trần Tố một phen bắt được. Từ khi rời quê lên thành phố học đại học, làm việc, liền khó nhìn thấy mèo con, sờ sờ, da lông thật mềm mại; lại sờ sờ, gãi cái cằm uy phong của mèo chơi thật vui.

Lần này, bọn họ đường xa mà đến, cảm nhận được đạo đãi khách tương đối "bình thường" của chủ nhân, trên bàn trong phòng khách bày đầy hoa quả, điểm tâm, trong không khí còn phiêu đãng mùi cà phê.

Đãi khách rõ rệt cao cấp, bầu không khí lại có chút câu nệ mất tự nhiên.

"Biểu tình bất an quá rõ ràng rồi, phải có tự tin." Tiểu Phương chọc Triệu Hiểu đang có chút khẩn trương. Mỗi người đều có một phần tài năng, cần phải phát hiện, khai thác.

Mấy năm trước, khi biết được Tiểu Phương quay lại trường học bồi dưỡng, nhờ vào hứng thú, Triệu Hiểu cũng tham gia học tập chương trình thiết kế, kiên trì trong phòng học hứng thú và buồn tẻ.

Năm ngoái mượn nhà xưởng cũ hiệu trưởng Trương chuẩn bị dùng để cải tạo thành khu phòng học mới làm căn cứ thực tập, dùng toàn bộ những gì học được trong mấy năm. Sau nỗ lực, bản vẽ cuối cùng khiến chính bản thân đều phải hưng phấn một phen. Dưới sự cổ vũ của Tiểu Phương, bày ra bản đồ thiết kế lập thể đã được tỉ mỉ làm ra cho hiệu trưởng Trương và luật sư Trịnh, chẳng những nhận được khen ngợi, còn trổ hết tài năng từ rất nhiều phương án cải biến, được hiệu trưởng Trương, luật sư Trịnh tuyển chọn.

Vốn được bạn bè tán thành, đã là chuyện rất vui rồi, không nghĩ tới nhờ lần này, lại có người đặc biệt tới "cầu hiền" (thỉnh cầu người có tài), ngoại trừ vô cùng kinh ngạc, "Triệu Hiểu đương nhiên cũng khẩn trương không thôi.

Tiểu Phương khuyến khích, khiến tâm tình khẩn trương của Triệu Hiểu thoáng giảm bớt, ngay sau đó, điện thoại trong túi Tiểu Phương vang lên, khí tức bất an lần thứ hai quấn lấy Triệu Hiểu.

Điện thoại là Thịnh Tắc Cương gọi tới, hấn giục Tiểu Phương về nhà.

Kéo Tiểu Phương nhận điện thoại liền muốn rút lui lại, Triệu Hiểu kiên quyết không cho Tiểu Phương biết tạo không khí nhất chạy mất. Lý Chí Viễn trì hoãn đi làm, đặc biệt ở lại ủng hộ Triệu Hiểu, tỏ ra bất mãn với hành vi rút quân của Tiểu Phương, đây là thời khắc cực kỳ quan trọng với Triệu Hiểu, Tiểu Phương không thể ở lâu một chút, giúp đỡ hài hòa không khí sao.

Tiểu Phương trừng Triệu Hiểu Lý Chí Viễn, cậu ta và Tắc Cương nhà cậu, quanh năm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hiếm khi Thịnh Tắc Cương về nhà một chuyến, vì chuyện cá nhân của Triệu Hiểu, đã hại cậu và vợ xa cách lâu như vậy rồi, mặc kệ!

Liếc cuộc giằng co không có gì che chắn bên góc tường, mấy vị khách đều có nhãn lực cùng cố ý xem như không thấy. Thưởng thức cà phê, nhìn báo ảnh màu sắc rực rỡ, lại nhìn nhìn hai nhóc con đang tính toán làm sao lấy hamster khỏi lồng nuôi, bầu không khí phi thường ấm áp.

Khôn khéo của người trưởng thành, không ảnh hưởng sự thuần khiết của mấy bạn nhỏ. Tống Tiểu Uy rất tôn trọng anh Tiểu Phương giống như anh hùng bảo vệ tính mạng bọn họ, buông tha cuộc chiến tranh đoạt mèo nhỏ với Lưu Giai Giai, chạy qua như một làn khói, tới bên cạnh anh Tiểu Phương, nghễnh đầu, nhìn chằm chằm chú Lý, chú Triệu đối địch với Tiểu Phương.

"Vì sao mấy chú khi dễ anh Tiểu Phương?"

Nhìn Tống Tiểu Uy nhảy ra bảo vệ "anh Tiểu Phương", những vị khách bưng cà phê cùng nhau đưa mắt sang Tống Uy.

Nhìn chằm chằm con trai nhảy ra xen vào việc của người khác, Tống Uy dùng khóe mắt lườm lại mấy tên đang theo dõi y, tức giận nói: "Làm gì!"

Tấm tắc hai tiếng, Cao Viễn nói: "Nếu không tận mắt nhìn thấy, tôi tuyệt đối không dám tưởng tượng con trai Tống Uy cậu, cư nhiên có thể thuần khiết không tỳ vết như vậy, thật đáng yêu." Lưu Trấn Đông bên cạnh càng không ngừng gật đầu, không sai. Có người ba vô lương như vậy, Tống Tiểu Uy lại còn có thể thiên chân vô tà, thật sự là kỳ tích.

Trần Tố mỉm cười đẩy đẩy Vương Tuấn bên cạnh, làm cha nuôi nhóc con nhũ danh Tống Tiểu Uy, đại danh Tống Tuấn, Vương Tuấn không muốn nói gì sao?

Vương Tuấn thật sự khó có thể mở miệng, cách nghĩ của anh cơ bản là nhất trí với Lưu Trấn Đông, Cao Viễn đang khiêu khích Tống Uy, nếu không tận mắt thấy, anh cũng thật rất khó tin, dưới sự nuôi dưỡng đầy rẫy bịp bợm của Tống Uy, Tiểu Uy còn có thể hồn nhiên như vậy, chỉ có thể nói vật cực tất phản* thôi.

(*sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại)

Ba người lớn xoắn xuýt bên huyền quan, cùng nhau mỉm cười thân thiết với nhóc hải quân xông tới. Cái tuổi này còn được gọi 'anh', Tiểu Phương vui muốn chết. Ôi, cậu hải quân nhỏ này thiệt đáng yêu, vội vàng hôn hôn.

"Mấy chú tuyệt đối không có đánh nhau a, chỉ là đang tiến hành giao lưu tư tưởng thôi."

"Phải không?" Ngôn ngữ tay chân và bầu không khí của những người lớn không hòa hợp, nhóc hải quân dùng con ngươi đen bóng nhìn thấy rõ ràng.

Bạn nhỏ bây giờ không dễ gạt như vậy, đối mặt câu hỏi của nhóc hải quân, Tiểu Phương cười nói: "Là thật, chú Lý và chú Triệu đang mời anh Tiểu Phương ở lại, thế nhưng trong nhà anh Tiểu Phương có một con mèo cô đơn phải nuôi, anh Tiểu Phương phải về nhà bồi nó."

Con mèo cô đơn? Nói Thịnh Tắc Cương đi? Hình tượng Thịnh Tắc Cương bộc lộ khí thế không hề thua kém Vương Tuấn, bị so sánh với con mèo Nga lười biếng co rút bên đầu gối Trần Tố, đổ mồ hôi, bị người yêu hình dung như vậy, không biết là nên ê răng, hay là nên đồng tình.

Lừa được nhóc hải quân, ra dấu tạm biệt những vị khách đang ngồi, Tiểu Phương chạy đi nhanh như chớp, tốc độ rất nhanh, khiến Lý Chí Viễn, Triệu Hiểu, nhóc hải quân đều trở tay không kịp.

"Có phải nguyên nhân của tôi khiến Tiểu Phương không vui?" Thấy Tiểu Phương kiên quyết rời đi, Trần Tố có chút bất an không khỏi hỏi. Vương Tuấn nhìn Trần Tố, sao Trần Tố đa tâm vậy?

"A?" Triệu Hiểu đang đấu tranh với tâm tình khẩn trương nghe xong ngẩn ra, có ý gì? Nghe không hiểu.

"Tôi nghe nói, Tiểu Phương cũng muốn đầu tư vào trường của hiệu trưởng Trương, cậu ta tựa hồ có chút không thoải mái tôi chen vào."

Lý Chí Viễn, Triệu Hiểu cùng nhau xua tay, bật cười nói: "Anh nghĩ đi đâu vậy, làm sao có thể có chuyện này? Tiểu Phương rất kính trọng anh, cậu ta như vậy, là bởi vì công việc của Thịnh Tắc Cương, hai người bọn họ trường kỳ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Nếu là ngày thường, muốn đuổi cậu ta cũng không đi."

Trần Tố cười, nếu như vậy, cậu liền an tâm. Cậu đối với Tiểu Phương được hiệu trưởng Trương khen ngợi có thừa, ấn tượng phi thường tốt, nếu như bị bài xích, hai bên không làm bạn của bạn được, vậy thì thật là đáng tiếc.

Bầu không khí hài hòa, khiến tâm tình Triệu Hiểu dần dần ổn định, lục tục lấy bản phát thảo ngày thường hứng thú sáng tạo ra, cầm tới cho khách xem trước một chút.

Thấy Triệu Hiểu ổn định tâm tình, Lý Chí Viễn cũng yên tâm, ở một bên tiếp tục yên lặng tiếp sức cho vợ.

Tống Uy và Cao Viễn đã rời xa thương nghiệp, ở trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông đến phòng sách tiến thêm một bước giao lưu với Triệu Hiểu.

Không đuổi kịp trào lưu mới, không có nghĩa là bọn họ không có đủ năng lực nắm bắt trào lưu. Vương Tuấn, Lưu Trấn Đông tiếp nhận bản phát thảo thường ngày sáng tác của Triệu Hiểu lật xem, chú ý từng chi tiết.

Mỗi một tờ, mỗi một trang, đều thể hiện ý vị bất đồng, màu sắc, cổ điển, trào lưu, mode mới không ngừng đan vào nhau, cảm giác đan xen vừa mâu thuẫn vừa dung hợp. Cho dù không hiểu nghệ thuật, cũng có thể từ đó tìm được sắc thái chạm đến mình.

Sắc thái thịnh hành chỉ có thể dùng cảm giác để nắm bắt, nếu như dùng ngôn ngữ, dùng xúc giác để nắm bắt, vậy không còn là màu sắc đi trước thời đại. Bản nháp chỉ có thể thể hiện mặt ngoài, tiếp theo, Triệu Hiểu chuẩn bị dùng máy chiếu, triển lãm sáng tác của mình bằng lập thể 3D, như vậy càng có thể biểu đạt quan niệm thiết kế của thiết kế sư.

Không đi quấy rầy baba chăm chỉ làm việc, Lưu Giai Giai nâng lồng hamster, nhanh như chớp chiếm cứ bắp đùi chú Tống nhàn rỗi ngồi một bên, đều không nhường anh Tống. Khiến Trần Tố bên cạnh cảm thấy đặc biệt thú vị, bé gái bây giờ, thường đều cường hãn hơn bé trai.

Bắt lấy Tống Tiểu Uy từ hoang mang tới bất mãn, Cao Viễn cười rộ lên an ủi nhóc nam tử hán nho nhỏ, "Đừng buồn, đừng buồn, đừng thấy hiện tại Tiểu Giai Giai dương nanh múa vuốt, tương lai sớm muộn gì cũng có người thu thập cô bé."

Lý Chí Viễn tiếp đãi khách, mang tới cho mấy bạn nhỏ DVD mới nhất, không bao lâu, Cừu vui vẻ và sói xám* liền hấp dẫn lực chú ý của bọn nhỏ.

(*Pleasant Goat and Big Big Wolf)

Vuốt con mèo ngoan ngoãn nằm trên đầu gối, Trần Tố lấy album cũ trong túi giấy ra, lặng lẽ xem một chút, bối cảnh đen trắng, bề ngoài mộc mạc, rốt cuộc sẽ có sự thật thế nào? Nhìn danh thiếp của Vương Anh Đường Thịnh Tắc Cương bỏ bên trong, nghĩ lại nghĩ, đứng dậy đi qua một bên, gọi mấy cú điện thoại.

Ở trong phòng nghe nhìn xem xong hình ảnh lập thể của tác phẩm, Vương Tuấn và Lưu Trấn Đông rất hài lòng, về phần những chi tiết chuyên nghiệp khác, sẽ sắp xếp dân chuyên nghiệp trao đổi với Triệu Hiểu.

Cảnh ngộ cuộc sống không giống, kiến thức cũng có bất đồng khá lớn. Thay vì nói Triệu Hiểu có tài về phương diện kỹ thuật của thiết kế, không bằng nói, đối với Triệu Hiểu có trải nghiệm nhân sinh khác biệt, nắm bắt được màu sắc và trào lưu, tràn đầy năng lực. Không cần xác định nữa, bọn họ kết luận chuyến đi này rất tốt.

Lưu Trấn Đông nói, "Chúng tôi mời anh, hy vọng anh có thể tới Bắc Kinh nói chuyện. Anh có thể chọn lọc từ những ý tưởng này ra số liệu mẫu, tôi muốn giới thiệu bạn trong giới thiết kế bên chỗ chúng tôi cho anh, hẳn có thể giúp đỡ cho sự phát triển của anh." Hàng năm bọn họ có vô số nhân tài đối nội đối ngoại, nhưng, thật đáng tiếc, không thể phủ nhận, Bắc Kinh chưa bao giờ đứng trong hàng ngũ thời thượng. Giúp Triệu Hiểu thể hiện tài hoa, nhất định có thể có được kết quả song phương toàn thắng, trong vòng quan hệ của bọn họ, có một ít quân tử chi giao có thể để cử.

(thật sự không hiểu đoạn này nói gì luôn, tác giả dùng từ gì mà search gg cũng không ra kết quả -_-)

Nghe câu này, Triệu Hiểu khát vọng được thừa nhận, khát vọng có thành quả, khát vọng được tán thưởng, kinh ngạc, hưng phấn, không thể tin, trong lòng ngũ vị tạp trần xâu chuỗi thành tiếng truy vấn: "Được chứ?" Không khỏi khiến người nghe sinh ra thương xót.

Phải có quá trình nhân sinh thế nào, mới có thể khiến người cực kì có năng lực nắm bắt màu sắc này không tự tin như vậy?

"Vô cùng, vô cùng được." Đối mặt Triệu Hiểu cực độ khát vọng được công nhận, Lưu Trấn Đông có thể nói thế nào, xét thấy bản thân Triệu Hiểu thật sự có tài, hắn cũng liền tận sức khen ngợi, "Anh phải tự tin, có thể dung hợp nghệ thuật và chức năng thực dụng, đây là tài năng."

"Tôi... tôi không có bằng cấp, cũng không thi tới chứng nhận cấp bậc nghề nghiệp, có thể chứ?"

"Bằng cấp? Giấy chứng nhận?" Lưu Trấn Đông nở nụ cười, "Đó là thứ gì? Anh từng nghe nói đại sư nghệ thuật vì cầm văn bằng nhà trường mà nổi tiếng chưa? Cho dù có chăm chỉ cố gắng, mà không có trời thiên phú và tài năng, đều không thể vượt qua cánh cửa nghệ thuật."

Ai, Lưu Trấn Đông né tránh ánh mắt mấy người bạn liếc xéo hắn, không phải hắn muốn thuyết giáo, chẳng qua là cảm thấy để vị Triểu Hiểu cực kì không tự tin này tiếp tục không tự tin nữa, thật sự lãng phí tài năng khó có được của cậu ta.

Tự tin của Triệu Hiệu được Lưu tiên sinh khích lệ, cậu gật đầu, chỉ cần có người nguyện ý cho cậu một sân khấu biểu diễn, làm không công cũng được, cậu nhất định sẽ đi!

Trao đổi danh thiếp, xác định thời gian tới Bắc Kinh, được rồi, tới lúc đó giải quyết. Uyển chuyển chủ nhà nhiệt tình giữ lại, cách buổi trưa còn có chút thời gian, hành trình tiếp theo, bọn họ tự sắp xếp.

Chim dậy sớm có sâu ăn, thu hoạch hôm nay cũng rất nhiều, nếu như Vương Tuấn chịu tiết lộ một chút nội dung trao đổi trong ba phút với Thịnh Tắc Cương, thì tốt rồi. Đây là ý tưởng chung của mấy nam nhân vui vẻ đi ra cửa tiểu khu.

Vương Tuấn bị để mắt tới, lướt qua mấy ánh mắt chớp chớp với anh, bọn người này hiếu kì vậy sao?

Suy nghĩ một chút, không có gì cần giấu diếm, dù sao việc này cần mọi người cùng làm.

Đi ra ngoài tiểu khu, ngoại trừ chuyện Vương Anh Đường không đề cập tới, Vương Tuấn đại khái thuật lại nội dung nói chuyện với Thịnh Tắc Cương.

Sau khi nghe, nhìn nhìn Vương Tuấn, nghẹn một hồi, Lưu Trấn Đông, Cao Viễn, Tống Uy nói thẳng: "Tên Thịnh Tắc Cương này là ai a? Cảm thấy hình như không quá đáng tin."

"Hắn có thể điều tra chúng ta, chúng ta cũng đi điều tra hắn đi." Lưu Trấn Đông nhìn Tống Uy, Cao Viễn chiếm 3% cổ phần công ti. Ô, trong lúc bất tri bất giác, đại hội cổ đông lần đầu tiên đang tiến hành a.

Đối với việc này, Cao Viễn và Tống Uy không có ý kiến. Dù sao chân chính đạt thành hiệp nghị, phải qua rất nhiều phân đoạn, không vội mà một miệng phủ định.

"Sau khi trở về, tôi liền bắt tay điều tra. Theo lời hắn nói, tôi cảm thấy, hắn hẳn là nhảy dù tới chỗ đó. Tống Uy, rất có thể cần cậu dùng quan hệ tra một chút." Lưu Trấn Đông sờ sờ cằm, gần đây ngoại trừ ngồi nghe vợ và mẹ biện luận, sống có hơi rảnh rỗi, nên tìm chút chuyện làm.

"Biết rồi." Tống Uy gật đầu, một cái nhấc tay, nhớ chia súp cho y là được.

Trần Tố đi theo sau nghe được, cảm thấy có chút quỷ dị, sao nghe giống như sắp xếp công tác điều tra bắt tội phạm vậy, đủ khoa trương.

"Cậu phải chú ý một chút, Thịnh Tắc Cương đàm phán rất ra dáng, hắn rất biết nắm bắt không khí và phương hướng câu chuyện." Vương Tuấn nhắc nhở Lưu Trấn Đông xung phong.

"Biết. Liên hệ làm sao a? Hắn chưa cho cậu danh thiếp?" Lưu Trấn Đông gật gật đầu.

Vương Tuấn xoay người nhìn về phía Trần Tố dắt Tống Tiểu Uy, Tiểu Giai Giai. Nói đến chuyện này, Thịnh Tắc Cương hẳn không thể không đưa danh thiếp cho bọn họ.

Theo đường nhìn của Vương Tuấn, Trần Tố trải Tống Tiểu Uy, Tiểu Giai Giai lại cho các baba, lục danh thiếp Thịnh Tắc Cương để lại trong túi đưa cho Lưu Trấn Đông.

"Đúng rồi, ý tứ câu cuối cùng Thịnh Tắc Cương nói với em, nghĩ ra chưa?" Vương Tuấn nhìn về phía Trần Tố.

Oh, còn tưởng rằng Vương Tuấn sẽ không để ý, không nghĩ đến còn nhớ tới, Trần Tố lắc đầu, "Không rõ lắm, em nghĩ không ra."

"Câu cuối cùng? Nói cái gì?" Lưu Trấn Đông hiếu kỳ cực nặng giục Trần Tố nói nghe một chút.

"Lúc bọn tôi gần đi, Thịnh Tắc Cương gọi tôi lại, nói với tôi: [Giống như hội nghị chúng ta thường họp, thế giới này, rất nhiều chuyện không nhất định cần phải tồn tại nhân quả] Tôi còn chưa nghĩ ra đến cùng là có ý gì." Trần Tố lắc đầu. Nghe rất có triết lý, hẳn không phải thuận miệng nói chơi, về phần nguyên nhân trong đó, cậu không nghĩ ra.

"Là gọi cậu lại, nói với cậu?" Cao Viễn nhìn nhìn Trần Tố, ra vẻ hiểu rõ, khiến Trần Tố hiếu kỳ, Cao Viễn biết ý tứ những lời này?

Vương Tuấn liếc sang Cao Viễn, Lưu Trấn Đông lại không cho là đúng, Cao Viễn biết cách giả bộ trí thức trước mặt Trần Tố nhất, dựa vào cái gì y có thể hiểu được, nói nghe một chút.

"Đừng lườm, Tống Uy, cậu cũng biết." Cao Viễn ngoặc sang Tống Uy bên cạnh.

Tống Uy thở dài một hơi: "Nếu như lời này là nói với Vương Tuấn, tôi không đoán ra được. Nhưng hắn nhằm vào Trần Tố mà nói, vậy ý tứ liền đơn giản sáng tỏ."

"Rất đơn giản, hẳn là dưới vài tình huống [mở hội nghị] và [nhân sinh] là từ đồng nghĩa. Không ngừng tái diễn, tuần hoàn, biết rõ là không có ý nghĩa, cũng không ngừng lặp lại quá trình. Còn phải lặp đi lặp lại logic cứng nhắc hoang đường, từ trước kia, vẫn phải kéo dài tới hiện tại." Cao Viễn lẩm bẩm, "Sáng họp, tối họp, tuần họp, tháng họp, nhóm nhỏ họp, đoàn thể họp, hệ thống cơ quan họp, còn có họp học tập về phát triển xã hội hài hòa, họp báo cáo…"

"Nghe rất thống khổ." Nhìn Cao Viễn đếm hết mười đầu ngón tay tới mấy lần, Lưu Trấn Đông nhe răng, thật đòi mạng, đều đã là thế kỷ mới rồi, chính phủ còn thích họp như thế? Thảo nào hiệu suất làm việc của cơ quan thấp như vậy.

Tống Uy và Cao Viễn cùng nhau gật đầu, không sai, là rất thống khổ.

"Trần Tố không thể hiểu ra ý tứ trong đó, có thể nguyên nhân là, cậu rất thích đi họp."

"Không, tôi cũng rất sợ họp hành."

"Em không thích đi họp." Vương Tuấn nhìn Trần Tố, mỗi lần đêm trước hội nghị, Trần Tố đều phải nghiêm túc chuẩn bị một phen, chưa từng nghe cậu oán giận gì nha.

"Ai mà thích họp quanh năm suốt tháng a." Trần Tố lắc đầu, từ lâu cậu đã không còn tâm tính ngây ngô như lúc mới đi làm, sở dĩ chăm chỉ chuẩn bị, chẳng qua là thói quen mà thôi, "Đơn vị bọn em coi như thoáng, chỉ cần bên trên không kiểm tra theo thông lệ, cục trưởng bọn em sẽ không cưỡng ép mở họp."

Trần Tố nhìn nhìn Cao Viễn, Tống Uy, so sánh với cơ quan trong sạch của cậu, giáo dục tư tưởng chính trị của bọn họ hẳn là rất chặt, rất quan trọng, bọn họ tuyệt không thể có lãnh đạo tốt như cậu được.

"Đây là thái độ gì." Thấy Trần Tố rõ ràng có chút hả hê với cảnh ngộ bọn họ gặp phải, Tống Uy Cao Viễn cùng nhau tỏ vẻ bất mãn.

"Kỳ quái, Thịnh Tắc Cương nói cái này với cậu là có ý gì? Hắn thảo luận triết học nhân sinh với cậu làm chi?" Cao Viễn ngó ngó Trần Tố, Vương Tuấn.

Trần Tố không nói, Thịnh Tắc Cương nói bóng gió, đã bị Cao Viễn vạch trần, cái khác, chỉ có thể để Vương Tuấn hiểu.

Cúi đầu nhìn nhìn túi giấy mang theo trong tay, niên đại trong album cũ, đến cùng là đã phát sinh chuyện xưa thế nào, giữa biểu hiện bên ngoài và sự thật bên trong, đến cùng là xung đột thế nào? Đã từng trong dĩ vãng, tích tụ bao nhiêu ân oán, ngoại trừ những người tự thân trải qua niên đại đó, hẳn là ai cũng không thể chân chính hiểu rõ.

Ra khỏi tiểu khu, nhìn thời gian, ôi, hành trình hôm nay quá mức thuận lợi rồi, lúc này còn rất sớ, làm sao bây giờ, hội họp với các cô, tới Chu Trang* gần đây đi dạo?

(*thuộc khu vực Côn Sơn, nằm giữa Thượng Hải và Tô Châu, được mệnh danh là Venice của phương Đông. Thị trấn này nổi tiếng với cảnh phố xá xen lẫn với phố cổ có 900 năm lịch sử với các con sông, suối, kênh.)

"Không thú vị." Lưu Trấn Đông lắc đầu, ngay cả Cố Cung, Di Hoà Viên đều lười đi, hắn không có hứng thú tới Chu Trang.

"Tiếc là tới sớm một năm, nếu không còn có thể kéo cả nhà đi Hội triển lãm xem." Tống Uy có chút tiếc nuối, sang năm khai mạc Triển lãm thế giới, vợ chồng y lại không nhất định được rảnh rỗi."

"Nếu chính sự xong rồi, tôi thấy, tự hội họp với vợ nhà mình, mỗi nhà mỗi ngã." Ngó ngó hai bên, Lưu Trấn Đông đề nghị. Đã lâu chưa cùng vợ đi dạo phố, hôm nay liền làm ông chồng kiểu mẫu đi.

Cao Viễn tán thành, lại không phải mấy bạn nhỏ đi du lịch, kết bè kết đội dính một chỗ không dễ coi chút nào, "Như vậy, liền tạm biệt vài ngày. Lần này, tôi và Tôn Lợi xin nghỉ thêm mấy ngày, đi thăm mẹ. Lúc trước không nói, là sợ mấy cậu ghen tị."

Cao Viễn nói rất thoải mái, xem trọng Tôn Lợi đỉnh đạc, cũng không thể thật sự vô tâm vô phế. Lần này quấn lấy viện trưởng xin nghỉ thêm mấy ngày, xem như tuần trăng mật, để Tôn Lợi thả lỏng một chút.

Không ai ghen tị kì nghỉ dài của Cao Viễn, Vương Tuấn nhìn về phía Lưu Trấn Đông.

Nhanh chân chuồn mất, tiền trảm hậu tấu là trò Lưu Trấn Đông thường làm, hồi trước, Vương Tuấn mở một mắt nhắm một mắt không quá để ý, lần này không được, phải xác nhận một chút.

Giơ Tiểu Giai Giai mặc đồ thục nữ, cản trở ánh mắt sắc bén của Vương Tuấn, Lưu Trấn Đông chột dạ nói, "Tiểu Giai Giai nhà tôi còn chưa đi xem sơn thủy Quế Lâm đâu, chỉ dự định đi mấy ngày thôi."

"Không xem dự báo thời tiết sao, Quảng Tây lũ lụt, sông Li không hạ thuyền." Vương Tuấn xụ mặt, may mà anh xác định trước một chút, nếu không thật sự để Lưu Trấn Đông chuồn đi.

Tống Uy, Cao Viễn nhìn không vừa mắt hành vị Lưu Trấn Đông lấy con gái ra làm bia đỡ đạn, tà mắt, tầm mắt lại quét tới Trần Tố quay đầu đi, hừ, chuyện không liên quan tới Trần Tố, sao biểu hiện chột dạ vậy? Có chuyện.

Đụng tới đường nhìn chằm chằm của Tống Uy, Cao Viễn, "Cái kia… tôi cũng xin nghỉ thêm mấy ngày. Sở dĩ không nói ra, nguyên nhân giống như Cao Viễn." Nhìn nhìn Tống Uy Tống Tiểu Uy, Trần Tố có chút ngượng ngùng, "Ngày nghỉ đã xin trước rồi, lúc đó không biết các người sẽ về."

Mỗi người đều sắp xếp thời gian của mình, chính y cũng vậy, Tống Uy nói: "Đã biết, tôi sẽ áp giải Lưu Trấn Đông về, hắn đừng nghĩ đi tới được đâu."

Đối với Lưu Trấn Đông đã sắp xếp đi du lịch xong, Trần Tố chỉ có thể xin lỗi, với cậu mà nói, ngoại trừ ngày nghỉ chung, ngày nghỉ của cậu và Vương Tuấn rất khó xếp ra. Trần Tố nói: "Tôi rất hiếm có thể xin nghỉ dài hạn, Vương Tuấn cũng thật lâu không ra ngoài giải sầu một chút, chờ bọn tôi trở về, các anh lại chọn dịp khác đi sông Li."

Nếu là Trần Tố mở miệng, mặt mũi nhất định phải cho. Lưu Trấn Đông vẫy tay, "Đi đi, đi đi, đi chơi một phen, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, nếu không, tôi cho mấy cậu mượn Tiểu Giai Giai?"

Cái này một chút cũng không buồn cười, khiến mọi người cười lạnh. Tống Uy vẫy tay gọi taxi, trời khô nóng không thoải mái, khẩn trương giải tán, nên làm gì thì làm đó.

Nhìn bọn họ đi xa, Trần Tố và Vương Tuấn cũng lên xe xuất phát. Trước khi rời khỏi thành phố này, phải đi tế lễ bác gái một chút.

Xe taxi chậm rãi lái trên con đường uốn lượn, hơi lạnh bên trong xe hóa giải khô nóng, kề bên Vương Tuấn, Trần Tố nói: "Em gọi điện báo bình an với Cố tiên sinh rồi."

Vương Tuấn không nói, quan hệ với bên mẹ đã hoà dịu từ lâu, nhưng cũng không có giao thiệp gì, xét thấy tình trạng của ông ngoại, Vương Tuấn càng ít tiếp xúc với bên kia. Mỗi dịp năm mới nghỉ Tết, đều do Trần Tố gọi điện thông báo bình an.

"Em cũng gọi điện cho bác trai, ông ấy… xuất ngoại khảo sát, không ở trong nước."

Nhìn Vương Tuấn, Trần Tố bị lời nói của Thịnh Tắc Cương chọc thủng tư duy cố chấp, tâm tình có chút phức tạp. Vốn cậu muốn lấy danh nghĩa Vương Tuấn, mời Vương Anh Đường ăn bữa cơm, khi nghe nói Vương Anh Đường không ở trong nước, trong lòng cậu bao phủ một chút tiếc nuối, lại có chút thoải mái. Dễ dàng bị người khác thao túng tâm tình, liền tùy tiện hẹn ông, thiếu suy nghĩ. Hai cha con vẫn luôn như người xa lạ, cần để tâm tình lắng đọng theo thời gian, có thể, ở tương lai không xa, cha con bọn họ sẽ tự nhiên ngồi lại, uống chén trà, ăn bữa cơm, trò chuyện.

Cầm bàn tay đụng chạm ngón tay anh của Trần Tố, Vương Tuấn không nói gì, cho dù bị kích động, cho dù thiếu suy nghĩ, tâm tư của Trần Tố đều đặt trên người anh, không cần thiết vì việc này khiển trách Trần Tố.

Nhận được ám chỉ tha thứ, Trần Tố nói: "Trong lúc trò chuyện với bác trai, em thuận tiện hỏi chuyện của Thịnh Tắc Cương, bác trai nói, [trong thương nghiệp nói chuyện thương nghiệp là được]."

Vương Tuấn quay đầu nhìn ra ngoài xe, đây xem như khẳng định trực tiếp bối cảnh của Thịnh Tắc Cương đi.

Trước ngã tư đường giống như nhân sinh, giữa đèn đỏ, dừng một chút đi một chút, lộ trình dài đằng đẵng lại khô khan. Vào lúc giữa trưa, mới tới được điểm đến.

Bước chậm trong màu xanh biếc khắp nơi, mỗi một lần tới nghĩa trang kiểu lâm viên núi xanh vây quanh, nước biếc ôm ấp này, Trần Tố đều có lỗi giác nhảy ra khỏi rừng rậm xi măng. Đem hoa tươi đặt trước bia đá cẩm thạch, đứng lặng một lúc lâu, hai người nắm tay rời đi. Ngày nghỉ khó có được còn dư lại, Trần Tố và Vương Tuấn dựa vào cảm giác đi về phía trước, nhìn về phía trước, canh giữ (thủ vọng) không gian yên tĩnh thuộc về bọn họ…

Cả đời này, nắm tay cùng em/anh đồng hành…[TOÀN VĂN HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/than-hi-tia-nang-ban-mai